

Χαραυγή

STEPHENIE MEYER

ΟΤΑΝ ΑΓΑΠΑΣ ΑΥΤΟΝ ΠΟΥ ΣΕ ΣΚΟΤΩΝΕΙ,
ΔΕ ΣΟΥ ΜΕΝΟΥΝ ΕΠΙΛΟΓΕΣ.

Πώς να τρέξεις, πώς να παλέψεις, όταν κάνοντας αυτό, βλάπτεις αυτόν που αγαπάς; Αν η ζωή σου ήταν το μόνο που είχες να δώσεις στο αγαπημένο σου πρόσωπο, πώς να μην τη δώσεις; Αν ήταν κάποιος που αγαπούσες αληθινά;

Ο ΑΜΕΤΑΚΛΗΤΟΣ ΕΡΩΤΑΣ ΜΕ ΕΝΑ ΒΡΙΚΟΛΑΚΑ είναι ταυτόχρονα φαντασίωση και εφιάλης, συνυφασμένα μαζί σε μια πραγματικότητα που κορυφώνεται επικίνδυνα για την Μπέλλα Σουάν. Με το έντονο πάθος της για τον Έντουαρντ Κάλεν να την τραβάει προς τη μια κατεύθυνση, και τη βαθιά της σύνδεση με το λυκάνθρωπο Τζέικομπ Μπλακ να την τραβάει από την άλλη, η Μπέλλα έχει αντέξει ένα θυελλώδη χρόνο πειρασμού, απώλειας και διαμάχης για να φτάσει στην τελική κρίσιμη καμπή. Η επερχόμενη επιλογή της μεταξύ του να γίνει μέλος του σκοτεινού, αλλά μαγευτικού κόσμου των αθανάτων ή να ακολουθήσει μια ανθρώπινη ζωή έχει γίνει η κλωστή από την οποία κρέμεται η μοίρα δύο φυλών.

ΤΩΡΑ ΠΟΥ Η ΜΠΕΛΛΑ ΕΧΕΙ ΠΑΡΕΙ ΤΗΝ ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΗΣ, μια αναπάντεχη αλυσίδα πρωτοφανών γεγονότων πρόκειται να εκτυλιχθεί με ενδεχομένως ολέθριες και ανεξιχνίαστες συνέπειες. Τη στιγμή ακριβώς που τα ξεφτισμένα νήματα της ζωής της Μπέλλα – που τα ανακαλύψαμε πρώτα στο *Λυκόφως*, για να σκορπιστούν και να σχιστούν στη *Νέα Σελήνη* και την *Έκλειψη* – φαίνονται έτοιμα να γιατρευτούν και να ενωθούν ξανά, θα μπορούσαν να καταστραφούν... για πάντα;

Ο ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΟΣ ΕΠΙΛΟΓΟΣ στο Έπος του Λυκόφωτος, που περιμέναμε με κομμένη την ανάσα, η *Χαραυγή*, ρίχνει φως στα μυστικά και τα μυστήρια αυτού του σαγηνευτικού, ρομαντικού, επικού μύθου που έχει μαγέψει εκατομμύρια αναγνώστες.

χαρρυγή

STEPHENIE MEYER

μετάφραση Βασιλική Λατσίνου

PLATYPUS

ΒΙΒΛΙΟ ΕΝΑ

ΕΘΟΣ

μπέλλα

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

✠ ✠

ΠΡΟΛΟΓΟΣ	
1. ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ	3
2. ΜΑΚΡΙΑ ΝΥΧΤΑ	25
3. ΜΕΓΑΛΗ ΜΕΡΑ	41
4. ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ	56
5. ΝΗΣΙ ΕΣΜΙ	82
6. ΠΕΡΙΣΠΑΣΜΟΙ	107
7. ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟ	127

Τα παιδικά χρόνια δεν είναι από τη γέννηση
μέχρι μια ηλικία και σε μια ηλικία
Το παιδί μεγαλώνει, κι αφήνει στην άκρη τα παιδικά πράγματα.
Τα παιδικά χρόνια είναι το βασίλειο όπου κανένας δεν πεθαίνει.

Edna St. Vincent Millay

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Είχα ζήσει το μερίδιό μου από εμπειρίες στο χείλος του θανάτου· στην πραγματικότητα δεν ήταν και κάτι που μπορούσες να συνηθίσεις ποτέ.

Ωστόσο, έμοιαζε παράδοξα αναπόφευκτο το να πρέπει να βρεθώ αντιμέτωπη με το θάνατο ξανά. Λες και ήμουν όντως προορισμένη για την καταστροφή. Είχα ξεφύγει αρκετές φορές, αλλά όλο επέστρεφε για μένα.

Όμως, αυτή η φορά ήταν τόσο διαφορετική από τις άλλες.

Μπορείς να τρέξεις για να ξεφύγεις από κάποιον που φοβάσαι, μπορείς να προσπαθήσεις να παλέψεις ενάντια σε κάποιον που μισείς. Όλες μου οι αντιδράσεις ήταν προσαρμοσμένες σ' αυτό του είδους τους δολοφόνους – τα τέρατα, τους εχθρούς.

Όταν αγαπάς αυτόν που σε σκοτώνει, δε σου μένουν επιλογές. Πώς να τρέξεις, πώς να παλέψεις, όταν κάνοντάς αυτό, βλάπτεις αυτόν που αγαπάς; Αν η ζωή σου ήταν το μόνο που είχες να δώσεις στο αγαπημένο σου πρόσωπο, πώς να μην την δώσεις;

Αν ήταν κάποιος που αγαπούσες αληθινά;

1. ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ

Κανένας δε σε κοιτάζει, υποσχέθηκα στον εαυτό μου. Κανένας δε σε κοιτάζει. Κανένας δε σε κοιτάζει.

Αλλά επειδή δεν μπορούσα να πω ψέματα πειστικά ούτε και στον ίδιο μου τον εαυτό, έπρεπε να ελέγξω.

Καθώς καθόμουν περιμένοντας ένα από τα τρία φανάρια της πόλης να ανάψει πράσινο, έριξα μια κλεφτή ματιά στα δεξιά –μέσα στο βανάκι της, η κυρία Ουέμπερ είχε γυρίσει ολόκληρο τον κορμό της προς τη μεριά μου. Τα μάτια της τρυπούσαν τα δικά μου, και τραβήχτηκα απότομα πίσω, αναρωτώμενη γιατί δε σταμάτησε να με κοιτάζει επίμονα ή γιατί δεν έδειχνε να ντρέπεται. Είχε σταματήσει να θεωρείται αγένεια το να καρφώνεις το βλέμμα στους ανθρώπους; Ή μήπως αυτό δεν ίσχυε για 'μένα πια;

Τότε θυμήθηκα ότι αυτά τα παράθυρα ήταν τόσο σκούρα που πιθανόν δεν είχε την παραμικρή ιδέα ότι ήμουν εγώ εδώ μέσα, πόσο μάλλον ότι την είχα τσακώσει να με καρφώνει. Προσπάθησα να παρηγορηθώ από το γεγονός ότι δεν κοίταζε εμένα στην πραγματικότητα, αλλά μόνο το αυτοκίνητο.

Το δικό μου αυτοκίνητο. Αναστεναγμός.

Κοίταξα αριστερά και αναστέναξα. Δύο πεζοί είχαν κοκαλώσει στο πεζοδρόμιο, χάνοντας την ευκαιρία τους να περάσουν απέναντι, έτσι όπως κοιτάζαν. Πίσω τους, ο κύριος Μάρσαλ κοιτάζε σαν χαζός μέσα από το τζάμι της βιτρίνας του μικρού καταστήματός του που πουλούσε σουβενίρ. Τουλάχιστον δεν είχε τη μύτη του κολλημένη στο γυαλί. Ακόμα.

Το φανάρι άναψε πράσινο και μέσα στη βιασύνη μου να φύγω, πάτησα με δύναμη το γκάζι χωρίς να σκεφτώ –με το φυσιολογικό τρόπο που θα το είχα πατήσει για να κάνω την αρχαία μου Σεβρολέτ να κουνηθεί.

Με τη μηχανή να γρυλίζει σαν πάνθηρας την ώρα του κνηγιού, το αμάξι τινάχτηκε απότομα μπροστά τόσο γρήγορα που το σώμα μου κοπάνησε με δύναμη πάνω στο μαύρο δερμάτινο κάθισμα και το στομάχι μου έγινε ένα με τη σπονδυλική μου στήλη.

«Ιιχ!» φώναξα πνιχτά, ψάχνοντας αδέξια το φρένο. Διατηρώντας την ψυχραιμία μου, ίσα-ίσα που άγγιξα το πεντάλ. Το αυτοκίνητο σταμάτησε εντελώς μετά από έναν κλυδωνισμό, έτσι κι αλλιώς.

Δεν άντεχα να κοιτάζω γύρω-γύρω για να δω την αντίδραση των άλλων. Αν υπήρχε καμία αμφιβολία πριν για το ποιος οδηγούσε το αμάξι, τώρα είχε διαλυθεί. Με τη μύτη του παπουτσιού μου, έσπρωξα μαλακά το γκάζι μισό χιλιοστό προς τα κάτω, και το αυτοκίνητο όρμησε μπροστά.

Κατάφερα να φτάσω στο στόχο μου, το βενζινάδικο. Αν δεν είχα ξεμείνει τελείως από βενζίνη, δε θα είχα έρθει καθόλου στην πόλη. Τα έφερνα βόλτα με πολλές ελλείψεις αυτές τις μέρες, όπως τις γκοφρέτες μου με τη γλυκιά γέμιση και τα κορδόνια μου, για να αποφεύγω να περνάω χρόνο σε δημόσιους χώρους.

Με κινήσεις σαν να ήμουν σε αγώνα, άνοιξα το καπάκι του ντεπόζιτου, έβγαλα το πώμα, πέρασα την κάρτα μου απ' το μηχάνημα, κι έβαλα το ρύγχος στο ντεπόζιτο μέσα σε δευτε-

ρόλεπτα. Φυσικά, δεν υπήρχε τίποτα που να μπορώ να κάνω για να κάνω τους αριθμούς στο μετρητή να ανεβούν πιο γρήγορα. Άλλαζαν βραδυκίνητα με ένα τικ-τικ, σχεδόν λες και το έκαναν επίτηδες για να με εκνευρίσουν.

Δεν είχε λιακάδα έξω –μια τυπική βροχερή μέρα στο Φορκς, στην πολιτεία της Ουάσινγκτον– αλλά και πάλι ένιωθα λες και υπήρχε κάποιος προβολέας πάνω μου, τραβώντας την προσοχή πάνω στο λεπτεπίλεπτο δαχτυλίδι στο αριστερό μου χέρι. Κάτι τέτοιες στιγμές, που ένιωθα τα μάτια που ήταν καρφωμένα στην πλάτη μου, ένιωθα λες και το δαχτυλίδι παλλόταν σαν πινακίδα νέον: *Κοίταξέ με, κοίταξέ με.*

Ήταν ανόητο που ντρεπόμουν τόσο πολύ, και το ήξερα. Εκτός από τον μπαμπά μου και τη μαμά μου, είχε πραγματικά σημασία τι έλεγαν οι άλλοι άνθρωποι για τον αρραβώνα μου; Για το καινούριο μου αμάξι; Για το γεγονός ότι έγινα μυστηριωδώς δεκτή σε ένα από τα πιο κυριλέ πανεπιστήμια; Για τη γυαλιστερή μαύρη πιστωτική μου κάρτα που την ένιωθα να καίει στην πίσω τσέπη του παντελονιού μου αυτή τη στιγμή;

«Ναι, ποιος νοιάζεται για το τι πιστεύουν αυτοί;» μουρμούρισα ψιθυριστά.

«Εε, δεσποινίς;» φώναξε η φωνή ενός άντρα.

Γύρισα και τότε ευχήθηκα να μην είχα γυρίσει.

Δύο άντρες στέκονταν δίπλα από ένα φανταχτερό τζιπ με ολοκαίνουρια κανό δεμένα στον ουρανό του. Κανένας τους δεν κοιτάζε εμένα – και οι δύο κοιτάζαν το αμάξι.

Προσωπικά, δεν καταλάβαινα. Αλλά βέβαια, εγώ ήμουν περήφανη μόνο και μόνο που μπορούσα να ξεχωρίζω τα σήματα της Τογιότα, της Φορντ και της Σεβρολέτ. Αυτό το αμάξι ήταν γυαλιστερό μαύρο, κομψό και όμορφο, αλλά και πάλι ήταν απλώς ένα αμάξι στα δικά μου μάτια.

«Συγγνώμη που σας ενοχλώ, αλλά θα μπορούσατε να μου πείτε τι αμάξι οδηγείτε;» ρώτησε ο ψηλός.

«Εε, Μερσεντές, σωστά;»

«Ναι», είπε ο άντρας ευγενικά, ενώ ο πιο κοντός του φίλος στριφογύρισε τα μάτια ειρωνικά ακούγοντας την απάντησή μου. «Το ξέρω. Αλλά αναρωτιόμουν, είναι... οδηγείτε Μερσεντές Γκάρντιαν;» Ο άντρας είπε το όνομα με ευλάβεια. Είχα ένα προαίσθημα ότι αυτός ο τύπος θα τα πήγαινε καλά με τον Έντουαρντ Κάλεν, τον... τον αρραβωνιαστικό μου (δεν υπήρχε κανένας τρόπος να αποφύγω αυτή την αλήθεια με το γάμο να πλησιάζει μόλις σε μερικές μέρες). «Υποτίθεται ότι δεν είναι διαθέσιμες ούτε καν στην Ευρώπη ακόμα» συνέχισε ο άντρας «πόσο μάλλον εδώ».

Ενώ τα μάτια του ακολουθούσαν τις καμπύλες του αμαξιού μου –σ' εμένα δε φαινόταν και πολύ διαφορετικό από οποιαδήποτε άλλη Μερσεντές, αλλά τι ήξερα εγώ; –συλλογίστηκα για λίγο τα ζητήματα που είχα με τις λέξεις, όπως αρραβωνιαστικός, γάμος, σύζυγος και ούτω καθεξής.

Απλώς δεν μπορούσα να τα συνδέσω μέσα στο κεφάλι μου.

Από τη μια μεριά, είχα ανατραφεί με τέτοιο τρόπο, ώστε να τρέμω και μόνο στη σκέψη των σαχλών λευκών φορεμάτων και των μπουκέτων. Αλλά κυρίως, δεν μπορούσα να συμφιλιώσω μια συντηρητική, καθωσπρέπει, ανιαρή έννοια όπως ο σύζυγος με την εικόνα που είχα για τον Έντουαρντ. Ήταν σαν να έδινα σ' έναν αρχάγγελο το ρόλο του λογιστή' δεν μπορούσα να τον φανταστώ σε κανέναν κοινότοπο ρόλο.

Όπως πάντα, αμέσως μόλις άρχισα να σκέφτομαι τον Έντουαρντ, παρασύρθηκα σε ένα ζαλιστικό στρόβιλο φαντασιώσεων. Ο άγνωστος αναγκάστηκε να καθαρίσει το λαιμό του για να τραβήξει την προσοχή μου' περίμενε ακόμα απάντηση για τη μάρκα και το μοντέλο του αυτοκινήτου.

«Δεν ξέρω», του είπα με ειλικρίνεια.

«Σας πειράζει να τραβήξω μια φωτογραφία μαζί του;»

Χρειάστηκα ένα δευτερόλεπτο για να το επεξεργαστώ αυτό. «Αλήθεια; Θέλετε να τραβήξετε φωτογραφία με το αμάξι μου;»

«Βέβαια – κανένας δεν πρόκειται να με πιστέψει αν δεν έχω αποδείξεις».

«Εε. Εντάξει. Καλά».

Έβγαλα γρήγορα το ρύγχος και γλιστρήσα στα κλεφτά στην μπροστινή θέση για να κρυφτώ, ενώ ο θαυμαστής έβγαζε από το σακιδιό του μια τεράστια φωτογραφική μηχανή που έμοιαζε επαγγελματική. Αυτός κι ο φίλος του πόζαραν πρώτα ο ένας και μετά ο άλλος δίπλα στο καπό και μετά πήγαν για να βγάλουν φωτογραφίες και στο πίσω μέρος.

«Μου λείπει το φορτηγάκι μου», κλαψούρισα στον εαυτό μου.

Πολύ, πάρα πολύ βολικό – υπερβολικά βολικό – που το φορτηγάκι μου έβγαλε το τελευταίο του αγκομαχητό μόλις βδομάδες αφού ο Έντουαρντ κι εγώ είχαμε συμφωνήσει τον, όχι και πολύ δίκαιο, συμβιβασμό μας. Μια λεπτομέρεια του οποίου ήταν ότι θα του επιτρεπόταν να αντικαταστήσει το φορτηγάκι μου, όταν αυτό θα έπαυε να δουλεύει. Ο Έντουαρντ ορκίστηκε ότι ήταν αναμενόμενο' το φορτηγάκι μου είχε ζήσει μια μακροχρόνια, γεμάτη ζωή και μετά απεβίωσε από φυσικά αίτια. Σύμφωνα μ' αυτόν. Και φυσικά, δεν είχα κανέναν τρόπο για να επιβεβαιώσω την ιστορία του ή να προσπαθήσω να αναστήσω το φορτηγάκι μου από τους νεκρούς μόνη μου. Ο αγαπημένος μου μηχανικός –

Σταμάτησα αυτή τη σκέψη αμέσως, αρνούμενη να την αφήσω να φτάσει σε κάποιο συμπέρασμα. Αντί γι' αυτό, έστρεψα το αυτί μου στις φωνές των αντρών, που έφταναν σε μένα πνιχτά μέσα από τα τοιχώματα του αυτοκινήτου.

«... του έριξε με φλογοβόλο στο βίντεο στο Ιντερνετ. Δεν έγδαρε καν τη μογιά».

«Φυσικά και όχι. Θα μπορούσες να περάσεις με τανκς πάνω απ' αυτό το μωρό. Δεν έχει και πολλή αγορά εδώ πέρα για τέτοια. Αυτά είναι σχεδιασμένα για διπλωμάτες της Μέσης Ανατολής, για εμπόρους όπλων και για βαρόνους των

ναρκωτικών, κυρίως».

«Λες να είναι κι αυτή κάτι;» ρώτησε ο κοντός με πιο απαλή φωνή. Εγώ έσκυψα το κεφάλι, με μάγουλα που φλέγονταν.

«Χα», είπε ο ψηλός. «Μπορεί. Δεν μπορώ να φανταστώ για ποιο λόγο να χρειαστείς εδώ πέρα τζάμια που να αντέχουν σε βλήματα και χίλια οκτακόσια κιλά θωρακισμένο αμάξι. Πρέπει να πηγαίνει κάπου πιο επικίνδυνα».

Θωρακισμένο αμάξι. Χίλια οκτακόσια κιλά θωρακισμένο αμάξι. Και τζάμια που αντέχουν σε βλήματα; Ωραία. Τι να σου κάνει ένα απλό αλεξισφαιρο αμάξι;

Λοιπόν, τουλάχιστον αυτό έβγαζε κάποιο νόημα –αν είχες μια διεστραμμένη αίσθηση του χιούμορ.

Όχι ότι δεν το περίμενα από τον Έντουαρντ να εκμεταλλευτεί τη συμφωνία μας, να την κάνει να γείρει προς τη δική του μεριά, ώστε να μπορεί να δώσει πολύ περισσότερα απ' όσα είχε πάρει. Είχα συμφωνήσει να αντικαταστήσει το φορτηγάκι μου όταν θα χρειαζόταν αντικατάσταση, χωρίς να περιμένω ότι αυτή η στιγμή θα ερχόταν τόσο σύντομα, φυσικά. Όταν με ανάγκασε να παραδεχτώ ότι το φορτηγάκι είχε γίνει μόνο μια νεκρή φύση/φόρος τιμής στις κλασικές Σεβρολέτ στο ρείθρο του πεζοδρομίου μου, ήξερα ότι η δική του ιδέα για αντικατάσταση θα με έφερνε πιθανότατα σε δύσκολη θέση. Θα με έκανε το κέντρο της προσοχής για βλέμματα και ψιθύρους. Είχα δίκιο σ' αυτό. Αλλά ακόμα και στην πιο σκοτεινή μου φαντασία, δεν είχα προβλέψει ότι θα μου έπαιρνε δύο αμάξια.

Το αυτοκίνητο για "πριν" και το αυτοκίνητο για "μετά", είχε εξηγήσει, όταν έπαθα κρίση.

Αυτό ήταν μόνο το αυτοκίνητο για "πριν". Μου είχε πει ότι ήταν δανεισμένο και υποσχέθηκε ότι θα το επέστρεφε μετά το γάμο. Δε μου είχε φανεί καθόλου λογικό. Μέχρι τώρα.

Χα χα. Επειδή ήμουν τόσο εύθραυστα θνητή, τόσο επιρρεπής στα ατυχήματα, τόσο πολύ θύμα της ίδιας μου της επικίνδυνης κακοτυχίας, προφανώς χρειαζόμουν ένα αυτοκίνη-

το ανθεκτικό στα τανκς για να είμαι ασφαλής. Ξεκαρδιστικό. Ήμουν σίγουρη ότι αυτός και οι αδερφοί του είχαν διασκεδάσει αρκετά με το αστείο πίσω από την πλάτη μου.

Ή μπορεί, απλώς μπορεί, μια μικρή φωνή ψιθύρισε μέσα στο κεφάλι μου, να μην είναι αστείο, ανόητη. Μπορεί ν' ανησυχί πραγματικά για σένα. Δε θα ήταν και η πρώτη φορά που το έχει παρακάνει λιγάκι, προσπαθώντας να σε προστατέψει.

Αναστέναξα.

Δεν είχα δει ακόμα το αυτοκίνητο για "μετά". Ήταν κρυμμένο κάτω από ένα κάλυμμα, στην πιο βαθιά γωνιά του γκαράζ των Κάλεν. Ήξερα ότι οι περισσότεροι άνθρωποι θα είχαν ρίξει μια κλεφτή ματιά ως τώρα, αλλά εγώ πραγματικά δεν ήθελα να ξέρω.

Πιθανότατα εκείνο το αυτοκίνητο δε θα είχε θωρακισμένο αμάξι –επειδή δε θα το χρειαζόμουν μετά το ταξίδι του μέλιτος. Η πραγματική αφθαρσία ήταν μόνο ένα από τα τυχερά για τα οποία ανηπομονούσα. Τα καλύτερα πράγματα που είχε το να είσαι ένας Κάλεν δεν ήταν τα ακριβά αμάξια και οι εντυπωσιακές πιστωτικές κάρτες.

«Ει», φώναξε ο ψηλός άντρας, λυγίζοντας τις παλάμες, του έτσι που να μοιάζουν με χωνί και ακουμπώντας τις στο παράθυρο σε μια προσπάθεια να δει μέσα. «Τελειώσαμε τώρα. Ευχαριστούμε πολύ!»

«Παρακαλώ», του φώναξα κι εγώ και μετά τσιτώθηκα, καθώς έβαζα μπρος τη μηχανή και πάτησα το πεντάλ –τόσο απαλά– προς τα κάτω...

Όσες φορές κι αν κατέβαινα με το αμάξι το γνωστό δρόμο για το σπίτι, και πάλι δεν μπορούσα να κάνω τα αχνοσβησμένα από τη βροχή φείγβολάν να ξεθωριάσουν στο φόντο. Καθένα απ' αυτά, κολλημένα πάνω σε στύλους της τηλεόρασης και σε πινακίδες του δρόμου, ήταν σαν ένα καινούριο χαστούκι στο πρόσωπο. Ένα χαστούκι στο πρόσωπο που το άξιζα και με το παραπάνω. Το μυαλό μου είχε απορροφηθεί ξανά στη

σκέψη που είχα διακόψει τόσο άμεσα πριν. Δεν μπορούσα να την αποφύγω σ' αυτόν το δρόμο. Όχι με τις φωτογραφίες του αγαπημένου μου μηχανικού να περνάνε στιγμιαία δίπλα μου σε τακτά διαστήματα.

Του καλύτερού μου φίλου. Του Τζέικομπ.

Οι αφίσες που έλεγαν «ΕΧΕΤΕ ΔΕΙ ΑΥΤΟ ΤΟ ΑΓΟΡΙ;» δεν ήταν ιδέα του πατέρα του Τζέικομπ. Ο δικός μου πατέρας, ο Τσάρλι, ήταν αυτός που είχε τυπώσει τα φείγβολάν και τα είχε κρεμάσει σε ολόκληρη την πόλη. Κι όχι μόνο στο Φορκες, αλλά και στο Πορτ-Άντζελες και στο Σέκουιμ και στο Χόκουιαμ και στο Αμπερντίν και σε κάθε άλλη πόλη της Ολυμπιακής Χερσονήσου. Είχε βεβαιωθεί ότι σε όλα τα αστυνομικά τμήματα στην πολιτεία της Ουάσινγκτον κρεμόταν η ίδια αφίσα στον τοίχο. Το δικό του αστυνομικό τμήμα είχε έναν ολόκληρο πίνακα ανακοινώσεων αφιερωμένο στην εύρεση του Τζέικομπ. Ένας πίνακας ανακοινώσεων που ήταν ως επί το πλείστον άδειος, προς μεγάλη του απογοήτευση και διάψευση των ελπίδων του.

Ο μπαμπάς μου είχε απογοητευτεί όχι μόνο από την έλλειψη ανταπόκρισης. Είχε απογοητευτεί από τον Μπίλι, τον πατέρα του Τζέικομπ – και στενότερο φίλο του Τσάρλι.

Επειδή ο Μπίλι δεν είχε εμπλακεί περισσότερο στην αναζήτηση για το δεκαεξάχρονο γιο του που το είχε "σκάσει" από το σπίτι. Επειδή ο Μπίλι αρνείτο να κρεμάσει τις αφίσες στο Λα Πουες, τον παράκτιο καταυλισμό που ήταν το μέρος απ' όπου καταγόταν ο Τζέικομπ. Επειδή έμοιαζε να έχει δεχτεί μοιρολατρικά την εξαφάνιση του Τζέικομπ, λες και δεν υπήρχε τίποτα που να μπορούσε να κάνει. Επειδή είχε πει: «Ο Τζέικομπ μεγάλωσε πια. Θα γυρίσει σπίτι, αν θέλει».

Και ήταν απογοητευμένος και με μένα, επειδή πήρα το μέρος του Μπίλι.

Ούτε κι εγώ ήθελα να κρεμάσω αφίσες. Επειδή και ο Μπίλι κι εγώ ξέραμε πού ήταν ο Τζέικομπ, κατά προσέγγιση, και ξέ-

ραμε επίσης ότι κανένας δεν είχε δει αυτό το αγόρι.

Τα φείγβολάν έκαναν το συνηθισμένο κόμπο να ανεβαίνει ξανά στο λαιμό μου, έφερναν τα συνηθισμένα δάκρυα στα μάτια μου, και χαιρόμουν που ο Έντουαρντ είχε πάει για κυνήγι αυτό το Σάββατο. Αν ο Έντουαρντ έβλεπε την αντίδρασή μου, αυτό θα τον έκανε κι εκείνο να νιώσει απαίσια.

Φυσικά, υπήρχαν και μειονεκτήματα στο γεγονός ότι ήταν Σάββατο. Καθώς έστριβα αργά και προσεχτικά στο δρόμο μου, είδα το περιπολικό του μπαμπά μου στο δρόμο του πάρκινγκ του σπιτιού μας. Δεν είχε πάει για ψάρεμα σήμερα. Ακόμα κρατούσε μούτρα για το γάμο.

Άρα δε θα μπορούσα να χρησιμοποιήσω το τηλέφωνο μέσα. Αλλά έπρεπε να κάνω ένα τηλεφώνημα...

Πάρκαρα στο κράσπεδο πίσω από τη Σεβρολέτ μου, που χρησίμευε μόνο ως άγαλμα, και έβγαλα από το ντουλαπάκι το κινητό τηλέφωνο που μου είχε δώσει ο Έντουαρντ για επείγουσες περιπτώσεις. Κάλεσα τον αριθμό, έχοντας έτοιμο το δάχτυλό μου πάνω στο πλήκτρο του τερματισμού της κλήσης, καθώς χτυπούσε το τηλέφωνο. Για καλό και για κακό.

«Εμπρός;» απάντησε ο Σεθ Κλίαργουστερ, κι αναστέναξα με ανακούφιση. Ήμουν υπερβολικά κότα για να μιλήσω στη μεγαλύτερη αδερφή του, τη Λία. Η φράση θα μου έκοβε το κεφάλι δεν ήταν μόνο σχήμα λόγου όσον αφορούσε τη Λία.

«Γεια σου, Σεθ, η Μπέλλα είμαι».

«Ω, γεια σου, Μπέλλα! Τι κάνεις;»

Πνίγομαι. Ψάχνω απεγνωσμένα κάτι που να με καθησυχάζει. «Καλά».

«Παίρνεις για να σου πω τα νεότερα;»

«Μάντης είσαι;»

«Όχι δα. Δεν είμαι και η Άλις – απλώς είσαι προβλέψιμη», αστειεύτηκε. Στην αγέλη των Κουιλαγιούτ, μόνο ο Σεθ ένωθε άνετα έστω και να αναφέρει τους Κάλεν με τα ονόματά τους, πόσο μάλλον να αστειεύεται για πράγματα όπως η μέλλουσα

κουριάδα μου, που ήταν σχεδόν γνώστρια των πάντων.

«Το ξέρω». Δίστασα για ένα λεπτό. «Τι κάνει;»

Ο Σεθ αναστέναξε. «Τα ίδια όπως πάντα. Δε μιλάει, αν και ξέρουμε ότι μας ακούει. Προσπαθεί να μη σκέφτεται σαν άνθρωπος, ξέρεις. Πάει μόνο με το ένστικτο».

«Ξέρεις πού βρίσκεται τώρα;»

«Κάπου στο βόρειο Καναδά. Δεν μπορώ να σου πω σε ποια επαρχία. Δε δίνει μεγάλη σημασία στα όρια μεταξύ των πολιτειών».

«Καμία ένδειξη που θα μπορούσε να...»

«Δε γυρίζει πίσω, Μπέλλα. Λυπάμαι».

Κατάπια. «Δεν πειράζει, Σεθ. Το ήξερα πριν καν ρωτήσω. Απλώς δεν μπορώ να μην ελπίζω».

«Ναι. Όλοι νιώθουμε έτσι».

«Σ' ευχαριστώ που με ανέχεσαι, Σεθ. Ξέρω ότι οι άλλοι μπορεί να σου δημιουργούν προβλήματα».

«Δεν είναι και οι μεγαλύτεροι θαυμαστές σου», συμφώνησε κεφάτα. «Πράγμα που είναι κάπως αδικαιολόγητο, πιστεύω. Ο Τζέικομπ έκανε τις επιλογές του, το ίδιο κι εσύ. Ούτε και του Τζέικ του αρέσει η στάση τους σ' αυτό το θέμα. Φυσικά, δεν είναι και τρομερά ενθουσιασμένος που ζητάς κι εσύ να μαθαίνεις γι' αυτόν».

Έβγαλα μια πνιχτή κραυγή. «Νόμιζα ότι δε σου μιλάει».

«Δεν μπορεί να μας τα κρύψει όλα, όσο κι αν προσπαθεί».

Άρα ο Τζέικομπ ήξερε ότι ανησυχούσα. Δεν ήμουν σίγουρη πώς ένιωθα γι' αυτό. Λοιπόν, τουλάχιστον ήξερε ότι δεν είχα φύγει ένα ωραίο ηλιοβασίλεμα ξεχνώντας τον εντελώς. Μπορεί και να φανταζόταν ότι ήμουν ικανή για κάτι τέτοιο.

«Μάλλον θα σε δω στον... γάμο», είπα βγάζοντας τη λέξη με τη βία μέσα από τα δόντια μου.

«Ναι, εγώ κι η μαμά μου θα έρθουμε. Είσαι φοβερή που μας κάλεσες».

Χαμογέλασα ακούγοντας τον ενθουσιασμό στη φωνή του.

Παρόλο που ήταν ιδέα του Έντουαρντ να καλέσω τους Κλι-αργουότερ, χαϊρόμουν που το είχε σκεφτεί. Θα ήταν ωραία να είναι εκεί ο Σεθ –ένας σύνδεσμος, όσο ισχνός κι αν ήταν, με τον κουμπάρο μου που έλειπε. «Δε θα ήταν το ίδιο χωρίς εσένα».

«Δώσε στον Έντουαρντ χαιρετίσματα, 'ντάξει;»

«Βέβαια».

Κούνησα το κεφάλι μου. Η φίλια που είχε γεννηθεί ανάμεσα στον Έντουαρντ και τον Σεθ ήταν κάτι που ακόμα με έκανε να σαστιζώ. Ήταν απόδειξη, όμως, ότι τα πράγματα δεν ήταν ανάγκη να είναι έτσι. Οι βρικολακες και οι λυκάνθρωποι μπορούσαν να τα πηγαίνουν μια χαρούλα μεταξύ τους, αν το έβαζαν σκοπό να το πετύχουν.

Δεν άρεσε σε όλους αυτή η ιδέα.

«Ααα», είπε ο Σεθ, ενώ η φωνή του ανέβηκε μια οκτάβα.

«Εεε, γύρισε η Λία».

«Ω! Γεια σου!»

Το τηλέφωνο νέκρωσε. Το άφησα στο κάθισμα και προετοιμάστηκα πνευματικά για να μπω μέσα στο σπίτι, όπου θα περίμενε ο Τσάρλι.

Ο καημένος ο μπαμπάς μου είχε τόσα πολλά να αντιμετωπίσει αυτή τη στιγμή. Ο Τζέικομπ που το είχε σκάσει ήταν μόνο ένα από τα πικρά ποτήρια που είχε πει. Ανησυχούσε σχεδόν εξίσου για 'μένα, την κόρη του που δεν είχε προλάβει καλά-καλά να ενηλικιωθεί και ετοιμαζόταν να γίνει κυρία σε λίγες μέρες.

Προχώρησα αργά μέσα από την ελαφριά βροχή φέρνοντας στο νου μου τη νύχτα που του το είχαμε πει...

* * *

Καθώς ο ήχος από το περιπολικό του Τσάρλι δήλωνε την επιστροφή του, το δαχτυλίδι ξαφνικά ζύγιζε εκατό κιλά στο δάχτυλό μου. Ήθελα να χώσω το αριστερό μου χέρι σε κάποια

τσέπη ή ίσως να κάτσω πάνω του, αλλά το ψύχραιμο χέρι του Έντουαρντ το κρατούσε φάτσα-φόρα.

«Σταμάτα να κουνιέσαι σαν νευρόσπαστο, Μπέλλα. Σε παρακαλώ προσπάθησε να θυμάσαι ότι δεν ομολογείς κανένα φόνο εδώ πέρα».

«Εύκολο για 'ένα να το λες».

Άκουγα τον απειλητικό ήχο από τις μπότες του πατέρα μου που περπατούσε αδέξια ανεβαίνοντας στο πεζοδρόμιο. Το κλειδί κουνούσε στην ήδη ανοιχτή πόρτα. Ο ήχος μου θύμιζε εκείνο το σημείο σε ταινία τρόμου όπου το θύμα συνειδητοποιεί ότι έχει ξεχάσει να βάλει το σύρτη.

«Ηρέμησε, Μπέλλα», ψιθύρισε ο Έντουαρντ ακούγοντας τους χτύπους της καρδιάς μου που γίνονταν πιο γρήγοροι.

Η πόρτα χτύπησε με δύναμη πάνω στον τοίχο, κι εγώ τραβήχτηκα πίσω από το φόβο, λες και μου είχαν κάνει ηλεκτροσόκ.

«Γεια σου, Τσάρλι», φώναξε ο Έντουαρντ, εντελώς χαλαρός.

«Όχι!» διαμαρτυρήθηκα μουρμουρίζοντας.

«Τι;» ψιθύρισε ο Έντουαρντ.

«Περίμενε να ξεκρεμάσει το όπλο του!»

Ο Έντουαρντ γέλασε πνιχτά και πέρασε το ελεύθερο χέρι του μέσα από τα ανακατωμένα χάλκινα μαλλιά του.

Ο Τσάρλι έστριψε στη γωνία, ακόμα φορώντας τη στολή του, ακόμα με το όπλο του, και προσπάθησε να μην κάνει γκριμάτσα, όταν μας εντόπισε να καθόμαστε μαζί στο διθέσιο καναπέ. Τελευταία, έκανε μεγάλη προσπάθεια για να συμπιθίσει περισσότερο τον Έντουαρντ. Φυσικά, αυτή η αποκάλυψη ήταν βέβαιο ότι θα έδινε τέλος σ' αυτή την προσπάθεια.

«Γεια σας, παιδιά. Τι έγινε;»

«Θα θέλαμε να σου μιλήσουμε», είπε ο Έντουαρντ τόσο γαλήνια. «Έχουμε καλά νέα».

Η έκφραση του Τσάρλι μετατράπηκε από βεβιασμένη φιλι-

κότητα σε δυσσιώνη καχυποψία σε ένα δευτερόλεπτο.

«Καλά νέα;» γρύλισε ο Τσάρλι, κοιτάζοντας κατευθείαν εμένα.

«Κάθισε, μπαμπά».

Σήκωσε το ένα του φρύδι, με κοίταξε για πέντε δευτερόλεπτα, μετά πήγε με βαριά βήματα προς την ανακλινόμενη πολυθρόνα και κάθισε άκρη-άκρη με την πλάτη του ευθυτενή.

«Μην αναστατώνεσαι, μπαμπά», είπα μετά από μια στιγμή φορτισμένης σιωπής. «Όλα είναι εντάξει».

Ο Έντουαρντ έκανε ένα μορφασμό, και ήξερα ότι αυτό ήταν μια αντίρρηση στη λέξη εντάξει. Εκείνος πιθανότατα θα χρησιμοποιούσε κάτι όπως *υπέροχα* ή *τέλεια* ή *λαμπρά*.

«Και βέβαια, Μπέλλα, και βέβαια είναι. Αν όλα είναι τόσο καλά, τότε γιατί τρέχει ο ιδρώτας σου ποτάμι;»

«Δεν έχω ιδρώσει», είπα ψέματα.

Τραβήχτηκα μακριά από το άγριο συνοφρύωμά του, ζαρώνοντας κοντά στον Έντουαρντ και ενστικτωδώς σκούπισα με την αναστροφή του δεξιού χεριού μου το μέτωπό μου για να εξαφανίσω τα ίχνη.

«Είσαι έγκυος!» ξέσπασε ο Τσάρλι. «Είσαι έγκυος, έτσι δεν είναι;»

Αν και η ερώτηση απευθυνόταν εμφανώς σ' εμένα, κοίταζε τον Έντουαρντ τώρα, και θα ορκιζόμουν ότι είδα το χέρι του να συσπάται προς το όπλο του.

«Όχι! Φυσικά και όχι!» Ήθελα να δώσω μια αγκωνιά στα πλευρά του Έντουαρντ, αλλά ήξερα ότι αυτό απλά θα προκαλούσε μελανιά σε μένα. Του το είχα πει ότι οι άνθρωποι θα έβγαζαν αυτό το συμπέρασμα αμέσως! Ποιον άλλο πιθανό λόγο θα είχε ένας λογικός άνθρωπος για να παντρευτεί στα δεκαοχτώ του; (Η απάντησή του τότε με είχε κάνει να στριφογυρίσω τα μάτια ειρωνικά. Την αγάπη. Σωστά).

Το άγριο βλέμμα του Τσάρλι έγινε έναν τόνο πιο φωτεινό. Συνήθως ήταν αρκετά φανερό στο πρόσωπό μου, όταν έλεγα

την αλήθεια, και τώρα με πιστεύει. «Α. Συγγνώμη».

«Δεκτή η συγγνώμη».

Ακολούθησε μια μεγάλη παύση. Μετά από μια στιγμή, συνειδητοποίησα ότι όλοι περίμεναν εμένα να πω κάτι. Σήκωσα τα μάτια για να κοιτάξω τον Έντουαρντ πανικόβλητη. Δεν υπήρχε περίπτωση να ξεστομίσω τις λέξεις.

Εκείνος μου χαμογέλασε και μετά ίσιωσε τους ώμους του και στράφηκε στον πατέρα μου.

«Τσάρλι, καταλαβαίνω ότι τα πράγματα έγιναν με τη λάθος σειρά. Κατά παράδοση έπρεπε να ρωτήσω εσένα πρώτα. Δεν έχω σκοπό να φανώ ασεβής, αλλά εφόσον η Μπέλλα ήδη έχει δεχτεί και δε θέλω να υποβαθμίσω τη σημασία της δικής της επιλογής στο θέμα, αντί να ζητήσω από εσένα το χέρι της, σου ζητάω την ευχή σου. Παντρευόμαστε, Τσάρλι. Την αγαπώ περισσότερο από οτιδήποτε στον κόσμο, περισσότερο κι από τη ζωή μου, και –από θαύμα– με αγαπάει κι εκείνη με τον ίδιο τρόπο. Θα μας δώσεις την ευχή σου;»

Ακουγόταν τόσο σίγουρος, τόσο ψύχραιμος. Για μια στιγμή μονάχα, ακούγοντας την απόλυτη αυτοπεποίθηση στη φωνή του, βίωσα μια σπάνια στιγμή ενόρασης. Είδα φευγαλέα τον τρόπο που εκείνος έβλεπε τον κόσμο. Για όσο διαρκεί ένα καρδιοχτύπι, τα νέα αυτά φαίνονταν απόλυτα λογικά.

Και τότε πήρε το μάτι μου την έκφραση στο πρόσωπο του Τσάρλι, που είχε καρφώσει τώρα το βλέμμα του πάνω στο δαχτυλίδι.

Κράτησα την ανάσα μου, καθώς το δέρμα του άλλαζε χρώματα –από ανοιχτό γινόταν κόκκινο, από κόκκινο μοβ, από μοβ μπλε. Έκανα να σηκωθώ – δεν είμαι σίγουρη τι σκόπευα να κάνω – ίσως να χρησιμοποιήσω την κίνηση Χάμιλιχ* για να βεβαιωθώ ότι δεν πνιγόταν – αλλά ο Έντουαρντ μου έσφιξε το χέρι και μουρμούρισε: «Δώσ' του ένα λεπτό», τόσο χαμηλόφωνα, που μόνο εγώ μπορούσα να ακούσω.

Η σιωπή ήταν πολύ πιο μεγάλη σε διάρκεια αυτή τη φορά. Μετά, σταδιακά, έναν τόνο τη φορά, το χρώμα του Τσάρλι επέστρεψε στο φυσιολογικό του. Τα χείλη του σούφρωσαν, και το μέτωπό του γέμισε αυλακίες – αναγνώρισα την έκφραση της "βαθιάς σκέψης". Περιεργάστηκε τους δυο μας για μια παρατεταμένη στιγμή, κι ένιωσα τον Έντουαρντ να χαλαρώνει δίπλα μου.

«Μάλλον δεν εκπλήσσομαι και τόσο», γκρίνιαξε ο Τσάρλι. «Ήξερα ότι θα έπρεπε να αντιμετωπίσω κάτι τέτοιο σύντομα».

Εγώ ξεφύσηξα.

«Είσαι σίγουρη γι' αυτό;» απαίτησε να μάθει ο Τσάρλι αγριοκοιτάζοντάς με.

«Είμαι εκατό τοις εκατό σίγουρη για τον Έντουαρντ», του είπα χωρίς να χάσω ούτε ένα χτύπο.

«Για το γάμο, όμως; Προς τι η βιασύνη;» Με κοίταξε καχύποπτα πάλι.

Η βιασύνη οφειλόταν στο γεγονός ότι πλησίαζα όλο και περισσότερα στα δεκαεννιά μου κάθε καταραμένη μέρα που περνούσε, ενώ ο Έντουαρντ έμενε παγωμένος στην τελειότητα των δεκαεπτά του χρόνων, όπως είχε κάνει και για παραπάνω από ενενήντα χρόνια. Όχι ότι αυτό το γεγονός καθιστούσε απαραίτητο το γάμο στη δική μου λίστα προτεραιοτήτων, αλλά ο γάμος ήταν αναγκαίος εξαιτίας του λεπτού και μπερδεμένου συμβιβασμού που είχαμε κάνει ο Έντουαρντ κι εγώ, ώστε να φτάσουμε τελικά σ' αυτό το σημείο, στην παραμονή της μεταμόρφωσής μου από θνητή σε αθάνατη.

Αυτά δεν ήταν πράγματα που μπορούσα να εξηγήσω στον Τσάρλι.

«Θα πάμε στο Ντάρτιμουθ μαζί το φθινόπωρο, Τσάρλι», του υπενθύμισε ο Έντουαρντ. «Θα ήθελα να το κάνω αυτό, ας πούμε, με το σωστό τρόπο. Έτσι με μεγάλωσαν». Σήκωσε τους ώμους.

* Χένρι Χάμιλιχ: Αμερικανός γιατρός και ερευνητής γεννημένος το 1920 στον οποίο αποδίδεται η ανακάλυψη της κίνησης για την απορρόπηση του πνεύμου.

Δεν υπερέβαλλε· ήταν φανατικοί με την παλιομοδίτικη ηθική στον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο.

Το στόμα του Τσάρλι συσπάστηκε στο πλάι. Υάχνοντας για κάποια γωνία από την οποία να επιχειρηματολογήσει εναντίον του γάμου. Αλλά τι μπορούσε να πει; *Θα προτιμούσα να ζήσετε στην αμαρτία πρώτα; Ήταν πατέρας· τα χέρια του ήταν δεμένα.*

«Το ήξερα ότι θα γινόταν αυτό», μουρμούρισε στον εαυτό του, συνοφρυωμένος. Τότε, ξαφνικά, το πρόσωπό του έγινε εντελώς ήρεμο και ανέκφραστο.

«Μπαμπά;» ρώτησα με αγωνία. Έριξα μια γρήγορη ματιά στον Έντουαρντ, αλλά δεν μπορούσα να διαβάσω ούτε και το δικό του πρόσωπο, καθώς παρατηρούσε τον Τσάρλι.

«Χα!» ξέσπασε ο Τσάρλι. Αναπήδησα στη θέση μου. «Χα, χα, χα!»

Κοίταξα τον Τσάρλι με δυσπιστία, καθώς διπλωνόταν από τα γέλια· έτρεμε σύγκορμος.

Κοίταξα τον Έντουαρντ περιμένοντας κάποια μετάφραση, αλλά ο Έντουαρντ είχε τα χείλη του σφιγμένα, σαν να προσπαθούσε να κρατηθεί κι αυτός για να μη γελάσει.

«Εντάξει, λοιπόν, καλά», είπε ο Τσάρλι σαν να πνιγόταν. «Παντρευτείτε». Άλλος ένας γύρος από γέλια τον ταρακούνησε. «Αλλά...»

«Αλλά τι;» απαίτησα να μάθω.

«Αλλά εσύ πρέπει να το πεις στη μαμά σου! Εγώ δε λέω ούτε κουβέντα στη Ρενέ! Είναι όλη δικιά σου!» Ξέσπασε σε δυνατά χάχανα.

* * *

Σταμάτησα με το χέρι μου πάνω στο πόμολο της πόρτας, χαμογελώντας. Βέβαια, εκείνη τη στιγμή, τα λόγια του Τσάρλι με είχαν τρομοκρατήσει. Η έσχατη καταδίκη: το να το πω στη Ρενέ. Ο γάμος σε νεαρή ηλικία είχε ψηλότερη θέση στη μαύρη

λίστα της απ' ό,τι το να βράσεις ζωντανά κουταβάκια.

Ποιος θα μπορούσε να είχε προβλέψει την απάντησή της; Όχι εγώ. Σίγουρα ούτε ο Τσάρλι. Μπορεί η Άλις, αλλά δεν είχα σκεφτεί να τη ρωτήσω.

«Λοιπόν, Μπέλλα», είχε πει η Ρενέ αφού είχα ξεστομίσει τις απίστευτες λέξεις τραυλίζοντας και σαν να πνιγόμεν: *Μαμά, παντρεύομαι τον Έντουαρντ.* «Με πείραξε λίγο που περίμενες τόσο καιρό για να μου το πεις. Τα αεροπορικά εισιτήρια ακριβαίνουν όλο και περισσότερο. Ωωωω», είχε πει ανήσυχα. «Λες ο Φιλ να έχει βγάλει το γύψο ως τότε; Οι φωτογραφίες δε θα είναι καλές, αν δε φοράει σιόκιν».

«Για στάσου ένα λεπτό, μαμά». Μου είχε κοπεί η ανάσα. «Τι εννοείς, περίμενα τόσο καιρό; Μόλις αρ-αρ...» –δεν κατάφερα να αναγκάσω τον εαυτό μου να πει τη λέξη *αρραβωνιάστηκα*– «τώρα τακτοποιήθηκαν τα πράγματα, ξέρεις, σήμερα».

«Σήμερα; Αλήθεια; Αυτό είναι όντως έκπληξη. Υπέθεσα ότι...»

«Τι υπέθεσες; Πότε το υπέθεσες;»

«Να, όταν ήρθες να με δεις τον Απρίλη, μου φάνηκε ότι τα πράγματα είχαν ήδη πάρει το δρόμο τους, καταλαβαίνεις τι θέλω να πω. Δεν είναι και πολύ δύσκολο να σε διαβάσει κανείς, γλυκιά μου. Αλλά δεν είπα τίποτα, επειδή ήξερα ότι δε θα ωφελούσε σε τίποτα. Είσαι ολόιδια με τον Τσάρλι». Αναστέναξε στωικά. «Μόλις πάρεις μια απόφαση, δεν υπάρχει τρόπος να σε μεταπίσει κανείς με επιχειρήματα. Φυσικά, ακριβώς όπως κι ο Τσάρλι, πραγματοποιείς τις αποφάσεις σου».

Και μετά είχε πει το τελευταίο πράγμα που περίμενα ν' ακούσω από τη μητέρα μου.

«Εσύ δε θα κάνεις τα δικά μου λάθη, Μπέλλα. Ακούγεσαι σαν να φοβάσαι χωρίς να υπάρχει λόγος, και μαντεύω ότι φοβάσαι εξαιτίας μου». Είχε γελάσει νευρικά. «Εξαιτίας του τι θα σκεφτώ εγώ. Και το ξέρω ότι έχω πει πολλά πράγματα για

το γάμο και την ηλιθιότητα –και δεν τα παίρνω πίσω– αλλά πρέπει να καταλάβεις πως αυτά τα πράγματα ίσχυαν για τη δική μου περίπτωση. Εσύ είσαι ένα εντελώς διαφορετικό άτομο από εμένα. Εσύ κάνεις τα δικά σου λάθη, και είμαι σίγουρη ότι θα έχεις το μεριδίό σου από τύψεις στη ζωή. Αλλά η δέσμευση δεν ήταν ποτέ πρόβλημα για 'σένα, γλυκιά μου. Εσύ έχεις περισσότερες πιθανότητες να το κάνεις να πετύχει απ' ό,τι οι περισσότερες σαραντάρες που ξέρω». Η Ρενέ είχε γελάσει ξανά. «Το μικρό μου μεσήλικο παιδάκι. Ευτυχώς, φαίνεται πως έχεις βρει άλλη μια ηλικιωμένη ψυχή».

«Δεν έχεις... θυμώσεις; Δεν πιστεύεις ότι κάνω ένα τεράστιο λάθος;»

«Κοίτα, σίγουρα, θα προτιμούσα να περιμένεις μερικά χρόνια ακόμα. Θέλω να πω, σου φαίνομαι εγώ αρκετά μεγάλη για να γίνω πεθερά; Μην απαντήσεις σ' αυτό. Αλλά αυτό δεν έχει να κάνει μ' εμένα. Έχει να κάνει μ' εσένα. Εσύ είσαι ευτυχισμένη;»

«Δεν ξέρω. Αυτή τη στιγμή βιώνω μια εξωσωματική εμπειρία».

Η Ρενέ είχε γελάσει πνιχτά. «Σε κάνει ευτυχισμένη, Μπέλλα;»

«Ναι, μα –»

«Θα θελήσεις ποτέ κάποιον άλλο;»

«Όχι, μα –»

«Μα τι;»

«Μα δε θα πεις ότι ακούγομαι ακριβώς σαν οποιαδήποτε άλλη ξεμυαλισμένη έφηβη από γεννήσεως κόσμου;»

«Εσύ δεν ήσουν ποτέ έφηβη, γλυκιά μου. Εσύ ξέρεις ποιο είναι το καλύτερο για 'σένα».

Τις τελευταίες βδομάδες, η Ρενέ είχε απορροφηθεί αναπάντεχα από τα σχέδια για το γάμο. Αφιέρωνε ώρες καθημερινά στο τηλέφωνο με τη μητέρα του Έντουαρντ, την Έσμι –δεν υπήρχε καμία ανησυχία ότι οι συμπεθέρες δε θα τα πήγαιναν

καλά. Η Ρενέ λάτρευε την Έσμι, αλλά πάλι, αμφέβαλλα αν θα μπορούσε κανείς να ανταποκριθεί διαφορετικά στην αξιαγάπητη πεθερά μου.

Έτσι έμεινα εγώ ελεύθερη. Η οικογένεια του Έντουαρντ και η δικιά μου οικογένεια φρόντιζαν τα θέματα του γάμου μαζί, χωρίς να χρειάζεται εγώ να κάνω ή να ξέρω ή να σκέφτομαι υπερβολικά σχετικά με τίποτα απ' όλα αυτά.

Ο Τσάρλι ήταν εξοργισμένος, φυσικά, αλλά το ευχάριστο ήταν ότι δεν ήταν εξοργισμένος μαζί μου. Η Ρενέ ήταν ο προδότης. Είχε υπολογίσει σ' εκείνη ότι θα το έπαιζε σκληρή. Τι μπορούσε να κάνει εκείνος τώρα, όταν η έσχατη απειλή του –το να το πω στη μαμά– είχε αποδειχτεί εντελώς κούφια; Δεν είχε τίποτα και το ήξερε. Έτσι γύριζε εδώ κι εκεί στο σπίτι μέσα στη μαύρη κατήφεια, μурμουρίζοντας ότι δεν μπορεί να εμπιστευτεί κανένα σ' αυτό τον κόσμο...

«Μπαμπά;» φώναξα, καθώς άνοιξα την πόρτα με μια σπρωξιά. «Έρθα».

«Περιμένε, Μπελς, μένει εκεί που είσαι».

«Ε;» ρώτησα σταματώντας αυτόματα.

«Δώσε μου ένα δευτερόλεπτο. Άου, με πέτυχε, Άλις».

Άλις;

«Συγγνώμη, Τσάρλι», απάντησε η κελαηδιστή φωνή της Άλις. «Πώς σου φαίνεται τώρα;»

«Αιμορραγώ».

«Είσαι μια χαρά. Δε σου πήρα δέρμα –έχε μου εμπιστοσύνη».

«Τι συμβαίνει;» απαίτησα να μάθω, διστάζοντας στο κατώφλι της πόρτας.

«Μισό λεπτό, σε παρακαλώ, Μπέλλα», μου είπε η Άλις.

«Η υπομονή σου θα ανταμειφθεί».

«Χμμ!» πρόσθεσε ο Τσάρλι.

Άρχισα να χτυπάω ελαφρά το πόδι μου κάτω, μετρώντας κάθε ρυθμικό χτύπο. Πριν φτάσω στο τριάντα, η Άλις είπε:

«Εντάξει, Μπέλλα, έλα μέσα!»

Με προσεχτικές κινήσεις, έστριψα στη μικρή γωνία που οδηγούσε στο σαλόνι μας.

«Ω», είπα ξεφυσώντας. «Ω! Μπαμπά. Είσαι –»

«Γέλοιος;» διέκοψε ο Τσάρλι.

«Σκεφτόμουν κομψός».

Ο Τσάρλι κοκκίνισε. Η Άλις έπιασε τον αγκώνα του και τον έστριψε γύρω-γύρω αργά, για να επιδείξει το ανοιχτό γκρι κοστούμι.

«Έλα τώρα, κόφ' το, Άλις. Είμαι σαν ηλίθιος».

«Κανένας που τον ντύνω εγώ δεν είναι σαν ηλίθιος».

«Έχει δίκιο, μπαμπά. Δείχνεις υπέροχος! Προς τι όλο αυτό;»

Η Άλις στριφογύρισε τα μάτια. «Είναι η τελευταία πρόβα. Και για τους δυο σας».

Τράβηξα το βλέμμα μου μακριά από τον ασυνήθιστα κομψό για πρώτη φορά Τσάρλι και είδα τη λευκή τρομακτική θήκη για φόρεμα που ήταν ακουμπισμένη στον καναπέ.

«Ααα».

«Πήγαινε στο ευτυχισμένο μέρος σου, Μπέλλα. Δε θα πάρει πολλή ώρα».

Ρούφηξα μια βαθιά ανάσα κι έκλεισα τα μάτια. Κρατώντας τα κλειστά, ανέβηκα τις σκάλες σκοντάφτοντας για να πάω στο δωμάτιό μου. Γδύθηκα μένοντας μόνο με τα εσώρουχα και τέντωσα τα χέρια μου σε ορθή γωνία.

«Κάνεις σαν να χώνω κομμάτια μπαμπού κάτω από τα νύχια σου», μουρμούρισε η Άλις στον εαυτό της, καθώς με ακολούθησε μέσα.

Δεν της έδωσα καμία σημασία. Ήμουν στο ευτυχισμένο μέρος μου.

Στο ευτυχισμένο μέρος μου, όλη η φασαρία του γάμου είχε τελειώσει. Την είχα αφήσει πίσω μου. Την είχα ήδη απωθήσει και ξεχάσει.

Ήμασταν μόνοι, μόνο ο Έντουαρντ κι εγώ. Το σκηνικό ήταν θολό και συνεχώς άλλαζε – μεταμορφωνόταν από ένα καταχνιασμένο δάσος σε μια πόλη σκεπασμένη με σύννεφα, μέχρι ένα αρκτικό σκοτάδι – επειδή ο Έντουαρντ κρατούσε την τοποθεσία του γαμήλιου ταξιδιού μας μυστική, για να μου κάνει έκπληξη. Αλλά εμένα δε με απασχολούσε ιδιαίτερα το πού.

Ο Έντουαρντ κι εγώ ήμασταν μαζί, και είχα εκπληρώσει απόλυτα τη δική μου πλευρά του συμβιβασμού. Τον είχα παντρευτεί. Αυτό ήταν το μεγάλο θέμα. Αλλά είχα επίσης δεχτεί και όλα τα εξωφρενικά του δώρα και είχα γραφτεί, όσο κι αν αυτό ήταν μάταιο, για να παρακολουθήσω μαθήματα στο Πανεπιστήμιο του Ντάρτμουθ το φθινόπωρο. Τώρα ήταν η δική του σειρά.

Πριν με μεταμορφώσει σε βρικόλακα – ο δικός του μεγάλος συμβιβασμός – είχε άλλον έναν όρο να εκπληρώσει.

Ο Έντουαρντ είχε ένα είδος ψυχαναγκαστικής ανησυχίας για τα ανθρώπινα πράγματα που θα εγκατέλειπα, τις εμπειρίες που δεν ήθελε να χάσω. Οι περισσότερες – όπως ο σχολικός χορός, για παράδειγμα – μου φαίνονταν ανόητες. Υπήρχε μια μόνο ανθρώπινη εμπειρία που ανησυχούσα να μη χάσω. Φυσικά αυτή ήταν η μοναδική που εκείνος θα ήθελε να ξεχάσω εντελώς.

Το θέμα, όμως, ήταν το εξής: ήξερα λίγα πράγματα σχετικά με το πώς θα ήμουν, όταν δε θα ήμουν άνθρωπος πια. Είχα δει νεογέννητους βρικόλακες από κοντά και είχα ακούσει όλες τις ιστορίες της μελλοντικής μου οικογένειας για εκείνες τις άγριες πρώτες μέρες. Για αρκετά χρόνια, το βασικό χαρακτηριστικό της προσωπικότητάς μου θα ήταν ότι θα διψούσα. Θα περνούσε λίγος καιρός μέχρι να γίνω ξανά εγώ. Και ακόμα κι όταν θα αποκτούσα τον έλεγχο του εαυτού μου, δε θα ένιωθα ποτέ ακριβώς το ίδιο όπως ένιωθα τώρα.

Ανθρώπινη... και ερωτευμένη με πάθος.

Ήθελα ολόκληρη την εμπειρία πριν ανταλλάξω το ζεστό,

εύθραυστο, πλημμυρισμένο από φερομόνες σώμα μου με κάτι πανέμορφο, δυνατό... και άγνωστο. Ήθελα έναν πραγματικό μήνα του μέλιτος με τον Έντουαρντ. Και παρά τον κίνδυνο που εκείνος φοβόταν ότι θα διέτρεχα, είχε συμφωνήσει να προσπαθήσουμε.

Είχα μόνο αμυδρά συναίσθηση της Άλις και του σατέν υφάσματος που γλιστρούσε πάνω στο δέρμα μου. Δε με ένοιαζε, για την ώρα, που ολόκληρη η πόλη μιλούσε για μένα. Δε σκεφτόμουν το θέαμα στο οποίο θα έπρεπε να πρωταγωνιστήσω υπερβολικά σύντομα. Δεν ανησυχούσα ότι μπορεί να σκόνταφτα στην ουρά του νυφικού ή ότι μπορεί να με έπιανε νευρικό γέλιο τη λάθος στιγμή ή ότι ήμουν πολύ μικρή ή για το κοινό που θα είχε το βλέμμα του καρφωμένο πάνω μου ή ακόμα για την άδεια θέση όπου θα έπρεπε να βρίσκεται ο καλύτερός μου φίλος.

Ήμουν με τον Έντουαρντ στο ευτυχισμένο μέρος μου.

2. ΜΑΚΡΙΑ ΝΥΧΤΑ

«Μου λείπεις ήδη».

«Δεν είναι ανάγκη να φύγω. Μπορώ να μείνω...»

«Μμμμ».

Ακολούθησε σιωπή για μια παρατεταμένη στιγμή, ακουγόταν μόνο το πνιχτό σφυροκόπημα της καρδιάς μου, ο διακεκομμένος ρυθμός της ακανόνιστης ανάσας μας και το ψιθύρισμα των χειλιών μας που κινούνταν συγχρονισμένα.

Μερικές φορές ήταν εύκολο να ξεχάσω ότι φιλούσα ένα βρικολάκα. Όχι επειδή έμοιαζε συνηθισμένος ή ανθρώπινος –δεν μπορούσα να ξεχάσω ποτέ ούτε για ένα δευτερόλεπτο ότι κρατούσα στην αγκαλιά μου κάποιον που ήταν περισσότερο άγγελος παρά άνθρωπος– αλλά επειδή το έκανε να φαίνεται σαν να μην ήταν καθόλου δύσκολο το να έχει τα χείλη του πάνω στα δικά μου χείλη, στο πρόσωπό μου, στο λαιμό μου. Ισχυριζόταν ότι είχε ξεπεράσει εδώ και καιρό τον πειρασμό που το αίμα μου ήταν κάποτε γι' αυτόν, ότι η σκέψη ότι με είχε χάσει τον είχε θεραπεύσει από οποιαδήποτε τέτοια επιθυμία. Μα εγώ ήξερα ότι η μυρωδιά του αίματός μου ακόμα τον έκανε να πονάει

–ακόμα έκαιγε το λαιμό του, σαν να εισέπνεε φλόγες.

Άνοιξα τα μάτια μου και βρήκα και τα δικά του ανοιχτά, να κοιτάνε επίμονα το πρόσωπό μου. Δε μου φαινόταν καθόλου λογικό, όταν με κοίταζε μ' αυτό τον τρόπο. Σαν να ήμουν το τρόπαιο αντί για την εξωφρενικά τυχερή νικήτρια.

Τα βλέμματά μας καρφώθηκαν το ένα μέσα στο άλλο για μια στιγμή: τα χρυσαφί του μάτια ήταν τόσο βαθιά, που φανταζόμουν ότι έβλεπα μέσα ως την ψυχή του. Έμοιαζε γελοίο ότι αυτό το γεγονός –αυτή η ύπαρξη της ψυχής του– αμφισβητήθηκε ποτέ, ακόμα κι αν ήταν βρικόλακας. Είχε την πιο όμορφη ψυχή, πιο όμορφη από το λαμπρό μυαλό του ή το ασύγκριτο πρόσωπό του ή το καταπληκτικό του σώμα.

Με κοίταζε κι εκείνος σαν να μπορούσε να δει και μέσα στη δική μου ψυχή και σαν να του άρεσε αυτό που έβλεπε.

Δεν μπορούσε να δει μέσα στο μυαλό μου, παρ' όλα αυτά, όπως έβλεπε μέσα στο μυαλό όλων των άλλων. Ποιος ξέρει γιατί –κάποια παράξενη ανωμαλία στον εγκέφαλό μου του εξασφάλιζε ανοσία σε όλα τα ασυνήθιστα και τρομακτικά πράγματα που μπορούσαν να κάνουν μερικοί αθάνατοι. (Μόνο το μυαλό μου είχε ανοσία: το σώμα μου επηρεαζόταν από βρικόλακες που είχαν ικανότητες που λειτουργούσαν με διαφορετικούς τρόπους απ' ό,τι αυτή του Έντουαρντ). Αλλά ήμουν σοβαρά ευγνώμων για την όποια αυτή ανωμαλία που κρατούσε τις σκέψεις μου κρυφές. Απλά μου προκαλούσε υπερβολική αμηχανία να σκεφτώ την εναλλακτική.

Τράβηξα το πρόσωπό του ξανά κοντά στο δικό μου.

«Οπωσδήποτε θα μείνω», μουρμούρισε μια στιγμή αργότερα.

«Όχι, όχι. Έχεις το πάρτι εργένηδων. Πρέπει να πας».

Είπα τα λόγια, αλλά τα δάχτυλα του δεξιού μου χεριού γαντζώθηκαν μέσα στα χάλκινα μαλλιά του, ενώ του αριστερού μου σφίχτηκαν πιο δυνατά στη βάση της ραχοκοκαλιάς του. Τα δροσερά του χέρια χάιδεψαν το πρόσωπό μου.

«Τα πάρτι εργένηδων είναι για όσους λυπούνται που θα χάσουν την εργένικη ζωή τους. Εγώ δε θα μπορούσα να είμαι πιο πρόθυμος ν' αφήσω τη δική μου πίσω. Άρα, δεν έχει κανένα νόημα στην πραγματικότητα».

«Αλήθεια». Ανέπνευσα πάνω στο ψυχρό σαν το χειμώνα δέρμα του λαιμού του.

Αυτό δεν απείχε πολύ από το ευτυχημένο μέρος μου. Ο Τσάρλι κοιμόταν ανυποψίαστος στο δωμάτιό του, πράγμα που σήμαινε ότι ήμασταν σχεδόν σαν μόνοι. Ήμασταν κουλουριασμένοι στο μικρό μου κρεβάτι, με τα κορμιά μας μπλεγμένα όσο αυτό ήταν δυνατό, αν λάμβανε κανείς υπόψη τη χοντρή μάλλινη κουβέρτα στην οποία ήμουν τυλιγμένοι, σαν να ήμουν μέσα σε ένα κουκούλι. Μισούσα την αναγκαιότητα της κουβέρτας, αλλά η ρομαντική διάθεση χαλούσε κατά κάποιο τρόπο, όταν τα δόντια μου άρχιζαν να χτυπάνε. Ο Τσάρλι θα το πρόσεχε, αν άναβα το καλοριφέρ μέσα στον Αύγουστο...

Τουλάχιστον, αν εγώ έπρεπε να είμαι φασκιωμένη, το πουκάμισο του Έντουαρντ ήταν στο πάτωμα. Ποτέ δεν είχα ξεπεράσει το σοκ από την τελειότητα του κορμιού του –λευκού, δροσερού και λείου σαν μάρμαρο. Χάιδεψα με το δάχτυλό μου το πέτρινο στήθος του τώρα, σκιαγραφώντας την επίπεδη επιφάνεια του στομαχιού του, απλώς μένοντας εμβρόντητη από το θαυμασμό. Ένα ελαφρό ρίγος τον διαπέρασε, και το στόμα του βρήκε πάλι το δικό μου. Προσεχτικά, άφησα την άκρη της γλώσσας μου να πιέσει το λείο σαν γυαλί χείλος του, κι εκείνος αναστέναξε. Η γλυκιά ανάσα του πλημμύρισε –κρύα και απολαυστική– το πρόσωπό μου.

Άρχισε να τραβιέται μακριά –αυτή ήταν η αυτόματη αντίδρασή του, κάθε φορά που αποφάσιζε ότι τα πράγματα είχαν ξεφύγει, το ενστικτώδες αντανάκλαστικό του, κάθε φορά που ήθελε όσο τίποτα να προχωρήσει. Ο Έντουαρντ είχε περάσει το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του απορρίπτοντας οποιαδήποτε σωματική ικανοποίηση. Ήξερα πως ήταν τρομακτικό για

«Κείνον το να προσπαθεί να αλλάξει αυτές τις συνήθειες τώρα.

«Περίμενε», είπα, σφίγγοντας τους ώμους του και αγκαλιάζοντάς τον πιο κοντά μου. Έδωσα μια κλοτσιά για να ελευθερώσω το ένα μου πόδι και το τύλιξα γύρω από τη μέση του. «Η εξάσκηση τελειοποιεί».

Εκείνος γέλασε πνιχτά. «Λοιπόν, πρέπει λογικά να πλησιάζουμε στο τέλειο μέχρι τώρα, έτσι δεν είναι; Έχεις κοιμηθεί καθόλου τον τελευταίο μήνα;»

«Μα αυτή είναι η πρόβα του νυφικού» του υπενθύμισα «και έχουμε κάνει εξάσκηση μόνο σε μερικές σκηνές. Δεν είναι ώρα για να παίζουμε εκ του ασφαλούς».

Νόμιζα ότι θα γελούσε, αλλά δεν απάντησε, και το σώμα του έμεινε ακίνητο από ένα ξαφνικό άγχος. Το χρυσαφί μέσα στα μάτια του έδειχνε να σκληραίνει κι από υγρό να γίνεται στερεό.

Σκέφτηκα τα λόγια μου, συνειδητοποιώντας τι θα είχε ακούσει μέσα σ' αυτά.

«Μπέλλα...» ψιθύρισε.

«Μην αρχίζεις πάλι», είπα. «Η συμφωνία είναι συμφωνία».

«Δεν ξέρω. Είναι πολύ δύσκολο να συγκεντρωθώ, όταν είσαι έτσι μαζί μου. Δεν –δεν μπορώ να σκεφτώ καθαρά. Δε θα μπορέσω να συγκρατηθώ. Θα πληγωθείς».

«Δε θα πάθω τίποτα».

«Μπέλλα...»

«Σσος!» Πίεσα τα χείλη μου πάνω στα δικά του για να σταματήσω την επίθεση του πανικού του. Τα είχα ξανακούσει αυτά. Δε θα έκανε πίσω στη συμφωνία. Όχι αφού επέμενε να τον παντρευτώ πρώτα.

Μου ανταπόδωσε το φιλί για μια στιγμή, αλλά κατάλαβα ότι δεν ήταν τόσο ένθερμος όσο πριν. Ανησυχούσε, πάντα ανησυχούσε. Πόσο διαφορετικά θα ήταν τα πράγματα, όταν δε θα χρειαζόταν να ανησυχεί για 'μένα πια. Τι θα έκανε με

όλο αυτό τον ελεύθερο χρόνο; Θα αναγκαζόταν να βρει καινούριο χόμπι.

«Πώς είναι τα γόνατά σου;» ρώτησε.

Ξέροντας ότι δεν το εννοούσε κυριολεκτικά, απάντησα: «Μια χαρά στη θέση τους».

«Αλήθεια; Δεν έχεις να σκεφτείς τίποτα ξανά; Δεν είναι πολύ αργά για ν' αλλάξεις γνώμη».

«Προσπαθείς να με παρατήσεις;»

Γέλασε πνιχτά. «Απλώς προσπαθώ να βεβαιωθώ. Δε θέλω να κάνεις κάτι για το οποίο δεν είσαι σίγουρη».

«Είμαι σίγουρη για 'ένα. Όλα τα υπόλοιπα μπορώ να τα αντέξω».

Δίστασε, κι αναρωτήθηκα αν είχα κάνει γκάφα ξανά.

«Μπορείς;» ρώτησε ήσυχα. «Δε μιλάω για το γάμο –απ' τον οποίο είμαι σίγουρος ότι θα επιζήσεις παρά τους ενδοιασμούς σου– αλλά μετά... τι θα γίνει με τη Ρενέ, τι θα γίνει με τον Τσάρλι;»

Αναστέναξα. «Θα μου λείψουν». Το χειρότερο, θα τους έλειπα εγώ, αλλά δεν ήθελα να του δώσω τροφή.

«Η Αντζελα κι ο Μπεν κι η Τζέσικα κι ο Μάικ».

«Και οι φίλοι μου θα μου λείψουν». Χαμογέλασα μέσα στο σκοτάδι. «Ειδικά ο Μάικ. Ω, ο Μάικ! Πώς θα μπορέσω να συνεχίσω;»

Γρύλισε.

Γέλασα, αλλά μετά σοβάρησα. «Έντουαρντ, τα έχουμε πει ξανά και ξανά. Ξέρω ότι θα είναι δύσκολο, αλλά αυτό θέλω. Θέλω εσένα, και σε θέλω για πάντα. Μια ζωή μόνο απλά δε μου φτάνει».

«Παγωμένη για πάντα στα δεκαοχτώ», ψιθύρισε.

«Το όνειρο κάθε γυναίκας», τον πείραξα.

«Να μην αλλάξει ποτέ... να μην προχωράει ποτέ μπροστά».

«Τι σημαίνει αυτό;»

Απάντησε αργά. «Θυμάσαι όταν είπαμε στον Τσάρλι ότι παντρευόμαστε; Κι εκείνος νόμισε ότι ήσουν... έγκυος;»

«Και σκέφτηκε να σε πυροβολήσει», μάντεψα γελώντας. «Παραδέξου το –για ένα δευτερόλεπτο, το σκέφτηκε ειλικρινά».

Δεν απάντησε.

«Τι, Έντουαρντ;»

«Απλώς εύχομαι... να, μακάρι να είχε δίκιο».

«Ωωω!» φώναξα πνιχτά.

«Περισσότερο εύχομαι να υπήρχε κάποιος τρόπος να γινόταν να έχει δίκιο. Να είχαμε αυτή τη δυνατότητα. Μισώ το γεγονός ότι σου την αφαιρώ».

Χρειάστηκα μια στιγμή. «Ξέρω τι κάνω».

«Πώς μπορείς να το ξέρεις αυτό, Μπέλλα; Δες τη μητέρα μου, δες την αδερφή μου. Δεν είναι τόσο εύκολη θυσία όσο φαντάζεσαι».

«Η Έσμι κι η Ρόζαλι τα καταφέρνουν μια χαρά. Αν υπάρχει πρόβλημα αργότερα, μπορούμε να κάνουμε αυτό που έκανε η Έσμι –θα υιοθετήσουμε».

Αναστέναξε, και μετά η φωνή του αγριέψε. «Δεν είναι σωστό! Δε θέλω να είσαι αναγκασμένη να κάνεις θυσίες για μένα. Θέλω να σου δώσω πράγματα, όχι να σου πάρω πράγματα. Δε θέλω να σου κλέψω το μέλλον. Αν ήμουν άνθρωπος –»

Ακούμπησα το χέρι μου πάνω στα χείλη του. «Εσύ είσαι το μέλλον μου. Σταμάτα τώρα. Όχι άλλες κλάψες, γιατί θα φωνάξω τ' αδέρφια σου να έρθουν να σε πάρουν. Μπορεί και να χρειάζεσαι ένα πάρτι εργένηδων».

«Συγγνώμη. Είμαι μέσα στην κλάψα, έτσι δεν είναι; Πρέπει να φταίνε τα νεύρα μου».

«Τα δικά σου γόνατα μήπως έχουν κοπεί;»

«Όχι με αυτή την έννοια. Περιμένα έναν ολόκληρο αιώνα για να σε παντρευτώ, δεσποινίς Σουάν. Η γαμήλια τελετή είναι το μοναδικό πράγμα για το οποίο ανυπομονώ –» Σταμά-

τησε στη μέση της πρότασης. «Ω, για όνομα του Θεού!»

«Τι έγινε;»

Έτριξε τα δόντια του. «Δεν είναι ανάγκη να φωνάξεις τ' αδέρφια μου. Προφανώς ο Έμετ κι ο Τζάσπερ δε θα με αφήσουν να αποφύγω το αποψινό».

Τον έσφιξα πιο κοντά μου για ένα δευτερόλεπτο και μετά τον άφησα. Δεν είχα καμία ελπίδα να νικήσω τον Έμετ, αν τον τραβούσε εκείνος από την άλλη μεριά. «Καλά να περάσετε».

Ακούστηκε ένα σκλήρισμα στο παράθυρο –κάποιος έβγυνε τα ατσάλενια νύχια του επίτηδες πάνω στο γυαλί, για να κάνει ένα φριχτό θόρυβο που σε έκανε να θες να κλείσεις τ' αυτιά σου και να ανατριχιάζεις. Με διαπέρασε ένα ρίγος.

«Αν δε στείλεις τον Έντουαρντ έξω» είπε ο Έμετ –ακόμα αόρατος μέσα στη νύχτα– μέσα από τα δόντια του απειλητικά, «θα έρθουμε να τον πάρουμε!»

«Φύγε», γέλασα. «Πριν μου σπάσουν το σπίτι».

Ο Έντουαρντ στριφογύρισε τα μάτια του, αλλά σηκώθηκε όρθιος με μια ρευστή κίνηση και φόρεσε πάλι με μια δεύτερη το πουκάμισό του. Έσκυψε προς τα κάτω και με φίλησε στο μέτωπο.

«Κοιμήσου. Έχεις μεγάλη μέρα αύριο».

«Ευχαριστώ! Αυτό σίγουρα θα με βοηθήσει να χαλαρώσω».

«Θα σε δω στην εκκλησία».

«Θα είμαι αυτή που θα φοράει άσπρα». Χαμογέλασα με το πόσο απόλυτα αδιάφορη ακούστηκε.

Γέλασε πνιχτά και είπε: «Πολύ πειστικό», και μετά ξαφνικά βούλιαξε σκόβοντας έτοιμος να ορμήσει έξω, με τους μυς του να έχουν κουλουριαστεί σαν ελατήριο. Εξαφανίστηκε –ορμώντας έξω από το παράθυρό μου υπερβολικά γρήγορα για να μπορέσουν τα μάτια μου να τον ακολουθήσουν.

Έξω, ακούστηκε ένας πνιχτός γδούπος, κι άκουσα τον Έμετ να βρίζει.

«Το καλό που σας θέλω μην τον κάνετε ν' αργήσει», μουρμούρισα, ξέροντας ότι μπορούσαν να με ακούσουν.

Και μετά το πρόσωπο του Τζάσπερ κρυφοκοίταζε μέσα απ' το παράθυρό μου, και τα μελιά μαλλιά του ασημίζαν στο αδύναμο φως του φεγγαριού που προσπαθούσε να περάσει μέσα από τα σύννεφα.

«Μην ανησυχείς, Μπέλλα. Θα τον φέρουμε σπίτι εγκαίρως».

Ξαφνικά ήμουν πολύ ήρεμη, και οι ενδοιασμοί μου έμοιαζαν όλοι ασήμαντοι. Ο Τζάσπερ ήταν, με το δικό του προσωπικό τρόπο, εξίσου ταλαντούχος με την Άλις με τις μυστηριωδώς ακριβείς προβλέψεις της. Το μέσο του Τζάσπερ ήταν οι διαθέσεις αντί για το μέλλον, και ήταν αδύνατο να αντισταθείς στα συναισθήματα που ήθελε εκείνος να νιώσεις.

Ανακάθισα αμήχανα, ακόμα τυλιγμένη μέσα στην κουβέρτα μου. «Τζάσπερ; Τι κάνουν οι βρικόλακες όταν πάνε σε πάρτι εργένιδων; Δε θα τον πάτε σε κανένα στριπτιτζάδικο, έτσι;»

«Μην της πεις τίποτα!» γρύλισε ο Έμετ από κάτω. Ακούστηκε άλλος ένας γδούπος, κι ο Έντουαρντ γέλασε χαμηλόφωνα.

«Χαλάρωσε», μου είπε ο Τζάσπερ –και χαλάρωσα. «Εμείς οι Κάλεν έχουμε τη δική μας εκδοχή. Μερικά πούμα, καμιά-δυο αρκούδες γκριζίλι. Περίπου μια συνηθισμένη νύχτα έξω».

Αναρωτήθηκα αν θα μπορούσα ποτέ κι εγώ να ακουστώ τόσο απαθής σχετικά με τη "χορτοφαγική" διαίτα των βρικόλακων.

«Σ' ευχαριστώ, Τζάσπερ».

Μου έκλεισε το μάτι και χάθηκε απ' τα μάτια μου.

Έξω επικράτησε απόλυτη σιωπή. Τα πνιχτά ροχαλητά του Τσάρλι βούιζαν μέσα από τους τοίχους.

Ξάπλωσα πίσω πάνω στο μαξιλάρι μου, νυσταγμένη τώρα πια. Κοίταξα τους τοίχους του μικρού μου δωματίου, χλωμούς

από το σελιινόφως, κάτω από τα βαριά μου βλέφαρα.

Η τελευταία μου νύχτα στο δωμάτιό μου. Η τελευταία μου νύχτα ως Ιζαμπέλλα Σουάν. Αύριο βράδυ, θα ήμουν η Μπέλλα Κάλεν. Αν και όλη η δοκιμασία του γάμου ήταν ένα αγκάθι για μένα, έπρεπε να παραδεχτώ πως μου άρεσε ο τρόπος που ακουγόταν αυτό.

Άφησα το νου μου να περιπλανηθεί άσκοπα για μια στιγμή, περιμένοντας τον ύπνο να με πάρει. Αλλά, μετά από μερικά λεπτά, ήμουν πιο άγρυπνη ακόμα, καθώς το άγχος είχε έρθει κρυφά και πάλι μέσα στο στομάχι μου, κάνοντάς το να συσπάται άβολα. Το κρεβάτι έμοιαζε υπερβολικά μαλακό, υπερβολικά ζεστό χωρίς τον Έντουαρντ. Ο Τζάσπερ ήταν μακριά, και όλα τα γαλήνια, χαλαρά συναισθήματα είχαν φύγει μαζί του.

Θα ήταν μια πολύ μεγάλη μέρα αύριο.

Ήξερα ότι οι περισσότεροι από τους φόβους μου ήταν ανόητοι –έπρεπε απλώς να ξεπεράσω τον εαυτό μου. Το να έχεις στραμμένη την προσοχή πάνω σου ήταν ένα αναπόφευκτο κομμάτι της ζωής. Δεν μπορούσα πάντα να χάνομαι στο γύρω σκηνικό. Παρ' όλα αυτά, είχα μερικές συγκεκριμένες ανησυχίες που ήταν εντελώς βάσιμες.

Πρώτον ήταν η ουρά του νυφικού. Η Άλις είχε αφήσει την καλλιτεχνική της αντίληψη να αγνοήσει εμφανώς τις πρακτικές δυσκολίες σε σχέση με αυτό το θέμα. Το να καταφέρω να κουμαντάρω τις σκάλες των Κάλεν φορώντας τακούνια και μια ουρά έμοιαζε αδύνατο. Έπρεπε να είχα κάνει εξάσκηση.

Έπειτα ήταν το θέμα της λίστας των καλεσμένων.

Η οικογένεια της Τάνια, η σύναξη των βρικόλακων από το Ντενάλι, θα έφτανε κάποια στιγμή πριν την τελετή.

Θα απαιτούσε λεπτούς χειρισμούς να έχουμε την οικογένεια της Τάνια στο ίδιο δωμάτιο με τους καλεσμένους μας από τον καταυλισμό των Κουιλαγιούτ, τον πατέρα του Τζέικομπ και τους Κλιάργουοτερ. Οι καλεσμένοι απ' το Ντενάλι ήταν κάθε άλλο παρά θαυμαστές των λυκάνθρωπων. Μάλιστα, η αδερφή

της Τάνια, η Αϊρίνα δε θα ερχόταν καθόλου στο γάμο. Ακόμα έτρεφε εκδικητικά συναισθήματα για τους λυκάνθρωπους, επειδή είχαν σκοτώσει το φίλο της, τον Λόρεντ (την ώρα που ήταν έτοιμος να σκοτώσει εμένα). Χάρη σε αυτό το μίσος, οι κάτοικοι του Ντενάλι είχαν εγκαταλείψει την οικογένεια του Έντουαρντ στη χειρότερη στιγμή που είχαν ανάγκη βοήθειας. Αυτό που έσωσε τις ζωές όλων μας ήταν η απίθανη συμμαχία τους με τους λυκάνθρωπους των Κουιλαγιούτ, όταν η ορδή των νεογέννητων βρικόλακων είχε επιτεθεί...

Ο Έντουαρντ μου είχε υποσχεθεί ότι δε θα ήταν επικίνδυνο να έχουμε την οικογένεια από το Ντενάλι κοντά στους Κουιλαγιούτ. Η Τάνια και ολόκληρη η οικογένειά της –εκτός από την Αϊρίνα– είχαν φριχτές τύψεις για εκείνη τη λιποταξία. Μια ανακωχή με τους λυκάνθρωπους ήταν ένα μικρό τίμημα για να ξεπληρώσουν ένα μέρος εκείνου του χρέους, ένα τίμημα που ήταν πρόθυμοι να πληρώσουν.

Αυτό ήταν το μεγάλο πρόβλημα, αλλά υπήρχε κι ένα μικρό πρόβλημα: η εύθραυστη αυτοεκτίμησή μου.

Δεν είχα ξαναδεί την Τάνια, αλλά ήμουν σίγουρη ότι η γνωριμία μαζί της δε θα ήταν ευχάριστη εμπειρία για το εγώ μου. Μια φορά κι έναν καιρό, πιθανότατα πριν γεννηθώ, είχε κάνει την κίνησή της για τον Έντουαρντ –όχι ότι κατηγορούσα εκείνη ή καμία άλλη που τον ήθελε. Και πάλι, θα ήταν το λιγότερο πανέμορφη και στην καλύτερη περίπτωση εκπληκτική. Αν και ο Έντουαρντ προτιμούσε ξεκάθαρα –αν όχι αδιανόητα– εμένα, δε θα μπορούσα να αποφύγω να κάνω συγκρίσεις.

Είχα γκρινιάξει λιγάκι μέχρι που ο Έντουαρντ, που ήξερε τις αδυναμίες μου, με έκανε να νιώσω ενοχές.

«Είμαστε ό,τι πιο κοντινό έχουν σε αυτό που λέμε οικογένεια, Μπέλλα», μου είχε υπενθυμίσει. «Νιώθουν ακόμα σαν ορφανά, ξέρεις, ακόμα και μετά απ' όλον αυτό τον καιρό».

Έτσι είχα υποχωρήσει, κρύβοντας το κατσούφιασμά μου.

Η Τάνια είχε μεγάλη οικογένεια τώρα, σχεδόν εξίσου μεγά-

λη με τους Κάλεν. Υπήρχαν πέντε μέλη· μαζί με την Τάνια, την Κέιτ και την Αϊρίνα είχαν πάει και η Κάρμεν κι ο Ελεάζαρ, περίπου με τον ίδιο τρόπο όπως είχαν προστεθεί στους Κάλεν η Άλις και ο Τζάσπερ, με την επιθυμία να ζήσουν μια ζωή, στην οποία να τους ενώνει περισσότερη συμπόνια απ' ό,τι τους περισσότερους βρικόλακες.

Παρ' όλη την παρέα, πάντα, η Τάνια και οι αδερφές της ήταν ακόμα μόνες κατά ένα τρόπο. Ακόμα θρηνούσαν. Επειδή πριν πολύ καιρό είχαν και μια μητέρα.

Φανταζόμουν το κενό που πρέπει να άφησε εκείνη η απώλεια ακόμα και μετά από χίλια χρόνια· προσπάθησα να φέρω στο νου μου την οικογένεια των Κάλεν χωρίς το δημιουργό τους, τον πυρήνα τους και τον οδηγό τους –τον πατέρα τους, τον Κάρλαιλ. Δεν μπορούσα να τη δω.

Ο Κάρλαιλ είχε εξηγήσει την ιστορία της Τάνια κατά τη διάρκεια μιας από εκείνες τις πολλές νύχτες που είχα μείνει μέχρι αργά στο σπίτι των Κάλεν, μαθαίνοντας όσα περισσότερα μπορούσα, καθώς προετοιμαζόμουν όσο γινόταν για το μέλλον που είχα επιλέξει. Η ιστορία της μητέρας της Τάνια ήταν μία ανάμεσα στις πολλές, μια προειδοποιητική ιστορία που αποτελούσε παράδειγμα για έναν από τους κανόνες που θα έπρεπε να έχω υπόψη μου, όταν θα ανήκα πια στον κόσμο των αθανάτων. Μόνο έναν κανόνα, εδώ που τα λέμε –ένα νόμο που είχε χίλια διαφορετικά πρόσωπα: *Κράτα το μυστικό*.

Το να κρατήσει κανείς το μυστικό, σήμαινε πολλά πράγματα – να ζει διακριτικά σαν τους Κάλεν, φεύγοντας, πριν οι άνθρωποι υποπτευθούν ότι δε γερνούσαν. Ή να μείνει εντελώς μακριά από τους ανθρώπους –εκτός από την ώρα του φαγητού– όπως ζούσαν οι νομάδες, όπως ο Τζέιμς και η Βικτόρια· όπως ζούσαν ακόμα οι φίλοι του Τζάσπερ, ο Πίτερ και η Σάρλοτ. Σήμαινε να κρατάει υπό τον έλεγχό του όποιους καινούριους βρικόλακες δημιουργούσε, όπως είχε κάνει ο Τζάσπερ, όταν ζούσε μαζί με τη Μαρία. Όπως δεν είχε καταφέρει να κά-

νει η Βικτόρια με τους δικούς της νεογέννητους.

Και σήμαινε να μη δημιουργεί κάποια πράγματα καθόλου, επειδή μερικά απ' αυτά που δημιουργεί κανείς είναι ανεξέλεγκτα.

«Δεν ξέρω το όνομα της μητέρας της Τάνια», είχε παραδεχτεί ο Κάρλαϊλ, ενώ τα χρυσαφί του μάτια, σχεδόν ακριβώς στην ίδια απόχρωση με τα ξανθά μαλλιά του, γέμισαν θλίψη από τη θύμηση του πόνου της Τάνια. «Δε μιλάνε ποτέ γι' αυτήν, αν μπορούν να το αποφύγουν, δεν τη σκέφτονται ποτέ με τη θέλση τους.

» Η γυναίκα που δημιούργησε την Τάνια, την Κέιτ και την Αϊρίνα – που τις αγαπούσε, πιστεύω – έζησε πολλά χρόνια πριν γεννηθώ εγώ, σε μια εποχή που ο κόσμος μας ταλανιζόταν από μια μάστιγα, τη μάστιγα των αθάνατων παιδιών.

» Τι σκέφτονταν, εκείνοι οι αρχαίοι βρικόλακες, δεν μπορώ να το κατανοήσω ούτε κατά διάνοια. Δημιουργούσαν βρικόλακες από ανθρώπους που ήταν σχεδόν βρέφη».

Έπρεπε να καταπιώ τη χολή που είχε ανέβει στο λαϊμό μου, καθώς έφερα στο νου μου την εικόνα που περιέγραφε.

«Ήταν πολύ όμορφα», εξήγησε γρήγορα ο Κάρλαϊλ, βλέποντας την αντίδρασή μου. «Τόσο συμπαθητικά, τόσο γοητευτικά, όσο δεν μπορείς να φανταστείς. Δε χρειαζόταν παρά να βρεθείς δίπλα τους για να τα αγαπήσεις – ήταν κάτι αυτόματο.

» Ωστόσο, δεν μπορούσε κανείς να τα διδάξει. Είχαν κολλήσει σε όποιο επίπεδο ανάπτυξης είχαν φτάσει, πριν τα δαγκώσουν. Αξιαγάπητα δίχρονα με λακκάκια και ψευδίσματα που μπορούσαν να αφανίσουν μισό χωριό σε ένα από τα παιδικά τους πείσματα. Αν πεινούσαν, έτρωγαν, και δεν υπήρχαν προειδοποιητικά λόγια που να μπορούν να τα συγκρατήσουν. Οι άνθρωποι τα έβλεπαν, κυκλοφορούσαν φήμες, ο φόβος απλωνόταν σαν τη φωτιά σε ξερά κλαδιά...

» Η μητέρα της Τάνια δημιούργησε ένα τέτοιο παιδί. Όπως

και με τους υπόλοιπους αρχαίους αθανάτους, δεν μπορώ να καταλάβω τους λόγους της». Πήρε μια βαθιά ανάσα για να διατηρήσει την ψυχραιμία του. «Οι Βολτούρι επενέβησαν, φυσικά».

Εγώ τραβήχτηκα πίσω, όπως πάντα στο άκουσμα αυτού του ονόματος, αλλά ήταν φυσικό η λεγεώνα των Ιταλών βρικολάκων – που θεωρούσαν τους εαυτούς τους μια βασιλική οικογένεια – να έχει κεντρικό ρόλο στην ιστορία. Δεν μπορούσε να υπάρχει νόμος, αν δεν υπήρχε τιμωρία – δεν μπορούσε να υπάρχει τιμωρία, αν δεν υπήρχε κάποιος για να την επιβάλλει. Οι αρχαίοι αθάνατοι Άρο, Κάιος και Μάρκος ήταν επικεφαλής των δυνάμεων των Βολτούρι – τους είχα συναντήσει μια φορά μονάχα, αλλά σ' αυτήν τη σύντομη επαφή μαζί τους, μου φάνηκε ότι ο Άρο, με το παντοδύναμο χάρισμά του να διαβάσει το μυαλό των άλλων – ένα άγγιγμα και ήξερε κάθε σκέψη που ένας νους είχε κάνει ποτέ – ήταν ο πραγματικός ηγέτης.

«Οι Βολτούρι μελέτησαν τα αθάνατα παιδιά, στην πατρίδα τους τη Βολτέρα και σε άλλα μέρη σε όλο τον κόσμο. Ο Κάιος αποφάσισε ότι οι νεαροί βρικόλακες δεν μπορούσαν να προστατέψουν το μυστικό μας. Κι έτσι έπρεπε να καταστραφούν.

» Σου είπα ότι ήταν αξιαγάπητα. Λοιπόν, οι οικογένειες πάλεψαν ως τον τελευταίο άντρα – αποδεκατίστηκαν εντελώς – για να τα προστατέψουν. Το μακελειό δεν είχε εξαπλωθεί τόσο πολύ όσο στους νότιους πολέμους σ' αυτή την ήπειρο, αλλά ήταν πιο ολέθριο με το δικό του τρόπο. Οικογένειες που υπήρχαν εδώ και πολλά χρόνια, παλιές παραδόσεις, φίλοι... Πολλά χάθηκαν. Στο τέλος, η πρακτική εξολοθρεύτηκε τελείως. Τα αθάνατα παιδιά έγιναν ακατονόμαστα, ένα ταμπού.

» Όταν έζησα με τους Βολτούρι, γνώρισα δυο αθάνατα παιδιά, έτσι ξέρω από πρώτο χέρι τη γοητεία που ασκούσαν. Ο Άρο μελέτησε τα μικρά για πολλά χρόνια, αφού η καταστροφή που είχαν προκαλέσει είχε τελειώσει. Γνωρίζεις τη φιλοπερίεργη ιδιοσυγκρασία του – ήλπιζε ότι θα μπορούσαν να

εξημερωθούν. Αλλά στο τέλος, η απόφαση ήταν ομόφωνη: δε γινόταν να επιτραπεί στα θάνατα παιδιά να υπάρχουν».

Παραλίγο να ξεχάσω τη μητέρα των αδερφών του Ντενάλι, όταν η ιστορία επέστρεψε σ' αυτήν.

«Δεν είναι ακριβώς ξεκάθαρο τι συνέβη με τη μητέρα της Τάνια», είπε ο Κάρλαϊλ. «Η Τάνια, η Κέιτ και η Αίρινα ήταν εντελώς ανυποψίαστες, μέχρι τη μέρα που οι Βολτούρι ήρθαν για 'κείνες, κρατώντας ήδη αιχμαλώτους τη μητέρα τους και το παράνομο πλάσμα που είχε δημιουργήσει. Αυτό που έσωσε τη ζωή της Τάνια και των αδερφών της ήταν η άγνοιά τους. Ο Άρο τις άγγιξε και είδε την απόλυτη αθωότητα, έτσι δεν τιμωρήθηκαν μαζί με τη μητέρα τους.

»Καμιά τους δεν είχε δει το αγόρι ξανά, ούτε είχε ονειρευτεί την ύπαρξή του, μέχρι τη μέρα που το είδαν να καίγεται στην αγκαλιά της μητέρας τους. Μπορώ μόνο να υποθέσω ότι η μητέρα τους το είχε κρατήσει κρυφό για να τις προστατέψει από αυτήν ακριβώς την κατάληξη. Μα γιατί τον είχε δημιουργήσει καταρχάς; Ποιος ήταν και τι σήμαινε για 'κείνη, ώστε να την κάνει να υπερβεί αυτό το πιο ανυπέρβλητο απ' όλα τα όρια; Η Τάνια και οι άλλες δεν πήραν ποτέ καμιά απάντηση σε κανένα από αυτά τα ερωτήματα. Αλλά δεν μπορούσαν να αμφιβάλλουν για την ενοχή της μητέρας τους, και δε νομίζω ότι την έχουν συγχωρήσει πραγματικά.

»Ακόμα και με την ξεκάθαρη διαβεβαίωση του Άρο ότι η Τάνια, η Κέιτ και η Αίρινα ήταν αθώες, ο Κάιος ήθελε να τις κάψει κι αυτές. Ήταν ένοχες λόγω της συγγενειάς τους. Ήταν τυχερές που ο Άρο ήθελε να είναι σπλαχνικός εκείνη τη μέρα. Η Τάνια και οι αδερφές της πήραν χάρη, αλλά έμειναν με καρδιές που δε γιατρεύτηκαν ποτέ κι έναν πολύ υγιή σεβασμό για το νόμο...»

Δεν είμαι σίγουρη σε ποιο σημείο η ανάμνηση μετατράπηκε σε όνειρο. Τη μια στιγμή ήταν σαν να άκουγα τον Κάρλαϊλ στη μνήμη μου, κοιτάζοντας το πρόσωπό του, και μετά από

μια στιγμή κοίταξα ένα γκρίζο, άγονο λιβάδι και μύριζα την πυκνή μυρωδιά του λιβανιού που καιγόταν στον αέρα. Δεν ήμουν μόνη εκεί.

Το πηγαδάκι των μορφών στο κέντρο του λιβαδιού, όλες σκεπασμένες με σταχτιούς μανδύες, έπρεπε να με είχε τρομάξει – δεν μπορούσαν παρά να είναι οι Βολτούρι, κι εγώ ήμουν, παρά τα όσα είχαν διατάξει στην τελευταία μας συνάντηση, ακόμα άνθρωπος. Αλλά ήξερα, όπως γινόταν μερικές φορές στα όνειρά μου, ότι ήμουν αόρατη για 'κείνους.

Γύρω-γύρω μου ήταν διάσπαρτοι σωροί που κάπνιζαν. Αναγνώρισα τη γλυκιά μυρωδιά στον αέρα και δεν περιεργάστηκα τους σωρούς από κοντά. Δεν είχα καμία όρεξη να δω τα πρόσωπα των βρικόλακων που είχαν εκτελέσει, καθώς μισοφοβόμουν ότι μπορεί να αναγνώριζα κάποιον μέσα στις πυρές που σιγόκαιγαν.

Οι στρατιώτες των Βολτούρι στέκονταν σε έναν κύκλο γύρω από κάτι ή κάποιον, κι άκουγα τις ψιθυριστές φωνές τους υψωμένες από την αναστάτωση. Σπρώχτηκα πιο κοντά στους μανδύες, καθώς το όνειρο με είχε εξωθήσει να δω όποιο κι αν ήταν αυτό το άτομο ή το πράγμα που περιεργάζονταν με τόση ένταση. Σύρθηκα προσεχτικά ανάμεσα σε δύο από τους ψηλούς πέπλους που μιλούσαν μέσα από τα δόντια τους και τελικά είδα το αντικείμενο της συζήτησής τους, σηκωμένο ψηλά σε ένα λοφίσκο πιο πάνω απ' το ύψος τους.

Ήταν πανέμορφο, αξιαγάπητο, ακριβώς όπως το είχε περιγράψει ο Κάρλαϊλ. Το αγόρι ήταν ένα νήπιο ακόμα, ίσως δύο χρονών. Ανοιχτοκάστανες μπουκλες πλαισίωναν το παχουλό μωρουδίστικο πρόσωπό του με τα στρογγυλά του μάγουλα και τα γεμάτα χείλη του. Κι έτρεμε, με τα μάτια κλειστά, λες και ήταν υπερβολικά τρομαγμένο για να παρακολουθήσει το θάνατο να πλησιάζει δευτερόλεπτο το δευτερόλεπτο.

Ένωσα μια τόσο δυνατή ανάγκη να γλιτώσω το υπέροχο, τρομαγμένο παιδί που οι Βολτούρι, παρά την ολέθρια απειλή

τους, δεν είχαν καμία σημασία πια για 'μένα. Τους έσπρωξα για να περάσω, χωρίς να με νοιάζει αν καταλάβαιναν την παρουσία μου. Ξεφεύγοντας από εκείνους εντελώς, έτρεξα προς το παιδί.

Μόνο για να σταματήσω παραπατώντας, καθώς είδα καθαρά το λοφίσκο πάνω στον οποίο στεκόταν. Δεν ήταν χώμα ούτε βράχος, αλλά ένας σωρός από ανθρώπινα κορμιά, άδεια και άψυχα. Πολύ αργά για να μη δω τα πρόσωπά τους. Τους ήξερα όλους –η Άντζελα, ο Μπεν, η Τζέσικα, ο Μάικ... Και κατευθείαν κάτω από το αξιολάτρευτο παιδί βρίσκονταν τα κορμιά του πατέρα μου και της μητέρας μου.

Το παιδί άνοιξε τα λαμπερά, κατακόκκινα σαν το αίμα μάτια του.

3. ΜΕΓΑΛΗ ΜΕΡΑ

Και τα δικά μου μάτια άνοιξαν απότομα.

Ήμουν ξαπλωμένη τρέμοντας και λαχανιασμένη στο ζεστό μου κρεβάτι για αρκετά λεπτά, προσπαθώντας να ξεφύγω από το όνειρο. Ο ουρανός έξω από το παράθυρό μου έγινε γκριζος και μετά ένα χλωμό ροζ, όσο εγώ περιμένα η καρδιά μου να πάει πιο αργά.

Όταν επανήλθα πλήρως στην πραγματικότητα του ανάκατου, γνωστού μου δωματίου, ένιωσα λιγάκι εκνευρισμένη με τον εαυτό μου. Τι όνειρο κι αυτό που είχα δει τη νύχτα πριν από το γάμο μου! Αυτά πάθαινα που με έπιανε εμμονή με ανησυχητικές ιστορίες στη μέση της νύχτας.

Ανυπομονώντας να διώξω τον εφιάλτη απ' το μυαλό μου, ντύθηκα και κατέβηκα στην κουζίνα, πολύ νωρίτερα απ' ότι χρειαζόταν. Πρώτα καθάρισα τα ήδη τακτοποιημένα δωμάτια και μετά, όταν σηκώθηκε κι ο Τσάρλι, του έφτιαξα τηγανίτες. Ήμουν σε υπερβολική υπερδιέγερση για να ενδιαφερθώ να φάω εγώ η ίδια πρωινό –καθόμουν στην καρέκλα μου χορηγώντας πάνω-κάτω, ενώ εκείνος έτρωγε.

«Θα πάρεις τον κύριο Ουέμπερ στις τρεις», του υπενθύμισα.

«Δεν έχω τόσα πολλά να κάνω σήμερα, εκτός από το να φέρω τον ιερέα, Μπέλλα. Δεν υπάρχει πιθανότητα να ξεχάσω τη μοναδική μου δουλειά». Ο Τσάρλι είχε πάρει όλη τη μέρα άδεια για το γάμο, και σίγουρα ένιωθε άβολα. Πού και πού, τα μάτια του τρεμόπαιζαν κρυφά προς την ντουλάπα κάτω από τις σκάλες, όπου φύλαγε τον εξοπλισμό του για το ψάρεμα.

«Δεν είναι αυτή η μοναδική σου δουλειά. Πρέπει επίσης να είσαι ντυμένος και ευπαρουσίαστος».

Κατσούφιασε κοιτάζοντας μέσα στο μπολ με τα δημητριακά του και μουρμούρισε "καταγκιόζης" χαμηλόφωνα.

«Νομίζεις ότι εσύ την έχεις άσχημα», είπα κάνοντας μια γκριμάτσα, καθώς σηκωνόμουν. «Η Άλις θα δουλεύει όλη τη μέρα πάνω μου».

Ο Τσάρλι έγνεψε σκεπτικά, ομολογώντας πως είχε όντως τη λιγότερο δύσκολη δοκιμασία. Εγώ έσκυφα για να φιλήσω την κορυφή του κεφαλιού του, καθώς περνούσα –εκείνος κοκκίνισε και έκανε έναν ήχο σαν να καθάριζε το λαιμό του– και μετά προχώρησα για να ανοίξω την πόρτα στην καλύτερη φίλη μου και σύντομα αδερφή μου.

Τα κοντά μαύρα μαλλιά της Άλις δεν ήταν χτενισμένα με το συνηθισμένο τρόπο σαν καρφάκια –ήταν στρωμένα σε περιποιημένες πικουλίσες γύρω από το νεραϊδένιο πρόσωπό της, το οποίο είχε μια σοβαρή έκφραση που ερχόταν σε αντίθεση με αυτό. Με τράβηξε έξω από το σπίτι μόνο με ένα «Γεια σου, Τσάρλι», που φώναξε πάνω από τον ώμο της.

Η Άλις αξιολογούσε την εμφάνισή μου, καθώς έμπαινα στην Πόρσε της.

«Ω, διάβOLE, δες μάτια!» Έκανε ένα αποδοκιμαστικό τς-τς. «Μα τι έκανες; Ξενύχτησες όλο το βράδυ;»

«Σχεδόν».

Με αγριοκοίταξε. «Είναι περιορισμένος ο χρόνος που έχω

για να σε κάνω εκθαμβωτική, Μπέλλα –θα μπορούσες να προσέξεις λίγο περισσότερο την πρώτη ύλη μου».

«Κανένας δεν περιμένει να είμαι εκθαμβωτική. Νομίζω πως το μεγαλύτερο πρόβλημα είναι ότι μπορεί να με πάρει ο ύπνος κατά τη διάρκεια της τελετής, και να μην μπορέσω να πω "Δέχομαι" στο σωστό σημείο, και τότε ο Έντουαρντ θα μπορέσει να το σκάσει».

Γέλασε. «Θα σου πετάξω την ανθοδέσμη μου, αν δω ότι σε παίρνει ο ύπνος».

«Ευχαριστώ».

«Τουλάχιστον θα έχεις πολύ χρόνο για να κοιμηθείς στο αεροπλάνο αύριο».

Σήκωσα το ένα μου φρύδι. *Αύριο, συλλογίστηκα. Αν ενώ θα φεύγαμε απόψε μετά την τελετή, θα ήμασταν ακόμα στο αεροπλάνο αύριο... τότε, σίγουρα δεν πηγαίναμε στο Μπόιζι του Λινταχο. Ο Έντουαρντ δε μου είχε δώσει ούτε ένα στοιχείο. Δεν είχα και πολύ άγχος για το μυστήριο, αλλά ήταν παράξενο το γεγονός ότι δε γνώριζα πού θα κοιμόμουν αύριο βράδυ. Ή δε θα κοιμόμουν, όπως ήλπιζα...*

Η Άλις κατάλαβε ότι είχε μαρτυρήσει κάτι και κατσούφιασε.

«Τα πράγματά σου είναι όλα έτοιμα», είπε για να μου αποσπάσει την προσοχή.

Βίχε αποτέλεσμα. «Άλις, πολύ θα ήθελα να με άφηνες να φτιάξω εγώ τα πράγματά μου!»

«Αυτό θα σήμαινε ότι θα αποκαλύπτονταν πολλά πράγματα».

«Και θα έχανες και την ευκαιρία σου για ψώνια».

«Θα γίνεις αδερφή μου επισήμως σε δέκα ωρούλες... είναι καιρός πια να ξεπεράσεις αυτή την αποστροφή για τα καινούρια ρούχα».

Αγριοκοίταξα εξαντλημένη έξω από το παρμπρίζ, μέχρι που φτιάσαμε σχεδόν σπίτι.

«Επέστρεψε;» ρώτησα.

«Μην ανησυχείς, θα είναι εκεί πριν αρχίσει η μουσική. Αλλά εσύ δε θα τον δεις, όποτε κι αν γυρίσει. Θα το κάνουμε με τον παραδοσιακό τρόπο!»

Ξεφύσηξα. «Τον παραδοσιακό!»

«Εντάξει, αν εξαιρέσεις το γαμπρό και τη νύφη».

«Ξέρεις ότι έχει ήδη ρίξει μια ματιά στα κλεφτά».

«Ω, όχι –γι' αυτό εγώ είμαι η μόνη που σε έχει δει με το νυφικό. Ήμουν πολύ προσεχτική, ώστε να μην το σκέφτομαι, όταν είναι εδώ γύρω».

«Λοιπόν» είπα, καθώς στρίβαμε στο δρόμο που οδηγούσε σπίτι τους. «Βλέπω ότι χρησιμοποίησες ξανά τα στολίδια που είχες βάλει και στην αποφοίτηση». Πέντε χιλιόμετρα περίπου δρόμου ήταν και πάλι τυλιγμένα σε εκατοντάδες χιλιάδες φωτάκια που λαμπύριζαν. Αυτή τη φορά, είχε προσθέσει και σατέν φιόγκους.

«Όποιος δεν είναι σπάταλος δε βρίσκεται ποτέ σε ανάγκη. Απόλαυσε το αυτό, γιατί δε θα δεις την εσωτερική διακόσμηση, μέχρι να φτάσει η ώρα». Μπήκε μέσα στο σπηλαιώδες γκαράζ βόρεια του κεντρικού κτιρίου του σπιτιού – το μεγάλο τζιπ του Έμετ έλειπε.

«Από τότε η νύφη δεν επιτρέπεται να δει τη διακόσμηση;» διαμαρτυρήθηκα.

«Από τότε που με έβαλε εμένα υπεύθυνη. Θέλω να εντυπωσιαστείς εντελώς, καθώς θα κατεβαίνεις τα σκαλιά».

Μου έκλεισε τα μάτια με το χέρι της, πριν με αφήσει να μπω στην κουζίνα. Αμέσως με κατέκλυσε το άρωμα.

«Τι είναι αυτό;» αναρωτήθηκα, καθώς με οδηγούσε μέσα στο σπίτι.

«Είναι υπερβολικό;» Η φωνή της Άλις ήταν απότομα γεμάτη ανησυχία. «Είσαι ο πρώτος άνθρωπος που μπαίνει εδώ μέσα –ελπίζω να το πέτυχα».

«Μυρίζει υπέροχα!» τη διαβεβαίωσα –σχεδόν μεθυστικά,

αλλά όχι υπερβολικά βαριά, η ισορροπία των διαφορετικών αρωμάτων ήταν λεπτή και άψογη. «Ανθοί πορτοκαλιού... πασχαλιές... και κάτι άλλο –σωστά;»

«Πολύ ωραία, Μπέλλα. Σου ξέφυγαν μόνο οι φρέζες και τα τριαντάφυλλα».

Δεν ξεσκέπασε τα μάτια μου, μέχρι που βρεθήκαμε μέσα στο υπερβολικά μεγάλο μπάνιο της. Κοίταξα το μακρύ πάγκο που είχε πάνω του όλα τα συμπράγκαλα ενός στούντιο αισθητικής, κι άρχισα να νιώθω βαριά από την άγρυπνη νύχτα μου.

«Είναι στ' αλήθεια απαραίτητο; Ότι και να κάνεις, πάλι άχαρη θα δείχνω δίπλα του».

Με έσπρωξε για να κάτω κάτω σε μια χαμηλή ροζ καρέκλα. «Κανένας δε θα τολμήσει να σε αποκαλέσει άχαρη, όταν θα έχω τελειώσει μαζί σου».

«Μόνο επειδή θα φοβούνται ότι θα τους πεις το αίμα», μουρμούρισα. Ακούμπησα πίσω στην καρέκλα κι έκλεισα τα μάτια, ελπίζοντας ότι θα μπορούσα να πάρω έναν υπνάκο, όσο θα διαρκούσε όλο αυτό. Πράγματι αποκοιμήθηκα για λίγο, ενώ εκείνη κάλυπτε, γνάλιζε, και τελειοποιούσε κάθε επιφάνεια του σώματός μου.

Μετά την ώρα του μεσημεριανού, η Ρόζαλι πέρασε γλιστριώντας από το μπάνιο, ντυμένη με ένα ασημένιο φόρεμα που τριμόφεγγε, με τα χρυσά της μαλλιά σηκωμένα ψηλά σε ένα μαλακό στεφάνι στην κορυφή του κεφαλιού της. Ήταν τόσο όμορφη που ήθελα να κλάψω. Τι νόημα είχε να ντυθώ καλά, όταν η Ρόζαλι ήταν εκεί πέρα;

«Ήρθαν», είπε η Ρόζαλι, κι αμέσως η παιδιάστικη κρίση πανικού μου πέρασε. Ο Έντουαρντ είχε γυρίσει σπίτι.

«Μην τον αφήσεις να μπει εδώ μέσα!»

«Δε θα σου φέρει αντίρρηση σήμερα», τη διαβεβαίωσε η Ρόζαλι. «Η ζωή του είναι πολύ σημαντική γι' αυτόν. Η Έσμι τους βρήκε κάποια τελευταία πράγματα για να φτιάξουν πίσω. Θέλεις καθόλου βοήθεια; Θα μπορούσα να της φτιάξω

τα μαλλιά».

Το σαγόνι μου άνοιξε, κι έμεινα έτσι. Πάσχισα να βρω μέσα στο κεφάλι μου τον τρόπο να θυμηθώ πώς να το κλείσω.

Ποτέ δεν ήμουν το πιο αγαπημένο άτομο της Ρόζαλι στον κόσμο. Κι έπειτα, τα πράγματα έγιναν ακόμα πιο τεταμένα μεταξύ μας, επειδή η επιλογή που έκανα τώρα την προσέβαλλε προσωπικά. Παρόλο που είχε απίστευτη ομορφιά, μια στοργική οικογένεια και την αδερφή ψυχή της, τον Έμετ, θα τα αντάλλαζε όλα για να γίνει άνθρωπος. Και να 'μαι εγώ που πετούσα άσπλαχνα όλα όσα εκείνη ήθελε στη ζωή, λες και ήταν σκουπίδια. Αυτό δεν την έκανε ακριβώς πιο θερμή απέναντί μου.

«Βέβαια», είπε η Άλις άνετα. «Μπορείς ν' αρχίσεις να κάνεις πλεξουδάκια. Το θέλω περίπλοκο το χτένισμα. Το πέπλο θα μπει εδώ, από κάτω». Τα χέρια της άρχισαν να χτενίζουν τα μαλλιά μου, σηκώνοντάς τα, στρίβοντάς τα, δείχνοντας λεπτομερώς τι ήθελε. Όταν τελείωσε, τα χέρια της Ρόζαλι αντικατέστησαν τα δικά της, δίνοντας σχήμα στα μαλλιά μου με ένα άγγιγμα ελαφρύ σαν πούπουλο. Η Άλις ξαναγύρισε να ασχοληθεί με το πρόσωπό μου.

Μόλις η Ρόζαλι πήρε τα εγκώμια της Άλις για τα μαλλιά μου, η Άλις την έστειλε για να φέρει το νυφικό μου και μετά για να εντοπίσει τον Τζάσπερ, που τον είχαν στείλει να πάρει τη μητέρα μου και τον άντρα της, τον Φιλ, από το ξενοδοχείο τους. Κάτω, άκουγα αμυδρά την πόρτα να ανοίγει και να κλείνει ξανά και ξανά. Φωνές άρχισαν να πλανιούνται ως επάνω σ' εμάς.

Η Άλις με έβαλε να σηκωθώ όρθια, ώστε να μπορέσει να μου φορέσει το φόρεμα, χωρίς να μου χαλάσει τα μαλλιά και το μακιγιάζ. Τα γόνατά μου έτρεμαν τόσο πολύ, καθώς κούμπωνε τη μακριά σειρά των μαργαριταρένιων κουμπιών στην πλάτη μου, που το σατέν αναριγούσε σχηματίζοντας μικρούς κυματισμούς ως κάτω στο πάτωμα.

«Βαθιές ανάσες, Μπέλλα», είπε η Άλις. «Και προσπάθησε να επιβραδύνεις το ρυθμό της καρδιά σου. Θα ιδρώσεις και θα χιλάσεις το καινούριο σου πρόσωπο».

Την κοίταξα με την καλύτερη σαρκαστική έκφραση που μπορούσα να πετύχω. «Θα το φροντίσω».

«Τώρα πρέπει να ντυθώ κι εγώ. Μπορείς να κρατήσεις την ψυχραιμία σου για να μην καταρρεύσεις για δυο λεπτά;»

«Βεε... ίσως;»

Στριφογύρισε τα μάτια της και όρμησε έξω.

Εγώ επικεντρώθηκα στην αναπνοή μου, μετρώντας κάθε κίνηση που έκαναν τα πνευμόνια μου, και κάρφωσα το βλέμμα στα σχήματα που έκανε το φως του μπάνιου πάνω στο αστραφτερό ύφασμα της φούστας μου. Φοβόμουν να κοιτάξω μέσα στον καθρέφτη –φοβούμενη ότι η εικόνα του εαυτού μου ντυμένου με το νυφικό θα με έκανε να ξεπεράσω τα όρια και να πάθω κανονική κρίση πανικού.

Η Άλις επέστρεψε, πριν προλάβω να πάρω διακόσιες ανάσες, ντυμένη με ένα φόρεμα που έπεφτε πάνω στο λεπτοκαμωμένο της σώμα σαν ασημένιος καταρράκτης.

«Άλις –πω πω!»

«Δεν είναι τίποτα. Κανένας δε θα κοιτάζει εμένα σήμερα. Όχι όταν θα είσαι εσύ στο χώρο».

«Ναι, καλά».

«Λοιπόν, έχεις τον έλεγχο ή θέλεις να φέρω εδώ τον Τζάσπερ;»

«Γύρισαν; Η μαμά μου ήρθε;»

«Μόλις μπήκε μέσα. Ανεβαίνει πάνω».

Η Ρενέ είχε έρθει αεροπορικώς πριν δυο μέρες, και είχα περάσει κάθε λεπτό που μπορούσα μαζί της –κάθε λεπτό που μπορούσα να την ξεκολλήσω από την Έσμι και το στολισμό, με άλλα λόγια. Απ' όσο μπορούσα να πω, εκείνη το διασκεύαζε περισσότερο απ' ό,τι ένα παιδί που το είχαν κλειδώσει τη νύχτα κατά λάθος στην Ντίσνεϊλαντ. Κατά ένα τρόπο, ένιωθα

εξίσου ξεγελασμένη με τον Τσάρλι. Όλος αυτός ο τρόμος για την αντίδρασή της τσάμπα...

«Ω, Μπέλλα!» ξεφώνησε τώρα, ξεσπώντας πριν καν περάσει την πόρτα. «Ω, γλυκιά μου, είσαι τόσο όμορφη! Ω, θα κλάψω! Άλεις, είσαι καταπληκτική! Εσύ κι η Έσμι θα έπρεπε να οργανώνετε γάμους επαγγελματικά. Πού το βρήκες αυτό το νυφικό; Είναι υπέροχο! Τόσο χαριτωμένο, τόσο κομψό. Μπέλλα, μοιάζεις λες και βγήκες από ταινία της Τζέιν Όστεν». Η φωνή της μητέρας μου ακουγόταν από κάποια απόσταση, και τα πάντα μέσα στο δωμάτιο ήταν ελαφρώς θολά. «Τόσο δημιουργική ιδέα, το να σχεδιαστεί το θέμα του γάμου με βάση το δαχτυλίδι της Μπέλλα. Τόσο ρομαντικό! Και να σκεφτεί κανείς πως ανήκει στην οικογένεια του Έντουαρντ από το χίλια οχτακόσια!»

Η Άλεις κι εγώ ανταλλάξαμε ένα σύντομο συνωμοτικό βλέμμα. Η μαμά μου είχε πέσει έξω όσον αφορά το στυλ του φορέματος παραπάνω από εκατό χρόνια. Ο γάμος δεν είχε βασιστεί στο δαχτυλίδι, αλλά στον ίδιο τον Έντουαρντ.

Ακουστήκε ένα δυνατό, τραχύ καθάρισμα της φωνής στο κατώφλι της πόρτας.

«Ρενέ, η Έσμι είπε ότι είναι ώρα να κατέβεις κάτω για να πάρεις τη θέση σου», είπε ο Τσάρλι.

«Για δες, Τσάρλι, είσαι γοητευτικός!» είπε η Ρενέ με ένα ύφος που ήταν σχεδόν σοκαρισμένο. Αυτό μπορεί να εξηγούσε την ειρωνεία της απάντησης του Τσάρλι.

«Έπεσα στα χέρια της Άλεις».

«Ήρθε στ' αλήθεια κιόλας η ώρα;» μονολόγησε η Ρενέ, εξίσου αγχωμένη μ' εμένα. «Όλα έγιναν τόσο γρήγορα. Νιώθω ζαλάδα».

Άρα ήμασταν δύο.

«Κάνε με μια αγκαλιά πριν κατέβω κάτω», επέμεινε η Ρενέ.

«Προσεχτικά, μη σχίσεις τίποτα».

Η μητέρα μου με έσφιξε απαλά γύρω από τη μέση, μετά

έκανε στροφή προς την πόρτα, μόνο για να γυρίσει πάλι από την άλλη και να με κοιτάξει πάλι κατά πρόσωπο.

«Ω, θεέ μου, παραλίγο να το ξεχάσω! Τσάρλι, πού είναι το κουτί;»

Ο μπαμπάς μου σκάλισε μέσα στις τσέπες του για ένα λεπτό και μετά έβγαλε ένα μικρό λευκό κουτάκι, που έδωσε στη Ρενέ. Η Ρενέ σήκωσε το καπάκι και άπλωσε το χέρι της για να μου το δώσει.

«Κάτι μπλε», είπε.

«Κάτι παλιό, επίσης. Ήταν της γιαγιάς Σουάν», πρόσθεσε ο Τσάρλι. «Βάλαμε έναν κοσμηματοπώλη να αντικαταστήσει τα στρας με ζαφείρια».

Μέσα στο κουτί υπήρχαν δύο βαριά ασημένια χτενάκια για τα μαλλιά. Σκούρα μπλε ζαφείρια σχημάτιζαν περίπλοκα μοτίβα λουλουδιών πάνω από τα δόντια.

Ο λαιμός μου βράχνιασε. «Μαμά, μπαμπά... δεν έπρεπε».

«Η Άλεις δε μας άφησε να κάνουμε τίποτα άλλο», είπε η Ρενέ. «Κάθε φορά που προσπαθούσαμε, μόνο που δε μας έκοψε το κεφάλι».

Ένα υστερικό, νευρικό γέλιο ξέφυγε μέσα από τα χείλη μου.

Η Άλεις μπήκε στη μέση και γρήγορα έχωσε και τα δυο χτενάκια μέσα στα μαλλιά μου, κάτω από την άκρη των χοντρών πλεξούδων. «Να λοιπόν, κάτι παλιό και κάτι μπλε», αναλογίστηκε η Άλεις, κάνοντας μερικά βήματα προς τα πίσω για να με θαυμάσει. «Και το νυφικό σου είναι καινούριο... άρα ορίστε -»

Μου πέταξε κάτι. Άπλωσα τα χέρια μου αυτομάτως, και η ημιδιάφανη λευκή καλτσοδέτα προσγειώθηκε στις παλάμες μου.

«Αυτή είναι δικιά μου, και τη θέλω πίσω», μου είπε η Άλεις.

Εγώ κοκκίνισα.

«Ορίστε», είπε η Άλις γεμάτη ικανοποίηση. «Λιγάκι χρώμα – αυτό ήταν που χρειαζόσουν. Είσαι επισήμως άψογη». Με ένα μικρό χαμόγελο σαν να συνέχαιρε τον εαυτό της, γύρισε προς τους γονείς μου. «Ρενέ, πρέπει να κατέβεις κάτω».

«Μάλιστα, κυρία». Η Ρενέ μου έσκασε ένα φιλή και βγήκε βιαστικά έξω.

«Τσάρλι, πιάνεις τα λουλούδια, σε παρακαλώ;»

Ενώ ο Τσάρλι ήταν έξω από το δωμάτιο, η Άλις ξεσκάλωσε από τα χέρια μου την καλτσοδέτα και μετά έσκυψε κάτω από τη φούστα μου. Εγώ έβγαλα μια πιηχτή κραυγή και τρέκλισα, καθώς το κρύο της χέρι έπιασε τον αστράγαλό μου. Έβαλε την καλτσοδέτα απότομα στη θέση της.

Ήταν ξανά όρθια, πριν ο Τσάρλι προλάβει να γυρίσει με τις δυο αφράτες λευκές ανθοδέσμες. Το άρωμα των τριαντάφυλλων και των ανθών πορτοκαλιάς και της φρέζιας με τύλιξε μέσα σε μια λεπτή αχλή.

Η Ρόζαλι – η καλύτερη μουσικός στην οικογένεια εκτός από τον Έντουαρντ – άρχισε να παίζει πιάνο κάτω. Ο Κανόνας του Πάχελμπελ*. Αρχισα να αναπνέω υπερβολικά γρήγορα.

«Ηρέμησε, Μπελς», είπε ο Τσάρλι. Γύρισε προς την Άλις αγχωμένος. «Δείχνει λιγάκι άρρωστη. Πιστεύεις ότι θα τα καταφέρει;»

Η φωνή του ακουγόταν πολύ μακρινή. Δεν ένιωθα τα πόδια μου.

«Το καλό που της θέλω».

Η Άλις στάθηκε ακριβώς μπροστά μου, πατώντας στις μύτες των ποδιών της για να με κοιτάζει καλύτερα μέσα στα μάτια, και έσφιξε τους καρπούς μου μέσα στα σκληρά της χέρια.

«Συγκεντρώσου, Μπέλλα. Ο Έντουαρντ σε περιμένει κάτω».

Πήρα μια βαθιά ανάσα, προσπαθώντας να διατηρήσω την

* Γιόχαν Πάχελμπελ: Γερμανός μπαρόκ μουσικοσυνθέτης που έζησε στα τέλη του 17^{ου} αιώνα (σ.τ.μ.)

ψυχραιμία μου.

Η μουσική σιγά-σιγά άρχισε να γίνεται ένα καινούριο τραγούδι. Ο Τσάρλι με σκούνηξε. «Μπελς, είναι η σειρά μας».

«Μπέλλα;» ρώτησε η Άλις, ακόμα κοιτάζοντάς με μέσα στα μάτια.

«Ναι», τσίριξα. «Ο Έντουαρντ. Εντάξει». Την άφησα να με τραβήξει έξω από το δωμάτιο, με τον Τσάρλι να με τραβάει κι αυτός από τον αγκώνα.

Η μουσική ήταν πιο δυνατή στο διάδρομο. Αιωρείτο ως επάνω στη σκάλα μαζί με το άρωμα εκατομμυρίων λουλουδιών. Επικεντρώθηκα στην ιδέα ότι ο Έντουαρντ περίμενε κάτω, για να κάνω τα πόδια μου να συρθούν προς τα μπρος.

Η μουσική ήταν γνωστή, το παραδοσιακό εμβατήριο του Πάγκνερ που διανθιζόταν από ένα χείμαρρο μουσικών παιχνιδισμάτων.

«Σειρά μου», είπε η Άλις με μια καμπανιστή φωνή. «Μέτρα ως το πέντε και ακολούθα με». Άρχισε να κατεβαίνει τη σκάλα με ένα αργό χορευτικό βήμα γεμάτο χάρη. Έπρεπε να είχα καταλάβει ότι ήταν λάθος που είχα μοναδική παράνυμφό μου την Άλις. Θα έδειχνα ακόμα περισσότερο ασυντόνιστη πίσω της.

Ένα ξαφνικό σάλπισμα ακούστηκε τρεμουλιαστά μέσα από τη μουσική που ανέβαινε προς τα πάνω. Αναγνώρισα το σύνθημα για να κατέβω.

«Μη μ' αφήσεις να πέσω, μπαμπά», ψιθύρισα. Ο Τσάρλι τράβηξε το χέρι μου περνώντας το αγκαζέ στο μπράτσο του και μετά το έπιασε σφιχτά.

Ένα βήμα τη φορά, είπα στον εαυτό μου, καθώς άρχισα να κατεβαίνω ακολουθώντας τον αργό ρυθμό του εμβατηρίου. Δε σήκωσα τα μάτια μου, μέχρι που τα πόδια μου βρέθηκαν με ασφάλεια στο επίπεδο έδαφος, παρόλο που άκουγα τα μουρμουρητά και το σούσουρο από το κοινό, καθώς πρόβαλλα. Αίμα πλημμύρισε τα μάγουλά μου στο άκουσμα του ήχου

αυτού φυσικά μπορούσε κανείς να βασιστεί πάνω μου ότι θα ήμουν η νύφη που κοκκινίζει.

Αμέσως μόλις τα πόδια μου κατέβηκαν από τις ύπουλες σκάλες, άρχισα να ψάχνω εκείνον. Για ένα σύντομο δευτερόλεπτο, μου είχε αποσπάσει την προσοχή η αφθονία των λευκών μπουμπουκιών που κρέμονταν σε γιρλάντες από όλα τα αντικείμενα μέσα στο χώρο, γεμάτες μακριές σειρές από αραχνούφαντες κορδέλες. Αλλά πήρα με τη βία τα μάτια μου από το σκιερό θόλο και άρχισα να ψάχνω ανάμεσα στις σειρές των καρεκλών που ήταν ντυμένες με σατέν –κοκκινίζοντας ακόμα πιο βαθιά, καθώς κοίταξα το πλήθος των προσώπων, που είχαν όλα εστιάσει την προσοχή τους πάνω μου– μέχρι που βρήκα εκείνον επιτέλους, να στέκεται μπροστά από μια ασίδα που ήταν γεμάτη με ακόμα περισσότερα λουλούδια, ακόμα περισσότερα αραχνούφανα τούλια.

Ίσα-ίσα που είχα συναίσθηση του γεγονότος ότι ο Κάρλαϊλ στεκόταν πλάι του, και ο πατέρας της Άντζελα πίσω και από τους δυο τους. Δεν είδα τη μητέρα μου εκεί όπου πρέπει να καθόταν στην μπροστινή σειρά, ούτε την καινούρια μου οικογένεια, ούτε κανέναν από τους καλεσμένους –αυτοί θα έπρεπε να περιμένουν για αργότερα.

Το μόνο που έβλεπα στην πραγματικότητα ήταν το πρόσωπο του Έντουαρντ γέμιζε το οπτικό μου πεδίο και κατέκλυζε το μυαλό μου. Τα μάτια του ήταν ένα απαλό, φλεγόμενο χρυσό –το τέλειο πρόσωπό του ήταν σχεδόν αυστηρό από το βάθος της συγκίνησής του. Και τότε, την ώρα που το βλέμμα του διασταυρώθηκε με το δικό μου γεμάτο δέος βλέμμα, έσκασε ένα χαμόγελο αγαλλίασης που μου έκοψε την ανάσα.

Ξαφνικά, το μόνο που με κρατούσε για να μην ορμήσω τρέχοντας να διασχίσω το διάδρομο ήταν η πίεση του χεριού του Τσάρλι πάνω στο δικό μου.

Το εμβατήριο ήταν υπερβολικά αργό, καθώς πάσχιζα να κάνω τα πόδια μου να συμβαδίσουν με το ρυθμό του. Κατά

ένα σπλαχνικό τρόπο, ο διάδρομος ήταν πολύ κοντός. Και τότε, επιτέλους, επιτέλους, έφτασα εκεί. Ο Έντουαρντ άπλωσε το χέρι του. Ο Τσάρλι πήρε το χέρι μου και με μια συμβολική κίνηση τόσο παλιά όσο κι ο κόσμος, το ακούμπησε στο χέρι του Έντουαρντ. Άγγιξα το κρύο θαύμα που ήταν το δέρμα του, και ένιωσα ότι έφτασα σπίτι.

Οι όρκοι μας ήταν τα απλά, παραδοσιακά λόγια που είχαν ειπωθεί εκατομμύρια φορές, αν και ποτέ από ένα ζευγάρι σαν κι εμάς. Είχαμε ζητήσει από τον κύριο Ουέμπερ να κάνει μόνο μία μικρή αλλαγή. Χωρίς να φέρει καμία αντίρρηση άλλαξε τις λέξεις "μέχρι να μας χωρίσει ο θάνατος" με το πιο κατάλληλο "για όσο καιρό ζούμε".

Εκείνη τη στιγμή, καθώς ο ιερέας έλεγε το δικό του κομμάτι, ο κόσμος μου, που ήταν άνω-κάτω εδώ και τόσο καιρό, έμοιαζε να μπαίνει στη σωστή θέση. Είδα πόσο ανόητη ήμουν που το φοβόμουν αυτό –λες και ήταν κάποιο ανεπιθύμητο δωρο γενεθλίων ή κάποια εκδήλωση που θα με έφερνε σε δύσκολη θέση, όπως ο χορός του σχολείου. Κοίταξα μέσα στα λιμπερά, θριαμβευτικά μάτια του Έντουαρντ και ήξερα ότι κι εγώ ήμουν νικήτρια. Επειδή τίποτα άλλο δεν είχε σημασία εκτός από το ότι μπορούσα να μείνω μαζί του.

Δε συνειδητοποίησα ότι έκλαιγα, μέχρι που ήρθε η ώρα να πω τα λόγια της δέσμευσης.

«Δέχομαι», κατάφερα να πω σαν να πνιγόμεν, με ένα σχεδόν ακατάληπτο ψίθυρο, ανοιγοκλείνοντας τα μάτια για να μπορώ να δω το πρόσωπό του.

Όταν ήρθε η ώρα του να μιλήσει, τα λόγια ακούστηκαν ξεκάθαρα και νικηφόρα.

«Δέχομαι», είπε τον όρκο.

Ο κύριος Ουέμπερ μας ανακήρυξε συζύγους και μετά τα χέρια του Έντουαρντ σηκώθηκαν πάνω για να αγκαλιάσουν το πρόσωπό μου, προσεχτικά, λες και ήταν τόσο εύθραυστο όσο και τα λευκά πέταλα που λικνίζονταν πάνω από τα κεφάλια

λια μας. Προσπάθησα να καταλάβω, μέσα από το προπέτασμα των δακρύων που με τύφλωναν, το σουρεαλιστικό γεγονός ότι αυτό το καταπληκτικό άτομο ήταν δικό μου. Τα χρυσαφί του μάτια έμοιαζαν λες και θα είχαν κι αυτά δάκρυα, αν κάτι τέτοιο δεν ήταν αδύνατο. Έσκυψε το κεφάλι του προς το δικό μου, κι εγώ τεντώθηκα στις μύτες των ποδιών μου, σηκώνοντας τα χέρια μου –με την ανθοδέσμη κι όλα τα υπόλοιπα– για να τα βάλω γύρω από το λαιμό του.

Με φίλησε τρυφερά, με λατρεία. Ξέχασα το πλήθος, το μέρος, την ώρα, το λόγο... και θυμόμουν μόνο ότι με αγαπούσε, ότι με ήθελε, ότι ήμουν δική του.

Εκείνος άρχισε το φίλι κι εκείνος έπρεπε να το τελειώσει. Κόλλησα πάνω του, αγνοώντας τα πνιχτά γέλια και τα μέλη στο κοινό που έβηχαν διακριτικά. Τελικά, τα χέρια του κράτησαν το πρόσωπό μου και τραβήχτηκε πίσω –υπερβολικά σύντομα– για να με κοιτάξει. Επιφανειακά το ξαφνικό του χαμόγελο έδειχνε σαν να το διασκεδάζε, ήταν σχεδόν αυτόρεσκο. Αλλά κάτω από το γεγονός ότι φαινόταν να βρίσκει τη δημόσια έκθεσή μου αστεία υπήρχε μια βαθιά χαρά που αντανακλούσε τη δικιά μου.

Το πλήθος ξέσπασε σε ένα χειροκρότημα, κι εκείνος γύρισε τα σώματά μας, ώστε να κοιτάζουμε κατά πρόσωπο τους φίλους μας και την οικογένειά μας. Δεν μπορούσα να πάρω το βλέμμα μου από το πρόσωπό του για να τους δω.

Τα χέρια της μητέρας μου ήταν τα πρώτα που με βρήκαν, το πρόσωπό της που ήταν πλημμυρισμένο στα δάκρυα ήταν το πρώτο πράγμα που είδα, όταν τελικά πήρα απρόθυμα τα μάτια μου από τον Έντουαρντ. Και μετά με παρέδωσε στο πλήθος, πέρασα από αγκαλιά σε αγκαλιά, έχοντας μόνο αμυδρά συναίσθηση του ποιος με κρατούσε, καθώς η προσοχή μου ήταν επικεντρωμένη στο χέρι του Έντουαρντ, που κρατούσα σφιχτά μέσα στο δικό μου. Αναγνώριζα τη διαφορά ανάμεσα στις μαλακές, ζεστές αγκαλιές των φίλων μου που ήταν άν-

θρωποι και τις απαλές, ψυχρές αγκαλιές της καινούριας μου οικογένειας.

Μια καυτή αγκαλιά ξεχώριζε μέσα απ' όλες τις άλλες –ο Έιθ Κλίπαργουοτερ είχε αφήσει όλο αυτό το λεφούσι των βρικολάκων για να εκπροσωπήσει το χαμένο λυκάνθρωπο φίλο μου.

4. ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ

Η μετάβαση από το γάμο στο πάρτι της γαμήλιας δεξίωσης έγινε χωρίς προβλήματα –απόδειξη της άψογης οργάνωσης της Άλις. Μόλις είχε σουρουπώσει πάνω από το ποτάμι η τελετή είχε ακριβώς τη σωστή διάρκεια, επιτρέποντας στον ήλιο να δύσει πίσω από τα δέντρα. Τα φώτα στα δέντρα τρεμόφεγγαν, κάνοντας τα λευκά λουλούδια να λάμπουν, καθώς ο Έντουαρντ με οδήγησε μέσα από τις γυάλινες μαύρες πόρτες. Υπήρχαν άλλες δέκα χιλιάδες λουλούδια εδώ έξω, που χρησιμοποιευσαν ως μια μυρωδάτη, ευάερη τέντα πάνω από την πίστα του χορού, που είχε στηθεί πάνω στο γρασίδι, κάτω από δύο από τους αρχαίους κέδρους.

Τα πράγματα έγιναν πιο αργά, χαλάρωσαν, καθώς η ήρεμη αυγουστιάτικη βραδιά μας περιέβαλλε. Το μικρό πλήθος εξαπλώθηκε κάτω από την απαλή λάμψη των αστραφτερών φώτων, και μας χαιρέτησαν ξανά οι φίλοι που μόλις είχαμε αγκαλιάσει. Τώρα υπήρχε χρόνος για συζήτηση, για γέλια.

«Συγχαρητήρια, παιδιά», μας είπε ο Σεθ Κλίαργουοτερ, σκύβοντας το κεφάλι του κάτω από την άκρη μιας γιρλάντας

από λουλούδια. Η μητέρα του, η Σου, ήταν σφιγμένη δίπλα του, κοιτάζοντας τους καλεσμένους με μια ένταση γεμάτη ανησυχία. Το πρόσωπό της ήταν λεπτό και αγριωπό, μια έκφραση που τονίζοταν από το κοντό, αυστηρό της κούρεμα. Ήταν τόσο κοντό όσο και της κόρης της, της Λία –αναρωτιόμουν αν είχε κόψει τα μαλλιά της με τον ίδιο τρόπο για αλληλεγγύη. Ο Μπίλι Μπλακ, στο άλλο πλευρό του Σεθ, δεν ήταν τόσο σφιγμένος όσο η Σου.

Όταν κοίταζα τον πατέρα του Τζέικομπ, πάντα ένιωθα σαν να έβλεπα δύο ανθρώπους αντί για έναν. Ήταν ο ηλικιωμένος άντρας στο αναπηρικό καροτσάκι με το αυλακωμένο πρόσωπο και το λευκό χαμόγελο που έβλεπαν όλοι οι άλλοι. Κι έπειτα ήταν ο άμεσος απόγονος μιας μεγάλης σειράς δυνατών φυλάρχων με μαγικές ικανότητες, που τον περιέβαλλε η εξουσία με την οποία είχε γεννηθεί. Αν και η μαγεία είχε –εν απουσία κάποιου καταλύτη– πηδήξει τη δική του γενιά, ο Μπίλι ήταν ακόμα κομμάτι της μαγείας και του θρύλου. Κυλούσε μέσα του. Πέρασε στο γιο του, τον κληρονόμο της μαγείας, που της είχε γυρίσει την πλάτη. Αυτό άφηνε τον Σαμ Γιούλεϊ να ενεργεί ως ο αρχηγός των θρύλων και της μαγείας τώρα...

Ο Μπίλι έμοιαζε, κατά παράδοξο τρόπο, άνετος, δεδομένης της παρέας και του γεγονότος –τα μαύρα του μάτια λαμποκοπούσαν, σαν να είχε μόλις μάθει κάποια καλά νέα. Με εντυπωσίασε η ψυχραιμία του. Αυτός ο γάμος πρέπει να ήταν πολύ κακό πράγμα στα μάτια του Μπίλι, το χειρότερο πράγμα που θα μπορούσε να συμβεί στην κόρη του καλύτερου του φίλου.

Ήξερα ότι δεν του ήταν εύκολο να συγκρατήσει τα συναισθήματά του, δεδομένης της πρόκλησης που αυτό το γεγονός προμήνυε για την αρχαία συνθήκη ανακωχής ανάμεσα στους Κάλεν και στους Κουιλαγιούτ –τη συνθήκη που απαγόρευε στους Κάλεν να δημιουργήσουν ποτέ άλλο βρικόλακα. Οι λύκοι ήξεραν ότι θα ακολουθούσε κάποια παραβίαση, αλλά οι Κάλεν δεν είχαν ιδέα πώς θα αντιδρούσαν. Πριν τη συμμα-

χία, αυτό θα σήμαινε άμεσα επίθεση. Πόλεμο. Αλλά τώρα που γνωρίζονταν καλύτερα, θα μπορούσε να υπάρξει συγχώρεση;

Λες και ήθελε να δώσει απάντηση στη σκέψη εκείνη, ο Σεθ έσκυψε προς τον Έντουαρντ, με τα χέρια του απλωμένα. Ο Έντουαρντ ανταπόδωσε την αγκαλιά με το ελεύθερο χέρι του.

Είδα τη Σου να τρέμει ελαφρά.

«Είναι ωραίο που βλέπω τα πράγματα να σου πάνε καλά, ρε φίλε», είπε ο Σεθ. «Χαίρομαι για 'ένα».

«Σ' ευχαριστώ, Σεθ. Αυτό σημαίνει πολλά για 'μένα». Ο Έντουαρντ τραβήχτηκε μακριά από τον Σεθ και κοίταξε τη Σου και τον Μπίλι. «Σας ευχαριστώ κι εσάς. Που αφήσατε τον Σεθ να έρθει. Που υποστηρίξατε την Μπέλλα σήμερα».

«Παρακαλούμε», είπε ο Μπίλι με τη βαθιά, βραχνή φωνή του, κι εγώ έμεινα έκπληκτη με την αισιοδοξία στη φωνή του. Μπορεί μια πιο δυνατή ανακωχή να φαινόταν στον ορίζοντα.

Είχε αρχίσει να σχηματίζεται μια μικρή ουρά, έτσι ο Σεθ μας χαιρέτησε κουνώντας το χέρι του και τσούλησε το καροτσάκι του Μπίλι προς το φαγητό. Η Σου είχε καθένα από τα δυο της χέρια ακουμπισμένα πάνω τους.

Η Άντζελα κι ο Μπεν ήταν οι επόμενοι που διεκδίκησαν την προσοχή μας, ακολουθούμενοι από τους γονείς της Άντζελα και μετά τον Μάικ και την Τζέσικα –οι οποίοι, προς μεγάλη μου έκπληξη, ήταν πιασμένοι χέρι-χέρι. Δεν είχα μάθει ότι ήταν μαζί. Αυτό ήταν ωραίο.

Πίσω από τους θνητούς φίλους μου έρχονταν τα καινούρια μου ξαδέφια εξ' αγχιστείας, η οικογένεια των βρικόλακων από το Ντενάλι. Συνειδητοποίησα ότι κρατούσα την ανάσα μου, καθώς ο θηλυκός βρικόλακας μπροστά-μπροστά –η Τάνια, υπέθεσα από την ξανθοκόκκινη απόχρωση στις μπούκλες της– άπλωσε τα χέρια για να αγκαλιάσει τον Έντουαρντ. Δίπλα της, τρεις άλλοι βρικόλακες με χρυσαφί μάτια με κοίταζαν με ανοιχτή περιέργεια. Η μια γυναίκα είχε μακριά, ανοι-

χτά ξανθά μαλλιά, ίσια σαν μουστάκια καλαμποκιού. Η άλλη γυναίκα κι ο άντρας δίπλα της ήταν και οι δυο μελαχρινοί, με κάποια υποψία ενός καφέ τόνου στις ωχρές επιδερμίδες τους.

Και ήταν και οι τέσσερις τους τόσο όμορφοι που το στομάχι μου πονούσε.

Η Τάνια κρατούσε ακόμα στην αγκαλιά της τον Έντουαρντ.

«Αχ, Έντουαρντ», είπε. «Μου έλειψες».

Ο Έντουαρντ γέλασε πνιχτά και ελευθερώθηκε με ένα επιβίβιο ελιγμό από την αγκαλιά της, ακουμπώντας το χέρι του απαλά στον ώμο της και κάνοντας ένα βήμα προς τα πίσω, λες και ήθελε να της ρίξει μια καλύτερη ματιά. «Πέρασε πολύς καιρός, Τάνια. Φαίνεσαι μια χαρά».

«Κι εσύ το ίδιο».

«Να σε συστήσω στη γυναίκα μου». Ήταν η πρώτη φορά που ο Έντουαρντ είχε πει αυτή τη λέξη από τότε που έγινε και επισήμως αληθινή –έμοιαζε σαν να ήταν έτοιμος να σκάσει από την ικανοποίηση λέγοντάς την τώρα. Οι βρικόλακες από το Ντενάλι γέλασαν όλοι ελαφρά ως απάντηση. «Τάνια, από 'θω η Μπέλλα μου».

Η Τάνια ήταν ακριβώς τόσο υπέροχη όσο είχαν προβλέψει οι χειρότεροι εφιάλτες μου. Με κοίταξε με ένα βλέμμα που ήταν πολύ περισσότερο διερευνητικό, παρά μοιρολατρικό, και μετά άπλωσε το χέρι της για να πιάσει το δικό μου.

«Καλωσόρισες στην οικογένεια, Μπέλλα». Χαμογέλασε, λιγάκι μελαγχολικά. «Θεωρούμε τους εαυτούς μας ευρύτερη οικογένεια του Κάρλαιλ, και λυπάμαι πραγματικά για το, εε, το πρόσφατο συμβάν, όπου δε συμπεριφερθήκαμε με αυτό τον τρόπο. Έπρεπε να σε είχαμε γνωρίσει νωρίτερα. Μπορείς να μας συγχωρήσεις;»

«Φυσικά», είπα ξέπνοα. «Χαίρομαι τόσο πολύ που σας γνωρίζω».

«Οι Κάλεν έχουν όλοι τα ταίρια τους τώρα. Ίσως τώρα να

είναι η δική μας σειρά, έτσι, Κέιτ;» Χαμογέλασε πλατιά στην Ξανθιά.

«Συνέχισε να ονειρεύεσαι», είπε η Κέιτ στριφογυρίζοντας ειρωνικά τα χρυσαφί της μάτια. Πήρε το χέρι μου από της Τάνια και το έσφιξε απαλά. «Καλωσόρισες, Μπέλλα».

Η μελαχρινή γυναίκα έβαλε το χέρι της πάνω από της Κέιτ. «Είμαι η Κάρμεν, κι αυτός είναι ο Ελεαζάρ. Χαιρόμαστε όλοι τόσο πολύ που επιτέλους σε γνωρίζουμε».

«Κ-κι εγώ», είπα τραυλίζοντας.

Η Τάνια έριξε μια γρήγορη ματιά στους ανθρώπους που περίμεναν πίσω της –το βοηθό του Τσάρλι, τον Μαρκ, και τη γυναίκα του. Τα μάτια τους ήταν τεράστια, καθώς κοίταζαν την οικογένεια από το Ντενάλι.

«Θα γνωριστούμε αργότερα. Θα έχουμε αιώνες μπροστά μας για να γνωριστούμε!» Η Τάνια γέλασε, καθώς εκείνη κι η οικογένειά της προχώρησαν πιο πέρα.

Όλες οι τυπικές παραδόσεις ακολουθήθηκαν. Φλας με τύφλωσαν, καθώς κρατούσαμε το μαχαίρι πάνω από μια εντυπωσιακή τούρτα –υπερβολικά μεγάλη, σκέφτηκα, για το σχετικά στενό κύκλο των φίλων και συγγενών μας. Ο καθένας με τη σειρά του έσπρωξε κομμάτια τούρτας στο πρόσωπο του άλλου· ο Έντουαρντ κατάπιε ανδροπρεπώς το δικό του κομμάτι, ενώ εγώ τον κοίταξα δύσπιστα. Πέταξα την ανθοδέσμη μου με ασυνήθιστη επιδεξιότητα ακριβώς μέσα στα έκπληκτα χέρια της Άντζελα. Ο Έμετ κι ο Τζάσπερ ούρλιαζαν από τα γέλια την ώρα που εγώ κοκκίνισα, όταν ο Έντουαρντ έβγαλε τη δανεισμένη μου καλτσοδέτα –την οποία είχα κατεβάσει γρήγορα σχεδόν στον αστράγαλό μου– πολύ προσεχτικά με τα δόντια του. Με ένα γρήγορο κλείσιμο του ματιού σ' εμένα, την εκσφενδόνισε κατευθείαν στο πρόσωπο του Μάικ Νιούτον.

Κι όταν ξεκίνησε η μουσική, ο Έντουαρντ με τράβηξε μέσα στην αγκαλιά του για το συνηθισμένο πρώτο χορό· εγώ πήγα πρόθυμα, παρά το φόβο μου για το χορό –ειδικά το χορό

μπροστά σε κοινό– καθώς ήμουν απλώς ευτυχισμένη που θα με κρατούσε μέσα στην αγκαλιά του. Εκείνος έκανε όλη τη δουλειά, κι εγώ στροβιλιζόμουν χωρίς κόπο κάτω από τη λάμψη ενός θόλου από φώτα και τα αστραφτερά φλας των φωτογραφικών μηχανών.

«Απολαμβάνετε το πάρτι, κυρία Κάλεν;» μου ψιθύρισε στο αυτί.

Εγώ γέλασα. «Αυτό θα μου πάρει λίγο καιρό για να το συνηθίσω».

«Έχουμε αρκετό», μου υπενθύμισε, με θριαμβευτική φωνή, κι έσκυψε για να με φιλήσει, ενώ χορεύαμε. Οι φωτογραφικές μηχανές άστραψαν πυρετωδώς.

Η μουσική άλλαξε, κι ο Τσάρλι χτύπησε ελαφρά τον ώμο του Έντουαρντ.

Δεν ήταν καθόλου εύκολο να χορέψω με τον Τσάρλι. Δεν ήταν καλύτερος από 'μένα, έτσι κουνιόμασταν με ασφάλεια σε έναν πολύ μικρό τετράγωνο σχηματισμό. Ο Έντουαρντ κι η Βομι γύριζαν γύρω μας γρήγορα σαν τον Φρεντ Αστέρ και την Τζίντζερ Ρότζερς.

«Θα μου λείψεις στο σπίτι, Μπέλλα. Ήδη νιώθω μοναχιά».

Μίλησα μέσα από ένα σφιγμένο λαιμό, προσπαθώντας να ηστυειυτώ. «Νιώθω απλώς απάισια που σε αφήνω να μαγειρεύεις μόνος σου –αυτό είναι στην ουσία εγκληματική αμέλεια. Θα μπορούσες να με συλλάβεις».

Εκείνος χαμογέλασε ειρωνικά. «Υποθέτω ότι θα τα καταφέρω με το φαγητό. Μόνο να με παίρνεις τηλέφωνο όποτε μπορείς».

«Το υπόσχομαι».

Μου φαινόταν σαν να είχα χορέψει με όλους. Χαιρόμουν που έβλεπα όλους τους παλιούς μου φίλους, αλλά πραγματικά ήθελα να είμαι μαζί με τον Έντουαρντ περισσότερο από οτιδήποτε άλλο. Χάρηκα όταν επιτέλους διέκοψε, μόλις μισό λεπτό

αφού είχε ξεκινήσει καινούριος χορός.

«Ακόμα δε συμπαθείς και πολύ τον Μάικ, έτσι;» σχολίασα, καθώς ο Έντουαρντ με έκανε μια σβούρα μακριά του.

«Όχι όταν είμαι αναγκασμένος ν' ακούω τις σκέψεις του. Είναι τυχερός που δεν τον έδιωξα με τις κλοτσιές. Ή και χειρότερα».

«Ναι, καλά».

«Πρόλαβες να δεις τον εαυτό σου;»

«Βε. Όχι, μάλλον όχι. Γιατί;»

«Υποθέτω ότι δε συνειδητοποιείς πόσο απόλυτα, επώδυνα όμορφη είσαι απόψε. Δε με ξαφνιάζει το γεγονός ότι ο Μάικ δυσκολεύεται με άπρεπες σκέψεις για μια παντρεμένη γυναίκα. Απογοητεύομαι, όμως, που η Άλις δε σε ανάγκασε να κοιτάξεις σε κανέναν καθρέφτη».

«Είσαι πολύ προκατελημμένος, ξέρεις».

Αναστέναξε και μετά σταμάτησε και με γύρισε από την άλλη μεριά, ώστε να βλέπω το σπίτι. Ο γυάλινος τοίχος αντανακλούσε το πάρτι σαν ένας μακρύς καθρέφτης. Ο Έντουαρντ έδειξε το ζευγάρι μέσα στον καθρέφτη ακριβώς απέναντί μας.

«Προκατελημμένος, ε;»

Είδα φευγαλέα την αντανάκλαση του Έντουαρντ – μια τέλεια πανομοιότυπη εικόνα του τέλειου προσώπου του – με μια μελαχρινή καλλονή στο πλάι του. Το δέρμα της ήταν ένα ανοιχτό σχεδόν ιβουάρ χρώμα, τα μάτια της τεράστια από τον ενθουσιασμό και πλαισιωμένα από πυκνές βλεφαρίδες. Το στενό νυφικό που τρεμόφεγγε κύρτωνε ανεπαίσθητα προς τα έξω στην ουρά, σχεδόν σαν ανεστραμμένο λουλούδι κάλλας, ραμμένο τόσο δεξιοτεχνικά, που το σώμα της έδειχνε κομψό και γεμάτο χάρη – όσο ήταν ακίνητο, τουλάχιστον.

Πριν προλάβω να ανοιγοκλείσω τα μάτια και να κάνω την καλλονή να μεταμορφωθεί ξανά σε 'μένα, ο Έντουαρντ ξαφνικά έγινε άκαμπτος και γύρισε αυτόματα προς την άλλη κατεύ-

θυνση, λες και κάποιος είχε φωνάξει το όνομά του.

«(1)» είπε. Το μέτωπό του γέμισε αυλακίες για μια στιγμή και μετά έγινε πάλι λείο εξίσου γρήγορα.

Ξαφνικά, χαμογέλουσε με ένα αστραφτερό χαμόγελο.

«Τι είναι;» ρώτησα.

«Ένα γαμήλιο δώρο-έκπληξη».

«(1)»

Δεν απάντησε ' απλώς άρχισε να χορεύει ξανά, στροβιλιζόμενος προς την αντίθετη φορά απ' ό,τι είχαμε πριν, μακριά από τα φώτα και μετά μέσα στη βαθύ πέπλο της νύχτας που περιέβαλλε τη φωτεινή πίστα του χορού.

Δε σταμάτησε μέχρι που φτάσαμε στη σκοτεινή πλευρά ενός από τους τεράστιους κέδρους. Τότε ο Έντουαρντ κοίταξε κατευθείαν μέσα στην πιο μαύρη σκιά.

«Σ' ευχαριστώ», είπε ο Έντουαρντ στο σκοτάδι. «Αυτό είναι πολύ... ευγενικό εκ μέρους σου».

«Η ευγένεια είναι το επίθετό μου», απάντησε μια βραχνή, γνωστή φωνή μέσα από τη μαύρη νύχτα. «Μπορώ να διακόψω;»

Το χέρι μου σηκώθηκε απότομα στο λαιμό μου, κι αν ο Έντουαρντ δε με κρατούσε, θα είχα καταρρεύσει.

«Τζέικομπ!» είπα πνιχτά, αμέσως μόλις κατάφερα να αναπνεύσω. «Τζέικομπ!»

«Γεια σου, Μπελς».

Προχώρησα σκοντάφτοντας προς το σημείο απ' όπου έρχοταν ο ήχος της φωνής του. Ο Έντουαρντ συνέχισε να με κρατάει σφιχτά κάτω από τον αγκώνα μου, μέχρι που ένα άλλο ζευγάρι δυνατά χέρια με έπιασαν μέσα στο σκοτάδι. Η ζέστη από το δέρμα του Τζέικομπ με έκαγε μέσα από το λεπτό, σατέν φόρεμα, καθώς με τράβηξε κοντά του. Δεν έκανε καμία προσπάθεια να χορέψει ' απλώς με αγκάλιαζε, καθώς εγώ έχωσα το πρόσωπό μου μέσα στο στήθος του. Έσκυψε κάτω για να πιέσει το μάγουλό του στην κορυφή του κεφαλιού μου.

«Η Ρόζαλι δε θα με συγχωρήσει ποτέ, αν δεν τη χορέψω επισήμως στην πίστα», μουρμούρισε ο Έντουαρντ, και ήξερα ότι μας άφηνε μόνους, κάνοντάς μου ένα δικό του δώρο – αυτή τη στιγμή με τον Τζέικομπ.

«Ω, Τζέικομπ». Τώρα έκλαιγα· δεν μπορούσα να πω τις λέξεις καθαρά. «Σ' ευχαριστώ».

«Σταμάτα να κλαψουρίζεις, Μπέλλα. Θα καταστρέψεις το νυφικό σου. Εγώ είμαι μόνο».

«Μόνο; Ω, Τζέικ! Όλα είναι τέλεια τώρα».

Εκείνος ρουθούνησε. «Ναι – τώρα μπορεί ν' αρχίσει το πάρτι. Ο κουμπάρος επιτέλους ήρθε».

«Τώρα όλοι όσοι αγαπώ είναι εδώ».

Ένωσα τα χείλη του να χαϊδεύουν τα μαλλιά μου. «Συγγνώμη που άργησα, γλυκιά μου».

«Χαίρομαι τόσο πολύ που ήρθες!»

«Αυτός ήταν ο σκοπός».

Έριξα μια γρήγορη ματιά προς τους καλεσμένους, αλλά δεν μπορούσα να δω μέσα από τους χορευτές το σημείο όπου είχα δει τελευταία φορά τον πατέρα του Τζέικομπ. Δεν ήξερα αν είχε μείνει. «Ο Μπίλι ξέρει ότι είσαι εδώ;» Αμέσως μόλις ρώτησα, ήξερα ότι πρέπει να το ήξερε – ήταν ο μόνος τρόπος για να εξηγηθεί η ευδιάθετή του έκφραση νωρίτερα.

«Είμαι σίγουρος ότι του το είπε ο Σαμ. Θα πάω να τον δω όταν... όταν τελειώσει το πάρτι».

«Θα χαρεί τόσο πολύ που γύρισες».

Ο Τζέικομπ τραβήχτηκε προς τα πίσω λιγάκι και ίσιωσε το κορμί του. Άφησε το ένα του χέρι στη βάση της σπονδυλικής μου στήλης και άρπαξε το δεξί μου χέρι με το άλλο. Κράτησε τα χέρια μας στο στήθος του· ένωθα την καρδιά του να χτυπάει κάτω από την παλάμη μου και μάντεψα ότι δεν είχε βάλει το χέρι μου εκεί κατά τύχη.

«Δεν ξέρω αν θα έχω την ευκαιρία για κάτι περισσότερο από αυτόν το χορό», είπε κι άρχισε να με τραβάει γύρω-γύρω

κάνοντας έναν αργό κύκλο, που δε συμβάδιζε με το ρυθμό της μουσικής, που ερχόταν από πίσω μας. «Καλύτερα να το εκμεταλλευτώ».

Κουνιόμασταν στο ρυθμό της καρδιάς του κάτω από το χέρι μου.

«Χαίρομαι που ήρθα», είπε ο Τζέικομπ μετά από μια στιγμή. «Δεν πιστεύα ότι θα χαιρόμουν. Αλλά είναι ωραία που σε βλέπω... άλλη μια φορά. Δε με στενοχωρεί τόσο όσο περίμενα».

«Δε θέλω να είσαι στενοχωρημένος».

«Το ξέρω. Και δεν ήρθα απόψε για να σε κάνω να νιώσεις τύψεις».

«Όχι – με κάνεις πολύ ευτυχισμένη που είσαι εδώ. Είναι το καλύτερο δώρο που μπορούσες να μου κάνεις».

Γέλασε. «Καλό αυτό, επειδή δεν είχα χρόνο να σου πάρω κανονικό δώρο».

Τα μάτια μου προσαρμόζονταν, κι έβλεπα το πρόσωπό του τώρα, πιο ψηλά απ' ό,τι περίμενα. Ήταν δυνατόν να ψηλώνει κι άλλο; Πρέπει να είχε ξεπεράσει τα δύο μέτρα. Ήταν μεγάλη ανακούφιση που έβλεπα πάλι τα χαρακτηριστικά του προσώπου του μετά από τόσο καιρό – τα χωμένα βαθιά στις κόγχες τους μάτια του που επισκιάζονταν από τις πυκνές, μαύρες βλεφαρίδες του, τα ψηλά του ζυγωματικά, τα γεμάτα χείλη του που ήταν τεντωμένα πάνω από τα αστραφτερά του δόντια σχηματίζοντας ένα αστειeuόμενο χαμόγελο που ταίριαζε με το ύφος του. Τα μάτια του ήταν σφιγμένα στις άκρες – προσεχτικά· έβλεπα ότι ήταν πολύ προσεχτικός απόψε. Έκανε ό,τι μπορούσε για να με κάνει χαρούμενη, να μην του ξεφύγει πόσο πολύ του κόστιζε αυτό.

Δεν είχα κάνει ποτέ κάτι τόσο καλό, ώστε να μου αξίζει ένας φίλος σαν τον Τζέικομπ.

«Πότε αποφάσισες να γυρίσεις;»

«Συνειδητά ή υποσυνειδητά;» Πήρε μια βαθιά ανάσα,

πριν απαντήσει στην ίδια του την ερώτηση. «Δεν ξέρω στ' αλήθεια. Μάλλον περιπλανιόμουν προς αυτή την κατεύθυνση αρκετό καιρό, και μπορεί να είναι επειδή ερχόμουν προς τα 'δω. Αλλά μόνο σήμερα το πρωί άρχισα πραγματικά να τρέχω. Δεν ήξερα αν θα προλάβαινα». Γέλασε. «Δεν μπορείς να το πιστέψεις πόσο παράξενα νιώθω – που περπατάω στα δυο μου πόδια ξανά. Και φοράω ρούχα! Κι έπειτα είναι ακόμα πιο αλλόκοτο επειδή νιώθω παράξενα. Δεν το περίμενα αυτό. Έχω ξεσυνηθίσει όλα αυτά τα ανθρώπινα πράγματα».

Περιστρεφόμεσταν σταθερά.

«Θα ήταν κρίμα να μη σε δω έτσι, όμως. Αυτό και μόνο άξιζε το ταξίδι. Είσαι απίστευτη, Μπέλλα. Τόσο όμορφη!»

«Η Άλις αφιέρωσε πολύ χρόνο πάνω μου σήμερα. Βοηθάει και το σκοτάδι».

«Ξέρεις, δεν είναι και τόσο σκοτεινά για 'μένα».

«Σωστά». Οι αισθήσεις των λυκάνθρωπων. Ήταν εύκολο να ξεχάσω όλα αυτά τα πράγματα που μπορούσε να κάνει, έμοιαζε τόσο ανθρώπινος. Ειδικά αυτή τη στιγμή.

«Έκοψες τα μαλλιά σου», επισήμανα.

«Ναι. Είναι πιο εύκολο έτσι, ξέρεις. Σκέφτηκα ότι καλό θα ήταν να εκμεταλλευτώ τα χέρια».

«Ωραία είναι», είπα ψέματα.

Εκείνος ρουθούνησε. «Ναι, καλά. Τα έκοψα μόνος μου. Με ένα μεγάλο σκουριασμένο ψαλίδι κουζίνας». Χαμογέλασε πλατιά για μια στιγμή, και μετά το χαμόγελό του έσβησε. Η έκφρασή του σοβάρησε. «Είσαι ευτυχισμένη, Μπέλλα;»

«Ναι».

«Εντάξει». Ένωσα τους ώμους του να ανασηκώνονται. «Αυτό είναι το πιο σημαντικό πράγμα, υποθέτω».

«Εσύ πώς είσαι, Τζέικομπ; Στ' αλήθεια;»

«Είμαι μια χαρά, Μπέλλα, στ' αλήθεια. Δε χρειάζεται ν' ανησυχείς για 'μένα πια. Μπορείς να σταματήσεις να πηρήςεις τον Σεθ».

«Δεν τον πηρήςω μόνο εξαιτίας σου. Τον συμπαθώ τον Σεθ».

«Είναι καλό παιδί. Καλύτερη παρέα από κάποιους άλλους. Στο λέω, αν μπορούσα να ξεφορτωθώ τις φωνές μέσα στο κεφάλι μου, θα ήταν σχεδόν τέλειο το ότι είμαι λυκάνθρωπος».

Γέλασα με τον τρόπο που ακούστηκε αυτό. «Ναι, κι εγώ δεν μπορώ να κάνω τις δικές μου να το βουλώσουν».

«Στη δική σου περίπτωση, αυτό θα σήμαινε ότι είσαι παλαβή. Φυσικά, το ήξερα ήδη ότι είσαι παλαβή», με πείραξε.

«Σ' ευχαριστώ».

«Η τρέλα είναι πιθανότατα πιο εύκολο πράγμα από το να πρέπει να μοιράζεσαι το μυαλό της αγέλης. Οι φωνές των τρελών ανθρώπων δε στέλνουν μπειμπισίτερ για να τους προσέχουν».

«Βί»

«Ο Σαμ είναι εκεί έξω. Και μερικοί άλλοι. Προληπτικά, ξέρεις».

«Προληπτικά για τι πράγμα;»

«Μήπως και δεν μπορέσω να κρατήσω την ψυχραιμία μου, κάτι τέτοιο. Μήπως και αποφασίσω να τα κάνω όλα λίμπα στο πάρτι». Χαμογέλασε γρήγορα στη σκέψη που του φαινόταν βελιαστική. «Μα δεν είμαι εδώ για να σου χαλάσω το γάμο, Μπέλλα. Είμαι εδώ για να...» Η φωνή του αργόσβησε.

«Για να τον κάνεις τέλειο».

«Αυτό είναι πολύ ψηλός στόχος».

«Ευτυχώς που είσαι κι εσύ τόσο ψηλός».

Έβγαλε ένα μουγκρητό στο άκουσμα του κρύου μου αστείου και μετά αναστέναξε. «Είμαι εδώ για να είμαι απλώς φίλος σου. Ο καλύτερός σου φίλος, μια τελευταία φορά».

«Ο Σαμ θα έπρεπε να σου αναγνωρίσει περισσότερη αυτοσυγκράτηση».

«Τι να πω, ίσως απλά εγώ να είμαι υπερβολικός. Μπορεί να έρχονταν εδώ έτσι κι αλλιώς, για να έχουν το νου τους στο

Σεθ. Υπάρχουν πολλοί βρικόλακες εδώ πέρα. Ο Σεθ δεν το παίρνει αυτό τόσο σοβαρά όσο θα έπρεπε».

«Ο Σεθ ξέρει ότι δεν κινδυνεύει. Καταλαβαίνει τους Κάλεν καλύτερα από το Σαμ».

«Καλά, καλά», είπε ο Τζέικομπ, κάνοντας ειρήνη, πριν προλάβει να εξελιχθεί η διαφωνία σε τσακωμό.

Ήταν παράξενο που εκείνος ήταν ο διπλωμάτης.

«Λυπάμαι για εκείνες τις φωνές», είπα. «Μακάρι να μπορούσα να σε βοηθήσω». Κατά πολλές έννοιες.

«Δεν είναι και τόσο χάλια. Απλώς γκρινιάζω λιγάκι».

«Εσύ είσαι... ευτυχισμένος;»

«Αρκετά. Αλλά φτάνει μ' εμένα. Εσύ είσαι το αστέρι απόψε». Γέλασε πνιχτά. «Βάζω στοίχημα ότι είναι η καλύτερή σου. Είσαι το κέντρο της προσοχής».

«Ναι. Δε χορταίνω όλη αυτή την προσοχή».

Γέλασε και μετά κοίταξε πάνω από το κεφάλι μου. Με σουφρωμένα χείλη, περιεργάστηκε το τρεμοφέγγισμα του γαμήλιου πάρτι, το γεμάτο χάρη στροβίλισμα των χορευτών, τα φύλλα που έπεφταν φτεροκοπώντας από τις γιρλάντες· κοίταξα κι εγώ μαζί του. Όλα έμοιαζαν πολύ μακρινά από αυτό το σκοτεινό, ήσυχο σημείο. Σχεδόν σαν να παρακολουθούσαμε τις λευκές νιφάδες να στροβιλιζονται μέσα σε μια γυάλινη μπάλα.

«Αυτό τους το αναγνωρίζω τουλάχιστον», είπε. «Ξέρουν να οργανώνουν πάρτι».

«Η Άλις είναι μια ασταμάτητη δύναμη της φύσης».

Αναστέναξε. «Το τραγούδι τέλειωσε. Πιστεύεις ότι μπορώ να έχω έναν ακόμα; Ή είναι πολύ για να ζητήσω κάτι τέτοιο;»

Έσφιξα το χέρι μου γύρω από το δικό του. «Μπορείς να έχεις όσους χορούς θέλεις».

Γέλασε. «Αυτό θα ήταν ενδιαφέρον. Ωστόσο, νομίζω πως καλύτερα να μείνω στους δύο. Δε θέλω να αρχίσουν κουτσο-

μπολιά».

Γυρίσαμε κάνοντας άλλον έναν κύκλο.

«Θα νόμιζε κανείς πως έχω συνηθίσει πια να σε αποχαιρετώ ως τώρα», μουρμούρισε.

Προσπάθησα να καταπιώ τον κόμπο μέσα στο λαιμό μου, αλλά δεν μπορούσα να τον κάνω να κατέβει.

Ο Τζέικομπ με κοίταξε και κατσούφιασε. Σκούπισε το μάγουλό μου με το δάχτυλό του, πιάνοντας τα δάκρυα εκεί.

«Υποτίθεται ότι δεν πρέπει να είσαι εσύ αυτή που κλαίει, Μπέλλα».

«Όλοι κλαίνε στους γάμους», είπα βραχνά.

«Αυτό θέλεις, έτσι δεν είναι;»

«Ναι».

«Τότε χαμογέλα».

Προσπάθησα. Γέλασε με την γκριμάτσα μου.

«Θα προσπαθήσω να σε θυμάμαι έτσι. Να προσποιηθώ ότι...»

«Ότι τι; Ότι πέθανα;»

Ήσφιξε τα δόντια του. Πάλευε με τον εαυτό του –με την απόφασή του να κάνει την παρουσία του εδώ δώρο κι όχι επίκριση. Μάντευα τι ήθελε να πει.

«Όχι», απάντησε τελικά. «Αλλά θα σε βλέπω έτσι μέσα στο κεφάλι μου. Ροζ μάγουλα. Χτυποκάρδια. Δύο εντελώς αβέζια πόδια. Όλα αυτά».

Βιπτήδες πάτησα το πόδι του με όση περισσότερη δύναμη μπορούσα.

Χαμογέλασε. «Αυτό είναι το κορίτσι μου».

Πήγε να πει κάτι άλλο και μετά έκλεισε απότομα το στόμα του. Παλεύοντας ξανά, με δόντια σφιγμένα για να μην του ξεφύγουν οι λέξεις που δεν ήθελε να πει.

Η σχέση μου με τον Τζέικομπ ήταν τόσο εύκολη παλιά. Φυσική σαν την αναπνοή. Αλλά από τότε που ο Έντουαρντ είχε γυρίσει στη ζωή μου, ήταν μια συνεχής δοκιμασία. Επει-

δή –στα μάτια του Τζέικομπ– διαλέγοντας τον Έντουαρντ, διάλεγα μια μοίρα που ήταν χειρότερη κι απ' το θάνατο ή τουλάχιστον αντίστοιχη.

«Τι είναι, Τζέικ; Απλώς πες το μου. Μπορείς να μου πεις οτιδήποτε».

«Δεν –δεν... δεν έχω τίποτα να σου πω».

«Ω, σε παρακαλώ. Πες το».

«Είναι αλήθεια. Δεν είναι... είναι –είναι μια ερώτηση. Είναι κάτι που εσύ θέλω να μου πεις».

«Ρώτα με».

Πάλεψε άλλο ένα λεπτό και μετά ξεφύσηξε. «Δε θα έπρεπε. Δεν έχει σημασία. Απλώς έχω μια νοσηρή περιέργεια».

Επειδή τον ήξερα τόσο καλά, κατάλαβα.

«Δεν είναι απόψε, Τζέικομπ», ψιθύρισα.

Ο Τζέικομπ είχε πάθει τέτοια εμμονή με το αν θα παρέμενε άνθρωπος, περισσότερο κι από τον Έντουαρντ. Θεωρούσε πολύτιμο κάθε έναν από τους χτύπους της καρδιάς μου, ξέροντας ότι ήταν μετρημένοι.

«Ουφ», είπε, προσπαθώντας να καταπνίξει την ανακούφισή του. «Ουφ».

Ένα καινούριο τραγούδι άρχισε να παίζει, αλλά εκείνος δεν πρόσεξε την αλλαγή αυτή τη φορά.

«Πότε;» ψιθύρισε.

«Δεν ξέρω σίγουρα. Σε καμιά-δυο βδομάδες, μπορεί».

Η φωνή του άλλαξε, πήρε έναν αμυντικό, κοροϊδευτικό τόνο. «Προς τι η καθυστέρηση;»

«Απλώς δεν ήθελα να περάσω το ταξίδι του μέλιτος σφάζοντας από τον πόνο».

«Πώς θα προτιμούσες να το περάσεις; Παίζοντας ντάμα; Χα χα».

«Πολύ αστείο».

«Πλάκα κάνω, Μπελς. Μα, ειλικρινά, δε βλέπω το λόγο. Δεν μπορείς να έχεις ένα πραγματικό μήνα του μέλιτος με το

βρικόλακά σου, άρα γιατί να κάνεις όλα τα τυπικά πράγματα; Τα σόκα σόκα και η σκάφη σκάφη. Δεν είναι η πρώτη φορά που το αναβάλλεις. Παρ' όλα αυτά, αυτό είναι καλό», είπε, λαφνικά σοβαρός. «Μην ντρέπεσαι γι' αυτό».

«Δεν αναβάλλω τίποτα», είπα κοφτά. «Και ναι, μπορώ να έχω έναν πραγματικό μήνα του μέλιτος! Μπορώ να κάνω ό,τι θέλω! Να μην ανακατεύεσαι!»

Σταμάτησε την αργή κυκλική μας κίνηση απότομα. Για μια στιγμή, αναρωτήθηκα αν είχε επιτέλους προσέξει την αλλαγή της μουσικής, και έσπαγα το κεφάλι μου να βρω έναν τρόπο για να ψευτομπαλώσω τα πράγματα μετά το μικρό μας καρδιακάκι, πριν με αποχαιρετήσει. Δεν έπρεπε να χωρίσουμε σε αυτό το κλίμα.

Και τότε τα μάτια του γούρλωσαν από ένα παράξενο είδος μπερδεμένου τρόμου.

«Τι;» είπε πνιχτά. «Τι είπες;»

«Να ποιο πράγμα...; Τζέικ; Τι συμβαίνει;»

«Τι εννοείς; Θα έχεις έναν πραγματικό μήνα του μέλιτος; Όσο είσαι ακόμα άνθρωπος; Πλάκα κάνεις; Αυτό είναι ένα αρρωστημένο αστείο, Μπέλλα!»

Τον αγριοκοίταξα. «Είπα να μην ανακατεύεσαι, Τζέικ. Αυτό δεν είναι καθόλου δική σου δουλειά. Δεν έπρεπε να... δεν έπρεπε να το συζητάμε καν αυτό. Είναι προσωπικό –»

Τα τεράστια χέρια του άρπαξαν σφιχτά το πάνω μέρος των μπράτσων μου και τυλίχτηκαν γύρω τους εντελώς, με τα δάχτυλά του να ενώνονται.

«Λου, Τζέικ! Άσε με!»

Με ταρακούνησε.

«Μπέλλα! Έχεις τρελαθεί; Δεν μπορεί να είσαι τόσο χαζή! Πες μου ότι κάνεις πλάκα!»

Με ταρακούνησε ξανά. Τα χέρια του, σφιχτά σαν περιδεσμοί, έτρεμαν, διαπερνούσαν με δονήσεις τα κόκαλά μου.

«Τζέικ –σταμάτα!»

Το σκοτάδι ξαφνικά γέμισε κόσμο.

«Πάρε τα χέρια σου από πάνω της!» Η φωνή του Έντουαρντ ήταν ψυχρή σαν τον πάγο, διαπεραστική σαν λεπίδι.

Πίσω από τον Τζέικομπ, ακούστηκε ένα χαμηλό γρύλισμα μέσα από τη μαύρη νύχτα, και μετά άλλο ένα, που σκέπαζε το πρώτο.

«Τζέικ, ρε φίλε, κάνε πίσω», άκουσα τον Σεθ Κλιάργου-τερ να τον παροτρύνει. «Έχεις αρχίσει να τα χάνεις».

Ο Τζέικομπ έμοιαζε παγωμένος έτσι όπως ήταν, με τα γεμάτα φρίκη μάτια του γουρλωμένα, με ένα επίμονο βλέμμα.

«Θα την τραυματίσεις», ψιθύρισε ο Σεθ. «Άσ' την».

«Τώρα!» γρύλισε ο Έντουαρντ.

Τα χέρια του Τζέικομπ έπεσαν στα πλάγια του, και ο ξαφνικός χείμαρρος του αίματος που κύλησε μέσα στις φλέβες μου που περίμεναν ήταν σχεδόν επώδυνος. Πριν προλάβω να αντιληφθώ κάτι περισσότερο, κρύα χέρια αντικατέστησαν τα καυτά, κι ο αέρας ξαφνικά περνούσε σφυρίζοντας δίπλα μου.

Ανοιγόκλεισα τα μάτια και στεκόμουν όρθια καμιά εικοσαριά μέτρα μακριά από εκεί όπου βρισκόμουν πριν. Ο Έντουαρντ ήταν σφιγμένος μπροστά μου. Υπήρχαν δύο τεράστιοι λύκοι στυλωμένοι ανάμεσα σ' αυτόν και τον Τζέικομπ, αλλά δε μου φαίνονταν επιθετικοί. Μάλλον προσπαθούσαν να εμποδίσουν τον καβγά.

Κι ο Σεθ –ο ψηλόλιγνος δεκαπεντάχρονος Σεθ– είχε τα μακριά του χέρια γύρω από το τρεμάμενο κορμί του Τζέικομπ, και τον τραβούσε μακριά. Αν ο Τζέικομπ μεταμορφωνόταν με τον Σεθ τόσο κοντά...

«Έλα, Τζέικ. Πάμε να φύγουμε».

«Θα σε σκοτώσω», είπε ο Τζέικομπ, με φωνή τόσο πνιχτή από την οργή, που ήταν χαμηλή σαν ψίθυρος. Τα μάτια του, εστιασμένα πάνω στον Έντουαρντ, φλέγονταν από το μένος. «Θα σε σκοτώσω εγώ ο ίδιος! Θα το κάνω τώρα!» Έτρεμε σπασμωδικά.

Ο μεγαλύτερος λύκος, ο μαύρος, γρύλισε διαπεραστικά.

«Σεθ, φύγε από τη μέση», είπε μέσα από τα δόντια του ο Έντουαρντ.

Ο Σεθ τράβηξε τον Τζέικομπ ξανά. Ο Τζέικομπ ήταν τόσο οπισθισμένος από οργή, που ο Σεθ κατάφερε να τον τραβήξει μερικά μέτρα πιο μακριά. «Μην το κάνεις, Τζέικ. Πάμε να φύγουμε. Έλα».

Ο Σαμ –ο μεγαλύτερος λύκος, ο μαύρος– πήγε να βοηθήσει τον Σεθ τότε. Έβαλε το ογκώδες κεφάλι του στο στήθος του Τζέικομπ και έσπρωξε.

Οι τρεις τους –ο Σεθ να τραβάει, ο Τζέικ να τρέμει, ο Σαμ να σπρώχνει– εξαφανίστηκαν γρήγορα μέσα στο σκοτάδι.

Ο άλλος λύκος τους ακολούθησε με το βλέμμα. Δεν ήμουν σίγουρη, στο αδύναμο φως, για το χρώμα της γούνας του –σοκολατί, ίσως; Μήπως ήταν ο Κουίλ, τότε;

«Λυπάμαι», ψιθύρισα στο λύκο.

«Όλα καλά τώρα, Μπέλλα», μουρμούρισε ο Έντουαρντ.

Ο λύκος κοίταξε τον Έντουαρντ. Το βλέμμα του δεν ήταν φιλικό. Ο Έντουαρντ του κούνησε ψυχρά το κεφάλι μια φορά. Ο λύκος ρουθούνησε και μετά γύρισε για να ακολουθήσει τους άλλους κι εξαφανίστηκε όπως κι εκείνοι.

«Βντάξει», είπε ο Έντουαρντ στον εαυτό του και μετά με κοίταξε. «Ας γυρίσουμε πίσω».

«Μα ο Τζέικ –»

«Ο Σαμ τον έχει υπό έλεγχο. Έφυγε».

«Έντουαρντ, συγγνώμη. Ήμουν ανόητη –»

«Δεν έκανες τίποτα κακό –»

«Μιλώ τόσο πολύ! Γιατί να μην... δεν έπρεπε να τον αφήσω να με εκνευρίσει έτσι. Τι σκεφτόμουν;»

«Μην ανησυχείς». Άγγιξε το πρόσωπό μου. «Πρέπει να γυρίσουμε πίσω στη δεξίωση, πριν κάποιος προσέξει την απουσία μας».

Κούνησα το κεφάλι μου, προσπαθώντας να ξαναβρώ τον

προσανατολισμό μου. Πριν κάποιος να το προσέξει; Υπήρχε κανείς που να μην το είχε δει αυτό;

Μετά, καθώς το σκεφτόμουν, συνειδητοποίησα ότι η αντιπαράθεση που είχε φανεί τόσο καταστροφική σ' εμένα, στην πραγματικότητα ήταν πολύ ήσυχη και σύντομη εδώ, μέσα στις σκιές.

«Δώσε μου δυο δευτερόλεπτα», τον παρακάλεσα.

Το μέσα μου ήταν ένα χάος από τον πανικό και τη θλίψη, αλλά αυτό δεν είχε σημασία –μόνο το έξω μετρούσε τώρα. Το να προσποιούμαι καλά ήταν κάτι που έπρεπε να μάθω τέλεια.

«Το φόρεμά μου;»

«Είσαι μια χαρά. Ούτε μια ίνα δεν έχει φύγει από τη θέση της».

Πήρα δυο βαθιές ανάσες. «Εντάξει. Πάμε».

Με αγκάλιασε και με οδήγησε πίσω στο φως. Όταν περάσαμε κάτω από τα φώτα που τρεμόφεγγαν, με πήγε στην πίστα χορού στροβιλιζοντάς με. Μπλεχτήκαμε με τους άλλους χορευτές, σαν να μην είχε διακοπεί ποτέ ο χορός μας.

Έριξα μια γρήγορα ματιά στους καλεσμένους, αλλά κανένας δε φαινόταν σοκαρισμένος ή τρομαγμένος. Μόνο τα πιο χλωμά πρόσωπα εκεί έδειχναν σημάδια άγχους, και το έκρυβαν καλά. Ο Τζάσπερ κι ο Έμετ ήταν στην άκρη της πίστας, κοντά ο ένας στον άλλο, και μάντεψα ότι ήταν κάπου κοντά κατά τη διάρκεια του τσακωμού.

«Είσαι –»

«Είμαι μια χαρά», υποσχέθηκα. «Δεν μπορώ να το πιστέψω ότι το έκανα αυτό. Τι έχω πάθει;»

«Τίποτα δεν έχεις πάθει εσύ».

Είχα χαρεί τόσο πολύ που είδα τον Τζέικομπ εκεί. Ήξερα τη θυσία που είχε κάνει. Και μετά τα χάλασα όλα, μετέτρεψα το δώρο του σε μια καταστροφή. Θα έπρεπε να με βάλουν σε καραντίνα.

Αλλά η ηλιθιότητά μου δε θα χαλούσε τίποτα άλλο απόψε.

Θα το έδιωχνα αυτό από το νου μου, θα το έχωνα σε κάποιο σιγφάρι και θα το κλείδωνα για να ασχοληθώ αργότερα μαζί του. Θα υπήρχε πολύς χρόνος για να αυτομαστιγωθώ γι' αυτό, και δεν μπορούσα να κάνω τίποτα τώρα που να βοηθήσει την κατάσταση.

«Πάει, τελείωσε», είπα. «Ας μην το ξανασκεφτούμε απόψε».

Περίμενα ο Έντουαρντ να συμφωνήσει γρήγορα, αλλά έμεινε σιωπηλός.

«Έντουαρντ;»

Έκλεισε τα μάτια του και ακούμπησε το μέτωπό του στο δικό μου. «Ο Τζέικομπ έχει δίκιο», ψιθύρισε. «Τι σκέφτομαι στ' αλήθεια;»

«Δεν έχει δίκιο». Προσπάθησα να κρατήσω το πρόσωπό μου ήρεμο για χάρη της ομήγυρης των φίλων που παρακολουθούσαν. «Ο Τζέικομπ είναι πάρα πολύ προκατειλημμένος για να δει οτιδήποτε καθαρά».

Μουρμούρισε κάτι χαμηλόφωνα που ακούστηκε σχεδόν σαν «θα έπρεπε να τον είχα αφήσει να με σκοτώσει και μόνο που σκέφτηκα...»

«Σταμάτα», είπα άγρια. Άρπαξα το πρόσωπό του μέσα στα χέρια μου και περίμενα μέχρι ν' ανοίξει τα μάτια του. «Εσύ κι εγώ. Αυτό είναι το μόνο που έχει σημασία. Το μόνο που επιτρέπεται να σκέφτεσαι αυτή τη στιγμή. Μ' ακούς;»

«Ναι», αναστέναξε.

«Ξέχνα ότι ήρθε ο Τζέικομπ». Εγώ μπορούσα να το κάνω αυτό. Θα το έκανα. «Για χάρη μου. Υποσχέσου ότι θα το βγάλεις απ' το μυαλό σου».

Κοίταξε μέσα στα μάτια μου για μια στιγμή πριν απαντήσει. «Το υπόσχομαι».

«Σ' ευχαριστώ. Έντουαρντ, εγώ δε φοβάμαι».

«Εγώ φοβάμαι», ψιθύρισε.

«Να μη φοβάσαι». Πήρα μια βαθιά ανάσα και χαμογέλα-

σα. «Επί τη ευκαιρία, σ' αγαπώ».

Χαμογέλασε λιγάκι ως απάντηση. «Γι' αυτό είμαστε εδώ».

«Μονοπωλείς τη νύφη», είπε ο Έμετ, καθώς ερχόταν από πίσω από τον ώμο του Έντουαρντ. «Άσε με να χορέψω με τη μικρή μου αδερφούλα. Αυτή μπορεί να είναι η τελευταία μου ευκαιρία να την κάνω να κοκκινίσει». Γέλασε δυνατά, τόσο ανεπηρέαστος όσο πάντα από οποιαδήποτε σοβαρή ατμόσφαιρα.

Αποδείχτηκε τελικά ότι υπήρχαν πολλοί άνθρωποι με τους οποίους δεν είχα χορέψει ακόμα, κι αυτό μου έδωσε την ευκαιρία να βρω την ψυχραιμία μου και την αποφασιστικότητά μου πραγματικά. Όταν ο Έντουαρντ ήρθε να με ξαναζητήσει, βρήκα ότι το συρτάρι του Τζέικομπ είχε κλείσει για τα καλά. Καθώς τύλιξε τα χέρια του γύρω μου, κατάφερα να ξαναβρώ την παλιά μου αίσθηση χαράς, τη σιγουριά μου ότι τα πάντα στη ζωή μου ήταν εκεί που θα έπρεπε να είναι απόψε. Χαμογέλασα και ακούμπησα το κεφάλι μου πάνω στο στήθος του. Τα μπράτσα του σφίχτηκαν περισσότερο.

«Θα μπορούσα να το συνηθίσω αυτό», είπα.

«Μη μου πεις ότι ξεπέρασες το θέμα που είχες με το χορό;»

«Το να χορεύω δεν είναι και τόσο άσχημο –μαζί σου. Αλλά σκεφτόμουν περισσότερο αυτό», –και πέρασα τον εαυτό μου πιο κοντά του– «το να μη χρειάζεται να σε αφήσω να φύγεις ξανά».

«Ποτέ», μου υποσχέθηκε κι έσκυψε για να με φιλήσει.

Ήταν ένα σοβαρό φιλή –έντονο, αργό αλλά γινόταν όλο και πιο δυνατό...

Είχα ξεχάσει σχεδόν πού βρισκόμουν, όταν άκουσα την Άλις να φωνάζει: «Μπέλλα! Ήρθε η ώρα!»

Ένωσα μια σύντομη αμυδρή αίσθηση εκνευρισμού με την καινούρια μου αδερφή για τη διακοπή.

Ο Έντουαρντ δεν της έδωσε σημασία' τα χείλη του ήταν σκληρά στα δικά μου, πιο επείγοντα απ' ό,τι πριν. Η καρδιά μου λίσπασε σε ένα γρήγορο καρδιοχτύπι, και οι παλάμες μου γλιστρούσαν πάνω στο μαρμάρινο σβέρκο του.

«Θέλετε να χάσετε το αεροπλάνο σας;» απαίτησε να μάθει η Άλις, ακριβώς δίπλα μου αυτή τη φορά. «Είμαι σίγουρη ότι θα περάσετε έναν υπέροχο μήνα του μέλιτος κατασκηνώνοντας στο αεροδρόμιο, περιμένοντας την επόμενη πτήση».

Ο Έντουαρντ γύρισε το πρόσωπό του ελαφρώς για να μου μιλήσει: «Φύγε, Άλις», και μετά πίεσε τα χείλη του ξανά πάνω στα δικά μου.

«Μπέλλα, θέλεις να φοράς αυτό το νυφικό στο αεροπλάνο;» απαίτησε να μάθει.

Δεν έδωσα και πολλή σημασία. Εκείνη τη στιγμή, απλά δε με ένοιαζε.

Η Άλις γρύλισε χαμηλόφωνα. «Θα της πω πού θα την πας, Έντουαρντ. Να είσαι σίγουρος ότι θα της το πω».

Βικίνος κοκάλωσε. Μετά σήκωσε το πρόσωπό του από το δικό μου και αγριοκοίταξε την αγαπημένη του αδερφή. «Είσαι απίστευτα μικροσκοπική για να είσαι τόσο εκνευριστική».

«Δε διάλεξα το τέλειο φόρεμα για το ταξίδι για να το δω να σηγαίνει χαμένο», είπε κοφτά προς απάντησή του, πιάνοντάς με από το χέρι. «Έλα μαζί μου, Μπέλλα».

Τραβήχτηκα για να αποφύγω το κράτημά της, ενώ σηκώθηκα στις μύτες των ποδιών μου για να τον φιλήσω άλλη μια φορά. Εκείνη κούνησε το χέρι μου ανυπόμονα, τραβώντας με μακριά του. Ακούστηκαν μερικά πνιχτά γελάκια από τους καλεσμένους που παρακολουθούσαν. Τότε τα παράτησα και την άφησα να με οδηγήσει μέσα στο άδειο σπίτι.

Ήδειχνε εκνευρισμένη.

«Συγγνώμη, Άλις».

«Δεν κατηγορώ εσένα, Μπέλλα». Αναστέναξε. «Εσύ δε φαίνεσαι να μπορείς να συγκρατηθείς».

Έβγαλα ένα σπαρταριστό γέλιο με τη μαρτυρική έκφραση που είχε πάρει, κι εκείνη κατσούφιασε.

«Σ' ευχαριστώ, Άλις. Ήταν ο πιο υπέροχος γάμος που έκανε ποτέ κανείς», της είπα σοβαρά. «Όλα ήταν έτσι όπως θα έπρεπε να είναι. Είσαι η καλύτερη, η πιο έξυπνη, η πιο ταλαντούχα αδερφή σε ολόκληρο τον κόσμο».

Αυτό έσπασε τον πάγο· χαμογέλασε με ένα τεράστιο χαμόγελο. «Χαίρομαι που σου άρεσε».

Η Ρενέ κι η Έσμι περίμεναν επάνω. Οι τρεις τους με ξέντυσαν γρήγορα από το νυφικό και μου φόρεσαν το βαθύ μπλε σύνολο της Άλις για το ταξίδι. Ένιωθα ευγνώμων όταν κάποια τράβηξε τα τσιμπιδάκια μέσα από τα μαλλιά μου και τα άφησε να πέσουν ελεύθερα κάτω στην πλάτη μου, κυματιστά από τα πλεξουδάκια, σώζοντάς με από έναν πονοκέφαλο από τα τσιμπιδάκια αργότερα. Τα δάκρυα της μητέρας μου κυλούσαν σαν χειμαρρος, χωρίς διακοπή όλη την ώρα.

«Θα σε πάρω τηλέφωνο, όταν θα ξέρω πού πάω», υποσχέθηκα, καθώς την αγκάλιασα για να την αποχαιρετήσω. Ήξερα πως το μυστικό του ταξιδιού του μέλιτος την τρέλαινε κατά πάσα πιθανότητα· η μητέρα μου μισούσε τα μυστικά, εκτός κι αν ήταν κι αυτή μέσα στο κόλπο.

«Θα σου πω αμέσως, μόλις βρεθεί σε απόσταση ασφαλείας», με πρόλαβε η Άλις χαμογελώντας υπεροπτικά με την πληγωμένη μου έκφραση. Πόσο άδικο να είμαι εγώ η τελευταία που θα το μάθαινε.

«Πρέπει να μας επισκεφτείς, εμένα και τον Φιλ, πολύ, πολύ σύντομα. Είναι η σειρά σου να κατέβεις στο νότο – να δεις τον ήλιο επιτέλους», είπε η Ρενέ.

«Δεν έβρεξε σήμερα», της υπενθύμισα, αποφεύγοντας την παράκλησή της.

«Θαύμα».

«Όλα είναι έτοιμα», είπε η Άλις. «Οι βαλίτσες σας είναι στο αμάξι – ο Τζάσπερ το φέρνει». Με τράβηξε πίσω προς τις

σκάλες με τη Ρενέ να ακολουθεί, χωρίς να έχει τελειώσει ακόμα με τις αγκαλιές.

«Σε αγαπώ, μαμά», ψιθύρισα, καθώς κατεβαίναμε. «Χαίρομαι τόσο πολύ που έχεις τον Φιλ. Να προσέχετε ο ένας τον άλλο».

«Κι εγώ σ' αγαπώ, Μπέλλα, γλυκιά μου».

«Γεια σου, μαμά. Σ' αγαπώ», είπα ξανά, με λαιμό βραχνό.

Ο Έντουαρντ περίμενε στο τέλος της σκάλας. Έπιασα το απλωμένο του χέρι, αλλά έσκυψα μακριά, σαρώνοντας με τα μάτια το μικρό πλήθος που περίμενε για να μας ξεπροβοδίσει.

«Μπαμπά;» ρώτησα, ενώ τα μάτια μου έψαχναν.

«Εδώ», μουρμούρισε ο Έντουαρντ. Με τράβηξε μέσα από τους καλεσμένους· εκείνοι μας άνοιξαν διάδρομο για να περάσουμε. Βρήκαμε τον Τσάρλι ακουμπισμένο αμήχανα στον τοίχο πίσω από όλους τους άλλους, δείχνοντας λιγάκι σαν να κρυβόταν. Οι κόκκινοι κύκλοι γύρω από τα μάτια του εξηγούσαν το γιατί.

«Λχ, μπαμπά!»

Τον αγκάλιασα γύρω από τη μέση του με τα δάκρυα να κυλάνε ξανά σαν χειμαρρος –έκλαιγα τόσο πολύ απόψε. Εκείνος μου χτύπησε χαϊδευτικά την πλάτη.

«Έλα τώρα. Δε θέλεις να χάσεις το αεροπλάνο σου».

Ήταν δύσκολο να μιλήσουμε για την αγάπη με τον Τσάρλι· μοιάζαμε τόσο πολύ, πάντα επιστρέφοντας σε ανούσια πράγματα για να αποφύγουμε τις συναισθηματικές εκδηλώσεις που θα μας έφερναν σε δύσκολη θέση. Αλλά αυτή τη φορά δεν ήταν κατάλληλη στιγμή να ντρεπόμαστε.

«Θα σ' αγαπώ για πάντα, μπαμπά», του είπα. «Μην το ξεχνάς αυτό».

«Κι εγώ εσένα, Μπέλς. Πάντα και για πάντα».

Τον φίλησα στο μάγουλο την ίδια στιγμή που εκείνος με φίλησε στο δικό μου.

«Πάρε με τηλέφωνο», είπε.

«Σύντομα», υποσχέθηκα, ξέροντας ότι αυτό ήταν το μόνο που μπορούσα να του υποσχεθώ. Μόνο ένα τηλεφώνημα. Ο πατέρας μου κι η μητέρα μου δε θα επιτρέπóταν να με δουν ξανά· θα ήμουν πολύ διαφορετική και πολύ, πολύ επικίνδυνη.

«Άντε, λοιπόν, φύγε», είπε βραχνά. «Δε θέλεις ν' αργήσεις».

Οι καλεσμένοι μας άνοιξαν άλλη μια φορά διάδρομο. Ο Έντουαρντ με τράβηξε στο πλάι του, καθώς φεύγαμε.

«Είσαι έτοιμη;» ρώτησε.

«Είμαι», είπα και ήξερα ότι ήταν αλήθεια.

Όλοι χειροκρότησαν, όταν ο Έντουαρντ με φίλησε στο κατώφλι της πόρτας. Μετά με έσπρωξε προς το αμάξι βιαστικά, καθώς ξεκίνησε η καταιγίδα με το ρύζι. Το περισσότερο δε βρήκε το στόχο του, αλλά κάποιος, πιθανότατα ο Έμετ, έριχνε με μυστηριώδη ακρίβεια, και μου ήρθαν πολλά ρύζια που εξοστρακίζονταν από την πλάτη του Έντουαρντ.

Το αυτοκίνητο ήταν στολισμένο με περισσότερο λουλούδια που σχημάτιζαν γιρλάντες κατά μήκος του και μακριές αραχνοϋφαντες κορδέλες που ήταν δεμένες σε μια ντουζίνα παπούτσια –επώνυμα παπούτσια που έμοιαζαν ολοκαίνουρια– που κρέμονταν πίσω από τον προφυλακτήρα.

Ο Έντουαρντ με προστάτεψε από το ρύζι, ενώ έμπαινα μέσα, και μετά μπήκε κι αυτός, και φεύγαμε μακριά με μεγάλη ταχύτητα, καθώς κουνούσα το χέρι μου έξω από το παράθυρο και φώναξα «Σας αγαπώ» προς τη βεράντα, όπου οι οικογένειές μου μας χαιρετούσαν κι αυτές.

Η τελευταία εικόνα που καταγράφηκε στο νου μου ήταν μια με τους γονείς μου. Ο Φιλ είχε και τα δυο του μπράτσα τυλιγμένα τρυφερά γύρω από τη Ρενέ. Εκείνη τον κρατούσε σφιχτά με το ένα της χέρι γύρω από τη μέση του, αλλά είχε το ελεύθερο χέρι της τεντωμένο για να κρατάει το χέρι του Τσάρλι. Τόσα πολλά διαφορετικά είδη αγάπης, σε αρμονία αυτή τη

μοναδική στιγμή. Μου φαινόταν μια πολύ ελπιδοφόρα εικόνα.

Ο Έντουαρντ μου έσφιξε το χέρι.

«Σ' αγαπώ», είπε.

Ήγειρα το κεφάλι μου πάνω στο μπράτσο του. «Γι' αυτό είμαστε εδώ», επανέλαβα τα λόγια του.

Εκείνος φίλησε τα μαλλιά μου.

Καθώς στρίβαμε στο μαύρο αυτοκινητόδρομο, κι ο Έντουαρντ πατούσε πραγματικά το γκάζι, άκουσα ένα θόρυβο, που έρχόταν από το δάσος πίσω μας, να καλύπτει το βόμβο της μηχανής. Αν μπορούσα να τον ακούσω εγώ, τότε κι εκείνος σίγουρα μπορούσε. Αλλά δεν είπε τίποτα, καθώς ο ήχος έσβηνε αργά πέρα μακριά. Ούτε κι εγώ είπα τίποτα.

Το διαπεραστικό, βασανισμένο ουρλιαχτό γινόταν όλο και πιο αδύναμο και μετά χάθηκε εντελώς.

5. ΝΗΣΙ ΕΣΜΙ

«Χιούστον;» ρώτησα, σηκώνοντας τα φρύδια μου όταν φτάσαμε στην πύλη στο Σιάτλ.

«Μόνο μια στάση στο δρόμο μας», με διαβεβαίωσε ο Έντουαρντ με ένα πλατύ χαμόγελο.

Ένιωθα σαν να με είχε μόλις πάρει ο ύπνος, όταν με ξύπνησε. Ήμουν ζαβλακωμένη, καθώς με τραβούσε μέσα από τους τερματικούς σταθμούς, πασχίζοντας να θυμηθώ πώς ν' ανοίξω τα μάτια μου μετά από κάθε πετάρισμα των βλεφάρων. Μου πήρε μερικά λεπτά για να εγκλιματιστώ μ' αυτά που συνέβαιναν, όταν σταματήσαμε στον γκισέ των διεθνών πτήσεων για να κάνουμε τσεκ-ιν για την επόμενη πτήση μας.

«Ρίο ντε Τζανέιρο;» ρώτησα με ελαφρώς περισσότερο δέος.

«Άλλη μια στάση», μου είπε.

Η πτήση για τη Νότια Αμερική ήταν μεγάλη σε διάρκεια, αλλά άνετη στο φαρδύ κάθισμα της πρώτης θέσης, με το μπράτσο του Έντουαρντ τυλιγμένο γύρω μου. Κοιμήθηκα σαν τούβλο και ξύπνησα σε ασυνήθιστη εγρήγορση, την ώρα

που κάναμε κύκλους πάνω από το αεροδρόμιο, με το φως του ηλίου που έδνε να μπαίνει λοξά μέσα από τα παράθυρα του αεροπλάνου.

Διείναμε στο αεροδρόμιο για να πάρουμε άλλη πτήση, όπως περίμενα. Αντί γι' αυτό, πήραμε ένα ταξί που μας πέρασε από τους σκοτεινούς, γεμάτους με κόσμο, ζωντανούς δρόμους του Ρίο. Ανίκανη να καταλάβω έστω και μια λέξη από τις οδηγίες του Έντουαρντ προς τον ταξιτζή στα πορτογαλικά, μάντεψα ότι πηγαίναμε να βρούμε ξενοδοχείο πριν το επόμενο σκέλος του ταξιδιού. Στη σκέψη αυτή, μια διαπεραστική σουβλιά, από κάτι που έμοιαζε πολύ με τρακ ηθοποιού, συσπάστηκε στο στομάχι μου. Το ταξί συνέχισε να προχωρά μέσα από τις ορδές του πλήθους, μέχρι που αραιώσαν κάπως, και φαινόταν ότι πλησιάζαμε τη δυτική άκρη της πόλης, κατευθυνόμενοι προς τον ωκεανό.

Σταματήσαμε στην αποβάθρα του λιμανιού.

Ο Έντουαρντ μπήκε μπροστά, για να διασχίσουμε το δρόμο μπροστά από τη μακριά σειρά των λευκών γιοστ, που ήταν αγκυροβολημένα μέσα στο μαύρο από τη νύχτα νερό. Το σκάφος στο οποίο σταμάτησε ήταν μικρότερο από τα άλλα, πιο γυαλιστερό, προφανώς φτιαγμένο για μεγάλες ταχύτητες παρά για μεγάλους χώρους. Και πάλι, όμως, πολυτελές, και πιο κομψό από τα άλλα. Πήδηξε μέσα ανάλαφρα, παρά τις βαριές αποσκευές που κουβαλούσε. Τις άφησε στο κατάστρωμα και γύρισε για να με βοηθήσει προσεχτικά να περάσω πάνω από το χείλος του σκάφους.

Βγώ παρακολουθούσα σιωπηλά, όσο εκείνος ετοιμάζε το σκάφος για αναχώρηση, έκπληκτη με το πόση δεξιοτεχνία και άνεση έμοιαζε να έχει, επειδή δεν είχε αναφέρει ποτέ κανένα ενδιαφέρον για την ιστιοπλοία. Αλλά, απ' την άλλη, ήταν καλός, όπως και σε όλα σχεδόν τα πράγματα.

Καθώς πηγαίναμε προς τα ανατολικά στον ανοιχτό ωκεανό, έκανα μια επανάληψη των βασικών γεωγραφικών μου γνώσε-

ων μέσα στο κεφάλι μου. Απ' όσο μπορούσα να θυμηθώ, δεν υπήρχαν και πολλά πράγματα ανατολικά της Βραζιλίας... μέχρι που έφτανες στην Αφρική.

Αλλά ο Έντουαρντ έτρεχε προς τα μπρος, ενώ τα φώτα του Ρίο ξεθώριαζαν και τελικά χάθηκαν πίσω μας. Στο πρόσωπό του υπήρχε ένα γνωστό χαμόγελο γεμάτο ζωντάνια, αυτό που του προκαλούσε οποιαδήποτε μορφή ταχύτητας. Το σκάφος βουτούσε μέσα στα κύματα, κι εγώ πιτσιλιζόμουν από τον αφρό της θάλασσας.

Τελικά η περιέργεια που είχα καταπνίξει τόση ώρα με νίκησε.

«Θα πάμε πολύ μακριά ακόμα;» ρώτησα.

Δε συνήθιζε να ξεχνάει ότι ήμουν άνθρωπος, αλλά αναρωτιόμουν αν σκόπευε να ζήσουμε πάνω σ' αυτό το μικρό σκάφος για οποιοδήποτε χρονικό διάστημα.

«Μισή ωρίτσα ακόμα». Τα μάτια του κοίταξαν τα χέρια μου, σφιγμένα πάνω στο κάθισμα, και χαμογέλασε ειρωνικά.

Α, καλά, σκέφτηκα από μέσα μου. Ήταν βρικόλακας, στο κάτω-κάτω. Μπορεί να πηγαίναμε στην Ατλαντίδα.

Είκοσι λεπτά αργότερα, φώναξε το όνομά μου πάνω από το μουγκρητό της μηχανής.

«Μπέλλα, κοίτα εκεί». Έδειξε ευθεία μπροστά.

Στην αρχή είδα μόνο σκοτάδι και το λευκό μονοπάτι του φεγγαριού πάνω στο νερό. Αλλά έψαξα μέσα στο χώρο όπου είχε δείξει, μέχρι που βρήκα ένα χαμηλό μαύρο σχήμα να διακόπτει τη γυαλάδα του φεγγαρόφωτου πάνω στα κύματα. Καθώς κοίταξα με μισόκλειστα μάτια μέσα στο σκοτάδι, το περίγραμμα έγινε πιο λεπτομερές. Το σχήμα έγινε ένα ακανόνιστο τρίγωνο που είχε καταλάβει το χώρο, με τη μια πλευρά του να φτάνει πιο μακριά από την άλλη, πριν βυθιστεί μέσα στα κύματα. Πλησιάσαμε περισσότερο, κι είδα ότι το περίγραμμα ήταν τόσο φτερωτό που λικνιζόταν με το ελαφρό αεράκι.

Και τότε τα μάτια μου εστίασαν ξανά, και όλα τα κομμάτια

εφάρταν κάποιο νήμα: ένα μικρό νησί πρόβαλλε μέσα από το νερό μπροστά μας, χαιρετώντας μας με τα φυλλώματα των φοινικόδεντρων που κουνιόντουσαν, μια παραλία που έλαμπε αμυδρά στο φως του φεγγαριού.

«Πού είμαστε;» μουρμούρισα με θαυμασμό, ενώ εκείνος άλλαζε πορεία, κατευθυνόμενος γύρω από το βόρειο άκρο του νησιού.

Με άκουσε, παρά το θόρυβο της μηχανής, και χαμογέλασε με ένα πλατύ χαμόγελο που άστραφτε στο φως του φεγγαριού.

«Αυτό είναι το νησί Έσμι».

Το σκάφος επιβράδυνε δραματικά, σταματώντας με ακρίβεια στη σωστή θέση, σε μια αποβάθρα φτιαγμένη από ξύλινες σανίδες, που ήταν κάτασπρες από το φεγγάρι. Η μηχανή σταμάτησε και η σιωπή που ακολούθησε ήταν βαθιά. Δεν υπήρχε τίποτα άλλο εκτός από τα κύματα, που χαστούκιζαν απαλά το σκάφος, και το θρόισμα που έκανε το αεράκι μέσα στα φοινικόδεντρα. Ο αέρας ήταν ζεστός, υγρός και ευδιαστός –σαν τον ατμό που έμενε μετά από ένα ζεστό ντους.

«Το νησί Έσμι;» Η φωνή μου ήταν χαμηλή, αλλά ακουγόταν ακόμα υπερβολικά δυνατή, καθώς έσπαγε τη σιγαλιά της νύχτας.

«Δώρο από τον Κάρλαιλ –η Έσμι προσφέρθηκε να μας αφήσει να το δανειστούμε».

Δώρο. Ποιος κάνει δώρο ένα νησί; Συνοφρυώθηκα. Δεν είχα συνειδητοποιήσει ότι η εξαιρετική γενναιοδωρία του Έντουαρντ ήταν μια συμπεριφορά που είχε διδαχθεί.

Ακούμπησε τις βαλίτσες στην αποβάθρα και μετά γύρισε πίσω, χαμογελώντας με το τέλειο χαμόγελό του, καθώς ήρθε για να με πιάσει. Αντί να πάρει το χέρι μου, με σήκωσε κατευθείαν στην αγκαλιά του.

«Δεν υποτίθεται ότι πρέπει να περιμένεις το κατώφλι;» ρώτησα ξέπνοη, καθώς βγήκε από το σκάφος με ένα ανάλα-

φρο πήδημα.

Χαμογέλασε πλατιά. «Αν μην τι άλλο, είμαι σχολαστικός».

Κρατώντας σφιχτά τις χειρολαβές και των δύο τεράστιων μπασούλων με το ένα χέρι και κρατώντας εμένα στην αγκαλιά του με το άλλο, με ανέβασε από την αποβάθρα σε ένα μονοπάτι από ανοιχτόχρωμη άμμο που περνούσε μέσα από τη σκοτεινή βλάστηση.

Για λίγο είχε ακόμα πίσσα σκοτάδι μέσα στη βλάστηση που έμοιαζε με ζούγκλα, και μετά είδα ένα ζεστό φως μπροστά. Σ' αυτό το σημείο περίπου, όταν κατάλαβα ότι το φως ήταν ένα σπίτι – τα δύο λαμπερά, τέλεια τετράγωνα ήταν φαρδιά παράθυρα που πλαισίωναν μια κεντρική πόρτα – τότε το τρακ του ηθοποιού χτύπησε ξανά, με περισσότερη δύναμη από πριν, χειρότερο απ' ό,τι όταν νόμιζα ότι θα πηγαίναμε σε κάποιο ξενοδοχείο.

Η καρδιά μου έκανε ένα βαρύ ήχο, τόσο δυνατό που ακουγόταν, χτυπώντας πάνω στα πλευρά μου, και η ανάσα μου έμοιαζε να έχει κολλήσει στο λαιμό μου. Ένιωθα τα μάτια του Έντουαρντ στο πρόσωπό μου, αλλά αρνούμουν να αφήσω το βλέμμα μου να διασταυρωθεί με το δικό του. Κοίταζα ευθεία μπροστά, χωρίς να βλέπω τίποτα.

Εκείνος δε ρώτησε τι σκεφτόμουν, πράγμα που δεν ήταν του χαρακτήρα του. Μάντεψα ότι αυτό σήμαινε πως ήταν κι εκείνος εξίσου αγχωμένος όσο ήμουν κι εγώ ξαφνικά.

Άφησε τις βαλίτσες στη βαθιά βεράντα για να ανοίξει τις πόρτες – ήταν ξεκλείδωτες.

Ο Έντουαρντ χαμήλωσε το βλέμμα για να με κοιτάξει, περιμένοντας μέχρι να σηκώσω τα μάτια για να τον κοιτάξω κι εγώ, πριν περάσει το κατώφλι.

Με κουβάλησε διασχίζοντας το σπίτι, και οι δυο μας πολύ σιωπηλοί, πατώντας διακόπτες, καθώς προχωρούσε. Η αμυδρή εντύπωση που πήρα για το σπίτι ήταν ότι ήταν αρκετά

μεγάλο για ένα τόσο μικρό νησί και παράδοξα γνωστό. Είχα συνηθίσει στο μοτίβο του συνδυασμού παλ χρωμάτων που προτιμούσαν οι Κάλεν' ένιωθα σαν στο σπίτι μου. Δεν μπορούσα να επικεντρώσω την προσοχή μου σε καμία λεπτομέρεια, ωστόσο. Ο βίαιος παλμός που χτυπούσε πίσω από τα αυτιά μου έκανε τα πάντα λιγάκι θολά.

Τότε ο Έντουαρντ σταμάτησε και άναψε και το τελευταίο φως.

Το δωμάτιο ήταν μεγάλο και λευκό, κι ο απέναντι τοίχος ήταν ως επί το πλείστον γυάλινος – στάνταρ διακόσμηση για τους βρικόλακές μου. Έξω, το φεγγάρι έλαμπε πάνω στην άσπρη άμμο και, μόλις λίγα μέτρα πιο πέρα από το σπίτι, πάνω στα γυαλιστερά κύματα. Αλλά μετά βίας παρατήρησα αυτό το κομμάτι. Είχα εστιάσει περισσότερο στο εντελώς τεράστιο κρεβάτι στο κέντρο του δωματίου, που ήταν σκεπασμένο με φουσκωτά σύννεφα από προστατευτικό τούλι για τα κουνούσια.

– Ο Έντουαρντ με ακούμπησε κάτω.

«Πάω... πάω να φέρω τις βαλίτσες».

Το δωμάτιο ήταν υπερβολικά ζεστό, πιο αποπνικτικό από την τροπική νύχτα έξω. Μια σταγόνα ιδρώτα εμφανίστηκε στο σβέρκο μου. Προχώρησα αργά μπροστά, μέχρι που έφτασα σε σημείο που να μπορώ να απλώσω το χέρι μου και να αγγίξω το τούλι που έμοιαζε με αφρό. Για κάποιο λόγο, ένιωθα την ανάγκη να βεβαιωθώ ότι όλα ήταν πραγματικά.

Δεν άκουσα τον Έντουαρντ να επιστρέφει. Ξαφνικά, το παγωμένο του δάχτυλο χάιδεψε το σβέρκο μου, σκουπίζοντας τη σταγόνα του ιδρώτα.

«Κάνει λίγο ζέστη εδώ», είπε απολογητικά. «Θεώρησα... ότι αυτό θα ήταν το καλύτερο».

«Σχολαστικός», μουρμούρισα χαμηλόφωνα, κι εκείνος γέλασε πνιχτά. Ήταν ένα νευρικός ήχος, σπάνιος για τον Έντουαρντ.

«Προσπάθησα να σκεφτώ όλα όσα θα το έκαναν αυτό... πιο εύκολο», παραδέχτηκε.

Εγώ κατάπια δυνατά, ακόμα κοιτάζοντας από την άλλη μεριά. Είχε υπάρξει ποτέ ξανά κανένας τέτοιος μήνας του μέλιτος;

Ήξερα την απάντηση. Όχι. Δεν είχε υπάρξει.

«Αναρωτιόμουν», είπε ο Έντουαρντ αργά, «αν... πρώτα... ίσως θα ήθελες να κάνουμε μαζί ένα μεταμεσονύχτιο μπάνιο;» Πήρε μια βαθιά ανάσα, και η φωνή του ήταν περισσότερο άνετη, όταν μίλησε ξανά. «Το νερό θα είναι πολύ ζεστό. Αυτή είναι από τις παραλίες που εγκρίνεις».

«Ωραίο μου ακούγεται». Η φωνή μου έσπασε.

«Είμαι σίγουρος ότι θα ήθελες κανένα-δυο ανθρώπινα λεπτά... Ήταν μεγάλο το ταξίδι».

Έγνεφα άγαρμπα. Δεν ένιωθα και πολύ άνθρωπος' μερικά λεπτά μόνη μου θα μου ήταν χρήσιμα.

Τα χείλη του χάιδεψαν το λαιμό μου, ακριβώς κάτω από το αυτί μου. Γέλασε πνιχτά μια φορά, και η δροσερή του ανάσα γαργάλισε το δέρμα μου, που είχε ανεβάσει θερμοκρασία. «Μην αργήσετε πάρα πολύ, κυρία Κάλεν».

Αναπήδησα ελαφρώς στο άκουσμα του καινούριου μου ονόματος.

Τα χείλη του χάιδεψαν το σβέρκο μου ως την άκρη του ώμου μου. «Θα σε περιμένω μέσα στο νερό».

Με προσπέρασε για να πάει στην πόρτα με το τζάμι που έβγαζε ακριβώς πάνω στην άμμο της παραλίας. Στο δρόμο, έβγαλε το πουκάμισό του με ένα ανασήκωμα των ώμων, ρίχνοντάς το στο πάτωμα, και μετά γλίστρησε μέσα από την πόρτα για να βγει στη φεγγαρόφωτη νύχτα. Ένας στρόβιλος πνιγηρού, αρμυρού αέρα μπήκε μέσα στο δωμάτιο πίσω του.

Μήπως το δέρμα μου είχε πάρει φωτιά; Έπρεπε να κοιτάξω για να ελέγξω. Όχι, τίποτα δεν καιγόταν. Τουλάχιστον, όχι κάτι ορατό.

Υπενθόμισα στον εαυτό μου να αναπνεύσω και μετά πήγα προυντουφλώνοντας προς τη γιγαντιαία βαλίτσα, που ο Έντουαρντ είχε ανοίξει πάνω σε ένα χαμηλό λευκό ντουλάπι. Πρέπει να ήταν δικιά μου, επειδή το γνωστό μου νεσεσέρ ήταν πάνω πάνω, και υπήρχε πολύ ροζ εκεί μέσα, αλλά δεν αναγνώριζα ούτε ένα ρούχο. Καθώς πασπάτευα μέσα στις τακτικά διπλωμένες στοίβες -ψάχνοντας κάτι γνωστό και άνετο, ίσως μια σαλιά φόρμα- πρόσεξα ότι υπήρχαν απίστευτα πολλά πράγματα από αραχνούφαντη δαντέλα και λειψό σατέν στα χέρια μου. Βούρουχα. Πολύ γυναικεία εσώρουχα, με γαλλικές επιρροές.

Δεν ήξερα πώς ή ποτέ, αλλά κάποια μέρα, η Άλις θα μου το πλήρωνε αυτό.

Τη παράτησα και πήγα στο μπάνιο κι έριξα μια κλεφτή ματιά μέσα από τα μακριά παράθυρα που κοίταζαν στην ίδια παραλία με τη γυάλινη πόρτα. Δεν μπορούσα να τον δω' υπέθετα ότι ήταν εκεί μέσα στο νερό, χωρίς να μπαίνει στον κόπο να ανέβει στην επιφάνεια για να πάρει ανάσα. Στον ουρανό από πάνω, το φεγγάρι ήταν στραβό, σχεδόν πανσέληνος, και η άμμος ήταν ένα αστραφτερό άσπρο κάτω από τη λάμψη του. Μια μικρή κίνηση μου τράβηξε την προσοχή -κρεμασμένα σε μια κούρμπα σε ένα από τα φοινικόδεντρα που πλαισιώναν την παραλία, τα υπόλοιπα ρούχα του κουνιόντουσαν πέρα-βωθε στο ελαφρύ αεράκι.

Μια πυρετώδης έξαψη πέρασε από το δέρμα μου ξανά.

Πήρα καμιά-δυο βαθιές ανάσες και μετά πήγα στους καθρέφτες πάνω από το μακρύ πάγκο. Έδειχνα ακριβώς σαν να κοιμόμουν σε ένα αεροπλάνο όλη μέρα. Βρήκα τη βούρτσα μου και την πέρασα βίαια μέσα από τις μπερδεμένες τούφες στο σβέρκο μου, μέχρι που ξεμπλέχτηκαν, και η βούρτσα γέμισε μαλλιά. Βούρτσισα τα δόντια μου επιμελώς, δύο φορές. Μετά έπλυνα το πρόσωπό μου και έβρεξα με μπόλικο νερό το σβέρκο μου, που ένιωθα ότι καιγόταν από τον πυρετό. Ένιωσα

τόσο καλά που έπλυνα και τα μπράτσα μου, και τελικά αποφάσισα να τα παρατήσω και να κάνω το ντους. Ήξερα ότι ήταν γελοίο να κάνω ντους πριν το κολύμπι, αλλά είχα ανάγκη να ηρεμήσω, και το ζεστό νερό ήταν ένας αξιόπιστος τρόπος να γίνει αυτό.

Επίσης, μου φάνηκε καλή ιδέα να ξυρίσω τα πόδια μου.

Όταν τελείωσα, άρπαξα μια τεράστια άσπρη πετσέτα από τον πάγκο και την τύλιξα κάτω από τα μπράτσα μου.

Τότε ήρθα αντιμέτωπη με το δίλημμα που δεν είχα σκεφτεί. Τι έπρεπε να φορέσω; Όχι μαγιό, προφανώς. Αλλά μου φάνηκε ανόητο να ξαναφορέσω ρούχα. Δεν ήθελα καν να σκεφτώ τα πράγματα που μου είχε βάλει η Άλις στη βαλίτσα.

Η αναπνοή μου άρχισε να γίνεται πάλι πιο γρήγορη, και τα χέρια μου άρχισαν να τρέμουν –σπουδαία ηρεμιστική επίδραση είχε το ντους. Άρχισα να νιώθω λιγάκι ζαλάδα, καθώς προφανώς ερχόταν κάποια μεγάλη κρίση πανικού. Κάθισα κάτω στο δροσερό πλακάκι του πατώματος, τυλιγμένη με τη μεγάλη μου πετσέτα, κι έβαλα το κεφάλι μου ανάμεσα στα γόνατα. Προσευχήθηκα να μην αποφάσιζε να έρθει να με ψάξει, πριν προλάβω να ξαναβρώ την ψυχραιμία μου. Δεν μπορούσα να φανταστώ τι θα σκεφτόταν, αν με έβλεπε να διαλύομαι έτσι. Δε θα του ήταν δύσκολο να πείσει τον εαυτό του ότι έκανε λάθος.

Κι εγώ δεν είχα πάθει αμόκ, επειδή νόμιζα ότι κάναμε λάθος. Καθόλου. Είχα πάθει αμόκ, επειδή δεν είχα ιδέα πώς να το κάνω αυτό και φοβόμουν να βγω από το δωμάτιο και να αντιμετωπίσω το άγνωστο. Ειδικά φορώντας γαλλικά εσώρουχα. Ήξερα ότι δεν ήμουν ακόμα έτοιμη για κάτι τέτοιο.

Ένωθα ακριβώς σαν να έπρεπε να βγω έξω σε ένα θέατρο γεμάτο με χιλιάδες ανθρώπους, χωρίς να έχω την παραμικρή ιδέα ποιες ήταν οι ατάκες μου.

Πώς το έκαναν αυτό οι άλλοι –κατάπιναν τους φόβους τους και εμπιστεύονταν κάποιον άλλο τόσο ανεπιφύλακτα που να

του βρίζουν κάθε ατέλεια και κάθε φόβο που είχαν –με λιγότερη από την απόλυτη αφοσίωση που μου είχε δώσει ο Έντουαρντ. Αν δεν ήταν ο Έντουαρντ εκεί έξω, αν δεν ήξερα μέσα σε κάθε κότταρο του κορμιού μου ότι με αγαπούσε όσο τον αγαπούσα κι εγώ –άνευ όρων και αμετάκλητα και, για να είμαστε ειλικρινείς, παράλογα– δε θα κατάφερνα ποτέ να σηκωθώ από το πάτωμα.

Αλλά ήταν όντως ο Έντουαρντ εκεί έξω, έτσι ψιθύρισα χαμηλόφωνα τις λέξεις «Μην είσαι δειλή» και σηκώθηκα με κάποια όρθια. Έσφιξα την πετσέτα πιο καλά κάτω από τα μπράτσα μου και βγήκα με αποφασιστικά βήματα από το μπάνιο. Πέρασα τη γεμάτη δαντέλες βαλίτσα και το μεγάλο κρεβάτι, χωρίς να κοιτάξω ούτε το ένα ούτε το άλλο. Βγήκα έξω από την ανοιχτή γυάλινη πόρτα και πάτησα στην ψιλή σαν πούδρα άμμο.

Όλα ήταν ασπρόμαυρα, είχαν στραγγίσει από το χρώμα τους εξαιτίας του φεγγαριού. Περπάτησα αργά κατά μήκος της ζιστής άμμου, σταματώντας δίπλα στο στραβό δέντρο, όπου είχε αφήσει τα ρούχα του. Ακούμπησα τα χέρια μου πάνω στον άγριο κορμό και έλεγξα την αναπνοή μου για να βεβαιωθεί ότι ήταν κανονική. Ή έστω αρκετή.

Κοίταξα μέσα στους χαμηλούς κυματισμούς, μαύρους μέσα στο σκοτάδι, ψάχνοντάς τον.

Δεν ήταν δύσκολο να τον βρω. Στεκόταν, με την πλάτη του γυρισμένη προς εμένα μέχρι τη μέση μέσα στο βραδινό νερό, με το βλέμμα καρφωμένο πάνω στο οβάλ φεγγάρι. Το κατάκλινο φως του φεγγαριού έκανε το δέρμα του εντελώς λευκό, σαν την άμμο, σαν το ίδιο το φεγγάρι, κι έκανε τα βρεγμένα του μαλλιά μαύρα σαν τον ωκεανό. Ήταν ακίνητος, με τις παλάμες του να ακουμπούν στο νερό –τα χαμηλά κύματα έσπαγαν πάνω του, σαν να ήταν πέτρα. Κοίταξα τις λείες γραμμές της πλάτης του, των ώμων του, των μπράτσων του, του σβέρκου του, το άψογο σχήμα του...

Η φωτιά δεν ήταν πια μια λάμψη που έκαιγε το δέρμα μου –ήταν αργή και βαθιά τώρα– σιγόκαιγε όλη μου την αμηχανία, την ντροπαλή μου αβεβαιότητα. Άφησα την πετσέτα να γλιστρήσει από το κορμί μου χωρίς δισταγμό, αφήνοντάς τη στο δέντρο με τα δικά του ρούχα, και προχώρησα έξω στο λευκό φως – με έκανε χλωμή κι εμένα σαν τη χιονένια άμμο.

Δεν άκουγα τον ήχο των βημάτων μου, καθώς περπατούσα στην άκρη του νερού, αλλά μάντευα ότι εκείνος θα μπορούσε. Ο Έντουαρντ δε γύρισε. Άφησα τα πράα κύματα να σκάσουν στα δάχτυλα των ποδιών μου και ανακάλυψα ότι είχε δίκιο για τη θερμοκρασία –ήταν πολύ ζεστό, σαν νερό μπανιέρας. Μπήκα μέσα, διασχίζοντας προσεχτικά τον αόρατο πυθμένα του ωκεανού, αλλά η προσοχή μου ήταν περιττή – η άμμος συνέχιζε εντελώς λεία, με μια ομαλή κλίση προς τον Έντουαρντ. Πέρασα τσαλαβουτώντας μέσα από το ελαφρύ ρεύμα, μέχρι που βρέθηκα στο πλευρό του, και μετά ακούμπησα το χέρι μου απαλά πάνω στο δικό του δροσερό χέρι που ήταν πάνω στο νερό.

«Τι όμορφο», είπα, κοιτάζοντας κι εγώ το φεγγάρι.

«Καλό είναι», απάντησε εκείνος, χωρίς να δείχνει εντυπωσιασμένος. Γύρισε αργά για να με κοιτάξει κατά πρόσωπο – μικρά κυματάκια σηκώθηκαν από την κίνησή του και έσκασαν πάνω στο δέρμα μου. Τα μάτια του έδειχναν ασημένια στο παγωμένο του πρόσωπο. Σήκωσε το χέρι του προς τα πάνω για να μπορέσει να μπλέξει τα δάχτυλά του με τα δικά μου κάτω από την επιφάνεια του νερού. Ήταν αρκετά ζεστά ώστε το κρύο του δέρμα να μη με κάνει να ανατριχιάσω.

«Αλλά δε θα χρησιμοποιούσα τη λέξη *όμορφο*», συνέχισε. «Όχι σε σύγκριση μ' εμένα».

Μισοχαμογέλασα, μετά σήκωσα το ελεύθερο χέρι μου –δεν έτρεμε τώρα– και το ακούμπησα πάνω στην καρδιά του. Λευκό πάνω σε λευκό – για πρώτη φορά, ταιριάζαμε. Εκείνος αναρίγησε ελάχιστα στο ζεστό μου άγγιγμα. Η ανάσα του έγινε

πιο τραχιά.

«Υποσχέθηκα ότι θα προσπαθούσαμε», ψιθύρισε, ξαφνικά γιμώτος ένταση. «Αν... αν κάνω κάτι λάθος, αν σε πονέσω, πρέπει να μου το πεις αμέσως».

Έγνεφα με επισημότητα, με τα μάτια μου καρφωμένα μέσα στα δικά του. Έκανα άλλο ένα βήμα μέσα από τα κύματα κι ακούμπησα το κεφάλι μου πάνω στο στήθος του.

«Μη φοβάσαι», μουρμούρισα. «Είμαστε φτιαγμένοι για να είμαστε μαζί».

Απότομα με συγκλόνησε η αλήθεια των ίδιων μου των λέξεων. Αυτή η στιγμή ήταν τόσο τέλεια, τόσο σωστή, που δεν υπήρχε κανένας τρόπος να την αμφισβητήσει κανείς.

Τα χέρια του τυλίχτηκαν γύρω μου, κρατώντας με σφιχτά, κι καλοκαίρι κι ο χειμώνας. Ένωθα λες και κάθε νεύρο στο σώμα μου ήταν ένα ζωντανό καλώδιο.

«Για πάντα», συμφώνησε και μετά μας τράβηξε απαλά σε πιο βαθιά νερά.

Ο ήλιος, καυτός πάνω στο γυμνό δέρμα της πλάτης μου, με ζόνησε το πρωί. Αργά το πρωί, μπορεί και απόγευμα, δεν ήμουν σίγουρη. Όλα τα άλλα εκτός από το χρόνο ήταν ξεκάθαρα, παρ' όλα αυτά – ήξερα ακριβώς πού βρισκόμουν –στο φωτεινό δωμάτιο με το μεγάλο λευκό κρεβάτι, με το λαμπερό φως του ήλιου να μπαίνει σαν χείμαρρος μέσα από τις ανοιχτές πόρτες. Τα σύννεφα από τούλι θα έκαναν τη λάμψη πιο απαλή.

Δεν άνοιξα τα μάτια μου. Ήμουν υπερβολικά ευτυχισμένη για να αλλάξω στιδίηποτε, όσο μικρό κι αν ήταν αυτό. Οι μόνοι ήχοι ήταν τα κύματα απ' έξω, οι ανάσες μας, ο χτύπος της καρδιάς μου...

Ένωθα άνετα ακόμα και με τον ήλιο που με έψηνε. Το δροσερό του δέρμα ήταν το τέλειο αντίδοτο στη ζέστη. Το να ξαπλώνω πάνω στο παγερό του στήθος, με τα χέρια του τυλιγ-

μένα γύρω μου, ήταν πολύ εύκολο και φυσικό. Αναρωτήθηκα τεμπέλικα για ποιο πράγμα είχα πανικοβληθεί τόσο πολύ χθες το βράδυ. Οι φόβοι μου έμοιαζαν τώρα γελοίοι.

Τα δάχτυλά του σκιαγράφησαν απαλά τη γραμμή της σπονδυλικής μου στήλης και ήξερα ότι ήξερε πως είχα ξυπνήσει. Κράτησα τα μάτια μου κλειστά κι έσφιξα τα χέρια μου γύρω από το λαιμό του, στριμώχνοντας τον εαυτό μου πιο κοντά του.

Εκείνος δεν μίλησε· τα δάχτυλά του κινήθηκαν πάνω-κάτω στην πλάτη μου, ακουμπώντας τη μετά βίας, καθώς ακολουθούσε ελαφρά τα ίχνη κάποιων σχημάτων πάνω στο δέρμα μου.

Θα χαιρόμουν να έμενα εδώ για πάντα, να μην ταραξω ποτέ-ποτέ αυτή τη στιγμή, αλλά το σώμα μου είχε άλλες ιδέες. Γέλασα με το ανυπόμονο στομάχι μου. Έμοιαζε κάπως πεζό το γεγονός ότι πεινούσα μετά από όλα όσα είχαν συμβεί την περασμένη νύχτα. Σαν να με έφερε κάποιος πάλι πίσω στη γη από μεγάλο ύψος.

«Πού είναι το αστείο;» μουρμούρισε, ακόμα χαϊδεύοντας την πλάτη μου. Ο ήχος τη φωνής του, σοβαρής και βραχνής, έφερε μαζί του ένα χείμαρρο από αναμνήσεις από τη νύχτα, κι ένιωσα το πρόσωπό μου και το λαιμό μου να κοκκινίζουν.

Προς απάντηση στην ερώτησή του, το στομάχι μου γουργούρισε. Γέλασα πάλι. «Δεν μπορείς να ξεφύγεις από το να είσαι άνθρωπος για πολλή ώρα».

Περίμενα, αλλά εκείνος δε γέλασε μαζί μου. Αργά, βουτώντας μέσα από τα πολλά στρώματα ευδαιμονίας που θόλωναν το κεφάλι μου, ήρθε η συνειδητοποίηση μιας διαφορετικής ατμόσφαιρας έξω από τη δική μου σφαίρα της ευτυχίας.

Άνοιξα τα μάτια μου· το πρώτο πράγμα που είδα ήταν το χλωμό, σχεδόν ασημένιο δέρμα του λαιμού του, την αψίδα του πιγουνιού του πάνω από το πρόσωπό μου. Το σαγόني του ήταν σφιγμένο. Στηρίχθηκα στον αγκώνα μου για να μπορώ να δω

το πρόσωπό του.

Είχε το βλέμμα του καρφωμένο στον αφράτο θόλο από πάνω μας, και δε με κοίταζε, καθώς εγώ μελετούσα τα βαθύθημα χαρακτηριστικά του. Η έκφρασή του ήταν σοκαριστική για μένα – μου προκάλεσε ένα απότομο τίναγμα που συντάραξε το κορμί μου.

«Έντουαρντ» είπα, με έναν παράξενο μικρό κόμπο στο λαιμό μου, «τι είναι; Τι συμβαίνει;»

«Χρειάζεται να ρωτήσεις;» Η φωνή του ήταν σκληρή, κυνική.

Το πρώτο μου ένστικτο, προϊόν μιας ολόκληρης ζωής ανασφαλειών, ήταν να αναρωτηθώ τι είχα κάνει λάθος. Σκέφτηκα όλα όσα είχαν συμβεί, αλλά δεν μπορούσα να βρω καμία πικρή γεύση στη μνήμη μου. Όλα ήταν πιο απλά απ' ό,τι περίμενα· είχαμε ταιριάζει μαζί σαν δυο κομμάτια που αντιστοιχούσαν το ένα στο άλλο, φτιαγμένα για να ενωθούν. Αυτό μου είχε θώσει μια κρυφή ικανοποίηση – ήμασταν συμβατοί σωματικά, όπως και με άλλους τρόπους. Φωτιά και πάγος, που με κάποιο τρόπο συνυπήρχαν χωρίς να αλληλοκαταστρέφονται. Κι άλλη μια απόδειξη ότι ανήκα κοντά του.

Δεν μπορούσα να σκεφτώ κανένα σημείο που θα τον έκανε να δείχνει έτσι – τόσο αυστηρό και ψυχρό. Τι μου είχε διαφύγει;

Το δάχτυλό του έστρωσε τις ανήσυχες αυλακιές στο μέτωπό μου.

«Τι σκέφτεσαι;» ψιθύρισε.

«Είσαι θυμωμένος. Δεν καταλαβαίνω. Μήπως έκανα...;»

Δεν μπόρεσα να τελειώσω.

Τα μάτια του σφίχτηκαν. «Πόσο άσχημα είσαι χτυπημένη, Μπέλλα; Την αλήθεια – μην προσπαθήσεις να το κάνεις να φανεί λιγότερο σοβαρό απ' ό,τι είναι».

«Χτυπημένη;» επανέλαβα· η φωνή μου βγήκε πιο ψιλή απ' ό,τι συνήθως, επειδή η λέξη με ξάφνιασε.

Σήκωσε το ένα του φρύδι, ενώ τα χείλη του ήταν μια σφιχτή γραμμή.

Έκανα μια γρήγορη αποτίμηση, τεντώνοντας το κορμί μου αυτόματα, σφίγγοντας και λυγίζοντας τους μυς μου. Είχα ένα μούδιασμα κι έναν πόνο, επίσης, ήταν αλήθεια, αλλά κυρίως είχα την παράξενη αίσθηση ότι τα κόκαλά μου είχαν όλα βγει από τις αρθρώσεις τους, και είχα σχεδόν αποκτήσει την πυκνότητα φρουι ζελέ. Δεν ήταν δυσάρεστο συναίσθημα.

Κι έπειτα ήμουν λιγάκι θυμωμένη, επειδή εκείνος αμαύρωνε αυτό το τελειότερο απ' όλα τα πρωινά με τις απαισιόδοξες υποθέσεις του.

«Πώς έβγαλες αυτό το συμπέρασμα; Δεν ήμουν ποτέ καλύτερα απ' ό,τι είμαι τώρα».

Τα μάτια του έκλεισαν. «Σταμάτα το αυτό».

«Να σταματήσω τι;»

«Σταμάτα να συμπεριφέρεσαι σαν να μην είμαι ένα τέρας που συμφώνησα να γίνει αυτό».

«Έντουαρντ!» ψιθύρισα, πραγματικά αναστατωμένη τώρα. Έσερνε τη λαμπερή μου ανάμνηση μέσα στο σκοτάδι, κηλιδώνοντάς την. «Μην το ξαναπεις ποτέ αυτό».

Δεν άνοιξε τα μάτια του ' ήταν σαν να μην ήθελε να με δει.

«Κοίτα τον εαυτό σου, Μπέλλα. Τότε πες μου ότι δεν είμαι τέρας».

Πληγωμένη, σοκαρισμένη, ακολούθησα τις οδηγίες του ασυναίσθητα και μετά έβγαλα μια πνιχτή κραυγή.

Τι μου είχε συμβεί; Δεν μπορούσα να καταλάβω τι ήταν αυτό το χνουδωτό λευκό χιόνι που ήταν κολλημένο στο δέρμα μου. Κούνησα το κεφάλι μου, κι ένας λευκός καταρράκτης έπεσε από τα μαλλιά μου.

Τσίμπησα ένα μαλακό λευκό κομματάκι με τα δάχτυλά μου. Ήταν ένα κομμάτι από πούπουλο.

«Γιατί είμαι καλυμμένη με πούπουλα;» ρώτησα μπερδεμένη.

Εκείνος ξεφύσηξε ανυπόμονα. «Δάγκωσα ένα μαξιλάρι. Η θεία. Δε μιλάω γι' αυτό, όμως».

«Βοή... δάγκωσες ένα μαξιλάρι; Γιατί;»

«Κοίτα, Μπέλλα!» γρύλισε σχεδόν. Μου έπιασε το χέρι πολύ επιφυλακτικά— και τέντωσε το μπράτσο μου. «Κοίτα αυτό».

Αυτή τη φορά, κατάλαβα τι εννοούσε.

Κάτω από το στρώμα από πούπουλα, μεγάλοι μπλαβισμένοι μώλωπες άρχιζαν να ανθίζουν στο χλωμό δέρμα του μπράτσου μου. Τα μάτια μου ακολούθησαν το μονοπάτι που σχημάτιζαν ως τον ώμο μου και μετά ως κάτω στα πλευρά μου. Τράβηξα το χέρι μου για να σκαλίσω μία αλλοίωση του χρώματος πάνω στον αριστερό μου πήχη, βλέποντάς τη να χάνεται εκεί όπου την άγγιζα και μετά να εμφανίζεται πάλι. Παλλόταν λιγάκι.

Τόσο ανάλαφρα που μετά βίας με άγγιζε, ο Έντουαρντ ακούμπησε το χέρι του πάνω στις μελανιές στο μπράτσο μου, μια-μια, ταιριάζοντας τα μακριά δάχτυλά του στα σχήματα.

«Ω!» είπα.

Προσπάθησα να το θυμηθώ αυτό—να θυμηθώ τον πόνο— αλλά δεν μπορούσα. Δεν μπορούσα να επαναφέρω στη μνήμη μου ούτε μια στιγμή που το κράτημά του να ήταν πολύ σφιχτό, τα χέρια του πολύ σκληρά πάνω μου. Θυμόμουν μόνο ότι ήθελα να με κρατήσει πιο σφιχτά και μου άρεσε, όταν το έκανε...

«Λυπάμαι... λυπάμαι τόσο πολύ, Μπέλλα», ψιθύρισε, ενώ εγώ κοίταζα τις μελανιές. «Το ήξερα ότι αυτό θα συνέβαινε. Δεν έπρεπε να είχα—» Έβγαλε ένα χαμηλό ήχο αηδίας στο πίσω μέρος του λαιμού του. «Λυπάμαι πολύ περισσότερο απ' ό,τι μπορώ να σου πω».

Κάλυψε το πρόσωπό του με τα χέρια του κι έμεινε απολύτως ακίνητος.

Έμεινα για μια παρατεταμένη στιγμή εντελώς άναυδη, προσπαθώντας να συμφιλιωθώ—όχι ότι μπορούσα να την καταλάβω— με τη δυστυχία του. Ήταν τόσο αντίθετη μ' αυτό που

ένιωθα εγώ που ήταν δύσκολο να την επεξεργαστώ.

Το σοκ άρχισε να μειώνεται αργά, χωρίς ν' αφήνει τίποτα πίσω του. Κενό. Το μυαλό μου ήταν άδειο. Δεν μπορούσα να σκεφτώ τι να πω. Πώς μπορούσα να του το εξηγήσω σωστά; Πώς μπορούσα να τον κάνω εξίσου ευτυχισμένο μ' εμένα -ή τουλάχιστον όσο ευτυχισμένη ήμουν πριν μια στιγμή;

Άγγιξα το μπράτσο του, κι εκείνος δεν ανταποκρίθηκε. Τύλιξα τα δάχτυλά μου γύρω από τον καρπό του και προσπάθησα να ξεσφηνώσω το μπράτσο του από το πρόσωπό του, αλλά ήταν σαν να τραβούσα ένα άγαλμα.

«Έντουαρντ».

Δεν κουνήθηκε.

«Έντουαρντ;»

Τίποτα. Λοιπόν, αυτός θα ήταν ένας μονόλογος.

«Εγώ δε λυπάμαι, Έντουαρντ. Εγώ είμαι... δεν μπορώ καν να σου το πω με λόγια. Είμαι τόσο ευτυχισμένη. Αυτό ούτε καν πλησιάζει στο να εκφράσει αυτό που νιώθω. Μη θυμώνεις. Όχι. Είμαι στ' αλήθεια μια χαρά»

«Μην πεις τις λέξεις μια χαρά». Η φωνή του ήταν παγερή. «Αν η πνευματική μου υγεία έχει κάποια αξία για 'σένα, μην πεις ότι είσαι μια χαρά».

«Μα είμαι», ψιθύρισα.

«Μπέλλα», είπε σχεδόν μουγκρίζοντας. «Μη».

«Όχι, εσύ μην το κάνεις αυτό, Έντουαρντ».

Κούνησε το χέρι του τα χρυσαφί του μάτια με παρατήρησαν επιφυλακτικά.

«Μη μου το χαλάς αυτό», του είπα. «Εγώ. Είμαι. Ευτυχισμένη».

«Στο έχω ήδη χαλάσει», ψιθύρισε.

«Κόφ' το», είπα απότομα.

Άκουσα τα δόντια του να τρίζουν.

«Αχ!» αναστέναξα. «Γιατί δεν μπορείς να διαβάσεις το μυαλό μου πια; Είναι τόσο άβολο να είσαι πνευματικά βου-

βή!»

Τα μάτια του γούρλωσαν κάπως, καθώς η προσοχή του απασπάστηκε παρά τη θέλησή του.

«Καινούριο πάλι αυτό. Σου αρέσει πολύ που δεν μπορώ να θαβάρω το μυαλό σου».

«Όχι σήμερα».

Με κοίταξε επίμονα. «Γιατί;»

Ξήλωσα τα χέρια μου πάνω ορμητικά, απογοητευμένη, νιώθοντας ένα πόνο στον ώμο μου που αγνόησα. Οι παλάμες μου έπαισαν πάλι πίσω στο στήθος του με έναν ήχο σαν να τον είχα χτυπήσει γερά. «Επειδή όλο αυτό το άγχος θα ήταν εντελώς περιττό, αν έβλεπες πώς νιώθω αυτή τη στιγμή! Ή πριν πέντε λεπτά, τουλάχιστον. Ήμουν εντελώς ευτυχισμένη. Σε μια απόλυτη, τέλεια ευδαιμονία. Τώρα -λοιπόν, για να λέμε την αλήθεια, είμαι λιγάκι τσαντισμένη».

«Καλά κάνεις και είσαι θυμωμένη μαζί μου».

«Είμαι, λοιπόν. Αυτό σε κάνει να νιώθεις καλύτερα;»

Αναστέναξε. «Όχι. Δε νομίζω ότι υπάρχει κάτι που θα μπορούσε να με κάνει να νιώσω καλύτερα αυτή τη στιγμή».

«Αυτό», είπα κοφτά. «Αυτό ακριβώς είναι ο λόγος για τον οποίο είμαι θυμωμένη. Μου καταστρέφεις εντελώς τη χαρά μου, Έντουαρντ».

Στριφογύρισε τα μάτια του και κούνησε το κεφάλι του.

Πήρα μια βαθιά ανάσα. Ένιωθα περισσότερο πόνο τώρα, αλλά δεν ήταν και τόσο χάλια. Περίπου όπως την επόμενη μέρα μετά που έχω κάνει βαράκια. Το είχα κάνει αυτό μαζί με τη Ρενέ κατά τη διάρκεια μιας από τις εμμονές της με τη γυμναστική. Εξήντα πέντε ανεβοκατεβάσματα με τεσσεράμισι κιλά σε κάθε χέρι. Την επόμενη δεν μπορούσα να περπατήσω. Τώρα δεν ένιωθα ούτε το μισό πόνο όσο εκείνη τη μέρα.

Κατάπια τον εκνευρισμό μου και προσπάθησα να κάνω τη φωνή μου καθησυχαστική. «Ξέραμε ότι αυτό θα ήταν λεπτό θέμα. Νόμιζα ότι το είχες θεωρήσει πιθανό. Και μετά -να,

ήταν πολύ πιο εύκολο απ' ό,τι πίστευα ότι θα ήταν. Κι αυτό δεν είναι τίποτα στην πραγματικότητα». Χάιδεψα το μπράτσο μου με τα δάχτυλά μου. «Νομίζω πως για πρώτη φορά, χωρίς να ξέρουμε τι να περιμένουμε, τα πήγαμε περίφημα. Με λίγη εξάσκηση –»

Η έκφρασή του έγινε ξαφνικά τόσο εξαλλή από θυμό που σταμάτησα στη μέση της πρότασης.

«Πιθανό; Το περίμενες αυτό, Μπέλλα; Περιμένεις ότι θα σου έκανα κακό; Σκεφτόσουν ότι θα ήταν χειρότερα; Θεωρείς το πείραμα πετυχημένο, επειδή μπορείς να σηκωθείς και να φύγεις ζωντανή; Κανένα σπασμένο κόκαλο –αυτό ισοδυναμεί με νίκη;»

Περίμενα αφήνοντάς τον να ξεσπάσει. Μετά περίμενα λίγο ακόμα, όσο η ανάσα του γινόταν πάλι φυσιολογική. Όταν τα μάτια του ηρέμησαν, απάντησα, μιλώντας με αργή ακρίβεια.

«Δεν ήξερα τι να περιμένω –αλλά σίγουρα δεν περίμενα πόσο... πόσο... υπέροχο και τέλειο ήταν». Η φωνή μου χαμήλωσε σε σημείο να γίνει ψίθυρος, τα μάτια μου γλίστρησαν από το πρόσωπό του στα χέρια μου. «Θέλω να πω, δεν ξέρω πώς ήταν για 'σένα, αλλά για 'μένα έτσι ήταν».

Ένα δροσερό δάχτυλο σήκωσε πάλι προς τα πάνω το πιγούνι μου.

«Γι' αυτό ανησυχείς;» είπε μέσα από τα δόντια του. «Μήπως και δεν το χάρηκα;»

Τα μάτια μου έμειναν κάτω. «Ξέρω ότι δεν είναι το ίδιο. Εσύ δεν είσαι άνθρωπος. Προσπαθούσα απλώς να σου εξηγήσω ότι, για έναν άνθρωπο, πώς να το πω, δεν μπορώ να φανταστώ ότι η ζωή μπορεί να γίνει καλύτερη».

Έμεινε σιωπηλός για τόση πολλή ώρα που, τελικά, αναγκάστηκα να σηκώσω τα μάτια. Το πρόσωπό του ήταν πιο μαλακό τώρα, σκεπτικό.

«Φαίνεται πως πρέπει να ζητήσω συγγνώμη για παραπάνω από ένα πράγματα». Συνοφρυώθηκε. «Δεν ήταν στις προθέ-

σεις μου να ερμηνεύσεις το πώς νιώθω γι' αυτό που σου έκανα...»

«Απόδειξη ότι χθες το βράδυ δεν ήταν... πώς να το πω, η καλύτερη νύχτα της ύπαρξής μου. Αλλά δε θέλω να το βλέπεις έτσι, όχι όταν εσύ...»

Τα χείλη μου κύρτωσαν λιγάκι προς τα πάνω στις άκρες. «Αλήθεια; Η καλύτερη απ' όλες;» ρώτησα με μια ψιλή φωτιά.

Πήρε το πρόσωπό μου στα χέρια του, ακόμα συλλογισμένη. «Μίλησα με τον Κάρλαιλ αφού οι δυο μας κάναμε τη συμφωνία μας, με την ελπίδα ότι θα μπορούσε να με βοηθήσει. Φυσικά, με προειδοποίησε ότι θα ήταν πολύ επικίνδυνο για 'μένα». Μια σκιά πέρασε από την έκφρασή του. «Ωστόσο είχε πίστη σ' εμένα –μια πίστη που δεν άξιζα».

Πήγα να διαμαρτυρηθώ, κι εκείνος έβαλε δύο δάχτυλα πάνω στα χείλη μου, πριν προλάβω να κάνω κανένα σχόλιο.

«Επίσης τον ρώτησα τι θα έπρεπε να περιμένω εγώ. Δεν ήξερα πώς θα ήταν για 'μένα... όντας βρικολάκας». Χαμογέλασε με μισή καρδιά. «Ο Κάρλαιλ μου είπε ότι ήταν κάτι πολύ δυνατό, που δε συγκρίνεται με τίποτα άλλο. Μου είπε ότι ο σωματικός έρωτας ήταν κάτι που δεν έπρεπε να πάρω ελαφρώς. Καθώς η ιδιοσυγκρασία μας σπάνια αλλάζει, τα δυνατά αισθήματα μπορούν να μας αλλάξουν μόνιμα. Αλλά είπε ότι εγώ δε χρειαζόταν ν' ανησυχώ γι' αυτό –με είχες ήδη αλλάξει τόσο απόλυτα». Αυτή τη φορά το χαμόγελό του ήταν πιο ειλικρινές.

«Μίλησα και με τα αδέρφια μου. Μου είπαν ότι ήταν μια πολύ μεγάλη ευχαρίστηση. Μικρότερη μόνο από το να πίνεις ανθρώπινο αίμα». Μια ρυτίδα αυλάκωσε το μέτωπό του. «Μα εγώ έχω δοκιμάσει το δικό σου αίμα, και δε θα μπορούσε να υπάρχει πιο δυνατό αίμα από αυτό... Δε νομίζω ότι είχαν άδικο, για να πω την αλήθεια. Απλώς για 'μας ήταν διαφορετικό. Ήταν κάτι παραπάνω».

«Ήταν όντως κάτι παραπάνω. Ήταν τα πάντα».

«Αυτό δεν αλλάζει το γεγονός ότι ήταν λάθος. Ακόμα κι αν ήταν δυνατό να ένιωσες πράγματι έτσι».

«Τι σημαίνει αυτό; Νομίζεις ότι σου λέω παραμύθια; Γιατί;»

«Για να με ξαλαφρώσεις από τις τύψεις. Δεν μπορώ να αγνοήσω τα στοιχεία, Μπέλλα. Ούτε το ιστορικό που έχει στο να προσπαθείς να με απαλλάξεις από τις ευθύνες μου, όταν κάνω λάθη».

Άρπαξα το πιγούνι του κι έσκυψα μπροστά, ώστε τα πρόσωπά μας να τα χωρίζουν εκατοστά. «Για άκου εδώ, Έντουαρντ Κάλεν. Δεν προσποιούμαι τίποτα για χάρη σου, εντάξει; Δεν ήξερα καν πως υπήρχε λόγος να σε κάνω να νιώσεις καλύτερα, μέχρι που άρχισες να είσαι όλο μούτρα. Ποτέ δεν έχω νιώσει τόσο ευτυχομένη στη ζωή μου – δεν ήμουν τόσο ευτυχομένη ούτε καν όταν αποφάσισες ότι με αγαπούσες περισσότερο απ' ό,τι ήθελες να με σκοτώσεις ή το πρώτο πρωί που ξύπνησα και ήσουν εκεί να με περιμένεις... Ούτε όταν άκουσα τη φωνή σου στη σχολή του μπαλέτου» – τραβήχτηκε πίσω στην ανάμνηση της φοράς εκείνης που παραλίγο να με σκοτώσει εκείνος ο κυνηγός βρικόλακας, αλλά εγώ δε σταμάτησα – «ούτε όταν είπες "Δέχομαι" και συνειδητοποίησα ότι, με κάποιο τρόπο, θα σε κρατούσα για πάντα. Αυτές είναι οι πιο χαρούμενες αναμνήσεις που έχω, κι αυτό είναι καλύτερο από όλες τους. Γι' αυτό απλώς δέξου το».

Άγγιξε τη ρυτίδα από το κατσούφιασμα ανάμεσα στα φρύδια μου. «Τώρα σε κάνω δυστυχομένη. Δε θέλω να το κάνω αυτό».

«Τότε μην είσαι εσύ δυστυχομένος. Αυτό είναι το μόνο λάθος εδώ πέρα».

Τα μάτια του σφίχτηκαν, μετά πήρε μια βαθιά ανάσα κι έγνεψε. «Έχεις δίκιο. Ό,τι έγινε, έγινε, και δεν μπορώ να κάνω τίποτα για να τ' αλλάξω αυτό. Δεν έχει κανένα νόημα ν' αφήσω τη διάθεσή μου να σου χαλάσει αυτή τη στιγμή. Θα

κάνω ό,τι μπορώ για να σε κάνω ευτυχομένη τώρα».

Περιεργάστηκα το πρόσωπό του καχύποπτα, κι εκείνος μου έριξε ένα γαλήνιο χαμόγελο.

«Ό,τι κι αν είναι αυτό που με κάνει ευτυχομένη;»

Το στομάχι μου γουργούρισε ταυτόχρονα με την ερώτησή μου.

«Παινάς», είπε γρήγορα. Αμέσως σηκώθηκε απ' το κρεβάτι, σηκώνοντας ένα σύννεφο από πούπουλα. Πράγμα που μου θύμιζε.

«Λοιπόν, για ποιο λόγο ακριβώς αποφάσισες να καταστρέψεις τα μαξιλάρια της Έσμι;» ρώτησα, καθώς ανακάθισα και άναβα περισσότερα πούπουλα από τα μαλλιά μου.

Εκείνος είχε ήδη φορέσει ένα χακί παντελόνι και στεκόταν δίπλα στην πόρτα, ανακατεύοντας τα μαλλιά του, βγάζοντας μερικά πούπουλα κι αυτός.

«Δεν ξέρω αν αποφάσισα να κάνω οτιδήποτε χθες το βράδυ», μουρμούρισε. «Απλώς είμαστε τυχεροί που ήταν τα μαξιλάρια κι όχι εσύ». Εισέπνευσε βαθιά και μετά κούνησε το κεφάλι του, σαν να ήθελε να διώξει μια σκοτεινή σκέψη. Ένα χαμόγελο απλώθηκε στο πρόσωπό του, που έδειχνε πολύ αληθινό, αλλά μάντεψα ότι χρειαζόταν πολύς κόπος για να το βάλει εκεί.

Γλιστρήσα προσεχτικά από το ψηλό κρεβάτι και τεντώθηκα λιγάκι, έχοντας περισσότερο συναίσθηση τώρα των πόνων και των πρησμένων σημείων. Τον άκουσα να βγάζει μια πνιχτή κραυγή. Γύρισε από την άλλη μεριά, και τα χέρια του σφίχτηκαν σε γροθιές, με λευκές αρθρώσεις.

«Τόσο χάλια φαίνομαι;» ρώτησα, προσπαθώντας να κρατήσω το ύφος μου ανάλαφρο. Η ανάσα του κόπηκε, αλλά δε γύρισε, πιθανότατα για να μου κρύψει την έκφρασή του. Πήγα στο μπάνιο για να δω από μόνη μου.

Κοίταξα το γυμνό μου σώμα στον ολόσωμο καθρέφτη πίσω από την πόρτα.

Χωρίς αμφιβολία είχα πάθει και χειρότερα. Υπήρχε μια αχνή σκιά σε ένα από τα ζυγωματικά μου, και τα χείλη μου ήταν λιγάκι πρησμένα, αλλά κατά τα άλλα, το πρόσωπό μου ήταν μια χαρά. Το υπόλοιπο κορμί μου ήταν στολισμένο με κηλίδες μπλε και μοβ. Επικεντρώθηκα στις μελανιές που θα ήταν πιο δύσκολο να κρύψω –στα μπράτσα μου και στους ώμους. Δεν ήταν και τόσο χάλια. Το δέρμα μου έκανε εύκολα σημάδια. Μέχρι να προλάβει να φανεί μια μελανιά, είχα συνήθως ξεχάσει από πού είχε προέλθει. Φυσικά, αυτές αυτή τη στιγμή μεγάλωναν. Αύριο θα έδειχνα ακόμα χειρότερα. Αυτό δε θα έκανε τα πράγματα καθόλου ευκολότερα.

Κοίταξα τα μαλλιά μου, τότε, και αναστέναξα.

«Μπέλλα;» Βρέθηκε ακριβώς δίπλα μου, αμέσως μόλις έβγαλα κάποιον ήχο.

«Δε θα τα βγάλω ποτέ όλα αυτά από τα μαλλιά μου!» Έδειξα το κεφάλι μου, που έμοιαζε σαν να είχε κάνει φωλιά κανένα κοτόπουλο. Αρχισα να τραβάω τα πούπουλα.

«Τι πιο φυσιολογικό, εσύ να ανησυχείς για τα μαλλιά σου;» μουρμούρισε, αλλά ήρθε δίπλα μου, τραβώντας πούπουλα πολύ πιο γρήγορα.

«Πώς κρατήθηκες να μη γελάσεις μ' αυτό το θέαμα; Δείχνω γελοία».

Δεν απάντησε' απλώς συνέχισε να με ξεπουπουλιάζει. Και έτσι κι αλλιώς ήξερα την απάντηση –δεν υπήρχε τίποτα που θα έβρισκε αστείο με τη διάθεση που είχε.

«Δε γίνεται δουλειά έτσι», αναστέναξα μετά από ένα λεπτό. «Έχουν ξεραθεί όλα. Θα δοκιμάσω να λουστώ». Γύρισα από την άλλη μεριά, τυλίγοντας τα χέρια μου γύρω από την ψυχρή του μέση. «Θέλεις να με βοηθήσεις;»

«Καλύτερα να σου βρω φαγητό», είπε χαμηλόφωνα, και ξετύλιξε απαλά τα χέρια μου. Αναστέναξα, καθώς εξαφανίστηκε υπερβολικά γρήγορα.

Φαινόταν πως ο μήνας του μέλιτος είχε τελειώσει. Η σκέψη

ήφαλε ένα μεγάλο κόμπο στο λαιμό μου.

Είχαν είχα ξεφορτωθεί σχεδόν όλα τα πούπουλα και είχα φορέσει ένα άγνωστο βαμβακερό φόρεμα που έκρυβε τα χειρότερα από τα βιολετί στίγματα, πήγα ξυπόλυτη με αθόρυβα βήματα προς τα εκεί όπου ερχόταν η μυρωδιά των αυγών και του μπέικον και του τυριού τσένταρ.

Ο Ήντουαρντ στεκόταν μπροστά από την κουζίνα από ανοιχτό χάλυβα, ρίχνοντας μια ομελέτα πάνω σε ένα ανοιχτό μωλε πιάτο που περίμενε πάνω στον πάγκο. Η μυρωδιά του φαγητού με κατέκλυσε. Ένιωθα ότι θα μπορούσα να φάω σκόρμα και ολόκληρο το πιάτο και το τηγάνι' το στομάχι μου γουργούρισε.

«Ορίστε», είπε. Γύρισε με ένα χαμόγελο στο πρόσωπό του κι ακούμπησε το πιάτο πάνω σε ένα μικρό τραπέζι με πλακάκια.

Κάθισα σε μια από τις δυο μεταλλικές καρέκλες κι άρχισα να καταβροχθίζω τα καυτά αυγά. Μου έκαιγαν το λαιμό, αλλά δε με ένοιαζε.

Εκείνος κάθισε απέναντί μου. «Δε σε ταίζω αρκετά συχνά».

Κατάπια και μετά του θύμισα: «Κοιμόμουν. Είναι πολύ κούλο, με την ευκαιρία. Εντυπωσιακό για κάποιον που δεν τρώει».

«Χάρη στο κανάλι της μαγειρικής», είπε ρίχνοντάς μου το αγαπημένο μου στραβό χαμόγελο.

Χάρηκα που το είδα, χάρηκα που έδειχνε περισσότερο σαν το συνηθισμένο του εαυτό.

«Πού βρήκες τ' αυγά;»

«Ζήτησα από το συνεργείο που καθαρίζει να εφοδιάσουν την κουζίνα. Πρώτη φορά, για το μέρος αυτό. Θα πρέπει να τους ζητήσω να κάνουν κάτι με τα πούπουλα...» Η φωνή του αγγόσβησε, με το βλέμμα του καρφωμένο σε ένα χώρο πάνω

από το κεφάλι μου. Δεν απάντησα, προσπαθώντας να αποφύγω να πω τίποτα που να τον αναστατώσει ξανά.

Τα έφαγα όλα, αν και είχε φτιάξει αρκετό φαγητό για δύο.

«Σ' ευχαριστώ», του είπα. Έσκυψα πάνω από το τραπέζι για να τον φιλήσω. Εκείνος μου ανταπόδωσε το φιλή αυτόματα, και μετά ξαφνικά έγινε άκαμπτος και απομακρύνθηκε.

Έτριξα τα δόντια μου, και η ερώτηση που σκόπευα να κάνω ακούστηκε σαν κατηγορία. «Δεν πρόκειται να με αγγίξεις ξανά όσο είμαστε εδώ πέρα, έτσι δεν είναι;»

Δίστασε, μετά μισοχαμογέλασε και σήκωσε το χέρι του για να χαϊδέψει το μάγουλό μου. Τα δάχτυλά του έμειναν απαλά πάνω στο δέρμα μου, και δεν μπορούσα παρά να γείρω το πρόσωπό μου στην παλάμη του.

«Ξέρεις ότι δεν εννοούσα αυτό».

Αναστέναξε και το χέρι του έπεσε. «Το ξέρω. Κι έχεις δίκιο». Σταμάτησε, σηκώνοντας το πιγούνι του ελαφρώς. Και μετά μίλησε πάλι με σταθερή αποφασιστικότητα. «Δε θα ξανακάνω έρωτα μαζί σου, μέχρι να μεταμορφωθείς. Δε θα σου κάνω κακό ποτέ ξανά».

6. ΠΕΡΙΣΠΑΣΜΟΙ

Η ψυχαγωγία μου έγινε η νούμερο ένα προτεραιότητα στο ημί Έσμι. Πηγαίναμε για μπάνιο φορώντας τους αναπνευστήρες μας (δηλαδή εγώ φορούσα τον αναπνευστήρα μου, ενώ εκείνος επιδείκνυε την ικανότητά του να κολυμπάει χωρίς «βυγόνο επ' αόριστο»). Εξερευνούσαμε τη μικρή ζούγκλα που περιέβαλλε τη μικρή βραχώδη κορυφή. Επισκεπτόμασταν τους παπαγάλους που ζούσαν στα φυλλώματα στις κορυφές των δέντρων, στο νότιο άκρο του νησιού. Βλέπαμε το ηλιοβασιλέμα από το βραχώδη δυτικό κόλπο. Κολυμπούσαμε με τα δελφίνια που έπαιζαν στα ζεστά, ρηχά νερά εκεί. Ή τουλάχιστον εγώ κολυμπούσα' όταν ο Έντουαρντ ήταν στο νερό, τα δελφίνια εξαφανίζονταν λες και ήταν κοντά καρχαρίας.

Ήξερα τι συνέβαινε. Προσπαθούσε να μου βρει ασχολίες, να μου αποσπάσει την προσοχή, για να μη συνεχίσω να τον σκοτίζω με το θέμα του σεξ. Όποτε προσπαθούσα να τον πείσω να χαλαρώσει με ένα από τα εκατομμύρια DVD κάτω από την τηλεόραση πλάσματος με τη μεγάλη οθόνη, εκείνος με δέλεαζε να βγούμε έξω από το σπίτι με μαγικές λέξεις όπως

κοραλλιογενείς ύφαλοι και υπόγειες σπηλιές και θαλάσσιες χελώνες. Πηγαίναμε, πηγαίναμε, πηγαίναμε όλη μέρα, έτσι ώστε να είμαι εντελώς πεινασμένη και εξαντλημένη, όταν ο ήλιος τελικά έδνε.

Έγερνα από την κούραση πάνω από το πιάτο μου αφού τελείωνα το βραδινό κάθε νύχτα: μια φορά, μάλιστα, με είχε πάρει κι ο ύπνος εκεί στο τραπέζι, κι εκείνος έπρεπε να με κουβαλήσει στο κρεβάτι. Εν μέρει επειδή ο Έντουαρντ έφτιαχνε πάντα υπερβολικά πολύ φαγητό για ένα άτομο, αλλά πεινούσα τόσο πολύ μετά από το κολύμπι και το σκαρφάλωμα όλη μέρα που έτρωγα το περισσότερο. Μετά, εντελώς σκασμένη και εξαντλημένη, με δυσκολία κρατούσα τα μάτια μου ανοιχτά. Όλα μέρος του σχεδίου του, χωρίς αμφιβολία.

Η εξάντληση δε βοηθούσε πολύ στις προσπάθειές μου να φανώ πειστική. Αλλά δεν το έβαζα κάτω. Δοκίμασα να επικαλεστώ τη λογική, να παρακαλέσω, να γκρινιάξω, όλα μάταια. Συνήθως ήμουν ήδη αναισθητη, πριν προλάβω να προωθήσω το θέμα μου αρκετά. Και μετά τα όνειρά μου ήταν τόσο αληθινά –εφιάλτες, κυρίως, που γίνονταν πιο ζωντανοί, υπέθετα, από τα υπερβολικά έντονα χρώματα του νησιού– που ξυπνούσα κουρασμένη, όσο κι αν είχα κοιμηθεί.

Καμιά βδομάδα αφού φτάσαμε στο νησί, αποφάσισα να δοκιμάσω να κάνω κάποιο συμβιβασμό. Το είχαμε καταφέρει στο παρελθόν.

Τώρα κοιμόμουν στο μπλε δωμάτιο. Το συνεργείο του καθαρισμού δε θα ερχόταν μέχρι και την επόμενη μέρα, κι έτσι το λευκό δωμάτιο είχε ακόμα μια χιονάτη κουβέρτα από πούπουλα. Το μπλε δωμάτιο ήταν μικρότερο, το κρεβάτι είχε πιο λογικές διαστάσεις. Οι τοίχοι ήταν σκούροι, επενδυμένοι με ξύλο τηκ, και τα αξεσουάρ ήταν όλα από πολυτελές μπλε μετάξι.

Είχα αποκτήσει τη συνήθεια να φοράω μερικά από τα εσώρουχα της Άλις στον ύπνο το βράδυ –που δεν ήταν τόσο απο-

κλυπτικά σε σύγκριση με τα μικροσκοπικά μπικίνι που μου είχε βάλει στις βαλίτσες μου, εδώ που τα λέμε. Αναρωτιόμουν αν είχε δει κάποιο δράμα σχετικά με το λόγο για τον οποίο θα μπορούσα να θέλω τέτοια πράγματα, και μετά αναρίγησα, νιώθοντας ντροπή εξαιτίας αυτής της σκέψης.

Είχα ξεκινήσει σιγά-σιγά με αθώα ιβουάρ σατέν, ανησυχώντας ότι η αποκάλυψη περισσότερου δέρματος θα ήταν ακριβώς το αντίθετο από βοηθητική, αλλά ήμουν έτοιμη να δοκιμάσω τα πάντα. Ο Έντουαρντ φαινόταν να μην προσέχει τίποτα, σαν να φορούσα την ίδια φθαρμένη, παλιά φόρμα που φορούσα και στο σπίτι.

Οι μελανιές ήταν πολύ καλύτερα τώρα –είχαν κιτρινίσει σε μερικά σημεία κι εξαφανίζονταν εντελώς σε άλλα– έτσι απόψε έβγαλα ένα από τα πιο τρομακτικά κομμάτια, καθώς ετοιμάζομουν στο επενδυμένο μπάνιο. Ήταν μαύρο, δαντελένιο και προκαλούσε αμηχανία και μόνο αν το κοιτούσε κανείς, ακόμα κι όταν δεν ήταν φορεμένο. Πρόσεξα να μην κοιτάξω στον καθρέφτη, πριν γυρίσω στην κρεβατοκάμαρα. Δεν ήθελα να χάσω το θάρρος μου.

Είχα την ικανοποίηση να παρατηρήσω τα μάτια του να γουρλώνουν για ένα μόνο δευτερόλεπτο, πριν ελέγξει ξανά την έκφρασή του.

«Τι γνώμη έχεις;» ρώτησα κάνοντας μια πιρουέτα, ώστε να μπορέσει να δει κάθε πλευρά.

Καθάρισε το λαιμό του. «Δείχνεις πανέμορφη. Πάντα δείχνεις πανέμορφη».

«Ευχαριστώ», είπα λιγάκι ξινισμένα.

Ήμουν πολύ κουρασμένη για να αντισταθώ στο να σκαρφαλώσω γρήγορα στο μαλακό κρεβάτι. Με αγκάλιασε και με τράβηξε πάνω στο στήθος του, αλλά αυτό ήταν ρουτίνα –έκανε πολύ ζέστη για να μπορέσω να κοιμηθώ χωρίς το δροσερό του σώμα κοντά μου.

«Ας κάνουμε μια συμφωνία», είπα νυσταγμένα.

«Δεν κάνω συμφωνίες μαζί σου», απάντησε.

«Δεν άκουσες καν τι σου προσφέρω».

«Δεν παίζει ρόλο».

Αναστέναξα. «Να πάρει. Και ήθελα πολύ να... Αχ, τελο-
σπάντων».

Στριφογύρισε τα μάτια του.

Έκλεισα τα δικά μου και περίμενα να τοιμηήσει το δόλωμα.
Χασμουρήθηκα.

Χρειάστηκε ένα λεπτό μόνο –όχι αρκετά για να με πάρει
εντελώς ο ύπνος.

«Εντάξει. Τι είναι αυτό που θέλεις;»

Έτριξα τα δόντια μου για ένα δευτερόλεπτο, προσπαθώ-
ντας να καταπνίξω ένα χαμόγελο. Αν υπήρχε ένα πράγμα στο
οποίο δεν μπορούσε να αντισταθεί, ήταν μια ευκαιρία να μου
δώσει κάτι.

«Να, σκεφτόμουν... Ξέρω ότι όλη αυτή η ιστορία με το
Ντάρτμουθ υποτίθεται ότι θα ήταν ένα παραμύθι για να κρύ-
ψουμε την αλήθεια, αλλά ειλικρινά, δε θα πέθαινα, αν έκανα
κι ένα εξάμηνο στο πανεπιστήμιο», είπα, επαναλαμβάνοντας
τα δικά του λόγια που είχε πει πριν πολύ καιρό, όταν είχε προ-
σπαθήσει να με πείσει να αναβάλω τη μεταμόρφωσή μου σε
βρικόλακα. «Βάζω στοίχημα ότι ο Τσάρλι θα ενθουσιαζό-
ταν με τις ιστορίες από το Ντάρτμουθ. Βέβαια, μπορεί και να
νιώθω άσχημα που δε θα μπορώ να συμβαδίσω με τα μεγάλα
μυαλά. Ωστόσο, τι δεκαοχτώ, τι δεκαεννιά. Δεν είναι και τόσο
μεγάλη η διαφορά. Δεν είναι ότι θα έχω γεμίσει ρυτίδες μέχρι
του χρόνου».

Έμεινε σιωπηλός για μια παρατεταμένη στιγμή. Μετά είπε
χαμηλόφωνα: «Θα περίμενες. Θα έμενες άνθρωπος».

Κρατήθηκα να μη μιλήσω, αφήνοντας τον να συνειδητο-
ποιήσει την προσφορά.

«Γιατί μου το κάνεις αυτό;» είπε μέσα από τα δόντια του,
ξαφνικά με ύφος θυμωμένο. «Δεν είναι ήδη αρκετά δύσκολο

με όλα αυτά;» Άρπαξε ένα κομμάτι δαντέλα στη χούφτα του
και έκανε πτυχώσεις πάνω στο μηρό μου. Για μια στιγμή, νό-
μισα ότι θα το έσκιζε από τη ραφή. Μετά το χέρι του χαλάρω-
σε. «Δεν παίζει ρόλο. Δεν κάνω συμφωνίες μαζί σου».

«Θέλω να πάω στο πανεπιστήμιο».

«Όχι, δε θέλεις. Και δεν υπάρχει τίποτα που ν' αξίζει να
ρισκάρω τη ζωή σου ξανά. Που ν' αξίζει να σου κάνω κακό
ξανά».

«Μα θέλω να πάω. Δηλαδή, δεν είναι τόσο πολύ το πανεπι-
στήμιο που μ' ενδιαφέρει, όσο το ότι θέλω να –θέλω να μείνω
άνθρωπος λίγο ακόμα».

Έκλεισε τα μάτια του και ξεφύσηξε μέσα από τη μύτη του.
«Θα με τρελάνεις, Μπέλλα. Δεν την έχουμε κάνει αυτή την
κουβέντα ένα εκατομμύριο φορές, μ' εσένα να ξεκινάς πάντα
ικετεύοντας να γίνεις βρικόλακας χωρίς καθυστέρηση;»

«Ναι, αλλά... να, έχω λόγο που θέλω να μείνω άνθρωπος
που δεν είχα πριν».

«Και ποιος είναι αυτός;»

«Μάντεψε», είπα και σύρθηκα μακριά από τα μαξιλάρια
για να τον φιλήσω.

Μου ανταπόδωσε το φιλή, αλλά όχι με τρόπο που να με κά-
νει να σκεφτώ ότι κέρδιζα. Ήταν περισσότερο σαν να πρόσεχε
να μη με πληγώσει· είχε απόλυτα, εξοργιστικά τον έλεγχο του
εαυτού του. Απαλά, με τράβηξε μακριά μετά από μια στιγμή
και με αγκάλιασε μέσα στο στήθος του.

«Είσαι τόσο ανθρώπινη, Μπέλλα. Σε κυβερνούν οι ορμόνες
σου». Γέλασε πνιχτά.

«Αυτό ακριβώς είναι το θέμα, Έντουαρντ. Μου αρέσει αυτό
το κομμάτι σχετικά με το ότι είμαι άνθρωπος. Δε θέλω να το
εγκαταλείψω ακόμα. Δε θέλω να περιμένω χρόνια ολόκληρα
όντας μια τρελαμένη για αίμα νεογέννητη, μέχρι να γυρίσει
ξανά ένα μέρος αυτού που νιώθω».

Χασμουρήθηκα, κι εκείνος χαμογέλασε.

«Είσαι κουρασμένη. Κοιμήσου, αγάπη μου». Άρχισε να σιγοτραγουδά το νανούρισμα που είχε γράψει για μένα όταν πρωτογνωριστήκαμε.

«Αναρωτιέμαι γιατί είμαι τόσο κουρασμένη», μουρμούρισα σαρκαστικά. «Δε θα ήταν δυνατόν αυτό να αποτελεί μέρος του σχεδίου σου».

Εκείνος απλώς γέλασε πνιχτά μια φορά και συνέχισε να σιγοτραγουδά.

«Δεδομένου του πόσο κουρασμένη είμαι, θα περίμενες ότι θα κοιμόμουν καλύτερα».

Το τραγούδι κόπηκε απότομα. «Κοιμάσαι σαν νεκρή, Μπέλλα. Δεν έχεις πει ούτε λέξη στον ύπνο σου από τότε που ήρθαμε εδώ. Αν δεν ήταν το ροχαλιτό σου, θα ανησυχούσα ότι είχες πέσει σε κώμα».

Αγνόησα το κοροϊδευτικό σχόλιο για το ροχαλιτό' δε ροχάλιζα. «Δε γυρίζω συνέχεια στον ύπνο μου; Παράξενο. Συνήθως απλώνομαι σε όλο το κρεβάτι, όταν έχω εφιάλτες. Και φωνάζω».

«Έχεις εφιάλτες;»

«Εξαιρετικά ζωντανούς. Με κουράζουν τόσο πολύ». Χασιμουρήθηκα. «Δεν μπορώ να το πιστέψω ότι δε με πιάνει η πάρλα γι' αυτούς όλη νύχτα».

«Τι θέμα έχουν;»

«Διάφορα πράγματα –αλλά τα ίδια, ξέρεις, εξαιτίας των χρωμάτων».

«Των χρωμάτων;»

«Είναι όλοι τόσο φωτεινοί και πραγματικοί. Συνήθως, όταν ονειρεύομαι, το ξέρω ότι ονειρεύομαι. Με αυτούς εδώ, δεν ξέρω ότι κοιμάμαι. Αυτό τους κάνει πιο τρομακτικούς».

Ακούστηκε αναστατωμένος, όταν μίλησε ξανά. «Τι είναι αυτό που σε φοβίζει;»

Αναρίγησα ελαφρά. «Κυρίως...» Δίστασα.

«Κυρίως;» με παρότρυνε.

Δεν ήμουν σίγουρη γιατί, αλλά δεν ήθελα να του πω για το παιδί στον επαναλαμβανόμενο εφιάλτη μου' υπήρχε κάτι προσωπικό σ' αυτόν το συγκεκριμένο τρόπο. Έτσι, αντί να του δώσω μια ολοκληρωμένη περιγραφή, του έδωσα ένα μόνο στοιχείο. Σίγουρα αρκετό για να τρομάξει εμένα ή οποιονδήποτε άλλον.

«Για τους Βολτούρι», ψιθύρισα.

Με αγκάλιασε πιο σφιχτά. «Δεν πρόκειται να μας ενοχλήσουν άλλο πια. Σύντομα θα είσαι αθάνατη και δε θα έχουν κανένα λόγο».

Τον άφησα να με παρηγορήσει, νιώθοντας λιγάκι ένοχη που είχε παρεξηγήσει. Οι εφιάλτες δεν ήταν έτσι, ακριβώς. Δεν ήταν ότι φοβόμουν για τον εαυτό μου –φοβόμουν για το αγόρι.

Δεν ήταν το ίδιο αγόρι όπως σ' εκείνο το πρώτο όνειρο –το παιδί-βρικολάκας με τα κατακόκκινα σαν το αίμα μάτια που καθόταν πάνω σε ένα σωρό νεκρών ανθρώπων που αγαπούσα. Αυτό το αγόρι που είχα ονειρευτεί τέσσερις φορές την τελευταία βδομάδα ήταν σίγουρα άνθρωπος' τα μάγουλά του ήταν αναψοκοκκινισμένα και τα μεγάλα του μάτια είχαν ένα απαλό πράσινο χρώμα. Αλλά όπως και το άλλο παιδί, έτρεμε από το φόβο και την απόγνωση, καθώς οι Βολτούρι μας πλησίαζαν απειλητικά.

Σ' αυτό το όνειρο που ήταν και καινούριο και παλιό, απλώς έπρεπε να προστατέψω το άγνωστο παιδί. Δεν υπήρχε άλλη επιλογή. Ταυτόχρονα, ήξερα ότι θα αποτύχαινα.

Είδε την απόγνωση στο πρόσωπό μου. «Τι μπορώ να κάνω εγώ για να βοηθήσω;»

Την έδωξα από το πρόσωπό μου. «Δεν είναι τίποτα άλλο παρά όνειρα, Έντουαρντ».

«Θέλεις να σου τραγουδήσω; Θα τραγουδάω όλη νύχτα, αν αυτό κάνει τα κακά όνειρα να μείνουν μακριά».

«Δεν είναι όλα κακά. Μερικά είναι ωραία. Τόσο... πολύ».

χρωμα. Κάτω από τη επιφάνεια του νερού, με τα ψάρια και τα κοράλλια. Όλα μοιάζουν σαν να συμβαίνουν στ' αλήθεια – δεν ξέρω πότε ονειρεύομαι. Μπορεί αυτό το νησί να είναι το πρόβλημα. Είναι πολύ φωτεινό».

«Θέλεις να γυρίσουμε σπίτι;»

«Όχι. Όχι, όχι ακόμα. Δεν μπορούμε να μείνουμε λίγο ακόμα;»

«Μπορούμε να μείνουμε όσο καιρό θέλεις, Μπέλλα», μου υποσχέθηκε.

«Πότε ξεκινάει το ξέαμηνο; Δεν πρόσεχα πριν».

Αναστέναζε. Μπορεί να άρχισε πάλι να σιγοτραγουδά, αλλά με πήρε ο ύπνος πριν προλάβω να σιγουρευτώ.

Αργότερα, όταν ξύπνησα μέσα στο σκοτάδι, ξύπνησα μέσα σε ένα σοκ. Το όνειρο ήταν τόσο πολύ αληθινό... τόσο ζωντανό, τόσο αισθητηριακό... έβγαλα μια άναρθρη κραυγή δυνατά τώρα, αποπροσανατολισμένη από το σκοτεινό δωμάτιο. Μόνο πριν ένα δευτερόλεπτο, έτσι μου φαινόταν, ήμουν κάτω από το λαμπερό ήλιο.

«Μπέλλα;» ψιθύρισε ο Έντουαρντ, με τα χέρια του σφιχτά γύρω μου να με κουνάνε απαλά. «Είσαι καλά, γλυκιά μου;»

«Ω!» έβγαλα ξανά μια πνιχτή κραυγή. Απλώς ένα όνειρο. Δεν ήταν αληθινό. Προς μεγάλη μου έκπληξη, δάκρυα ξεχείλισαν από τα μάτια μου χωρίς προειδοποίηση, κυλώντας σαν χείμαρρος από το πρόσωπό μου.

«Μπέλλα!» είπε – πιο δυνατά, ανήσυχος τώρα. «Τι συμβαίνει;» Σκούπισε τα δάκρυά μου από τα καυτά μου μάγουλα με κρύα, φουριόζικα δάχτυλα, αλλά ακολούθησαν άλλα.

«Όνειρο ήταν μόνο». Δεν μπορούσα να συγκρατήσω το σιγανό λυγμό που ξέσπασε μέσα στη φωνή μου. Τα παράλογα δάκρυα ήταν ενοχλητικά, αλλά δεν μπορούσα να ελέγξω τη συγκλονιστική θλίψη που με είχε κατακλύσει. Ήθελα τόσο πολύ να ήταν αληθινό το όνειρο.

«Όλα εντάξει, αγάπη μου, είσαι μια χαρά. Εγώ είμαι εδώ». Με κούνησε μπρος-πίσω, κάπως υπερβολικά γρήγορα για να με παρηγορήσει. «Είδες κι άλλον εφιάλτη; Δεν ήταν αληθινός, δεν ήταν αληθινός».

«Δεν ήταν εφιάλτης». Κούνησα το κεφάλι μου, τρίβοντας τα μάτια μου με την ανάστροφη του χεριού μου. «Ήταν καλό όνειρο». Η φωνή μου έσπασε ξανά.

«Τότε γιατί κλαις;» ρώτησε σαστισμένος.

«Επειδή ξύπνησα», κλαψούρισα, τυλίγοντας τα χέρια μου γύρω από το λαιμό του, κρατώντας τον τόσο σφιχτά που παρμάλιγο να τον πνίξω και κλαιγοντας με λυγμούς στο λαιμό του.

Γέλασε μια φορά με τη λογική μου, αλλά ο ήχος ήταν γεμάτος ένταση από την ανησυχία.

«Όλα είναι μια χαρά, Μπέλλα. Πάρε βαθιές ανάσες».

«Ήταν τόσο αληθινό», φώναξα. «Ήθελα να είναι αληθινό».

«Πες μου γι' αυτό», με παρότρυνε. «Μπορεί αυτό να βοηθήσει».

«Ήμασταν στην παραλία...» Η φωνή μου αργόσβησε, καθώς τραβήχτηκα προς τα πίσω για να κοιτάξω με μάτια γεμάτα δάκρυα το αγγελικό πρόσωπο, δυσδιάκριτο μέσα στο σκοτάδι. Τον κοίταξα μελαγχολικά, καθώς η παράλογη θλίψη άρχισε να υποχωρεί.

«Και;» με παρακίνησε τελικά.

Ανοιγόκλεισα τα μάτια για να διώξω τα δάκρυα, διχασμένη. «Αχ, Έντουαρντ...»

«Πες μου, Μπέλλα», με παρακάλεσε, με μάτια παράφορα από την ανησυχία για τον πόνο στη φωνή μου.

Αλλά δεν μπορούσα. Αντί γι' αυτό, έσφιξα τα χέρια μου γύρω από το λαιμό του ξανά και κάρφωσα το στόμα μου πάνω στο δικό του με μανία. Δεν ήταν καθόλου πόθος – ήταν ανάγκη, έντονη σε σημείο που να γίνεται πόνος. Η ανταπόκρισή

του ήταν άμεση, αλλά γρήγορα ακολούθησε η απόρριψή του.

Πάλεψε μαζί μου όσο πιο απαλά μπορούσε μέσα στην έκπληξή του, κρατώντας με μακριά, πιάνοντας σφιχτά τους ώμους μου.

«Όχι, Μπέλλα», επέμεινε, κοιτάζοντάς με, σαν να ανησυχούσε ότι είχα τρελαθεί.

Τα χέρια μου έπεσαν, ηττημένα, ενώ τα αλλόκοτα δάκρυα ανάβλυσαν και πάλι σαν χείμαρρος κυλώντας από το πρόσωπό μου, την ώρα που ένας λυγμός ανέβαινε στο λαιμό μου. Είχε δίκιο – πρέπει να είχα τρελαθεί.

Με κοίταξε με μπερδεμένα, αγωνιώδη μάτια.

«Λυπ-π-πάμαι», ψέλλισα.

Αλλά τότε με τράβηξε κοντά του, αγκαλιάζοντάς με σφιχτά στο μαρμάρινο στήθος του.

«Δεν μπορώ, Μπέλλα, δεν μπορώ!» Το παράπονό του έδειχνε πόνο.

«Σε παρακαλώ», είπα, ενώ η ικεσία μου πνίγηκε πάνω στο στήθος του. «Σε παρακαλώ, Έντουαρντ;»

Δεν μπορούσα να καταλάβω αν τον συγκίνησαν τα δάκρυα που έτρεμαν στη φωνή μου ή αν δεν ήταν προετοιμασμένος να αντιμετωπίσει αυτή την ξαφνική επίθεση ή αν η ανάγκη του ήταν απλά εξίσου αβάσταχτη εκείνη τη στιγμή με τη δικιά μου. Αλλά όποιος κι αν ήταν ο λόγος, τράβηξε τα χείλη μου πάλι πάνω στα δικά του, παραδίνοντας τα όπλα με έναν αναστεναγμό.

Και ξεκινήσαμε από εκεί όπου είχε σταματήσει το όνειρό μου.

Ήμουν εντελώς ακίνητη, όταν ξύπνησα το πρωί και προσπάθησα να κρατήσω την αναπνοή μου σταθερή. Φοβόμουν να ανοίξω τα μάτια.

Ήμουν ξαπλωμένη πάνω στο στήθος του Έντουαρντ, αλλά εκείνος ήταν εντελώς ακίνητος και τα χέρια του δεν ήταν τυ-

λιγμένα γύρω μου. Αυτό ήταν κακό σημάδι. Φοβόμουν να παραδεχτώ ότι ήμουν ξύπνια και να αντιμετωπίσω το θυμό του – δεν είχε σημασία ποιος θα ήταν ο στόχος του σήμερα.

Προσεχτικά, έριξα μια κλεφτή ματιά μέσα από τις βλεφαρίδες μου. Εκείνος κοιτάζε πάνω στο σκούρο ταβάνι, με τα χέρια του πίσω από το κεφάλι. Εγώ σηκώθηκα στον ένα μου αγκώνα, για να μπορώ να δω καλύτερα το πρόσωπό του. Ήταν ήρεμο, ανέκφραστο.

«Πόσο άσχημα την έχω;» ρώτησα με μια ψιλή φωνούλα.

«Απίστευτα», είπε, αλλά γύρισε το κεφάλι του και μου χαμογέλασε αυτάρεσκα.

Αναστέναξα με ανακούφιση. «Λυπάμαι στ' αλήθεια», είπα. «Δε σκόπευα να... Δηλαδή, δεν ξέρω ακριβώς τι ήταν αυτό χθες το βράδυ». Κούνησα το κεφάλι μου στην ανάμνηση των παράλογων δακρύων, της συγκλονιστικής θλίψης.

«Δε μου είπες τελικά ποτέ για τι πράγμα ήταν το όνειρό σου».

«Μάλλον όχι – αλλά κατά κάποιο τρόπο σου έδειξα για τι ήταν». Γέλασα νευρικά.

«Α», είπε. Τα μάτια του άνοιξαν διάπλατα και μετά τα ανοιγόκλεισε. «Ενδιαφέρον».

«Ήταν πολύ ωραίο όνειρο», μουρμούρισα. Δεν έκανε κανένα σχόλιο, έτσι μερικά δευτερόλεπτα αργότερα ρώτησα: «Με συγχωρείς;»

«Το σκέφτομαι».

Ανακάθισα, σκοπεύοντας να εξετάσω τον εαυτό μου – δε φαινόταν να υπάρχουν καθόλου πούπουλα, τουλάχιστον. Αλλά καθώς κουνήθηκα, ένα παράξενο κύμα υίγγου με χτύπησε. Κλυδωνίστηκε κι έπεσα πάλι στα μαξιλάρια.

«Ωπα... ζαλίστηκε».

Τα χέρια του βρέθηκαν γύρω μου τότε. «Κοιμήθηκες πολύ. Δώδεκα ώρες».

«Δώδεκα;» Τι παράξενο.

Έριξα μια πρόχειρη ματιά στον εαυτό μου, ενώ μιλούσα, προσπαθώντας να είμαι διακριτική. Έδειχνα μια χαρά. Οι μελανιές στα μπράτσα μου ήταν ακόμα μιας βδομάδας, κιτρινίζαν. Τεντώθηκα δοκιμαστικά. Και ένιωθα μια χαρά. Δηλαδή, καλύτερα από μια χαρά, εδώ που τα λέμε.

«Έκανες πλήρη απογραφή;»

Έγνεψα συνεσταλμένα. «Τα μαξιλάρια φαίνεται ότι έχουν επιβιώσει όλα».

«Δυστυχώς, δεν μπορώ να πω το ίδιο και για το, εεε, το νυχτικό σου». Έδειξε με το κεφάλι του στα πόδια του κρεβατιού, όπου αρκετά κομμάτια μαύρης δαντέλας ήταν σκορπισμένα πάνω στα μεταξωτά σεντόνια.

«Τι κρίμα», είπα. «Μου άρεσε αυτό το νυχτικό».

«Κι εμένα».

«Υπήρξαν άλλες απώλειες;» ρώτησα δειλά.

«Θα πρέπει να αγοράσω στην Έσμι καινούριο σκελετό για το κρεβάτι», ομολόγησε, κοιτάζοντας πάνω από τον ώμο του. Ακολούθησα το βλέμμα του και σοκαρισμένη είδα ότι μεγάλα κομμάτια ξύλου είχαν κοπεί προφανώς από την αριστερή μεριά στο κεφαλάρι του κρεβατιού.

«Χμμμ». Κατσούφιασα. «Θα περίμενε κανείς να το ακούσω αυτό».

«Φαίνεται ότι δεν είσαι καθόλου παρατηρητική, όταν η προσοχή σου έχει αποσπαστεί αλλού».

«Ήμουν λιγάκι απορροφημένη», παραδέχτηκα, ενώ έγινα κατακόκκινη.

Άγγιξε το μάγουλό μου που έκαιγε και αναστέναξε. «Πραγματικά θα μου λείψει αυτό».

Κοίταξα το πρόσωπό του, ψάχνοντας για κάποιο σημάδι του θυμού ή των τύψεων που φοβόμουν. Με κοίταξε κι εκείνος σταθερά, με έκφραση ήρεμη, αλλά κατά τα άλλα ανεξιχνίαστη.

«Πώς νιώθεις εσύ;»

Γέλασε.

«Τι;» απαιτήσα να μάθω.

«Φαίνεσαι σαν να έχεις τόσες ενοχές –σαν να έκανες κανένα εγκλημα».

«Νιώθω ένοχη», μουρμούρισα.

«Και λοιπόν, αποπλάνησες τον υπερβολικά πρόθυμο σύζυγό σου. Αυτό δεν είναι κανένα εγκλημα που να επισύρει τη θανατική ποινή».

Έμοιαζε να με πειράζει.

Τι μάγουλά μου έγιναν πιο ζεστά. «Η λέξη αποπλάνησες υπονοεί ένα βαθμό προμελέτης».

«Ίσως να ήταν λάθος λέξη», παραδέχτηκε.

«Δεν είσαι θυμωμένος;»

Χαμογέλασε μελαγχολικά. «Δεν είμαι θυμωμένος».

«Γιατί όχι;»

«Να...» Έκανε μια παύση. «Δε σε τραυμάτισα, αν μη τι άλλο. Ήταν πιο εύκολο αυτή τη φορά, να συγκρατηθώ, να δι-οχετεύσω αλλού τις υπερβολές». Τα μάτια του τρεμόπαιξαν προς τον κατεστραμμένο σκελετό πάλι. «Ίσως επειδή είχα λίγο περισσότερο ιδέα για το τι να περιμένω».

Ένα χαμόγελο γεμάτο ελπίδα άρχισε να απλώνεται στο πρόσωπό μου. «Σου το είπα ότι ήταν θέμα εξάσκησης».

Στριφογύρισε τα μάτια του.

Το στομάχι μου γουργούρισε, κι εκείνος γέλασε. «Ωρα για πρωινό για τον άνθρωπο;» ρώτησε.

«Παρακαλώ», είπα, κατεβαίνοντας με ένα πηδηματάκι από το κρεβάτι. Κουνήθηκα πολύ γρήγορα, παρ' όλα αυτά, και τρέκλισα σαν μεθυσμένη για να ανακτήσω την ισορροπία μου. Με έπιασε πριν προλάβω να σκοντάψω πάνω στο ντουλάπι.

«Είσαι καλά;»

«Αν δεν έχω καλύτερη αίσθηση ισορροπίας στην επόμενη ζωή μου, θα ζητήσω τα λεφτά μου πίσω».

Αυτό το πρωί μαγείρεψα εγώ, τηγανίζοντας μερικά αυγά –υπερβολικά πεινασμένη για να κάνω κάτι πιο εξεζητημένο. Ανυπόμονη, τα γύρισα πάνω σε ένα πιάτο μόλις μετά από μερικά λεπτά.

«Από πότε τρως τα αυγά σου μάτια με τον κρόκο από πάνω;» ρώτησε.

«Από τώρα».

«Ξέρεις πόσα αυγά έχεις καταφέρει μέσα στην τελευταία βδομάδα;» Τράβηξε το σκουπιδοτενεκέ από κάτω από το νεροχύτη –ήταν γεμάτος άδεια μπλε χαρτόκουτα αυγών.

«Παράξενο», είπα αφού κατάπια μια μπουκιά που ζεματούσε. «Αυτό το μέρος παίζει με την όρεξή μου». Και τα όνειρά μου και την ήδη αμφισβητήσιμη ισορροπία μου. «Αλλά μου αρέσει εδώ. Μάλλον θα πρέπει να φύγουμε σύντομα, ωστόσο, έτσι δεν είναι, για να προλάβουμε να πάμε εγκαίρως στο Ντάρτμουθ; Πω πω, υποθέτω ότι πρέπει να βρούμε κάποιο μέρος για να μείνουμε κι όλα τα σχετικά».

Κάθισε κάτω δίπλα μου. «Μπορείς να αφήσεις το παραμύθι του πανεπιστημίου τώρα –πήρες αυτό που ήθελες. Και δεν κάναμε καμιά συμφωνία, άρα δεν υπάρχει τίποτα που να σε δεσμεύει».

Ρουθούνισα. «Δεν ήταν παραμύθι, Έντουαρντ. Εγώ δεν περνάω τον ελεύθερο χρόνο μου πλέκοντας σκευωρίες, όπως κάνουν μερικοί. Τι μπορούμε να κάνουμε για να ξεθεώσουμε την Μπέλλα σήμερα;» είπα μιμούμενη πολύ κακά τη φωνή του. Γέλασε, χωρίς να ντρέπεται. «Στ' αλήθεια θέλω να παραμείνω άνθρωπος λίγο ακόμα». Έσκυφα για να χαϊδέψω με το χέρι μου το γυμνό του στήθος. «Δε χόρτασα ακόμα».

Μου έριξε ένα αμφιλεγόμενο βλέμμα. «Γι' αυτό;» ρώτησε, πιάνοντας το χέρι μου, καθώς κατέβαινε προς το στομάχι του. «Το σεξ ήταν το κλειδί από την αρχή;» Στριφογύρισε τα μάτια του. «Γιατί δεν το σκέφτηκα;» μουρμούρισε σαρκαστικά. «Θα μπορούσα να είχα γλιτώσει από πολλούς τσακωμούς».

Γέλασα. «Ναι, πιθανότατα».

«Είσαι τόσο ανθρωπίνη», είπε ξανά.

«Το ξέρω».

Ένα ίχνος χαμόγελου σήκωσε τα χείλη του. «Θα πάμε στο Ντάρτμουθ; Αλήθεια;»

«Πιθανότατα θα αποτύχω σε όλα τα μαθήματα από το πρώτο εξάμηνο».

«Θα σου κάνω μαθήματα». Το χαμόγελο ήταν πλατύ τώρα. «Θα το λατρεύεις το πανεπιστήμιο».

«Πιστεύεις ότι θα βρούμε διαμέρισμα τόσο αργά;»

Έκανε μια γκριμάτσα, δείχνοντας ένοχος. «Κοίτα, έχουμε ήδη σπίτι εκεί. Ξέρεις, για καλό και για κακό».

«Αγοράσατε σπίτι;»

«Η ακίνητη περιουσία είναι καλή επένδυση».

Σήκωσα το ένα φρούδι μου και μετά δεν έδωσα συνέχεια.

«Άρα είμαστε έτοιμοι, τότε».

«Πρέπει να δω αν μπορούμε να κρατήσουμε το αμάξι σου για "πριν" λιγάκι ακόμα...»

«Ναι, θεός φυλάξει μήπως και δεν είμαι προστατευμένη από τανκς».

Χαμογέλασε.

«Πόσο ακόμα μπορούμε να μείνουμε εδώ;» ρώτησα.

«Είμαστε εντάξει από άποψη χρόνου. Μερικές βδομάδες ακόμα, αν θέλεις. Και μετά μπορούμε να επισκεφτούμε τον Τσάρλι, πριν πάμε στο Νιού Χάμσαϊρ. Θα μπορούσαμε να περάσουμε τα Χριστούγεννα με τη Ρενέ...»

Τα λόγια του ζωγράφιζαν ένα πολύ χαρούμενο άμεσο μέλλον, ένα μέλλον χωρίς πόνο για όλους όσους εμπλέκονταν. Το ουρτάρι του Τζέικομπ, παραλίγο ξεχασμένο, έτριξε, κι εγώ διόρθωσα τη σκέψη –για σχεδόν όλους.

Αυτό δε γινόταν καθόλου ευκολότερο. Τώρα που είχα ανακαλύψει ακριβώς πόσο καλό μπορούσε να είναι το να είσαι άνθρωπος, ήταν μεγάλος πειρασμός να αφήσω τα σχέδιά μου να

ξεστρατίσουν κάπως. Τι δεκαοχτώ, τι δεκαεννιά ή είκοσι... Είχε καμία σημασία στην πραγματικότητα; Δε θα άλλαζα τόσο πολύ μέσα σε ένα χρόνο. Και το να είμαι άνθρωπος μαζί με τον Έντουαρντ... η επιλογή γινόταν δλο και πιο δύσκολη κάθε μέρα.

«Μερικές βδομάδες», συμφώνησα. Και μετά, επειδή ποτέ δεν έμοιαζε να υπάρχει αρκετός καιρός, πρόσθεσα: «Σκεφτόμουν, λοιπόν –ξέρεις, αυτό που έλεγα πριν για το θέμα της εξάσκησης;»

Γέλασε. «Μπορείς να κρατήσεις αυτή τη σκέψη; Ακούω να έρχεται σκάφος. Πρέπει να είναι το συνεργείο για το καθαρίσμα».

Ήθελε να την κρατήσω αυτήν τη σκέψη. Λοιπόν, αυτό σημαίνει ότι δε θα με δυσκόλευε άλλο με την εξάσκηση; Χαμογέλασα.

«Άσε εμένα να εξηγήσω στον Γκουστάβο την ακαταστασία στο λευκό δωμάτιο, και μετά μπορούμε να βγούμε έξω. Υπάρχει ένα μέρος μέσα στη ζούγκλα στο νότιο τμήμα –»

«Δε θέλω να βγω έξω. Σήμερα δεν πρόκειται να γυρίσω ολόκληρο το νησί. Θέλω να μείνουμε εδώ και να δούμε ταινία».

Σούφρωσε τα χείλη του, προσπαθώντας να μη γελάσει με το δυσαρεστημένο μου ύφος. «Εντάξει, ότι θέλεις. Γιατί δε διαλέγεις μία, ενώ εγώ ανοίγω την πόρτα;»

«Δεν άκουσα κανένα να χτυπάει».

Έγειρε το κεφάλι του στα πλάγια, στήνοντας αντί. Μισό δευτερόλεπτο αργότερα, ακούστηκε ένα αδύναμο, δειλό χτύπημα στην πόρτα. Χαμογέλασε και γύρισε κατευθυνόμενος προς το χολ.

Εγώ πήγα προς τα ράφια κάτω από τη μεγάλη τηλεόραση και άρχισα να σαρώνω τους τίτλους. Ήταν δύσκολο να αποφασίσω από πού ν' αρχίσω. Είχαν περισσότερα DVD από κατάσταση ενοικίασης.

Άκουγα τη χαμηλή, βελούδινη φωνή του Έντουαρντ, καθώς γύριζε, διασχίζοντας το χολ, που συζητούσε με άνεση σε μια γλώσσα που υπέθετα ότι ήταν τέλεια πορτογαλικά. Μια άλλη, πιο τραχιά, ανθρώπινη φωνή απαντούσε στην ίδια γλώσσα.

Ο Έντουαρντ τους οδήγησε μέσα στο δωμάτιο, δείχνοντας στη διαδρομή προς την κουζίνα. Οι δυο Βραζιλιάνοι έδειχναν απίστευτα κοντοί και σκουρόχρωμοι δίπλα του. Ο ένας ήταν ένας στρογγυλός άντρας, η άλλη μια μικροκαμωμένη γυναίκα, με πρόσωπα και οι δύο γεμάτα ρυτίδες. Ο Έντουαρντ έκανε μια χειρονομία προς εμένα με ένα περήφανο χαμόγελο, κι άκουσα το όνομά μου μπερδεμένο με ένα χείμαρρο από άγνωστες λέξεις. Κοκκίνισα λιγάκι, καθώς σκέφτηκα το γεμάτο πούπουλα χάλι μέσα στο λευκό δωμάτιο, με το οποίο θα έρχονταν σε λίγο αντιμέτωποι. Ο κοντός άντρας μου χαμογέλασε ευγενικά.

Αλλά η μικροσκοπική γυναίκα με επιδερμίδα στο χρώμα του καφέ δε χαμογέλασε. Με κοίταζε με ένα μείγμα έκπληξης, ανησυχίας και κυρίως φόβου, που έκανε τα μάτια της να γουρλώσουν. Πριν προλάβω να αντιδράσω, ο Έντουαρντ τους έκανε νόημα να τον ακολουθήσουν στο κοτέτσι, κι εκείνοι χάθηκαν.

Όταν ήρθε ξανά, ήταν μόνος. Ήρθε γρήγορα στο πλάι μου και τύλιξε τα χέρια του γύρω μου.

«Τι έπαθε αυτή;» ψιθύρισα με έναν επείγοντα τόνο, καθώς θυμήθηκα την έκφραση πανικού που είχε.

Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους, ατάραχος. «Η Κάουρε είναι από τη μια μεριά από τη φυλή των Ινδιάνων Τικούνα. Έχει ανατραφεί με τέτοιο τρόπο, ώστε να έχει περισσότερες δεισιδαιμονίες –ή θα μπορούσες να πεις ότι έχει περισσότερη διαίσθηση– από αυτούς που ζουν στο σύγχρονο κόσμο. Υποπτεύεται τι είμαι ή τουλάχιστον έχει πέσει πολύ κοντά». Και πάλι δεν ακουγόταν ανήσυχος. «Έχουν τους δικούς τους θρύλους εδώ πέρα. Για τον Λίμπισομεν –ένα δαίμονα που πίνει αίμα και τα θύματά του είναι αποκλειστικά όμορφες γυναίκες». Με

κοίταξε με ένα πονηρό βλέμμα.

Μόνο όμορφες γυναίκες; Λοιπόν, αυτό ήταν κατά κάποιο τρόπο κολακευτικό.

«Έδειχνε έντρομη», είπα.

«Είναι –αλλά κυρίως ανησυχεί για 'σένα».

«Για 'μένα;»

«Φοβάται που σε έχω εδώ, ολομόναχη». Γέλασε πνιχτά με ένα ζοφερό τρόπο και μετά κοίταξε προς τον τοίχο με τις ταινίες. «Α, λοιπόν, γιατί δε διαλέγεις κάτι να δούμε; Αυτό είναι μια αποδεκτή ανθρώπινη ασχολία».

«Ναι, είμαι σίγουρη ότι μια ταινία θα την πείσει ότι είσαι άνθρωπος». Γέλασα και έσφιξα τα χέρια μου γύρω από το λαιμό του, καθώς τεντώθηκα στις μύτες των ποδιών μου. Εκείνος έσκυψε προς τα κάτω για να μπορέσω να τον φιλήσω, και μετά τα χέρια του σφίχτηκαν γύρω μου, σηκώνοντάς με από το πάτωμα, ώστε να μη χρειάζεται να σκύβει.

«Σιγά μη δούμε ταινία», μουρμούρισα, καθώς τα χείλη του κατέβαιναν προς τα κάτω στο λαιμό μου, μπλέκοντας τα δάχτυλά μου μέσα στα χάλκινα μαλλιά του.

Μετά άκουσα μια πνιχτή κραυγή, και με άφησε κάτω απότομα. Η Κάουρε στεκόταν κοκαλωμένη στο χολ, με πούπουλα στα μαύρα της μαλλιά, μια μεγάλη σακούλα με περισσότερα πούπουλα στα χέρια της, μια έκφραση τρόμου στο πρόσωπό της. Με κοίταξε, με μάτια έτοιμα να πεταχτούν έξω, καθώς εγώ κοκκίνιζα και χαμήλωνα το βλέμμα. Μετά ανάκτησε την ψυχραιμία της και μουρμούρισε κάτι που, ακόμα και σ' εκείνη την άγνωστη γλώσσα, ήταν ξεκάθαρα μια συγγνώμη. Ο Έντουαρντ χαμογέλασε και απάντησε με φιλικό τόνο. Εκείνη πήρε τα σκούρα της μάτια από πάνω μας και προχώρησε στο χολ.

«Σκεφτόταν αυτό που σκέφτομαι ότι σκεφτόταν, έτσι δεν είναι;» μουρμούρισα.

Εκείνος γέλασε με την περίπλοκη πρότασή μου. «Ναι».

«Ορίστε», είπα, απλώνοντας το χέρι μου στην τύχη και ηρπάζοντας μια ταινία. «Βάλε αυτήν να παίξει και ας κάνουμε ότι παρακολουθούμε».

Ήταν ένα παλιό μιούζικαλ με χαμογελαστά πρόσωπα και φουντωτά φορέματα στο εξώφυλλο.

«Πολύ κατάλληλο για μήνα του μέλιτος», ενέκρινε ο Έντουαρντ.

Ενώ οι ηθοποιοί στην οθόνη χόρευαν μέχρι να τελειώσει το εθιμικό τραγούδι της εισαγωγής, εγώ χουζούρευα στον καναπέ, φωλιασμένη μέσα στην αγκαλιά του Έντουαρντ.

«Θα πάμε πάλι στο λευκό δωμάτιο τώρα;» αναρωτήθηκα τιμπέλικα.

«Δεν ξέρω... Έχω ήδη κατακρεουργήσει το κεφαλάρι του κριβατιού στο άλλο δωμάτιο σε σημείο που να μην επισκευάζεται –ίσως αν περιορίσουμε την καταστροφή σε ένα μέρος του σπιτιού, η Έσμι μπορεί και να μας ξανακαλέσει μια μέρα».

Χαμογέλασα πλατιά. «Άρα θα υπάρξουν κι άλλες καταστροφές;»

Γέλασε με την έκφρασή μου. «Νομίζω πως μπορεί να είναι πιο ασφαλές, αν είναι προμελετημένες, αντί να περιμένω να μου επιτεθείς ξανά».

«Θα ήταν μόνο θέμα χρόνου», συμφώνησα αδιάφορα, αλλά ο σφυγμός μου πήγαινε σαν τρελός μέσα στις φλέβες μου.

«Υπάρχει κανένα πρόβλημα με την καρδιά σου;»

«Όχι. Γερή σαν ταύρος». Έκανα μια παύση. «Ήθελες μήπως να πάμε να επιθεωρήσουμε τη ζώνη της κατεδάφισης τώρα;»

«Ίσως είναι πιο ευγενικό να περιμένουμε μέχρι να είμαστε μόνοι. Εσύ μπορεί να μην το προσέχεις, όταν καταστρέφω τα έπιπλα, αλλά εκείνους πιθανότατα θα τους τρόμαζε».

Στην πραγματικότητα, είχα ήδη ξεχάσει τους ανθρώπους στο δίπλα δωμάτιο. «Σωστά. Να πάρει».

Ο Γκουστάβο κι η Κάουρε κινούνταν αργά μέσα στο σπίτι, ενώ εγώ περίμενα ανυπόμονα να τελειώσουν και προσπαθούσα να προσέξω το ευτυχισμένο τέλος στην οθόνη. Είχα αρχίσει να νυστάζω – αν και, σύμφωνα με τον Έντουαρντ, είχα κοιμηθεί τη μισή μέρα – όταν μια τραχιά φωνή με ξάφνιασε. Ο Έντουαρντ ανασηκώθηκε, κρατώντας με αγκαλιασμένη πάνω του, κι απάντησε στον Γκουστάβο σε πορτογαλικά που έρεαν με άνεση. Ο Γκουστάβο έγνεψε και πήγε ήσυχα προς την εξώπορτα.

«Τελείωσαν», μου είπε ο Έντουαρντ.

«Αυτό, λοιπόν, σημαίνει πως είμαστε μόνοι τώρα;»

«Τι λες να φας πρώτα μεσημεριανό;» πρότεινε.

Δάγκωσα το χέλιος μου, διχασμένη από το δίλημμα. Πεινούσα όντως αρκετά.

Με ένα χαμόγελο, με πήρε από το χέρι και με οδήγησε στην κουζίνα. Ήξερε το πρόσωπό μου τόσο καλά, που δεν είχε σημασία που δεν μπορούσε να διαβάσει το μυαλό μου.

«Αυτό έχει ξεφύγει απ' τον έλεγχο», παραπονέθηκα, όταν τελικά ένωσα χορτασμένη.

«Θέλεις να κολυμπήσεις με τα δελφίνια το απόγευμα – να κάψεις τις θερμίδες;» ρώτησε.

«Μπορεί αργότερα. Είχα μια άλλη ιδέα για να κάψω τις θερμίδες.»

«Και ποια ήταν αυτή;»

«Να, έχει μείνει ακόμα πολύ από το κεφαλάρι του κρεβατιού –»

Αλλά δεν ολοκλήρωσα. Με είχε ήδη σηκώσει στην αγκαλιά του, και τα χείλη του έκαναν τα δικά μου να σπαύσουν, καθώς με κουβαλούσε με υπεράνθρωπη ταχύτητα στο μπλε δωμάτιο.

7. ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟ

Η γραμμή του μαύρου ερχόταν καταπάνω μου μέσα από την ομίχλη που ήταν σαν πέπλο. Έβλεπα τα σκοτεινά ρουμπινί μάτια τους να αστράφτουν από τον πόθο, διψώντας να σκοτώσουν. Τα χείλη τους ήταν τραβηγμένα πίσω, πάνω από τα σουβλερά, υγρά τους δόντια – κάποιων για να γρυλίσουν, άλλων για να χαμογελάσουν.

Άκουσα το παιδί πίσω μου να κλαψουρίζει, αλλά δεν μπορούσα να γυρίσω για να το δω. Αν και ήθελα απεγνωσμένα να ββαιωθώ ότι ήταν ασφαλές, δεν είχα την πολυτέλεια να χάσω τη συγκέντρωσή μου τώρα.

Πλησίαζαν περισσότερο, αθόρυβα σαν φαντάσματα, με τους μαύρους μανδύες τους να κυματίζουν ελαφρώς, καθώς κινούνταν. Είδα τα χέρια τους να κουλουριάζονται σχηματίζοντας ασπρουδερές δαγκάνες αρπακτικών. Αρχισαν να απομακρύνονται ο ένας από τον άλλο, να ανοίγονται για να μας επιτεθούν από όλες τις μεριές. Ήμασταν περικυκλωμένοι. Θα πεθαίναμε.

Και τότε, σαν μια έκρηξη φωτός από μια αστραπή, όλο το

σκηνικό ήταν διαφορετικό. Κι όμως τίποτα δεν άλλαξε –οι Βολτούρι σέρνονταν ακόμα ύπουλα προς εμάς, έτοιμοι να σκοτώσουν. Ξαφνικά, ένιωσα μια λαχτάρα γι' αυτό. Ήθελα να μας επιτεθούν. Ο πανικός μετατράπηκε σε δίψα για αίμα, καθώς έσκυφα μπροστά, έτοιμη να ορμήσω, με ένα χαμόγελο στο πρόσωπό μου, κι ένα γρύλισμα βγήκε βίαια μέσα από τα ξεγυμνωμένα μου δόντια.

Πετάχτηκα όρθια, ξυπνώντας από το όνειρο σοκαρισμένη.

Το δωμάτιο ήταν σκοτεινό. Κι έκανε αποπνικτική ζέση. Ίδρώτας είχε βρέξει τα μαλλιά μου στους κροτάφους και κυλούσε στο λαιμό μου.

Ψαχούλεψα τα ζεστά σεντόνια και τα βρήκα άδεια.

«Έντουαρντ;»

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, τα δάχτυλά μου βρήκαν κάτι απαλό και λείο και σκληρό. Ένα κομμάτι χαρτί, διπλωμένο στη μέση. Πήρα μαζί μου το σημείωμα και ψηλαφώντας διέσχισα το δωμάτιο, για να φτάσω στο διακόπτη να ανάψω το φως.

Το εξωτερικό του σημειώματος απευθυνόταν στην κυρία Κάλεν.

Ξηπίζω να μην ξυπνήσεις και προσέξεις την απουσία μου, αλλά, αν το πόνος σου με κάνει να γυρίσω πριν από τον ύπνο, θα είμαι εδώ για να σε βοηθήσω. Ξανακοιμήσου κι εγώ θα είμαι εδώ όταν ξυπνήσεις πάλι. Λ' αγαπώ.

Αναστέναξα. Ήμασταν εδώ περίπου δυο βδομάδες τώρα, έτσι θα έπρεπε να περιμένω ότι θα χρειαζόταν να φύγει, αλλά δε σκεφτόμουν το χρόνο. Έμοιαζε σαν να υπήρχαμε εκτός του χρόνου εδώ, απλώς πλανιόμασταν σε μια κατάσταση τελειότητας.

Σκούπισα τον ιδρώτα από το μέτωπό μου. Ένιωθα εντελώς

ζωντανά, παρόλο που το ρολόι πάνω στο ντουλάπι έλεγε ότι είχε περάσει η μία μετά τα μεσάνυχτα. Ήξερα πως δε θα καθίφαινα να κοιμηθώ καθόλου, έτσι που ένιωθα ότι έσκαγα και κυλούσα. Για να μην αναφέρω το γεγονός ότι αν έσβηνα το φως κι έκλεινα τα μάτια, ήταν σίγουρο ότι θα έβλεπα μέσα στο κεφάλι μου εκείνες τις μαύρες σιλουέτες που αναζητούσαν τη λεία τους.

Σηκώθηκα και άρχισα να τριγυρνάω άσκοπα μέσα στο σκοτεινό σπίτι, πατώντας παντού τους διακόπτες. Το ένιωθα τόσο μεγάλο και άδειο χωρίς τον Έντουαρντ εκεί. Διαφορετικό.

Κατέληξα στην κουζίνα κι αποφάσισα ότι ίσως αυτό που χρειαζόμουν να ήταν φαγητό για να με παρηγορήσει.

Ψαχούλεψα μέσα στο ψυγείο, μέχρι που βρήκα όλα τα υλικά για τηγανητό κοτόπουλο. Ο κρότος και το τσιτσιρίσμα που έκανε το κοτόπουλο μέσα στο τηγάνι ήταν ένας ωραίος, οικείος ήχος – ένιωσα λιγότερη νευρική κατάσταση, καθώς γέμιζε τη σιωπή.

Μύριζε τόσο ωραία που άρχισα να τρώω κατευθείαν μέσα από το τηγάνι, καίγοντας τη γλώσσα μου εντωμεταξύ. Ως την πέμπτη ή έκτη μπουκιά, όμως, είχε κρυώσει αρκετά ώστε να νιώθω τη γεύση του. Άρχισα να μασάω πιο αργά. Υπήρχε κάτι περίεργο στη γεύση; Έλεγε το κρέας, και ήταν άσπρο μέχρι μέσα, αλλά αναρωτήθηκα μήπως ήταν ακόμα ωμό. Έφαγα άλλη μια δοκιμαστική μπουκιά – μάσησα δυο φορές. Μπλιάξ –οπωσδήποτε χαλασμένο. Πετάχτηκα πάνω για να το φτύσω στο νεροχύτη. Ξαφνικά, η μυρωδιά του κοτόπουλου μαζί με το λάδι ήταν αφηδαιστική. Πήρα ολόκληρο το πιάτο και το άδειασα στα σκουπίδια, μετά άνοιξα τα παράθυρα για να διώξω τη μυρωδιά. Ένα δροσερότσικο αεράκι είχε σηκωθεί έξω. Το ένιωθα ωραία πάνω στο δέρμα μου.

Ξαφνικά ένιωσα εξαντλημένη, αλλά δεν ήθελα να γυρίσω στο ζεστό δωμάτιο. Έτσι άνοιξα κι άλλα παράθυρα στο δωμάτιο με την τηλεόραση και ξάπλωσα στον καναπέ ακριβώς

από κάτω τους. Έβαλα πάλι την ίδια ταινία που είχαμε δει την προηγούμενη μέρα και αποκοιμήθηκα γρήγορα ακούγοντας το κεφάτο τραγούδι με το οποίο ξεκινούσε η ταινία.

Όταν ξανάνοιξα τα μάτια, ο ήλιος ήταν μεσουρανίς, αλλά δεν ήταν το φως που με ξύπνησε. Δροσερά χέρια βρίσκονταν γύρω μου, τραβώντας με πάνω τους. Ταυτόχρονα ένας ξαφνικός πόνος έκανε το στομάχι μου να κουλουριαστεί, σχεδόν σαν το σοκ, αφού σου έχουν δώσει μπουνιά στα σωθικά.

«Συγγνώμη», μουρμούριζε ο Έντουαρντ, καθώς σκούπιζε το ιδρωμένο μέτωπό μου με ένα παγερό χέρι. «Καλά που είμαι σχολαστικός. Δε σκέφτηκα πόσο θα ζεσταινόσουν, αν εγώ έφευγα. Θα ζητήσω να μας βάλουν κλιματιστικό, πριν ξαναφύγω».

Δεν μπορούσα να συγκεντρωθώ σ' αυτά που έλεγε. «Με συγχωρείς!» φώναξα πνιχτά, πασχίζοντας να ελευθερωθώ από τα χέρια του.

Σταμάτησε να με κρατάει αυτόματα. «Μπέλλα!»

Έτρεξα κατευθείαν για το μπάνιο με το χέρι μου πάνω στο στόμα μου. Ένιωθα τόσο απαίσιμα που δε με ένοιαζε καν –στην αρχή– που ήταν κι εκείνος μαζί μου, ενώ εγώ έσκυβα πάνω από την τουαλέτα και έκανα εμετό με ορμή.

«Μπέλλα; Τι έπαθες;»

Δεν μπορούσα να απαντήσω ακόμα. Με κρατούσε ανήσυχια, διώχνοντας τα μαλλιά μου από το πρόσωπό μου, περιμένοντας μέχρι να μπορέσω να αναπνεύσω ξανά.

«Να πάρει εκείνο το βρομοκοτόπουλο», μούγκρισα.

«Είσαι καλά;» Η φωνή του ήταν γεμάτη ένταση.

«Καλά», είπα αγκομαχώντας. «Είναι τροφική δηλητηρίαση. Δεν είναι ανάγκη να το βλέπεις αυτό. Φύγε».

«Αποκλείεται, Μπέλλα».

«Φύγε», μούγκρισα ξανά, πασχίζοντας να σηκωθώ όρθια για να ξεπλύνω το στόμα μου. Με βοήθησε απαλά, χωρίς να δίνει σημασία στις αδύναμες σπρωξιές που του έδινα.

Αφού το στόμα μου ήταν καθαρό, με κουβάλησε στο κρεβάτι και με έβαλε να κάτσω κάτω προσεχτικά, στηρίζοντάς με με τα μπράτσα του.

«Τροφική δηλητηρίαση;»

«Ναι», είπα βραχνά. «Έφτιαξα λίγο κοτόπουλο χθες το βράδυ. Είχε περίεργη γεύση, κι έτσι το πέταξα. Αλλά αφού έφαγα πρώτα μερικές μπουκιές».

Έβαλε ένα ψυχρό χέρι πάνω στο μέτωπό μου. Ένιωθα ωραία. «Πώς νιώθεις τώρα;»

Το σκέφτηκα για μια στιγμή. Η ναυτία είχε περάσει το ίδιο ξαφνικά όπως είχε έρθει, κι ένιωθα όπως και κάθε άλλο πρωί. «Αρκετά φυσιολογικά. Πεινάω λίγο, για να πω την αλήθεια».

Με ανάγκασε να περιμένω μια ώρα και να κρατήσω μέσα στο στομάχι μου ένα μεγάλο ποτήρι νερό, πριν μου τηγανίσει μερικά αυγά. Ένιωθα απολύτως φυσιολογικά, απλώς λιγάκι κουρασμένη, επειδή είχα σηκωθεί στη μέση της νύχτας. Έβαλε το CNN –είχαμε χάσει κάθε επαφή με τον κόσμο, θα μπορούσε να είχε ξεσπάσει ο τρίτος παγκόσμιος πόλεμος, κι εμείς δε θα το ξέραμε– κι εγώ κάθισα τεμπέλικα στην αγκαλιά του γλαρωμένη.

Βαρέθηκα με τις ειδήσεις και γύρισα για να τον φιλήσω. Όπως και το πρωί, ένας οξύς πόνος με χτύπησε στο στομάχι, όταν κουνήθηκα. Τραβήχτηκα μακριά του με το χέρι μου σφιχτά πάνω στο στόμα μου. Ήξερα ότι δε θα προλάβαινα αυτή τη φορά να φτάσω στο μπάνιο, έτσι έτρεξα στο νεροχύτη της κουζίνας.

Μου κράτησε πάλι τα μαλλιά.

«Ίσως πρέπει να γυρίσουμε στο Ρίο, να δούμε κανένα γιατρό», πρότεινε ανήσυχια, όταν ξέπλενα το στόμα μου μετά.

Κούνησα το κεφάλι μου και προχώρησα αργά προς το διάδρομο. Οι γιατροί σήμαιναν βελόνες. «Θα είμαι μια χαρά, αφού πλύνω τα δόντια μου».

Όταν το στόμα μου είχε καλύτερη γεύση, έφαξα στη βαλίτσα μου το μικρό βαλιτσάκι πρώτων βοηθειών που μου είχε βάλει η Άλις, γεμάτο με ανθρώπινα πράγματα, όπως επιδέσμους και παυσίπονα και –αυτό που χρειαζόμουν αυτή τη στιγμή– ένα χάπι για τη δυσπεψία. Μπορεί έτσι να έστρωνε το στομάχι μου, κι ο Έντουαρντ να ηρεμούσε.

Αλλά πριν προλάβω να βρω το χάπι της δυσπεψίας, έπεσα κατά τύχη πάνω σε κάτι άλλο που μου είχε βάλει η Άλις μαζί μου. Σήκωσα το μικρό μπλε κουτάκι και το κοίταξα επίμονα μέσα στο χέρι μου για μια παρατεταμένη στιγμή, ξεχνώντας όλα τα άλλα.

Μετά άρχισα να μετρώ μέσα στο κεφάλι μου. Μια φορά. Δυο φορές. Ξανά.

Το χτύπημα με ξάφνιασε: το μικρό κουτάκι έπεσε πάλι μέσα στη βαλίτσα.

«Είσαι καλά;» ρώτησε ο Έντουαρντ από την πόρτα. «Έκανες πάλι εμετό;»

«Ναι και όχι», είπα, αλλά η φωνή μου ακούστηκε σαν να πνιγόμουν.

«Μπέλλα; Μπορώ να μπω, σε παρακαλώ;» Ανήσυχα τώρα.

«Εν... τάξει;»

Μπήκε μέσα και ζύγισε τη στάση μου, έτσι όπως καθόμουν με τα πόδια σταυρωμένα στο πάτωμα, δίπλα στη βαλίτσα, και την έκφρασή μου, άδεια και με βλέμμα καρφωμένο στο κενό. Κάθισε πλάι μου, ενώ το χέρι του πήγε κατευθείαν στο μέτωπό μου.

«Τι συμβαίνει;»

«Πόσες μέρες πέρασαν από το γάμο;» ψιθύρισα.

«Δεκαεπτά», απάντησε αυτόματα. «Μπέλλα, τι έγινε;»

Μετρούσα ξανά. Σήκωσα ψηλά ένα δάχτυλο, προειδοποιώντας τον να περιμένει, και μουρμούρισα τους αριθμούς στον εαυτό μου. Είχα κάνει λάθος με τις μέρες πριν. Ήμασταν

εικό περισσότερο καιρό απ' όσο νόμιζα. Το πήρα πάλι απ' την αρχή.

«Μπέλλα!» ψιθύρισε με επείγοντα τόνο. «Κοντεύω να τρελαθώ εδώ πέρα!»

Προσπάθησα να καταπιώ. Δεν είχε αποτέλεσμα. Έτσι έφαξα μέσα στη βαλίτσα και πασπάτευα γύρω-γύρω, μέχρι που βρήκα το μικρό μπλε κουτάκι με τα ταμπόν ξανά. Τα σήκωσα ψηλά σιωπηλά.

Με κοίταξε μπερδεμένος. «Τι; Προσπαθείς να με πείσεις ότι η αρρώστια αυτή είναι προεμμηνορροϊκό σύνδρομο;»

«Όχι», κατάφερα να πω πνιχτά. «Όχι, Έντουαρντ. Προσπαθώ να σου πω ότι η περίοδός μου έχει καθυστερήσει πέντε μέρες.»

Η έκφρασή του δεν άλλαξε. Ήταν σαν να μην είχα μιλήσει.

«Δε νομίζω πως έχω πάθει τροφική δηλητηρίαση», πρόσθεσα.

Δεν απάντησε. Είχε μετατραπεί σε άγαλμα.

«Τα όνειρα», ψέλλισα στον εαυτό μου με φωνή επίπεδη. «Οι πολλές ώρες ύπνου. Το κλάμα. Όλο αυτό το φαγητό. Ωχ. Ωχ. Ωχ! Ωχ!»

Το βλέμμα του Έντουαρντ έμοιαζε γυάλινο, λες και δεν μπορούσε να με δει πια.

Αντανακλαστικά, σχεδόν ακούσια, το χέρι μου πήγε στο στομάχι μου.

«Ωχ!» τσίριξα πάλι.

Σηκώθηκα όρθια τρεκλίζοντας, γλιστρώντας μακριά από τα ακίνητα χέρια του Έντουαρντ. Δεν είχα βγάλει καθόλου το μικρό μεταξωτό σορτς και το νεγκλιζέ που είχα φορέσει για τον ύπνο. Τράβηξα βίαια το μπλε ύφασμα από τη μέση και κοίταξα επίμονα το στομάχι μου.

«Αδύνατον», ψιθύρισα.

Δεν είχα καμία απολύτως εμπειρία με την εγκυμοσύνη ή τα μωρά ή κανένα κομμάτι αυτού του κόσμου, αλλά χαζή δεν

ήμουν. Είχα δει αρκετές ταινίες κι εκπομπές στην τηλεόραση, ώστε να ξέρω ότι δε γινόταν έτσι. Είχα μόλις πέντε μέρες καθυστέρηση. Αν ήμουν έγκυος, το γεγονός δε θα είχε καν καταγραφεί από το κορμί μου. Δε θα είχα πρωινή ναυτία. Δε θα είχα αλλάξει τις διατροφικές μου συνήθειες και τις συνήθειες του ύπνου μου.

Και σίγουρα δε θα είχα ένα μικρό, αλλά ξεκάθαρο φούσκωμα να προεξέχει ανάμεσα στους γοφούς μου.

Κούνησα μπρος-πίσω τον κορμό μου, εξετάζοντάς το από κάθε οπτική γωνία, λες και θα εξαφανιζόταν στο σωστό φωτισμό. Χάιδεψα με τα δάχτυλά μου το δυσδιάκριτο εξόγκωμα, εκπληκτική από το πόσο σκληρό σαν πέτρα το ένιωθα κάτω από το δέρμα μου.

«Αδύνατον», είπα ξανά, επειδή, με εξόγκωμα ή όχι, με περίοδο ή όχι (και σίγουρα δεν υπήρχε καμία περίοδος, αν και ποτέ δεν είχα ούτε μια μέρα καθυστέρηση στη ζωή μου), δεν υπήρχε καμία περίπτωση να ήμουν έγκυος. Το μοναδικό άτομο με το οποίο είχα κάνει ποτέ σεξ ήταν ένας βρικόλακας, για όνομα του θεού.

Ένας βρικόλακας που ήταν ακόμα κοκαλωμένος στο πάτωμα, χωρίς κανένα σημάδι ότι θα κουνιόταν ξανά.

Λοιπόν, έπρεπε να υπάρχει κάποια άλλη εξήγηση, τότε. Κάτι δεν πήγαινε καλά μαζί μου. Κάποια παράξενη νοτιοαμερικάνικη αρρώστια με όλα τα συμπτώματα της εγκυμοσύνης, μόνο που παρουσιάζονταν πολύ πιο γρήγορα...

Και τότε θυμήθηκα κάτι. Ένα πρωινό αναζήτησης στο διαδίκτυο –έμοιαζε σαν να είχε περάσει μια ολόκληρη ζωή από τότε. Καθισμένη στο παλιό γραφείο στο δωμάτιό μου στο σπίτι του Τσάρλι, με ένα γκριζό φως να λάμπει μουντά μέσα από το παράθυρο, κοιτάζοντας τον αρχαίο υπολογιστή μου που αγκομαχούσε, διαβάζοντας αχόρταγα έναν ιστότοπο που λεγόταν "Οι Βρικόλακες από το Α ως το Ω". Είχαν περάσει λιγότερες από είκοσι τέσσερις ώρες, από τότε που ο Τζέικομπ

Μίλακ, προσπαθώντας να με διασκεδάσει με τους θρύλους των Κουιλαγιούτ στους οποίους δεν πίστευε ακόμα, μου είχε πει ότι ο Έντουαρντ ήταν βρικόλακας. Είχα σαρώσει με αγωνία τις πρώτες καταχωρήσεις στον ιστότοπο, που ήταν αφιερωμένος στους μύθους για τους βρικόλακες ανά τον κόσμο. Ο Ντίνταγκ από τις Φιλιππίνες, ο Εβραίος Έστρι, ο Ρουμάνος Βαριακόλατσι, ο Ιταλός Στρεγκόνι Μπενεφίτσι (ένας θρύλος που βασιζόταν στην πραγματικότητα στα κατορθώματα της νεαρής ηλικίας του καινούριου μου πεθερού, όταν ήταν με τους Βολτούρι, όχι ότι ήξερα κάτι γι' αυτό τότε) ... είχα δώσει και πιο λιγότερη προσοχή, καθώς οι ιστορίες γίνονταν ολο και πιο αβάσιμες. Θυμόμουν μονάχα αόριστα, μικρά κομμάτια από τις τελευταίες καταχωρήσεις. Κυρίως έμοιαζαν με δικαιολογίες που είχαν επινοηθεί για να εξηγήσουν πράγματα, όπως τα ποσοστά παιδικής θνησιμότητας –και την απιστία. Όχι, αγάπη μου, δεν έχω δεσμό με άλλη! Εκείνη η σεξί γυναίκα που είδες να βγαίνει στα κρυφά από το σπίτι ήταν ένας θηλυκός δαίμονας που συνουσιάστηκε μαζί μου, ενώ εγώ κοιμόμουν. Είμαι τυχερός που γλίτωσα και είμαι ζωντανός! (Φυσικά, με αυτά που ήξερα τώρα για την Τάνια και τις αδερφές της, υποψιάζομουν ότι κάποιες από αυτές τις δικαιολογίες μπορεί να μην ήταν τίποτα άλλο πέρα από γεγονότα). Υπήρχε και μια για τις κυρίες. Πώς μπορείς να με κατηγορείς ότι σου είμαι άπιστη –μόνο και μόνο επειδή γύρισες σπίτι μετά από δύο χρόνια ταξίδι στη θάλασσα και είμαι έγκυος; Ήταν ο δαίμονας που μου φύτεψε το παιδί. Με υπνώτισε με τις μυστικιστικές του βαμπιρικές δυνάμεις...

Αυτό ήταν μέρος του ορισμού του βαμπιρικού δαίμονα –η ικανότητα να αφήνει έγκυες τα δύσμοιρα θύματά του.

Κούνησα το κεφάλι μου, παραζαλισμένη. Μα...

Σκέφτηκα την Έσμι και ειδικά τη Ρόζαλι. Οι θηλυκοί βρικόλακες δεν μπορούσαν να κάνουν παιδιά. Αν ήταν δυνατόν, η Ρόζαλι θα είχε βρει κάποιον τρόπο ως τώρα. Ο μύθος του

δαιμόνα που αφήνει έγκυες γυναίκες δεν ήταν παρά ένα πα-
ραμύθι.

Μόνο που... να, υπήρχε μια διαφορά. Φυσικά η Ρόζαλι
δεν μπορούσε να συλλάβει παιδί, επειδή ήταν παγωμένη στην
κατάσταση στην οποία βρισκόταν, όταν πέρασε από τη θνη-
τότητα στην αθανασία. Δεν άλλαζε καθόλου. Και τα σώματα
των θνητών γυναικών έπρεπε να αλλάζουν για να γεννήσουν
παιδιά. Η συνεχής αλλαγή ενός μηνιαίου κύκλου κατά πρώ-
τον, κι έπειτα οι μεγαλύτερες αλλαγές που απαιτούνταν για να
φιλοξενηθεί ένα παιδί που μεγαλώνει. Το σώμα της Ρόζαλι δεν
μπορούσε να αλλάξει.

Το δικό μου, όμως, μπορούσε. Το δικό μου άλλαζε. Αγγίζα
το καρούμπαλο στο στομάχι μου, που δεν ήταν εκεί χθες.

Και οι θνητοί άντρες –να, ως επί το πλείστον έμεναν ίδιοι
από την εφηβεία μέχρι και το θάνατό τους. Θυμήθηκα μια τυ-
χαία ασήμαντη λεπτομέρεια που είχα σταχυολογήσει ποιος ξέ-
ρει από πού: ο Τσάρλι Τσάπλιν ήταν στα εβδομήντα του, όταν
έγινε πατέρας στο μικρότερο παιδί του. Οι άντρες δεν είχαν
τίποτα τέτοιο, όπως γόνιμη ηλικία ή κύκλους γονιμότητας.

Φυσικά, πώς θα μπορούσε κανείς να ξέρει αν οι αρσενικοί
βρικόλακες μπορούσαν να γίνουν πατέρες, όταν οι θηλυκοί
τους σύντροφοι δεν μπορούσαν να γίνουν μητέρες; Ποιος
βρικόλακας πάνω στη γη θα είχε την απαραίτητη αυτοσυ-
γκράτηση για να δει αν ίσχυε η θεωρία με μια θνητή; Ή την
τάση για κάτι τέτοιο;

Μπορούσα να σκεφτώ ένα μόνο.

Ένα μέρος του κεφαλιού μου προσπαθούσε να ξεχωρίσει
ανάμεσα στα γεγονότα, τη μνήμη και τις εικασίες, ενώ το
άλλο μισό –το μέρος που έλεγχε την ικανότητα να κινήσει
ακόμα και τους πιο μικρούς μύες– είχε σαστίσει, χωρίς καμία
δυνατότητα για φυσιολογικές λειτουργίες. Δεν μπορούσα να
κουνήσω τα χείλη μου για να μιλήσω, αν και ήθελα να ζητήσω
από τον Έντουαρντ να μου εξηγήσει, παρακαλώ, τι συνέβαινε.

Έπρεπε να γυρίσω εκεί που καθόμουν, να τον αγγίξω, αλλά το
σώμα μου δεν ακολουθούσε εντολές. Μπορούσα μόνο να κοι-
τάω μέσα στα σοκαρισμένα μου μάτια στον καθρέφτη, ενώ
τα δάχτυλά μου πιέζαν επιφυλακτικά το φούσκωμα στον κορ-
μό μου.

Και τότε, όπως και στον ολοζώντανο εφιάλτη μου χθες το
βράδυ, το σκηνικό άλλαξε απότομα. Όλα όσα έβλεπα στον κα-
θρέφτη έδειχναν εντελώς διαφορετικά, αν και στην πραγμα-
τικότητα τίποτα δεν ήταν διαφορετικό.

Αυτό που συνέβη για να τα αλλάξει όλα ήταν ότι ένα απα-
λό, μικρό σκούνημα που ταρακούνησε το χέρι μου –από μέσα
από το σώμα μου.

Την ίδια στιγμή χτύπησε το τηλέφωνο του Έντουαρντ, δια-
περαστικό και απαιτητικό. Κανένας μας δεν κουνήθηκε. Χτύ-
πησε ξανά και ξανά. Προσπάθησα να απομονώσω τον ήχο και
να τον βγάλω από το ακουστικό μου πεδίο, ενώ πίεζα με τα
δάχτυλά μου το στομάχι μου, περιμένοντας. Στον καθρέφτη η
έκφρασή μου δεν ήταν πια σαστισμένη –ήταν γεμάτη απορία
ώρα. Μετά βίας το πρόσεξα όταν τα παράξενα, σιωπηλά δά-
κρυα άρχισαν να κυλάνε στα μάγουλά μου.

Το τηλέφωνο συνέχισε να χτυπάει. Μακάρι να απαντούσε
ο Έντουαρντ –εγώ εκείνη την ώρα είχα βιώσει μια ιδιαίτερη
στιγμή. Πιθανότατα τη μεγαλύτερη της ζωής μου.

Ντριν! Ντριν! Ντριν!

Τελικά, ο εκνευρισμός διαπέρασε όλα τα άλλα. Γονάτισα δι-
πλα στον Έντουαρντ –συνειδητοποίησα ότι κουνιόμουν πιο
προσεχτικά, έχοντας χίλιες φορές περισσότερη συναίσθηση
του τρόπου με τον οποίο ένιωθα την κάθε κίνηση– και χτύ-
πησα ελαφρά τις τσέπες του, μέχρι που βρήκα το τηλέφωνο.
Μισοπερίμενα να ξεπαγώσει και να απαντήσει ο ίδιος, αλλά
εκείνος ήταν εντελώς ακίνητος.

Αναγνώρισα τον αριθμό και μπορούσα εύκολα να μαντέψω
γιατί έπαιρνε τηλέφωνο.

«Γεια σου, Άλις», είπα. Η φωνή μου ήταν πολύ καλύτερα απ' ό,τι πριν. Καθάρισα το λαιμό μου.

«Μπέλλα; Μπέλλα, είσαι καλά;»

«Ναι. Εεε. Είναι εκεί ο Κάρλαϊλ;»

«Εδώ είναι. Τι πρόβλημα υπάρχει;»

«Δεν είμαι... εκατό τοις εκατό... σίγουρη...»

«Ο Έντουαρντ είναι καλά;» ρώτησε καχύποπτα. Φώναξε το όνομα του Κάρλαϊλ, και μετά απαιτήσε να μάθει: «Γιατί δε σήκωσε εκείνος το τηλέφωνο;» πριν προλάβω να απαντήσω στην πρώτη της ερώτηση.

«Δεν είμαι σίγουρη.»

«Μπέλλα, τι συμβαίνει; Μόλις είδα –»

«Τι είδες;»

Ακολούθησε σιωπή. «Ορίστε ο Κάρλαϊλ», είπε τελικά.

Ένωθα λες και μου είχαν ρίξει στις φλέβες μου παγωμένο νερό. Αν η Άλις είχε δει κάποιο δράμα με εμένα και ένα παιδί με πράσινα μάτια και αγγελικό πρόσωπο στην αγκαλιά μου, θα μου είχε απαντήσει, έτσι δεν είναι;

Ενώ περίμενα το κλάσμα του δευτερολέπτου που χρειάστηκε ο Κάρλαϊλ να μιλήσει, το δράμα που είχα φανταστεί ότι είχε δει η Άλις χόρευε πίσω από τα βλέφαρά μου. Ένα μικροσκοπικό, πανέμορφο μωράκι, ακόμα πιο όμορφο κι από το αγόρι στο όνειρό μου – ένας μικρούλης Έντουαρντ στην αγκαλιά μου. Ζεστασιά διαπέρασε τις φλέβες μου, διώχνοντας τον πάγο.

«Μπέλλα, ο Κάρλαϊλ είμαι. Τι τρέχει;»

«Απλώς –» Δεν ήμουν σίγουρη πώς να απαντήσω. Θα γελούσε με τα συμπεράσματά μου, θα μου έλεγε ότι ήμουν τρελή; Μήπως έβλεπα άλλο ένα χρωματιστό όνειρο; «Απλώς ανησυχώ λιγάκι για τον Έντουαρντ... Μπορούν οι βρικόλακες να πάθουν σοκ;»

«Έχει πάθει κάτι;» Η φωνή του Κάρλαϊλ ήταν ξαφνικά επείγουσα.

«Όχι, όχι», τον διαβεβαίωσα. «Απλώς... έχει ξαφνια-

σσει».

«Δεν καταλαβαίνω, Μπέλλα.»

«Νομίζω... να, νομίζω ότι... μπορεί... ίσως να...» Πήρα μια βαθιά ανάσα. «Να είμαι έγκυος.»

Σαν να ήθελε να στηρίξει την άποψή μου, άλλο ένα μικρό σπρώξιμο στην κοιλιά μου. Το χέρι μου πήγε κατευθείαν στο στομάχι μου.

Μετά από μια μεγάλη παύση η ιατρική εκπαίδευση του Κάρλαϊλ ήρθε στο προσκήνιο.

«Ποια ήταν η πρώτη μέρα του τελευταίου κύκλου της περιόδου σου;»

«Δεκάξι μέρες πριν το γάμο». Είχα κάνει μέσα στο μυαλό μου τους υπολογισμούς αρκετά σχολαστικά μόλις πριν λίγο, ώστε να μπορώ να απαντήσω με βεβαιότητα.

«Πώς νιώθεις;»

«Παράξενα», του είπα, και η φωνή μου ράγισε. Άλλο ένα μυάκι από δάκρυα κύλησε στα μάγουλά μου. «Θα σου φανεί τρελό –κοίτα, το ξέρω ότι είναι πολύ νωρίς για κάτι απ' όλα αυτά. Μπορεί και να είμαι τρελή. Αλλά βλέπω αλλόκοτα όνειρα και τρώω όλη την ώρα και κάνω εμετούς και... και... ορκίζομαι ότι κάτι κουνήθηκε μέσα μου μόλις τώρα.»

Το κεφάλι του Έντουαρντ σηκώθηκε απότομα.

Αναστέναξα με ανακούφιση.

Ο Έντουαρντ άπλωσε το χέρι του να πάρει το τηλέφωνο, με πρόσωπο λευκό και σκληρό.

«Εεε, νομίζω ότι ο Έντουαρντ θέλει να σου μιλήσει.»

«Δωσ' τον μου», είπε ο Κάρλαϊλ με φωνή γεμάτη ένταση.

Όχι απόλυτα σίγουρη ότι ο Έντουαρντ μπορούσε να μιλήσει, έβαλα το τηλέφωνο στο απλωμένο του χέρι.

Το έβαλε κοντά στο αυτί του. «Είναι δυνατό;» ψιθύρισε.

Άκουγε για πολλή ώρα, κοιτάζοντας ανέκφραστα το κενό.

«Κι η Μπέλλα;» ρώτησε. Το χέρι του τυλίχτηκε γύρω μου, καθώς μιλούσε, τραβώντας με πιο κοντά δίπλα του.

Άκουγε για ένα χρονικό διάστημα που μου φάνηκε πολλή ώρα και μετά είπε: «Ναι. Ναι, εντάξει».

Τράβηξε το τηλέφωνο μακριά από το αυτί του και πάτησε το πλήκτρο του τέλους της συνομιλίας. Αμέσως, κάλεσε έναν καινούριο αριθμό.

«Τι είπε ο Κάρλαϊλ;» ρώτησα ανυπόμονα.

Ο Έντουαρντ απάντησε με άτονη φωνή. «Πιστεύει πως είσαι έγκυος».

Οι λέξεις έκαναν ένα ζεστό ρίγος να διαπεράσει τη σπονδυλική μου στήλη. Ο μικρός ταραξίας κουνήθηκε νευρικά μέσα μου.

«Ποιον παίρνεις τώρα;» ρώτησα, καθώς έβαζε το τηλέφωνο πάλι στο αυτί του.

«Στο αεροδρόμιο. Γυρίζουμε σπίτι».

Ο Έντουαρντ μιλούσε στο τηλέφωνο περισσότερο από μια ώρα χωρίς διακοπή. Υπέθετα ότι κανόνιζε την πτήση της επιστροφής μας, αλλά δεν μπορούσα να είμαι σίγουρη, επειδή δε μιλούσε αγγλικά. Ακουγόταν σαν να τσακωνόταν μιλούσε πολύ μέσα από τα δόντια του.

Ενώ τσακωνόταν, μάζευε και τα πράγματα. Στροβιλιζόταν γύρω-γύρω στο δωμάτιο σαν θυμωμένος σίφουνας, σπέρνοντας στο δρόμο του, αντί για την καταστροφή, την τάξη. Έριξε ένα σύνολο από τα ρούχα μου στο κρεβάτι χωρίς να τα κοιτάξει, έτσι υπέθεσα ότι είχε έρθει η ώρα να ντυθώ. Συνέχισα με τον τσακωμό του, ενώ εγώ άλλαξα, κάνοντας χειρονομίες με ξαφνικές, νευριασμένες κινήσεις.

Όταν δεν άντεχα πια τη βίαιη ενέργεια που εξέπεμπε, έφυγα από το δωμάτιο ήσυχਾ. Η μανιώδης συγκέντρωσή του μου προκαλούσε ναυτία –όχι σαν την πρωινή ναυτία, αλλά μια δυσφορία. Θα περίμενα κάπου αλλού να του περάσουν τα νεύρα. Δεν μπορούσα να μιλήσω σ' αυτό τον παγερό, συγκεντρωμένο Έντουαρντ, που ειλικρινά με τρόμαζε λίγο.

Για άλλη μια φορά, κατέληξα στην κουζίνα. Υπήρχε μια σακούλα με αλμυρά κουλουράκια στο ντουλάπι. Αρχισα να μασητώ αφηρημένα, κοιτάζοντας έξω από το παράθυρο, την άμμο και τα βράχια και τα δέντρα και τον ωκεανό, που όλα λαμπύριζαν στον ήλιο.

Κάποιος μου έδωσε μια κλοτσιά.

«Το ξέρω», είπα. «Ούτε κι εγώ θέλω να φύγω».

Κοίταξα έξω από το παράθυρο για μια στιγμή, αλλά ο ταραξίας δεν απάντησε.

«Δεν καταλαβαίνω», ψιθύρισα. «Πού είναι το λάθος εδώ;»

Εκπληκτικό, εντελώς. Απίστευτο, εντάξει κι αυτό. Αλλά λάθος

Όχι.

Τότε γιατί λοιπόν ο Έντουαρντ ήταν έξαλλος από θυμό; Αυτός ήταν που είχε ευχηθεί μεγαλόφωνα να είχαμε κάνει πραγματικά έναν αναγκαστικό γάμο λόγω εγκυμοσύνης.

Προσπάθησα να το σκεφτώ λογικά.

Μπορεί να μην ήταν τόσο μυστήριο το γεγονός ότι ο Έντουαρντ ήθελε να πάμε σπίτι αμέσως. Ήθελε να με δει ο Κάρλαϊλ, να βεβαιωθεί ότι το συμπέρασμά μου ήταν σωστό –αν και δεν υπήρχε απολύτως καμία αμφιβολία μέσα στο κεφάλι μου σ' αυτό το σημείο. Πιθανόν να ήθελαν να καταλάβουν γιατί ήμουν ήδη τόσο έγκυος, με το καρούμπαλο και τις κλοτσιές και όλα αυτά. Αυτό δεν ήταν φυσιολογικό.

Μόλις το σκέφτηκα αυτό, ήμουν σίγουρη ότι κατάλαβα. Πρέπει να ανησυχούσε τόσο πολύ για το μωρό. Εμένα δεν είχε προλάβει ακόμα να με πιάσει κρίση. Ο δικός μου εγκέφαλος δοούλενε πιο αργά από το δικό του –είχε ακόμα κολλήσει θαυμάζοντας την εικόνα που είχε συλλάβει νωρίτερα: το μικρό παιδάκι με τα μάτια του Έντουαρντ –πράσινα, όπως ήταν τα δικά του, όταν ήταν άνθρωπος– ξαπλωμένο μέσα στην αγκαλιά μου, ξανθούλικο και πανέμορφο. Ήλπιζα να έχει ακριβώς

το πρόσωπο του Έντουαρντ, χωρίς καμία ανάμειξη του δικού μου.

Ήταν παράξενο πόσο απότομα και απόλυτα απαραίτητο είχε γίνει αυτό το όραμα. Από εκείνο το πρώτο μικρό άγγιγμα, ολόκληρος ο κόσμος είχε αλλάξει. Εκεί όπου πριν υπήρχε ένα μόνο πράγμα χωρίς το οποίο δεν μπορούσα να ζήσω, τώρα υπήρχαν δύο. Δεν υπήρχε κανένας διαχωρισμός – η αγάπη μου δεν ήταν μοιρασμένη στα δυο τους τώρα – δεν ήταν έτσι. Ήταν περισσότερο λες και η καρδιά μου είχε μεγαλώσει, είχε φουσκώσει στο διπλάσιο μέγεθος εκείνη τη στιγμή. Όλος αυτός ο επιπλέον χώρος είχε ήδη γεμίσει. Το μέγαλωμα ήταν σχεδόν ιλιγγιώδες.

Δεν είχα καταλάβει ποτέ στ' αλήθεια τον πόνο και την αγανάκτηση της Ρόζαλι πριν. Δεν είχα φανταστεί ποτέ τον εαυτό μου ως μητέρα, ποτέ δεν ήθελα κάτι τέτοιο. Ήταν πανεύκολο να ορκιστώ στον Έντουαρντ ότι δε με ένοιαζε που δε θα έκανα παιδιά για χάρη του, επειδή πραγματικά δεν ήθελα. Τα παιδιά, με την αφηρημένη έννοιά τους, δε μου άρεσαν ποτέ. Έμοιαζαν φασαριόζικα πλάσματα, που συχνά έσταζαν κάποιο είδος γλίτσας. Ποτέ δεν είχα πολλά πάρε-δώσε μαζί τους. Όταν ονειρευόμουν η Ρενέ να μου χαρίσει έναν αδερφό, πάντα φανταζόμουν ένα μεγαλύτερο αδερφό. Κάποιον που να με φροντίζει αυτός, αντί για το αντίστροφο.

Αυτό το παιδί, το παιδί του Έντουαρντ, ήταν μια τελείως διαφορετική ιστορία.

Το ήθελα όπως ήθελα και τον αέρα για να αναπνεύσω. Δεν ήταν επιλογή – ήταν αναγκαιότητα.

Μπορεί να είχα πολύ κακή φαντασία. Μπορεί αυτός να ήταν ο λόγος που δε φαντάστηκα ότι θα μου άρεσε να είμαι παντρεμένη, μέχρι που τελικά παντρεύτηκα – δεν μπόρεσα να δω ότι θα ήθελα ένα μωρό, μέχρι που τελικά ερχόταν ήδη ένα...

Καθώς ακούμπησα το χέρι μου στο στομάχι μου, περιμένοντας το επόμενο σκούντημα, δάκρυα κύλησαν στα μάγουλά

μου λανά.

«Μπέλλα;»

Υύρισα, ανήσυχη από τον τόνο της φωνής του. Ήταν υπερβολικά παγερή, υπερβολικά προσεχτική. Το πρόσωπό του ήταν ίδιο με τη φωνή του, άδειο και σκληρό.

Και μετά είδε ότι έκλαιγα.

«Μπέλλα!» Διέσχισε το δωμάτιο σαν αστραπή και έβαλε τα χέρια του πάνω στο πρόσωπό μου. «Πονάς;»

«Όχι, όχι –»

Με τράβηξε κοντά στο στήθος του. «Μη φοβάσαι. Θα είμαστε σπίτι σε δεκάξι ώρες. Θα είσαι μια χαρά. Ο Κάρλαϊλ θα είναι έτοιμος, όταν φτάσουμε. Θα το τακτοποιήσουμε, και θα είσαι μια χαρά, θα είσαι μια χαρά.»

«Θα το τακτοποιήσουμε; Τι θες να πεις;»

Τραβήχτηκε μακριά μου και με κοίταξε στα μάτια. «Θα βγάλουμε αυτό το πράγμα από το σώμα σου, πριν προλάβει να πειράξει κανένα κομμάτι σου. Μη φοβάσαι. Δε θα το αφήσω να σε πειράξει.»

«Αυτό το πράγμα;» φώναξα πνιχτά.

Υύρισε απότομα από την άλλη μεριά, προς την πόρτα. «Να πάρει! Ξέχασα ότι ο Γκουστάβο θα ερχόταν σήμερα. Θα τον λεφορτωθώ και θα γυρίσω πίσω αμέσως». Όρμησε βιαστικά έξω από το δωμάτιο.

Έπιασα γερά τον πάγκο για να στηριχτώ. Τα γόνατά μου έτρεμαν.

Ο Έντουαρντ μόλις είχε αποκαλέσει το μικρό ταραξία μου πράγμα. Είπε ότι ο Κάρλαϊλ θα το έβγαζε.

«Όχι», ψιθύρισα.

Είχα παρεξηγήσει πριν. Δεν ενδιαφερόταν καθόλου για το μωρό. Ήθελε να του κάνει κακό. Η πανέμορφη εικόνα μέσα στο μυαλό μου άλλαξε απότομα, έγινε κάτι σκοτεινό. Το όμορφο μωρό μου έκλαιγε, αφού τα αδύναμα χέρια μου δεν ήταν αρκετά για να το προστατέψουν...

Τι μπορούσα να κάνω; Θα κατάφερνα να τους πείσω με λογικά επιχειρήματα; Κι αν δεν μπορούσα; Μήπως έτσι εξηγείτο η παράξενη σιωπή της Άλις στο τηλέφωνο; Αυτό ήταν που είχε δει; Τον Έντουαρντ και τον Κάρλαιλ να σκοτώνουν εκείνο το χλωμό, τέλειο παιδί, πριν προλάβει να ζήσει;

«Όχι», ψιθύρισα ξανά, με φωνή πιο δυνατή. Αυτό δε γινόταν να συμβεί. Δεν μπορούσα να το επιτρέψω.

Άκουσα τον Έντουαρντ να μιλάει πάλι πορτογαλικά. Να τσακάνεται ξανά. Η φωνή του πλησίασε πιο κοντά, και τον άκουσα να γρυλίζει από αγανάκτηση. Μετά άκουσα μια άλλη φωνή, χαμηλή και συνεσταλμένη. Τη φωνή μιας γυναίκας.

Μπήκε στην κουζίνα μπροστά της και ήρθε κατευθείαν σ' εμένα. Σκούπισε τα δάκρυα από τα μάγουλά μου και μουρμούρισε στο αυτί μου μέσα από τη λεπτή, σκληρή γραμμή των χειλιών του.

«Επιμένει να αφήσει το φαγητό που έφερε –μας ετοίμασε βραδινό». Αν ήταν λιγότερο τσιτωμένος, λιγότερο έξαλλος από θυμό, ήξερα ότι θα είχε στριφογυρίσει τα μάτια του. «Είναι μια δικαιολογία –θέλει να βεβαιωθεί ότι δε σε σκότωσα ακόμα». Η φωνή του έγινε ψυχρή σαν τον πάγο στο τέλος.

Η Κάουρε πρόβαλλε προσεχτικά από τη γωνία με ένα σκεπασμένο πιάτο στα χέρια της. Μακάρι να μιλούσα πορτογαλικά ή τα ισπανικά μου να ήταν λιγότερο υποτυπώδη, ώστε να προσπαθούσα να ευχαριστήσω αυτή τη γυναίκα που είχε τολμήσει να εξαγριώσει ένα βρικόλακα μόνο και μόνο για να δει αν ήμουν καλά.

Τα μάτια της τρεμόπαιξαν ανάμεσα στους δυο μας. Την είδα να αξιολογεί το χρώμα στο πρόσωπό μου, την υγρασία στα μάτια μου. Ψέλλιζοντας κάτι που δεν κατάλαβα, άφησε το πιάτο στον πάγκο.

Ο Έντουαρντ της είπε κάτι κοφτά: δεν τον είχα ακούσει ποτέ να είναι τόσο αγενής ξανά. Εκείνη γύρισε για να φύγει, και η στροβιλιστική κίνηση της μακριάς της φούστας μου

έφερε τη μυρωδιά του φαγητού στο πρόσωπό μου. Ήταν δυνατή –κρεμμύδια και ψάρι. Μου ήρθε αναγούλα και έστριψα γρήγορα πηγαίνοντας προς το νεροχύτη. Ένωσα τα χέρια του Έντουαρντ στο μέτωπό μου κι άκουσα τον καθησυχαστικό του ψιθύρο μέσα από τη βοή μέσα στα αυτιά μου. Τα χέρια του εξαφανίστηκαν για ένα δευτερόλεπτο, κι άκουσα την πόρτα του ψυγείου να κλείνει με δύναμη. Ευτυχώς η μυρωδιά εξαφανίστηκε με τον ήχο, και τα χέρια του Έντουαρντ δρόσιζαν ξανά το ιδρωμένο μου πρόσωπο. Πέρασε γρήγορα.

Ξέπλυνα το στόμα μου στη βρύση, ενώ εκείνος χάιδετο το πλάι του προσώπου μου.

Υπήρχε ένα διστακτικό μικρό σπρώξιμο μέσα στη μήτρα μου.

Όλα εντάξει. Είμαστε εντάξει, σκέφτηκα προς το εξόγκωμα.

Ο Έντουαρντ με γύρισε από την άλλη, τραβώντας με μέσα στην αγκαλιά του. Ακούμπησα το κεφάλι μου στον ώμο του. Τα χέρια μου ενστικτωδώς σταύρωσαν πάνω από το στομάχι μου.

Άκουσα μια μικρή πνιχτή κραυγή και σήκωσα το κεφάλι.

Η γυναίκα ήταν ακόμα εκεί, distάζοντας στο κατώφλι της πόρτας με τα χέρια της μισοτεντωμένα, λες και έψαχνε κάποιον τρόπο να βοηθήσει. Τα μάτια της ήταν καρφωμένα πάνω στα χέρια μου, και είχαν γουρλώσει από την έκπληξη. Το στόμα της είχε μείνει ανοιχτό.

Μετά έβγαλε κι ο Έντουαρντ μια πνιχτή κραυγή και ξαφνικά γύρισε το πρόσωπό του προς τη γυναίκα, σπρώχνοντάς με ελαφρά πίσω από το σώμα του. Το χέρι του τυλίχτηκε στον κορμό μου, σαν να με κρατούσε πίσω.

Ξαφνικά, η Κάουρε του φώναζε –δυνατά, οργισμένα, οι ακαταλαβίστικες λέξεις της διέσχιζαν το δωμάτιο πετώντας σαν μαχαίρια. Σήκωσε τη μικροσκοπική γροθιά της στον αέρα κι έκανε δύο βήματα μπροστά, κουνώντας την εναντίον του. Παρά την αγριότητά της, ήταν εύκολο να δει κανείς τον τρόπο

μέσα στα μάτια της.

Ο Έντουαρντ έκανε κι αυτός ένα βήμα προς εκείνη, κι εγώ έσφιξα το χέρι του, φοβισμένη για τη γυναίκα. Αλλά όταν διέκοψε τον εξάψαλμό της, η φωνή του με ξάφνιασε, ειδικά δεδομένου του πόσο απότομος ήταν μαζί της, όταν δεν του τσίριζε. Τώρα ήταν χαμηλόφωνη – ήταν παρακλητική. Όχι μόνο αυτό, αλλά κι ο ήχος ήταν διαφορετικός, πιο λαρυγγικός, είχε χάσει τη μελωδικότητά της. Δεν μου φαινόταν ότι μιλούσε πορτογαλικά πια.

Για μια στιγμή, η γυναίκα τον κοίταξε απορημένη, και μετά τα μάτια της έγιναν πιο στενά, καθώς έκανε γαβγίζοντας μια μακριά ερώτηση στην ίδια άγνωστη γλώσσα.

Παρατήρησα το πρόσωπό του να γίνεται θλιμμένο και σοβαρό, κι έγενεψε μια φορά. Εκείνη έκανε ένα βήμα πίσω και σταυροκοπήθηκε.

Αυτός άπλωσε το χέρι του προς εκείνη, κάνοντας μια χειρονομία προς εμένα και μετά ακουμπώντας το χέρι του στο μάγουλό μου. Εκείνη απάντησε ξανά θυμωμένα, με τα χέρια της απλωμένα κατηγορηματικά προς αυτόν, και μετά έκανε μια χειρονομία προς τον Έντουαρντ. Όταν τελείωσε, εκείνος την παρακάλεσε ξανά με την ίδια χαμηλή, επείγουσα φωνή.

Η έκφρασή της άλλαξε – τον κοίταξε με φανερή αμφιβολία στο πρόσωπό της καθώς μιλούσε, ενώ τα μάτια της στρέφονταν επανειλημμένα στιγμιαία στο μπερδεμένο πρόσωπό μου. Κοίταζε μπρος-πίσω ανάμεσα στους δυο μας, και τότε, ασυναίσθητα καθώς φάνηκε, έκανε ένα βήμα μπροστά.

Έκανε μια κίνηση με τα χέρια της, μιμούμενη ένα σχήμα σαν μπαλόκι που προεξείχε από το στομάχι της. Εγώ ξαφνιαστήκα – οι θρύλοι της για τον αρπακτικό αιμοπότη περιλάμβαναν κι αυτό; Ήταν δυνατόν να ξέρει κάτι γι' αυτό που μεγάλωνε μέσα μου;

Περπάτησε μερικά βήματα προς τα μπρος επίτηδες αυτή τη φορά και έκανε μερικές σύντομες ερωτήσεις, στις οποίες

εκείνος απάντησε με ένταση. Μετά εκείνος έγινε ο ανακριτής της – μια γρήγορη ερώτηση. Αυτή δίστασε και μετά κούνησε το κεφάλι της αργά. Όταν μίλησε ξανά, η φωνή του ήταν τόσο εναγώνια που σήκωσα τα μάτια για να τον κοιτάξω έκπληκτη. Το πρόσωπό του ήταν τραβηγμένο πίσω από τον πόνο.

Σε απάντηση, εκείνη περπάτησε αργά προς τα μπρος, μέχρι που ήταν αρκετά κοντά, ώστε να ακουμπήσει το μικρό της χέρι πάνω στο δικό μου, πάνω στο στομάχι μου. Είπε μια λέξη στα πορτογαλικά.

«Μόρτε*», ψιθύρισε σιγανά. Μετά γύρισε, με ώμους σκυφτούς, λες και η συζήτηση την είχε γεράσει, κι έφυγε από το δωμάτιο.

Ήξερα αρκετά ισπανικά για να καταλάβω αυτή τη λέξη.

Ο Έντουαρντ είχε παγώσει ξανά, ακολουθώντας τη με το βλέμμα του με μια βασανισμένη έκφραση που είχε χαραχτεί στο πρόσωπό του. Λίγα λεπτά αργότερα, άκουσα τη μηχανή μιας βάρκας να παίρνει μπρος και μετά να χάνεται πέρα μακριά.

Ο Έντουαρντ δεν κουνήθηκε, μέχρι που έκανα να πάω στο μπάνιο. Τότε το χέρι του έπιασε τον ώμο μου.

«Πού πας;» Η φωνή του, ένας ψίθυρος γεμάτος πόνο.

«Να πλύνω ξανά τα δόντια μου».

«Μην ανησυχείς γι' αυτό που είπε. Δεν είναι τίποτα πέρα από θρύλοι, παλιά ψέματα για σκοπούς διασκέδασης».

«Δεν κατάλαβα τίποτα», του είπα, αν και δεν ήταν εντελώς αλήθεια. Λες και θα μπορούσα να αγνοήσω κάτι, επειδή ήταν ένας θρύλος. Η ζωή μου περιβαλλόταν από θρύλους από κάθε μεριά. Ήταν όλοι τους αληθινοί.

«Έχω μαζέψει τη βούρτσα σου στη βαλίτσα. Θα σου τη φέρω».

Πήγε μπροστά μου στην κρεβατοκάμαρα.

«Φεύγουμε σύντομα;» του φώναξα.

«Αμέσως μόλις είσαι έτοιμη».

Περίμενε για να ξαναβάλει την οδοντόβουρτσά μου στη βαλίτσα, βηματίζοντας σιωπηλά γύρω-γύρω στην κρεβατοκάμαρα. Του την έδωσα, όταν τελείωσα.

«Θα βάλω τις βαλίτσες στη βάρκα».

«Έντουαρντ –»

Γύρισε πάλι προς εμένα. «Ναι;»

Δίστασα, προσπαθώντας να σκεφτώ έναν τρόπο να βρεθώ μόνη για λίγα δευτερόλεπτα. «Θα μπορούσες να... πάρεις μαζί και λίγο φαγητό; Ξέρεις, σε περίπτωση που ξαναπεινάσω».

«Φυσικά», είπε με μάτια ξαφνικά μαλακά. «Μην ανησυχείς για τίποτα. Θα φτάσουμε στον Κάρλαιλ μέσα σε λίγες μόνο ώρες, στην πραγματικότητα. Όλα θα τελειώσουν σύντομα».

Κούνησα το κεφάλι, χωρίς να εμπιστεύομαι τη φωνή μου.

Γύρισε κι έφυγε από το δωμάτιο, με μια μεγάλη βαλίτσα στο καθένα από τα χέρια του.

Εγώ γύρισα σαν σίφουνας και πήρα το τηλέφωνο που είχε αφήσει πάνω στον πάγκο. Δεν ήταν καθόλου συνηθισμένο πράγμα για εκείνον να ξεχνάει πράγματα –να ξεχάσει ότι ερχόταν ο Γκουστάβο, να αφήσει το τηλέφωνο εδώ. Είχε αγχωθεί τόσο πολύ που δεν ήταν πια ο εαυτός του.

Το άνοιξα και κατέβηκα με το βελάκι ψάχνοντας στη λίστα με τους προεπιλεγμένους αριθμούς. Χαιρόμουν που το είχε στο αθόρυβο, καθώς φοβόμουν ότι θα με έπιανε. Θα βρισκόταν στη βάρκα τώρα; Ή θα είχε ήδη γυρίσει; Θα με άκουγε από την κουζίνα, αν ψιθύριζα;

Βρήκα τον αριθμό που ήθελα, έναν που δεν είχα καλέσει ποτέ πριν στη ζωή μου. Πάτησα το πλήκτρο της κλήσης και ευχήθηκα καλή τύχη στον εαυτό μου.

«Εμπρός;» απάντησε η φωνή που έμοιαζε με χρυσές βέργες που κουδουνίζουν στον άνεμο.

«Ρόζαλι;» ψιθύρισα. «Η Μπέλλα είμαι. Σε παρακαλώ. Πρέπει να με βοηθήσεις».

ΒΙΒΛΙΟ ΔΥΟ

8068

ΤΖΕΙΚΟΜΠ

*Κι όμως, για να λέμε την αλήθεια,
η λογική κι η αγάπη δεν είναι οι καλύτεροι σύντροφοι
στις μέρες μας.*

Ουίλιαμ Σαίξπηρ
Όνειρο Θερινής Νυκτός
Πράξη III, Σκηνή 1

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η ζωή είναι χάσμα, και μετά πεθαίνεις.

Ναι, μακάρι να ήμουν τόσο τυχερός.

8. ΠΕΡΙΜΕΝΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΕΝΗ ΜΑΧΗ ΝΑ ΑΡΧΙΣΕΙ ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ

«Αμάν πια ρε Πολ, δεν έχεις δικό σου σπίτι;»

Ο Πολ, κοπροσκυλιάζοντας κατά μήκος ολόκληρου του δικού μου καναπέ, βλέποντας κάποιο ηλίθιο ματς μπέιζμπολ στη δική μου βρομοτηλεόραση, απλώς μου χαμογέλασε πλατιά και μετά –πολύ αργά– σήκωσε ένα Ντορίτο από τη σακούλα στην αγκαλιά του και το έχωσε ολόκληρο μέσα στο στόμα του.

«Το καλό που σου θέλω να τα έχεις φέρει αυτά από το σπίτι σου».

Μασούλημα. «Όχι», είπε, ενώ μασούσε. «Η αδερφή σου είπε να μην κολλάω και να παίρνω ό,τι θέλω».

Προσπάθησα να κάνω τη φωνή μου να ακουστεί σαν να μην ήμουν έτοιμος να του χώσω μπουνιά. «Είναι εδώ η Ρέιτσελ τώρα;»

Δεν το κατάφερα. Άκουσε πού το πήγαίνα και έσπρωξε τη σακούλα πίσω από την πλάτη του. Η σακούλα έτριξε, καθώς την πίεσε μέσα στο μαξιλάρι. Τα πατατάκια έγιναν κομμάτια.

Τα χέρια του Πολ σηκώθηκαν ψηλά σχηματίζοντας γροθιές κοντά στο πρόσωπό του, σαν να ήταν μποξέρ.

«Έλα αγόρι μου. Δε χρειάζομαι τη Ρέιτσελ να με προστατέψει».

Ρουθούνισα. «Ναι, καλά. Λες και δε θα πας να της κλαυτείς με την πρώτη ευκαιρία».

Γέλασε και χαλάρωσε στον καναπέ, αφήνοντας τα χέρια του να πέσουν. «Δεν πρόκειται να πάω να αρχίσω να καρφώνω σε κορίτσι. Αν ήταν τυχερό το χτύπημά σου, αυτό θα έμενε μεταξύ μας. Και αντίστροφα, έτσι δεν είναι;»

Τι ευγενικό από μέρους του που με προσκαλούσε. Έκανα το κορμί μου να καμπουριάσει, σαν να τα είχα παρατήσει. «Έτσι είναι».

Τα μάτια του μετακινήθηκαν προς την τηλεόραση.

Εγώ όρμησα.

Η μύτη του έκανε έναν πολύ ικανοποιητικό ήχο σύνθλιψης από μόνη της, όταν η γροθιά μου την άγγιξε. Προσπάθησε να με αρπάξει, αλλά τον απέφυγα χορεύοντας, πριν προλάβει να με πιάσει, με την κατεστραμμένη σακούλα με τα Ντορίτο στο αριστερό μου χέρι.

«Μου έσπασες τη μύτη, βλάκα».

«Θα μείνει μεταξύ μας, έτσι δεν είναι, Πολ;»

Πήγα να βάλω τα πατατάκια στη θέση τους. Όταν γύρισα από την άλλη, ο Πολ έβαζε ξανά στη θέση της τη μύτη του, πριν κολλήσει στραβά. Το αίμα είχε ήδη σταματήσει' έμοιαζε σαν να μην είχε καμία πηγή, καθώς έσταζε από τα χείλη του και το πιγούνι του. Έβρισε, κάνοντας ένα μορφασμό, την ώρα που τραβούσε το χόνδρο.

«Είσαι πολύ κουραστικός, Τζέικομπ. Γ' ορκίζομαι, θα προτιμούσα να κάνω παρέα με τη Λία».

«Άου. Πω πω, βάζω στοίχημα ότι η Λία θα χαρεί πολύ να μάθει ότι θέλεις να περάσεις μαζί της λίγο ποιοτικό χρόνο. Αυτό θα την κάνει να νιώσει μεγάλη ικανοποίηση».

«Θα ξεχάσεις ότι το είπα αυτό».

«Φυσικά. Είμαι σίγουρος ότι δε θα μου ξεφύγει».

«Ωωω», γρύλισε, και μετά βολεύτηκε πάλι αναπαυτικά στον καναπέ, σκουπίζοντας το αίμα που είχε απομείνει πάνω στο γιακά της κοντομάνικης μπλούζας του. «Είσαι γρήγορος, αγόρι μου. Αυτό πάντως σου το αναγνωρίζω». Έστρεψε πάλι την προσοχή του στο θολό παιχνίδι.

Στάθηκα εκεί για ένα δευτερόλεπτο και μετά έφυγα καμαρωτός για να πάω στο δωμάτιό μου, μουρμουρίζοντας σχετικά με απαγωγές από εξωγήινους.

Άλλοτε, μπορούσες να βασιστείς στον Πολ για κανέναν καβγά σχεδόν οποιαδήποτε στιγμή. Δεν ήταν απαραίτητο να τον χτυπήσεις τότε –οποιαδήποτε ασημαντη προσβολή αρκούσε. Δε χρειάζονταν πολλά για να τον κάνεις να χάσει τον έλεγχο. Τώρα, φυσικά, όταν πραγματικά ήθελα ένα καλό ματς με γρυλίσματα, σκισίματα και χτυπήματα που έσπαζαν δέντρα, έπρεπε να έχει κέφια.

Δεν ήταν ήδη αρκετά άσχημο που ένα ακόμα μέλος της αγέλης είχε βρει την αδερφή ψυχή του –επειδή, αμάν πια, τώρα ήταν τέσσερις στους δέκα! Πότε θα σταματούσε αυτό; Ο ηλίθιος μύθος υποτίθεται ότι ήταν σπάνιος, για όνομα του Θεού πια! Όλη αυτή η ιστορία με τον υποχρεωτικό έρωτα με την πρώτη ματιά ήταν εντελώς αηδιαστική!

Ήταν ανάγκη να είναι η αδερφή μου; Ήταν ανάγκη να είναι ο Πολ;

Όταν η Ρέιτσελ γύρισε σπίτι από το πανεπιστήμιο της πολιτείας της Ουάσινγκτον στο τέλος του θερινού εξαμήνου –αποφοίτησε νωρίς, η φυτούκλα– η μεγαλύτερή μου ανησυχία ήταν ότι θα ήταν δύσκολο να κρατήσω το μυστικό κοντά της. Δεν ήμουν συνηθισμένος να κρύβω πράγματα στο δικό μου σπίτι. Αυτό με έκανε να νιώσω μεγάλη κατανόηση για τα παιδιά, όπως τον Έμπρι και τον Κόλιν, που οι γονείς τους δεν ήξεραν ότι ήταν λυκάνθρωποι. Η μαμά του Έμπρι νόμιζε ότι

περνούσε μια περίοδο επανάστασης. Ήταν μονίμως τιμωρία, επειδή συνέχεια έβγαινε έξω κρυφά, αλλά, φυσικά, δεν μπορούσε να κάνει και πολλά γι' αυτό. Έλεγγχε το δωμάτιό του κάθε βράδυ, και κάθε βράδυ ήταν πάλι άδειο. Φώναζε, κι εκείνος την άκουγε σιωπηλός, και μετά τα πέρναγε όλα ξανά από την αρχή την επόμενη μέρα. Είχαμε προσπαθήσει να πείσουμε τον Σαμ να λυπηθεί τον Έμπρι και να τον αφήσει να βάλει τη μαμά του στο κόλπο, αλλά ο Έμπρι έλεγε ότι δεν τον πείραζε. Το μυστικό ήταν πολύ σημαντικό.

Έτσι λοιπόν, ήμουν πολύ προετοιμασμένος να κρατήσω το μυστικό. Και μετά, δυο μέρες αφού γύρισε σπίτι η Ρέιτσελ, ο Πολ τη συνάντησε τυχαία στην παραλία. Και παράμπαπιάμ –αληθινή αγάπη! Κανένα μυστικό δεν είναι απαραίτητο, όταν βρίσκεις το άλλο σου μισό, κι όλες αυτές οι ανοησίες σχετικά με την αποτύπωση.

Η Ρέιτσελ έμαθε όλη την ιστορία. Κι εμένα μου έμεινε ο Πολ για να γίνει γαμπρός μου κάποια μέρα. Ήξερα ότι ο Μπίλι δεν ήταν ιδιαίτερα ενθουσιασμένος γι' αυτό. Αλλά εκείνος το χειριζόταν καλύτερα από 'μένα. Φυσικά εκείνος το έσκασε στους Κλίαργουοστερ πιο συχνά απ' ό,τι συνήθως αυτές τις μέρες. Δεν έβλεπα πώς αυτό ήταν καλύτερο. Καθόλου Πολ, αλλά πολύ Λία.

Αναρωτιόμουν –μια σφαίρα αν περνούσε μέσα από τον κρόταφό μου θα με σκότωνε ή απλώς θα άφηνε ένα μαύρο χάλι που θα έπρεπε μετά να καθαρίσω;

Έπεσα στο κρεβάτι. Ήμουν κουρασμένος –δεν είχα κοιμηθεί από την τελευταία μου περιπολία– αλλά ήξερα πως δε θα κοιμόμουν. Το κεφάλι μου ήταν πολύ παλαβό. Οι σκέψεις χοροπηδούσαν εδώ κι εκεί μέσα στο κρανίο μου σαν ένα αποπροσανατολισμένο σμήνος από μέλισσες. Έκαναν φασαρία. Πού και πού με τσιμπούσαν. Πρέπει να ήταν άγριες μέλισσες, όχι κανονικές. Οι κανονικές μέλισσες πεθαίνουν μετά από ένα τσιμπήμα. Και οι ίδιες σκέψεις με τσιμπούσαν ξανά και ξανά.

Αυτή η αναμονή με τρέλαινε. Είχαν περάσει σχεδόν τέσσερις βδομάδες. Περίμενα ότι με τον ένα ή τον άλλο τρόπο τα νέα θα είχαν έρθει ως τώρα. Είχα μείνει άγρυπνος νύχτες ολόκληρες προσπαθώντας να φανταστώ ποια μορφή θα είχε.

Ο Τσάρλι θα έκλαιγε με λυγμούς στο τηλέφωνο –η Μπέλλα κι ο σύζυγός της χάθηκαν σε ατύχημα. Συντριβή αεροπλάνου! Αυτό θα ήταν δύσκολο να το στήσουν. Εκτός κι αν οι αιμορροφήχτρες δεν είχαν πρόβλημα να σκοτώσουν μερικούς ανθρώπους που θα τύχαινε να βρίσκονται εκεί δίπλα για να το πιστοποιήσουν, και γιατί να μην το κάνουν; Μπορεί κανένα μικρό αεροπλάνο αντί γι' αυτό. Πιθανότατα είχαν κανένα τέτοιο που θα μπορούσαν να χαλαλίσουν.

Ή μήπως ο δολοφόνος θα γύριζε σπίτι μόνος, έχοντας αποτύχει στην προσπάθειά του να την κάνει μια απ' αυτούς; Ή χωρίς να έχει φτάσει καν τόσο μακριά. Μπορεί να την είχε συνθλίψει σαν σακούλα με πατατάκια στην προσπάθειά του να κάνει το κέφι του; Επειδή η ζωή της ήταν λιγότερο σημαντική από τη δική του ευχαρίστηση...

Το παραμύθι θα ήταν τόσο τραγικό –η Μπέλλα είχε χαθεί σε κάποιο φριχτό ατύχημα. Θύμα μιας ληστείας στο δρόμο που κατέληξε άσχημα. Είχε πνιγεί τρώγοντας βραδινό. Ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα, όπως η μαμά μου. Τόσο κοινότοπο. Συνέβαινε συνέχεια.

Θα την έφερνε σπίτι; Θα την έβαβε εδώ για τον Τσάρλι; Τελετή με κλειστό το φέρετρο, φυσικά. Το φέρετρο της μαμάς μου το είχαν κλείσει με το καπάκι καρφωμένο...

Μπορούσα μονάχα να ελπίζω ότι εκείνος θα γύριζε εδώ, όπου θα μπορούσα να τον βρω.

Μπορεί και να μην υπήρχε κανένα παραμύθι. Μπορεί να έπαιρνε τηλέφωνο ο Τσάρλι για να ρωτήσει τον μπαμπά μου, αν είχε καθόλου νέα του γιατρού Κάλεν, που απλώς δε φάνηκε στη δουλειά μια μέρα. Το σπίτι εγκαταλελειμμένο. Κανένα από τα τηλέφωνα των Κάλεν δεν απαντούσε. Το μυστήριο θα

γινόταν θέμα σε κάποιο δευτεροκλασάτο δελτίο ειδήσεων, θα υπήρχαν υποψίες για κάποια παράνομη δραστηριότητα ...

Μπορεί το μεγάλο λευκό σπίτι να καιγόταν ολοσχερώς, κι όλοι να είχαν παγιδευτεί μέσα. Φυσικά, θα χρειάζονταν τα πτώματά τους γι' αυτή την εκδοχή. Έξι άνθρωποι περίπου με το σωστό ανάστημα. Καμένοι σε σημείο που να μην μπορούν ν' αναγνωριστούν –ούτε καν με τη βοήθεια των οδοντοστοιχιών τους.

Όλα αυτά θα ήταν δύσκολα –για μένα, δηλαδή. Θα ήταν δύσκολο να τους βρω, αν δεν ήθελαν να βρεθούν. Φυσικά, είχα μια ολόκληρη αιωνιότητα για να ψάξω. Αν είχες μια αιωνιότητα, θα μπορούσες να ψάξεις κάθε άχυρο μέσα στον αχυρώνα, ένα-ένα, για να δεις αν υπάρχει κανένας ψύλλος.

Αυτή τη στιγμή, δε θα με πείραζε να διαλύσω κανέναν αχυρώνα. Τουλάχιστον, έτσι θα είχα κάτι να κάνω. Δε μου άρεσε καθόλου που ήξερα ότι μπορεί και να έχανα την ευκαιρία μου αυτή τη στιγμή. Που έδινα στους αιμοπότες το χρόνο να το σκάσουν, αν αυτό ήταν το σχέδιό τους.

Θα μπορούσαμε να φύγουμε απόψε. Θα μπορούσαμε να σκοτώσουμε όλους όσους θα βρίσκαμε.

Μου άρεσε αυτό το σχέδιο, επειδή ήξερα τον Έντουαρντ αρκετά καλά, ώστε να ξέρω ότι, αν σκότιωνα κάποιον από την οικογένειά του, θα είχα την ευκαιρία μου να δοκιμάσω και μ' εκείνον. Θα ερχόταν για να πάρει εκδίκηση. Και θα του την έδινα –δε θα άφηνα τα αδέρφια μου να τον καταστρέψουν όλοι μαζί ως αγέλη. Θα ήμασταν μόνο εγώ κι αυτός. Κι ας κέρδιζε ο καλύτερος.

Αλλά ο Σαμ δεν ήθελε ούτε να το ακούσει. Δεν πρόκειται να σπάσουμε εμείς τη συνθήκη. Ας κάνουν αυτοί την πρώτη κίνηση. Μόνο και μόνο επειδή δεν είχαμε καμία απόδειξη ότι οι Κάλεν είχαν κάνει κάτι κακό. Ακόμα. Έπρεπε να προσθέσεις το ακό-μα, επειδή όλοι ξέραμε ότι ήταν αναπόφευκτο. Η Μπέλλα ή θα γύριζε πίσω ως μια απ' αυτούς ή δε θα γύριζε καθόλου. Είτε με

των ένα είτε με τον άλλο τρόπο, μια ανθρώπινη ζωή είχε χαθεί. Κι αυτό σήμαινε ότι ο πόλεμος ξεκινούσε.

Στο άλλο δωμάτιο, ο Πολ γκάριζε σαν μουλάρι. Μπορεί να είχε αλλάξει κανάλι και να έβλεπε καμιά κωμωδία. Μπορεί να ήταν αστέλα η διαφήμιση. Ό,τι και να ήταν. Μου έσπαγε τα νεύρα.

Σκέφτηκα να του ξανασπάσω τη μύτη. Αλλά δεν ήταν ο Πολ αυτός με τον οποίο ήθελα να τσακωθώ. Όχι στην πραγματικότητα.

Προσπάθησα να ακούσω τους άλλους ήχους, τον άνεμο μέσα στα δέντρα. Δεν ήταν ο ίδιος, όχι ακούγοντάς τον με ανθρώπινα αυτιά. Υπήρχαν εκατομμύρια φωνές στον άνεμο που δεν μπορούσα να ακούσω με αυτό το σώμα.

Αλλά αυτά τα αυτιά ήταν αρκετά ευαίσθητα. Μπορούσα να ακούσω πέρα από τα δέντρα, στο δρόμο, τους ήχους των αυτοκινήτων που έστριβαν στην τελευταία στροφή, όπου μπορούσες να δεις επιτέλους την παραλία –τη θέα των νησιών και των βράχων και του μεγάλου μπλε ωκεανού που εκτεινόταν ως τον ορίζοντα. Οι μπάτσοι του Λα Πους συνήθως περίμεναν εκεί πέρα. Οι τουρίστες δεν πρόσεχαν ποτέ την πινακίδα για το μειωμένο όριο ταχύτητας στην άλλη μεριά του δρόμου.

Άκουγα τις φωνές έξω από το μαγαζί με τα σουβενίρ στην παραλία. Άκουγα το μεταλλικό ήχο που έκανε το μεγάλο κουβούνι, καθώς η πόρτα άνοιγε και έκλεινε. Άκουγα τη μαμά του Έμπρι στο ταμείο, που τύπωνε μια απόδειξη.

Άκουγα την παλίρροια να γρατζουνάει τους βράχους της παραλίας. Άκουγα τα παιδιά να ξεφωνίζουν, καθώς το παγωμένο νερό ερχόταν πολύ γρήγορα για να μπορέσουν να φύγουν από τη μέση. Άκουγα τις μαμάδες τους να παραπονιούνται για τα βρεγμένα τους ρούχα. Κι άκουγα μια γνωστή φωνή ...

Άκουγα με τόση πολλή προσοχή που το ξαφνικό ξέσπασμα του γαϊδουρινού γέλιου του Πολ με έκανε να πέσω ο μισός κάτω από το κρεβάτι.

«Φύγε από το σπίτι μου», διαμαρτυρήθηκα. Ξέροντας ότι δε θα έδινε καμία σημασία, ακολούθησα ο ίδιος τη συμβουλή μου. Άνοιξα το παράθυρό μου με ένα απότομο τράβηγμα και βγήκα έξω από την πίσω μεριά του σπιτιού, για να μην ξαναδώ τον Πολ. Θα ήταν πολύ δελεαστικό. Ήξερα ότι θα τον χτυπούσα ξανά, κι η Ρέιτσελ θα ήταν ήδη αρκετά τσαντισμένη. Θα είχε δει το αίμα στο μπλουζάκι του, και θα με κατηγορούσε αμέσως, χωρίς να περιμένει καμία απόδειξη. Φυσικά, θα είχε δίκιο, αλλά και πάλι.

Κατέβηκα με τα πόδια στην παραλία, με τις γροθιές μου μέσα στις τσέπες μου. Κανένας δε με κοίταζε δεύτερη φορά, όταν πέρασα μέσα από το χρωμάτινο χώρο στάθμευσης των αυτοκινήτων, δίπλα στην Πρώτη Παραλία. Να ένα καλό που είχε το καλοκαίρι – κανένα δεν τον ένοιαζε αν δε φορούσες τίποτα άλλο εκτός από ένα σορτς.

Ακολούθησα τη γνωστή φωνή που είχα ακούσει και βρήκα τον Κουίλ αρκετά εύκολα. Βρισκόταν στο νότιο άκρο της ημικυκλικής παραλίας, αποφεύγοντας το μεγαλύτερο μέρος του πλήθους των τουριστών. Έλεγε ένα συνεχή χείμαρρο από προειδοποιήσεις.

«Μην μπαίνεις στο νερό, Κλερ. Έλα τώρα. Όχι, μη. Α! Ωραία, μικρή. Σοβαρά, θέλεις η Έμιλι να μου φωνάξει; Δε θα σε ξαναφέρω στην παραλία, αν δεν –α, ναι; Μη –ωχ. Το βρίσκεις αστείο, ε; Χα! Ποιος γελάει τώρα, ε;»

Κρατούσε από τον αστράγαλο το γελαστό κουτσούβελο, όταν έφτασα κοντά τους. Εκείνη είχε έναν κουβά στο ένα χέρι, και το τζιν της ήταν μουσκεμένο. Εκείνος είχε ένα τεράστιο βρεγμένο σημάδι στο μπροστινό μέρος της κοντομάνικης μπλούζας του.

«Πέντε δολάρια στην πιτσιρικά», είπα.

«Γεια σου, Τζέικ».

Η Κλερ ξεφώνισε και έριξε τον κουβά της στα γόνατα του Κουίλ. «Κάτω, κάτω!»

Εκείνος την ακούμπησε προσεχτικά στα πόδια της, κι αυτή έτρεξε σ' εμένα. Τύλιξε τα χέρια της γύρω από το πόδι μου.

«Σείε Τζέι!»

«Πώς πάει, Κλερ;»

Χαχάνισε. «Κουίλ όσσολος βλεμένος τάλα».

«Το βλέπω. Πού είναι η μαμά σου;»

«Έφυγε, έφυγε, έφυγε» τραγούδησε η Κλερ «Κλελ παίτσι με Κουίλ όσσολη μέλα. Κλελ όχι πάει ποτέ σπίτι». Με άφησε κι έτρεξε στον Κουίλ. Εκείνος τη σήκωσε ψηλά και την έβαλε στους ώμους του.

«Μου φαίνεται ότι κάποιος περνάει τα τρομερά δύο».

«Τα τρία στην πραγματικότητα», διόρθωσε ο Κουίλ.

«Βχασες το πάρτι γενεθλίων. Με θεματολογία πριγκίπισσες. Με έβαλε να φορέσω ένα στέμμα, και μετά η Έμιλι πρότεινε να δοκιμάσουν όλοι το καινούριο της σερ μακιγιάζ πάνω μου».

«Ουάου, λυπάμαι πολύ που δεν ήμουν εδώ για να το δω».

«Μην ανησυχείς, η Έμιλι έβγαλε φωτογραφίες. Εδώ που τα λέμε, είμαι πολύ καυτός».

«Είσαι τόσο εύκολο θύμα».

Ο Κουίλ σήκωσε τους ώμους. «Η Κλερ πέρασε καλά. Αυτό ήταν το θέμα».

Στριφογύρισα τα μάτια μου. Ήταν δύσκολο να είσαι κοντά σε ανθρώπους που είχαν βρει τις αδερφές ψυχές τους. Σε όποιο στάδιο και να βρίσκονταν –είτε ετοιμάζονταν να παντρευτούν, όπως ο Σαμ, είτε ήταν απλώς μια νταντά που περνούσε τα πάνδεινα, όπως ο Κουίλ– η γαλήνη και η βεβαιότητα που ακτινοβολούσαν σε έκανε να θες να ξεράσεις.

Η Κλερ ξεφώνισε πάνω στους ώμους του κι έδειξε το έδαφος. «Ωλαία πετλούλα, Κουίλ! Για μένα, για μένα!»

«Ποια απ' όλες, πιτσιρικά; Την κόκκινη;»

«Όσι κόκκινη!»

Ο Κουίλ γονάτισε –η Κλερ ούρλιαξε και του τράβηξε τα μαλλιά σαν τα χαλινάρια ενός αλόγου.

«Αυτή την μπλε;»

«Όσι, όσι, όσι...» τραγούδησε το κοριτσάκι, ενθουσιασμένη με το καινούριο της παιχνίδι.

Το περιέργο ήταν ότι ο Κουίλ το διασκέδαζε όσο κι εκείνη. Δεν είχε εκείνη την έκφραση στο πρόσωπό του που είχαν τόσοι πολλοί από τους μπαμπάδες και μαμάδες παραθεριστές –που έλεγε: Πότε θα 'ρθει η ώρα του ύπνου; Δεν έβλεπες ποτέ έναν αληθινό γονιό που να είναι τόσο τρελαμένος, ώστε να παίζει όποιο ανόητο παιδικό παιχνίδι σκεφτόταν το μικρό τους διαβολάκι. Είχα δει τον Κουίλ να παίζει μία ολόκληρη ώρα κούκου-τζα χωρίς να βαρεθεί.

Και δεν μπορούσα καν να τον κοροϊδέψω –βασικά τον ζήλευα.

Αν και πίστευα ότι ήταν φριχτό το ότι είχε δεκατέσσερα ολόκληρα χρόνια μπροστά του να κάνει τον παλιάτσο, μέχρι που η Κλερ να φτάσει στη δική του ηλικία –για τον Κουίλ, τουλάχιστον, ήταν καλό ότι οι λυκάνθρωποι δε μεγάλωναν. Αλλά ακόμα και όλος αυτός ο καιρός δε φαινόταν να τον ενόχλει πολύ.

«Κουίλ, έχεις σκεφτεί ποτέ να βγεις ραντεβού με καμιά κοπέλα;» ρώτησα.

«Ε;»

«Όσι, όσι κίτλινο!» φώναξε η Κλερ με τη φωνούλα της.

«Ξέρεις. Με κοπέλα. Θέλω να πω, μόνο για την ώρα, έτσι; Όταν δεν έχεις καθήκοντα πειϊμπισίτινγκ.»

Ο Κουίλ με κοίταξε επίμονα, με το στόμα ανοιχτό.

«Ωλαία πετλούλα! Ωλαία πετλούλα!» ούρλιαξε η Κλερ, όταν δεν της πρόσφερε καμία άλλη επιλογή. Τον χτύπησε στο κεφάλι με τη μικρή της γροθιά.

«Συγγνώμη, μικρή μου Κλερ. Τι λες γι' αυτή την όμορφη μοβ πετρούλα;»

«Όσι», είπε γελώντας. «Όσι μοβ.»

«Δώσε μου κανένα στοιχείο. Σε ικετεύω, πιτσιρικά.»

Η Κλερ το σκέφτηκε. «Πλάσινο», είπε τελικά.

Ο Κουίλ κοίταξε τις πέτρες, παρατηρώντας τις. Μάζεψε τις πέτρες σε αποχρώσεις του πράσινου και της τις έδωσε.

«Την πέτυχα;»

«Ναιαι!»

«Ποια απ' όλες;»

«Όσολες!!»

Έκανε τα χέρια της χούφτες, κι εκείνος έριξε τις μικρές πέτρες μέσα. Εκείνη γέλασε και αμέσως του τις έριξε στο κεφάλι. Αυτός έκανε μια γκριμάτσα με θεατρικό τρόπο και μετά σηκώθηκε όρθιος κι άρχισε να περπατάει προς το πάρκινγκ. Ανησυχούσε πιθανότατα ότι η μικρή θα κρυολογούσε με τα βρεγμένα της ρούχα. Ήταν χειρότερος από οποιαδήποτε παρμανοϊκή, υπερπροστατευτική μητέρα.

«Συγγνώμη αν ήμουν πειστικός πριν, ρε φίλε, για το θέμα των κοριτσιών», είπα.

«Όχι, δεν τρέχει τίποτα», είπε ο Κουίλ. «Απλώς με ξάφνιασε, αυτό είναι όλο. Δεν το είχα σκεφτεί.»

«Βάζω στοιχημα ότι θα καταλάβει. Ξέρεις, όταν μεγαλώσει. Δε θα θύμωνε που εσύ είχες ζωή, όταν εκείνη φορούσε πάνες.»

«Όχι, το ξέρω. Είμαι σίγουρος ότι θα το καταλάβαινε αυτό.»

Δεν είπε τίποτα άλλο.

«Αλλά δε θα το κάνεις, έτσι δεν είναι;» μάντεψα.

«Δεν μπορώ να το δω», είπε χαμηλόφωνα. «Δεν μπορώ να το φανταστώ. Απλώς δεν... δε βλέπω καμία με αυτό τον τρόπο. Δεν προσέχω τις κοπέλες πια, ξέρεις. Δε βλέπω τα πρόσωπά τους.»

«Αν αυτό το συνδυάσεις με το στέμμα και το μακιγιάζ, μπορεί η Κλερ στο μέλλον να έχει διαφορετικό είδος ανταγωνισμού για να ανησυχεί.»

Ο Κουίλ γέλασε και μου έκανε ήχους σαν να μου έστειλε φιλιά. «Είσαι ελεύθερος αυτή την Παρασκευή, Τζέικομπ;»

«Θα 'θελες», είπα κι έκανα μια γκριμάτσα. «Παρ' όλα αυτά, ναι, είμαι».

Δίστασε ένα δευτερόλεπτο και μετά είπε: «Εσύ έχεις σκεφτεί ποτέ να βγεις με καμία κοπέλα;»

Αναστέναξα. Μάλλον έπρεπε να περιμένω αυτή την ερώτηση και για 'μένα τον ίδιο.

«Ξέρεις, Τζέικ, ίσως πρέπει να σκεφτείς να αποκτήσεις ζωή».

Δεν το είπε για αστείο. Η φωνή του ήταν γεμάτη κατανόηση. Αυτό το έκανε χειρότερο.

«Ούτε κι εγώ τα βλέπω, Κουίλ. Δε βλέπω τα πρόσωπά τους».

Ο Κουίλ αναστέναξε κι αυτός.

Κάπου μακριά, πολύ χαμηλά για να το ακούσει κανένας άλλος εκτός από εμάς πάνω από τον ήχο των κυμάτων, ένα ουρλιαχτό βγήκε από το δάσος.

«Να πάρει, είναι ο Σαμ», είπε ο Κουίλ. Τα χέρια του πετάχτηκαν πάνω για να πιάσει την Κλερ, σαν να ήθελε να βεβαιωθεί ότι ήταν ακόμα εκεί. «Δεν ξέρω πού είναι η μαμά της!»

«Πάω να δω τι είναι. Αν σε χρειαστούμε, θα σου το πω». Είπα τις λέξεις βιαστικά. Βγήκαν όλες μασημένες μαζί. «Ε, γιατί δεν την πας στους Κλιαργουότερ; Η Σου κι ο Μπίλι μπορούν να την προσέχουν, αν χρειαστεί. Έτσι κι αλλιώς, μπορεί να ξέρουν τι συμβαίνει».

«Εντάξει – δίνε του, Τζέικ!»

Έφυγα τρέχοντας, όχι προς το χωμάτινο μονοπάτι μέσα από τους θάμνους, αλλά προς την πιο σύντομη ευθεία προς το δάσος. Πήδησα πάνω από την πρώτη γραμμή των ξύλων που είχαν ξεβραστεί από τη θάλασσα και μετά πέρασα τρέχοντας ακόμα μέσα από τα ρείκια που με ξέσκιζαν. Ένωθα τα μικρά σκισίματα, καθώς τα αγκάθια τρυπούσαν το δέρμα μου, αλλά

τι αγνόησα. Τα τρυπήματά τους θα έκλειναν πριν καν φτάσω στα δέντρα.

Έκοψα πίσω από το κατάστημα και όρμησα προς τον αυτοκινητόδρομο. Κάποιος μου κόρναρε. Μόλις βρέθηκα μέσα στην ασφάλεια των δέντρων, άρχισα να τρέχω πιο γρήγορα, κάνοντας μεγαλύτερες δρασκειλές. Οι άνθρωποι θα κοίταζαν, αν ήμουν έξω σε κοινή θέα. Μερικές φορές σκεφτόμουν ότι μπορεί να είχε πλάκα, αν έπαιρνα μέρος σε κάποιον αγώνα – ξέρεις, σαν τα δοκιμαστικά για τους Ολυμπιακούς ή κάτι τέτοιο. Θα ήταν ωραία να δω τις εκφράσεις στα πρόσωπα εκείνων των αστεριών του αθλητισμού, όταν περνούσα σαν τον άνεμο από δίπλα τους. Μόνο που ήμουν σίγουρος ότι οι εξετάσεις που έκαναν για να βεβαιωθούν ότι δεν έπαιρνες αναβολικά, πιθανότατα θα έδειχναν κάποια πραγματικά τρομακτική βλακεία μέσα στο αίμα μου.

Λμέσως μόλις βρέθηκα μέσα στο πραγματικό δάσος, χωρίς να με περιορίζουν δρόμοι ή σπίτια, σταμάτησα γλιστρώντας κι έβγαλα με μια κλοτσιά το σορτς μου. Με γρήγορες, εξασκημένες κινήσεις, το τύλιξα και το έδεσα στο δερμάτινο λουρί γύρω από τον αστράγαλό μου. Εκεί που τραβούσα ακόμα τις άκρες του κόμπου για να σφίξουν, άρχισα να αλλάζω μορφή. Η φωτιά κατέβηκε τρέμοντας κατά μήκος της σπονδυλικής μου στήλης, κάνοντας τα χέρια μου και τα πόδια μου να τινάζονται με σπασμούς. Μου πήρε μόνο ένα δευτερόλεπτο. Η ζέστη με πλημμύρισε, κι ένιωσα το σιωπηλό τρεμοφέγγισμα που με μεταμόρφωνε σε κάτι άλλο. Έριξα τα βαριά μου πόδια πάνω στο ανακατωμένο χώμα και τέντωσα την πλάτη μου με μια μακριά, κυματιστή διάταση.

Η αλλαγή μορφής ήταν εύκολη, όταν ήμουν έτσι συγκεντρωμένος. Δεν είχα πρόβλημα με τα νεύρα μου πια. Εκτός από όταν έμπαιναν στη μέση.

Για μισό δευτερόλεπτο, θυμήθηκα την τρομερή στιγμή εκείνου του απερίγραπτου, γελοίου γάμου. Είχα τρελαθεί

τόσο πολύ από την οργή μου που δεν μπορούσα να κάνω το κορμί μου να λειτουργήσει σωστά. Είχα παγιδευτεί, έτρεμα και καιγόμουν, ανίκανος να αλλάξω μορφή και να σκοτώσω το τέρας μόλις λίγα μέτρα πιο πέρα. Ένωθα τόσο μπερδεμένος. Να πεθαίνω να τον σκοτώσω. Να φοβάμαι μήπως κάνω κακό σ' εκείνη. Οι φίλοι μου στη μέση. Και μετά, όταν επιτέλους κατάφερα να πάρω τη μορφή που ήθελα, η εντολή από τον αρχηγό μου. Το πρόσταγμα από τον Άλφα. Αν ήταν μόνο ο Έμπρι κι ο Κουίλ εκείνο το βράδυ εκεί, χωρίς τον Σαμ... θα μπορούσα τότε να σκοτώσω το δολοφόνο;

Το μισούσα, όταν ο Σαμ επέβαλλε το νόμο έτσι. Μισούσα το συναίσθημα του να μην έχω καμία επιλογή. Του να πρέπει να υπακούσω.

Και τότε ένιωσα την παρουσία κοινού. Δεν ήμουν μόνος στις σκέψεις μου.

Τόσο απορροφημένος στον εαυτό σου όλη την ώρα, σκέφτηκε η Λία.

Ναι, σε αντίθεση με 'σένα, Λία, σκέφτηκα ως απάντηση.

Κόφτε το, παιδιά, μας είπε ο Σαμ.

Μείναμε σιωπηλοί, κι ένιωσα τη Λία να κάνει μια γκριμάτσα στο άκουσμα της λέξης παιδιά. Εύθικτη, όπως πάντα.

Ο Σαμ έκανε πως δεν το πρόσεξε. *Πού είναι ο Κουίλ κι ο Τζάρεντ;*

Ο Κουίλ έχει την Κλερ. Την πηγαίνει στους Κλίαργουοτερ.

Ωραία. Θα την πάρει η Σου.

Ο Τζάρεντ θα πήγαινε στην Κιμ, σκέφτηκε ο Έμπρι. Υπάρχει μεγάλη πιθανότητα να μη σε άκουσε.

Ακούστηκε μια χαμηλή διαμαρτυρία στην αγέλη. Μούγκρισα κι εγώ μαζί τους. Όταν τελικά θα φαινόταν ο Τζάρεντ, δεν υπήρχε αμφιβολία ότι θα σκεφτόταν ακόμα την Κιμ. Και κανένας δεν ήθελε μια επανάληψη όλων όσων έκαναν τώρα.

Ο Σαμ κάθισε στα λαγόνια του κι έβγαλε ένα ακόμα ουρλιαχτό που ξέσκισε τον αέρα. Ήταν ένα σινιάλο και μια διατα-

γή ταυτοχρόνως.

Η αγέλη είχε μαζευτεί λίγα χιλιόμετρα ανατολικά απ' όπου ήμουν εγώ. Είχα έρθει τρέχοντας με μεγάλες δρασκελιές μέσα από το πυκνό δάσος για να τους βρω. Η Λία, ο Έμπρι κι ο Πολ, όλοι πήγαιναν προς τα κει. Η Λία κόντευε να φτάσει -σύντομα άκουγα τα βήματά της όχι πολύ μακριά μέσα στο δάσος. Προχωρούσαμε σε μια παράλληλη γραμμή, επιλέγοντας να μην τρέξουμε μαζί.

Λοιπόν, δε θα τον περιμένουμε όλη μέρα. Απλώς θα πρέπει να μας προλάβει αργότερα.

Τι τρέχει, αφεντικό; ήθελε να μάθει ο Πολ.

Πρέπει να μιλήσουμε. Έγινε κάτι.

Ένωσα τις σκέψεις του Σαμ να τρεμοπαίζουν προς εμένα -κι όχι μόνο του Σαμ, αλλά και του Σεθ και του Κόλιν και του Μπρέντι. Ο Κόλιν κι ο Μπρέντι -τα καινούρια παιδιά- είχαν περιπολία μαζί με τον Σαμ σήμερα, άρα θα ήξεραν ότι ήξερε κι εκείνος. Δεν ήξερα γιατί ήταν ήδη εδώ ο Σεθ, και γιατί εκείνος ήξερε αυτό που δεν ήξεραν οι υπόλοιποι. Δεν ήταν δική του σειρά.

Σεθ, πες τους τι άκουσες.

Εγώ επιτάχυνα περισσότερο, θέλοντας να είμαι εκεί. Άκουσα τη Λία να κάνει κι αυτή πιο γρήγορα. Το μισούσε όταν κάποιος την ξεπερνούσε στο τρέξιμο. Το γεγονός ότι ήταν η πιο γρήγορη ήταν το μόνο πρωτότυπο που διεκδικούσε.

Διεκδίκησε αυτό, ηλίθιε, σύριξε, και μετά πραγματικά έβαλε το τούρμπο. Εγώ έχωσα τα νύχια μου μέσα στο αργιλόχωμα και όρμησα μπροστά.

Ο Σαμ δε φαινόταν να έχει διάθεση να ανεχτεί τις συνηθισμένες χαζομάρες μας. *Τζέικ, Λία, ηρεμήστε.*

Κανένας από μας δεν έκοψε ταχύτητα.

Ο Σαμ γρύλισε, αλλά δεν το συνέχισε. Σεθ;

Ο Τσάρλι έκανε μερικά τηλέφωνα, μέχρι που βρήκε τον Μπίλι σπίτι μου.

Ναι, του μίλησα κι εγώ, πρόσθεσε ο Πολ.

Ένωσα ένα τίναγμα μέσα μου, όταν ο Σεθ σκέφτηκε το όνομα του Τσάρλι. Αυτό ήταν. Η αναμονή είχε τελειώσει. Έτρεξα πιο γρήγορα, αναγκάζοντας τον εαυτό μου να αναπνεύσει, αν και ένιωθα τα πνευμόνια μου κάπως μουδιασμένα ξαφνικά.

Ποιο θα ήταν το παραμύθι;

Λοιπόν, έχει φρικάρει. Μάλλον ο Έντουαρντ κι η Μπέλλα γύρισαν την περασμένη βδομάδα, και...

Το στήθος μου χαλάρωσε.

Ήταν ζωντανή. Ή τουλάχιστον δεν ήταν νεκρή νεκρή.

Δεν είχα συνειδητοποιήσει πόσο μεγάλη διαφορά θα ήταν για 'μένα. Τη σκεφτόμουν νεκρή όλον αυτό τον καιρό, και το είδα μόλις τώρα. Είδα ότι δεν είχα πιστέψει ποτέ ότι θα την έφερνε σπίτι ζωντανή. Δεν έπρεπε να παίζει ρόλο, επειδή ήξερα τι θα ακολουθούσε.

Ναι, φίλε, και άκου τα κακά νέα. Ο Τσάρλι της μίλησε, είπε ότι ακουγόταν χάλια. Του είπε ότι ήταν άρρωστη. Ο Κάρλαϊλ πήρε το τηλέφωνο μετά και είπε στον Τσάρλι ότι η Μπέλλα κόλλησε κάποια σπάνια αρρώστια στη Νότια Αμερική. Είπε ότι την έχει σε καραντίνα. Ο Τσάρλι έχει τρελαθεί, επειδή ούτε κι αυτός επιτρέπεται να τη δει. Λέει ότι δεν τον νοιάζει αν κολλήσει κι αυτός, αλλά ο Κάρλαϊλ δε λέει να λυγίσει. Καθόλου επισκέψεις. Είπε στον Τσάρλι ότι τα πράγματα ήταν αρκετά σοβαρά, αλλά κάνει ότι μπορεί. Ο Τσάρλι έβραζε στο ζουμί του μέρες, αλλά πήρε τον Μπίλι μόλις τώρα. Είπε ότι ακουγόταν χειρότερα σήμερα.

Η νοερή σιωπή, όταν ο Σεθ τελείωσε ήταν βαθιά. Καταλάβαμε όλοι.

Λοιπόν, θα πέθαινε από την αρρώστια αυτή, όσον αφορούσε τον Τσάρλι. Θα τον άφηναν να δει το πτώμα; Το χλωμό, εντελώς ακίνητο, λευκό σώμα που δεν ανέπνεε πια; Δε γινόταν να τον αφήσουν να αγγίξει το κρύο δέρμα – μπορεί να προσεχε πόσο σκληρό ήταν. Θα έπρεπε να περιμένουν μέχρι να μπορέσει να μείνει ακίνητη, μέχρι να μπορέσει να αντέξει να

μη σκοτώσει τον Τσάρλι και τους άλλους παριστάμενους στην κηδεία. Πόσο καιρό θα έπαιρνε αυτό;

Θα την έθαβαν; Θα έβγαине έξω μόνη της σκάβοντας το έδαφος ή θα έρχονταν οι βδέλλες να τη βγάλουν;

Οι άλλοι άκουγαν τις εικασίες μου σιωπηλά. Είχα σκεφτεί πολύ περισσότερο απ' ό,τι οποιοσδήποτε άλλος πάνω σ' αυτό το θέμα.

Η Λία κι εγώ μπήκαμε στο ξέφωτο σχεδόν την ίδια ώρα. Παρ' όλα αυτά, εκείνη ήταν σίγουρη ότι η μύτη της είχε προβλήματα. Έπεσε πάνω στα λαγόνια της δίπλα στον αδερφό της, ενώ εγώ κάλπασα ελαφρά προς τα μπρος, για να σταθώ στο δεξί χέρι του Σαμ. Ο Πολ έκανε ένα κύκλο κι έκανε χώρο για 'μένα στη θέση μου.

Σε κέρδισα πάλι, σκέφτηκε η Λία, αλλά εγώ ίσα-ίσα που την άκουσα.

Αναρωτιόμουν γιατί εγώ ήμουν ο μόνος που ήμουν όρθιος. Το τρίχωμά μου ήταν όρθιο πάνω στους ώμους μου, άγριο από την ανυπομονησία.

Λοιπόν, τι περιμένουμε; ρώτησα.

Κανένας δεν είπε τίποτα, αλλά άκουσα τα συναισθήματα του δισταγμού τους.

Ω, ελάτε! Η συνθήκη έσπασε!

Δεν έχουμε καμία απόδειξη – μπορεί να είναι όντως άρρωστη...

Ω, ΕΛΑ ΤΩΡΑ!

Εντάξει, τα ενδεικτικά στοιχεία είναι αρκετά ισχυρά. Και πάλι... Τζέικομπ. Η σκέψη του Σαμ ήταν αργή, διστακτική. Είσαι σίγουρος ότι αυτό θέλεις; Είναι στ' αλήθεια αυτό το σωστό; Όλοι ξέρουμε τι ήθελε εκείνη.

Η συνθήκη δεν αναφέρει τίποτα για τις προτιμήσεις των θυμάτων, Σαμ!

Είναι πραγματικά θύμα; Θα τη χαρακτηρίζεις έτσι;

Ναι!

Τζέικ, σκέφτηκε ο Σεθ, δεν είναι εχθροί μας.

Σκάσε, μικρέ! Μόνο και μόνο επειδή εσύ έχεις μια αρρωστημένη λατρεία για τον ήρωά σου, εκείνη τη βδέλλα, αυτό δεν αλλάζει το νόμο. Είναι εχθροί μας. Είναι στην επικράτειά μας. Τους σκοτώνουμε. Δε με νοιάζει αν το διασκέδασες πολεμώντας δίπλα στον Έντουαρντ Κάλεν μια φορά κι έναν καιρό.

Τότε, λοιπόν, τι θα κάνεις, όταν η Μπέλλα θα πολεμήσει στο πλευρό τους, Τζέικομπ; Ε; απαιτήσε να μάθει ο Σεθ.

Δεν είναι η Μπέλλα πια.

Θα είσαι εσύ αυτός που θα τη σκοτώσει;

Δεν μπόρεσα να κρατηθώ για να μην κάνω ένα μορφασμό.

Όχι, δε θα είσαι εσύ. Λοιπόν, τι θα γίνει; Θα βάλεις έναν από 'μας να το κάνει; Και μετά θα κρατήσεις κακία για πάντα σε όποιον το κάνει;

Δε θα...

Βέβαια και δε θα το κάνεις. Δεν είσαι έτοιμος γι' αυτήν τη μάχη, Τζέικομπ.

Το ένστικτο ανέλαβε τώρα, και έσκυψα προς τα μπρος έτοιμος να ορμήσω, γρυλίζοντας εναντίον του ψηλόλιγνου λύκου στο χρώμα της άμμου που ήταν στην απέναντι μεριά του κύκλου.

Τζέικομπ! Με προειδοποίησε ο Σαμ. Σεθ, βούλωσέ το ένα δευτερόλεπτο.

Ο Σεθ έγνεψε με το μεγάλο του κεφάλι.

Να πάρει, τι έχασα; σκέφτηκε ο Κουίλ. Έτρεχε προς το μέρος της σύναξης με όλη του την ταχύτητα. Άκουσα για το τηλεφώνημα του Τσάρλι...

Είμαστε έτοιμοι να φύγουμε, του είπα. Γιατί δεν περνάς από το σπίτι της Κιμ και να σύρεις τον Τζάρεντ έξω με τα δόντια σου; Θα τους χρειαστούμε όλους.

Έλα κατευθείαν εδώ, Κουίλ, διέταξε ο Σαμ. Δεν έχουμε αποφασίσει τίποτα ακόμα.

Γρύλισα.

Τζέικομπ, πρέπει να σκεφτώ τι είναι καλύτερο για την αγέλη αυτή. Πρέπει να διαλέξω την πορεία που σας προστατεύει όλους με τον καλύτερο τρόπο. Οι εποχές έχουν αλλάξει από τότε που οι πρόγονοί μας έκαναν τη συνθήκη εκείνη. Εγώ... λοιπόν, εγώ ειλικρινά δεν πιστεύω ότι οι Κάλεν αποτελούν κίνδυνο για 'μας. Και ξέρουμε ότι δε θα μείνουν εδώ πολύ καιρό. Σίγουρα μόλις πουν το παραμύθι τους, θα εξαφανιστούν. Οι ζωές μας μπορούν να ξαναγίνουν φυσιολογικές.

Φυσιολογικές;

Αν τους προκαλέσουμε, Τζέικομπ, θα υπερασπιστούν τους εαυτούς τους καλά.

Φοβάσαι;

Είσαι τόσο έτοιμος να χάσεις έναν από τους αδερφούς σου; Έκανε μια παύση. Ή μια αδερφή; πρόσθεσε σαν σκέψη που του ήρθε μετά.

Εγώ δε φοβάμαι να πεθάνω.

Το ξέρω, Τζέικομπ. Αυτός είναι ένας λόγος που αμφισβητώ την κρίση σου πάνω στο θέμα.

Κοίταξα μέσα στα μαύρα του μάτια. Σκοπεύεις να τιμήσεις τη συνθήκη των πατέρων μας ή όχι;

Τιμώ την αγέλη μου. Κάνω αυτό που είναι καλύτερο γι' αυτήν.

Δειλέ.

Το ρύγχος του τοιτώθηκε, καθώς τραβήχτηκε πίσω πάνω από τα δόντια του.

Αρκετά, Τζέικομπ. Απορρίπτεται η πρότασή σου. Η νοερή φωνή του Σαμ άλλαξε, πήρε αυτή την παράξενη διπλή χροιά που δεν μπορούσαμε να μην υπακούσουμε. Η φωνή του Άλφα. Το βλέμμα του διασταυρώθηκε με το βλέμμα κάθε λύκου στον κύκλο.

Η αγέλη δε θα επιτεθεί στους Κάλεν, χωρίς να μας προκαλέσουν. Το πνεύμα της συνθήκης συνεχίζει να υπάρχει. Δεν αποτελούν κίνδυνο για τη φυλή μας, ούτε και για τους ανθρώπους

του Φορκς. Η Μπέλλα Σουάν έκανε μια επιλογή γνωρίζοντας τις συνέπειες, κι εμείς δεν πρόκειται να τιμωρήσουμε τους πρώην συμμάχους μας για τη δική της επιλογή.

Πες τα ντε, σκέφτηκε ο Σεθ με ενθουσιασμό.

Νομίζω ότι σου είπα να το βουλώσεις, Σεθ.

Ωπ. Συγγνώμη, Σαμ.

Τζέικομπ, πού νομίζεις ότι πας;

Έφυγα από τον κύκλο, πηγαίνοντας προς τη δύση, έτσι ώστε να μπορώ να του γυρίσω την πλάτη μου. Πάω να αποχαιρετήσω τον πατέρα μου. Προφανώς δεν είχε κανένα νόημα που ξμεινα τόσο πολύ καιρό εδώ.

Ω, Τζέικ – μην το κάνεις πάλι αυτό!

Σκάσε, Σεθ, σκέφτηκαν ταυτόχρονα αρκετές φωνές.

Δε θέλουμε να φύγεις, μου είπε ο Σαμ, με μια σκέψη πιο ήπια απ' ό,τι πριν.

Λοιπόν, τότε ανάγκασέ με να μείνω, Σαμ. Αφαίρεσε τη βούλησή μου. Κάνε με σκλάβο.

Ξέρεις ότι δε θα το κάνω αυτό.

Τότε δεν υπάρχει τίποτα άλλο να πούμε.

Έφυγα μακριά τους τρέχοντας, προσπαθώντας πολύ σκληρά να μη σκεφτώ τι θα ακολουθούσε. Αντί γι' αυτό, επικεντρώθηκα στις αναμνήσεις μου των μηνών που έζησα σαν λύκος, που είχαν τραβήξει τόσο πολύ, των μηνών που είχα αφήσει την ανθρώπινη φύση μου να χαθεί, όπως χάνει κανείς το αίμα του, μέχρι που ήμουν περισσότερο ζώο παρά άνθρωπος. Που ζούσα τη στιγμή, έτρωγα όταν πεινούσα, κοιμόμουν όταν ήμουν κουρασμένος, έπινα όταν διψούσα κι έτρεχα – έτρεχα μόνο για να τρέχω. Απλές επιθυμίες, απλές απαντήσεις σ' εκείνες τις επιθυμίες. Ο πόνος ερχόταν σε μορφές που εύκολα μπορούσες να κουμαντάρεις. Ο πόνος της δίψας. Ο πόνος του πάγου κάτω από τα πόδια σου. Ο πόνος των αιχμηρών νυχιών, όταν το βραδινό σου γινόταν επιθετικό. Κάθε πόνος είχε μια απλή απάντηση, μια ξεκάθαρη πράξη που θα έδινε τέλος στον

πόνου.

Δεν ήταν όπως όταν είσαι άνθρωπος.

Ωστόσο, αμέσως μόλις βρέθηκα σε απόσταση που μπορούσα να διανύσω τρέχοντας ελαφρά ως το σπίτι μου, πήρα ξανά την ανθρώπινη μορφή μου. Είχα ανάγκη να μπορέσω να σκεφτώ μόνος.

Έλυσα το σορτς μου και το φόρεσα με ένα απότομο τράβηγμα, ήδη τρέχοντας προς το σπίτι.

Τα είχα καταφέρει. Είχα κρύψει αυτό που σκεφτόμουν, και τώρα ήταν πολύ αργά για να με σταματήσει ο Σαμ. Δεν μπορούσε να με ακούσει τώρα.

Ο Σαμ είχε πάρει μια ξεκάθαρη απόφαση. Η αγέλη δε θα επιτίθετο στους Κάλεν. Εντάξει.

Δεν είχε αναφέρει τίποτα, όμως, για ένα άτομο που θα δρούσε από μόνο του.

Όχι, η αγέλη δε θα επιτίθετο σε κανένα σήμερα.

Εγώ, όμως, ναι.

9. ΑΥΤΟ ΔΕΝ ΤΟ ΕΙΧΑ ΠΡΟΒΛΕΨΕΙ ΟΥΤΕ ΜΕ ΣΦΑΙΡΕΣ

Δε σκόπευα πραγματικά να αποχαιρετίσω τον πατέρα μου.

Εξάλλου, ένα γρήγορο τηλεφώνημα στον Σαμ και το παιχνίδι θα τελείωνε. Θα με σταματούσαν και θα με έσπρωχναν πίσω. Πιθανότατα θα προσπαθούσαν να με κάνουν να θυμώσω ή ακόμα και να με τραυματίσουν να με αναγκάσουν με κάποιο τρόπο να αλλάξω μορφή, ώστε ο Σαμ να μπορέσει να διατυπώσει έναν καινούριο νόμο.

Αλλά ο Μπίλι με περίμενε, ξέροντας ότι δεν ήμουν και πολύ καλά. Ήταν στην αυλή, καθόταν εκεί στο αναπηρικό του καροτσάκι με τα μάτια του ακριβώς στο σημείο απ' όπου έβγαينا μέσα από τα δέντρα. Τον είδα να ζυγίζει την κατεύθυνσή μου –θα προσπερνούσα κατευθείαν το σπίτι και θα πήγαίνα στο αυτοσχέδιο γκαράζ μου.

«Έχεις ένα λεπτό, Τζέικ;»

Σταμάτησα γλιστρώντας στα πλάγια. Τον κοίταξα και μετά κοίταξα προς το γκαράζ.

«Έλα τώρα, μικρέ. Τουλάχιστον βοήθησέ με να μπω μέσα».

Ήριξα τα δόντια μου, αλλά αποφάσισα ότι ήταν πιο πιθανό να μου δημιουργήσει μπελάδες με τον Σαμ, αν δεν του έλεγα μερικά ψέματα για λίγα λεπτά.

«Από πότε χρειάζεσαι βοήθεια, γέρο;»

Γέλασε με το βροντερό του γέλιο. «Τα χέρια μου είναι κουρασμένα. Ανέβηκα ως εδώ μόνος μου από το σπίτι της Σου».

«Είναι κατηφόρα. Ήρθες τσουλώνοντας».

Τσουύλησα το καρότσι του πάνω στη μικρή ράμπα που του είχα φτιάξει και τον έβαλα μέσα στο σαλόνι.

«Με τσάκωσες. Νομίζω ότι έπιασα τα πενήντα χιλιόμετρα την ώρα. Ήταν τέλεια».

«Θα το κάνεις συμπράλια αυτό το καρότσι, το ξέρεις; Και μετά θα σέρνεσαι εδώ κι εκεί με τους αγκώνες σου».

«Δεν υπάρχει περίπτωση. Θα είναι δική σου δουλειά να με κουβαλάς».

«Δε θα πηγαίνεις και σε πολλά μέρη».

Ο Μπίλι έβαλε τα χέρια του στους τροχούς και οδήγησε το καρότσι του από μόνος του στο ψυγείο. «Έχει μείνει καθόλου φαγητό;»

«Με τσάκωσες εσύ τώρα. Ο Πολ, όμως, ήταν εδώ όλη μέρα, άρα μάλλον όχι».

Ο Μπίλι αναστέναξε. «Πρέπει να αρχίσουμε να κρύβουμε τα φαγώσιμα, αν θέλουμε να μη λιμοκτονήσουμε».

«Πες στη Ρίτσελ να πάει να μείνει αυτή στο δικό του σπίτι».

Ο εύθυμος τόνος του Μπίλι εξαφανίστηκε, και τα μάτια του μαλάκωσαν. «Την έχουμε εδώ μόνο μερικές βδομάδες. Πρώτη φορά που μένει σπίτι εδώ και τόσο καιρό. Είναι δύσκολο –τα κορίτσια ήταν μεγαλύτερα από 'ένα, όταν η μαμά σου πέθανε. Εκείνα δυσκολεύονται περισσότερο να μείνουν σ' αυτό το σπίτι».

«Το ξέρω».

Η Ρεμπέκα δεν είχε έρθει σπίτι από τότε που παντρεύτηκε, αν και είχε καλή δικαιολογία. Τα αεροπορικά εισιτήρια από τη Χαβάη ήταν αρκετά ακριβά. Η πολιτεία της Ουάσινγκτον ήταν αρκετά κοντά, ώστε η Ρέιτσελ να μην έχει τη δικαιολογία της απόστασης. Είχε κάνει μαθήματα όλα τα καλοκαιρινά εξάμηνα, δουλεύοντας διπλές βάρδιες σε όλη τη διάρκεια των διακοπών σε κάποια καφετέρια στην πανεπιστημιούπολη. Αν δεν ήταν ο Πολ, πιθανότατα θα την είχε κοπανήσει πάλι πολύ γρήγορα. Μπορεί γι' αυτό ο Μπίλι να μην τον έδιωχνε με τις κλοτσιές.

«Λοιπόν, πάω να κάνω μερικές δουλειές...» Έκανα να φύγω προς την πίσω πόρτα.

«Για στάσου, Τζέικ. Δε θα μου πεις τι έγινε; Είναι ανάγκη να πάρω τηλέφωνο τον Σαμ για να με ενημερώσει για τα τελευταία γεγονότα;»

Στάθηκα με την πλάτη μου γυρισμένη προς εκείνον, κρύβοντας το πρόσωπό μου.

«Δεν έγινε τίποτα. Ο Σαμ απλώς τους απαλλάσσει. Μάλλον είμαστε όλοι μας ένα τσούρμο λατρείας της βδέλλας τώρα».

«Τζέικ...»

«Δε θέλω να το συζητήσω».

«Φεύγεις, γιε μου;»

Το δωμάτιο ήταν βυθισμένο στη σιωπή, ενώ αποφάσιζα πώς να το πω.

«Η Ρέιτσελ μπορεί να πάρει ξανά το δωμάτιό της. Το ξέρω ότι δεν της αρέσει καθόλου εκείνο το στρώμα αέρα».

«Θα προτιμούσε να κοιμάται στο πάτωμα από το να σε χάσει. Όπως κι εγώ».

Ρουθούνισα.

«Τζέικομπ, σε παρακαλώ. Αν χρειάζεσαι... ένα διάλειμμα. Λοιπόν, κάν' το. Αλλά όχι για τόσο πολύ καιρό πάλι. Γύρνα πίσω».

«Μπορεί. Μπορεί να είναι το τυχερό μου να εμφανίζομαι στους γάμους. Να κάνω μια σύντομη επάνοδο στο γάμο του Σαμ, μετά στις Ρέιτσελ. Ο Τζάρεντ κι η Κιμ μπορεί να προλάβουν πρώτοι, βέβαια. Μάλλον θα έπρεπε να έχω κανένα κοινόμι ή κάτι τέτοιο τελοσπάντων».

«Τζέικ, κοίταξέ με».

Γύρισα αργά από την άλλη μεριά. «Τι;»

Κοίταξε επίμονα μέσα στα μάτια μου για ένα παρατεταμένο λεπτό. «Πού πας;»

«Δεν έχω κανένα συγκεκριμένο μέρος υπόψη».

Έγειρε το κεφάλι του στα πλάγια, και τα μάτια του ζάρωσαν. «Αλήθεια;»

Κοιταχτήκαμε επίμονα προσπαθώντας να κάνουμε ο ένας τον άλλο να στρέψει αλλού το βλέμμα. Τα δευτερόλεπτα κυλούσαν.

«Τζέικομπ», είπε. Η φωνή του ήταν τεταμένη. «Τζέικ, μην το κάνεις. Δεν αξίζει».

«Δεν ξέρω για ποιο πράγμα μιλάς».

«Άσε την Μπέλλα και τους Κάλεν ήσυχους. Ο Σαμ έχει δικιο».

Τον κοίταξα ένα δευτερόλεπτο και μετά διέσχισα το δωμάτιο με δυο μεγάλες δρασκελιές. Άρπαξα το τηλέφωνο και αποσύνδεσα το καλώδιο από τη συσκευή και το φισ. Κόλλησα το γκρίζο καλώδιο στην παλάμη του χεριού μου.

«Γεια σου, μπαμπά».

«Τζέικ, περίμενε —», μου φώναξε, αλλά είχα ήδη βγει από την πόρτα, τρέχοντας.

Η μοτοσυκλέτα δεν ήταν τόσο γρήγορη, όσο αν έτρεχα με τα πόδια, αλλά ήταν πιο διακριτική. Αναρωτιόμουν πόση ώρα θα χρειαζόταν ο Μπίλι για να πάει τσουλώντας ως το κατάστημα και μετά να βρει κάποιον στο τηλέφωνο που να μπορεί να δώσει ένα μήνυμα στον Σαμ. Έβαζα στοίχημα ότι ο Σαμ είχε ακόμα τη μορφή του λύκου. Το πρόβλημα θα ήταν αν ο

Πολύ γύριζε σπίτι μας, όπου να 'ναι. Θα μπορούσε να αλλάξει μορφή σε ένα δευτερόλεπτο και να ενημερώσει τον Σαμ για το τι θα έκανα...

Δε θα ανησυχούσα γι' αυτό. Θα πήγαινα όσο πιο γρήγορα μπορούσα, κι αν με έπιαναν, θα το αντιμετώπιζα αυτό, όταν θα χρειαζόταν.

Με μια κλοτσιά έβαλα μπρος τη μηχανή και μετά βρέθηκα να διασχίζω το χωμάτινο δρόμο τρέχοντας. Δεν κοίταξα πίσω, καθώς πέρασα από το σπίτι.

Ο αυτοκινητόδρομος είχε πολλή κίνηση από τους τουρίστες: περνούσα μέσα από τα αμάξια κάνοντας ελιγμούς, κερδίζοντας ένα σωρό κορναρίσματα και μερικά δάχτυλα. Πήρα τη στροφή για να μπω στον αυτοκινητόδρομο 101 με εκατόν δέκα χιλιόμετρα, χωρίς να μπω στον κόπο να κοιτάξω. Έπρεπε να μείνω στην ευθεία για ένα λεπτό, για να μη με τσαλαπατήσει ένα μικρό φορτηγάκι. Όχι ότι θα με είχε σκοτώσει, αλλά θα με είχε καθυστερήσει. Τα σπασμένα κόκαλα – τα μεγάλα, τουλάχιστον – χρειάζονταν μέρες για να επανέλθουν εντελώς στην αρχική τους κατάσταση, όπως είχα μάθει από προσωπική πείρα.

Ο αυτοκινητόδρομος άδειασε κάπως, και πάτησα περισσότερο γκάζι για να πιάσω τα εκατόν τριάντα. Δεν ακούμπησα το φρένο, μέχρι που βρέθηκα κοντά στο στενό δρόμο που οδηγούσε στο σπίτι τους: τότε υπέθετα πως είχα ξεφύγει πια. Ο Σαμ δε θα έφτανε τόσο μακριά για να με σταματήσει. Ήταν πολύ αργά.

Μόνο εκείνη τη στιγμή – όταν ήμουν σίγουρος ότι τα είχα καταφέρει – άρχισα να σκέφτομαι ακριβώς τι θα έκανα. Επιβράδυνα φτάνοντας στα τριάντα χιλιόμετρα, παίρνοντας τις στροφές ανάμεσα στα δέντρα πιο προσεχτικά απ' ό,τι ήταν απαραίτητο.

Ήξερα ότι θα με άκουγαν που ερχόμουν, είτε με μηχανή είτε χωρίς αυτήν, έτσι ο αιφνιδιασμός αποκλειόταν. Δεν υπήρχε

κανένας τρόπος να κρύψω τις προθέσεις μου. Ο Έντουαρντ θα άκουγε το σχέδιό μου, αμέσως μόλις βρισκόμουν αρκετά κοντά. Μπορεί ήδη να με άκουγε. Αλλά πίστευα ότι και πάλι θα τα κατάφερνα, επειδή είχα τον εγωισμό του με το μέρος μου. Θα ήθελε να μονομαχήσει μαζί μου μόνος του.

Έτσι θα έμπαινα απλώς μέσα, θα έβλεπα τις πολύτιμες αποθέσεις του Σαμ και μόνος μου και μετά θα προκαλούσα τον Έντουαρντ σε μονομαχία.

Ρουθούνισα. Το παράσιτο πιθανότατα θα απολάμβανε τη θεατρικότητα όλης της υπόθεσης.

Όταν θα ξεπερδευα μ' εκείνον, θα σκότωνα όσους περισσότερους μπορούσα από τους υπόλοιπους, μέχρι που να με σκοτώσουν εκείνοι. Χα – αναρωτιόμουν αν ο Σαμ θα θεωρούσε το δικό μου θάνατο πρόκληση. Πιθανότατα θα έλεγε ότι έπαθα αυτό που μου άξιζε. Δε θα ήθελε να προσβάλει τους καλύτερους Φίλους του για Πάντα, τις αιμορροφήχτρες.

Ο δρόμος έβγαζε στο λιβάδι, και η μυρωδιά μου ήρθε στα μούτρα σαν σαπισμένη ντομάτα. Μπλιάξ. Βρομεροί βρικόλακες. Το στομάχι μου άρχισε να ανακατεύεται. Θα ήταν δύσκολο να αντέξω την μπόχα έτσι – χωρίς να διαλύεται από τη μυρωδιά των ανθρώπων, όπως έγινε την προηγούμενη φορά που είχα έρθει εδώ – αν και δεν ήταν τόσο άσχημη, όσο όταν τη μύριζα με τη λυκίσια μύτη μου.

Δεν ήμουν σίγουρος τι να περιμένω, αλλά δεν υπήρχε κανένα σημάδι ζωής γύρω από τη μεγάλη λευκή κρύπτη. Φυσικά ήξεραν ότι ήμουν εδώ.

Έσβησα τη μηχανή κι έστησα αυτή μέσα στην ησυχία. Τώρα άκουγα έντονα, θυμωμένα μουρμουρητά από την άλλη μεριά της πλατιάς δίφυλλης πόρτας. Κάποιος ήταν στο σπίτι. Άκουσα το όνομά μου και χαμογέλασα, χαρούμενος στη σκέψη ότι τους προκαλούσα λιγάκι άγχος.

Πήρα μια μεγάλη ρουφηξιά αέρα – θα ήταν χειρότερα μέσα – και ανέβηκα τις σκάλες τις βεράντας με έναν πήδο.

Η πόρτα άνοιξε πριν την ακουμπήσει το χέρι μου, κι ο γιατρός στεκόταν στο κούφωμα, με σοβαρά μάτια.

«Γεια σου, Τζέικομπ», είπε, πιο ήρεμος απ' ό,τι περίμενα. «Πώς είσαι;»

Πήρα μια βαθιά ανάσα από το στόμα. Η μπόχα που ξεχυνόταν από την πόρτα ήταν ακατανίκητη.

Απογοητεύτηκα που ήταν ο Κάρλαϊλ αυτός που άνοιξε. Θα προτιμούσα να είχε βγει ο Έντουαρντ από την πόρτα, με τα δόντια του έξω. Ο Κάρλαϊλ ήταν τόσο... ανθρώπινος ή κάτι τέτοιο τελοσπάντων. Μπορεί να έφταγαν οι επισκέψεις που μου είχε κάνει στο σπίτι την περασμένη άνοιξη, όταν είχα δι-αλυθεί. Αλλά ένιωθα άβολα κοιτάζοντας το πρόσωπό του και ξέροντας ότι σκόπευα να τον σκοτώσω αν τα κατάφερνα.

«Έμαθα ότι η Μπέλλα γύρισε πίσω ζωντανή», είπα.

«Εε, Τζέικομπ, δεν είναι η πιο κατάλληλη στιγμή». Ο γιατρός έμοιαζε να νιώθει κι αυτός άβολα, αλλά όχι με τον τρόπο που περίμενα. «Μπορούμε να το κάνουμε αργότερα αυτό;»

Τον κοίταξα αποσβολωμένος. Μου ζητούσε να αναβάλουμε το ματς του θανάτου για μια πιο βολική στιγμή;

Και τότε άκουσα τη φωνή της Μπέλλα, ραγισμένη και βρα-χνή, και δεν μπορούσα να σκεφτώ τίποτα άλλο.

«Γιατί όχι;» ρώτησε κάποιον. «Κρατάμε μυστικά κι από τον Τζέικομπ; Ποιο το νόημα;»

Η φωνή της δεν ήταν αυτό που περίμενα. Προσπάθησα να θυμηθώ τις φωνές των νεαρών βρικόλακων που είχαμε πο-λεμήσει την άνοιξη, αλλά το μόνο που είχε καταγραφεί στη μνήμη μου ήταν γρυλίσματα. Μπορεί εκείνοι οι νεογέννητοι να μην είχαν ούτε το διαπεραστικό, μεταλλικό ήχο των πιο με-γάλων. Μπορεί όλοι οι καινούριοι βρικόλακες να ακούγονταν βραχνοί.

«Έλα μέσα, Τζέικομπ», φώναξε πιο δυνατά η Μπέλλα με τη βραχνή της φωνή.

Τα μάτια του Κάρλαϊλ σφίχτηκαν.

Αναρωτήθηκα αν η Μπέλλα διψούσε. Τα μάτια μου ζάρω-σαν κι εμένα.

«Με συγχωρείς», είπα στο γιατρό, καθώς πέρασα από γύρω του. Ήταν δύσκολο –πήγαινε ενάντια σε όλα μου τα ένστικτα να γυρίσω την πλάτη μου σ' έναν απ' αυτούς. Όχι αδύνατο, παρ' όλα αυτά. Αν υπήρχε αυτό που λέμε ακίνδυνος βρικόλακας, τότε αυτός ήταν ο παράξενα ευγενικός αρχηγός.

Θα έμενα μακριά από τον Κάρλαϊλ, όταν ξεκινούσε η μάχη. Υπήρχαν αρκετοί για να σκοτώσω χωρίς να συμπεριλαμβάνε-ται αυτός.

Μπήκα με πλάγια βήματα μέσα στο σπίτι, έχοντας την πλάτη μου στον τοίχο. Τα μάτια μου σάρωναν το χώρο –ήταν άγνωστος. Την τελευταία φορά που είχα έρθει εδώ, ήταν στο-λισμένος για πάρτι. Όλα ήταν φωτεινά και χλωμά τώρα. Συμπεριλαμβανομένων και των έξι βρικόλακων που στέκονταν όλοι σαν ομάδα δίπλα στον άσπρο καναπέ.

Ήταν όλοι εδώ, μαζί, αλλά δεν ήταν αυτό που με έκανε να κοκαλώσω στη θέση μου και έκανε το σαγόνι μου να πέσει στο πάτωμα.

Ήταν ο Έντουαρντ. Ήταν η έκφραση στο πρόσωπό του.

Τον είχα δει θυμωμένο και τον είχα δει υπεροπτικό και μια φορά τον είχα δει να πονάει. Αλλά αυτό –αυτό ήταν πέρα από την οδύνη. Τα μάτια του ήταν μισότρελα. Δε σήκωσε το βλέμμα του για να με αγριοκοιτάξει. Κοίταζε κάτω στον κα-ναπέ δίπλα του με μια έκφραση λες και κάποιος του είχε βάλει φωτιά. Τα χέρια του ήταν άκαμπτες αρπάγες στα πλευρά του.

Δεν μπορούσα καν να απολαύσω την αγωνία του. Ένα πράγμα μόνο μπορούσα να σκεφτώ που θα τον έκανε να δεί-χνει έτσι, και τα μάτια μου ακολούθησαν τα δικά του.

Την είδα την ίδια στιγμή που μου ήρθε η μυρωδιά της.

Η ζεστή, καθαρή, ανθρώπινη μυρωδιά της.

Η Μπέλλα ήταν μισοκρυμμένη πίσω από το μπράτσο του καναπέ, κουλουριασμένη σε μια χαλαρή εμβρυϊκή στάση, με

τα μπράτσα της τυλιγμένα γύρω από τα γόνατά της. Για ένα παρατεταμένο δευτερόλεπτο δεν μπορούσα να δω τίποτα άλλο εκτός από το ότι ήταν ακόμα η Μπέλλα που αγαπούσα, το δέρμα της είχε ακόμα ένα μαλακό, χλωμό ροδακινί χρώμα, τα μάτια της είχαν ακόμα το ίδιο σοκολατί χρώμα. Η καρδιά μου χτυπούσε με ένα βαρύ, παράξενο, άρρυθμο χτύπο, κι αναρωτήθηκα αν αυτό ήταν κάποιο ψεύτικο όνειρο, από το οποίο όπου να 'ναι θα ξυπνούσα.

Μετά την είδα πραγματικά.

Είχε βαθιούς κύκλους κάτω από τα μάτια της, σκοτεινούς κύκλους που σαν να πετάγονταν προς τα έξω, επειδή το πρόσωπό της ήταν καταβεβλημένο. Ήταν πιο αδύνατη; Το δέρμα της έμοιαζε σφιχτό –λες και τα ζυγωματικά της θα έβγαιναν μέσα απ' αυτό. Τα περισσότερα από τα σκούρα της μαλλιά ήταν τραβηγμένα μακριά από το πρόσωπό της σε έναν ακατάστατο κότσο, αλλά μερικές τούφες κολλούσαν άτονα πάνω στο μέτωπό της και το λαιμό της, στη γυαλάδα του ιδρώτα που σκέπαζε το δέρμα της. Κάτι στα δάχτυλά της και τους καρπούς της έμοιαζε τόσο εύθραυστο που ήταν τρομακτικό.

Ήταν όντως άρρωστη. Πολύ άρρωστη.

Δεν ήταν ψέμα. Το παραμύθι που είχε πει ο Τσάρλι στον Μπίλι δεν ήταν παραμύθι. Ενώ εγώ κοιτάζα, με μάτια γουρλωμένα, το δέρμα της έγινε ανοιχτό πράσινο.

Η ξανθιά αιμορροφήχτρα –η φανταχτερή, η Ρόζαλι– έσκυψε από πάνω της, κόβοντάς μου τη θέα, τριγυρίζοντάς τη με έναν παράξενο, προστατευτικό τρόπο.

Κάτι δεν πήγαινε καλά. Ήξερα πώς ένιωθε η Μπέλλα σχεδόν για τα πάντα –οι σκέψεις της ήταν τόσο προφανείς– μερικές φορές ήταν σαν να ήταν τυπωμένες πάνω στο μέτωπό της. Έτσι δε χρειαζόταν να μου πει κάθε λεπτομέρεια μιας κατάστασης για να την πιάσω. Ήξερα πως η Μπέλλα δε συμπαθούσε τη Ρόζαλι. Το είχα δει στα χείλη της, όταν μιλούσε για 'κείνη. Όχι απλώς δεν τη συμπαθούσε. Τη φοβόταν τη Ρόζαλι.

Η τουλάχιστον στο παρελθόν.

Δεν υπήρχε κανένας φόβος, όταν η Μπέλλα σήκωσε το βλέμμα της για να την κοιτάξει. Η έκφρασή της ήταν... απολογητική ή κάτι τέτοιο. Μετά η Ρόζαλι άρπαξε μια λεκάνη από το πάτωμα και τη σήκωσε ψηλά, κάτω από το πιγούνι της Μπέλλα, για να ξεράσει με θόρυβο μέσα της.

Ο Έντουαρντ έπεσε στα γόνατα δίπλα από την Μπέλλα –με μάτια που έδειχναν να βασανίζονται– και η Ρόζαλι άπλωσε το χέρι της, προειδοποιώντας τον να μην πλησιάσει.

Τίποτα απ' όλα αυτά δε φαινόταν λογικό.

Όταν μπόρεσε να σηκώσει ξανά το κεφάλι, η Μπέλλα χαμογέλασε αδύναμα σ' εμένα, νιώθοντας ντροπή κατά κάποιο τρόπο. «Συγγνώμη γι' αυτό», μου ψιθύρισε.

Ο Έντουαρντ έβγαλε ένα πολύ χαμηλό βογκητό. Το κεφάλι του έγειρε πάνω στα γόνατά της Μπέλλα. Εκείνη ακούμπησε το ένα από τα χέρια της στο μάγουλό του. Σαν να παρηγορούσε εκείνον.

Δεν είχα συνειδητοποιήσει ότι τα πόδια μου με είχαν φέρει προς τα μπρος, μέχρι που η Ρόζαλι μου σύριξε, προβάλλοντας λαφινικά ανάμεσα σ' εμένα και τον καναπέ. Ήταν σαν πρόσωπο σε μια τηλεοπτική οθόνη. Δε με ένοιαζε που ήταν εκεί. Δεν έμοιαζε αληθινή.

«Ρόουζ, μη», ψιθύρισε η Μπέλλα. «Δεν πειράζει».

Η ξανθούλα έφυγε από τη μέση, αν και καταλάβαινα ότι δεν της άρεσε καθόλου αυτό. Κατσουφιάζοντας προς εμένα, σύρθηκε δίπλα στο κεφάλι της Μπέλλα, τοιτωμένη, έτοιμη να χιμήξει. Ήταν πιο εύκολο να την αγνοήσει κανείς απ' ό,τι θα ονειρευόμουν ποτέ.

«Μπέλλα, τι τρέχει;» ψιθύρισα. Χωρίς να το σκεφτώ, βρέθηκα κι εγώ γονατιστός, σκυμμένος πάνω από τον καναπέ απέναντί από τον... σύζυγό της. Εκείνος δε φάνηκε να με προσέχει, κι εγώ ίσα-ίσα που του έριξα μια γρήγορη ματιά. Τέντωσα το χέρι μου για να πιάσω το δικό της ελεύθερο χέρι,

παίρνοντάς το και στα δυο δικά μου. Το δέρμα της ήταν παγωμένο. «Είσαι καλά;»

Ήταν χαζή ερώτηση. Δεν απάντησε.

«Χαίρομαι τόσο πολύ που ήρθες να με δεις σήμερα, Τζέικουμπ», είπε.

Αν και ήξερα ότι ο Έντουαρντ δεν μπορούσε να ακούσει τις δικές της σκέψεις, φάνηκε να ακούει κάποιο νόημα που εγώ δεν άκουγα. Έβγαλε ξανά ένα βογκητό, μέσα στην κουβέρτα που τη σκέπαζε, κι εκείνη χάιδεψε το μάγουλό του.

«Τι είναι, Μπέλλα;» επέμεινα εγώ, τυλίγοντας τα χέρια μου σφιχτά γύρω από τα κρύα, εύθραυστα δάχτυλά της.

Αντί να μου απαντήσει, έριξε μια γρήγορη ματιά γύρω γύρω στο δωμάτιο, σαν να έψαχνε κάτι, με μια έκκληση και μια προειδοποίηση ταυτοχρόνως στο βλέμμα της. Έξι ζευγάρια κίτρινα μάτια γεμάτα αγωνία την κοίταξαν. Τελικά, γύρισε προς τη Ρόζαλι.

«Θα με βοηθήσεις να σηκωθώ, Ρόουζ;» ρώτησε.

Τα χείλη της Ρόζαλι τραβήχτηκαν πίσω πάνω από τα δόντια της, και με αγριοκοίταξε λες και ήθελε να μου ξεσκίσει το λαιμό. Ήμουν σίγουρος ότι αυτό ακριβώς ήθελε στην πραγματικότητα.

«Σε παρακαλώ, Ρόουζ;».

Η ξανθιά έκανε ένα μορφασμό, αλλά έσιτυψε από πάνω της ξανά, δίπλα στον Έντουαρντ, που δεν κουνήθηκε ούτε σπιθαμή. Έβαλε το μπράτσο της προσεχτικά πίσω από τους ώμους της Μπέλλα.

«Όχι», ψιθύρισα. «Μη σηκώνεσαι...» Έδειχνε τόσο αδύναμη.

«Απαντάω στην ερώτησή σου», μου είπε κοφτά, και θύμιζε λιγάκι περισσότερο τον τρόπο που μου μιλούσε συνήθως.

Η Ρόζαλι σήκωσε την Μπέλλα από τον καναπέ. Ο Έντουαρντ έμεινε εκεί όπου ήταν, καμπουριάζοντας προς τα μπρος, μέχρι που το πρόσωπό του θάφτηκε μέσα στα μαξιλάρια. Η

κουβέρτα έπεσε στο πάτωμα, στα πόδια της Μπέλλα.

Το σώμα της Μπέλλα ήταν πρησμένο, ο κορμός της φούσκωνε προς τα έξω με έναν παράξενο, αρρωστημένο τρόπο. Ήταν τοιτωμένος πάνω στο ξεθωριασμένο γκρίζο φούτερ που ήταν υπερβολικά μεγάλο για τους ώμους και τα μπράτσα της. Το υπόλοιπο σώμα της έμοιαζε πιο αδύνατο, λες και το μεγάλο ελόγκωμα είχε μεγαλώσει με αυτό που είχε ρουφήξει απ' αυτήν. Μου πήρε ένα δευτερόλεπτο για να συνειδητοποιήσω τι ήταν εκείνο το παραμορφωμένο σημείο –δεν κατάλαβα μέχρι που τόλιξε τα χέρια της τρυφερά γύρω από το πρησμένο της στομάχι, το ένα από πάνω και το άλλο από κάτω. Σαν να το αγκάλιαζε.

Τότε το είδα, αλλά και πάλι δεν μπορούσα να το πιστέψω. Την είχα δει πριν ένα μήνα. Δεν υπήρχε καμία περίπτωση να ήταν έγκυος. Όχι τόσο έγκυος.

Μόνο που ήταν.

Δεν ήθελα να το δω αυτό, δεν ήθελα να το σκεφτώ. Δεν ήθελα να φανταστώ εκείνον μέσα της. Δεν ήθελα να ξέρω ότι κάτι που μισούσα τόσο πολύ είχε ριζώσει μέσα στο σώμα που αγαπούσα. Το στομάχι μου ανακατεύτηκε, κι αναγκάστηκα να καταπιώ τον εμετό μου.

Αλλά τα πράγματα ήταν χειρότερα απ' αυτό, πολύ χειρότερα. Το παραμορφωμένο της σώμα, τα οστά που εξείχαν από το δέρμα του προσώπου της. Μάντευα μονάχα ότι έδειχνε έτσι –τόσο έγκυος, τόσο αρρωστη– επειδή ότι κι αν ήταν αυτό που είχε μέσα της έπαιρνε τη δική της ζωή για να τραφεί το ίδιο...

Επειδή ήταν ένα τέρας. Όπως κι ο πατέρας του.

Πάντα το ήξερα ότι θα τη σκότωνε.

Το κεφάλι του σηκώθηκε απότομα, καθώς άκουσε τις λέξεις μέσα στο δικό μου. Τη μια στιγμή ήμασταν κι οι δυο γονατιστοί, και την άλλη εκείνος ήταν όρθιος, δεσπόζοντας από πάνω μου. Τα μάτια του ήταν ένα ανέκφραστο μαύρο, οι κύ-

κλοι από κάτω τους σκούρο μοβ.

«Έξω, Τζέικομπ», γρύλισε.

Σηκώθηκα όρθιος κι εγώ. Κοιτάζοντάς τον κατευθείαν στα μάτια απειλητικά τώρα. Γι' αυτό είχα έρθει εδώ.

«Ας το κάνουμε», συμφώνησα.

Ο μεγάλος, ο Έμετ, σπρώχτηκε μπροστά από την άλλη μεριά του Έντουαρντ, ενώ ο άλλος, αυτός που έμοιαζε πάντα πεινασμένος, ο Τζάσπερ, ήταν ακριβώς από πίσω του. Δε με ένοιαζε πραγματικά. Μπορεί η αγέλη μου να καθάριζε τα κοιματάκια μου, όταν θα με αποτελείωναν. Μπορεί και όχι. Δεν είχε σημασία.

Για το μικρότερο κλάσμα του δευτερολέπτου τα μάτια μου πέρασαν από τις δύο που στέκονταν πίσω. Την Έσμι. Την Άλις. Μικρόσωμες και αποπροσανατολιστικά θηλυκές. Βέβαια, ήμουν σίγουρος ότι οι άλλοι θα με σκοτώναν, πριν προλάβω να κάνω οτιδήποτε σ' αυτές. Δεν ήθελα να σκοτώσω κορίτσια... έστω και κορίτσια που ήταν βρικόλακες.

Αν και μπορεί να έκανα μια εξαίρεση για εκείνη την ξανθιά.

«Όχι», φώναξε η Μπέλλα πνιχτά και προχώρησε μπροστά σκοντάφτοντας και χάνοντας την ισορροπία της, για να πιάσει σφιχτά το μπράτσο του Έντουαρντ. Η Ρόζαλι κινήθηκε μαζί της, σαν να υπήρχε μια αλυσίδα που τις έδεने μαζί.

«Απλώς πρέπει να του μιλήσω, Μπέλλα», είπε ο Έντουαρντ χαμηλόφωνα, μιλώντας μόνο σ' εκείνη. Σήκωσε το χέρι του για να την αγγίξει στο πρόσωπο, να το χαϊδέψει. Αυτό έκανε το δωμάτιο κόκκινο, με έκανε να δω φωτιά – επειδή, μετά από όλα αυτά που της είχε κάνει, ακόμα του επιτρεπόταν να την αγγίξει έτσι. «Μην καταπονείς τον εαυτό σου», συνέχισε. «Σε παρακαλώ, ξεκουράσου. Θα γυρίσουμε κι οι δυο σε λίγα λεπτά».

Κοίταξε επίμονα το πρόσωπό του, διαβάζοντάς το προσεκτικά. Μετά έγνεψε και λύγισε προς τον καναπέ. Η Ρόζαλι τη βοήθησε να ακουμπήσει τη μέση της πάνω στα μαξιλάρια.

Η Μπέλλα με κοίταξε, προσπαθώντας να μου κρατήσει την προσοχή.

«Φρόνιμα», επέμεινε. «Και μετά έλα ξανά».

Δεν απάντησα. Δε θα έδινα καμία υπόσχεση σήμερα. Κοίταξα από την άλλη μεριά και μετά βγήκα από την κεντρική πόρτα ακολουθώντας τον Έντουαρντ.

Μια τυχαία, ξεκάρφωτη φωνή μέσα στο κεφάλι μου επισήμανε ότι δεν ήταν και τόσο δύσκολο να τον χωρίσω από την ομάδα του, έτσι δεν είναι;

Συνέχισε να περπατάει, χωρίς να ελέγχει ποτέ για να δει αν ήμουν έτοιμος να ορμήσω στην απροστάτευτη πλάτη του. Υπέθετα ότι δε χρειαζόταν να ελέγχει. Θα το ήξερε, όταν θα υποφάσιζα να επιτεθώ. Πράγμα που σήμαινε ότι θα έπρεπε να πάρω την απόφαση αυτή γρήγορα.

«Δεν είμαι έτοιμος ακόμα να με σκοτώσεις, Τζέικομπ Μπλακ», ψιθύρισε, καθώς απομακρυνόταν με γρήγορα βήματα από το σπίτι. «Θα πρέπει να κάνεις λίγη υπομονή».

Λες και με ένοιαζε για το πρόγραμμά του. Γρύλισα χαμηλόφωνα. «Η υπομονή δεν είναι η ειδικότητά μου».

Συνέχισε να περπατάει, μπορεί καμιά διακοσαριά μέτρα πάνω στο δρόμο μακριά από το σπίτι, μ' εμένα ακριβώς από πίσω του. Έκαιγα, τα δάχτυλά μου έτρεμαν. Σε αναμμένα κάρβουνα, έτοιμος και εν αναμονή.

Σταμάτησε χωρίς προειδοποίηση και έκανε στροφή, ώστε να στέκεται απέναντί μου. Η έκφρασή του με έκανε να παγώσω ξανά.

Για ένα δευτερόλεπτο ήμουν μόνο ένα παιδί – ένα παιδί που είχε ζήσει όλη του τη ζωή στην ίδια μικρή πόλη. Απλώς ένα παιδί. Επειδή ήξερα ότι θα έπρεπε να ζήσω πολύ περισσότερο ακόμα, να υποφέρω πολύ περισσότερο ακόμα, για να καταλάβω ποτέ τον πόνο που έκαιγε στα μάτια του Έντουαρντ.

Σήκωσε το ένα χέρι σαν να ήθελε να σκουπίσει τον ιδρώτα από το μέτωπό του, αλλά τα δάχτυλά του έγδαραν το πρόσω-

πό του λες και θα ξέσκιζαν το γρανιτένιο του δέρμα. Τα μαύρα του μάτια έκαιγαν μέσα στις κόγχες τους, χωρίς να έχουν εστιάσει κάπου ή κοιτώντας πράγματα που δεν ήταν εκεί. Το στόμα του άνοιξε σαν να ήταν έτοιμος να ουρλιάξει, αλλά τίποτα δε βγήκε από τα χείλη του.

Αυτό ήταν το πρόσωπο που θα είχε ένας άνθρωπος που καιγόταν στην πυρά.

Για μια στιγμή δεν μπορούσα να μιλήσω. Ήταν υπερβολικά αληθινό, αυτό το πρόσωπο –είχα δει μια σκιά του μέσα στο σπίτι, το είχα δει μέσα στα μάτια της και τα δικά του, αλλά αυτό το έκανε οριστικό. Το τελευταίο καρφί στην κάσα της.

«Τη σκοτώνει, έτσι δεν είναι; Πεθαίνει!». Και ήξερα όταν το είπα, ότι το πρόσωπό μου ήταν μια πιο μαλακή ηχώ του δικού του. Πιο αδύναμη, διαφορετική, επειδή ήμουν ακόμα έκπληκτος. Δεν το είχε χωρέσει ο νους μου ακόμα –γινόταν πολύ γρήγορα. Εκείνος είχε το χρόνο να φτάσει σ' αυτό το σημείο. Και ήταν διαφορετική, επειδή την είχα ήδη χάσει τόσες πολλές φορές, με τόσους πολλούς τρόπους, μέσα στο κεφάλι μου. Διαφορετική, επειδή δεν ήταν ποτέ δικιά μου στην πραγματικότητα για να τη χάσω.

Διαφορετική, επειδή δεν έφταιγα εγώ γι' αυτό.

«Εγώ φταίω», ψιθύρισε ο Έντουαρντ, και τα γόνατά του λύγισαν. Κατέρρευσε μπροστά μου, ενάλωτος, ο πιο εύκολος στόχος που θα μπορούσε κανείς να φανταστεί.

Αλλά ένιωθα παγωμένος σαν το χιόνι –δεν υπήρχε καθόλου φωτιά μέσα μου.

«Ναι», έβγαλε ένα βογκητό μέσα στη σκόνη, σαν να ομολογούσε στο χώμα. «Ναι, τη σκοτώνει».

Η ραγισμένη απελπισία του με εκνεύριζε. Ήθελα να πολεμήσω, όχι να τον εκτελέσω. Πού είχε πάει η υπεροπτική ανωτερότητά του τώρα;

«Λοιπόν, γιατί δεν έκανε τίποτα ο Κάρλαιλ;» γρύλισα. «Είναι γιατρός, σωστά; Να το βγάλει από μέσα της».

Σήκωσε τότε τα μάτια του και μου απάντησε με μια κουρασμένη φωνή. Σαν να το εξηγούσε σε ένα παιδάκι του νηπιαγωγείου για δέκατη φορά. «Δε μας αφήνει».

Μου πήρε ένα λεπτό να χωνέψω τα λόγια του. Θεέ μου, συμπεριφερόταν ακριβώς όπως θα περίμενε κανείς. Φυσικά, θα πέθαινε για το γόνο του τέρατος. Ήταν τόσο χαρακτηριστικό για την Μπέλλα.

«Την ξέρεις πολύ καλά», ψιθύρισε. «Πόσο γρήγορα βλέπεις... εγώ δεν είδα. Όχι εγκαίρως. Δε μου μιλούσε, καθώς γυρίζαμε σπίτι, όχι στ' αλήθεια. Νόμιζα ότι ήταν φοβισμένη –αυτό θα ήταν φυσικό. Νόμιζα ότι ήταν θυμωμένη μαζί μου, επειδή την ανάγκασα να το περάσει αυτό, επειδή έβαλα τη ζωή της σε κίνδυνο. Πάλι. Δε φαντάστηκα ποτέ τι ήταν αυτό που σκεφτόταν στην πραγματικότητα, τι αποφάσιζε. Όχι μέχρι που η οικογένειά μου μας συνάντησε στο αεροδρόμιο, κι εκείνη έτρεξε στην αγκαλιά της Ρόζαλι. Της Ρόζαλι! Και τότε άκουσα τι σκεφτόταν η Ρόζαλι. Δεν κατάλαβα, μέχρι που το άκουσα. Κι όμως, εσύ καταλαβαίνεις μετά από ένα δευτερόλεπτο...» Μισοαναστέναξε, μισοβόγκηξε.

«Για στάσου ένα λεπτό. Δε σας αφήνει». Ο σαρκασμός ήταν τσουχτερός πάνω στη γλώσσα μου. «Έχεις προσέξει ότι είναι ακριβώς τόσο δυνατή όσο μια φυσιολογική θνητή κοπέλα που ζυγίζει πενήντα κιλά; Πόσο χαζοί είστε οι βρικόλακες; Κρατήστε την κάτω και ναρκώστε την».

«Αυτό ήθελα», ψιθύρισε. «Ο Κάρλαιλ θα την είχε...»

Τι, ήταν υπερβολικά ευγενείς;

«Όχι. Όχι ευγενείς. Η σωματοφύλακός της έκανε τα πράγματα δύσκολα».

Α. Το παραμύθι του δεν έβγαζε πολύ νόημα πριν, αλλά τώρα όλα ταίριαζαν. Έτσι αυτό είχε στο νου της η Ξανθούλα, λοιπόν. Όμως, τι είχε να κερδίσει εκείνη απ' αυτό; Μήπως η βασιλίσσα της ομορφιάς ήθελε τόσο πολύ να πεθάνει η Μπέλλα; «Μπορεί», είπε εκείνος. «Η Ρόζαλι δεν το βλέπει ακριβώς

έτσι».

«Τότε βγάλτε από τη μέση πρώτα την ξανθιά. Το είδος σας μπορεί να συναρμολογηθεί ξανά, έτσι δεν είναι; Κάντε την παίζ και φροντίστε τη Μπέλλα».

«Ο Έμετ και η Έσμι την υποστηρίζουν. Ο Έμετ δε θα μας άφηνε ποτέ... κι ο Κάρλαϊλ δε θα με βοηθήσει, αφού η Έσμι είναι εναντίον...» η φωνή του αργόσβησε μέχρι που εξαφανίστηκε.

«Έπρεπε να είχες αφήσει τη Μπέλλα μαζί μου».

«Ναι».

Ήταν λίγο αργά γι' αυτό, παρ' όλα αυτά. Ίσως έπρεπε να τα είχε σκεφτεί όλα αυτά πριν την γκαστρώσει με αυτό το τέρας που της ρουφούσε τη ζωή.

Με κοίταξε έντονα μέσα από τη δική του προσωπική κόλαση, κι έβλεπα ότι συμφωνούσε μαζί μου.

«Δεν το ξέραμε», είπε, με λόγια τόσο σιγανά όσο και μια αναπνοή. «Δεν το φαντάστηκα ποτέ ούτε στα όνειρά μου. Δεν υπήρξε ποτέ κάτι τέτοιο σαν τη Μπέλλα κι εμένα ξανά. Πώς μπορούσαμε να ξέρουμε ότι μια θνητή θα μπορούσε να συλλάβει παιδί με έναν από μας –»

«Όταν η θνητή θα ξεσκιζόταν σε χίλια κομμάτια στην πορεία;»

«Ναι», συμφώνησε με έναν ψίθυρο γεμάτο ένταση. «Είναι εκεί έξω, οι σαδιστές, οι αρσενικοί και θηλυκοί δαίμονες που συνουσιάζονται με θνητούς την ώρα του ύπνου τους. Υπάρχουν. Αλλά η αποπλάνηση είναι ένας πρόλογος στο φαγοπότι. Κανένας δεν επιζεί». Κούνησε το κεφάλι του σαν να του προκαλούσε αποστροφή η ιδέα. Σαν να ήταν διαφορετικός εκείνος.

«Δεν ήξερα ότι υπάρχει ειδικό όνομα γι' αυτό που είσαι», ξεστόμισα απειλητικά.

Σήκωσε τα μάτια για να με κοιτάξει με ένα πρόσωπο που έμοιαζε χιλίων ετών.

«Ούτε εσύ, Τζέικομπ Μπλακ, δεν είναι δυνατόν να με μισείς τόσο πολύ όσο μισώ εγώ τον εαυτό μου».

Λάθος, σκέφτηκα, υπερβολικά οργισμένος για να μιλήσω.

«Το να με σκοτώσεις τώρα δεν τη θα σώσει», είπε ήσυχα.

«Τι θα τη σώσει, λοιπόν;»

«Τζέικομπ, πρέπει να κάνεις κάτι για 'μένα».

«Ξέχασέ το, παράσιτο!»

Συνέχισε να με κοιτάει με εκείνα τα μισοκουρασμένα, μισόκλειστα μάτια. «Για 'κείνη;»

Έσφιξα τα δόντια μου δυνατά. «Έκανα ό,τι μπορούσα για να την κρατήσω μακριά σου. Οτιδήποτε δυνατό. Είναι πολύ αργά».

«Την ξέρεις, Τζέικομπ. Επικοινωνείς μαζί της σε ένα επίπεδο που εγώ δεν καταλαβαίνω καν. Είσαι κομμάτι της, κι εκείνη είναι κομμάτι δικό σου. Εμένα δε με ακούει, επειδή νομίζει πως την υποτιμώ. Νομίζει πως είναι αρκετά δυνατή γι' αυτό...» Πήγε να πνιγεί και μετά κατάπνε. «Μπορεί να ακούσει εσένα».

«Γιατί να το κάνει αυτό;»

Σηκώθηκε όρθιος τρεκλίζοντας, με τα μάτια του να καίνε με μια πιο λαμπερή φωτιά απ' ό,τι πριν, πιο άγρια. Αναρωτήθηκαν αν του είχε στρίψει. Ήταν δυνατόν οι βρικόλακες να χάσουν το μυαλό τους;

«Μπορεί», απάντησε στη σκέψη μου. «Δεν ξέρω. Έτσι νιώθω». Κούνησε το κεφάλι του. «Πρέπει να προσπαθώ να το κρύψω μπροστά της, επειδή το άγχος την αρρωσταίνει περισσότερο. Έτσι κι αλλιώς, κάνει εμετό τα πάντα. Πρέπει να είμαι ψύχραιμος' δεν μπορώ να το κάνω πιο δύσκολο ακόμα. Αλλά αυτό δεν έχει σημασία τώρα. Πρέπει να σε ακούσει εσένα!»

«Δεν μπορώ να της πω τίποτα που να μην της έχει πει εσύ. Τι θέλεις να κάνω; Να της πω ότι είναι χαζή; Μάλλον το ξέρει ήδη. Να της πω ότι θα πεθάνει; Βάζω στοίχημα ότι κι αυτό το

ξέρει».

«Μπορείς να της προσφέρεις αυτό που θέλει».

Δεν έβγαζαν νόημα αυτά που έλεγε. Ήταν μέρος της τρέλας του;

«Δε με νοιάζει τίποτα άλλο εκτός από το να την κρατήσω ζωντανή», είπε, ξαφνικά συγκεντρωμένος τώρα. «Αν αυτό που θέλει είναι ένα παιδί, μπορεί να το έχει. Μπορεί να κάνει ένα τσούρμο μωρά. Ό,τι θέλει». Σταμάτησε ένα δευτερόλεπτο. «Μπορεί να κάνει και κουτάβια, αν είναι αναγκαίο».

Το βλέμμα του διασταυρώθηκε με το δικό μου για μια στιγμή, και το πρόσωπό του βρισκόταν σε παραλήρημα κάτω από το λεπτό στρώμα της ψυχραιμίας. Το σκληρό μου ύφος κατέρρευσε, καθώς επεξεργάζομουν τα λόγια του, κι ένιωσα το στόμα μου να ανοίγει από το σοκ.

«Αλλά όχι με αυτό τον τρόπο!» σύριξε εκείνος, πριν προλάβω να ξαναβρώ τον εαυτό μου. «Όχι αυτό το πράγμα που της ρουφάει τη ζωή, ενώ εγώ βρίσκομαι εκεί χωρίς να μπορώ να κάνω τίποτα! Βλέποντάς τη να αρρωσταίνει και να σβήνει. Βλέποντάς το να της κάνει κακό». Πήρε μια γρήγορη ανάσα και κάποιος του είχε ρίξει μπουνιά στο στομάχι. «Πρέπει να την κάνεις να λογικευτεί, Τζέικομπ. Εμένα δε με ακούει. Η Ρόζαλι είναι πάντα εκεί, τρέφοντας τον παραλογισμό της –ενθαρρύνοντάς την. Προστατεύοντάς την. Όχι, προστατεύοντας αυτό. Η ζωή της Μπέλλα δε σημαίνει τίποτα γι' αυτήν».

Ο θόρυβος που ερχόταν μέσα από το λαϊμό μου ακουγόταν σαν να πνιγόμουν.

Τι έλεγε; Ότι η Μπέλλα έπρεπε να κάνει τι; Να κάνει μωρό; Μ' εμένα; Τι; Πώς; Την εγκατέλειπε; Ή νόμιζε ότι δε θα την πείραζε να τη μοιραζόμαστε;

«Οποιοδήποτε από τα δύο. Ό,τι κι αν είναι αυτό που θα την κρατήσει ζωντανή».

«Αυτό είναι το πιο τρελό πράγμα που έχεις πει ως τώρα».

Ψέλλισα.

«Σε αγαπάει».

«Όχι αρκετά».

«Είναι έτοιμη να πεθάνει για να κάνει παιδί. Μπορεί και να θεχόταν κάτι λιγότερο ακραίο».

«Δεν την ξέρεις καθόλου;»

«Το ξέρω, το ξέρω. Θα είναι πολύ δύσκολο να την πείσουμε. Γι' αυτό χρειάζομαι εσένα. Ξέρεις πώς σκέφτεται. Κάν' τη να λογικευτεί».

Δεν μπορούσα να σκεφτώ αυτό που πρότεινε. Ήταν πάρα πολύ. Αδύνατο. Λάθος. Αρρωστημένο. Να δανειζομαι την Μπέλλα τα Σαββατοκύριακα και μετά να την επιστρέφω Δευτέρα πρωί σαν ταινία από το βίντεο-κλαμπ; Τόσο λάθος.

Τόσο δελεαστικό.

Δεν ήθελα να σκεφτώ, δεν ήθελα να φανταστώ, αλλά οι εικόνες ήρθαν έτσι κι αλλιώς. Είχα φαντασιώσεις τέτοιες με την Μπέλλα πάρα πολλές φορές, τότε παλιά που υπήρχε ακόμα πιθανότητα να είμαστε μαζί, και μετά πολύ αργότερα όταν έγινε φανερό ότι οι φαντασιώσεις θα άφηναν μονάχα πληγές που θα κακοφόρμιζαν, επειδή δεν υπήρχε καμία πιθανότητα, καμία απολύτως. Δεν τα είχα καταφέρει να συγκρατηθώ τότε. Δεν μπορούσα να σταματήσω ούτε και τώρα. Η Μπέλλα στη δική μου αγκαλιά, η Μπέλλα να αναστενάζει λέγοντας το δικό μου όνομα...

Χειρότερα ακόμα, αυτή η καινούρια εικόνα που δε μου είχε ξανάρθει ποτέ, μια εικόνα που δεν έπρεπε σε καμία περίπτωση να υπάρχει για μένα. Όχι ακόμα. Μια εικόνα που ήξερα ότι δε θα χρειαζόταν να υποφέρω για χρόνια, αν δεν την είχε σπρώξει μέσα στο κεφάλι μου εκείνος τώρα. Αλλά κόλλησε εκεί, πλέκοντας έναν ιστό μέσα στο μυαλό μου σαν ζιζάνιο –δηλητηριώδες και αδύνατο να σκοτωθεί. Η Μπέλλα υγιής και λαμπερή, τόσο διαφορετική απ' ό,τι τώρα, αλλά και ίδια σε κάτι: το σώμα της, όχι παραμορφωμένο, αλλαγμένο με έναν πιο φυσικό τρό-

πο. Στρογγυλό από το δικό μου παιδί.

Προσπάθησα να ξεφύγω από το δηλητηριώδες ζιζάνιο μέσα στο νου μου. «Να κάνω την Μπέλλα να λογικευτεί; Σε ποιο σύμπαν ζεις;»

«Τουλάχιστον προσπάθησε».

Κούνησα γρήγορα το κεφάλι μου. Εκείνος περίμενε, αγνοώντας την αρνητική απάντηση, επειδή άκουγε τη σύγκρουση μέσα στις σκέψεις μου.

«Από πού έρχονται όλες αυτές οι ψυχοπαθείς βλακειές; Τις σκέφτεσαι την ώρα που μιλάς;»

«Δε σκέφτομαι τίποτα άλλο εκτός από τρόπους για να τη σώσω από τότε που κατάλαβα τι σκόπευε να κάνει. Τι θα πέθαινε για να κάνει. Αλλά δεν ήξερα πώς να επικοινωνήσω μαζί σου. Ήξερα πως δε θα άκουγες, αν έπαιρνα τηλέφωνο. Θα ερχόμουν να σε βρω σύντομα, αν δεν είχες έρθει σήμερα. Αλλά είναι δύσκολο να την αφήσω, έστω και για μερικά λεπτά. Η κατάσταση της... μεταβάλλεται τόσο γρήγορα. Το πράγμα... μεγαλώνει. Ταχύτατα. Δεν μπορώ να μένω μακριά τώρα πια».

«Τι είναι αυτό;»

«Κανένας μας δεν έχει την παραμικρή ιδέα. Αλλά είναι πιο δυνατό από 'κείνη. Ήδη».

Ξαφνικά το έβλεπα –έβλεπα μέσα στο κεφάλι μου το τέρας που φούσκωνε να την κομματιάσει από μέσα.

«Βοήθησέ με να το σταματήσω», ψιθύρισε. «Βοήθησέ με να το εμποδίσω αυτό να συμβεί».

«Πώς; Προσφέροντας τις υπηρεσίες μου ως επιβήτορας;» Δεν τραβήχτηκε καν πίσω από την αηδία, όταν το είπα αυτό, αλλά εγώ ναι. «Είσαι στ' αλήθεια άρρωστος. Δεν πρόκειται να το ακούσει ποτέ αυτό».

«Προσπάθησε. Δεν υπάρχει τίποτα να χάσουμε τώρα. Πώς μπορεί να μας βλάψει;»

Θα έβλαπτε εμένα. Δεν είχα δεχτεί αρκετή απόρριψη από

την Μπέλλα και χωρίς αυτό;

«Λίγος πόνος για να τη σώσουμε; Είναι τόσο μεγάλο το τίμημα;»

«Μα δε θα έχει αποτέλεσμα».

«Μπορεί και όχι. Μπορεί, όμως, να την μπερδέψει. Μπορεί να κλονιστεί η αποφασιστικότητά της. Μια στιγμή αμφιβολίας είναι το μόνο που χρειάζομαι».

«Και μετά θα τραβήξεις το χαλί κάτω από τα πόδια της; "Αστειεύομαι, Μπέλλα;"»

«Αν θέλει παιδί, θα το έχει. Δε θα ανακαλέσω».

Δεν μπορούσα να το πιστέψω ότι το σκεφτόμουν. Η Μπέλλα θα μου έριχνε μπουνιά –όχι ότι με ένοιαζε, αλλά πιθανότατα θα έσπαγε ξανά το χέρι της. Δεν έπρεπε να τον αφήσω να μου μιλήσει, να μου κάνει άνω-κάτω το κεφάλι. Θα έπρεπε να τον σκοτώσω τώρα.

«Όχι τώρα», ψιθύρισε. «Όχι ακόμα. Σωστό ή λάθος, αυτό θα την κατέστρεφε, και το ξέρεις. Δεν υπάρχει λόγος βιασύνης. Αν δε σε ακούσει, τότε θα έχεις την ευκαιρία σου. Τη στιγμή που η καρδιά της Μπέλλα θα σταματήσει να χτυπάει, θα σε εκλιπαρώ να με σκοτώσεις».

«Δε θα χρειαστεί να εκλιπαρήσεις πολλή ώρα».

Μια υποψία ενός κουρασμένου χαμόγελου τράβηξε την άκρη του στόματός του. «Βασίζομαι σ' αυτό ιδιαίτερα».

«Τότε είμαστε σύμφωνοι».

Έγνεψε και άπλωσε το παγωμένο πέτρινο χέρι του.

Καταπίνοντας την αηδία μου, τέντωσα το χέρι μου για να πιάσω το δικό του. Τα δάχτυλά μου έκλεισαν γύρω από την πέτρα, και την κούνησα μια φορά.

«Είμαστε σύμφωνοι», είπε κι αυτός.

10. ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΕΦΥΓΑ; Α ΝΑΙ, ΕΠΕΙΔΗ ΕΙΜΑΙ ΗΛΙΘΙΟΣ

Ένωθα σαν –σαν δεν ξέρω κι εγώ τι. Σαν να μην ήταν αληθινά όλα αυτά. Σαν να έπαιζα σε μια γκόθικ εκδοχή μιας κακής κωμωδίας. Αντί να ήμουν ο φυτούκλας της τάξης που ετοιμαζόταν να ζητήσει από την αρχηγό των μαζορετών να πάνε μαζί στο χορό του σχολείου, ήμουν ο λυκάνθρωπος που ήρθε δεύτερος κι ετοιμαζόταν να ζητήσει από τη γυναίκα του βρικόλακα να σπιτωθεί μαζί του για να κάνουν παιδιά. Ωραία.

Όχι, δε θα το έκανα αυτό. Ήταν διεστραμμένο και λάθος. Θα ξεχνούσα όλα όσα είχε πει.

Θα της μιλούσα, όμως. Θα προσπαθούσα να την κάνω να με ακούσει.

Κι εκείνη δε θα με άκουγε. Ακριβώς όπως πάντα.

Ο Έντουαρντ δεν απάντησε, ούτε σχολίασε τις σκέψεις μου, καθώς πήγαινε μπροστά επιστρέφοντας στο σπίτι. Αναρωτήθηκα για το μέρος όπου είχε διαλέξει να σταματήσει. Ήταν αρκετά μακριά, ώστε οι άλλοι να μην μπορούν να ακούσουν

τους ψιθύρους του; Αυτό ήταν το θέμα;

Μπορεί. Όταν μπήκε μέσα, τα μάτια των άλλων Κάλεν ήταν καχύποπτα και μπερδεμένα. Κανένας δε φαινόταν αδιασμέτης ή έξω φρενών. Άρα δεν πρέπει να είχαν ακούσει καμία από τις χάρες που μου είχε ζητήσει ο Έντουαρντ.

Δίστασα στην ανοιχτή πόρτα, αβέβαιος για το τι να κάνω τώρα. Ήταν καλύτερα εκεί ακριβώς, με λίγο αέρα που να μπορώ ν' αναπνεύσω να φυσάει απ' έξω.

Ο Έντουαρντ πήγε στη μέση της ομιλήτριας, με σφιγμένους ώμους. Η Μπέλλα τον παρακολουθούσε με αγωνία, και μετά τα μάτια της τρεμόπαιξαν προς εμένα για ένα δευτερόλεπτο. Μετά κοίταζε εκείνον ξανά.

Το πρόσωπό της πήρε ένα χλωμό γκριζωπό χρώμα, και έβλεπα τι εννοούσε εκείνος λέγοντας ότι το άγχος την έκανε να νιώθει χειρότερα.

«Θα αφήσουμε τον Τζέικομπ και την Μπέλλα να μιλήσουν μόνοι τους», είπε ο Έντουαρντ. Δεν υπήρχε καμία διακύμανση στον τόνο της φωνής του. Ήταν σαν να έβγαινε από ρομπότ.

«Πάνω από τις στάχτες μου», είπε η Ρόζαλι μέσα από τα σφιγμένα της χείλη. Ακόμα τριγύριζε πάνω από το κεφάλι της Μπέλλα, με ένα από τα κρύα της χέρια να ακουμπάει κτητικά το ωχρό μάγουλο της Μπέλλα.

Ο Έντουαρντ δεν την κοίταξε. «Μπέλλα», είπε με τον ίδιο ανέκφραστο τόνο. «Ο Τζέικομπ θέλει να σου μιλήσει. Φοβάσαι να μείνεις μόνη μαζί του;»

Η Μπέλλα με κοίταξε, μπερδεμένη. Μετά κοίταξε τη Ρόζαλι.

«Ρόουζ, δεν πειράζει. Ο Τζέικ δεν πρόκειται να μας κάνει κακό. Πήγαινε με τον Έντουαρντ.»

«Μπορεί να είναι κόλπο», προειδοποίησε η ξανθιά.

«Δε βλέπω πώς», είπε η Μπέλλα.

«Ο Κάρλαϊλ κι εγώ θα είμαστε συνέχεια στο οπτικό σου

πεδίο, Ρόζαλι», είπε ο Έντουαρντ. Η ανέκφραστη φωνή ράγιζε, δείχνοντας το θυμό μέσα της. «Εμείς είμαστε αυτοί που φοβάται».

«Όχι», ψιθύρισε η Μπέλλα. Τα μάτια της γυάλιζαν, οι βλεφαρίδες της ήταν υγρές. «Όχι, Έντουαρντ. Δεν...»

Κούνησε το κεφάλι του, χαμογελώντας λίγο. Ήταν οδυνηρό να κοιτάξεις αυτό το χαμόγελο. «Δεν το εννοούσα έτσι, Μπέλλα. Είμαι μια χαρά. Μην ανησυχείς για μένα».

Αηδιαστικό. Είχε δικιο –βασανιζόταν, επειδή πλήγωνε εκείνον. Η κοπέλα ήταν κλασικός μάρτυρας. Είχε γεννηθεί σε εντελώς λάθος αιώνα. Θα έπρεπε να είχε ζήσει τότε που θα μπορούσε να την ταΐσει κανείς σε κανένα λιοντάρι και να πιάσει τόπο.

«Όλοι», είπε ο Έντουαρντ, με το χέρι του να δείχνει αλύγιστα προς την πόρτα. «Σας παρακαλώ».

Η ψυχραιμία που προσπαθούσε να διατηρήσει για την Μπέλλα ήταν ασταθής. Έβλεπα πόσο κοντά ήταν να γίνει ξανά εκείνος ο άντρας που καιγόταν, που είχα δει έξω. Και οι άλλοι το είδαν αυτό. Σιωπηλά, βγήκαν έξω, ενώ εγώ έκανα στην άκρη. Έφυγαν γρήγορα – η καρδιά μου χτύπησε δυο φορές, και το δωμάτιο άδειασε, εκτός από τη Ρόζαλι, που δίστασε στη μέση του χώρου, και τον Έντουαρντ, που περίμενε δίπλα στην πόρτα.

«Ρόουζ», είπε η Μπέλλα σιγανά. «Θέλω να φύγεις».

Η ξανθιά αγριοκοίταξε τον Έντουαρντ και μετά του έκανε νόημα να φύγει αυτός πρώτος. Εκείνος εξαφανίστηκε πίσω από την πόρτα. Μου έριξε ένα παρατεταμένο προειδοποιητικό, άγριο βλέμμα και μετά εξαφανίστηκε κι αυτή.

Μόλις βρεθήκαμε μόνοι, διέσχισα το δωμάτιο και κάθισα στο πάτωμα δίπλα στην Μπέλλα. Πήρα και τα δυο της χέρια μέσα στα δικά μου, τριβοντάς τα προσεχτικά.

«Σ' ευχαριστώ, Τζέικ. Αυτό είναι ωραίο».

«Δε θα σου πω ψέματα, Μπελς. Είσαι φριχτή».

«Το ξέρω», αναστέναξε. «Είμαι τρομακτική».

«Τρομακτική σαν πλάσμα του βάλτου», συμφώνησα.

Εκείνη γέλασε. «Χαίρομαι τόσο πολύ που είσαι εδώ. Νιώθω πολύ ωραία που μπορώ και χαμογελάω. Δεν ξέρω πόσο ακόμα δράμα μπορώ να αντέξω».

Στριφογύρισα τα μάτια μου.

«Εντάξει, εντάξει», συμφώνησε. «Εγώ το προκαλώ κυρίως».

«Ναι, εσύ. Μα τι σκεφτόσουν, Μπελς; Σοβαρά τώρα!»

«Σου ζήτησε να μου βάλεις τις φωνές;»

«Περίπου. Αν και δεν μπορώ να καταλάβω γιατί πιστεύει ότι θα με άκουγες. Ποτέ δε με έχεις ακούσει».

Αναστέναξε.

«Σου τα 'λεγα –», πήγα να πω.

«Το ξέρεις ότι το "σου τα 'λεγα εγώ" έχει έναν αδερφό, Τζέικομπ;» ρώτησε, διακόποντάς με. «Τον λένε "Σκάσε"».

«Καλό».

Μου χαμογέλασε. Το δέρμα της τεντώθηκε πολύ πάνω από τα κόκαλα. «Δεν είναι δικό μου –το ξεσήκωσα από ένα επεισόδιο Σίμπσονς».

«Δεν το έχω δει».

«Είχε γέλιο».

Δε μιλήσαμε για ένα λεπτό. Τα χέρια της άρχιζαν να ζεσταίνονται λιγάκι.

«Σου ζήτησε στ' αλήθεια να μου μιλήσεις;»

Κούνησα το κεφάλι μου. «Να σε λογικέψω. Να μια μάχη που έχει χαθεί πριν καν αρχίσει».

«Τότε γιατί συμφώνησες;»

Δεν απάντησα. Δεν ήμουν σίγουρος ότι ήξερα.

Ήξερα, όμως, αυτό –κάθε δευτερόλεπτο που περνούσα μαζί της θα πρόσθετε μονάχα κι άλλο στον πόνο που θα υπέφερα αργότερα. Σαν ένα πρεζόνι με περιορισμένο απόθεμα, η μέρα της κρίσης πλησίαζε για μένα. Όσο περισσότερες δόσεις

έπαιρνα τώρα, τόσο πιο δύσκολο θα ήταν, όταν το απόθεμά μου θα τελείωνε.

«Θα πάνε όλα καλά, ξέρεις», είπε μετά από ένα σιωπηλό λεπτό. «Το πιστεύω».

Αυτό με έκανε να εξοργιστώ και πάλι. «Μήπως η παράνοια είναι ένα από τα συμπτώματά σου;» είπα κοφτά.

Γέλασε, αν και ο θυμός μου ήταν τόσο αληθινός, που τα χέρια μου έτρεμαν γύρω από τα δικά της.

«Μπορεί», είπε. «Δε λέω ότι τα πράγματα θα πάνε καλά εύκολα, Τζέικ. Αλλά πώς θα μπορούσα να έχω περάσει όλα όσα έχω περάσει και να μην πιστεύω στη μαγεία ως τώρα;»

«Τη μαγεία;»

«Ειδικά για 'σένα», είπε. Χαμογελούσε. Τράβηξε το ένα της χέρι από τα δικά μου και το πίεσε πάνω στο μάγουλό μου. Πιο ζεστό απ' ό,τι πριν, αλλά το ένιωθα δροσερό πάνω στο δέρμα μου, όπως και τα περισσότερα πράγματα. «Περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο, εσένα σε περιμένει κάτι μαγικό που θα διορθώσει τα πράγματα».

«Τι χαζομάρες είναι αυτές που λες;»

Ακόμα χαμογελούσε. «Ο Έντουαρντ μου είπε μια φορά πώς είναι – αυτή η αποτύπωση που σας συμβαίνει. Είπε ότι είναι σαν το *Όνειρο Καλοκαιρινής Νύχτας*, σαν κάτι μαγικό. Θα βρεις αυτήν που ψάχνεις πραγματικά, Τζέικομπ, και τότε ίσως όλα αυτά να σου φανούν λογικά».

Αν δεν έδειχνε τόσο εύθραυστη, θα ούρλιαζα.

Κι έτσι όπως ήταν, πάλι γρύλισα απαντώντας της.

«Αν νομίζεις ότι με την αποτύπωση θα κατάφερνα να βγάλω ποτέ νόημα απ' αυτό τον παραλογισμό...» Πάσχιζα να βρω λέξεις. «Πιστεύεις στ' αλήθεια ότι μόνο και μόνο επειδή κάποια μέρα μπορεί να βρω την αδερφή ψυχή μου σε κάποια ξένη, αυτό θα διορθωνόταν;» Κέντρισα με το δάχτυλό μου το πρησμένο της σώμα. «Πες μου τότε ποιο ήταν το νόημα, Μπέλλα! Ποιο νόημα είχε να σε αγαπήσω; Ποιο νόημα είχε το

να αγαπήσεις εσύ εκείνον; Όταν πεθάνεις» – οι λέξεις ήταν ένα γρύλισμα – «πώς θα διορθωθεί αυτό ποτέ; Ποιο νόημα έχει ολος αυτός ο πόνος; Ο δικός μου, ο δικός σου, ο δικός του! Θα τον σκοτώσεις κι αυτόν, όχι ότι με νοιάζει, δηλαδή». Τραβήχτηκε πίσω φοβισμένη, αλλά εγώ συνέχισα. «Λοιπόν, ποιο το νόημα της διεισπραμμένης σου ιστορίας αγάπης τελικά; Αν υπάρχει κανένα νόημα, σε παρακαλώ, δείξ' το μου, Μπέλλα, επειδή εγώ δεν το βλέπω».

Αναστέναξε. «Δεν ξέρω ακόμα, Τζέικ. Αλλά απλώς... νιώθω... ότι όλα αυτά οδηγούν σε κάτι καλό, όσο κι αν είναι δύσκολο να το δεις τώρα. Υποθέτω ότι θα μπορούσες να το πεις *πίστη*».

«Πεθαίνεις για το τίποτα, Μπέλλα! Τίποτα!»

Το χέρι της έπεσε από το πρόσωπό μου στο φουσκωμένο της στομάχι, το χάιδεψε. Δε χρειαζόταν να πει τις λέξεις για να καταλάβω τι σκεφτόταν. Πέθαινε γι' αυτό.

«Δεν πρόκειται να πεθάνω», είπε μέσα από τα δόντια της, και κατάλαβα ότι επαναλάμβανε πράγματα που είχε ξαναπει. «Η καρδιά μου θα συνεχίσει να χτυπάει. Είμαι αρκετά δυνατή για κάτι τέτοιο».

«Όλα αυτά είναι ένα σωρό αηδίες, Μπέλλα. Προσπαθείς να συμβαδίσεις με το υπερφυσικό εδώ και πάρα πολύ καιρό. Κάνενας φυσιολογικός άνθρωπος δεν μπορεί να το κάνει αυτό. Δεν είσαι αρκετά δυνατή». Πήρα το πρόσωπό της στο χέρι μου. Δε χρειαζόταν να υπενθυμίσω στον εαυτό μου να είμαι μαλακός. Τα πάντα πάνω της φώναζαν εύθραυστη.

«Μπορώ να το κάνω. Μπορώ να το κάνω», μουρμούρισε, μοιάζοντας πολύ μ' εκείνη την παιδική ιστορία για τη μικρή μηχανή που κατάφερε να ανεβάσει το τρένο στο βουνό*.

«Εμένα δε μου φαίνεται ότι μπορείς. Λοιπόν, ποιο είναι το

* Αναφέρεται στη δημοφιλή στην Αμερική παιδική ιστορία «Η μικρή μηχανή που τα κατάφερε», που μιλάει για μια μηχανή που καθιθώνει με το πείσμα της να ανεβάσει ένα βαρύ τρένο πάνω στο βουνό, ενώ άλλες πολύ μεγαλύτερες μηχανές είχαν αρνηθεί έστω και να προσπαθήσουν. Το σύνθημα της μηχανής ήταν: «Νομίζω ότι μπορώ». Υπάρχουν αρκετές εκδόσεις της ιστορίας αυτής, η πρώτη από τις οποίες εκδόθηκε γύρω στα 1910. (σ.τ.μ)

σχέδιό σου; Ελπίζω να έχεις κανένα».

Έγνεψε, χωρίς το βλέμμα της να διασταυρωθεί με το δικό μου. «Το ήξερες ότι η Έσμι είχε πηδήξει από ένα γκρεμό; Όταν ήταν ακόμα άνθρωπος, θέλω να πω».

«Και;»

«Ήταν τόσο κοντά στο να πεθάνει, που δεν μπόρεσαν καν στον κόπο να την πάνε στα επείγοντα περιστατικά –την πήγαν κατευθείαν στο νεκροτομείο. Η καρδιά της χτυπούσε ακόμα, όμως, όταν τη βρήκε ο Κάρλαιλ...»

Αυτό εννοούσε πιο πριν, όταν είπε ότι η καρδιά της θα συνέχιζε να χτυπάει.

«Δε σκοπεύεις να επιζήσεις ως θνητή», δήλωσα βαριά.

«Όχι. Δεν είμαι χαζή». Τότε το βλέμμα της διασταυρώθηκε με το δικό μου. «Μάλλον έχεις τη δική σου άποψη πάνω σ' αυτό το θέμα, παρ' όλα αυτά».

«Επείγον βρικολάκισμα», ψέλλισα.

«Είχε αποτέλεσμα στην περίπτωση της Έσμι. Και του Έμετ και της Ρόζαλι, ακόμα και του Έντουαρντ. Κανένας τους δεν ήταν σε τόσο καλή κατάσταση. Ο Κάρλαιλ τους μεταμόρφωσε επειδή ή θα γινόταν αυτό ή αλλιώς θα πέθαιναν. Δεν παίρνει ζωές, τις σώζει».

Ένωσα μια ξαφνική σουβλιά από τις τύψεις για τον καλοσυνάτο βρικολάκα γιατρό, όπως και πριν. Έδιωξα τη σκέψη κι άρχισα να ικετεύω.

«Άκουσέ με, Μπέλς. Μην το κάνεις μ' αυτό τον τρόπο». Όπως και πριν, όταν ήρθε το τηλεφώνημα από τον Τσάρλι, έβλεπα πόσο μεγάλο ρόλο έπαιζε για μένα. Συνειδητοποίησα ότι είχα ανάγκη να μείνει ζωντανή με κάποια μορφή. Με οποιαδήποτε μορφή. Πήρα μια βαθιά ανάσα. «Μην περιμένεις, ώσπου να είναι πολύ αργά, Μπέλλα. Όχι έτσι. Ζήσε. Εντάξει; Απλώς ζήσε. Μη μου το κάνεις αυτό. Μην το κάνεις αυτό σ' εκείνον». Η φωνή μου έγινε πιο δυνατή, πιο τραχιά. «Ξέρεις τι θα κάνει, όταν θα πεθάνεις. Το έχεις ξαναδεί. Θέ-

λεις να ξαναπάει σ' εκείνους τους Ιταλούς δολοφόνους;» Ζάρωσε και χώθηκε μέσα στον καναπέ.

Παρέλειψα το κομμάτι σχετικά με το πώς αυτό δε θα ήταν απαραίτητο αυτή τη φορά.

Πασχίζοντας να κάνω τη φωνή μου πιο απαλή, ρώτησα: «Θυμάσαι τότε που με διέλυσαν εκείνοι οι νεογέννητοι; Τι μου είχες πει;»

Περίμενα, αλλά δεν απαντούσε. Έσφιγγε τα χείλη της.

«Μου είπες να είμαι φρόνιμος και να ακούω τον Κάρλαιλ», της θύμισα. «Κι εγώ τι έκανα; Άκουσα το βρικολάκα. Για χάρη σου».

«Άκουσες επειδή αυτό ήταν το σωστό».

«Εντάξει –διάλεξε όποιο λόγο θέλεις».

Πήρε μια βαθιά ανάσα. «Αυτό δεν είναι το σωστό τώρα». Το βλέμμα της άγγιξε το μεγάλο στρογγυλό της στομάχι και ψιθύρισε σιγανά: «Δε θα τον σκοτώσω».

Τα χέρια μου άρχισαν να τρέμουν ξανά. «Α, δεν είχα μάθει τα καλά νέα. Αγοράκι, ε; Έπρεπε να φέρω μαζί μου μερικά μπλε μπαλόνια».

Το πρόσωπό της έγινα ροζ. Το χρώμα ήταν τόσο όμορφο –γύριζε μέσα στο στομάχι μου σαν μαχαίρι. Ένα πριονωτό μαχαίρι, σκουριασμένο και άγριο.

Θα το έχανα αυτό. Πάλι.

«Δεν ξέρω αν είναι αγόρι», παραδέχτηκε, λιγάκι συνεσταλμένα. «Ο υπέρηχος δε δουλεύει. Η μεμβράνη γύρω από το μωρό είναι πολύ σκληρή –όπως το δέρμα τους. Έτσι είναι ένα μικρό μυστήριο. Αλλά πάντα βλέπω ένα αγοράκι στο κεφάλι μου».

«Δεν υπάρχει κανένα όμορφο μωρό εκεί μέσα, Μπέλλα».

«Θα το δούμε», είπε. Σχεδόν αυτάρεσκα.

«Εσύ όχι», γρύλισα.

«Είσαι πολύ απαισιόδοξος, Τζέικομπ. Σίγουρα υπάρχει κάποια πιθανότητα να βγω ζωντανή απ' όλο αυτό».

Δεν μπορούσα να απαντήσω. Κοίταξα κάτω και πήρα μια βαθιά και αργή ανάσα, προσπαθώντας να ελέγξω την οργή μου.

«Τζέικ», είπε εκείνη και με χτύπησε χαιδευτικά στα μαλλιά, μου χάιδεψε το μάγουλο. «Όλα θα πάνε καλά. Σσςς. Όλα καλά».

Δε σήκωσα το κεφάλι. «Όχι. Δε θα πάνε καλά».

Σκούπισε κάτι υγρό από το μάγουλό μου. «Σσςς».

«Τι συμβαίνει, Μπέλλα;» κοίταξα το χλωμό χαλί. Τα ξυπόλυτα πόδια μου ήταν βρόμικα, αφήνοντας μουντζούρες. Ωραία. «Νόμιζα ότι το όλο θέμα ήταν ότι ήθελες το βρικόλακά σου περισσότερο απ' οτιδήποτε. Και τώρα απλώς τον εγκαταλείπεις; Αυτό δεν είναι λογικό. Από πότε θέλεις απεγνωσμένα να γίνεις μαμά; Αν το ήθελες αυτό τόσο πολύ, τότε γιατί παντρεύτηκες βρικόλακα;»

Ήμουν επικίνδυνα κοντά σ' εκείνη την προσφορά που εκείνος ήθελε να κάνω. Έβλεπα τις λέξεις να με πηγαίνουν προς τα κει, αλλά δεν μπορούσα ν' αλλάξω την κατεύθυνσή τους.

Αναστέναξε. «Δεν είναι έτσι. Δε με ένοιαζε ιδιαίτερα να κάνω μωρό. Δεν το είχα σκεφτεί καν. Δεν είναι απλώς ότι θα κάνω μωρό. Είναι... να... αυτό το μωρό».

«Είναι ένας δολοφόνος, Μπέλλα. Κοίταξε τον εαυτό σου».

«Δεν είναι. Εγώ φταίω. Απλώς είμαι αδύναμη και θνητή. Αλλά μπορώ να το αντέξω αυτό, Τζέικ, μπορώ -»

«Ω, έλα τώρα! Κόφ' το, Μπέλλα. Μπορείς να αραδιάζεις αυτές τις βλακείες στη βδέλλα σου, αλλά εμένα δε με ξεγελάς. Ξέρεις ότι δε θα τα καταφέρεις».

Με αγριοκοίταξε. «Δεν το ξέρω αυτό. Ανησυχώ γι' αυτό, βέβαια».

«Ανησυχείς», επανέλαβα μέσα από τα δόντια μου.

Τότε έβγαλε μια πνιχτή κραυγή και έσφιξε το στομάχι της. Η οργή μου έσβησε σαν διακόπτης που κλείνει.

«Είμαι εντάξει», είπε αγκομαχώντας. «Δεν είναι τίποτα».

Αλλά δεν άκουσα τα χέρια της είχαν τραβήξει το φούτερ της στην άκρη, και κάρφωσα το βλέμμα, γεμάτο φρίκη, στο δέρμα που αποκάλυψε. Το στομάχι της έμοιαζε λες και ήταν λερωμένο με μεγάλους λεκέδες από σκούρο μοβ μελάνι.

Είδε το βλέμμα μου και τράβηξε πάλι στη θέση του το ύφασμα.

«Είναι δυνατός, αυτό είναι όλο», είπε αμυντικά.

Οι λεκέδες ήταν μελανιές.

Παραλίγο να μου έρθει αναγούλα, και κατάλαβα τι εννοούσε εκείνος λέγοντας ότι το έβλεπε να της κάνει κακό. Ξαφνικά, ένιωσα λιγάκι τρελαμένος κι εγώ ο ίδιος.

«Μπέλλα», είπα.

Άκουσε την αλλαγή στη φωνή μου. Σήκωσε τα μάτια, ακόμα αναπνέοντας βαριά, με μάτια μπερδεμένα.

«Μπέλλα, μην το κάνεις αυτό».

«Τζέικ -»

«Άκουσέ με. Μην τσαντίζεσαι αμέσως. Εντάξει; Απλώς άκου. Κι αν...;»

«Κι αν τι;»

«Κι αν αυτή δεν ήταν η μοναδική σου ευκαιρία; Κι αν δεν ήταν όλα ή τίποτα; Κι αν άκουγες τον Κάρλαϊλ σαν καλό κορίτσι και έμενες ζωντανή;»

«Δε θα -»

«Δεν τελείωσα ακόμα. Λοιπόν, μένεις ζωντανή. Μετά μπορείς να ξαναρχίσεις από την αρχή. Αυτή τη φορά δεν πέτυχε. Προσπάθησε ξανά».

Κατσούφιασε. Σήκωσε το ένα χέρι κι άγγιξε το μέρος, όπου τα φρύδια μου έσμιγαν. Τα δάχτυλά της χαλάρωναν το μέτωπό μου για μια στιγμή, ενώ προσπαθούσε να βγάλει νόημα.

«Δεν καταλαβαίνω... Τι εννοείς να προσπαθήσω ξανά; Δεν μπορεί να πιστεύεις ότι ο Έντουαρντ θα με άφηνε...;»

Και ποια διαφορά θα υπήρχε; Είμαι σίγουρη ότι οποιοδήποτε μωρό –»

«Ναι», είπα κοφτά. «Οποιοδήποτε δικό του παιδί θα ήταν το ίδιο».

Το κουρασμένο της πρόσωπο μπερδεύτηκε ακόμα περισσότερο. «Τι;»

Αλλά δεν μπορούσα να πω κι άλλα. Δεν είχε κανένα νόημα. Δε θα μπορούσα ποτέ να τη γλιτώσω από τον εαυτό της. Ποτέ δεν κατάφερα να το κάνω αυτό.

Τότε ανοιγόκλεισε τα μάτια, και κατάλαβα ότι το 'πιασε.

«Ω. Α! Σε παρακαλώ, Τζέικομπ. Νομίζεις ότι θα ήταν καλό να σκοτώσω το μωρό μου και να το αντικαταστήσω με κάποιο γενικό υποκατάστατο; Τεχνητή γονιμοποίηση;» Τώρα είχε θυμώσει. «Γιατί να θέλω να κάνω το μωρό ενός ξένου; Υποθέτω ότι δεν έχει καμία διαφορά; Οποιοδήποτε μωρό μου κάνει;»

«Δεν εννοούσα αυτό», ψέλλισα. «Όχι ενός ξένου».

Έσκυψε προς τα μπρος. «Τότε τι εννοείς;»

«Τίποτα. Δεν εννοώ τίποτα. Όπως πάντα».

«Από πού σου ήρθε η ιδέα;»

«Ξέχνα το, Μπέλλα».

Κατσούφιασε καχύποπτη. «Εκείνος σου είπε να το πεις αυτό;»

Δίστασα, έκπληκτος που είχε κάνει αυτό το άλμα τόσο γρήγορα.

«Όχι».

«Εκείνος στο είπε, έτσι δεν είναι;»

«Όχι, αλήθεια. Δεν είπα τίποτα για τεχνητή δεν ξέρω 'γω τι».

Το πρόσωπό της μαλάκωσε τότε, και βούλιαξε πάλι στα μαξιλάρια, δείχνοντας εξαντλημένη. Κοίταζε στο πλάι, όταν μίλησε, χωρίς να μιλάει καθόλου σ' εμένα. «Θα έκανε τα πάντα για 'μένα. Κι εγώ τον πληγώνω τόσο πολύ... Μα τι νομίζει,

ήμεις! Ότι θα αντάλλασσα αυτό» –το χέρι της σκιαγράφησε την κοιλιά της– «με ένα άλλο ενός ξένου...» Ψέλλισε το τελευταίο μέρος της πρότασης και η φωνή της αργόσβησε. Τα μάτια της ήταν υγρά.

«Δεν είναι ανάγκη να τον πληγώσεις», ψιθύρισα. Το να κειτόω για χάρη του έκαιγε το στόμα μου σαν δηλητήριο, αλλά ήξερα ότι αυτή η οπτική γωνία ήταν πιθανότατα η μεγαλύτερη πιθανότητα που είχα να την κρατήσω ζωντανή. Και πάλι ήταν χίλια προς ένα. «Θα μπορούσες να τον κάνεις ξανά κρυόμένο, Μπέλλα. Και πραγματικά πιστεύω ότι αρχίζει να του στρίβει. Ειλικρινά, το πιστεύω».

Δε φαινόταν να ακούει –το χέρι της έκανε μικρούς κύκλους πάνω στο ρημαγμένο της στομάχι, ενώ δάγκωνε τα χείλη της. Για πολλή ώρα ακολούθησε σιωπή. Αναρωτιόμουν αν οι Κάλεν ήταν μακριά. Άκουγαν τις θλιβερές μου προσπάθειες να τη λογικέψω;

«Όχι ενός ξένου;» μουρμούρισε στον εαυτό της. Τραβήχτηκα πίσω. «Τι ακριβώς σου είπε ο Έντουαρντ;» ρώτησε χιμηλόφωνα.

«Τίποτα. Απλώς σκέφτηκε ότι μπορεί εμένα να με άκουγες».

«Όχι αυτό. Σχετικά με το να προσπαθήσω ξανά».

Τα μάτια της καρφώθηκαν στα δικά μου, κι έβλεπα ότι ήδη είχα αποκαλύψει πάρα πολλά.

«Τίποτα».

Το στόμα της άνοιξε λιγάκι. «Πω πω».

Μείναμε σιωπηλοί όσο κρατάνε μερικά καρδιοχτύπια. Κοίταξα πάλι κάτω τα πόδια μου, ανίκανος να την κοιτάξω στα μάτια.

«Πραγματικά θα έκανε τα πάντα, έτσι δεν είναι;» ψιθύρισε.

«Στο είπα ότι τρελαίνεται. Κυριολεκτικά, Μπελς».

«Εκπλήσσομαι που δεν τον κάρφωσες αμέσως. Που δεν

τον έβαλες σε μελάδες».

Όταν σήκωσα το βλέμμα, χαμογελούσε.

«Το σκέφτηκα». Προσπάθησα να χαμογελάσω κι εγώ, αλλά ένιωθα το χαμόγελο να διαλύεται στο πρόσωπό μου.

Ήξερε τι πρόσφερα και δε θα το σκεφτόταν δεύτερη φορά. Το ήξερα ότι δε θα το έκανε. Αλλά και πάλι πόνεσε.

«Δεν υπάρχουν και πολλά που να μην κάνεις κι εσύ για χάρη μου, έτσι δεν είναι;» ψιθύρισε. «Στ' αλήθεια δεν ξέρω γιατί μπλαίνετε στον κόπο. Δε μου αξίζει κανένας από τους δυο σας».

«Παρ' όλα αυτά, δεν παίζει κανένα ρόλο, έτσι;»

«Όχι αυτή τη φορά». Αναστέναξε. «Μακάρι να μπορούσα να σου το εξηγήσω σωστά, ώστε να καταλάβεις. Δεν μπορώ να του κάνω κακό» – έδειξε στο στομάχι της – «ακριβώς όπως δε θα μπορούσα να σηκώσω ένα όπλο και να πυροβολήσω εσένα. Τον αγαπώ».

«Γιατί πρέπει πάντα να αγαπάς τα λάθος πράγματα, Μπέλλα;»

«Δε νομίζω ότι συμβαίνει αυτό».

Καθάρισα τον κόμπο στο λαιμό μου, ώστε να μπορέσω να κάνω τη φωνή μου σκληρή, όπως την ήθελα. «Πίστεψέ με».

Πήγα να σηκωθώ όρθιος.

«Πού πας;»

«Δεν ωφελώ σε τίποτα εδώ».

Άπλωσε το αδύνατο χέρι της, ικετεύοντας. «Μη φεύγεις».

Ένιωθα την εξάρτηση να με ρουφάει, να προσπαθεί να με κρατήσει κοντά της.

«Δεν ανήκω εδώ. Πρέπει να γυρίσω πίσω».

«Γιατί ήρθες σήμερα;» ρώτησε, ακόμα με το χέρι απλωμένο άτονα.

«Για να δω αν ήσουν στ' αλήθεια ζωντανή. Δεν πίστεψα ότι ήσουν άρρωστη, όπως είπε ο Τσάρλι».

Δεν μπορούσα να καταλάβω από το πρόσωπό της αν το

έλαψε αυτό ή όχι.

«Θα ξανάρθεις; Πριν...»

«Δεν πρόκειται να κάτσω εδώ, για να σε βλέπω να πεθαίνεις, Μπέλλα».

Τραβήχτηκε πίσω φοβισμένη. «Έχεις δίκιο, έχεις δίκιο. Καλύτερα να φύγεις».

Κατευθύνθηκα προς την πόρτα.

«Αντίο», ψιθύρισε πίσω μου. «Σ' αγαπώ, Τζέικ».

Παραλίγο να γυρίσω πίσω. Παραλίγο να κάνω στροφή και να πίσω στα γόνατα και ν' αρχίσω να ικετεύω ξανά. Αλλά ήξερα ότι έπρεπε να την παρατήσω την Μπέλλα, να την παρατήσω σαν να έκοβα μία κι έξω τα ναρκωτικά, πριν με σκότωνε, όπως θα σκότωνε εκείνον.

«Καλά, καλά», ψέλλισα βγαίνοντας έξω.

Δεν είδα κανέναν από τους βρικόλακες. Δεν έδωσα σημασία στη μηχανή μου, που στεκόταν ολομόναχη στη μέση του λιβαδιού. Δεν ήταν αρκετά γρήγορη για μένα τώρα. Ο μπαμπάς μου θα είχε φρικάρει – το ίδιο κι ο Σαμ. Τι θα συμπέραινε η αγέλη από το γεγονός ότι δε με είχαν ακούσει να αλλάζω μορφή; Θα νόμιζαν ότι οι Κάλεν με είχαν ξεπαστρέψει πριν καν μου δοθεί η ευκαιρία; Γδύθηκα χωρίς να με νοιάζει ποιος μπορεί να έβλεπε, κι άρχισα να τρέχω. Στη μέση του βήματός μου το περιγράμματά μου θόλωσε κι έγινα λύκος.

Περίμεναν. Φυσικά και περίμεναν.

Τζέικομπ, Τζέικ, ακούστηκαν οχτώ φωνές μαζί σαν χορωδία, γεμάτες ανακούφιση.

Γύρνα πίσω τώρα, πρόσταξε η φωνή του Άλφα. Ο Σαμ ήταν έξαλλος.

Ένιωσα τον Πολ να χάνεται ξεμακραίνοντας, και ήξερα ότι ο Μπίλι κι η Ρέιτσελ θα περίμεναν να μάθουν τι μου είχε συμβεί. Ο Πολ ανυπομονούσε υπερβολικά να τους πει τα καλά νέα ότι δεν είχα γίνει τροφή των βρικόλακων, ώστε να ακούσει ολόκληρη την ιστορία.

Δε χρειαζόταν να πω στην αγέλη ότι ερχόμουν –έβλεπαν το δάσος να περνάει δίπλα μου θολά, καθώς έτρεχα προς το σπίτι. Ούτε χρειαζόταν να τους πω ότι είχα αγγίξει το στάδιο της τρέλας. Η αρρώστια μέσα στο κεφάλι μου ήταν φανερή.

Έβλεπαν όλη τη φρίκη –το διάστικτο στομάχι της Μπέλλα –την τραχιά φωνή της: *είναι δυνατός, αυτό είναι όλο* –τον άντρα που καιγόταν στο πρόσωπο του Έντουαρντ: *βλέποντάς τη να αρρωσταίνει και να σβήνει... βλέποντάς το να της κάνει κακό* –η Ρόζαλι σκυμμένη πάνω στο υποτονικό σώμα της Μπέλλα: *η ζωή της Μπέλλα δε σημαίνει τίποτα γι' αυτήν* –και για πρώτη φορά, κανένας δεν είχε τίποτα να πει.

Η έκπληξή τους ήταν απλώς μια σιωπηλή κραυγή μέσα στο κεφάλι μου. Χωρίς λέξεις.

!!!!

Είχα κάνει τη μισή απόσταση ως το σπίτι, μέχρι να καταφέρουν να ανακτήσουν την ψυχραιμία τους. Μετά άρχισαν όλοι να τρέχουν για να με συναντήσουν.

Ήταν σχεδόν σκοτάδι –τα σύννεφα έκρυβαν εντελώς το ηλιοβασιλέμα. Διακινδύνευσα να διασχίσω τον αυτοκινητόδρομο τρέχοντας και τα κατάφερα χωρίς να με δει κανείς.

Συναντηθήκαμε περίπου δεκαπέντε χιλιόμετρα έξω από το Λα Πους, σε ένα ξέφωτο που είχαν εγκαταλείψει οι υλοτόμοι. Ήταν απομακρυσμένο, σφηνωμένο ανάμεσα στις δυο κορυφές του βουνού, εκεί όπου κανένας δε θα μας έβλεπε. Ο Πολ τους βρήκε, όταν τους βρήκα κι εγώ, έτσι η αγέλη ήταν ολόκληρη.

Η υπόκωφη βοή μέσα στο κεφάλι μου ήταν το απόλυτο χάος. Όλοι φώναζαν ταυτοχρόνως.

Οι τρίχες στο κεφάλι του Σαμ ήταν σηκωμένες ψηλά, και γρύλιζε αδιάκοπα, καθώς περπατούσε μπρος-πίσω γύρω από την κορυφή του κύκλου. Ο Πολ κι ο Τζάρεντ κινούνταν σαν σκιές από πίσω του, με τα αυτιά τους κολλημένα στα πλάγια του κεφαλιού τους. Όλος ο κύκλος ήταν αναστατωμένος, κάθονταν όλοι όρθιοι και ξεσπούσαν σε χαμηλόφωνα γρυλίσμα-

τα.

Στην αρχή ο θυμός τους ήταν απροσδιόριστος, και νόμισα ότι την είχα άσχημα. Ήμουν υπερβολικά αναστατωμένος για να με νοιάζει αυτό. Μπορούσαν να μου κάνουν ότι ήθελαν επειδή παράκουσα εντολές.

Πώς είναι δυνατόν; Τι σημαίνει αυτό; Τι θα είναι;

Όχι ακίνδυνο. Όχι σωστό. Επικίνδυνο.

Αφύσικο. Τερατώδες. Ένα σιχαμερό έκτρωμα.

Δεν μπορούμε να το επιτρέψουμε.

Η αγέλη περπατούσε συγχρονισμένα τώρα, σκεφτόταν συγχρονισμένα, όλοι εκτός από εμένα κι έναν άλλο. Κάθισα δίπλα από οποιονδήποτε αδερφό κι αν ήταν αυτός, υπερβολικά ζαλισμένος για να κοιτάξω προς τη μεριά του ούτε με τα μάτια ούτε με το μυαλό μου και να δω ποιος ήταν δίπλα μου, ενώ η αγέλη μας περικύκλωνε.

Η συνθήκη δεν το καλύπτει αυτό.

Αυτό μας βάζει όλους σε κίνδυνο.

Προσπάθησα να καταλάβω τις φωνές που στροβιλιζόνταν, προσπάθησα να ακολουθήσω το στριφογυριστό δρόμο που ακολουθούσαν οι σκέψεις για να δω πού οδηγούσαν, αλλά δεν έβγαζα κανένα νόημα. Οι εικόνες στο κέντρο των σκέψεών τους ήταν οι δικές μου εικόνες –οι χειρότερες απ' αυτές. Οι μελανίες της Μπέλλα, το πρόσωπο του Έντουαρντ, καθώς καιγόταν.

Το φοβούνται κι αυτοί.

Αλλά δεν κάνουν τίποτα γι' αυτό.

Προστατεύουν την Μπέλλα Σουάν.

Δεν μπορούμε να το αφήσουμε να μας επηρεάσει.

Η ασφάλεια των οικογενειών μας, όλων εδώ, είναι πιο σημαντική από έναν άνθρωπο.

Αν δεν το σκοτώσουν αυτοί, τότε πρέπει να το σκοτώσουμε εμείς.

Να προστατέψουμε τη φυλή μας.

Να προστατέψουμε τις οικογένειές μας.

Πρέπει να το σκοτώσουμε πριν να είναι πολύ αργά.

Άλλη μια από τις αναμνήσεις μου, τα λόγια του Έντουαρντ:
Το πράγμα μεγαλώνει. Ταχύτατα.

Πάσχισα να συγκεντρωθώ, να ξεχωρίσω τις φωνές.

Δεν υπάρχει χρόνος για χάσιμο, σκέφτηκε ο Τζάρεντ.

Αυτό θα σημαίνει μάχη, προειδοποίησε ο Έμπρι. Πολύ άσχημη μάχη.

Είμαστε έτοιμοι, επέμεινε ο Πολ.

Πρέπει να έχουμε τον αιφνιδιασμό με το μέρος μας, σκέφτηκε ο Σαμ.

Αν τους πιάσουμε διαιρεμένους, μπορούμε να τους σκοτώσουμε ξεχωριστά τον καθένα. Αυτό θα αυξήσει τις πιθανότητες μας για νίκη, σκέφτηκε ο Τζάρεντ, αρχίζοντας να αναλογίζεται τη στρατηγική τώρα.

Κούνησα το κεφάλι μου, ενώ σηκώθηκα αργά όρθιος. Ένωθα ασταθής –λες και οι λύκοι που μας περικύκλωναν μου προκαλούσαν ναυτία. Ο λύκος δίπλα μου σηκώθηκε κι αυτός. Ο ώμος του έσπρωξε το δικό μου, στηρίζοντάς με.

Περιμένετε, σκέφτηκα.

Η περικύκλωση σταμάτησε για όσο κρατάει ένα καρδιοχτύπι, και μετά άρχισαν πάλι να προχωράνε.

Ο χρόνος είναι λίγος, είπε ο Σαμ.

Μα –τι σκέφτεσαι; Το απόγευμα δεν ήθελες να τους επιτεθείς, για το σπάσιμο της συνθήκης. Τώρα σχεδιάζεις ενέδρα, όταν η συνθήκη είναι ακόμα ανέπαφη;

Αυτό δεν είναι κάτι που έχει προβλέψει η συνθήκη μας, είπε ο Σαμ. Αυτό είναι ένας κίνδυνος για κάθε άνθρωπο στην περιοχή. Δεν ξέρουμε τι είδους πλάσμα έχουν γεννήσει οι Κάλεν, αλλά ξέρουμε ότι είναι δυνατό και μεγαλώνει γρήγορα. Και θα είναι πολύ νεαρό για να συμμορφωθεί με οποιαδήποτε συνθήκη. Θυμάσαι τους νεογέννητους βρικόλακες που πολεμήσαμε; Άγριοι, βίαιοι, πέρα από κάθε λογική και αυτοσυγκράτηση. Φαντάσου

ένα τέτοιο πλάσμα, αλλά που να το προστατεύουν οι Κάλεν.

Δεν ξέρουμε –προσπάθησα να διακόψω.

Δεν ξέρουμε, συμφώνησε. Και δεν μπορούμε να το διακινδυνεύουμε με το άγνωστο σ' αυτή την περίπτωση. Μπορούμε μόνο να επιτρέψουμε στους Κάλεν να υπάρχουν, όσο είμαστε απόλυτα σίγουροι ότι μπορούμε να τους εμπιστευόμαστε ότι δε θα προκαλέσουν κανένα κακό. Σ' αυτό... το πράγμα δεν μπορούμε να έχουμε εμπιστοσύνη.

Δεν το συμπαθούν περισσότερο απ' ό,τι εμείς.

Ο Σαμ πήρε το πρόσωπο της Ρόζαλι, το προστατευτικό της σκούφιμο, από το μυαλό μου και το παρουσίασε σε όλους ώστε να το βλέπουν.

Μερικοί είναι έτοιμοι να πολεμήσουν γι' αυτό, ό,τι κι αν είναι.

Βίαια απλώς ένα μωρό, για όνομα του Θεού.

Όχι για πολύ, ψιθύρισε η Λία.

Τζέικ, φίλε, αυτό είναι ένα μεγάλο πρόβλημα, είτε ο Κουιλ. Δεν μπορούμε απλώς να το αγνοήσουμε.

Βοείς το κάνετε μεγαλύτερο απ' ό,τι είναι, διαφώνησα. Το μόνο άτομο που κινδυνεύει εδώ είναι η Μπέλλα.

Και πάλι από δική της επιλογή, είπε ο Σαμ. Αλλά αυτή τη φορά η επιλογή της μας επηρεάζει όλους.

Δε νομίζω.

Δεν μπορούμε να το ρισκάρουμε. Δε θα επιτρέψουμε σε έναν αιμοπότη να κυνηγήσει στη γη μας.

Τότε πες τους να φύγουν, είπε ο λύκος που με στήριζε ακόμα. Ήταν ο Σεθ. Φυσικά.

Και να στείλω την απειλή σε άλλους; Όταν οι αιμοπότες περάσουν τα σύνορα της γης μας, τους καταστρέφουμε, όπου κι αν σκοπεύουν να πάνε για να κυνηγήσουν. Προστατεύουμε όσους μπορούμε.

Αυτό είναι τρελό, είπα. Το απόγευμα φοβόσουν να βάλεις την αγέλη σε κίνδυνο.

Δεν το πιστεύω! Πώς θα σκοτώσεις αυτό το πλάσμα χωρίς να

σκοτώσεις τη Μπέλλα;

Δεν ακούστηκαν λέξεις, αλλά η σωπή ήταν γεμάτη νόημα. Γρύλισα. Είναι κι αυτή άνθρωπος! Η προστασία μας δεν ισχύει γι' αυτήν;

Πεθαίνει έτσι κι αλλιώς, σκέφτηκε η Λία. Εμείς απλώς θα επιταχύνουμε τη διαδικασία.

Αυτό ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι. Πήδηξα μακριά από το Σεθ, προς την αδερφή του, με τα δόντια μου γυμνωμένα. Ήμουν έτοιμος να πιάσω το αριστερό πίσω πόδι της, όταν ένιωσα τα δόντια του Σαμ να δαγκώνουν το λαγόνι μου, τραβώντας με πίσω.

Ούρλιαξα από τον πόνο και την οργή και στράφηκα εναντίον του.

Σταμάτα! Με πρόσταξε με τη διπλή χροιά του Άλφα.

Τα πόδια μου έμοιαζαν να λυγίζουν από κάτω μου. Τινάχτηκα απότομα για να σταματήσω, καταφέροντας μόνο να κρατηθώ όρθιος καθαρά με τη δύναμη της θέλησής μου.

Εκείνος πήρε το βλέμμα του από πάνω μου. Δε θα είσαι σκληρή μαζί του, Λία, την πρόσταξε. Η θυσία της Μπέλλα είναι ένα βαρύ τίμημα, και όλοι μας θα το αναγνωρίσουμε αυτό. Είναι ενάντια σε όλα όσα αντιπροσωπεύουμε να αφαιρέσουμε μια ανθρώπινη ζωή. Το να κάνουμε μια εξαίρεση σ' αυτό τον κώδικα είναι κάτι θλιβερό. Θα θρηνησουμε όλοι γι' αυτό που θα κάνουμε απόψε.

Απόψε; επανέλαβε ο Σεθ, σοκαρισμένος. Σαμ –νομίζω πως πρέπει να το συζητήσουμε λίγο ακόμα. Να πάρουμε και τη γνώμη των Γερόντων, τουλάχιστον. Δεν είναι δυνατόν να σκοπεύεις σοβαρά να –

Δεν έχουμε περιθώριο για την ανοχή σου απέναντι στους Κάλεν τώρα. Δεν υπάρχει καθόλου χρόνος για συζητήσεις. Θα κάνεις αυτό που σου λένε, Σεθ.

Τα μπροστινά γόνατα του Σεθ λύγισαν, και το κεφάλι του έπεσε μπροστά κάτω από το βάρος της διαταγής του Άλφα.

Ο Σαμ περπάτησε σε ένα στενό κλοιό γύρω από τους δυο μας.

Θα χρειαστούμε ολόκληρη την αγέλη γι' αυτό. Τζέικομπ, εσύ είσαι ο δυνατότερος μαχητής. Θα πολεμήσεις μαζί μας απόψε. Καταλαβαίνω ότι σου είναι δύσκολο, έτσι εσύ θα επικεντρωθείς στους πολεμιστές τους – τον Έμετ και τον Τζάσπερ Κάλεν. Δεν είναι ανάγκη να εμπλακείς στο... άλλο κομμάτι. Ο Κουίλ κι ο Ήμπρι θα πολεμήσουν μαζί σου.

Τα γόνατά μου άρχισαν να τρέμουν' έβαλα τα δυνατά μου να μείνω όρθιος, ενώ η φωνή του Άλφα μαστίγωνε τη θέλησή μου.

Ο Πολ, ο Τζάρεντ κι εγώ θα αναλάβουμε τον Έντουαρντ και τη Ρόζαλι. Νομίζω ότι, από τις πληροφορίες που μας έφερε ο Τζέικομπ, αυτοί θα είναι που θα φυλάνε την Μπέλλα. Ο Κάρλαϊλ κι η Άλις θα είναι κοντά επίσης, πιθανόν και η Έσμι. Ο Μπρέντι, ο Κόλιν, ο Σεθ κι η Λία θα επικεντρωθούν σ' αυτούς. Όποιος βρεθεί σε σημείο που να είναι εύκολο να προσεγγίσει –όλοι τον ακούσαμε να τραυλίζει νοερά το όνομα της Μπέλλα– το πλάσμα, θα το σκοτώσει. Η καταστροφή του πλάσματος είναι η πρώτη μας προτεραιότητα.

Η αγέλη γουργούρισε βροντερά συμφωνώντας νευρικά. Η ένταση έκανε το τρίχωμα όλων να σηκωθεί όρθιο. Τα βήματα ήταν πιο γρήγορα, κι ο ήχος των ποδιών πάνω στο γλυφό έδαφος ήταν πιο οξύς, καθώς τα νύχια των ποδιών έγδερναν το χώμα.

Μόνο ο Σεθ κι εγώ ήμασταν ακίνητοι, το μάτι στο κέντρο ενός κυκλώνα από γυμνωμένα δόντια και τραβηγμένα πίσω αυτιά. Η μύτη του Σεθ σχεδόν ακουμπούσε στο έδαφος, σκυμμένη κάτω από τις διαταγές του Σαμ. Ένιωσα τον πόνο του για την επερχόμενη ατιμία. Γι' αυτόν αυτό ήταν μια προδοσία –κατά τη διάρκεια εκείνης της μιας μέρας της συμμαχίας, πολεμώντας στο πλευρό του Έντουαρντ Κάλεν, ο Σεθ είχε γίνει πραγματικά φίλος του βρικόλακα.

Δεν υπήρχε καθόλου δύναμη για αντίσταση μέσα του, παρ' όλα αυτά. Θα υπάκουε όσο κι αν αυτό τον πλήγωνε. Δεν είχε άλλη επιλογή.

Και μήπως εγώ είχα; Όταν μιλούσε ο Άλφα, όλη η αγέλη ακολουθούσε.

Ο Σαμ δεν είχε επιβάλλει την εξουσία του ως αυτό το σημείο ποτέ. Ήξερα ότι ειλικρινά μισούσε να βλέπει τον Σεθ να γονατίζει μπροστά του σαν σκλάβος στα πόδια του αφέντη του. Διότι θα το επέβαλλε αυτό αν δεν πίστευε ότι δεν είχε άλλη επιλογή. Δεν μπορούσε να μας λείι ψέματα, όταν ήμασταν συνδεδεμένοι έτσι ο ένας νους με τον άλλο. Πίστευε στ' αλήθεια ότι ήταν καθήκον μας να καταστρέψουμε τη Μπέλλα και το τέρας που κουβαλούσε. Πίστευε στ' αλήθεια ότι δεν είχαμε χρόνο για χάσιμο. Το πίστευε αρκετά ώστε να πεθάνει γι' αυτό.

Έβλεπα ότι θα αντιμετώπιζε τον Έντουαρντ ο ίδιος. η ικανότητα του Έντουαρντ να διαβάζει τις σκέψεις μας τον έκανε τη μεγαλύτερη απειλή στο μυαλό του Σαμ. Ο Σαμ δε θα άφηνε κανέναν άλλο να μπει σε αυτό τον κίνδυνο.

Έβλεπε τον Τζάσπερ ως το δεύτερο σημαντικότερο αντίπαλο, γι' αυτό και μου τον είχε αναθέσει εμένα. Ήξερε ότι είχα τη μεγαλύτερη πιθανότητα από οποιονδήποτε άλλο μέσα στην αγέλη να κερδίσω αυτή τη μάχη. Είχε αφήσει τους πιο εύκολους στόχους για τους νεαρότερους λύκους και τη Λία. Η μικρή Άλις δεν αποτελούσε κανένα κίνδυνο χωρίς τη μελλοντική της ενόραση να την καθοδηγεί, και ξέραμε από την εποχή της συμμαχίας μας ότι η Έσμι δεν ήταν πολεμιστρια. Ο Κάρλαϊλ θα ήταν μεγαλύτερη πρόκληση, αλλά το μίσος του για τη βία θα τον εμπόδιζε.

Ένιωσα μεγαλύτερη αηδία κι από τον Σεθ, καθώς παρακολουθούσα τον Σαμ να το σχεδιάζει, προσπαθώντας να δει τις διαφορετικές πλευρές του θέματος, ώστε να δώσει σε κάθε μέλος της αγέλης τη μεγαλύτερη πιθανότητα επιβίωσης.

Όλα ήταν ανάποδα. Το απόγευμα, είχα φαγωθεί να τους

επιτιθούμε. Αλλά ο Σεθ είχε δίκιο –δεν ήταν μια μάχη που ήμουν έτοιμος να δώσω. Είχα τυφλωθεί από το μίσος. Δεν είχα αφήσει τον εαυτό μου να δει προσεχτικά, επειδή πρέπει να ήξερα τι θα έβλεπα αν κοίταγα.

Τον Κάρλαϊλ Κάλεν. Κοιτάζοντάς τον χωρίς αυτό το μίσος να θολώνει τα μάτια μου, δεν μπορούσα να αρνηθώ ότι το να τον σκοτώσω θα ήταν φόνος. Ήταν καλός. Καλός όσο κι οποιοσδήποτε άνθρωπος που προστατεύαμε. Μπορεί και καλύτερος. Και οι άλλοι το ίδιο, υπέθετα, αλλά δεν είχα τόσο δυνατά αισθήματα γι' αυτούς. Δεν τους ήξερα τόσο καλά. Ο Κάρλαϊλ ήταν αυτός που δε θα ήθελε να αντισταθεί, ακόμα και για να σώσει την ίδια του τη ζωή. Γι' αυτό θα καταφέρναμε να τον σκοτώσουμε –επειδή δε θα ήθελε να πεθάνουμε εμείς, οι εχθροί του.

Αυτό ήταν λάθος.

Και δεν ήταν μόνο επειδή το να σκοτώσω την Μπέλλα έμοιαζε με το να σκοτώσω τον εαυτό μου, με αυτοκτονία.

Συγκεντρώσου, Τζέικομπ, πρόσταξε ο Σαμ. Η φυλή έρχεται πρώτη.

Είχα άδικο σήμερα, Σαμ.

Οι λόγοι σου ήταν λάθος τότε. Αλλά τώρα έχουμε ένα καθήκον να εκπληρώσουμε.

Στύλωσα τα πόδια μου. Όχι.

Ο Σαμ γρύλισε και σταμάτησε να περπατάει μπροστά μου. Κάρφωσε το βλέμμα του μέσα στα μάτια μου κι ένα βαθύ γρύλισμα ξέφυγε μέσα από τα δόντια του.

Ναι, διέταξε ο Άλφα, με τη διπλή του φωνή να φουσκώνει από την έξαψη της εξουσίας του. Δεν υπάρχουν παραθυράκια για να ξεφύγεις από τις διαταγές απόψε. Εσύ, Τζέικομπ, θα πολεμήσεις τους Κάλεν μαζί μας. Εσύ, με τον Κουιλ και τον Έμπρι, θα αναλάβετε τον Τζάσπερ και τον Έμετ. Είστε υποχρεωμένοι να προστατέψετε τη φυλή. Γι' αυτό υπάρχουν. Θα εκπληρώσετε αυτή την υποχρέωση.

Οι ώμοι μου καμπούριασαν, καθώς η διαταγή με εκμηδένιζε. Τα πόδια μου κατέρρευσαν, και κατέβηκα χαμηλά με την κοιλιά μου στο έδαφος από κάτω του.

Κανένα μέλος της αγέλης δεν μπορούσε να πει όχι στον Άλφα.

11. ΤΑ ΔΥΟ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΣΤΗΝ ΚΟΡΥΦΗ ΤΗΣ ΛΙΣΤΑΣ ΜΟΥ ΜΕ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΠΟΥ ΔΕ ΘΕΛΩ ΝΑ ΚΑΝΩ ΠΟΤΕ

Ο Σαμ άρχισε να βάζει τους άλλους σε σχηματισμό, ενώ εγώ ήμουν ακόμα στο έδαφος. Ο Έμπρι κι ο Κουίλ ήταν από τη μια και την άλλη μεριά μου, περιμένοντας να συνέλθω και να μπω μπροστά.

Ένιωθα την παρόρμηση, την ανάγκη να σηκωθώ όρθιος και να τους οδηγήσω. Ο εξαναγκασμός γινόταν μεγαλύτερος, και τον πολεμούσα μάταια, ζαρώνοντας στο έδαφος, όπου βρισκόμουν.

Ο Έμπρι κλαψούρισε σιγανά στ' αυτί μου. Δεν ήθελε να σκεφτεί τα λόγια, φοβούμενός ότι θα με έφερνε πάλι στο επίκεντρο της προσοχής του Σαμ. Ένιωσα τη χωρίς λόγια ικεσία του να σηκωθώ, να το ξεπεράσω αυτό και να τελειώνουμε.

Υπήρχε φόβος στην αγέλη, όχι τόσο πολύ για τον εαυτό του ο καθένας, όσο για το σύνολο. Δεν μπορούσαμε να φανταστούμε ότι θα τα καταφέρναμε να βγούμε όλοι ζωντανοί

απόψε. Ποιους αδερφούς θα χάναμε; Ποιων οι σκέψεις θα μας εγκατέλειπαν για πάντα; Ποιες οικογένειες που θα θρηνούσαν θα παρηγορούσαμε το πρωί;

Το μυαλό μου άρχισε να δουλεύει μαζί με τα δικά τους, να σκέφτεται ταυτοχρόνως, καθώς ήμασταν αντιμέτωποι μ' αυτούς του φόβους. Αυτόματα, σηκώθηκα από το έδαφος και τίναξα το τρίχωμά μου.

Ο Έμπρι κι ο Κουίλ ξεφύσηξαν ανακουφισμένοι. Ο Κουίλ ακούμπησε τη μύτη του αμέσως στο πλευρό μου.

Τα μυαλά τους ήταν γεμάτα με την πρόκλησή μας, την αποστολή μας. Θυμηθήκαμε μαζί τις νύχτες που είχαμε δει τους Κάλεν να εξασκούνται προετοιμαζόμενοι για τη μάχη με τους νεογέννητους. Ο Έμετ Κάλεν ήταν ο πιο δυνατός, αλλά ο Τζάσπερ θα ήταν το μεγαλύτερο πρόβλημα. Κινείτο σαν αστραπή – δύναμη και ταχύτητα και θάνατος όλα σε ένα. Πόσους αιώνες εμπειρίας είχε; Αρκετούς, ώστε όλοι οι άλλοι Κάλεν να στρέφονται σ' αυτόν για καθοδήγηση.

Θα πάω εγώ μπροστά, αν θες να κάτσεις στα πλάγια, προσφέρθηκε ο Κουίλ. Υπήρχε μεγαλύτερος ενθουσιασμός στο μυαλό του απ' ό,τι στων περισσότερων άλλων. Όταν ο Κουίλ παρακολουθούσε τις οδηγίες του Τζάσπερ εκείνα τα βράδια, πέθανε να δοκιμάσει τη δεξιότητά του εναντίον των βρικόλακων. Γι' αυτόν, αυτός θα ήταν ένας διαγωνισμός. Ακόμα και γνωρίζοντας ότι η ζωή του ήταν αυτό που θα έπαιζε, το έβλεπε έτσι. Κι ο Πολ ήταν έτσι, όπως και τα παιδιά που δεν είχαν ξαναπάει στη μάχη, ο Κόλιν κι ο Μπρέντι. Ο Σεθ θα ήταν κι αυτός το ίδιο πιθανότατα – αν οι αντίπαλοι δεν ήταν φίλοι του.

Τζέικ; με παρακίνησε ο Κουίλ. Πώς θέλεις να το κάνουμε;

Εγώ απλώς κούνησα το κεφάλι. Δεν μπορούσα να συγκεντρωθώ – ο εξαναγκασμός να ακολουθήσω εντολές με έκανε να νιώθω σαν να ήμουν μαριονέτα με σχοινιά αγκιστρωμένα σε όλους μου τους μυς. Ένα βήμα μπροστά, άλλο ένα τώρα.

Ο Σεθ σερνόταν πίσω από τον Κόλιν και τον Μπρέντι – η

Λία είχε πάρει την ηγετική θέση εκεί. Δεν έδινε σημασία στον Σεθ, ενώ σχεδίαζε με τους άλλους, κι έβλεπα ότι θα προτιμούσε να τον αφήσει εκτός μάχης. Υπήρχε κάτι το μητρικό στα συναισθήματά της για το μικρότερο αδερφό της. Ευχόταν ο Σαμ να τον έστελνε σπίτι. Ο Σεθ δεν κατέγραφε τις αμφιβολίες της Λία. Κι εκείνος προσαρμοζόταν στα σχοινιά των μαριονέτων.

Μήπως αν σταματούσες να αντιστέκεσαι..., ψιθύρισε ο Έμπρι.

Απλώς συγκεντρώσου στο δικό μας κομμάτι. Τους μεγάλους. Μπορούμε να τους καταφέρουμε. Τους έχουμε! Ο Κουίλ προσπαθούσε να τονώσει το ηθικό του – σαν τα εμψυχωτικά λόγια ενός προπονητή πριν από ένα μεγάλο ματς.

Έβλεπα πόσο εύκολο θα ήταν – να μη σκέφτομαι τίποτα άλλο εκτός από το δικό μου κομμάτι. Δεν ήταν δύσκολο να φανταστώ ότι επιτίθεμαι στον Τζάσπερ και τον Έμετ. Παραλίγο να συνέβαινε αυτό στο παρελθόν. Τους έβλεπα σαν εχθρούς για πολύ καιρό. Θα μπορούσα να το κάνω ξανά τώρα.

Απλώς έπρεπε να ξεχάσω ότι προστάτευαν το ίδιο πράγμα που θα προστάτευα κι εγώ. Έπρεπε να ξεχάσω το λόγο για τον οποίο μπορεί και να ήθελα να κερδίσουν εκείνοι....

Τζέικ, με προειδοποίησε ο Έμπρι. Το μυαλό σου στο παιχνίδι.

Τα πόδια μου κινήθηκαν νωθρά, τραβώντας ενάντια στο εμπόδιο των σχοινιών.

Δεν έχει κανένα νόημα να αντιστέκεσαι, ψιθύρισε ξανά ο Έμπρι.

Είχε δίκιο. Θα κατέληγα να κάνω αυτό που ήθελε ο Σαμ, αν ήταν πρόθυμος να το προχωρήσει. Και ήταν. Προφανώς.

Υπήρχε σημαντικός λόγος για την εξουσία του Άλφα. Ακόμα και μια αγέλη τόσο δυνατή, όπως η δική μας, δεν ήταν μεγάλη δύναμη χωρίς αρχηγό. Έπρεπε να κινούμαστε μαζί, να σκεφτόμαστε μαζί, ώστε να είμαστε αποτελεσματικοί. Κι αυτό

σήμαινε ότι το σώμα έπρεπε να έχει ένα κεφάλι.

Κι αν ο Σαμ είχε άδικο τώρα; Δεν υπήρχε τίποτα που να μπορεί να κάνει κανένας. Κανένας δεν μπορούσε να αμφισβητήσει την απόφασή του.

Εκτός.

Να' τη λοιπόν –μια σκέψη που ποτέ, ποτέ δε θέλησα να κάνω. Αλλά τώρα, με τα πόδια μου δεμένα με τα σχοινιά, αναγνώρισα την εξαίρεση με ανακούφιση – κάτι περισσότερο από ανακούφιση, με μια άγρια χαρά.

Κανένας δεν μπορούσε να αμφισβητήσει την απόφαση του Άλφα –εκτός από 'μένα.

Δεν είχα κερδίσει τίποτα. Αλλά υπήρχαν πράγματα με τα οποία είχα γεννηθεί, πράγματα που δεν είχα διεκδικήσει.

Ποτέ δεν ήθελα να ηγηθώ της αγέλης. Δεν ήθελα να το κάνω ούτε τώρα. Δεν ήθελα την ευθύνη για τις μοίρες όλων να πέφτει στους δικούς μου ώμους. Ο Σαμ ήταν καλύτερος σ' αυτό απ' ό,τι θα ήμουν εγώ ποτέ.

Αλλά απόψε είχε άδικο.

Κι εγώ δεν είχα γεννηθεί για να γονατίζω μπροστά του.

Τα δεσμά έπεσαν από το σώμα μου τη στιγμή που ασπάστηκα το δικαίωμα με το οποίο γεννήθηκα.

Τα ένιωθα να μαζεύονται μέσα μου, και την ελευθερία και ταυτόχρονα μια παράξενη, κούφια δύναμη. Κούφια, επειδή η δύναμη ενός Άλφα πήγαζε από την αγέλη του, κι εγώ δεν είχα αγέλη. Για ένα δευτερόλεπτο, η μοναξιά με κατέκλυσε.

Δεν είχα αγέλη τώρα.

Αλλά ήμουν ευθυτενής και δυνατός, καθώς περπατούσα προς το σημείο, όπου στεκόταν ο Σαμ, κάνοντας σχέδια με τον Πολ και τον Τζάρεντ. Γύρισε ακούγοντάς με να πλησιάζω, και τα μαύρα του μάτια ζάρωσαν.

Όχι, του είπα ξανά.

Το άκουσε αμέσως, άκουσε την επιλογή που είχα κάνει στον ήχο της φωνής του Άλφα μέσα στις σκέψεις μου.

Πήδηξε μισό βήμα προς τα πίσω με ένα ουρλιαχτό γεμάτο έκπληξη.

Τζέικομπ; Τι έκανες;

Δε θα σε ακολουθήσω, Σαμ. Όχι για κάτι τόσο λάθος.

Με κοίταξε εμβρόντητος. Θα... θα διάλεγες τους εχθρούς σου αντί για την οικογένειά σου;

Δεν είναι –κούνησα το κεφάλι μου, καθαρίζοντάς το– δεν είναι εχθροί μας. Ποτέ δεν ήταν. Πριν να σκεφτώ στ' αλήθεια να τους καταστρέψω, να το σκεφτώ καλά, δεν το έβλεπα αυτό.

Δεν έχει να κάνει μ' εκείνους, γρύλισε. Αυτό έχει να κάνει με την Μπέλλα. Ποτέ δεν ήταν προορισμένη για 'σένα, ποτέ δε διάλεξε εσένα, αλλά εσύ συνεχίζεις να καταστρέφεις τη ζωή σου για χάρη της!

Ήταν σκληρά λόγια, αλλά αληθινά λόγια. Πήρα μια μεγάλη ρουφηξιά αέρα, εισπνέοντάς τα.

Μπορεί να έχεις δίκιο. Αλλά εσύ θα καταστρέψεις την αγέλη γι' αυτήν, Σαμ. Όσοι κι αν επιζήσουν απόψε, πάντα θα έχουν ένα φόνο στα χέρια τους.

Πρέπει να προστατέψουμε τις οικογένειές μας!

Ξέρω τι έχεις αποφασίσει, Σαμ. Αλλά δεν αποφασίζεις για 'μένα, όχι πια.

Τζέικομπ –δεν μπορείς να γυρίσεις την πλάτη σου στη φυλή.

Άκουσα τη διπλή ηχώ της διαταγής του Άλφα, αλλά δεν είχε καμία βαρύτητα αυτή τη φορά. Δεν ίσχυε πια για 'μένα. Έσφιξε το σαγόνι του, προσπαθώντας να με αναγκάσει να απαντήσω στα λόγια του.

Κοίταξα μέσα στα οργισμένα μάτια του. Ο γιος του Έφρεμ Μπλακ δε γεννήθηκε για να ακολουθεί το γιο του Λέβι Γιούλεϊ.

Αυτό είναι, λοιπόν, Τζέικομπ Μπλακ; Οι τρίχες στο κεφάλι του σηκώθηκαν, και το ρύγχος του τραβήχτηκε πίσω, πάνω από τα δόντια του. Ο Πολ κι ο Τζάρεντ γρύλισαν, και τους σηκώθηκαν οι τρίχες δίπλα του. Ακόμα κι αν μπορέσεις να με νικήσεις, η αγέλη δε θα σε ακολουθήσει ποτέ!

Τώρα εγώ τινάχτηκα προς τα πίσω, ενώ ένα έκπληκτο κλαψούρισμα ξέφυγε από το λαιμό μου.

Να σε νικήσω; Δεν πρόκειται να σε πολεμήσω, Σαμ!

Τότε ποιο είναι το σχέδιό σου; Δεν πρόκειται να κάνω στην άκρη, ώστε να μπορέσεις να προστατέψεις το γόνο των βρικόλακων εις βάρος της φυλής.

Δε σου λέω να κάνεις στην άκρη.

Αν τους προστάξεις να σε ακολουθήσουν—

Εγώ ποτέ δε θα αφαιρέσω τη θέληση κανενός.

Η ουρά του κουνήθηκε μπρος-πίσω σαν μαστίγιο, καθώς ζάρωσε από την επίκριση στα λόγια μου. Μετά έκανε ένα βήμα μπρος, έτσι που βρεθήκαμε τόσο κοντά που αγγίζονταν σχεδόν τα δάχτυλα των ποδιών μας, με τα γυμνωμένα του δόντια μόλις μερικούς πόντους μακριά από τα δικά μου. Δεν είχα προσέξει μέχρι εκείνη τη στιγμή ότι είχα γίνει ψηλότερος απ' αυτόν.

Δεν μπορεί να υπάρχει πάνω από ένας Άλφα. Η αγέλη διάλεξε εμένα. Θα μας διαλύσεις εντελώς απόψε; Θα στραφείς ενάντια στα αδέρφια σου; Ή θα δώσεις τέλος σ' αυτό τον παραλογοισμό και θα μας ακολουθήσεις; Κάθε λέξη του εμπεριείχε και μια διαταγή, αλλά δεν μπορούσε να με αγγίξει. Το αίμα του Άλφα έτρεχε αδιάλυτο στις φλέβες μου.

Έβλεπα γιατί δεν υπήρξε ποτέ παραπάνω από ένας αρσενικός Άλφα σε μια αγέλη. Το σώμα μου ανταποκρινόταν στην πρόκληση. Ένιωθα το ένστικτο να υπερασπιστώ τη διεκδικησή μου να ζυπνάνει μέσα μου. Ο πρωτόγονος πυρήνας του λύκου που είχα μέσα μου ετοιμάστηκε για τη μάχη της κυριαρχίας.

Επικέντρωσα όλη μου την ενέργεια στο να συγκρατήσω αυτή την αντίδραση. Δε θα έπεφτα στην παγίδα μιας χωρίς νόημα, καταστροφικής μάχης με τον Σαμ. Ήταν ακόμα αδερφός μου, αν και τον απέρριπτα.

Υπάρχει ένας Άλφα μόνο γι' αυτή την αγέλη. Δεν το αμφι-

σβητώ αυτό. Εγώ απλώς επιλέγω να ακολουθήσω το δικό μου όραμα.

Ανήκεις σε καμιά οικογένεια βρικόλακων τώρα, Τζέικομπ;

Τραβήχτηκα πίσω.

Δεν ξέρω, Σαμ. Αλλά αυτό που ξέρω είναι ένα—

Ζάρωσε προς τα πίσω, καθώς ένωσε το βάρος του Άλφα στον τόνο μου. Αυτό επηρέαζε εκείνον περισσότερο απ' όσο το δικό του άγγιζε εμένα. Επειδή εγώ είχα γεννηθεί για να οδηγώ εκείνον.

Θα σταθώ ανάμεσα σ' εσάς και τους Κάλεν. Δε θα κάθομαι απλώς να βλέπω, ενώ η αγέλη θα σκοτώνει αθώους—ήταν δύσκολο να χρησιμοποιήσω εκείνη τη λέξη για βρικόλακες, αλλά ήταν αλήθεια— ανθρώπους. Η φυλή αξίζει κάτι καλύτερο απ' αυτό. Οδηγήσέ τους στη σωστή κατεύθυνση, Σαμ.

Του γύρισα την πλάτη, και μια χορωδία ουρλιαχτιών έσκισε τον αέρα γύρω μου.

Σκάβοντας το χώμα με τα νύχια μου, έτρεξα μακριά από τη φασαρία που είχα προκαλέσει. Δεν είχα πολύ χρόνο. Τουλάχιστον η Λία ήταν η μόνη που είχε ελπίδα να με προφτάσει, και εγώ είχα το προβάδισμα.

Τα ουρλιαχτά ακούγονταν πιο σιγανά, όσο απομακρυνόμουν, κι εγώ παρηγορήθηκα, καθώς ο ήχος συνέχιζε να σκίζει την ήσυχη νύχτα. Δε με κυνηγούσαν ακόμα.

Έπρεπε να προειδοποιήσω τους Κάλεν, πριν προλάβαινε η αγέλη να ανασυγκροτηθεί και να με σταματήσει. Αν οι Κάλεν ήταν προετοιμασμένοι, μπορεί αυτό να έδινε στον Σαμ ένα λόγο να αναθεωρήσει, πριν να είναι πολύ αργά. Έτρεξα προς το λευκό σπίτι που ακόμα μισούσα, αφήνοντας το δικό μου σπίτι πίσω. Το σπίτι μου δε μου ανήκε πια. Του είχα γυρίσει την πλάτη μου.

Η σημερινή μέρα είχε αρχίσει σαν κάθε άλλη μέρα. Γύρισα σπίτι από την περιπολία με τη βροχερή ανατολή του ήλιου, πρωινό με τον Μπιλι και τη Ρέιτσελ, κακή τηλεόραση, καβγάς

με τον Πολ... Πώς άλλαξαν όλα τόσο πολύ, πώς έγιναν εντελώς σουρεαλιστικά; Πώς ήρθαν όλα άνω-κάτω και ανάποδα, έτσι ώστε να είμαι εδώ τώρα, ολομόναχος, ένας απρόθυμος Άλφα, αποκομμένος από τ' αδέρφια μου, διαλέγοντας τους βρικόλακες αντί γι' αυτά;

Ο ήχος που φοβόμουν διέκοψε τις παραζαλισμένες μου σκέψεις –ήταν η απαλή πρόσκρουση στο έδαφος μεγάλων ποδιών που με κυνηγούσαν. Όρμησα μπροστά, σαν πύραυλος που περνούσε μέσα από το μαύρο δάσος. Απλώς έπρεπε να φτάσω αρκετά κοντά, ώστε ο Έντουαρντ να ακούσει την προειδοποίηση μέσα στο κεφάλι μου. Η Λία δε θα μπορούσε να με σταματήσει μόνη της.

Και μετά έπιασα τη διάθεση των σκέψεων πίσω μου. Δε με κυνηγούσαν... αλλά ακολουθούσαν.

Το βήμα μου έχασε το ρυθμό του. Έκανα δυο βήματα τρεκλίζοντας, και μετά απέκτησε πάλι τον κανονικό του ρυθμό.

Περίμενε. Τα πόδια μου δεν είναι τόσο μακριά όσο τα δικά σου.

ΣΕΘ! Τι νομίζεις ότι ΚΑΝΕΙΣ; ΓΥΡΝΑ ΣΠΙΤΙ!

Δεν απάντησε, αλλά ένιωθα τον ενθουσιασμό του, καθώς συνέχιζε να τρέχει πίσω μου. Έβλεπα μέσα από τα μάτια του, όπως κι εκείνος έβλεπε μέσα από τα δικά μου. Το νυχτερινό σκιηκό ήταν παγερό για 'μένα –γεμάτο απόγνωση. Για 'κείνον, ήταν γεμάτο ελπίδα.

Δεν είχα συνειδητοποιήσει ότι είχα αρχίσει να κόβω ταχύτητα, αλλά ξαφνικά βρέθηκε στο πλευρό μου, τρέχοντας σε σχηματισμό δίπλα μου.

Δεν αστειεύομαι, Σεθ! Αυτό δεν είναι μέρος για 'σένα. Φύγε από δω.

Ο ψηλόλιγνος μπρούτζινος λύκος ρουθούνησε. Είμαι μαζί σου Τζέικομπ. Πιστεύω πως έχεις δίκιο. Και δεν πρόκειται να ακολουθήσω τον Σαμ, όταν–

Και βέβαια θα ακολουθήσεις τον Σαμ! Ξεκουμπίσου από 'δω

και γύρνα στο Λα Πους να κάνεις αυτό που σου λέει ο Σαμ.

Όχι.

Φύγε, Σεθ!

Αυτό είναι διαταγή, Τζέικομπ;

Η ερώτησή του με ξάφνιασε. Σταμάτησα γλιστρώντας στα πλάγια, ενώ τα νύχια μου σκάλισαν αυλακιές στη λάσπη.

Δε διατάζω κανένα να κάνει τίποτα. Απλώς σου λέω αυτό που ξέρεις ήδη.

Έπεσε στα λαγόνια του με ένα γδούπο δίπλα μου. Θα σου πω τι ξέρω –ξέρω ότι έχει πάρα πολλή ησυχία. Δεν το πρόσεξες;

Ανοιγόκλεισα τα μάτια. Η ουρά μου κουνήθηκε θροϊζοντας νευρικά, καθώς συνειδητοποίησα ποια σκέψη κρυβόταν κάτω από τα λόγια του. Δεν είχε ησυχία με μία έννοια. Ουρλιαχτά ακόμα έσκιζαν τον αέρα, πέρα μακριά στη δύση.

Δεν έχουν αλλάξει μορφή, είπε ο Σεθ.

Αυτό το ήξερα. Η αγέλη θα ήταν σε κατάσταση κόκκινου συναγερμού τώρα. Θα χρησιμοποιούσαν την πνευματική τους σύνδεση για να δουν όλες τις πλευρές καθαρά. Αλλά δεν μπορούσα να ακούσω τι σκέφτονταν. Άκουγα μόνο τον Σεθ. Κανέναν άλλο.

Φαίνεται πως ξεχωριστές αγέλες δε συνδέονται. Χα. Μάλλον δεν υπήρχε κανένας λόγος να το ξέρουν αυτό παλιά οι πατέρες μας. Επειδή δεν υπήρχε κανένας λόγος για ξεχωριστές αγέλες στο παρελθόν. Ποτέ δεν ήταν αρκετοί οι λύκοι για δύο. Πω πω. Έχει πάρα πολλή ησυχία. Κάπως τρομακτικό. Αλλά και κάπως ωραίο, τι λες κι εσύ; Βάζω στοίχημα ότι ήταν πιο εύκολο έτσι, για τον Έφρεμ και τον Κουίλ και τον Λέβι. Δεν υπήρχε τέτοια οχλοβοή με τρεις μόνο. Ή δύο μόνο.

Σκάσε, Σεθ.

Μάλιστα, κύριε.

Κόφ' το αυτό! Δεν υπάρχουν δυο αγέλες. Υπάρχει Η αγέλη, και υπάρχω κι εγώ. Αυτό είναι όλα. Λοιπόν, μπορείς να πας σπίτι τώρα.

Αν δεν υπάρχουν δυο αγέλες, τότε γιατί ακούμε ο ένας τον άλλο και όχι τους υπόλοιπους; Νομίζω πως όταν γύρισες την πλάτη σου στον Σαμ, αυτό ήταν πολύ σημαντική κίνηση. Μια αλλαγή. Κι όταν σε ακολούθησα, νομίζω ότι κι αυτό ήταν σημαντικό.

Έχεις ένα δίκιο, παραδέχτηκα. Αλλά αυτό μπορεί να αλλάξει αμέσως και να γίνει όπως πριν.

Σηκώθηκε όρθιος κι άρχισε να καλπάζει ελαφρά προς την ανατολή. Δεν έχουμε χρόνο για να τσακωθούμε τώρα γι' αυτό. Καλύτερα να προχωρήσουμε πριν ο Σαμ...

Είχε δίκιο ως προς αυτό. Δεν υπήρχε χρόνος γι' αυτό τον τσακωμό. Άρχισα να τρέχω ξανά, χωρίς να πιέζω τον εαυτό μου τόσο πολύ. Ο Σεθ έμενε ακριβώς από πίσω μου, κρατώντας την παραδοσιακή θέση του Δεύτερου στο δεξί μου πλευρό.

Μπορώ να τρέξω σε άλλη θέση, σκέφτηκε, με τη μύτη του ελαφρώς χαμηλωμένη. Δε σε ακολούθησα, επειδή ήθελα προαγωγή.

Τρέξε όπου θέλεις. Εμένα το ίδιο μου κάνει.

Δεν ακουγόταν κανένας ήχος καταδίωξης, αλλά και οι δυο μας επιταχύνσαμε λιγάκι ταυτόχρονα. Ανησυχούσα τώρα. Αν δεν μπορούσα να ακούσω το μυαλό της αγέλης, αυτό θα γινόταν πιο δύσκολο. Δεν είχα καμία περισσότερη προειδοποίηση εκ των προτέρων για την επίθεση απ' ό,τι θα είχαν και οι Κάλεν.

Θα κάνουμε περιπολίες, πρότεινε ο Σεθ.

Και τι θα κάνουμε αν η αγέλη μας προκαλέσει; Τα μάτια μου σφίχτηκαν. Θα επιτεθούμε στ' αδέρφια μας; Στην αδερφή σου; Όχι –θα βαρέσουμε συναγερμό και θα οπισθοχωρήσουμε.

Καλή απάντηση. Και μετά τι; Δε νομίζω...

Το ξέρω, συμφώνησε. Με λιγότερη αυτοπεποίθηση τώρα. Δε νομίζω ούτε κι εγώ ότι μπορώ να τους πολεμήσω. Αλλά ούτε κι αυτοί θα είναι περισσότερο χαρούμενοι με την ιδέα να μας επιτεθούν απ' ό,τι είμαστε εμείς. Αυτό μπορεί να είναι αρκετό για να

τους σταματήσει επί τόπου. Επιπλέον, είναι μόνο οκτώ τώρα.

Σταμάτα να είσαι τόσο... Μου πήρε ένα λεπτό για να αποφασίσω ποια ήταν η σωστή λέξη. Αισιόδοξος. Μου τη δίνει στα νύχρα.

Κανένα πρόβλημα. Θέλεις να είμαι μες την κατήφεια και την απελπισία ή απλώς να σκάσω;

Απλώς να σκάσεις.

Μπορώ να το κάνω.

Αλήθεια; Δε μου φαίνεται ότι μπορείς.

Επιτέλους ησύχασε.

Και τότε βρεθήκαμε να περνάμε το δρόμο και να διασχίζουμε το δάσος που περιέβαλλε το σπίτι των Κάλεν. Ο Έντουαρντ μπορούσε να μας ακούσει τώρα;

Ίσως θα έπρεπε να σκεφτόμαστε κάτι τέτοιο: "Ερχόμαστε ειρηνικά".

Για κάνε μια προσπάθεια

Έντουαρντ; Φώναξε το όνομα διστακτικά. Έντουαρντ, μ' ακούς; Εντάξει, τώρα νιώθω κάπως ηλίθιος.

Ακούγεσαι σαν ηλίθιος.

Λες να μπορεί να μας ακούσει;

Ήμασταν πιο κοντά από δυο χιλιόμετρα τώρα. Πιστεύω πως ναι. Ε, Έντουαρντ. Αν με ακούς –αρχίστε να ετοιμάζεστε να αμυνθείτε, αιμοπότη. Έχετε πρόβλημα.

Έχουμε πρόβλημα, διόρθωσε ο Σεθ.

Μετά βγήκαμε μέσα από τα δέντρα στη μεγάλη έκταση γρασιδιού. Το σπίτι ήταν σκοτεινό, αλλά όχι άδειο. Ο Έντουαρντ στεκόταν στη βεράντα ανάμεσα στον Έμετ και τον Τζάσπερ. Ήταν λευκοί σαν το χιόνι στο χλωμό φως.

«Τζέικομπ; Σεθ; Τι συμβαίνει;»

Έκοψα ταχύτητα και μετά έκανα μερικά βήματα προς τα πίσω. Η μυρωδιά ήταν τόσο δυνατή μέσα από αυτήν τη μύτη που ένιωθα ειλικρινά σαν να με έκαιγε. Ο Σεθ κλαψούρισε σιγανά, διστάζοντας, και μετά πήγε κι αυτός πίσω μου.

Ως απάντηση στην ερώτηση του Έντουαρντ, άφησα το μυαλό μου να ξαναθυμηθεί την αντιπαράθεση με τον Σαμ, κάνοντας μια αναδρομή. Ο Σεθ σκεφτόταν μαζί μου, γεμίζοντας τα κενά, δείχνοντας τη σκηνή από μια άλλη οπτική γωνία. Σταματήσαμε όταν φτάσαμε στο σημείο όπου αναφέρθηκε το "έκτρωμα", επειδή ο Έντουαρντ σύριξε οργισμένα και πήδηξε από τη βεράντα.

«Θέλουν να σκοτώσουν την Μπέλλα;» γρύλισε με επίσημη φωνή.

Ο Έμετ κι ο Τζάσπερ, χωρίς να έχουν ακούσει το πρώτο μέρος της συζήτησης, πήραν για δήλωση την ερώτηση που έκανε χωρίς διακύμανση του τόνου της φωνής του. Βρέθηκαν ακριβώς δίπλα του αστραπιαία, με τα δόντια τους γυμνωμένα, καθώς προχωρούσαν εναντίον μας.

Ε, ήρεμα, σκέφτηκε ο Σεθ, κάνοντας προς τα πίσω.

«Εμ, Τζαζ – όχι αυτοί! Οι άλλοι. Η αγέλη έρχεται!».

Ο Έμετ κι ο Τζάσπερ κλυδωνίστηκαν πέφτοντας πάλι πάνω στις φτέρνες τους· ο Έμετ γύρισε προς τον Έντουαρντ, ενώ ο Τζάσπερ είχε τα μάτια του καρφωμένα πάνω μας.

«Κι αυτοί τι πρόβλημα έχουν;» απαίτησε να μάθει ο Έμετ.

«Το ίδιο μ' εμένα», σύριξε ο Έντουαρντ. «Αλλά έχουν δικό τους σχέδιο για να το χειριστούν. Βρείτε τους άλλους. Φωνάξτε τον Κάρλαϊλ! Αυτός κι η Έσμι πρέπει να γυρίσουν τώρα».

Κλαψούρισα ανήσυχος. Ήταν χωρισμένοι.

«Δεν είναι μακριά», είπε ο Έντουαρντ με την ίδια άτονη φωνή όπως και πριν.

Πάω να ριξω μια ματιά, είπε ο Σεθ. Θα τρέξω στη δυτική περιμέτρο.

«Θα κινδυνεύσεις, Σεθ;» ρώτησε ο Έντουαρντ.

Ο Σεθ κι εγώ ανταλλάξαμε ένα γρήγορο βλέμμα.

Δεν πιστεύω, σκεφτήκαμε μαζί. Και μετά εγώ πρόσθεσα, Αλλά ίσως θα έπρεπε να πάω εγώ. Για καλό και για κακό...

Είναι λιγότερο πιθανό να προκαλέσουν εμένα, επισήμανε ο

Σεθ. Είμαι απλώς ένα πιτσιρίκι γι' αυτούς.

Είσαι πιτσιρίκι και για 'μένα, πιτσιρίκι.

Φεύγω. Πρέπει να συντονιστείς με τους Κάλεν.

Έκανε στροφή και όρμησε μέσα στο σκοτάδι. Δε θα έδινα διαταγές στον Σεθ, έτσι τον άφησα να φύγει.

Ο Έντουαρντ κι εγώ στεκόμασταν ο ένας απέναντι στον άλλο στο σκοτεινό λιβάδι. Άκουγα τον Έμετ να μουρμουρίζει στο τηλέφωνό του. Ο Τζάσπερ πρόσεχε το μέρος όπου ο Σεθ είχε χαθεί μέσα στο δάσος. Η Άλις φάνηκε στη βεράντα και μετά, αφού με κοίταξε με ανήσυχα μάτια για μια παρατεταμένη στιγμή, ήρθε σαν αστραπή στο πλευρό του Τζάσπερ. Μάντεψα ότι η Ρόζαλι ήταν μέσα με την Μπέλλα. Ακόμα τη φύλαγε – από τους λάθος κινδύνους.

«Αυτή δεν είναι η πρώτη φορά που σου χρωστάω την ευγνωμοσύνη μου, Τζέικομπ», ψιθύρισε ο Έντουαρντ. «Δε θα σου το ζητούσα ποτέ αυτό».

Σκέφτηκα τι μου είχε ζητήσει νωρίτερα σήμερα. Σε ό,τι αφορούσε την Μπέλλα, δεν υπήρχαν όρια που δεν μπορούσε να περάσει. *Ναι, θα μου το ζητούσες.*

Το σκέφτηκε και μετά κούνησε το κεφάλι. «Μάλλον έχεις δικιο».

Αναστέναξα βαριά. Λοιπόν, αυτή δεν είναι η πρώτη φορά που δεν το έκανα για 'ένα.

«Σωστά», μουρμούρισε.

Λυπάμαι που δεν κατάφερα τίποτα σήμερα. Στο είπα ότι δε θα με άκουγε.

«Το ξέρω. Δεν πιστεύα ποτέ στ' αλήθεια ότι θα άκουγε. Αλλά...»

Έπρεπε να προσπαθήσεις. Καταλαβαίνω. Είναι καθόλου καλύτερα;

Η φωνή του και τα μάτια του άδειασαν. «Χειρότερα», ψιθύρισε.

Δεν ήθελα να αφήσω αυτή τη λέξη να κατακαθίσει μέσα

μου. Ήμουν ευγνώμων, όταν η Άλις μίλησε.

«Τζέικομπ, σε πειράζει να αλλάξεις μορφή;» ρώτησε η Άλις. «Θέλω να ξέρω τι γίνεται».

Κούνησα το κεφάλι μου την ίδια ώρα που απάντησε ο Έντουαρντ.

«Πρέπει να μπορεί να επικοινωνεί με τον Σεθ».

«Λοιπόν, τότε θα είχες εσύ την καλοσύνη να μου λες τι γίνεται;»

Εξήγησε με κοφτές προτάσεις χωρίς συναίσθημα. «Η αγέλη πιστεύει ότι η Μπέλλα έχει γίνει πρόβλημα. Προβλέπουν πιθανό κίνδυνο από το... από αυτό που κουβαλάει. Νικόθουν ότι είναι καθήκον τους να διώξουν τον κίνδυνο. Ο Τζέικομπ κι ο Σεθ αποκόπηκαν από την αγέλη για να μας προειδοποιήσουν. Οι υπόλοιποι σκοπεύουν να επιτεθούν απόψε».

Η Άλις σύριξε, ενώ απομακρύνθηκε από μένα. Ο Έμετ κι ο Τζάσπερ αντάλλαξαν ένα γρήγορο βλέμμα, και μετά τα μάτια τους περιπλανήθηκαν στα δέντρα.

Κανένας δεν είναι εκεί έξω, ανέφερε ο Σεθ. Όλα ήσυχια στο δυτικό μέτωπο.

Μπορεί να πάνε από γύρω-γύρω.

Θα κάνω ένα γύρο.

«Ο Κάρλαϊλ κι η Έσμι είναι στο δρόμο», είπε ο Έμετ. «Σε είκοσι λεπτά, το πολύ».

«Καλύτερα να πάρουμε αμυντικές θέσεις», είπε ο Τζάσπερ.

Ο Έντουαρντ έγνεψε. «Πάμε μέσα».

Εγώ θα κάνω το γύρο μαζί με τον Σεθ. Αν πάω πολύ μακριά και δεν ακούς το κεφάλι μου, έχε το νου σου για το ουρλιαχτό μου.

«Εντάξει».

Οπισθοχώρησαν μέσα στο σπίτι, με μάτια που τρεμόπαιζαν προς όλες τις κατευθύνσεις. Πριν βρεθούν μέσα, γύρισα και έτρεξα προς τη δύση.

Ακόμα δε βρίσκω και πολλά, μου είπε ο Σεθ.

Θα κάνω εγώ το μισό κύκλο. Κάνε γρήγορα –δε θέλουμε να βρουν την ευκαιρία να περάσουν κρυφά, χωρίς να τους δούμε.

Ο Σεθ όρμησε μπροστά σε ένα ξαφνικό ξέσπασμα ταχύτητας.

Τρέχαμε σιωπηλοί, και τα λεπτά κυλούσαν. Άκουγα τους θορύβους γύρω μου, ελέγχοντας δυο φορές για να δω αν ίσχυε η κρίση του.

Ε –κάτι έρχεται γρήγορα! με προειδοποίησε μετά από δεκαπέντε λεπτά σιωπής.

Έρχομαι!

Μείνε εκεί που είσαι –δε νομίζω ότι είναι η αγέλη. Ακούγεται αλλιώς.

Σεθ –

Αλλά έπιασε τη μυρωδιά που πλησίαζε και τη μετέφερε το αέρα, και τη διάβασα στο μυαλό του.

Βρικόλακας. Βάζω στοίχημα ότι είναι ο Κάρλαϊλ.

Σεθ, κάνε πίσω. Μπορεί να είναι κανένας άλλος.

Όχι, αυτοί είναι. Αναγνωρίζω τη μυρωδιά. Στάσου, θα αλλάξω μορφή για να τους εξηγήσω.

Σεθ, δε νομίζω –

Αλλά είχε χαθεί.

Γεμάτος αγωνία, έτρεξα κατά μήκος των δυτικών συνόρων. Δε θα ήταν απλά καταπληκτικό, αν δεν ήμουν ικανός να φροντίσω τον Σεθ για μια μόνο νύχτα; Κι αν του συνέβαινε κάτι στη δική μου βάρδια; Η Λια θα με έκανε κιμά.

Τουλάχιστον ο μικρός δεν άργησε. Δεν είχαν περάσει ούτε δυο λεπτά, όταν τον ένιωσα ξανά μέσα στο κεφάλι μου.

Ναι, ο Κάρλαϊλ κι η Έσμι ήταν. Αν τους ξάφνιασε λέει που με είδαν! Πιθανότατα έχουν μπει μέσα ως τώρα. Ο Κάρλαϊλ είπε ευχαριστώ.

Είναι καλός τύπος.

Ναι. Αυτός είναι ένας από τους λόγους που έχουμε δικίο γι'

αυτό.

Το ελπίζω.

Γιατί είσαι τόσο χάλια, Τζέικ; Βάζω στοίχημα ότι ο Σαμ δε θα φέρει την αγέλη απόψε. Δεν πρόκειται να στείλει αποστολή αυτοκτονίας.

Αναστέναξα. Δε φαινόταν να παίζει ρόλο, έτσι κι αλλιώς.

Α. Δεν έχει να κάνει με τον Σαμ, έτσι;

Έκανα στροφή στο τέλος της περιοχής, όπου έκανα περιπολία. Μου ήρθε η μυρωδιά του Σεθ, εκεί όπου είχε κάνει στροφή τελευταία φορά. Δεν αφήναμε καθόλου κενά.

Πιστεύεις ότι η Μπέλλα θα πεθάνει, έτσι και αλλιώς, ψιθύρισε ο Σεθ.

Ναι, θα πεθάνει.

Ο καημένος ο Έντουαρντ. Πρέπει να έχει τρελαθεί.

Κυριολεκτικά.

Το όνομα του Έντουαρντ έφερε άλλες αναμνήσεις που έβραζαν στην επιφάνεια. Ο Σεθ τις διάβασε σαστισμένος.

Και μετά ούρλιαζε. Ω, ρε φίλε! Αποκλείεται! Δεν το έκανες αυτό! Αυτό είναι πολύ μεγάλη βλακεία, Τζέικομπ! Και το ξέρεις κι εσύ! Δεν μπορώ να το πιστέψω ότι είπες πως θα τον σκοτώσεις. Τι λες τώρα; Πρέπει να του πεις όχι.

Σκάσε, σκάσε, ηλίθιε! Θα νομίσουν ότι έρχεται η αγέλη!

Ουπς! Σταμάτησε στη μέση του ουρλιαχτού του.

Εγώ έκανα στροφή και άρχισα να χοροπηδάω προς το σπίτι. Απλώς μην ανακατεύεσαι σ' αυτό, Σεθ. Για την ώρα πάρε όλη την περίμετρο.

Ο Σεθ άφριζε μέσα του, κι εγώ τον αγνόησα.

Λάθος συναγεμιάς, λάθος συναγεμιάς, σκέφτηκα, καθώς πλησίαζα τρέχοντας. Συγγνώμη. Ο Σεθ είναι νέος. Ξεχνάει πράγματα. Κανένας δεν επιτίθεται. Λάθος συναγεμιάς.

Όταν έφτασα στο λιβάδι, είδα τον Έντουαρντ να κοιτάζει έξω από ένα σκοτεινό παράθυρο. Έτρεξα μέσα, θέλοντας να σιγουρευτώ ότι πήρε το μήνυμα.

Δεν υπάρχει τίποτα εκεί έξω – το άκουσες;

Ήγνεψε μια φορά.

Αυτό θα ήταν πολύ πιο εύκολο, αν η επικοινωνία δεν ήταν μονόδρομη. Από την άλλη, χαιρόμουν κατά κάποιο τρόπο που δεν ήμουν μέσα στο δικό του κεφάλι.

Κοίταξε πάνω από τον ώμο του, μέσα στο σπίτι, κι είδα ένα ρίγος να διαπερνάει ολόκληρο το σκελετό του. Μου κούνησε το χέρι να φύγω, χωρίς να κοιτάζει προς την κατεύθυνσή μου ξανά, και μετά έφυγε από το οπτικό μου πεδίο.

Τι τρέχει;

Λες και θα έπαιρνα καμιά απάντηση.

Έμεινα εντελώς ακίνητος στο λιβάδι και έστησα αυτί. Με αυτά τα αυτιά, σχεδόν άκουγα τα απαλά βήματα του Σεθ, χιλιόμετρα μακριά μέσα στο δάσος. Ήταν εύκολο να ακούω κάθε ήχο μέσα στο σκοτεινό σπίτι.

«Ήταν λάθος συναγεμιάς», εξηγούσε ο Έντουαρντ μ' εκείνη την άδεια φωνή, απλώς επαναλαμβάνοντας αυτό που του είχα πει. «Ο Σεθ αναστατώθηκε για κάτι άλλο και ξέχασε ότι περιμέναμε σήμα. Είναι πολύ νέος».

«Καλά που έχουμε νιάνιαρα να φυλάνε το φρούριο», γκρίνιαζε μια πιο βαθιά φωνή. Ο Έμετ, σκέφτηκα.

«Μας έκαναν μεγάλη εξυπηρέτηση απόψε, Έμετ», είπε ο Κάρλαιλ. «Με μεγάλη προσωπική θυσία».

«Ναι, το ξέρω. Απλώς ζηλεύω. Μακάρι να ήμουν κι εγώ εκεί έξω».

«Ο Σεθ δεν πιστεύει ότι ο Σαμ θα επιτεθεί τώρα», είπε ο Έντουαρντ μηχανικά. «Όχι όταν έχουμε προειδοποιηθεί εκ των προτέρων, και όταν αυτοί έχουν δυο μέλη λιγότερα στην αγέλη τους».

«Ο Τζέικομπ τι λέει;» ρώτησε ο Κάρλαιλ.

«Δεν είναι τόσο αισιόδοξος».

Κανένας δεν μίλησε. Υπήρχε ένας σιγανός ήχος από κάτι που έσταζε που δεν μπορούσα να προσδιορίσω. Άκουγα τις χα-

μηλές ανάσες τους –και μπορούσα να ξεχωρίσω της Μπέλλα από τις υπόλοιπες. Ήταν πιο σκληρή, πιο κοπιαστική. Ήταν διακεκομμένη, με παράξενους ρυθμούς. Άκουγα την καρδιά της. Έμοιαζε... υπερβολικά γρήγορη. Τι μέτρησα με το δικό μου καρδιοχτύπι, αλλά δεν ήμουν σίγουρος ότι αυτό ήταν σωστό μέτρο σύγκρισης. Όχι ότι κι εγώ ήμουν φυσιολογικός.

«Μην την αγγίζεις! Θα την ξυπνήσεις», ψιθύρισε η Ρόζαλι.

Κάποιος αναστέναξε.

«Ρόζαλι», μουρμούρισε ο Κάρλαϊλ.

«Μην τα βάζεις μαζί μου, Κάρλαϊλ. Σ' αφήσαμε να κάνεις το δικό σου νωρίτερα, αλλά αυτό είναι το μόνο που θα επιτρέψουμε».

Φαινόταν πως και η Ρόζαλι και η Μπέλλα μιλούσαν τώρα στον πληθυντικό. Σαν να είχαν φτιάξει μια δική τους αγέλη.

Προχώρησα ήσυχα μπροστά στο σπίτι. Κάθε βήμα με έφερνε πιο κοντά. Τα σκοτεινά παράθυρα ήταν σαν τηλεόραση που έπαιζε σε κάποια μουντή αίθουσα αναμονής –ήταν αδύνατο να κρατήσω τα μάτια μου μακριά τους για πολλή ώρα.

Λίγα ακόμα λεπτά, μερικά ακόμα βήματα, και η γούνα μου περνούσε ξυστά από το πλάι της βεράντας, καθώς περπατούσα.

Έβλεπα ψηλά μέσα από τα παράθυρα –έβλεπα την κορυφή των τοίχων και του ταβανιού, το σβηστό πολυέλαιο που κρεμόταν εκεί. Ήμουν αρκετά ψηλός, ώστε το μόνο που θα χρειαζόταν να κάνω ήταν να τεντώσω λιγάκι το λαιμό μου... και ίσως να βάλω το ένα μου πόδι στην άκρη της βεράντας...

Έριξα μια κρυφή ματιά μέσα στο μεγάλο, ανοιχτό σαλόνι, περιμένοντας να δω κάτι παρόμοιο με τη σκηνή το απόγευμα. Αλλά είχε αλλάξει τόσο πολύ που στην αρχή μπερδεύτηκα. Για ένα δευτερόλεπτο, νόμισα ότι ήμουν στο λάθος δωμάτιο.

Ο γυάλινος τοίχος είχε εξαφανιστεί –έμοιαζε με μεταλλικός τώρα. Και τα έπιπλα είχαν φύγει όλα από τη μέση, με την

Μπέλλα κουλουριασμένη αδέξια πάνω σε ένα στενό κρεβάτι στο κέντρο του ανοιχτού χώρου. Δεν ήταν κανονικό κρεβάτι –ήταν ένα απ' αυτά με τα κάγκελα που έχουν στα νοσοκομεία. Επίσης, όπως στα νοσοκομεία, υπήρχαν οθόνες συνδεδεμένες με το σώμα της, οι σωλήνες ήταν χωμένοι μέσα στο δέρμα της. Τα φώτα στις οθόνες άστραφταν, αλλά δεν υπήρχε κανένας ήχος. Ο ήχος σαν από κάτι που έσταζε ήταν από τον ορό που ήταν χωμένος στο μπράτσο της –κάποιο υγρό που ήταν πηχτό και λευκό, όχι καθαρό.

Πνίγηκε λιγάκι στον ανήσυχο ύπνο της, και ο Έντουαρντ και η Ρόζαλι κουνήθηκαν κι οι δυο για να σταθούν από πάνω της. Το σώμα της τινάχτηκε και κλαψούρισε. Η Ρόζαλι χάριδεψε με το χέρι της το μέτωπο της Μπέλλα. Το σώμα του Έντουαρντ έγινε άκαμπτο –η πλάτη του ήταν γυρισμένη προς εμένα, αλλά πρέπει να άξιζε να έβλεπε κανείς την έκφρασή του, επειδή ο Έμετ μπήκε απότομα ανάμεσά τους, πριν προλάβω καν να ανοιγοκλείσω τα μάτια. Σήκωσε το χέρι του ψηλά στον Έντουαρντ.

«Όχι απόψε, Έντουαρντ. Έχουμε άλλα πράγματα για τα οποία πρέπει ν' ανησυχούμε».

Ο Έντουαρντ γύρισε από την άλλη μεριά και ήταν πάλι ο άντρας που καιγόταν. Τα μάτια του διασταυρώθηκαν με τα δικά μου για μια στιγμή, και τότε έπεσα πάλι στα τέσσερα.

Γύρισα πίσω στο δάσος τρέχοντας, για να συναντήσω πάλι τον Σεθ, προσπαθώντας να ξεφύγω από αυτό που υπήρχε πίσω μου.

Χειρότερα. Ναι, ήταν χειρότερα.

12. ΜΕΡΙΚΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΔΕ ΛΕΝΕ ΝΑ ΚΑΤΑΛΑΒΟΥΝ ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ "ΑΝΕΠΙΘΥΜΗΤΟΣ"

Ήμουν έτοιμος να με πάρει ο ύπνος.

Ο ήλιος είχε ανατείλει μέσα από τα σύννεφα πριν μια ώρα –το δάσος ήταν γκριζό τώρα αντί για μαύρο. Ο Σεθ είχε κουλουριαστεί και είχε αποκοιμηθεί γύρω στις μία, και τον είχα ξυπνήσει την αυγή για να αλλάξουμε πόστα. Ακόμα κι αφού είχα περάσει όλη τη νύχτα τρέχοντας, δυσκολευόμουν να κάνω το μυαλό μου να σκάσει για αρκετή ώρα, ώστε να κοιμηθώ, αλλά το ρυθμικό τρέξιμο του Σεθ βοήθησε. Ένα, δύο-τρία, τέσσερα, ένα, δύο-τρία, τέσσερα –μπαπ μπαπ-μπαπ μπαπ– υπόκωφοι γδούποι που έκαναν τα πόδια του πάνω στο υγρό χώμα, ξανά και ξανά, καθώς έκανε τον κύκλο γύρω από τη γη των Κάλεν. Είχαμε ήδη φτιάξει ένα μονοπάτι από τα ίχνη μας στο έδαφος. Οι σκέψεις του Σεθ ήταν άδειες, μόνο μια θολούρα πράσινου και γκριζου, καθώς περνούσε μέσα από το δάσος. Ήταν γαληνευτικό. Βοηθούσε ώστε το κεφάλι μου να γεμίσει με αυτά που έβλεπε εκείνος, αντί να αφήσει τις δι-

κές μου εικόνες να θρονιαστούν στο προσκήνιο.

Και τότε το διαπεραστικό ουρλιαχτό του Σεθ έσπασε τη σιωπή του πρωινού.

Σηκώθηκα τρεκλίζοντας από το έδαφος, με τα μπροστινά μου πόδια να τεντώνονται για να τρέξουν, πριν σηκωθούν τα πίσω από το έδαφος. Έτρεξα προς το μέρος, όπου ο Σεθ είχε κοκαλώσει, ακούγοντας μαζί του το πάτημα ποδιών που έτρεχαν προς την κατεύθυνσή μας.

Καλημέρα, αγόρια.

Ένα έκπληκτο κλαψούρισμα βγήκε μέσα από τα δόντια του Σεθ. Και τότε γρυλίσαμε κι οι δυο, καθώς διαβάσαμε βαθύτερα μέσα στις νέες σκέψεις.

Ω, ρε φίλε! Φύγε, Λία! μούγκρισε ο Σεθ.

Σταμάτησα, όταν έφτασα στον Σεθ, που ήταν με το κεφάλι προς τα πίσω, έτοιμος να ουρλιάξει ξανά –αυτή τη φορά για να διαμαρτυρηθεί.

Σταμάτα να κάνεις θόρυβο, Σεθ.

Σωστά. Γκρρ! Γκρρ! Γκρρ! Κλαψούρισε και έξυσε το έδαφος με τα πόδια του, χαράζοντας βαθιές αυλακιές στο χώμα.

Η Λία μπήκε στο οπτικό μας πεδίο καλπάζοντας ελαφρά, με το μικρό της γκριζό σώμα να περνάει μέσα από τους θάμνους.

Σταμάτα να γκρινιαίξεις, Σεθ. Τι μωρό που είσαι!

Της γρύλισα, με τα αυτιά μου να κολλάνε πάνω στο κρανίο μου. Εκείνη πήδησε αυτόματα ένα βήμα πίσω.

Τι νομίζεις ότι κάνεις, Λία;

Έβγαλε ένα βαρύ αναστεναγμό. Είναι αρκετά προφανές, δεν είναι; Έρχομαι για να γίνω κι εγώ μέλος της μικρής αντάρτικης χαζοαγέλης σας. Τους σκύλους-φύλακες των βρικόλάκων. Γάβγισε ένα χαμηλόφωνο, σαρκαστικό γέλιο.

Όχι, δε θα γίνεις. Γύρνα πίσω πριν σου σκίσω κανέναν τέοντα.

Λες και μπορείς να με πιάσεις. Χαμογέλασε ειρωνικά και

κουλουριάστηκε έτοιμη να εκτοξευτεί. *Θέλεις να παραβγούμε, ω ατρόμητε αρχηγέ;*

Πήρα μια βαθιά ανάσα, γεμίζοντας τα πνευμόνια μου, μέχρι που τα πλευρά μου φούσκωσαν. Μετά, όταν ήμουν σίγουρος ότι δε θα ούρλιαζα, ξεφύσηξα δυνατά.

Σεθ, πήγαινε να πεις στους Κάλεν ότι είναι απλώς η ανόητη αδερφή σου –σκέφτηκα τις λέξεις όσο πιο σκληρά μπορούσα. Θα το φροντίσω εγώ αυτό.

Τρέχω! Ο Σεθ χάρηκε υπερβολικά που έφευγε. Εξαφανίστηκε προς το σπίτι.

Η Λία κλαψούρισε, και έκανε να τον ακολουθήσει, καθώς το τρίχωμα στους ώμους της σηκώθηκε. *Θα τον αφήσεις να πάει στους βρικόλακες μόνος του;*

Είμαι σίγουρος ότι θα προτιμούσε να τον κρατήσουν αυτοί παρά να περάσει άλλο ένα λεπτό μαζί σου.

Σκάσε, Τζέικομπ. Ωπ, συγγνώμη –ήθελα να πω, σκάσε, Ύψιστε Άλφα.

Γιατί στο διάολο είσαι εδώ;

Νομίζεις ότι θα κάτω σπίτι, ενώ ο μικρός μου αδερφός προσφέρθηκε εθελοντικά ως παιχνιδι μασουλήματος για βρικόλακες;

Ο Σεθ δε θέλει ούτε χρειάζεται την προστασία σου. Στην πραγματικότητα, κανένας δε σε θέλει εδώ.

Άουτς, άουτς, αυτό θα μου αφήσει τεράστιο σημάδι. Χα, γάβγισε. Πες μου ποιος με θέλει, κι εγώ φεύγω αμέσως.

Λοιπόν, αυτό δεν έχει να κάνει με τον Σεθ, έτσι;

Φυσικά και έχει. Απλώς επισημαίνω πως το γεγονός ότι είμαι ανεπιθύμητη δε μου συμβαίνει πρώτη φορά. Δεν είναι ιδιαίτερα σημαντικό κίνητρο, ξέρεις τι εννοώ.

Έτριξα τα δόντια μου και προσπάθησα να καθαρίσω το κεφάλι μου.

Ο Σαμ σε έστειλε;

Αν ήμουν εδώ να κάνω τα θελήματα του Σαμ, δε θα μπορούσες

να με ακούσεις. Δεν του είμαι πια πιστή.

Άκουσα προσεχτικά τις σκέψεις που μπλέκονταν με τις λέξεις. Αν αυτό ήταν ένας παραπλανητικός ελιγμός ή κάποιο τέχνασμα, έπρεπε να βρίσκομαι σε εγρήγορση αρκετά ώστε να μπορώ να το καταλάβω. Αλλά δεν υπήρχε τίποτα. Η δήλωσή της δεν ήταν τίποτα άλλο από αλήθεια. Απρόθυμη, σχεδόν απεγνωσμένη αλήθεια.

Είσαι πιστή σ' εμένα τώρα; ρώτησα με βαθύ σαρκασμό. Αχι. Καλά, ναι.

Οι επιλογές μου είναι περιορισμένες. Κάνω ό,τι μπορώ με τις επιλογές που έχω. Πίστεψέ με, δεν το απολαμβάνω περισσότερο απ' ό,τι εσύ.

Αυτό δεν ήταν αλήθεια. Υπήρχε κάποιο νευρικό είδος ενθουσιασμού στο μυαλό της. Δεν ήταν χαρούμενη γι' αυτό, αλλά είχε και κάποια παράξενη έξαψη. Έψαξα μέσα στο μυαλό της, προσπαθώντας να καταλάβω.

Εκείνη ανατρίχιασε, καθώς της κακοφάνηκε η εισβολή. Συνήθως προσπαθούσα να μην αφήνω τις σκέψεις της Λία να μπαίνουν στο νου μου –δεν είχα προσπαθήσει ποτέ να την καταλάβω ξανά.

Μας διέκοψε ο Σεθ, που σκέφτηκε την εξήγησή του προς τον Έντουαρντ. Η Λία κλαψούρισε ανήσυχια. Το πρόσωπο του Έντουαρντ, πλαισιωμένο από το ίδιο παράθυρο όπως και χθες το βράδυ, δεν έδειξε καμία αντίδραση στα νέα. Ήταν ένα κενό πρόσωπο, νεκρό.

Πω πω, δείχνει χάλια, μουρμούρισε ο Σεθ στον εαυτό του. Ο βρικόλακας δεν έδειξε καμία αντίδραση ούτε και σ' αυτήν τη σκέψη. Εξαφανίστηκε μέσα στο σπίτι. Ο Σεθ έκανε στροφή και κατευθύνθηκε πίσω σ' εμάς. Η Λία χαλάρωσε λιγάκι.

Τι τρέχει; ρώτησε η Λία. Πες τα μου σε συντομία.

Δεν υπάρχει λόγος. Δε θα μείνεις.

Εδώ που τα λέμε, κύριε Άλφα, θα μείνω. Επειδή εφόσον προφανώς πρέπει να ανήκω σε κάποιον –και μη νομίζεις ότι δεν έχω

προσπαθήσει να αποκοπώ από μόνη μου, ξέρεις ο ίδιος πόσο δε γίνεται αυτό – διαλέγω εσένα.

Λία, δε με συμπαθείς. Δε σε συμπαθώ.

Σ' ευχαριστώ, Καπετάν Προφανή. Αυτό δεν παίζει ρόλο για μένα. Θα μείνω με τον Σεθ.

Δε συμπαθείς τους βρικόλακες. Δε νομίζεις ότι υπάρχει μια μικρή σύγκρουση συμφερόντων εδώ πέρα;

Ούτε κι εσύ συμπαθείς τους βρικόλακες.

Μα εγώ είμαι αφοσιωμένος στη συμμαχία αυτή. Εσύ όχι.

Θα μείνω μακριά τους. Μπορώ να κάνω περιπολίες εδώ έξω, όπως κι ο Σεθ.

Κι εγώ υποτίθεται ότι πρέπει να σ' εμπιστευτώ;

Τέντωσε το λαιμό της, ενώ σηκώθηκε ψηλά στις μύτες των ποδιών της, προσπαθώντας να γίνει τόσο ψηλή όσο κι εγώ, καθώς με κοίταζε μέσα στα μάτια. Δε θα προδώσω την αγέλη μου.

Ήθελα να ρίξω το κεφάλι μου πίσω και να ουρλιάξω, όπως είχε κάνει ο Σεθ νωρίτερα. Αυτό δεν είναι η αγέλη σου! Αυτό δεν είναι καν αγέλη. Αυτό είναι μόνο εγώ που έφυγα μόνος μου! Μα τι έχετε πάθει εσείς οι Κλίαργουοτερ; Γιατί δεν μπορείτε να με αφήσετε ήσυχο;

Ο Σεθ, που μόλις ερχόταν από πίσω μας τώρα, κλαψούρισε τον είχα προσβάλλει. Ωραία.

Εγώ ήμουν βοήθεια, δεν ήμουν, Τζέικ;

Εσύ δεν ήσουν πολύ μεγάλος μελάς, μικρέ, αλλά αν εσύ κι η Λία πάτε πακέτο – αν ο μόνος τρόπος για να την ξεφορτωθώ είναι να πας κι εσύ σπίτι... Λοιπόν, μπορείς να με κατηγορήσεις που θέλω να φύγεις;

Ω, Λία, τα καταστρέφεις όλα!

Ναι, το ξέρω, του είπε εκείνη, και η σκέψη ήταν φορτωμένη με το βάρος της απελπισίας της.

Ένωσα τον πόνο που υπήρχε στις τρεις μικρές λέξεις, και ήταν μεγαλύτερος απ' όσο θα είχα μαντέψει. Δεν ήθελα να το

νιώσω αυτό. Δεν ήθελα να νιώσω άσχημα για 'κείνη. Σίγουρα, η αγέλη ήταν σκληρή μαζί της, αλλά εκείνη τα προκαλούσε όλα με την μνησικακία που αμαύρωνε κάθε σκέψη της κι έκανε το να είσαι μέσα στο κεφάλι της εφιάλτη.

Ο Σεθ ένωθε κι αυτός ενοχές. Τζέικ... Δε θα με στείλεις στ' αλήθεια σπίτι, έτσι; Η Λία δεν είναι και τόσο κακιά. Αλήθεια. Θέλω να πω, μ' αυτήν εδώ, μπορούμε να ελέγχουμε μεγαλύτερη έκταση γύρω από το σπίτι. Κι έτσι ο Σαμ μένει με επτά. Δεν υπάρχει καμία περίπτωση να κάνει επίθεση με τόσους λύγους. Μάλλον είναι καλό...

Ξέρεις ότι δε θέλω να είμαι αρχηγός καμιάς αγέλης, Σεθ.

Τότε μη γίνεις, προσφέρθηκε η Λία.

Ρουθούνισα. Μου ακούγεται τέλειο. Για πηγαίνετε σπίτι τώρα.

Τζέικ, σκέφτηκε ο Σεθ. Εγώ ανήκω εδώ. Εγώ τους συμπαθώ τους βρικόλακες. Τους Κάλεν, τελοσπάντων. Για μένα είναι άνθρωποι, και θα τους προστατέψω, επειδή αυτό υποτίθεται ότι πρέπει να κάνουμε.

Μπορεί εσύ ν' ανήκεις, μικρέ, αλλά όχι η αδερφή σου. Κι αυτή θα πάει όπου πας κι εσύ –

Σταμάτησα απότομα, επειδή είδα κάτι όταν το είπα αυτό. Κάτι που η Λία προσπαθούσε να μη σκεφτεί.

Η Λία δε θα πήγαινε πουθενά.

Νόμιζα ότι είχε να κάνει με τον Σεθ, σκέφτηκα ξινισμένα.

Εκείνη τραβήχτηκε προς τα πίσω. Φυσικά και είμαι εδώ για τον Σεθ.

Και για να ξεφύγεις από τον Σαμ.

Το σαγόνι της σφίχτηκε. Δε χρειάζεται να σου δώσω εξηγήσεις. Χρειάζεται μόνο να κάνω αυτό που μου λένε. Ανήκω στη δική σου αγέλη, Τζέικομπ. Τέρμα.

Έφυγα μακριά της, γρυλίζοντας.

Φτούσου. Δε θα την ξεφορτωνόμουν ποτέ. Όσο κι αν με αντιπαθούσε, όσο κι αν απεχθανόταν τους Κάλεν, όση χαρά κι

αν της έδινε να πάει να σκοτώσει όλους τους βρικόλακες αυτή τη στιγμή, όσο κι αν την εκνεύριζε ότι έπρεπε αντί γι' αυτό να τους προστατέψει – κανένα απ' όλα αυτά δεν ήταν τίποτα σε σύγκριση με αυτό που ένωθε έχοντας απελευθερωθεί από τον Σαμ.

Η Λία δε με συμπαθούσε, έτσι δεν την ενοχλούσε ποσώς το ότι ευχόμουν να γινόταν να εξαφανιστεί.

Τον Σαμ τον αγαπούσε. Ακόμα. Και το να έχει αυτόν να εϋχεται να εξαφανιζόταν ήταν μεγαλύτερος πόνος απ' όσον ήταν πρόθυμη ν' αντέξει, τώρα που είχε επιλογή. Θα είχε επιλέξει οποιαδήποτε άλλη εναλλακτική. Ακόμα κι αν αυτό σήμαινε ότι έπρεπε να μείνει μαζί με τους Κάλεν σαν σκυλάκι αγκαλιάς.

Δεν ξέρω αν θα το πήγαινα τόσο μακριά, σκέφτηκε. Προσπάθησε να κάνει τις λέξεις σκληρές, επιθετικές, αλλά υπήρχαν μεγάλες ρωγμές στην παράστασή της. Είμαι σίγουρη ότι θα προσπαθούσα μερικές φορές να αυτοκτονήσω πρώτα.

Κοίτα, Λία...

Όχι, εσύ κοίτα, Τζέικομπ. Σταμάτα να τσακώνεσαι μαζί μου, γιατί δε θα έχει κανένα αποτέλεσμα. Δε θα μπλεχτώ στα πόδια σου, εντάξει; Θα κάνω ό,τι θέλεις. Εκτός από το να γυρίσω πίσω στην αγέλη του Σαμ και να είμαι η αξιολύπητη πρώην κοπέλα από την οποία δεν μπορεί να ξεφύγει. Αν θέλεις να φύγω – κάθισε πάνω στα λαγόνια της και με κοίταξε κατευθείαν μέσα στα μάτια – θα πρέπει να με αναγκάσεις.

Γρύλισα για ένα παρατεταμένο, θυμωμένο λεπτό. Αρχίζα να νιώθω κάποια συμπόνια για τον Σαμ, παρά τα όσα είχε κάνει σ' εμένα, στον Σεθ. Δεν ήταν ν' απορεί κανείς που συνέχεια έδινε διαταγές στην αγέλη. Πώς αλλιώς θα μπορούσαν να γίνουν κάποια πράγματα;

Σεθ, θα θυμώσεις, αν σκοτώσω την αδερφή σου;

Έκανε πως το σκεφτόταν για ένα λεπτό. Εεε... ναι, μάλλον. Αναστέναξα.

Εντάξει, τότε, Δεσποινίς Θα-Κάνεις-Ό,τι-Θέλω. Γιατί δεν κά-

νεις κάτι χρήσιμο λέγοντάς μας τι ξέρεις; Τι έγινε αφού φύγαμε χθες το βράδυ;

Πολλά ουρλιαχτά. Αλλά μάλλον αυτό το ακούσατε. Ήταν τόσο δυνατά που μας πήρε λίγη ώρα για να καταλάβουμε ότι δεν ακούγαμε κανέναν από τους δυο σας πια. Ο Σαμ ήταν... Δεν μπορούσε να βρει λέξεις, αλλά το είδαμε μέσα στα κεφάλια μας. Κι εγώ κι ο Σεθ ζαρώσαμε φοβισμένοι. Μετά απ' αυτό, έγινε φανερό πολύ γρήγορα ότι θα έπρεπε να ξανασκεφτούμε την κατάσταση. Ο Σαμ σκόπευε να μιλήσει στους άλλους Γέροντες πρωί-πρωί. Υποτίθεται ότι θα συναντιόμασταν και θα σκεφτόμασταν κάποιο σχέδιο δράσης. Εγώ κατάλαβα, όμως, ότι δε θα έκανε αμέσως επίθεση. Αυτοκτονία σ' αυτή τη φάση, μ' εμένα και τον Σεθ αδικαιολογητως απόντες και τους βρικόλακες προειδοποιημένους. Δεν είμαι σίγουρη τι θα κάνουν, αλλά δε θα περιπλανιόμουν μόνη στο δάσος, αν ήμουν βδέλλα. Είναι η εποχή που επιτρέπεται το κυνήγι του βρικόλακα.

Αποφάσισες να μην πας στη συνάντηση σήμερα το πρωί; ρώτησα.

Όταν χωριστήκαμε για περιπολίες χθες το βράδυ, ζήτησα άδεια για να πάω σπίτι, να πω στη μητέρα μου τι έγινε –

Να πάρει! Το είπες στη μαμά; γρύλισε ο Σεθ.

Σεθ, άσε τα αδερφικά θέματα για ένα δευτερόλεπτο. Για συνέχισε, Λία.

Έτσι μόλις πήρα την ανθρώπινη μορφή μου, σκέφτηκα για ένα λεπτό τα πράγματα. Δηλαδή, στην πραγματικότητα, τα σκέφτηκα όλη νύχτα. Βάζω στοίχημα πως οι άλλοι θα νομίζουν ότι κοιμήθηκα. Αλλά το όλο θέμα με τις δυο ξεχωριστές αγέλες και τους δυο ξεχωριστούς εγκεφάλους της κάθε αγέλης μου έδωσε πολλά για να εξετάσω προσεχτικά. Στο τέλος, ζύγισα την ασφάλεια του Σεθ και τα, εε, τα άλλα οφέλη ενάντια στην ιδέα του να γίνω προδότρια και να μυρίζω την μπόχα των βρικόλακων ποιος ξέρει για πόσο καιρό. Ξέρεις τι αποφάσισα. Άφησα ένα σημείωμα στη μαμά. Φαντάζομαι ότι θα το μάθουμε, όταν το ανακαλύψει

ο Σαμ...

Η Λία τέντωσε ένα αυτί προς τη δύση.

Ναι, φαντάζομαι πως θα το μάθουμε, συμφώνησα κι εγώ.

Αυτά είναι όλα, λοιπόν. Τι κάνουμε τώρα; ρώτησε.

Εκείνη κι ο Σεθ με κοίταξαν κι οι δυο γεμάτοι προσδοκία.

Αυτό ακριβώς δεν ήθελα να πρέπει να κάνω.

Υποθέτω ότι για την ώρα απλώς έχουμε το νου μας. Αυτό είναι το μόνο που μπορούμε να κάνουμε. Μάλλον θα ήταν καλό να πάρεις κανέναν υπνάκο, Λία.

Κι εσύ έχεις κοιμηθεί όσο κι εγώ.

Νόμιζα ότι θα έκανες αυτό που σου λένε να κάνεις;

Ναι. Αυτό θα παλιώσει, γκρίνιαζε και μετά χασμουρήθηκε.

Λοιπόν, όπως θες. Δε με νοιάζει.

Εγώ θα κάνω περιπολία στα σύνορα, Τζέικ. Δεν είμαι καθόλου κουρασμένος. Ο Σεθ ήταν τόσο χαρούμενος που δεν τους είχα στείλει σπύτι, που μόνο που δε χοροπηδούσε από τον ενθουσιασμό.

Καλά, καλά. Εγώ πάω να ρίξω μια ματιά στους Κάλεν.

Ο Σεθ έφυγε ακολουθώντας το καινούριο μονοπάτι που είχε σκαφτεί στο υγρό χώμα. Η Λία τον ακολούθησε με το βλέμμα, σκεφτική.

Ίσως κανέναν-δυο γύρους μέχρι να πέσω ξερή... Ε, Σεθ, θέλεις να δεις πόσους γύρους παραπάνω από 'σένα θα κάνω;

ΟΧΙ!

Γαβγίζοντας ένα πνιχτό γέλιο, η Λία όρμησε μέσα στο δάσος πίσω του.

Γρύλισα μάταια. Πάει η ηρεμία κι η ησυχία μου.

Η Λία προσπαθούσε –για τα δεδομένα της Λία. Είχε περιορίσει τα πειράγματά της στο ελάχιστο, καθώς έκανε το γύρο, αλλά ήταν αδύνατο να μην έχω συναίσθηση της αυτάρεσκης διάθεσής της. Σκέφτηκα το ρητό που έλεγε ότι «στους δύο τρίτος δε χωρεί». Στην πραγματικότητα δεν ίσχυε, γιατί κι ένας ήταν πολύς στο δικό μου μυαλό. Αλλά αν έπρεπε να είμα-

στε τρεις, ήταν δύσκολο να σκεφτώ κάποιον που δε θα αντάλλασσα μ' εκείνη.

Τον Πολ; πρότεινε.

Μπορεί, έκανα μια παραχώρηση.

Έλασε μόνη της, υπερβολικά νευρική και σε υπερβολική υπερένταση για να προσβληθεί. Αναρωτήθηκα πόση ώρα θα κρατούσε ο ενθουσιασμός που απέφυγε τη λύπηση του Σαμ.

Αυτός θα είναι, τότε ο στόχος μου –να είμαι λιγότερο εκνευριστική από τον Πολ.

Ναι, συγκεντρώσου σ' αυτά.

Άλλαξα μορφή, όταν βρέθηκα μερικά μέτρα μακριά από το γρασιδί. Δε σκόπευα να περάσω πολύ καιρό ως άνθρωπος εκεί. Αλλά δε σκόπευα να αφήσω και τη Λία μέσα στο κεφάλι μου. Φόρεσα το φθαρμένο μου σορτς κι άρχισα να διασχίζω το γρασιδί.

Η πόρτα άνοιξε, πριν φτάσω στα σκαλοπάτια, κι έμεινα έκπληκτος βλέποντας τον Κάρλαϊλ, αντί για τον Έντουαρντ, να βγαίνει έξω για να με συναντήσει –το πρόσωπό του έδειχνε εξουθενωμένο και καταβεβλημένο. Για ένα δευτερόλεπτο, η καρδιά μου πάγωσε. Σταμάτησα τρεκλίζοντας, ανίκανος να μιλήσω.

«Είσαι καλά, Τζέικομπ;» ρώτησε ο Κάρλαϊλ.

«Η Μπέλλα είναι;» είπα σαν να πνιγόμενοι.

«Είναι... περίπου όπως και χθες το βράδυ. Σε ξάφνιασα; Συγγνώμη. Ο Έντουαρντ είπε ότι ερχόσουν με την ανθρώπινη μορφή σου, και βγήκα για να σε υποδεχτώ, αφού εκείνος δεν ήθελε να την αφήσει. Έχει ξυπνήσει!».

Κι ο Έντουαρντ δεν ήθελε να χάσει καθόλου χρόνο μακριά της, επειδή δεν του απόμεινε πολύς χρόνος. Ο Κάρλαϊλ δεν είπε τις λέξεις φωναχτά, αλλά ήταν σαν να το είχε κάνει.

Είχα μείνει άπνους αρκετές ώρες –από πριν από την τελευταία μου περιπολία. Το ένιωθα πραγματικά τώρα. Έκανα ένα βήμα προς τα μπρος, κάθισα κάτω στα σκαλιά της βεράντας

και σωριάστηκα ακουμπώντας στο κάγκελο.

Κινούμενος τόσο ήσυχα σαν ψίθυρος, όπως θα μπορούσε μόνο ένας βρικόλακας, ο Κάρλαϊλ κάθισε στο ίδιο σκαλοπάτι, ακουμπώντας στο απέναντι κάγκελο.

«Δεν είχα την ευκαιρία να σε ευχαριστήσω χθες το βράδυ, Τζέικομπ. Δεν ξέρεις πόσο εκτιμώ την... συμπόνια σου. Ξέρω ότι ο στόχος σου ήταν να προστατέψεις την Μπέλλα, αλλά σου χρωστώ και την ασφάλεια της υπόλοιπης οικογένειάς μου. Ο Έντουαρντ μου είπε τι χρειάστηκε να κάνεις...»

«Μην το συζητάς», μουρμούρισα.

«Αν προτιμάς».

Καθίσαμε σιωπηλά. Άκουγα τους άλλους μέσα στο σπίτι. Τον Έμετ, την Άλις και τον Τζάσπερ που μιλούσαν με χαμηλές, σοβαρές φωνές επάνω. Την Έσμι που σιγοτραγουδούσε φάλτσα σε άλλο δωμάτιο. Τη Ρόζαλι και τον Έντουαρντ που ανάσαιναν κοντά –δεν μπορούσα να ξεχωρίσω τις ανάσες τους, αλλά άκουγα τη διαφορά στο κοπιαστικό αγκομαχητό της Μπέλλα. Άκουγα και την καρδιά της. Έμοιαζε... ακανόνιστη.

Ήταν λες και η μοίρα είχε αποφασίσει να με αναγκάσει να κάνω όλα όσα είχα ορκιστεί ότι δε θα έκανα ποτέ μέσα σε είκοσι τέσσερις ώρες. Να 'μαι, λοιπόν, εδώ, περιμένοντας να πεθάνει.

Δεν ήθελα να ακούσω άλλα. Ήταν καλύτερα να μιλάω παρά να ακούω.

«Η Μπέλλα είναι οικογένεια για 'ένα;» ρώτησα τον Κάρλαϊλ. Μου είχε τραβήξει την προσοχή πριν, όταν είπε ότι είχα βοηθήσει και την υπόλοιπη οικογένειά του.

«Ναι. Η Μπέλλα είναι ήδη κόρη μου. Μια αγαπημένη κόρη».

«Αλλά θα την αφήσεις να πεθάνει».

Έμεινε σιωπηλός για αρκετή ώρα, ώστε να σηκώσω τα μάτια. Το πρόσωπό του ήταν πολύ, πολύ κουρασμένο. Ήξερα

πώς ένιωθε.

«Μπορώ να φανταστώ τι γνώμη έχεις για 'μένα γι' αυτό», είπε τελικά. «Μα δεν μπορώ να αγνοήσω τη θέλησή της. Δε θα ήταν σωστό να κάνω μια τέτοια επιλογή για λογαριασμό της, να την αναγκάσω».

Ήθελα να του θυμώσω, αλλά το έκανε δύσκολο. Ήταν σαν να μου γυρνούσε τα ίδια μου τα λόγια, απλώς κάπως μπερδεμένα. Παλιά ακούγονταν σωστά, αλλά τώρα δεν μπορούσαν να είναι σωστά. Όχι τώρα που η Μπέλλα πέθαινε. Και πάλι... Θυμήθηκα πόσο διαλυμένος ένιωσα στο χώμα, κάτω από τον Σαμ –χωρίς να έχω καμία επιλογή, παρά να μπλεχτώ στο φόνο κάποιου που αγαπούσα. Δεν ήταν το ίδιο βέβαια. Ο Σαμ είχε άδικο. Και η Μπέλλα αγαπούσε πράγματα που δεν έπρεπε να αγαπάει.

«Πιστεύεις ότι υπάρχει καμιά πιθανότητα να τα καταφέρει; Θέλω να πω, ως βρικόλακας κι όλα τα σχετικά. Μου είπε για... για την Έσμι».

«Θα έλεγα ότι οι πιθανότητες είναι μισές-μισές σ' αυτό το σημείο», απάντησε σιγανά. «Έχω δει το δηλητήριο των βρικόλακων να κάνει θαύματα, αλλά υπάρχουν καταστάσεις όπου ακόμα και το δηλητήριο δεν μπορεί να κατορθώσει τίποτα. Η καρδιά της δουλεύει πολύ δύσκολα τώρα' αν σταματήσει... δε θα υπάρχει τίποτα να κάνω εγώ».

Η καρδιά της Μπέλλα φτερούγιζε και κόμπιαζε, δίνοντας μια βασανιστική έμφαση στα λόγια του.

Μπορεί ο πλανήτης να είχε αρχίσει να γυρίζει ανάποδα. Ίσως αυτό να εξηγούσε πώς όλα ήταν τα αντίθετα από αυτά που ήταν χθες –πώς μπορούσα να ελπίζω γι' αυτό που κάποτε έμοιαζε το χειρότερο πράγμα στον κόσμο.

«Τι της κάνει αυτό το πράγμα;» ψιθύρισα. «Ήταν τόσο χάλια χθες το βράδυ. Είδα... τα σωληνάκια κι όλα αυτά. Μέσα από το παράθυρο».

«Το έμβρυο δεν είναι συμβατό με το σώμα της. Υπερβολικά

δυνατό, αν μη τι άλλο, αλλά αυτό πιθανότατα θα μπορούσε να το αντέξει για λίγο. Το μεγαλύτερο πρόβλημα είναι ότι δεν της επιτρέπει να πάρει τα θρεπτικά συστατικά που χρειάζεται για να ζήσει. Το σώμα της απορρίπτει κάθε μορφή θρέψης. Προσπαθώ να την ταίσω ενδοφλέβια, αλλά δεν το απορροφάει. Τα πάντα σχετικά με την κατάστασή της είναι καλπάζοντα. Την παρακολουθώ –κι όχι μόνο αυτήν, αλλά και το έμβρυο– να λιμοκτονούν ώρα με την ώρα. Δεν μπορώ να το σταματήσω και δεν μπορώ να το επιβραδύνω. Δεν μπορώ να καταλάβω τι θέλει αυτό». Η κουρασμένη του φωνή ράγισε στο τέλος.

Ένωθα όπως και χθες, όταν είχα δει τους μαύρους λεκέδες στο στομάχι της –εξοργισμένος και λιγάκι τρελαμένος.

Έσφιξα τα χέρια μου σε γραθιές για να συγκρατήσω το τρέμουλο. Το μισούσα αυτό το πράγμα που της έκανε κακό. Δεν έφτανε που το τέρας τη χτυπούσε από μέσα. Όχι, την έκανε να πεθαίνει από την πείνα κιόλας. Πιθανότατα απλώς έψαχνε κάτι για να χώσει τα δόντια του μέσα –ένα λαιμό για να τον στραγγίσει εντελώς από το αίμα. Αφού δεν ήταν αρκετά μεγάλο για να σκοτώσει κανέναν ακόμα, βολευόταν με το να ρουφάει τη ζωή από τη Μπέλλα.

Μπορούσα να τους πω ακριβώς τι ήθελε: θάνατο και αίμα, αίμα και θάνατο.

Το δέρμα μου έκαιγε και έτσουζε. Ανέπνεα αργά συγκεντρώνοντας την προσοχή μου σ' αυτό για να ηρεμήσω.

«Μακάρι να μπορούσα να αποκτήσω μια καλύτερη ιδέα για το τι είναι», μουρμούρισε ο Κάρλαϊλ. «Το έμβρυο προστατεύεται καλά. Δεν έχω καταφέρει να του κάνω υπέρηχο. Αμφιβάλλω αν υπάρχει κανένας τρόπος να περάσω βελόνα μέσα από τον αμνιακό σάκο, αλλά η Ρόζαλι δε θα δεχτεί να μ' αφήσει να προσπαθήσω, έτσι κι αλλιώς».

«Βελόνα;» ψέλλισα. «Σε τι θα χρησίμευε αυτό;»

«Όσο περισσότερα ξέρω για το έμβρυο, τόσο καλύτερα μπορώ να εκτιμήσω για το τι είναι ικανό. Και τι δε θα έδινα

για λίγο αμνιακό υγρό. Αν ήξερα έστω και τον αριθμό των χρωμοσωμάτων...»

«Σε χάνω, γιατρέ. Μπορείς να μου τα κάνεις λιανά;»

Γέλασε πνιχτά μια φορά –ακόμα και το γέλιο του ακουγόταν εξαντλημένο. «Εντάξει. Πόση βιολογία έχεις κάνει; Έχεις μελετήσει τα ζεύγη των χρωμοσωμάτων;»

«Νομίζω πως ναι. Έχουμε είκοσι τρία, σωστά;»

«Οι άνθρωποι ναι».

Ανοιγόκλεισα τα μάτια. «Εσείς πόσα έχετε;»

«Είκοσι πέντε».

Κατσούφιασα κοιτάζοντας τις γραθιές μου για ένα δευτερόλεπτο. «Αυτό τι σημαίνει;»

«Νόμιζα πως σήμαινε ότι το είδος μας ήταν σχεδόν εντελώς διαφορετικό. Πως είχε λιγότερη σχέση απ' όσο έχει ένα λιοντάρι με ένα σπιτόγατο. Αλλά αυτή η καινούρια ζωή –να, υποδηλώνει ότι είμαστε πιο συμβατοί γενετικά απ' ό,τι νόμιζα». Αναστέναξε θλιμμένα. «Δεν ήξερα για να τους προειδοποιήσω».

Αναστέναξα κι εγώ. Ήταν εύκολο να μισήσω τον Έντουαρντ για την ίδια αυτή άγνοια. Ακόμα τον μισούσα. Ήταν εξίσου δύσκολο να νιώσω έτσι για τον Κάρλαϊλ. Ίσως επειδή δεν ένιωθα δέκα διαφορετικές αποχρώσεις ζήλιας στην περίπτωση του Κάρλαϊλ.

«Μπορεί να βοηθούσε αν ήξερα τον αριθμό των χρωμοσωμάτων του –αν το έμβρυο ήταν πιο κοντά σ' εμάς απ' ό,τι σ' αυτήν. Αν ήξερα τι να περιμένω». Μετά σήκωσε τους ώμους του. «Μπορεί και να μη βοηθούσε σε τίποτα. Υποθέτω ότι απλώς θα ήθελα να έχω κάτι για να μελετήσω, κάτι να κάνω».

«Αναρωτιέμαι πώς να είναι τα δικά μου χρωμοσώματα», μουρμούρισα τυχαία. Σκέφτηκα πάλι εκείνες τις εξετάσεις που έκαναν για τα αναβολικά στους Ολυμπιακούς. Έκαναν κι εξετάσεις για το DNA;

Ο Κάρλαϊλ έβηξε αμήχανα. «Εσύ έχεις είκοσι τέσσερα ζεύ-

γη, Τζέικομπ».

Γύρισα αργά για να τον κοιτάξω, σηκώνοντας τα φρύδια μου.

Έδειχνε να ντρέπεται. «Ήμουν... περιέργος. Πήρα το θάρρος, όταν σε κούραρα τον περασμένο Ιούνιο».

Το σκέφτηκα για ένα δευτερόλεπτο. «Μάλλον αυτό θα έπρεπε να με τσαντίσει. Αλλά στ' αλήθεια δε με νοιάζει».

«Συγγνώμη. Έπρεπε να σε είχα ρωτήσει».

«Δεν πειράζει, γιατρέ. Δεν είχες κακό στο νου σου».

«Όχι, στο ορκίζομαι ότι δεν είχα κακό στο νου μου. Απλώς... βρίσκω το είδος σου συναρπαστικό. Υποθέτω ότι τα στοιχεία της φύσης των βρικόλακων έχουν φτάσει σε σημείο να μου φαίνονται τόσο κοινότοπα ύστερα από τόσους αιώνες. Η απόκλιση της δικής σου οικογένειας από την ανθρώπινη φύση είναι πολύ πιο ενδιαφέρουσα. Σχεδόν, μαγική».

«Άμπρα-Κατάμπρα», ψέλλισα. Ήταν κι αυτός ακριβώς σαν την Μπέλλα με όλες αυτές τις σαχλαμάρες περί μαγείας.

Ο Κάρλαϊλ γέλασε με άλλο ένα κουρασμένο γέλιο.

Τότε ακούσαμε τη φωνή του Έντουαρντ μέσα στο σπίτι, και σταματήσαμε κι οι δυο για να ακούσουμε προσεχτικά.

«Θα γυρίσω αμέσως, Μπέλλα. Θέλω να μιλήσω με τον Κάρλαϊλ μια στιγμή. Εδώ που τα λέμε, Ρόζαλι, θα σε πείραζε να με συνοδεύσεις;» Ο Έντουαρντ ακούστηκε διαφορετικά. Υπήρχε λίγη ζωντάνια στη νεκρή του φωνή. Μια σπίθα από κάτι. Όχι ακριβώς ελπίδα, αλλά ίσως την επιθυμία για ελπίδα.

«Τι είναι, Έντουαρντ;» ρώτησε η Μπέλλα βραχνά.

«Τίποτα για το οποίο να πρέπει ν' ανησυχείς, αγάπη μου. Θα κάνω ένα δευτερόλεπτο μόνο. Σε παρακαλώ, Ρόουζ;»

«Έσμι;» φώναξε η Ρόζαλι. «Μπορείς να μου προσέχεις την Μπέλλα;»

Άκουσα τον ψίθυρο ενός ανέμου, καθώς η Έσμι κατέβηκε αθόρυβα τις σκάλες.

«Φυσικά», είπε.

Ο Κάρλαϊλ μετακινήθηκε, στρίβοντας για να κοιτάξει γεμάτος προσδοκία προς την πόρτα. Ο Έντουαρντ πέρασε την πόρτα πρώτος, με τη Ρόζαλι ακριβώς από πίσω του. Το πρόσωπό του, όπως και η φωνή του, δεν ήταν πια νεκρό. Έμοιαζε έντονα συγκεντρωμένος. Η Ρόζαλι έδειχνε καχύποπτη.

Ο Έντουαρντ έκλεισε την πόρτα πίσω της.

«Κάρλαϊλ», μουρμούρισε.

«Τι είναι, Έντουαρντ;»

«Ίσως το έχουμε χειριστεί λάθος το θέμα. Σας άκουγα που μιλούσατε με τον Τζέικομπ μόλις τώρα, κι όταν αναφερθήκατε στο... τι θέλει το έμβρυο, ο Τζέικομπ είχε μια ενδιαφέρουσα σκέψη».

Εγώ; Τι είχα σκεφτεί εγώ; Εκτός από το προφανές μου μίσος για το πράγμα; Τουλάχιστον δεν ήμουν μόνος μου σ' αυτό. Καταλάβαινα ότι ο Έντουαρντ δυσκολευόταν να χρησιμοποιήσει έναν όρο τόσο ήπιο όσο τη λέξη έμβρυο.

«Η αλήθεια είναι πως δεν το έχουμε εξετάσει υπό αυτήν τη γωνία», συνέχισε ο Έντουαρντ. «Προσπαθούμε να δώσουμε στην Μπέλλα αυτό που χρειάζεται. Και το σώμα της το δέχεται περίπου εξίσου καλά όσο θα το δεχόταν ένας από εμάς. Ίσως θα έπρεπε να ασχοληθούμε με τις ανάγκες του... εμβρύου πρώτα. Ίσως αν μπορέσουμε να ικανοποιήσουμε αυτό, θα καταφέρουμε να τη βοηθήσουμε πιο αποτελεσματικά».

«Δε σε παρακολουθώ, Έντουαρντ», είπε ο Κάρλαϊλ.

«Σκέψου το, Κάρλαϊλ. Αν αυτό το πλάσμα είναι περισσότερο βρικόλακας παρά άνθρωπος, δεν μπορείς να μαντέψεις τι είναι αυτό που λαχταράει – αυτό που δεν του δίνουμε; Ο Τζέικομπ το μάντεψε».

Αλήθεια; Έκανα μια αναδρομή στην κουβέντα, προσπαθώντας να θυμηθώ ποιες σκέψεις είχα κρατήσει για τον εαυτό μου. Θυμήθηκα την ίδια στιγμή που ο Κάρλαϊλ κατάλαβε.

«Α», είπε με έκπληκτο ύφος. «Πιστεύεις ότι... διψάει;»

Η Ρόζαλι σύριξε χαμηλόφωνα. Δεν ήταν καχύποπτη πια. Το αηδιαστικά τέλειο πρόσωπό της φωτίστηκε, τα μάτια της είχαν γουρλώσει από τον ενθουσιασμό. «Φυσικά», μουρμούρισε. «Κάρλαϊλ, έχουμε στην άκρη όλο αυτό το αίμα ομάδας O αρνητικό για την Μπέλλα. Είναι καλή ιδέα», πρόσθεσε, χωρίς να με κοιτάξει.

«Χμμ». Ο Κάρλαϊλ έβαλε το χέρι του στο πιγούνι του, χαμένος στη σκέψη. «Αναρωτιέμαι... Κι έπειτα, ποιος θα ήταν ο καλύτερος τρόπος να της χορηγήσω...»

Η Ρόζαλι κούνησε το κεφάλι της. «Δεν έχουμε χρόνο για να είμαστε δημιουργικοί. Θα έλεγα να αρχίσουμε με τον παραδοσιακό τρόπο».

«Για μισό λεπτό», ψιθύρισα. «Για σταθείτε. Λέτε –λέτε δηλαδή να βάλετε την Μπέλλα να πει αίμα;»

«Δική σου ιδέα ήταν, σκυλί», είπε η Ρόζαλι, αγριοκοιτάζοντας προς εμένα, χωρίς ακριβώς όμως να με κοιτάζει.

Την αγνόησα και παρατήρησα τον Κάρλαϊλ. Εκείνη η ίδια υποψία ελπίδας που υπήρχε στο πρόσωπο του Έντουαρντ βρισκόταν τώρα στα μάτια του γιατρού. Σούφρωσε τα χείλη του, συλλογισμένος.

«Αυτό είναι απλώς...» Δεν μπορούσα να βρω τη σωστή λέξη.

«Τερατώδες;» πρότεινε ο Έντουαρντ. «Αποκρουστικό;»

«Σχεδόν».

«Αν, όμως, τη βοηθήσει;» ψιθύρισε.

Κούνησα το κεφάλι μου θυμωμένα. «Τι θα κάνετε, θα της χώσετε κανένα σωλήνα στο λαιμό;»

«Σκοπεύω να τη ρωτήσω τι γνώμη έχει. Απλώς ήθελα να ζητήσω την άποψη του Κάρλαϊλ πρώτα».

Η Ρόζαλι έγνεψε. «Αν της πει ότι μπορεί να βοηθήσει το μωρό, θα είναι πρόθυμη να κάνει τα πάντα. Ακόμα κι αν χρειαστεί πράγματι να τους ταΐσουμε με κανένα σωλήνα».

Συνειδητοποίησα τότε –όταν άκουσα πώς η φωνή της έγινε

τροφερή, καθώς είπε τη λέξη μωρό– ότι η Ξανθούλα θα συμφωνούσε με οτιδήποτε θα βοηθούσε το μικρό τέρας που ρουφούσε τη ζωή. Αυτό ήταν λοιπόν, ο μυστηριώδης παράγοντας που τις έδενε μαζί τις δυο τους; Η Ρόζαλι ήθελε το παιδί;

Με την άκρη του ματιού μου, είδα τον Έντουαρντ να γνέφει μια φορά, αφηρημένα, χωρίς να κοιτάζει προς τη μεριά μου. Αλλά ήξερα ότι απαντούσε στις ερωτήσεις μου.

Χα. Δε θα το σκεφτόμουν ποτέ ότι η ψυχρή σαν πάγος Μπάρμπι είχε μια μητρική πλευρά. Σιγά που προστάτευε την Μπέλλα –η Ρόζαλι πιθανότατα θα έχωνε το σωλήνα η ίδια στο λαιμό της Μπέλλα.

Το στόμα του Έντουαρντ συμπίεστηκε σχηματίζοντας μια σφιχτή γραμμή, και ήξερα ότι είχα δίκιο ξανά.

«Λοιπόν, δεν έχουμε χρόνο να χαζεύουμε συζητώντας το», είπε η Ρόζαλι ανυπόμονα. «Τι λες, Κάρλαϊλ; Να δοκιμάσουμε;»

Ο Κάρλαϊλ πήρε μια βαθιά ανάσα, και μετά σηκώθηκε όρθιος. «Θα ρωτήσουμε την Μπέλλα».

Η Ξανθούλα χαμογέλασε αυτάρεσκα –σίγουρη ότι αν εξαρτιόταν από την Μπέλλα, θα γινόταν το δικό της.

Σηκώθηκα με κόπο από τις σκάλες και τους ακολούθησα, καθώς εξαφανίστηκαν μέσα στο σπίτι. Δεν ήμουν σίγουρος γιατί. Απλώς νοσηρή περιέργεια, ίσως. Ήταν σαν ταινία τρόμου. Τέρατα και αίματα παντού.

Ίσως απλώς δεν μπορούσα να αντισταθώ σε άλλη μια δόση του ναρκωτικού μου, που το απόθεμά του όλο και μειωνόταν.

Η Μπέλλα ήταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι νοσοκομείου, με την κοιλιά της ένα βουνό κάτω από το σεντόνι. Έμοιαζε με κερί –άχρωμη και κάπως διάφανη. Θα νόμιζες πως ήταν ήδη πεθαμένη, εκτός από τις μικρές κινήσεις του στήθους της, τη ριπή της ανάσα. Και μετά τα μάτια της, που ακολούθησαν τους τέσσερις μας με καχυποψία γεμάτη εξάντληση.

Οι άλλοι ήταν ήδη στο πλευρό της, διασχίζοντας αθόρυβα

το δωμάτιο με ξαφνικές ορμητικές κινήσεις. Ήταν φρικιαστικό να το βλέπεις. Εγώ ακολούθησα με αργά βήματα.

«Τι συμβαίνει;» απαίτησε να μάθει η Μπέλλα με ένα βραχνό ψίθυρο. Το κέρινο χέρι της τραβήχτηκε απότομα προς τα πάνω –σαν να προσπαθούσε να προστατέψει το στομάχι της που είχε σχήμα μπαλονιού.

«Ο Τζέικομπ είχε μια ιδέα που μπορεί να σε βοηθήσει», είπε ο Κάρλαϊλ. Θα προτιμούσα να μη με ανακάτεψε σ' αυτό. Δεν είχα προτείνει τίποτα. Ας έδινε τα εύσημα στον αιμοπότη σύζυγό της, όπου και ανήκαν. «Δε θα είναι... ευχάριστο, αλλά –»

«Αλλά θα βοηθήσει το μωρό», διέκοψε η Ρόζαλι διακαώς. «Σκεφτήκαμε έναν καλύτερο τρόπο να τον ταΐσουμε. Ίσως.»

Τα βλέφαρα της Μπέλλα πετάρισαν. Μετά γέλασε πνιχτά με ένα χαμηλό βήξιμο. «Δε θα είναι ευχάριστο;» ψιθύρισε. «Θεέ μου, αυτό θα είναι μεγάλη αλλαγή». Έριξε μια ματιά στο σωληνάκι που ήταν χωμένο στο μπράτσο της και έβηξε ξανά.

Η Ξανθούλα γέλασε μαζί της.

Το κορίτσι έμοιαζε λες και της απέμεναν μόλις ώρες ακόμα και προφανώς πονούσε, αλλά έκανε αστεία. Τόσο χαρακτηριστικό για την Μπέλλα. Προσπαθούσε να εκτονώσει την ένταση, να κάνει την κατάσταση καλύτερη για όλους τους άλλους.

Ο Έντουαρντ πέρασε γύρω από τη Ρόζαλι, χωρίς κανένα χιούμορ να αγγίζει τη γεμάτη ένταση έκφρασή του. Χαϊρόμουν γι' αυτό. Βοηθούσε, λιγάκι μονάχα, που εκείνος υπέφερε πιο πολύ από μένα. Έπιασε το χέρι της, όχι αυτό που ακόμα προστάτευε την πρησμένη κοιλιά της.

«Μπέλλα, αγάπη μου, θα σου ζητήσουμε να κάνεις κάτι τερατώδες», είπε, χρησιμοποιώντας τα ίδια επίθετα που μου είχε προτείνει. «Αποκρουστικό».

Λοιπόν, τουλάχιστον θα της το έλεγε ξεκάθαρα.

Εκείνη πήρε μια ρηχή, γρήγορη κι ακανόνιστη ανάσα. «Πόσο χάλια;»

Απάντησε ο Κάρλαϊλ. «Πιστεύουμε ότι το έμβρυο μπορεί να έχει διατροφικές επιθυμίες πιο κοντά στις δικές μας απ' ό,τι στις δικές σου. Πιστεύουμε ότι διψάει.»

Ανοιγόκλεισε τα μάτια. «Ω. Ω.»

«Η κατάστασή σου –η κατάσταση και των δυο σας– χειροτερεύει ταχύτατα. Δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο, ώστε να βρούμε πιο εύγευστους τρόπους για να το κάνουμε αυτό. Ο πιο γρήγορος τρόπος για να δοκιμάσουμε τη θεωρία –»

«Πρέπει να το πιω», ψιθύρισε. Έγνεψε ελαφρά –είχε μόλις και μετά βίας αρκετή ενέργεια για ένα ανεβοκατέβασμα του κεφαλιού. «Μπορώ να το κάνω αυτό. Εξάσκηση για το μέλλον, σωστά;» Τα άχρωμα χείλη της τεντώθηκαν σε ένα αχνό χαμόγελο, καθώς κοίταζε τον Έντουαρντ. Εκείνος δεν της το ανταπόδωσε.

Η Ρόζαλι άρχισε να χτυπάει το πόδι της ανυπόμονα. Ο ήχος ήταν πραγματικά εκνευριστικός. Αναρωτήθηκα τι θα έκανε αν την έριχνα μέσα από έναν τοίχο αυτή τη στιγμή.

«Λοιπόν, ποιος θα μου πιάσει μια αρκούδα γκριζίλι;» ψιθύρισε η Μπέλλα.

Ο Κάρλαϊλ κι ο Έντουαρντ ανταλλάξαν ένα γρήγορο βλέμμα. Η Ρόζαλι σταμάτησε να χτυπάει.

«Τι;» ρώτησε η Μπέλλα.

«Θα είναι πιο αποτελεσματική δοκιμή, αν δεν το πάμε πλαγίως, Μπέλλα», είπε ο Κάρλαϊλ.

«Αν το έμβρυο λαχταράει αίμα» εξήγησε ο Έντουαρντ «δε λαχταράει το αίμα κάποιου ζώου.»

«Δε θα σου φανεί καθόλου διαφορετικό, Μπέλλα. Μην το σκέφτεσαι», την ενθάρρυνε η Ρόζαλι.

Τα μάτια της Μπέλλα γούρλωσαν. «Ποιανού;» είπε ψιθυριστά και το βλέμμα της τρεμόπαιξε προς εμένα.

«Δεν ήρθα σαν δωρητής, Μπέλλε», γκρίνιαξα. «Εξάλλου,

αυτό το πράγμα θέλει ανθρώπινο αίμα, και δε νομίζω ότι το δικό μου σου κάνει –»

«Έχουμε πρόχειρο αίμα», της είπε η Ρόζαλι, μιλώντας ταυτόχρονα μ' εμένα πριν τελειώσω, σαν να μην ήμουν εκεί. «Απόθεμα, για όσένα –για καλό και για κακό. Μην ανησυχείς για τίποτα. Όλα θα πάνε καλά. Έχω καλό προαισθημα γι' αυτό, Μπέλλα. Νομίζω ότι το μωρό θα είναι πολύ καλύτερα».

Το χέρι της Μπέλλα πέρασε πάνω από το στομάχι της.

«Λοιπόν», είπε βραχνά, σχεδόν χωρίς να ακούγεται. «Εγώ πεθαίνω της πείνας, άρα βάζω στοίχημα ότι κι αυτός το ίδιο». Προσπαθούσε να κάνει κι άλλο αστείο. «Πάμε, λοιπόν. Η πρώτη μου πράξη ως βρικόλακας».

13. ΕΥΤΥΧΩΣ ΠΟΥ ΕΧΩ ΓΕΡΟ ΣΤΟΜΑΧΙ

Ο Κάρλαϊλ κι η Ρόζαλι έφυγαν σαν αστραπή, ορμώντας επάνω. Τους άκουγα που συζητούσαν σχετικά με το αν έπρεπε να της το ζεστάνουν. Μπλιάξ. Αναρωτήθηκα τι είδους πράγματα από ταινίες τρόμου θα είχαν εδώ. Ένα ψυγείο γεμάτο αίμα, το δίχως άλλο. Τι άλλο; Κανένα δωμάτιο βασανιστηρίων; Κανένα δωμάτιο με φέρετρα;

Ο Έντουαρντ έμεινε κρατώντας το χέρι της Μπέλλα. Το πρόσωπό του ήταν και πάλι νεκρό. Δε φαινόταν να έχει την ενέργεια για να διατηρήσει έστω κι εκείνο το μικρό ίχνος ελπίδας που είχε νωρίτερα. Κοίταζαν ο ένας τον άλλο στα μάτια, αλλά όχι με κανένα σιροπιαστό τρόπο. Ήταν σαν να έκαναν μια συζήτηση. Μου θύμιζε κάπως τον Σαμ και την Έμιλι.

Όχι, δεν ήταν σιροπιαστό, αλλά αυτό το έκανε ακόμα χειρότερο να το βλέπω.

Ήξερα πώς ήταν για τη Λία να πρέπει να το βλέπει αυτό όλη την ώρα. Να πρέπει να το ακούει μέσα στο κεφάλι του Σαμ. Φυσικά, όλοι νιώθαμε άσχημα γι' αυτήν, δεν ήμασταν τέρατα

–με αυτή την έννοια, εν πάση περιπτώσει. Αλλά μάλλον την κατηγορούσαμε για το πώς το χειριζόταν το θέμα. Ξεσπώντας εναντίον όλων, προσπαθώντας να μας κάνει όλους εξίσου δυστυχημένους μ' εκείνη.

Δε θα την κατηγορούσα ποτέ ξανά. Πώς μπορούσε κανείς να μην απλώσει αυτού του είδους τη δυστυχία παντού τριγύρω; Πώς μπορούσε κανείς να μην προσπαθήσει να αλαφρώσει κάπως το βάρος, φορτώνοντας ένα μικρό μέρος σε κάποιον άλλο;

Κι αν αυτό σήμαινε ότι έπρεπε να έχω μια αγέλη, πώς μπορούσα να την κατηγορήσω εκείνη που μου πήρε την ελευθερία; Κι εγώ το ίδιο θα έκανα. Αν υπήρχε κάποιος τρόπος να ξεφύγω από αυτό τον πόνο, θα τον ακολουθούσα κι εγώ.

Η Ρόζαλι έτρεξε κάτω μετά από ένα δευτερόλεπτο και διέσχισε το δωμάτιο πετώντας σαν δριμύ αεράκι, ανακινώντας τη μυρωδιά που με έκαιγε. Σταμάτησε μέσα στην κουζίνα, κι άκουσα το τρίξιμο της πόρτας ενός ντουλαπιού.

«Όχι διαφανές, Ρόζαλι», μουρμούρισε ο Έντουαρντ. Στριφογύρισε τα μάτια του.

Η Μπέλλα έδειχνε περίεργη, αλλά ο Έντουαρντ απλώς της κούνησε το κεφάλι.

Η Ρόζαλι μπήκε πάλι φουσώντας μέσα στο δωμάτιο κι εξαφανίστηκε ξανά.

«Δική σου ιδέα ήταν αυτό;» ψιθύρισε η Μπέλλα, με φωνή βραχνή, καθώς πάσχιζε να την κάνει αρκετά δυνατή, ώστε να την ακούω εγώ. Ξεχνώντας ότι άκουγα μια χαρά. Μου άρεσε κατά κάποιο τρόπο το πώς, πολλές φορές, έμοιαζε να ξεχνάει ότι δεν ήμουν εντελώς άνθρωπος. Πήγα πιο κοντά, έτσι ώστε να μη χρειάζεται να προσπαθεί τόσο πολύ.

«Μη με κατηγορήσεις εμένα γι' αυτό. Ο βρικόλακάς σου απλώς ξεσήκωνε σαρκαστικά σχόλια από το κεφάλι μου».

Χαμογέλασε λίγο. «Δεν περίμενα να σε δω ξανά».

«Ναι, ούτε κι εγώ», είπα.

Ένιωθα παράξενα που στεκόμουν εδώ, αλλά οι βρικόλακες είχαν σπρώξει όλα τα έπιπλα στην άκρη για το νοσοκομειακό σιηγκό. Φανταζόμουν ότι δεν τους ενοχλούσε αυτούς –καθιστός ή όρθιος, δεν έπαιζε ιδιαίτερο ρόλο, όταν ήσουν φτιαγμένος από πέτρα. Δε θα με ενοχλούσε ούτε κι εμένα τόσο πολύ, μόνο που ήμουν εξαντλημένος.

«Ο Έντουαρντ μου είπε τι αναγκάστηκες να κάνεις. Λυπήμαι».

«Δεν πειράζει. Ήταν πιθανότατα απλά ζήτημα χρόνου να αντιδράσω σε κάτι που θα ήθελε ο Σαμ να κάνω», είπα ψέματα.

«Κι ο Σεθ», ψιθύρισε.

«Στην πραγματικότητα χαίρεται που βοηθάει».

«Δε μου αρέσει καθόλου που σας βάζω σε μπελάδες».

Γέλασα μια φορά –ήταν περισσότερο γάβγισμα παρά γέλιο.

Εκείνη έβγαλε έναν αμυδρό αναστεναγμό. «Μάλλον αυτό δεν είναι κάτι καινούριο, έτσι;»

«Όχι, μάλλον όχι».

«Δεν είναι ανάγκη να κάτσεις να το δεις αυτό», είπε, μετά βίας ψιθυρίζοντας τις λέξεις.

Μπορούσα να φύγω. Πιθανότατα ήταν καλή ιδέα. Αλλά αν το έκανα, έτσι όπως έδειχνε τώρα, μπορεί να έχανα τα τελευταία δεκαπέντε λεπτά της ζωής της.

«Δεν έχω να πάω πουθενά αλλού», της είπα, προσπαθώντας να μην αφήσω τη συγκίνηση να φανεί στη φωνή μου. «Το όλο θέμα των λύκων είναι πολύ λιγότερο διασκεδαστικό από τότε που ήρθε κι η Λια μαζί μας».

«Η Λια;» φώναξε πνιχτά.

«Δεν της το είπες;» ρώτησα τον Έντουαρντ.

Εκείνος απλώς ανασήκωσε τους ώμους χωρίς να πάρει τα μάτια του από το πρόσωπό της. Έβλεπα ότι δεν ήταν και πολύ συναρπαστικά νέα γι' αυτόν, δεν ήταν κάτι που άξιζε τον κόπο

να μοιραστεί μαζί με τα πιο σημαντικά πράγματα που συνέβαιναν.

Η Μπέλλα δεν το πήρε τόσο ελαφρά. Έμοιαζε σαν να ήταν κακό νέο γι' αυτήν.

«Γιατί;» ψιθύρισε.

Δεν ήθελα να μπω σε ολόκληρη τη μυθιστορηματική εκδοχή. «Για να προσέχει τον Σεθ».

«Μα η Λία μας μισεί», ψιθύρισε.

Μας, Ωραία. Παρ' όλα αυτά, έβλεπα ότι φοβόταν.

«Η Λία δε θα ενοχλήσει κανέναν». Εκτός από μένα. «Είμαι στην αγέλη μου» –έκανα μια γκριμάτσα στο άκουσμα των λέξεων– «άρα κάνει αυτό που της λέω». Μπλιάξ.

Η Μπέλλα δε φάνηκε να έχει πειστεί.

«Φοβάσαι τη Λία, αλλά είστε κολλητές με την ψυχοπαθή ξανθιά;»

Ακουστήκε ένας χαμηλός συριγμός από το δεύτερο όροφο. Ωραία, με είχε ακούσει.

Η Μπέλλα μου κατσούφιασε. «Μη. Η Ρόουζ... καταλαβαίνει».

«Ναι», βρυχήθηκα. «Καταλαβαίνει ότι θα πεθάνεις και δεν τη νοιάζει, αρκεί να γλιτώσει το μεταλλαγμένο της γόνο».

«Σταμάτα να φέρεσαι σαν βλάκας», ψιθύρισε.

Έδειχνε υπερβολικά αδύναμη για να μου θυμώσει. Προσπάθησα να χαμογελάσω. «Το λες αυτό, λες και γίνεται».

Η Μπέλλα προσπάθησε να μη χαμογελάσει κι αυτή για ένα δευτερόλεπτο, αλλά δεν μπορούσε να αντισταθεί στο τέλος –τα ωχρά της χείλη τραβήχτηκαν προς τα πάνω στις άκρες.

Και τότε ο Κάρλαϊλ και η εν λόγω ψυχοπαθής ήταν εκεί. Ο Κάρλαϊλ είχε ένα λευκό πλαστικό ποτήρι στο χέρι του –από αυτά με το καπάκι κι ένα καλαμάκι που λύγιζε. Α –όχι διαφανές– τώρα το κατάλαβα. Ο Έντουαρντ δεν ήθελε η Μπέλλα να πρέπει να σκέφτεται τι έκανε περισσότερο απ' ό,τι ήταν απαραίτητο. Δεν έβλεπε καθόλου τι ήταν μέσα στο ποτήρι. Αλλά

εγώ μπορούσα να το μυρίσω.

Ο Κάρλαϊλ δίστασε, με το χέρι που κρατούσε το ποτήρι μισοτεντωμένο. Η Μπέλλα του έριξε μια ματιά, δείχνοντας φοβισμένη πάλι.

«Θα μπορούσαμε να δοκιμάσουμε κάποια άλλη μέθοδο», είπε σιγανά ο Κάρλαϊλ.

«Όχι», ψιθύρισε η Μπέλλα. «Όχι, θα δοκιμάσω αυτήν πρώτα. Δεν έχουμε χρόνο...»

Στην αρχή νόμισα ότι τελικά κατάλαβε και ανησυχούσε για τον εαυτό της, αλλά μετά το χέρι της φτερούγισε εξασθενημένα προς το στομάχι της.

Η Μπέλλα άπλωσε το χέρι της και του πήρε το ποτήρι. Το χέρι της έτρεμε λιγάκι, κι άκουγα το πάφλασμα από μέσα. Προσπάθησε να στηριχθεί στον ένα της αγκώνα, αλλά μετά μιας μπορούσε να σηκώσει το κεφάλι της. Ένας ψιθυρός εξαψης διαπέρασε τη σπονδυλική μου στήλη, καθώς είδα πόσο αδύναμη είχε γίνει μέσα σε λιγότερο από μια μέρα.

Η Ρόζαλι έβαλε το χέρι της κάτω από τους ώμους της Μπέλλα, στηρίζοντας και το κεφάλι της, όπως κάνεις με ένα νεογέννητο. Η Ξανθούλα είχε κόλλημα με τα μωρά.

«Σ' ευχαριστώ», ψιθύρισε η Μπέλλα. Τα μάτια της τρεμόπαιξαν γύρω-γύρω σ' εμάς. Είχε ακόμα αρκετή συνείδηση, ώστε να νιώθει αμηχανία. Αν δεν είχε στραγγίσει τόσο πολύ από ζωή, βάζω στοιχήμα ότι θα είχε κοκκινίσει.

«Μην τους δίνεις σημασία», μουρμούρισε η Ρόζαλι.

Με έκανε να νιώθω άβολα. Έπρεπε να είχα φύγει, όταν η Μπέλλα μου πρόσφερε την ευκαιρία. Δεν ανήκα εδώ, δεν ήμουν μέρος αυτού του πράγματος. Σκέφτηκα να την κάνω, αλλά μετά συνειδητοποίησα ότι μια τέτοια κίνηση θα το έκανε αυτό χειρότερο για την Μπέλλα –θα το έκανε πιο δύσκολο να το κάνει αυτό. Θα καταλάβαινε ότι ένιωθα υπερβολική αηδία για να μείνω. Πράγμα που ήταν σχεδόν αλήθεια.

Και πάλι. Παρόλο που δε σκόπευα να διεκδικήσω βραβείο

για την ιδέα αυτή, δεν ήθελα και να τη γρυσουζέψω.

Η Μπέλλα σήκωσε το ποτήρι στο πρόσωπό της και μύρισε την άκρη από το καλαμάκι. Τραβήχτηκε πίσω φοβισμένη και μετά έκανε μια γκριμάτσα.

«Μπέλλα, γλυκιά μου, μπορούμε να βρούμε έναν πιο εύκολο τρόπο», είπε ο Έντουαρντ απλώνοντας το χέρι του για να πάρει το ποτήρι.

«Κλείσε τη μύτη σου», πρότεινε η Ρόζαλι. Αγριοκοίταζε το χέρι του Έντουαρντ λες και θα του έκοβε καμιά δαγκωνιά. Μακάρι να το έκανε. Βάζω στοίχημα ότι ο Έντουαρντ δε θα το ανεχόταν αυτό, και θα μου άρεσε πολύ να δω την Ξανθούλα να χάνει κανένα χέρι ή πόδι.

«Όχι, δεν είναι αυτό. Απλώς-» Η Μπέλλα πήρε μια βαθιά ανάσα. «Μυρίζεις ωραία», παραδέχτηκε με μια φωνούλα.

Κατάπια με δυσκολία, πασχίζοντας να μη φανεί η αηδία στο πρόσωπό μου.

«Αυτό είναι καλό», είπε η Ρόζαλι στην Μπέλλα γεμάτη ενθουσιασμό. «Αυτό σημαίνει ότι είμαστε σε σωστό δρόμο. Δοκίμασέ το». Με δεδομένη την καινούρια έκφραση της Ξανθούλας, ξαφνιάστηκα που δεν ξέσπασε σε χορό.

Η Μπέλλα έσπρωξε το καλαμάκι ανάμεσα στα χείλη της, έκλεισε σφιχτά τα μάτια της και σούφρωσε τη μύτη της. Άκουγα το αίμα να παφλάζει μέσα στο ποτήρι ξανά, καθώς το χέρι της έτρεμε. Ρούφηξε για ένα δευτερόλεπτο λίγο ακόμα, και μετά έβγαλε ένα ήσυχο βογκητό με τα μάτια ακόμα κλειστά.

Ο Έντουαρντ κι εγώ κάναμε ένα βήμα μπροστά ταυτόχρονα. Εκείνος άγγιξε το πρόσωπό της. Εγώ έσφιξα τα χέρια μου πίσω από την πλάτη μου.

«Μπέλλα, αγάπη μου -»

«Είμαι εντάξει», ψιθύρισε εκείνη. Άνοιξε τα μάτια της και σήκωσε το βλέμμα για να τον κοιτάξει. Η έκφρασή της ήταν... απολογητική. Παρακλητική. Φοβισμένη. «Έχει και ωραία γεύση».

Οξύ αναδεύτηκε μέσα στο στομάχι μου, απειλώντας να ξεχειλίσει. Έτριξα τα δόντια μου.

«Αυτό είναι καλό», επανέλαβε η Ξανθούλα, ακόμα κατενθουσιασμένη. «Καλό σημάδι».

Ο Έντουαρντ απλώς πίεσε το χέρι του στο μάγουλό της, κουλουριάζοντας τα δάχτυλά του γύρω από το σχήμα των εύθραυστων οστών της.

Η Μπέλλα αναστέναξε κι έβαλε τα χείλη της πάλι στο καλαμάκι. Κατέβασε μια μεγάλη ρουφηξιά αυτή τη φορά. Η πράξη δεν ήταν τόσο αδύναμη όσο όλα τα άλλα πάνω της. Λες και κάποιο ένστικτο έμπαινε σε δράση.

«Πώς είναι το στομάχι σου; Νιώθεις ναυτία;» ρώτησε ο Κάρλαϊλ.

Η Μπέλλα κούνησε το κεφάλι της. «Όχι, δε μου έρχεται αναούλα», ψιθύρισε. «Η πρώτη μου φορά, ε;»

Η Ρόζαλι χαμογέλασε ακτινοβολώντας. «Έξοχα».

«Νομίζω πως είναι λίγο νωρίς γι' αυτό, Ρόουζ», μουρμούρισε ο Κάρλαϊλ.

Η Μπέλλα κατέβασε άλλη μια ρουφηξιά αίμα. Μετά έριξε ένα βλέμμα στον Έντουαρντ. «Μήπως αυτό μου χαλάει το σκορ;» ψιθύρισε. «Ή θα αρχίσουμε να μετράμε, αφού γίνω βρικόλακας;»

«Κανένας δε μετράει, Μπέλλα. Εν πάση περιπτώσει, κανένας δεν πέθανε γι' αυτό». Χαμογέλασε με ένα άψυχο χαμόγελο. «Το μητρώο σου είναι ακόμα καθαρό».

Δεν καταλάβαινα γρι.

«Θα εξηγήσω αργότερα», είπε ο Έντουαρντ, τόσο χαμηλόφωνα που οι λέξεις δεν ήταν τίποτα περισσότερο από μια πνοή.

«Τι;» ψιθύρισε η Μπέλλα.

«Απλώς μιλάω στον εαυτό μου», είπε ψέματα με χάρη.

Αν πετύχαινε με αυτή την ιδέα, αν η Μπέλλα γλίτωνε, ο Έντουαρντ δε θα κατάφερνε να την ξεγελάει τόσο εύκολα,

όταν οι αισθήσεις της θα ήταν το ίδιο οξυμένες με τις δικές του. Θα έπρεπε να δουλέψει πάνω στο θέμα της ειλικρίνειας.

Τα χείλη του Έντουαρντ συσπάστηκαν, προσπαθώντας να αντισταθούν σε ένα χαμόγελο.

Η Μπέλλα κατάπιε μερικές ακόμα γουλιές, κοιτάζοντας πέρα μακριά προς το παράθυρο. Πιθανότατα προσποιόταν ότι δεν ήμασταν εκεί. Ή ίσως μόνο εγώ. Κανένας άλλος σ' αυτή την ομάδα δε θα ένωθε αηδία από αυτό που έκανε. Ακριβώς το αντίθετο – πιθανότατα δυσκολεύονταν να μην της αρπάξουν το ποτήρι από τα χέρια.

Ο Έντουαρντ στριφογύρισε τα μάτια του.

Θεέ μου, πώς άντεχε κανείς να ζει μαζί του; Κρίμα που δεν μπορούσε να ακούσει τις σκέψεις της Μπέλλα. Τότε θα την εκνεύριζε όσο δεν πάει κι αυτήν και θα τον βαριόταν.

Ο Έντουαρντ γέλασε πνιχτά μια φορά. Τα μάτια της Μπέλλα πετάχτηκαν αμέσως προς το μέρος του, και μισοχαμογέλασε με την καλή διάθεση στο πρόσωπό του. Μάντενα ότι αυτό ήταν κάτι που είχε να δει εδώ και κάμποσο καιρό.

«Κάτι αστείο;» ψιθύρισε.

«Ο Τζέικομπ», απάντησε. Έστρεψε το βλέμμα της σ' εμένα με άλλο ένα κουρασμένο χαμόγελο. «Ο Τζέικ έχει πολλή πλάκα», συμφώνησε.

Ωραία, τώρα ήμουν ο γελωτοποιός της αυλής. «Ταράματαάμ», ψέλλισα.

Εκείνη χαμογέλασε ξανά και μετά ρούφηξε άλλη μια γουλιά από το ποτήρι. Τραβήχτηκα πίσω όταν το καλαμάκι τράβηξε αέρα, κάνοντας ένα δυνατό ρουφηχτό ήχο.

«Τα κατάφερα», είπε, ενώ ακούστηκε ικανοποιημένη. Η φωνή της ήταν πιο καθαρή – βραχνή, αλλά όχι ψιθυρός για πρώτη φορά σήμερα. «Αν δεν το βγάλω αυτό, Κάρλαϊλ, θα μου βγάλεις τις βελόνες;»

«Όσο πιο σύντομα είναι δυνατό», υποσχέθηκε. «Ειλικρινά, δεν ωφελούν και πολύ κι εκεί που βρίσκονται.»

Η Ρόζαλι χτύπησε χαϊδευτικά το μέτωπο της Μπέλλα, κι αντάλλαξαν ένα βλέμμα γεμάτο ελπίδα.

Και μπορούσε να το δει ο καθένας – το γεμάτο με ανθρώπινο αίμα ποτήρι είχε άμεσο αποτέλεσμα. Το χρώμα της επέστρεψε – υπήρχε ένα μικρό ίχνος ροζ στα κέρνα μάγουλά της. Ήδη δε φαινόταν να έχει τόσο πολύ ανάγκη τη Ρόζαλι πια για να τη στηρίξει. Η αναπνοή της ήταν πιο άνετη, και θα ορκιζόμουν ότι ο χτύπος της καρδιάς της ήταν πιο δυνατός, πιο ρυθμικός.

Τα πάντα έγιναν πιο γρήγορα.

Εκείνη η υποψία ελπίδας στα μάτια του Έντουαρντ είχε γίνει πραγματικότητα.

«Θα ήθελες κι άλλο;» επέμεινε η Ρόζαλι.

Οι ώμοι της Μπέλλα καμπούριασαν.

Ο Έντουαρντ έριξε μια γρήγορη, άγρια ματιά στη Ρόζαλι, πριν μιλήσει στην Μπέλλα. «Δε χρειάζεται να πιεις κι άλλο αμέσως.»

«Ναι, το ξέρω. Αλλά... θέλω», παραδέχτηκε σκυθρωπά.

Η Ρόζαλι πέρασε τα λεπτά, αιχμηρά της δάχτυλα μέσα από τα ίσια μαλλιά της Μπέλλα. «Δε χρειάζεται να νιώθεις ντροπή γι' αυτό, Μπέλλα. Το σώμα σου λαχταράει κάποια πράγματα. Όλοι μας το καταλαβαίνουμε αυτό». Ο τόνος της ήταν κατευνιστικός στην αρχή, αλλά μετά πρόσθεσε σκληρά: «Όποιος δεν το καταλαβαίνει αυτό, δε θα έπρεπε να βρίσκεται εδώ.»

Το εννοούσε για 'μένα, προφανώς, αλλά δε θα άφηνα την Ζανθούλα να μου τη δώσει στα νεύρα. Χαιρόμουν που η Μπέλλα ένωθε καλύτερα. Τι κι αν ο τρόπος με αηδίαζε; Δεν ήταν ότι είχα πει τίποτα.

Ο Κάρλαϊλ πήρε το ποτήρι από το χέρι της Μπέλλα. «Θα γυρίσω αμέσως.»

Η Μπέλλα με κοίταξε, ενώ αυτός εξαφανίστηκε.

«Τζέικ, φαίνεσαι χάλια», είπε βραχνά.

«Κοίτα ποιος μιλάει.»

«Σοβαρά –πότε κοιμήθηκες τελευταία φορά;»

Το σκέφτηκα για ένα δευτερόλεπτο. «Χα. Δεν είμαι σίγουρος, εδώ που τα λέμε».

«Ω, Τζέικ. Τώρα κάνω κακό και στη δική σου υγεία. Μην είσαι χαζός».

Έτριξα τα δόντια μου. Εκείνη επιτρεπόταν να σκοτώνει τον εαυτό της για ένα τέρας, αλλά εγώ δεν επιτρεπόταν να χάσω μερικές νύχτες ύπνου για να τη δω να το κάνει;

«Ξεκουράσου λιγάκι, σε παρακαλώ», συνέχισε. «Υπάρχουν μερικά κρεβάτια επάνω –είσαι ευπρόσδεκτος να χρησιμοποιήσεις όποιο θες».

Το βλέμμα στο πρόσωπο της Ρόζαλι το έκανε ξεκάθαρο ότι τουλάχιστον ένα δεν ήμουν ευπρόσδεκτος να το χρησιμοποιήσω. Με έκανε να αναρωτηθώ γιατί χρειαζόταν κρεβάτι η Ωραία Ακοιμητή. Τόσο κτητική ήταν με τα διακοσμητικά της αντικείμενα;

«Σ' ευχαριστώ, Μπέλλα, αλλά προτιμώ να κοιμηθώ στο έδαφος. Μακριά από τη μυρωδιά, ξέρεις».

Εκείνη έκανε μια γκριμάτσα. «Σωστά».

Τότε γύρισε ο Κάρλαϊλ, και η Μπέλλα άπλωσε το χέρι της για να πάρει το αίμα, αφηρημένη, σαν να σκεφτόταν κάτι άλλο. Με την ίδια αποπροσανατολισμένη έκφραση, άρχισε να το πίνει.

Πραγματικά έδειχνε καλύτερα. Έσπρωξε τον εαυτό της προς τα μπρος, προσεχτική με τα σωληνάκια, και ανακάθισε με μια γρήγορη κίνηση. Η Ρόζαλι πήγε από πάνω της, με τα χέρια της έτοιμα για να πιάσει την Μπέλλα σε περίπτωση που θα έπεφτε. Αλλά η Μπέλλα δεν τη χρειαζόταν. Παίρνοντας βαθιές ανάσες ανάμεσα στις ρουφηξίες, η Μπέλλα τελείωσε γρήγορα και το δεύτερο ποτήρι.

«Πώς νιώθεις τώρα;» ρώτησε ο Κάρλαϊλ.

«Όχι άρρωστη. Κάπως πεινασμένη... μόνο που δεν είμαι σίγουρη αν πεινάω ή διψάω, ξέρεις;»

«Κάρλαϊλ, κοίταξέ την», μουρμούρισε η Ρόζαλι, τόσο αυτάρεσκη σαν να ήταν γάτα που είχε στα χείλη της φτερά από το καναρίνι που μόλις είχε φάει. «Αυτό είναι προφανώς αυτό που θέλει το σώμα της. Θα έπρεπε να πει κι άλλο».

«Είναι ακόμα άνθρωπος, Ρόζαλι. Χρειάζεται και φαγητό. Λς της δώσουμε λίγο χρόνο για να δούμε πώς θα επιδράσει πάνω της, και μετά μπορεί να δοκιμάσουμε ξανά λίγο φαγητό. Υπάρχει κάτι που να σου ακούγεται ιδιαίτερα καλό, Μπέλλα;»

«Αυγά», είπε αμέσως και μετά αντάλλαξε ένα βλέμμα κι ένα χαμόγελο με τον Έντουαρντ. Το δικό του χαμόγελο ήταν ψυχρό, αλλά υπήρχε περισσότερη ζωντάνια στο πρόσωπό του απ' ό,τι πριν.

Εγώ ανοιγόκλεισα τα μάτια μου τότε, και σχεδόν ξέχασα πώς να τα ξανανοιξώ.

«Τζέικομπ», μουρμούρισε ο Έντουαρντ. «Πραγματικά θα έπρεπε να κοιμηθείς. Όπως είπε η Μπέλλα, σίγουρα είσαι ευπρόσδεκτος στα καταλύματα εδώ, αν και θα ένιωθες μάλλον πιο άνετα έξω. Μην ανησυχείς για τίποτα –σου υπόσχομαι ότι θα σε βρω αν υπάρξει ανάγκη».

«Καλά, καλά», ψέλλισα. Τώρα που φαινόταν ότι η Μπέλλα είχε μερικές ακόμα ώρες, μπορούσα να ξεφύγω. Να πάω να κουλουριαστώ κάτω από κανένα δέντρο κάπου... Αρκετά μακριά, ώστε να μη με ενοχλεί η μυρωδιά. Η βδέλλα θα με ξυπνούσε, αν κάτι δεν πήγαινε καλά. Μου το χρωστούσε.

«Πράγματι», συμφώνησε ο Έντουαρντ.

Έγνεψα και μετά ακούμπησα το χέρι μου πάνω στην Μπέλλα. Το δικό της ήταν παγωμένο.

«Περαστικά», είπα.

«Σ' ευχαριστώ, Τζέικομπ». Γύρισε το χέρι της ανάποδα και έσφιξε το δικό μου. Ένωσα το λεπτό δακτύλιο της βέρας της να πλέει χαλαρά στο αδύναμο δάχτυλό της.

«Φέρτε της καμιά κουβέρτα ή κάτι τέτοιο», μουρμούρισα,

καθώς στράφηκα προς την πόρτα.

Πριν βγω έξω, δύο ουρλιαχτά διαπέρασαν τον ήρεμο πρωινό αέρα. Δεν υπήρχε περιθώριο να μην καταλάβω το πόσο επείγων ήταν ο τόνος. Καμία παρεξήγηση αυτή τη φορά.

«Φτούσου», γρύλισα και όρμησα για να βγω έξω. Εκτοξεύτηκα από τη βεράντα, αφήνοντας τη φωτιά να με σκίσει στη μέση, καθώς πετούσα. Ακουστήκε ένας διαπεραστικός ήχος σκισίματος, καθώς το σορτς μου έγινε κομμάτια. Να πάρει. Αυτά ήταν τα μόνα ρούχα που είχα. Δεν είχε σημασία τώρα. Προσγειώθηκα στα πόδια μου και όρμησα προς τα μπρος.

Τι είναι; φώναξα μέσα στο κεφάλι μου.

Έρχονται, απάντησε ο Σεθ. Τουλάχιστον τρεις.

Χωρίστηκαν;

Θα τρέξω τη γραμμή προς τα πίσω στον Σεθ με ταχύτητα φωτός, υποσχέθηκε η Λία. Ένιωθα τον αέρα να φυσάει μέσα από τα πνευμόνια της, καθώς έσπρωχνε τον εαυτό της να τρέξει με απίστευτη ταχύτητα. Το δάσος περνούσε δίπλα της σαν να τη μαστίγωνε. Ως τώρα κανένας άλλος επιθετικός σχηματισμός.

Σεθ, μην τους προκαλέσεις. Περίμενέ με.

Κόβουν ταχύτητα. Ωχ –είναι τόσο άσχημο ότι δεν μπορώ να τους ακούσω. Νομίζω...

Τι;

Νομίζω ότι σταμάτησαν.

Περιμένουν την υπόλοιπη αγέλη;

Σσς. Το νιώθεις αυτό;

Απορρόφησα τις εντυπώσεις του. Το αμυδρό, αθόρυβο τρεμοφέγγισμα στον αέρα.

Κάποιος αλλάζει μορφή;

Έτσι νιώθω, συμφώνησε ο Σεθ.

Η Λία μπήκε πετώντας στο μικρό ανοιχτό χώρο, όπου περίμενε ο Σεθ. Σκάλισε με τα νύχια της τη σκόνη, σπινάροντας σαν αγωνιστικό αμάξι.

Καλύπτω τα νάτα σου, αδερφάκι.

Έρχονται, είπε νευρικά ο Σεθ. Αργά. Περπατώντας.

Κοντεύω, τους είπα. Προσπάθησα να πετάξω σαν τη Λία. Ένιωθα απαίσια που είχα χωριστεί από τον Σεθ και τη Λία με ενδεχόμενο κίνδυνο πιο κοντά στη δική τους μεριά απ' ό,τι στη δική μου. Λάθος. Έπρεπε να είμαι μαζί τους, ανάμεσα σ' εκείνους και όχι κι αν ήταν αυτό που ερχόταν.

Για κοίτα ποιος αρχίζει να φέρεται πατρικά, σκέφτηκε η Λία.

Συγκεντρώσου, Λία.

Πίσσερις, αποφάσισε ο Σεθ. Ο μικρός είχε καλά αυτιά. Τρεις λόκοι, ένας άνθρωπος.

Τότε έφτασα στο μικρό ξέφωτο, πηγαίνοντας κατευθείαν μπροστά. Ο Σεθ αναστέναξε με ανακούφιση και μετά ίσιωσε το κορμί του, ήδη στη θέση του στο δεξι μου ώμο. Η Λία πήγε στον αριστερό μου με λιγάκι λιγότερο ενθουσιασμό.

Ωστε τώρα είμαι κατώτερη από τον Σεθ, γκρίνιαξε.

Σερβίρεστε με τη σειρά που έρχεστε, σκέφτηκε ο Σεθ αντίθετα. Εξάλλου, ποτέ δεν ήσουν τρίτη τη τάξη μετά από τον Άλφα ξανά. Και πάλι αναβάθμιση είναι.

Κάτω από το μικρό μου αδερφούλη δεν είναι αναβάθμιση.

Σσς! παραπονέθηκα. Δε με νοιάζει πού θα στέκεστε. Σκάστε και ετοιμαστείτε.

Μπήκαν στο οπτικό μας πεδίο μετά από μερικά δευτερόλεπτα, περπατώντας, όπως πίστευε ο Σεθ. Ο Τζάρεντ μπροστά, με την ανθρώπινη μορφή του, με τα χέρια ψηλά. Ο Πολ κι ο Κουίλ κι ο Κόλιν στα τέσσερα πίσω του. Δεν υπήρχε τίποτα το επιθετικό στη στάση τους. Περίμεναν πίσω από τον Τζάρεντ, με τα αυτιά σηκωμένα, σε εγρήγορση, αλλά ήρεμοι.

Μα... ήταν παράξενο που ο Σαμ έστελνε τον Κόλιν αντί για τον Έμπρι. Εγώ δε θα το έκανα αυτό, αν έστελνα πρεσβευτές σε εχθρική επικράτεια. Δε θα έστελνα ένα πιτσιρίκι. Θα έστελνα τον έμπειρο πολεμιστή.

Αντιπερισπασμός; σκέφτηκε η Λία.

Θα έκαναν ο Σαμ, ο Έμπρι κι ο Μπρέντι κίνηση μόνοι τους;

Αυτό δε μου φαινόταν πιθανό.

Θέλεις να ρίξω μια ματιά; Θα τρέξω κατά μήκος της συνοριακής γραμμής και θα είμαι πίσω σε δυο λεπτά.

Να προειδοποιήσω τους Κάλεν; αναρωτήθηκε ο Σεθ.

Κι αν το όλο θέμα ήταν να μας διασπάσουν; ρώτησα. Οι Κάλεν ξέρουν ότι κάτι τρέχει. Είναι έτοιμοι.

Ο Σαμ δε θα ήταν τόσο χαζός... Ψιθύρισε η Λία, με το φόβο να τρυπάει το μυαλό της. Φανταζόταν τον Σαμ να επιτίθεται στους Κάλεν μόνο με τους δυο άλλους δίπλα του.

Όχι, δε θα το έκανε, τη διαβεβαίωσα, αν και ένιωσα κάποια αναγούλα με την εικόνα στο μυαλό της.

Εντωμεταξύ, ο Τζάρεντ και οι τρεις άλλοι λύκοι μας κοίταζαν επίμονα, περιμένοντας. Ήταν τρομακτικό να μην ακούω τι έλεγαν ο Κουίλ κι ο Πολ κι ο Κόλιν μεταξύ τους. Οι εκφράσεις τους ήταν κενές –δεν μπορούσα να τις διαβάσω.

Ο Τζάρεντ καθάρισε το λαιμό του και μετά μου κούνησε το κεφάλι. «Λευκή σημαία ανακωχής, Τζέικ. Ήρθαμε για να μιλήσουμε».

Λες να είναι αλήθεια; ρώτησε ο Σεθ.

Λογικό μου φαίνεται, αλλά...

Ναι, συμφώνησε η Λία. Αλλά...

Δε χαλαρώσαμε.

Ο Τζάρεντ κατσούφιασε. «Θα ήταν πιο εύκολο να μιλήσουμε, αν σε άκουγα κι εγώ».

Τον κοίταξα επίμονα, ώσπου να χαμηλώσει το βλέμμα. Δε θα άλλαξα μορφή, μέχρι να νιώσω καλύτερα γι' αυτή την κατάσταση. Μέχρι να βγάλω κάποιο νόημα. Γιατί ο Κόλιν; Αυτό ήταν το κομμάτι που με ανησυχούσε περισσότερο.

«Εντάξει. Τότε μάλλον θα μιλήσω μόνο εγώ», είπε ο Τζάρεντ. «Τζέικ, θέλουμε να γυρίσεις πίσω».

Ο Κουίλ έβγαλε ένα απαλό κλαψούρισμα πίσω του. Υποστηρίζοντας τη δήλωση.

«Έχεις μοιράσει την οικογένειά μας. Δε θα έπρεπε να είναι

έτσι τα πράγματα».

Δε διαφωνούσα ακριβώς με αυτό, αλλά δεν ήταν αυτό το θέμα. Υπήρχαν μερικές άλλες διαφορές στις απόψεις ανάμεσα σ' εμένα και στον Σαμ αυτή τη στιγμή.

«Ξέρουμε ότι έχεις... έντονα συναισθήματα σχετικά με το θέμα των Κάλεν. Ξέρουμε ότι αυτό είναι πρόβλημα. Αλλά αυτό είναι υπερβολική αντίδραση».

Ο Σεθ γρύλισε. Υπερβολική αντίδραση; Και το να επιτεθούμε στους συμμάχους μας χωρίς προειδοποίηση δεν είναι;

Σεθ, έχεις ακούσει ποτέ την έκφραση μάσκα ψυχραιμίας; Ηρίμησε.

Συγγνώμη.

Τα μάτια του Τζάρεντ τρεμόπαιξαν προς τον Σεθ και ξανά σ' εμένα. «Ο Σαμ είναι πρόθυμος να το πάει αργά, Τζέικομπ. Είναι ήρεμος, έχει μιλήσει στους Γέροντες. Αποφάσισαν ότι η άμεση δράση δεν είναι προς το συμφέρον κανενός σ' αυτό το σημείο».

Μετάφραση: έχουν χάσει το στοιχείο αιφνιδιασμού, σκέφτηκε η Λία.

Ήταν παράξενο πόσο ξεχωριστή ήταν η κοινή μας σκέψη. Η αγέλη ήταν ήδη η αγέλη του Σαμ, ήταν ήδη "αυτοί" για μας. Κάτι εκτός και άλλο. Ήταν ειδικά παράξενο που η Λία σκεφτόταν με αυτό τον τρόπο –το να είναι ένα αμιγές κομμάτι του "εμείς".

«Ο Μπίλι και η Σου συμφωνούν μαζί σου, Τζέικομπ, ότι μπορούμε να περιμένουμε η Μπέλλα... να χωριστεί από το πρόβλημα. Το να σκοτώσουμε εκείνη δεν είναι κάτι με το οποίο κανένας από 'μας νιώθει άνετα».

Αν και μόλις είχα κατσαδιάσει τον Σεθ γι' αυτό, δεν μπόρεσα να συγκρατήσω ένα μικρό δικό μου γρύλισμα. Ωστε δεν ένιωθαν αρκετά άνετα με το φόνο, ε;

Ο Τζάρεντ σήκωσε ξανά το χέρι του. «Ήρεμα, Τζέικ. Ξέρεις τι εννοώ. Το θέμα είναι ότι θα περιμένουμε και θα επανε-

κτιμήσουμε την κατάσταση. Θα αποφασίσουμε αργότερα αν υπάρχει πρόβλημα με το... πράγμα».

Χα, σκέφτηκε η Λία. Τι αηδίες.

Δεν το πιστεύεις;

Ξέρω τι σκέφτονται, Τζέικ. Τι σκέφτεται ο Σαμ. Υπολογίζουν ότι η Μπέλλα θα πεθάνει έτσι κι αλλιώς. Και τότε πιστεύουν ότι θα είσαι τόσο εξαλλος...

Που εγώ ο ίδιος θα ηγηθώ της επίθεσης. Τα αυτιά μου κόλλησαν στο κρανίο μου. Αυτό που μάντευε η Λία ακουγόταν πολύ εύστοχο. Και πολύ πιθανό, επίσης. Όταν... αν αυτό το πράγμα σκότωνε την Μπέλλα, θα ήταν εύκολο να ξεχάσω πώς ένιωθα για την οικογένεια του Κάρλαιλ τώρα. Πιθανότατα θα μου φαίνονταν εχθροί – τίποτα περισσότερο πέρα από βδέλλες που ρουφάνε αίμα – ξανά.

Θα στο θυμίσω εγώ, ψιθύρισε ο Σεθ.

Το ξέρω, μικρέ. Το ερώτημα είναι αν θα σε ακούσω.

«Τζέικ;» ρώτησε ο Τζάρεντ.

Αναστέναξα ξεφυσώντας.

Λία, κάνε ένα γύρο – για να είμαστε σίγουροι. Θα πρέπει να του μιλήσω, και θέλω να είμαι απόλυτα σίγουρος ότι δεν τρέχει τίποτα άλλο, ενώ έχω πάρει ανθρώπινη μορφή.

Κάνε μου τη χάρη τώρα, Τζέικ. Μπορείς να αλλάξεις μορφή μπροστά μου. Παρά τις καλύτερές μου προσπάθειες, σε έχω ξαναδεί γυμνό – δε μου κάνει μεγάλη εντύπωση, γι' αυτό μην ανησυχείς.

Δεν προσπαθώ να προστατέψω την αθωότητα των ματιών σου, προσπαθώ να προστατέψω τα νύχια μας. Δίνε του.

Η Λία ρουθούνησε μια φορά και μετά όρμησε μέσα στο δάσος. Άκουγα τα νύχια της να γδέρνουν το έδαφος, δίνοντάς της μεγαλύτερη ώθηση.

Η γύμνια ήταν ένα άβολο, αλλά αναπόφευκτο κομμάτι της ζωής της αγέλης. Πριν έρθει η Λία, κανένας μας δεν είχε δώσει σημασία σ' αυτό. Μετά τα πράγματα έγιναν αμήχανα. Η Λία

είχε μέτρια αυτοσυγκράτηση, όσον αφορά τα νεύρα της – της πήρε το συνηθισμένο χρονικό διάστημα για να σταματήσει να εκρηγνυται από τα ρούχα της, κάθε φορά που τσαντιζόταν. Όλοι μας είχαμε πάρει μάτι. Και δεν ήταν ότι δεν άξιζε τον κόπο να ρίξεις μια ματιά' απλώς δεν άξιζε καθόλου τον κόπο, όταν σε έπιανε να το σκέφτεσαι αργότερα.

Ο Τζάρεντ κι οι άλλοι είχαν καρφώσει το βλέμμα στο σημείο όπου είχε εξαφανιστεί στους θάμνους με εκφράσεις γεμάτες ανησυχία.

«Πού πάει;» ρώτησε ο Τζάρεντ.

Τον αγνόησα, κλείνοντας τα μάτια μου, ενώ συγκεντρώθηκα ξανά. Ένιωθα λες κι ο αέρας έτρεμε γύρω μου, έβγαινε από μέσα μου σε μικρά κύματα. Σηκώθηκα στα πίσω μου πόδια την κατάλληλη στιγμή, ώστε να σταθώ όρθιος, καθώς με ένα τρεμοφέγγισμα μεταμορφώθηκα σε άνθρωπο.

«Ω», είπε ο Τζάρεντ. «Γεια σου, Τζέικ».

«Γεια σου, Τζάρεντ».

«Σ' ευχαριστώ που μου μιλάς».

«Ναι».

«Θέλουμε να γυρίσεις πίσω, φίλε».

Ο Κουίλ κλαψούρισε ξανά.

«Δεν ξέρω αν είναι εύκολο, Τζάρεντ».

«Έλα σπίτι», είπε γέροντας προς τα μπρος. Παρακλητικά. «Μπορούμε να το λύσουμε αυτό. Δεν ανήκεις εδώ. Άσε τον Σεθ και τη Λία να γυρίσουν κι αυτοί σπίτι».

Γέλασα. «Καλά. Λες και δεν τους έχω χλιοπαρακαλέσει να το κάνουν αυτό από την πρώτη στιγμή».

Ο Σεθ ρουθούνησε από πίσω μου.

Ο Τζάρεντ το υπολόγισε αυτό με μάτια και πάλι επιφυλακτικά. «Τότε, λοιπόν, τι θα γίνει τώρα;»

Το σκέφτηκα για ένα λεπτό, ενώ εκείνος περίμενε.

«Δεν ξέρω. Αλλά δεν είμαι σίγουρος ότι τα πράγματα θα μπορούσαν να ξαναγίνουν φυσιολογικά, έτσι κι αλλιώς, Τζά-

ρεντ. Δεν είμαι σίγουρος πώς δουλεύει –δε νιώθω ότι μπορώ να αναβοσβήνω αυτό το θέμα του Άλφα σαν να ήταν διακόπτης, ανάλογα με τις διαθέσεις. Το νιώθω κάπως μόνιμο».

«Ακόμα ανήκεις μαζί μας».

Σήκωσα τα φρύδια μου. «Δύο Άλφα δεν μπορούν να ανήκουν στην ίδια αγέλη, Τζάρεντ. Θυμάσαι πόσο κοντά φτάσαμε χτες το βράδυ στο να γίνει κάτι κακό; Το ένστικτο είναι υπερβολικά ανταγωνιστικό».

«Τότε, λοιπόν, μήπως όλοι σας σκοπεύετε να περάσετε την υπόλοιπη ζωή σας μαζί με τα παράσιτα;» απαίτησε να μάθει. «Δεν έχετε σπίτι εδώ. Είστε ήδη χωρίς ρούχα», επισήμανε. «Θα μείνετε λύκοι για πάντα; Το ξέρεις ότι της Λία δεν της αρέσει να τρώει έτσι».

«Η Λία μπορεί να κάνει ό,τι θέλει, όταν πεινάσει. Είναι εδώ από δική της επιλογή. Εγώ δεν πρόκειται να πω σε κανέναν τι να κάνει».

Ο Τζάρεντ αναστέναξε. «Ο Σαμ λυπάται γι' αυτό που σου έκανε».

Κούνησα το κεφάλι μου. «Δεν είμαι θυμωμένος πια».

«Αλλά;»

«Αλλά δε γυρίζω πίσω, όχι τώρα. Θα περιμένουμε να δούμε πώς θα εξελιχθούν τα πράγματα κι εμείς. Και θα προσέχουμε τους Κάλεν για όσο καιρό αυτό φαίνεται απαραίτητο. Επειδή, παρά τα όσα πιστεύετε, αυτό δεν έχει να κάνει μόνο με την Μπέλλα. Προστατεύουμε αυτούς που πρέπει να προστατευθούν. Κι αυτό ισχύει και για τους Κάλεν». Τουλάχιστον για ένα μεγάλο αριθμό τους.

Ο Σεθ έβγαλε μια απαλή κραυγή συμφωνώντας.

Ο Τζάρεντ κατσούφιασε. «Τότε, μάλλον δεν υπάρχει τίποτα που να μπορώ να σου πω».

«Όχι τώρα. Θα δούμε πώς θα πάνε τα πράγματα».

Ο Τζάρεντ γύρισε για να κοιτάξει τον Σεθ, συγκεντρωμένος πάνω του τώρα, ξεχωριστά από 'μένα. «Η Σου μου ζήτησε

να σου πω –όχι, να σε ικετέψω– να γυρίσεις σπίτι. Της έχεις ραγίσει την καρδιά, Σεθ. Είναι ολομόναχη. Δεν ξέρω πώς μπορείτε εσύ κι η Λία να της το κάνετε αυτό. Να την εγκαταλείπει έτσι, όταν ο μπαμπάς σας μόλις πέθανε –»

Ο Σεθ κλαψούρισε.

«Ηρέμησε, Τζάρεντ», τον προειδοποίησα.

«Απλώς του λέω πώς έχουν τα πράγματα».

Ρουθούνησα. «Ναι, καλά». Η Σου ήταν σκληρότερη από οποιονδήποτε άνθρωπο γνώριζα. Πιο σκληρή κι απ' τον μπαμπά μου, πιο σκληρή κι από 'μένα. Αρκετά σκληρή, ώστε να χρησιμοποιήσει ψυχολογικό εκβιασμό στα παιδιά της, αν αυτό ήταν που χρειαζόταν για να γυρίσουν σπίτι. Αλλά δεν ήταν δίκαιο να μεταχειρίζεται το Σεθ έτσι. «Η Σου το ξέρει αυτό εδώ και πόσες ώρες; Και τον περισσότερο απ' αυτόν το χρόνο τον έχει περάσει με τον Μπίλι και το γερο-Κουίλ και τον Σαμ; Ναι, είμαι σίγουρος ότι σβήνει από τη μοναξιά. Φυσικά, είσαι ελεύθερος να φύγεις, αν θες, Σεθ. Το ξέρεις».

Ο Σεθ ρούφηξε τη μύτη του.

Μετά, ένα δευτερόλεπτο αργότερα, τέντωσε το ένα του αυτί προς το βορρά. Η Λία πρέπει να πλησίαζε. Θεέ μου, ήταν γρήγορη. Δύο καρδιοχτύπια και η Λία σταμάτησε γλιστρώντας πλάγια μέσα στη λόχημη λίγα μέτρα πιο πέρα. Μπήκε μέσα με ένα μικρό καλπασμό, μπαίνοντας μπροστά από τον Σεθ. Είχε τη μύτη της στον αέρα, πολύ φανερά χωρίς να κοιτάζει προς τη δική μου κατεύθυνση.

Το εκτιμούσα αυτό.

«Λία;» ρώτησε ο Τζάρεντ.

Το βλέμμα της διασταυρώθηκε με το δικό του, καθώς η μουσούδα της τραβήχτηκε λιγάκι πάνω από τα δόντια της.

Ο Τζάρεντ δε φάνηκε να εκπλήσσεται από την εχθρική της. «Λία, ξέρεις ότι δε θέλεις να είσαι εδώ».

Του γρύλισε. Της έριξα μια προειδοποιητική ματιά που δεν είδε. Ο Σεθ κλαψούρισε και τη σκούνησε με τον ώμο του.

«Συγγνώμη», είπε ο Τζάρεντ. «Μάλλον δε θα έπρεπε να κάνω υποθέσεις. Αλλά εσύ δεν έχεις δεσμούς με τις βδέλλες».

Η Λία κοίταξε τον αδερφό της πολύ σκόπιμα και μετά εμίνα.

«Εντάξει, θέλεις να προσέχεις τον Σεθ, το πάνω», είπε ο Τζάρεντ. Τα μάτια του άγγιξαν το πρόσωπό μου και μετά γύρισαν πάλι στο δικό της. Πιθανότατα αναρωτιόταν γι' αυτό το δεύτερο βλέμμα –όπως κι εγώ. «Αλλά ο Τζέικ δεν πρόκειται να αφήσει να του συμβεί τίποτα, κι αυτός δε φοβάται να είναι εδώ». Ο Τζάρεντ έκανε μια γκριμάτσα. «Εν πάση περιπτώσει, σε παρακαλώ, Λία. Σε θέλουμε πίσω. Ο Σαμ σε θέλει πίσω».

Η ουρά της Λία συσπάστηκε.

«Ο Σαμ μου είπε να ικετέψω. Μου είπε κυριολεκτικά να πέσω στα γόνατα, αν χρειαστεί. Σε θέλει να γυρίσεις, Λι-λι, εκεί όπου ανήκεις».

Είδα τη Λία να τραβιέται πίσω, όταν ο Τζάρεντ χρησιμοποίησε το παλιό παρατσούκλι του Σαμ γι' αυτήν. Και τότε, όταν πρόσθεσε εκείνες τις τελευταίες τρεις λέξεις, οι τρίχες στην κορυφή του κεφαλιού της σηκώθηκαν κι έβγαλε μια μεγάλη σειρά από γυυλίσιμα μέσα από τα δόντια της. Δεν ήταν ανάγκη να είμαι μέσα στο κεφάλι της για να ακούσω τις βρισιές με τις οποίες τον στόλιζε, και ούτε κι εκείνος. Σχεδόν μπορούσες να ακούσεις τα ακριβή λόγια που χρησιμοποιούσε.

Περίμενα, μέχρι που τελείωσε. «Θα ρισκάρω να μαντέψω, αλλά νομίζω πως η Λία ανήκει εκεί όπου θέλει να ανήκει».

Η Λία γρύλισε, αλλά καθώς αγριοκοίταζε τον Τζάρεντ, κατάλαβα ότι συμφωνούσε.

«Κοίτα, Τζάρεντ, είμαστε ακόμα οικογένεια, εντάξει; Θα ξεπεράσουμε τη διαμάχη, αλλά μέχρι να γίνει αυτό, μάλλον καλύτερα να μείνετε στη γη σας. Κανένας δε θέλει έναν οικογενειακό καβγά, σωστά; Ούτε κι ο Σαμ το θέλει αυτό, έτσι δεν είναι;»

«Φυσικά και όχι», είπε κοφτά ο Τζάρεντ. «Θα μείνουμε στη γη μας. Αλλά πού είναι η δική σου γη, Τζέικομπ; Είναι η γη των βρικόλακων;»

«Όχι, Τζάρεντ. Αυτή τη στιγμή είμαι άστεγος. Αλλά μην ανησυχείς –αυτό δεν πρόκειται να κρατήσει για πάντα». Ήπρεπε να πάρω μια ανάσα. «Δεν έχει μείνει τόσος πολύς... χρόνος. Εντάξει; Μετά οι Κάλεν πιθανότατα θα φύγουν, κι ο Σεθ κι η Λία θα γυρίσουν σπίτι».

Η Λία κι ο Σεθ κλαψούρισαν μαζί, καθώς οι μύτες τους στράφηκαν προς την κατεύθυνσή μου ταυτόχρονα.

«Κι εσύ, Τζέικ;»

«Θα γυρίσω στο δάσος, νομίζω. Δεν μπορώ να μείνω στο Λα Πους. Δύο Άλφα σημαίνουν υπερβολική ένταση. Εξάλλου, προς τα κει πήγαινα έτσι κι αλλιώς. Πριν από όλο αυτόν το χαμό».

«Και αν χρειαζόμαστε να μιλήσουμε;» ρώτησε ο Τζάρεντ.

«Βγάλτε ουρλιαχτό –αλλά προσέξτε τα σύνορα, εντάξει; Θα έρθουμε εμείς να σας βρούμε. Κι ο Σαμ δεν είναι ανάγκη να στέλνει τόσους πολλούς. Δε θέλουμε να τσακωθούμε».

Ο Τζάρεντ κατσούφιασε, αλλά έγνεψε. Δεν του άρεσε που έθετα όρους στον Σαμ. «Θα τα πούμε, Τζέικ. Ή όχι». Κούνησε το χέρι του με μισητή καρδιά.

«Στάσου, Τζάρεντ. Ο Έμπρι είναι καλά;»

Έκπληξη πέρασε από το πρόσωπό του. «Ο Έμπρι; Βέβαια, μια χαρά. Γιατί;»

«Απλώς αναρωτιόμουν γιατί ο Σαμ έστειλε τον Κόλιν».

Παρατήρησα την αντίδρασή του, ακόμα γεμάτος καχυποψία ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Είδα κάποια γνώση να αστράφτει μέσα στα μάτια του, αλλά δεν έμοιαζε με το είδος που περίμενα εγώ.

«Αυτό δεν είναι δική σου δουλειά πια, Τζέικ».

«Μάλλον όχι. Απλή περιέργεια».

Είδα κάτι να τραβιέται πίσω με την άκρη του ματιού μου,

αλλά δεν το σχολίασα μεγαλόφωνα, επειδή δεν ήθελα να προδώσω τον Κουίλ. Αντιδρούσε στο θέμα.

«Θα ενημερώσω τον Σαμ για... τις οδηγίες σου. Αντίο, Τζέικομπ».

Αναστέναξα. «Ναι. Γεια σου, Τζάρεντ. Ε, πες στον μπαμπά μου ότι είμαι εντάξει, μπορείς; Κι ότι λυπάμαι, κι ότι τον αγαπώ».

«Θα του το πω».

«Ευχαριστώ».

«Ελάτε, παιδιά», είπε ο Τζάρεντ. Γύρισε από την άλλη μεριά, φεύγοντας από το οπτικό μας πεδίο για να αλλάξει μορφή, επειδή ήταν μπροστά η Λία. Ο Πολ κι ο Κόλιν ήταν ακριβώς από πίσω του, αλλά ο Κουίλ δίστασε. Ούρλιαξε μαλακά, κι έκανα ένα βήμα προς το μέρος του.

«Ναι, κι εμένα μου λείπεις, αδερφέ».

Ο Κουίλ έτρεξε προς εμένα, με το κεφάλι του σκυμμένο κάτω σκυθρωπά. Τον χτύπησα χαϊδευτικά στον ώμο.

«Όλα θα πάνε καλά».

Εκείνος κλαψούρισε.

«Πες στον Έμπρι ότι μου λείπετε στις δυο πλευρές μου».

Έγνεψε και μετά πίεσε τη μύτη του στο μέτωπό μου. Η Λία ρουθούνισε. Ο Κουίλ σήκωσε το κεφάλι για να κοιτάξει ψηλά, αλλά όχι εκείνη. Κοίταξε πίσω πάνω από τον ώμο του, προς τα κει που είχαν πάει οι άλλοι.

«Ναι, γύρνα σπίτι», του είπα.

Ο Κουίλ ούρλιαξε ξανά και ακολούθησε τους άλλους. Έβαζα στοίχημα ότι ο Τζάρεντ δε θα περίμενε με μεγάλη υπομονή. Αμέσως μόλις έφυγε, τράβηξα τη ζεστασιά από το κέντρο του σώματός μου και την άφησα να διαπεράσει τα άκρα μου. Σε ένα ξέσπασμα ζέστης, ήμουν και πάλι στα τέσσερα.

Νόμιζα ότι θα τον φιλούσες, είπε η Λία γελώντας κοροϊδευτικά

Δεν της έδωσα σημασία.

Σας πείραξε όλο αυτό; τους ρώτησα. Με ανησυχούσε το να μιλάω αντιπροσωπεύοντας εκείνους μ' αυτό τον τρόπο, όταν δεν μπορούσα να ακούσω ακριβώς τι σκέφτονταν. Δεν ήθελα να υποθέτω πράγματα. Δεν ήθελα να είμαι σαν τον Τζάρεντ και' αυτό τον τρόπο. Μήπως είπα κάτι που δε θέλατε να πω; Μήπως δεν είπα κάτι που έπρεπε να πω;

Τα πήγες τέλεια, Τζέικ! με ενθάρρυνε ο Σεθ.

Θα μπορούσες να είχες χτυπήσει τον Τζάρεντ, σκέφτηκε η Λία. Δε θα με πείραζε αυτό.

Μάλλον ξέρουμε γιατί δεν άφησαν τον Έμπρι να έρθει, σκέφτηκε ο Σεθ.

Δεν καταλάβαινα. Δεν τον άφησαν;

Τζέικ, δεν είδες τον Κουίλ; Είναι αρκετά διχασμένος, έτσι δεν είναι; Θα στοιχημάτιζα δέκα προς ένα ότι ο Έμπρι είναι ακόμα χειρότερα. Κι ο Έμπρι δεν έχει καμία Κλερ. Δεν υπάρχει περίπτωση ο Κουίλ να τα μαζέψει και να φύγει από το Λα Πουζ. Ο Έμπρι μπορεί. Έτσι, ο Σαμ δεν πρόκειται να το ρισκάρει να πειστεί ο Έμπρι να τον αφήσει σύζυλο. Δε θέλει να γίνει η αγέλη μας μεγαλύτερη απ' ό,τι είναι τώρα.

Αλήθεια; Λες; Αμφιβάλλω ότι τον Έμπρι θα τον πείραζε να λισκίσει μερικούς Κάλεν.

Μα είναι ο καλύτερός σου φίλος, Τζέικ. Αυτός κι ο Κουίλ θα προτιμούσαν να στέκονται δίπλα σου παρά απέναντί σου σε μια μάχη.

Λοιπόν, χαίρομαι που ο Σαμ τον κράτησε σπίτι, τότε. Αυτή η αγέλη είναι αρκετά μεγάλη. Αναστέναξα. Εντάξει, λοιπόν. Άρα είμαστε καλά, για την ώρα. Σεθ, σε πειράζει να έχεις το νου σου για λίγο; Η Λία κι εγώ χρειαζόμαστε κι οι δυο να την πέσουμε για ύπνο. Αυτό φάνηκε έντιμο, αλλά ποιος ξέρει; Μπορεί να ήταν παραπλανητική κίνηση.

Δεν ήμουν πάντα τόσο παρανοϊκός, αλλά θυμώμουν την αισθηση της αφοσίωσης του Σαμ. Η απόλυτη μονόδρομη συγκέντρωση στο να καταστρέψει τον κίνδυνο που έβλεπε. Θα

εκμεταλλευόταν το γεγονός ότι τώρα μπορούσε να μας πει ψέματα;

Κανένα πρόβλημα! Ο Σεθ ήταν υπερβολικά πρόθυμος να κάνει ό,τι μπορούσε. Θέλεις να πάω να εξηγήσω στους Κάλεν; Μάλλον θα είναι ακόμα κάπως τσιτωμένοι.

Άσ' το σ' εμένα αυτό. Θέλω να ελέγξω πώς πάνε τα πράγματα, έτσι κι αλλιώς.

Έπιασαν το βουητό των εικόνων μέσα στον καμένο μου εγκέφαλο.

Ο Σεθ κλαψούρισε έκπληκτος. Μπλιάξ.

Η Λία τίναξε το κεφάλι της προς-πίσω σαν να προσπαθούσε να διώξει την εικόνα από το μυαλό της. Αυτό είναι με ευκολία το πιο αηδιαστικό πράγμα που έχω ακούσει ποτέ στη ζωή μου. Μπλιάξ. Αν υπήρχε κάτι στο στομάχι μου, θα είχε ανέβει πάνω.

Είναι βρικόλακες, υποθέτω, είτε ο Σεθ κάνοντας μια παραχώρηση μετά από ένα λεπτό, αντισταθμιζοντας την αντίδραση της Λία. Θέλω να πω, λογικό μου φαίνεται. Κι αν βοηθάει τη Μπέλλα, είναι καλό πράγμα, σωστά;

Κι εγώ κι η Λία τον κοιτάξαμε επίμονα.

Τι;

Της έπεφτε της μαμάς πολύ συχνά όταν ήταν μωρό, μου είπε η Λία.

Με το κεφάλι προφανώς.

Επίσης έτρωγε τα κάγκελα της κούνιας του.

Με μπογιά από μόλυβδο;

Έτσι φαίνεται, σκέφτηκε εκείνη.

Ο Σεθ ρουθούνησε. Αστείο. Γιατί δεν το βουλώνετε οι δυο σας και να πάτε για ύπνο;

14. ΞΕΡΕΙΣ ΟΤΙ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΕΙΝΑΙ ΑΣΧΗΜΑ ΟΤΑΝ ΝΙΩΘΕΙΣ ΤΥΨΕΙΣ ΠΟΥ ΗΣΟΥΝ ΑΓΕΝΗΣ ΣΤΟΥΣ ΒΡΙΚΟΛΑΚΕΣ

Όταν γύρισα στο σπίτι, δεν ήταν κανείς έξω να περιμένει την αναφορά μου. Ήταν ακόμα σε συναγερμό;

Όλα είναι εντάξει, σκέφτηκα κουρασμένα.

Τα μάτια μου γρήγορα έπιασαν μια μικρή αλλαγή στο οικείο σκηνικό. Υπήρχε ένας σωρός ανοιχτόχρωμου υφάσματος στο κάτω-κάτω σκαλί της βεράντας. Με μια δρασκελιά βρέθηκα από πάνω για να ερευνησω. Κρατώντας την ανάσα μου, επειδή η μυρωδιά των βρικόλακων είχε μείνει στο ύφασμα τόσο έντονα που ήταν απίστευτο, σκούνησα το σωρό με τη μύτη μου.

Κάποιος είχε αφήσει ρούχα. Χα. Ο Έντουαρντ πρέπει να έπιασε τη στιγμή του εκνευρισμού μου, καθώς όρμησα έξω από την πόρτα. Λοιπόν. Αυτό ήταν... ευγενικό. Και παράξενο.

Πήρα τα ρούχα επιφυλακτικά ανάμεσα στα δόντια μου

–μπλιάξ– και τα κουβάλησα πίσω στα δέντρα. Για καλό και για κακό, σε περίπτωση που αυτό ήταν κανένα αστείο από την ξανθιά ψυχοπαθή, κι εκεί μέσα ήταν ένα σωρό κοριτσιίστικα πράγματα. Βάζω στοίχημα ότι θα της άρεσε πολύ να δει την έκφραση στο ανθρώπινό μου πρόσωπο, καθώς θα στεκόμουν εκεί γυμνός, κρατώντας ένα καλοκαιρινό φορεματάκι με τιράντες.

Στο καταφύγιο των δέντρων, έριξα κάτω το σωρό που βρομούσε κι άλλαξα μορφή. Τίναξα τα ρούχα, χτυπώντας τα πάνω σ' ένα δέντρο για να διώξω λίγη από τη μυρωδιά τους. Ήταν σίγουρα αγορίστικα ρούχα –ένα μπεζ παντελόνι κι ένα λευκό πουκάμισο. Κανέναν από αυτά δεν ήταν αρκετά μακρύ, αλλά έδειχναν ότι θα χωρούσα μέσα. Πρέπει να ήταν του Έμετ. Γύρισα πάνω τις μανσέτες στα μανίκια του πουκάμισου, αλλά δεν μπορούσα να κάνω πολλά με το παντελόνι. Ε, τι να κάνουμε;

Έπρεπε να παραδεχτώ ότι ένωθα καλύτερα με μερικά ρούχα στην κατοχή μου, έστω και με ρούχα που βρομούσαν και που δεν ήταν ακριβώς στο μέγεθός μου. Ήταν δύσκολο να μην μπορώ να πεταχτώ στο σπίτι και να αρπάξω το παντελόνι μιας ακόμα παλιάς φόρμας, όταν το χρειαζόμουν. Το θέμα του αστέγου ξανά –δεν είχα πουθενά για να γυρίσω εκεί. Ούτε και καθόλου υπάρχοντα, πράγμα το οποίο δε με ενοχλούσε και πολύ τώρα, αλλά πιθανότατα θα γινόταν εκνευριστικό σύντομα.

Εξουθενωμένος, ανέβηκα αργά τα σκαλιά της βεράντας των Κάλεν φορώντας τα καινούρια μου λουσατά από δευτερο χέρι ρούχα, αλλά δίστασα, όταν έφτασα στην πόρτα. Χτύπησα; Ανόητο, όταν ήξεραν ότι είμαι εδώ. Αναρωτήθηκα γιατί κανένας δεν το αναγνώρισε αυτό –κανένας δε μου είπε να μπω ή να ξεκουμπιστώ. Τελοσπάντων. Ανασήκωσα τους ώμους και μπήκα μέσα μόνος μου.

Κι άλλες αλλαγές. Το δωμάτιο είχε ξαναγίνει φυσιολογικό –περίπου– μέσα στα τελευταία είκοσι λεπτά. Η μεγάλη επί-

πιδη οθόνη ήταν αναμμένη, με χαμηλωμένο τον ήχο, δείχνοντας κάποια γυναικεία συναισθηματική ταινία που κανένας δε φαινόταν να παρακολουθεί. Ο Κάρλαιλ κι η Έσμι στέκονταν δίπλα στα πίσω παράθυρα, που ήταν ανοιχτά προς το ποτάμι ξανά. Η Άλις, ο Τζάσπερ κι ο Έμετ δε φαινόταν, αλλά τους άκουγα να μουρμουρίζουν επάνω. Η Μπέλλα ήταν στον καναπέ, όπως και χθες, με ένα μόνο σωληνάκι ακόμα σφηνωμένο μέσα της, κι έναν ορό να κρέμεται πίσω από την πλάτη του καναπέ. Ήταν φασκιωμένη σαν κρεμμύδι μέσα σε κανένα-δυο παχιά παπλώματα, άρα τουλάχιστον με είχαν ακούσει πριν. Η Ρόζαλι καθόταν με σταυρωμένα τα πόδια στο πάτωμα, δίπλα στο κεφάλι της. Ο Έντουαρντ καθόταν στο άλλο άκρο του καναπέ με τα τυλιγμένα πόδια της Μπέλλα στην αγκαλιά του. Σήκωσε τα μάτια, όταν μπήκα μέσα, και μου χαμογέλασε –μια μικρή σύσπαση του στόματός του– σαν να τον ευχαριστούσε κάτι.

Η Μπέλλα δε με άκουσε. Σήκωσε τα μάτια, μόνο όταν το έκανε κι εκείνος, και τότε χαμογέλασε κι αυτή. Με πραγματική ενέργεια, όλο της το πρόσωπο φωτίστηκε. Δε θυμόμουν πότε ήταν η τελευταία φορά που ήταν τόσο ενθουσιασμένη βλέποντάς με.

Τι ήταν αυτό το πράγμα; Για όνομα του Θεού, ήταν παντρεμένη! Και μάλιστα ευτυχισμένα –δεν υπήρχε καμία αμφιβολία ότι ήταν ερωτευμένη με το βρικολακά της πέρα από τα όρια της λογικής. Κι από πάνω, ήταν και υπερβολικά έγκνος.

Τότε γιατί ήταν ανάγκη να δείχνει τέτοιο ενθουσιασμό, όταν με έβλεπε, διάολε; Σαν να της έφτιαχνα ολόκληρη τη μέρα περνώντας το κατώφλι της πόρτας.

Αν δεν την ένοιαζε... Ή ακόμα καλύτερα –αν δε με ήθελε εκεί γύρω. Θα ήταν τόσο πολύ πιο εύκολο να μείνω μακριά...

Ο Έντουαρντ φαινόταν να συμφωνεί με τις σκέψεις μου –ήμασταν στο ίδιο μήκος κύματος τόσο πολύ τώρα τελευταία, που ήταν τρελό. Τώρα κατσούφιαζε, καθώς διάβαζε το πρόσω-

πό της, ενώ μου χαμογελούσε ακτινοβολώντας.

«Ήθελαν απλώς να μιλήσουμε», ψέλλισα, με φωνή αργή και βαριά από την εξάντληση. «Καμία επίθεση στον ορίζοντα».

«Ναι», απάντησε ο Έντουαρντ. «Τα περισσότερα τα άκουσα».

Αυτό με ξύπνησε κάπως. Ήμασταν σε απόσταση πέντε χιλιομέτρων περίπου. «Πώς;»

«Αρχίζω και σε ακούω πιο καθαρά – είναι θέμα οικειότητας και συγκέντρωσης. Επίσης, είναι ελαφρώς πιο εύκολο να ακούσω τις σκέψεις σου, όταν έχεις την ανθρώπινη μορφή σου. Έτσι άκουσα τα περισσότερα απ' όσα συνέβησαν εκεί έξω».

«Α». Αυτό με ενόχλησε λιγάκι, αλλά χωρίς κανένα σοβαρό λόγο, έτσι το έδιωξα από το μυαλό μου με ένα ανασήκωμα των ώμων. «Ωραία. Δε μου αρέσει να λέω τα ίδια και τα ίδια».

«Θα σου έλεγα να πας να κοιμηθείς» είπε η Μπέλλα «αλλά μαντεύω ότι θα σωριαστείς στο πάτωμα σε έξι δευτερόλεπτα περίπου, άρα δεν έχει κανένα νόημα μάλλον».

Ήταν εκπληκτικό το πόσο καλύτερα ακουγόταν, πόσο πιο δυνατή φαινόταν. Μύριζα φρέσκο αίμα και είδα ότι το ποτήρι ήταν πάλι στα χέρια της. Πόσο αίμα θα χρειαζόταν για να διατηρηθεί στη ζωή; Σε κάποιο σημείο, μήπως θα άρχιζαν να φέρνουν τους γείτονες;

Κατευθύνθηκα προς την πόρτα, μετρώντας τα δευτερόλεπτα γι' αυτήν, καθώς περπατούσα. «Ένα προβατάκι... δύο προβατάκια...»

«Πού είναι το μαντρί, κοπρίτη;» μουρμούρισε η Ρόζαλι.

«Ξέρεις πώς πνίγεται μια ξανθιά, Ρόζαλι;» ρώτησα χωρίς να σταματήσω ή να γυρίσω για να την κοιτάξω. «Κόλλα έναν καθρέφτη στον πάτο μιας πισίνας».

Άκουσα τον Έντουαρντ να γελάει πνιχτά, καθώς έκλεινα την πόρτα τραβώντας την. Η διάθεσή του έμοιαζε να βελτιώνεται σε ακριβή αναλογία με την υγεία της Μπέλλα.

«Το έχω ήδη ακούσει αυτό», μου φώναξε η Ρόζαλι.

Κατέβηκα με κόπο τα σκαλιά, με μοναδικό μου σκοπό να σωρθώ αρκετά μακριά μέσα στα δέντρα, ώστε ο αέρας να είναι και πάλι καθαρός. Σκόπευα να παρατήσω τα ρούχα σε μια βολική απόσταση από το σπίτι για μελλοντική χρήση, αντί να τα δέσω στο πόδι μου, για να μη μυρίζω ούτε κι αυτά. Καθώς πισπάτευα αδέξια τα κουμπιά του καινούριου μου πουκαμίσου, σκέφτηκα τυχαία ότι τα κουμπιά δε θα γίνονταν ποτέ της μόδας για τους λυκάνθρωπους.

Άκουσα τις ομιλίες, ενώ πάσχιζα να διασχίσω το γρασίδι.

«Πού πας;» ρώτησε η Μπέλλα.

«Είναι κάτι που ξέχασα να του πω».

«Άσε τον Τζέικομπ να κοιμηθεί – αυτό μπορεί να περιμένει».

Ναι, σε παρακαλώ, άσε τον Τζέικομπ να κοιμηθεί.

«Ένα λεπτό θα κάνω μόνο».

Γύρισα αργά. Ο Έντουαρντ είχε ήδη βγει έξω. Είχε μια απολογία στην έκφρασή του, καθώς με πλησίαζε.

«Θεέ μου, τι είναι πάλι;»

«Συγγνώμη», είπε και μετά δίστασε, σαν να μην ήξερε πώς να διατυπώσει αυτό που σκεφτόταν.

Τι μπορεί να έχεις στο μυαλό σου, εσύ που διαβάζεις τα μυαλά των άλλων;

«Όταν μιλούσες στους απεσταλμένους του Σαμ νωρίτερα» μουρμούρισε «έκανα μια ταυτόχρονη αναμετάδοση στον Κάρλαϊλ και την Έσμι και τους υπόλοιπους αυτών που άκουγα. Ανησυχούν».

«Κοίτα, δε θα σταματήσουμε να σας φυλάμε. Δεν είναι ανάγκη να πιστεύετε τον Σαμ, όπως τον πιστεύουμε εμείς. Όπως και να 'χει, θα έχουμε τα μάτια μας δεκατέσσερα».

«Όχι, όχι, Τζέικομπ. Όχι γι' αυτό. Εμπιστευόμαστε την κρίση σας. Η Έσμι προβληματίστηκε από τις δυσκολίες που όλο αυτό προκαλεί στην αγέλη σου. Μου ζήτησε να σου μιλή-

σω ιδιαιτέρως γι' αυτό».

Αυτό με αιφνιδίασε. «Τις δυσκολίες;»

«Ειδικά για το θέμα του ότι είστε άστεγοι. Έχει αναστατωθεί πολύ που είστε όλοι τόσο ... στερημένοι».

Ρουθούνισα. Υπερπροστατευτική μαμά βρικολάκας – παράξενο. «Είμαστε σκληραγωγημένοι. Πες της να μην ανησυχεί».

«Και πάλι θα ήθελε να κάνει ό,τι μπορεί. Έχω την εντύπωση ότι η Λία προτιμάει να μην τρώει με τη μορφή του λύκου;»

«Και;» απαιτήσα να μάθω.

«Να, έχουμε φυσιολογικό φαγητό εδώ, Τζέικομπ. Για να κρατάμε τα προσχήματα και φυσικά, για την Μπέλλα. Η Λία είναι ευπρόσδεκτη να φάει ό,τι θέλει. Όλοι σας».

«Θα μεταφέρω το μήνυμα».

«Η Λία μας μισεί».

«Και λοιπόν;»

«Λοιπόν, προσπάθησε να το μεταφέρεις με τέτοιο τρόπο, ώστε να την κάνεις να το σκεφτεί, αν δε σε πειράζει».

«Θα κάνω ό,τι μπορώ».

«Κι έπειτα είναι το θέμα των ρούχων».

Κοίταξα κάτω αυτά που φορούσα εγώ. «Α, ναι. Ευχαριστώ». Πιθανότατα δε θα ήταν ευγενικό να αναφέρω πόσο πολύ βρομούσαν.

Χαμογέλασε, λιγάκι μόνο. «Μπορούμε εύκολα να βοηθήσουμε σε όποιες ανάγκες έχετε σ' αυτό τον τομέα. Η Άλις σπάνια μας επιτρέπει να φοράμε το ίδιο πράγμα δυο φορές. Έχουμε στοίβες ολοκαίνουριων ρούχων που προορίζονται για φιλανθρωπικές οργανώσεις, και φαντάζομαι ότι η Λία πρέπει να φοράει πάνω-κάτω το νούμερο της Έσμι ... »

«Δεν είμαι σίγουρος πώς θα νιώσει για δεύτερο χέρι από βδέλλες. Δεν είναι τόσο πρακτική όσο εγώ».

«Βασίζομαι πάνω σου, ώστε να παρουσιάσεις την προσφορά με τον πιο ευνοϊκό τρόπο. Όπως και την προσφορά για

οποιοδήποτε άλλο αντικείμενο που μπορεί να χρειαστείτε ή μέσο μεταφοράς ή στιδήποτε άλλο. Και ντους, επίσης, εφόσον προτιμάτε να κοιμάστε έξω. Σας παρακαλώ ... μη θεωρείτε τους εαυτούς σας χωρίς τα προνόμια ενός σπιτιού».

Είπε τα τελευταία λόγια μαλακά – χωρίς να προσπαθεί να μιλήσει χαμηλόφωνα αυτή τη φορά, αλλά με κάποιο είδος πραγματικού συναισθήματος.

Τον κοίταξα επίμονα για ένα δευτερόλεπτο, ανοιγοκλείνοντας τα μάτια νυσταγμένα. «Αυτό είναι, εεε, ευγενικό εκ μέρους σας. Πες στην Έσμι ότι εκτιμάμε την, εεε, τη σκέψη. Αλλά η περίμετρος περνάει μέσα από το ποτάμι σε κάποια σημεία, έτσι είμαστε αρκετά καθαροί, ευχαριστούμε».

«Παρ' όλα αυτά, θα μπορούσες να μεταφέρεις την προσφορά;»

«Καλά, καλά».

«Σ' ευχαριστώ».

Γύρισα από την άλλη μεριά, μόνο για να σταματήσω απότομα, όταν άκουσα τη χαμηλή, γεμάτη πόνο κραυγή από μέσα από το σπίτι. Μέχρι να γυρίσω ξανά προς τα κει, εκείνος είχε ήδη εξαφανιστεί.

Τι έγινε πάλι;

Τον ακολούθησα, σέρνοντας τα πόδια μου σαν ζόμπι. Χρησιμοποιώντας επίσης και περίπου τον ίδιο αριθμό εγκεφαλικών κυττάρων. Δεν ένιωθα σαν να είχα επιλογή. Κάτι δεν πήγαινε καλά. Θα πήγαινα να δω τι ήταν. Δε θα υπήρχε τίποτα που να μπορώ να κάνω. Και θα ένιωθα χειρότερα.

Έμοιαζε αναπόφευκτο.

Μπήκα ξανά μέσα. Η Μπέλλα αγκομαχούσε, κουλουριασμένη πάνω από το εξόγκωμα στο κέντρο του κορμιού της. Η Ρόζαλι την κρατούσε, ενώ ο Έντουαρντ, ο Κάρλαϊλ και η Έσμι ήταν όλοι από πάνω της. Μια φευγαλέα κίνηση μου τράβηξε την προσοχή. Η Άλις ήταν στην κορυφή της σκάλας με το βλέμμα καρφωμένο κάτω στο δωμάτιο και τα χέρια της κολ-

λημένα στους κροτάφους της. Ήταν παράξενο –σαν να την εμπόδιζε κάποιος να μπει με κάποιο τρόπο.

«Δώσε μου ένα δευτερόλεπτο, Κάρλαιλ», είπε η Μπέλλα αγκομαχώντας.

«Μπέλλα» είπε ο γιατρός ανήσυχος «άκουσα κάτι να ραγίζει. Πρέπει να ρίξω μια ματιά».

«Είμαι σίγουρη» –αγκομαχητό– «ότι ήταν πλευρά. Ωχ. Ναι. Εδώ ακριβώς». Έδειξε στην αριστερή της μεριά προσεχτική να μην ακουμπήσει.

Τώρα έσπαγε τα κόκαλά της.

«Πρέπει να βγάλω μια ακτινογραφία. Μπορεί να υπάρχουν θραύσματα. Δε θέλουμε να τρυπήσει τίποτα».

Η Μπέλλα πήρε μια βαθιά ανάσα. «Εντάξει».

Η Ρόζαλι σήκωσε την Μπέλλα προσεχτικά. Ο Έντουαρντ έμοιαζε σαν να ήταν έτοιμος να διαφωνήσει, αλλά η Ρόζαλι γύμνωσε τα δόντια της και γρύλισε: «Την κρατάω ήδη».

Άρα η Μπέλλα ήταν πιο δυνατή τώρα, αλλά το ίδιο και το πράγμα. Δεν μπορούσες να αφήσεις τον ένα να πεθάνει της πείνας χωρίς να πεθάνει της πείνας κι ο άλλος, και το ίδιο συνέβαινε και με τη βελτίωση. Κανένας τρόπος να νικήσουμε.

Η Ξανθούλα μετέφερε την Μπέλλα γρήγορα ανεβαίνοντας τη μεγάλη σκάλα, με τον Κάρλαιλ και την Έσμι ακριβώς από πίσω της, κανένας από τους οποίους δεν έδωσε καμία σημασία σ' εμένα που στεκόμουν άναυδος στο κατώφλι της πόρτας.

Είχαν, λοιπόν, τράπεζα αίματος και μηχάνημα για ακτινογραφίες; Μάλλον ο γιατρός έφερε τη δουλειά του μαζί του στο σπίτι.

Ήμουν υπερβολικά κουρασμένος για να τους ακολουθήσω, υπερβολικά κουρασμένος για να κουνηθώ. Έγειρα πάνω στον τοίχο και μετά γλίστρησα στο πάτωμα. Η πόρτα ήταν ακόμα ανοιχτή, και έστριψα τη μύτη μου προς τα κει, ευγνώμων για το καθαρό αεράκι που φυσούσε προς τα μέσα. Ακούμπησα το κεφάλι μου πάνω στην κολόνα του τοίχου και έστησα αυτί.

Άκουγα τον ήχο του μηχανήματος για τις ακτινογραφίες επάνω. Ή ίσως απλώς υπέθετα ότι ήταν αυτό. Και μετά τον ήχο των πιο ελαφρών βημάτων να κατεβαίνουν τις σκάλες. Δεν κοίταξα για να δω ποιος βρικολακας ήταν.

«Θέλεις κανένα μαξιλάρι;» με ρώτησε η Άλις.

«Όχι», ψέλλισα. Τι είχαν πάθει όλοι με την πιεστική φιλοξενία; Με έκανε να ανατριχιάζω.

«Αυτό δε δείχνει πολύ βολικό», παρατήρησε.

«Δεν είναι».

«Τότε γιατί δεν κουνιέσαι;»

«Κουρασμένος. Γιατί δεν είσαι επάνω με τους υπόλοιπους;» της αντιγύρισα.

«Πονοκέφαλος», απάντησε.

Γύρισα το κεφάλι μου για να την κοιτάξω.

Η Άλις ήταν ένα μικροσκοπικόπραματάκι. Περίπου στο μέγεθος του ενός χεριού μου. Έδειχνε ακόμα πιο μικρή τώρα, κάπως σκεβρωμένη. Το μικρό της πρόσωπο ήταν σαν ζουλιγμένο.

«Οι βρικολακες έχουν πονοκεφάλους;»

«Όχι τους φυσιολογικούς».

Ρουθούνισα. Φυσιολογικοί βρικολακες.

«Λοιπόν, πώς και δεν είσαι πια ποτέ μαζί με την Μπέλλα;» ρώτησα κάνοντας την ερώτηση κατηγορία. Δε μου είχε περάσει από το νου ξανά, επειδή το κεφάλι μου ήταν γεμάτο με άλλες βλακειές, αλλά ήταν περίεργο που η Άλις δεν ήταν ποτέ κοντά στην Μπέλλα, όχι από τότε που είχα έρθει εδώ. Ίσως αν η Άλις ήταν στο πλευρό της, να μην ήταν η Ρόζαλι. «Νόμιζα ότι εσείς οι δυο ήσασταν έτσι». Εμπλεξα δυο από τα δάχτυλά μου.

«Όπως είπα» –κουλουριάστηκε στο πλακάκι λίγα εκατοστά πιο πέρα από 'μένα, τυλίγοντας τα αδύνατα μπράτσα της γύρω από τα αδύνατα γόνατά της– «πονοκέφαλος».

«Η Μπέλλα σου δημιουργεί πονοκέφαλο;»

«Ναι».

Έσμιξα τα φρύδια μου. Ήμουν πολύ σίγουρος ότι ήμουν πολύ κουρασμένος για γρίφους. Άφησα το κεφάλι μου να ξαναγυρίσει προς τον καθαρό αέρα κι έκλεισα τα μάτια.

«Όχι η Μπέλλα στην πραγματικότητα», διόρθωσε. «Το... έμβρυο».

Α, να και κάποιος άλλος που ένιωθε όπως κι εγώ. Ήταν αρκετά εύκολο να το αναγνωρίσω. Είπε τη λέξη με μισή καρδιά, όπως κι ο Έντουαρντ.

«Δεν το βλέπω», μου είπε, αν και θα μπορούσε να μιλάει και στον εαυτό της. Θα μπορούσα κάλλιστα να έχω ήδη φύγει. «Δε βλέπω τίποτα σχετικά μ' αυτό. Όπως και μ' εσένα».

Τραβήχτηκα πίσω φοβισμένος και μετά έτριξα τα δόντια μου. Δε μου άρεσε να με συγκρίνουν με το πλάσμα.

«Η Μπέλλα είναι στη μέση. Είναι κουλουριασμένη γύρω του, έτσι είναι... θολή. Σαν κακή τηλεοπτική λήψη –σαν να προσπαθείς να επικεντρώσεις το βλέμμα σου σ' εκείνους τους θαμπούς ανθρώπους που κινούνται σπασμωδικά στην οθόνη. Και δεν μπορώ να δω περισσότερο από μερικά λεπτά στο μέλλον, έτσι κι αλλιώς. Το... έμβρυο είναι υπερβολικά μεγάλο κομμάτι του μέλλοντός της. Όταν αποφάσισε για πρώτη φορά... όταν ήξερε ότι το ήθελε, η εικόνα της θόλωσε κι έφυγε από το οπτικό μου πεδίο. Κατατρόμαξα».

Έμεινε σιωπηλή για ένα δευτερόλεπτο και μετά πρόσθεσε: «Πρέπει να παραδεχτώ, είναι μεγάλη ανακούφιση να σε έχω εδώ κοντά –παρά τη μυρωδιά του βρεγμένου σκύλου. Όλα εξαφανίζονται. Σαν να έχω τα μάτια μου κλειστά. Αυτό νρκώνει τον πόνο».

«Χαίρομαι που είμαι χρήσιμος, κυρία», ψέλλισα.

«Αναρωτιέμαι τι κοινό έχει μαζί σου... γιατί είστε ίδιοι κατ' αυτό τον τρόπο».

Μια ξαφνική ζέστη πέρασε αστραπιαία στο μεδούλι των οστών μου. Έσφιξα τις γροθιές μου για να συγκρατήσω τα

ρίγη.

«Δεν έχω τίποτα κοινό μ' αυτό το πλάσμα που ρουφάει τη ζωή», είπα μέσα από τα δόντια μου.

«Λοιπόν, κάτι υπάρχει».

Δεν απάντησα. Η ζέστη έσβηνε ήδη σιγά-σιγά. Ήμουν υπερβολικά κουρασμένος για να μείνω θυμωμένος.

«Δε σε πειράζει να κάτσω εδώ δίπλα σου, έτσι;» ρώτησε.

«Μάλλον όχι. Βρομάει, έτσι κι αλλιώς».

«Σ' ευχαριστώ», είπε. «Αυτό είναι το καλύτερο πράγμα για τον πονοκέφαλο, υποθέτω, αφού δεν μπορώ να πάρω καμία ασπιρίνη».

«Μπορείς να μιλάς πιο σιγά; Κοιμάμαι εδώ πέρα».

Δεν απάντησε, αμέσως σιωπώντας. Με πήρε ο ύπνος μέσα σε δευτερόλεπτα.

Ονειρευόμουν ότι διψούσα πολύ. Κι υπήρχε ένα μεγάλο ποτήρι νερό μπροστά μου –πολύ κρύο, έβλεπες τους υδρατμούς που έτρεχαν στα πλάγια. Άρπαξα το ποτήρι και κατέβασα μια τεράστια ρουφηξιά, μόνο και μόνο για να ανακαλύψω πολύ γρήγορα ότι δεν ήταν νερό –ήταν λευκαντικό. Το έφτυσα ξανά έξω σαν να πιγόμουν, ξερνώντας το παντού και μια μεγάλη ποσότητα βγήκε από τη μύτη μου. Έκαιγε. Η μύτη μου είχε πάρει φωτιά...

Ο πόνος στη μύτη μου με ξύπνησε αρκετά, ώστε να θυμηθώ πού είχα αποκοιμηθεί. Η μυρωδιά ήταν αρκετά δυνατή, δεδομένου ότι η μύτη μου δεν ήταν μέσα στο σπίτι στην πραγματικότητα. Μπλιάξ. Και είχε και θόρυβο. Κάποιος γελούσε πολύ δυνατά. Ένα γνωστό γέλιο, αλλά που δεν πήγαινε με τη μυρωδιά. Δεν ανήκε στη μυρωδιά.

Μούγκρισα κι άνοιξα τα μάτια. Οι ουρανοί ήταν ένα μονντό γκριζο –ήταν ακόμα μέρα, αλλά δεν υπήρχε κανένα στοιχείο σχετικά με το τι ώρα ήταν ακριβώς. Ίσως κόντευε να βασιλέψει ο ήλιος –ήταν αρκετά σκοτεινά.

«Καιρός ήταν», ψέλλισε η Ξανθούλα, όχι πολύ μακριά. «Η μίμηση του αλυσοπρίονου είχε αρχίσει να γίνεται κάπως κουραστική».

Στριφογύρισα και απότομα τεντώθηκα σε στάση καθιστή. Στην πορεία, κατάλαβα από πού ερχόταν η μυρωδιά. Κάποιος είχε χώσει ένα φαρδύ πουπουλένιο μαξιλάρι κάτω από το πρόσωπό μου. Πιθανότατα προσπαθώντας να φανεί ευγενικός, μάλλον. Εκτός κι αν ήταν η Ρόζαλι.

Μόλις το πρόσωπό μου απομακρύνθηκε από τα φτερά που βρομοκοπούσαν, έπιασα άλλες μυρωδιές. Σαν μπέικον και κανέλα, όλες ανακατωμένες με τη μυρωδιά των βρικολάκων.

Ανοιγόκλεισα τα μάτια παρατηρώντας το δωμάτιο.

Τα πράγματα δεν είχαν αλλάξει και πολύ, εκτός από το ότι η Μπέλλα καθόταν τώρα στη μέση του καναπέ, κι ο ορός είχε εξαφανιστεί. Η Ξανθούλα καθόταν στα πόδια της, με το κεφάλι της να ακουμπά πάνω στα γόνατα της Μπέλλα. Ακόμα ανατρίχιαζα βλέποντας πώς την άγγιζαν σαν να μην έτρεχε τίποτα, αν και μάλλον αυτό ήταν αρκετά ηλίθιο με δεδομένη την κατάσταση. Ο Έντουαρντ ήταν στο ένα της πλευρό, κρατώντας το χέρι της. Η Άλις ήταν κι αυτή στο πάτωμα, όπως κι η Ρόζαλι. Το πρόσωπό της δεν ήταν ζουλιγμένο πια. Κι εύκολα έβλεπες το γιατί –είχε βρει άλλο παυσίπονο.

«Ε, ο Τζέικ ξυπνάει!» φώναξε ο Σεθ με χαρά.

Καθόταν από την άλλη μεριά της Μπέλλα, με το χέρι του κρεμασμένο απρόσεχτα πάνω από τους ώμους της, με ένα πιάτο που ξεχειλίζει από φαγητό στην αγκαλιά του.

Τι στο διάολο;

«Ήρθε να σε βρει», είπε ο Έντουαρντ, ενώ εγώ σηκωνόμουν όρθιος. «Κι η Έσμι τον έπεισε να μείνει για πρωινό».

Ο Σεθ παρατήρησε την έκφρασή μου και βιάστηκε να εξηγήσει. «Ναι, Τζέικ – απλώς ήρθα να ρίξω μια ματιά για να δω αν είσαι εντάξει, γιατί δεν άλλαξες μορφή ξανά. Η Λία ανησύχησε. Της το είπα ότι απλώς κοιμήθηκες με ανθρώπινη μορφή,

αλλά ξέρεις πώς είναι. Τελospάντων, είχαν όλο αυτό το φαγητό και, διάολε» – γύρισε προς τον Έντουαρντ – «μεγάλε, αν ήμεις λέει να μαγειρεύεις!»

«Σ' ευχαριστώ», μουρμούρισε ο Έντουαρντ.

Εισέπνευσα αργά, προσπαθώντας να ξεσφίξω τα δόντια μου. Δεν μπορούσα να πάρω τα μάτια μου από το χέρι του Σεθ.

«Η Μπέλλα κρύνει», είπε σιγανά ο Έντουαρντ.

Σωστά. Δεν ήταν δική μου δουλειά, έτσι κι αλλιώς. Δεν ανήκε σ' εμένα.

Ο Σεθ άκουσε το σχόλιο του Έντουαρντ, κοίταξε το πρόσωπό μου και ξαφνικά χρειαζόταν και τα δυο του χέρια για να φάει. Τράβηξε το χέρι του από την Μπέλλα και έπεσε με τα μούτρα στο φαί. Εγώ περπάτησα ως εκεί, για να σταθώ λίγα μέτρα πιο πέρα από τον καναπέ, ακόμα προσπαθώντας να ξαναβρώ τον προσανατολισμό μου.

«Η Λία κάνει περιπολία;» ρώτησα τον Σεθ. Η φωνή μου ήταν ακόμα βραχνή από τον ύπνο.

«Ναι», είπε, ενώ μασούσε. Ο Σεθ φορούσε ρούχα κι αυτός. Του έκαναν καλύτερα απ' ό,τι μου έκαναν τα δικά μου. «Το έχει αναλάβει. Μην ανησυχείς. Θα ουρλιάξει, αν υπάρχει κάτι. Αλλάξαμε γύρω στα μεσάνυχτα. Έτρεξα για δώδεκα ώρες». Ήταν περήφανος γι' αυτό, και φαινόταν στον τόνο του.

«Τα μεσάνυχτα; Για μισό λεπτό – τι ώρα είναι τώρα;»

«Κοντεύει να φέξει». Έριξε μια γρήγορη ματιά προς το παράθυρο, ελέγχοντας.

Να πάρει. Είχα κοιμηθεί ολόκληρο το υπόλοιπο της μέρας και όλη τη νύχτα – την είχα κάνει τη βλακεία. «Φτούσου. Συγγνώμη γι' αυτό, Σεθ. Αλήθεια. Έπρεπε να μου δώσεις καμιά κλοτσιά για να ξυπνήσω».

«Όχι, ρε, χρειαζόσουν λίγο σοβαρό ύπνο. Δεν έχεις κάνει διάλειμμα από τότε; Τη νύχτα πριν την τελευταία σου περιπολία για τον Σαμ; Καμιά σαρανταριά ώρες; Πενήντα; Δεν είσαι μηχανή, Τζέικ. Εξάλλου, δεν έχασες τίποτα απολύτως».

Τίποτα απολύτως; Έριξα μια γρήγορη ματιά στην Μπέλλα. Το χρώμα της είχε ξαναγίνει όπως το θυμόμουν. Χλωμό, αλλά με έναν ελαφρύ τριανταφυλλένιο τόνο. Τα χείλη της ήταν ξανά ροζ. Ακόμα και τα μαλλιά της έδειχναν καλύτερα –πιο λαμπερά. Με είδε να την κοιτάω προσπαθώντας να εκτιμήσω την κατάστασή της και μου έριξε ένα χαμόγελο.

«Πώς πάει το πλευρό;» ρώτησα.

«Δεμένο καλά και σφιχτά. Δεν το νιώθω καν».

Στριφογύρισα τα μάτια μου. Άκουσα τον Έντουαρντ να τρίζει τα δόντια του, και κατάλαβα ότι το γεγονός πως έκανε σαν να μην ήταν τίποτα σπουδαίο τον ενοχλούσε κι αυτόν όσο ενοχλούσε κι εμένα.

«Τι έχουμε για πρωινό;» ρώτησα λίγο σαρκαστικά. «Ο αρνητικό ή ΑΒ θετικό;»

Μου έβγαλε τη γλώσσα. Εντελώς ο εαυτός της ξανά. «Ομελέτα», είπε, αλλά τα μάτια της πήγαν γρήγορα προς τα κάτω, και είδα το ποτήρι με το αίμα σφηνωμένο ανάμεσα στο πόδι της και το πόδι του Έντουαρντ.

«Πήγαινε να φας λίγο πρωινό, Τζέικ», είπε ο Σεθ. «Έχει ένα σωρό φαγητά στην κουζίνα. Πρέπει να είσαι άδειος».

Περιεργάστηκα το φαγητό στην αγκαλιά του. Έμοιαζε σαν μισή ομελέτα με τυρί και το τελευταίο τέταρτο από ένα ψωμάκι κανέλας στο μέγεθος ενός φρίσμπι. Το στομάχι μου γουργούρισε, αλλά δεν έδωσα σημασία.

«Η Λία τι θα φάει για πρωινό;» ρώτησα τον Σεθ επικριτικά.

«Ε, της πήγα φαγητό πριν φάω οτιδήποτε», υπερασπίστηκε τον εαυτό του. «Είπε ότι θα προτιμούσε να φάει ψοφίμια σκοτωμένα από αυτοκίνητο, αλλά βάζω στοίχημα ότι θα υποχωρήσει. Αυτά τα ψωμάκια κανέλας...» Έμοιαζε να μην έχει λόγια.

«Θα πάω να κυνηγήσω μαζί της, τότε».

Ο Σεθ αναστέναξε, καθώς γύρισα για να φύγω.

«Μια στιγμή, Τζέικομπ;»

Ο Κάρλαϊλ ήταν αυτός που μίλησε, έτσι όταν ξαναγύρισα από την άλλη, το πρόσωπό μου ήταν μάλλον λιγότερο αναιδές απ' ό,τι θα ήταν, αν με είχε σταματήσει οποιοσδήποτε άλλος.

«Ναι;»

Ο Κάρλαϊλ με πλησίασε, ενώ η Έσμι απομακρύνθηκε προς το άλλο δωμάτιο. Εκείνος σταμάτησε μερικά εκατοστά πιο πέρα, λιγάκι πιο μακριά απ' ό,τι ήταν το συνηθισμένο κενό ανάμεσα σε δυο ανθρώπους που συζητούν. Το εκτιμούσα που μου έδινε το χώρο μου.

«Μιας και ανέφερες το κυνήγι», άρχισε με ένα μελαγχολικό τόνο. «Αυτό θα είναι πρόβλημα για την οικογένειά μου. Καταλαβαίνω ότι η προηγούμενη ανακωχή μας δεν ισχύει αυτή τη στιγμή, έτσι ήθελα τη συμβουλή σου. Ο Σαμ θα μας κυνηγήσει έξω από την περίμετρο που έχετε δημιουργήσει εσείς; Δε θέλουμε να διακινδυνεύσουμε να κάνουμε κακό σε κανέναν από την οικογένειά σου –ούτε να χάσουμε κανένα δικό μας. Αν ήσουν εσύ στη θέση μας, πώς θα ενεργούσες;»

Έγειρα μακριά, λιγάκι έκπληκτος, όταν μου το έθετε έτσι το θέμα. Πώς θα μπορούσα να ξέρω εγώ πώς είναι να είσαι στη θέση ενός αιμοπότη; Αλλά, από την άλλη μεριά, ήξερα τον Σαμ.

«Είναι ρίσκο», είπα, προσπαθώντας να αγνοήσω τα άλλα μάτια που ένιωθα πάνω μου και να μιλήσω μόνο σ' εκείνον. «Ο Σαμ έχει ηρεμήσει κάπως, αλλά είμαι σίγουρος ότι μέσα στο κεφάλι του, η συνθήκη είναι άκυρη. Εφόσον πιστεύει ότι η φυλή ή οποιοσδήποτε άλλος άνθρωπος κινδυνεύουν πραγματικά, δε θα κάνει ερωτήσεις πρώτα, αν καταλαβαίνεις τι θέλω να πω. Αλλά με όλα αυτά, η προτεραιότητά του θα είναι το Λα Πους. Δεν είναι αρκετοί για να προσέχουν αξιοπρεπώς τους ανθρώπους, στέλνοντας έξω ταυτόχρονα και καταδιωκτικές ομάδες αρκετά μεγάλες, ώστε να κάνουν ζημιά. Βάζω στοίχημα ότι θα μένει κοντά στο σπίτι».

Ο Κάρλαιλ έγνεψε σκεφτικά.

«Άρα μάλλον θα έλεγα να βγαίνετε μαζί, για καλό και για κακό. Και πιθανότατα θα ήταν καλύτερα να βγαίνετε τη μέρα, επειδή τη νύχτα θα το περιμέναμε. Ξέρεις, παραδοσιακές νοοτροπίες περί βρικόλακων. Είστε γρήγοροι –περάστε τα βουνά και κυνηγήστε αρκετά μακριά, ώστε να μην υπάρχει περίπτωση να στείλει κάποιον τόσο μακριά από το σπίτι».

«Και ν' αφήσουμε την Μπέλλα εδώ, απροστάτευτη;»

Ρουθούνισα. «Κι εμείς τι είμαστε, λαπάδες;»

Ο Κάρλαιλ γέλασε και μετά το πρόσωπό του σοβάρεψε πάλι.

«Τζέικομπ, δεν μπορείτε να πολεμήσετε τ' αδέρφια σας».

Τα μάτια μου σφίχτηκαν. «Δε λέω ότι δε θα ήταν δύσκολο, αλλά αν έρχονταν στ' αλήθεια για να τη σκοτώσουν –θα μπορούσα να τους σταματήσω».

Ο Κάρλαιλ κούνησε το κεφάλι του ανήσυχος. «Όχι, δεν εννοούσα ότι θα ήσουν... ανίκανος. Αλλά ότι θα ήταν μεγάλο λάθος. Δεν μπορώ να το κουβαλάω αυτό στη συνείδησή μου».

«Δε θα το κουβαλούσες εσύ, γιατρέ. Εγώ θα το κουβαλούσα. Και το αντέχω».

«Όχι, Τζέικομπ. Θα εξασφαλίσουμε ότι οι πράξεις μας δε θα το κάνουν αυτό αναγκαίο», αποφάσισε μετά από ένα δευτερόλεπτο. «Αυτό είναι μάλλον το καλύτερο που μπορούμε να κάνουμε».

«Δεν ξέρω, γιατρέ. Το να χωρίζεσαι στη μέση δεν είναι η καλύτερη στρατηγική».

«Έχουμε μερικές επιπλέον ικανότητες που θα εξισορροπήσουν την κατάσταση. Αν ο Έντουαρντ είναι ένας από τους τρεις, θα μπορέσει να μας δώσει μια ακτίνα ασφάλειας μερικών χιλιομέτρων».

Κοιτάξαμε κι οι δυο τον Έντουαρντ. Η έκφρασή του έκανε τον Κάρλαιλ να κάνει πίσω γρήγορα.

«Είμαι σίγουρος ότι υπάρχουν κι άλλοι τρόποι», είπε ο

Κάρλαιλ. Προφανώς, δεν υπήρχε καμία σωματική ανάγκη αρκετά μεγάλη, ώστε να φύγει ο Έντουαρντ μακριά από την Μπέλλα τώρα. «Άλις, φαντάζομαι ότι εσύ θα μπορούσες να δεις τους δρόμους που θα ήταν λάθος;»

«Αυτοί που εξαφανίζονται», είπε η Άλις γνέφοντας. «Εύκολο».

Ο Έντουαρντ, που είχε τοιπωθεί με το πρώτο σχέδιο του Κάρλαιλ, χαλάρωσε. Η Μπέλλα είχε σηκώσει το βλέμμα και κοίταζε την Άλις δυστυχισμένα, με εκείνη τη μικρή ζάρα ανάμεσα στα μάτια της που είχε όταν αγχωνόταν.

«Εντάξει, λοιπόν», είπα. «Αυτό τακτοποιήθηκε. Εγώ να φεύγω. Σεβ, σε περιμένω πίσω το σούρουπο, γι' αυτό ρίξε κανέναν υπνάκο κάπου σ' αυτό το διάστημα, εντάξει;»

«Βέβαια, Τζέικ. Θα αλλάξω μορφή, αμέσως μόλις τελειώσω. Εκτός...» δίστασε, κοιτάζοντας την Μπέλλα. «Με χρειάζεσαι;»

«Έχει κουβέρτες», του είπα κοφτά.

«Είμαι μια χαρά, Σεβ, σ' ευχαριστώ», είπε η Μπέλλα γρήγορα.

Και τότε η Έσμι μπήκε αθόρυβα πάλι μέσα στο δωμάτιο, με ένα μεγάλο σκεπασμένο πιάτο στα χέρια της. Σταμάτησε διστακτικά ακριβώς πίσω από τον αγκώνα του Κάρλαιλ, με τα μεγάλα, σκούρα χρυσαφί μάτια της καρφωμένα στο πρόσωπό μου. Άπλωσε τα χέρια της με το πιάτο προς εμένα και έκανε άλλο ένα ντροπαλό βήμα πιο κοντά.

«Τζέικομπ», είπε χαμηλόφωνα. Η φωνή της δεν ήταν τόσο διαπεραστική όσο των άλλων. «Το ξέρω ότι σου χαλάει την όρεξη... η ιδέα του να φας εδώ, όπου μυρίζει τόσο δυσάρεστα. Αλλά θα ένιωθα πολύ καλύτερα, αν έπαιρνες λίγο φαγητό μαζί σου, φεύγοντας. Ξέρω ότι δεν μπορείς να πας σπίτι σου, κι αυτό εξαιτίας μας. Σε παρακαλώ –απάλλαξε με από μερικές τύψεις. Πάρε κάτι να φας». Μου έτεινε το φαγητό με ένα πρόσωπο πολύ μαλακό και παρακλητικό. Δεν ξέρω πώς τα

κατάφερνε, επειδή δεν έμοιαζε να είναι μεγαλύτερη από είκοσι πέντε, και ήταν χλωμή σαν σκελετός, αλλά κάτι στη έκφρασή της ξαφνικά μου θύμισε τη μητέρα μου.

Θεέ μου.

«Ε, καλά, καλά», ψέλλισα. «Μάλλον. Μπορεί η Λία να πεινάει ακόμα».

Άπλωσα το ένα μου χέρι και πήρα το φαγητό μ' αυτό, κρατώντας το αρκετά μακριά από το κορμί μου. Θα πήγαίνα να το πετάξω κάτω από κανένα δέντρο. Δεν ήθελα να νιώσει άσχημα εκείνη.

Τότε θυμήθηκα τον Έντουαρντ.

Μην της πεις τίποτα! Άσ' τη να νομίζει ότι το έφαγα.

Δεν τον κοιτάξα για να δω αν συμφωνούσε. Το καλό που του ήθελα να συμφωνούσε. Ο αιμοπότης μου χρωστούσε χάρη.

«Σ' ευχαριστώ, Τζέικομπ», είπε η Έσμι, χαμογελώντας μου. Πώς ήταν δυνατόν ένα πέτρινο πρόσωπο να έχει λακκάκια, για όνομα του Θεού;

«Εεε, εγώ σ' ευχαριστώ», είπα. Ένιωθα το πρόσωπό μου ζεστό – πιο ζεστό απ' ό,τι συνήθως.

Αυτό ήταν το πρόβλημα, όταν έκανες παρέα με βρικόλακες – τους συνήθιζες. Αρχίζαν να κάνουν άνω-κάτω τον τρόπο με τον οποίο έβλεπες τον κόσμο. Αρχίζες να τους νιώθεις σαν φίλους.

«Θα ξανάρθεις αργότερα, Τζέικ;» ρώτησε η Μπέλλα, καθώς προσπαθούσα να το βάλω στα πόδια.

«Εεε, δεν ξέρω».

Έσφιξε τα χείλη της, σαν να προσπαθούσε να μη χαμογελάσει. «Σε παρακαλώ; Μπορεί να αρχίσω να κρυώνω».

Πήρα βαθιά ανάσα από τη μύτη και μετά συνειδητοποίησα, πολύ αργά, ότι αυτό δεν ήταν καλή ιδέα. Έκανα μια γκριμάτσα. «Μπορεί».

«Τζέικομπ;» ρώτησε η Έσμι. Έκανα πίσω προς την πόρτα, καθώς εκείνη συνέχιζε' έκανε μερικά βήματα ακολουθώντας

με. «Άφησα ένα καλάθι με ρούχα στη βεράντα. Είναι για τη Λία. Είναι φρεσκοπλυμένα – προσπάθησα να τα αγγίξω όσο το δυνατόν λιγότερο». Έσμιξε τα φρύδια της. «Σε πειράζει να της τα πας;»

«Άσ' το πάνω μου», μουρμούρισα και μετά έσκυψα για να βγω έξω, πριν κανένας με κάνει να κάνω στιδήποτε άλλο από ενοχές.

15. ΤΙΚ ΤΑΚ ΤΙΚ ΤΑΚ ΤΙΚ ΤΑΚ

Γεια σου, Τζέικ, νόμιζα ότι είπες ότι με ήθελες το σούρουπο. Πως και δεν έβαλες τη Λία να με ξυπνήσει πριν πέσει για ύπνο;

Επειδή δε σε χρειάστηκα. Είμαι εντάξει ακόμα.

Ήδη είχε πιάσει το βόρειο μισό του κύκλου. Τίποτα;

Όχι, τίποτα εκτός από το τίποτα.

Πήγες για ανίχνευση;

Είχε πιάσει την άκρη μιας από τις διαδρομές που έκανα εκτός της περιμέτρου. Ακολούθησε το καινούριο μονοπάτι.

Ναι –έκανα μερικές διαδρομές έξω από τον κύκλο. Ξέρεις, απλώς έκανα έναν έλεγχο. Αν οι Κάλεν πάνε για κυνήγι...

Καλή σκέψη.

Ο Σεθ γύρισε πίσω προς τη βασική περίμετρο.

Ήταν πιο εύκολο να τρέχω μαζί του απ' ό,τι ήταν με τη Λία. Αν και προσπαθούσε –προσπαθούσε σκληρά– υπήρχε πάντα κάποια αντίδραση στις σκέψεις της. Δεν ήθελε να βρίσκεται εδώ. Δεν ήθελε να νιώθει το μαλάκωμα προς τους βρικόλακες που συνέβαινε μέσα στο κεφάλι μου. Δεν ήθελε να δεχτεί την άνετη φιλία του Σεθ μαζί τους, μια φιλία που δυνάμωνε όλο

και πιο πολύ.

Παράξενο, ωστόσο, νόμιζα ότι το μεγαλύτερο πρόβλημα θα ήμουν εγώ. Τη δίναμε ο ένας στα νεύρα του άλλου ήδη από τότε που ήμασταν στην αγέλη του Σαμ. Αλλά δεν υπήρχε κανένας ανταγωνισμός προς εμένα τώρα, μόνο ενάντια στους Κάλεν και την Μπέλλα. Αναρωτιόμουν γιατί. Μπορεί μόνο από απλή ευγνωμοσύνη που δεν την ανάγκασα να φύγει. Μπορεί επειδή καταλάβαινα την εχθρικότητά της καλύτερα τώρα. Όποιο από τα δύο και να ήταν, το να τρέχω μαζί με τη Λία δεν ήταν τόσο κακό όσο το περιμένα.

Φυσικά, δεν είχε χαλαρώσει και τόσο πολύ. Το φαγητό και τα ρούχα που είχε στείλει η Έσμι γι' αυτήν ταξίδευαν όλα στο ποτάμι τώρα. Ακόμα κι αφού είχα φάει το δικό μου μερίδιο –όχι επειδή μύριζε τόσο ωραία που ήταν σχεδόν αδύνατο να αντισταθείς μακριά από το κάψιμο των βρικόλακων, αλλά για να δώσω το καλό παράδειγμα της γεμάτης αυτοθυσία ανοχής στη Λία– εκείνη είχε αρνηθεί. Το μικρό ελάφι που είχε πιάσει γύρω στο μεσημέρι δεν είχε ικανοποιήσει απόλυτα την όρεξή της. Έκανε, όμως, τη διάθεσή της χειρότερη. Της Λία δεν της άρεσε καθόλου να τρώει ωμά.

Ίσως πρέπει να χτενίσουμε και την περιοχή προς τα ανατολικά; πρότεινε ο Σεθ. Να πάμε βαθιά, να δούμε αν είναι εκεί έξω και περιμένουν.

Το σκεφτόμουν κι εγώ, συμφώνησα. Αλλά ας το κάνουμε, όταν θα είμαστε όλοι ξυπνιοί. Δε θέλω να χαλαρώσει η επαγρύπνησή μας. Καλύτερα να το κάνουμε πριν δοκιμάσουν οι Κάλεν, παρ' όλα αυτά. Σύντομα.

Σωστά.

Αυτό με έβαλε σε σκέψεις.

Αν οι Κάλεν κατάφερναν να βγουν από την άμεση περιοχή με ασφάλεια, τότε θα έπρεπε στ' αλήθεια να συνεχίσουν να προχωράνε. Πιθανότατα θα έπρεπε να είχαν φύγει τη στιγμή που ήρθαμε για να τους προειδοποιήσουμε. Λογικά έπρεπε να

έχουν αρκετά χρήματα για να αγοράσουν άλλη κρυψώνα. Και είχαν φίλους εκεί πάνω στο βορρά, σωστά; Να πάρουν την Μπέλλα και να τρέξουν. Έμοιαζε με προφανή απάντηση στα προβλήματά τους.

Μάλλον θα έπρεπε να το προτείνω αυτό, αλλά φοβόμουν ότι θα με άκουγαν. Και δεν ήθελα να εξαφανιστεί η Μπέλλα – να μη μάθω ποτέ αν τα κατάφερε ή όχι.

Όχι, αυτό ήταν ανόητο. Θα τους έλεγα να φύγουν. Δεν είχε κανένα νόημα να μείνουν και θα ήταν καλύτερο – όχι λιγότερο επώδυνο, αλλά πιο υγιές – για μένα, αν έφευγε η Μπέλλα.

Εύκολο να το λέω τώρα που η Μπέλλα δεν ήταν εδώ, δείχνοντας κατενθουσιασμένη που με έβλεπε και ταυτόχρονα να κρατιέται στη ζωή με τα νύχια της...

Ω, τον έχω ήδη ρωτήσει τον Έντουαρντ γι' αυτό, σκέφτηκε ο Σεθ.

Τι;

Τον ρώτησα γιατί δεν έχουν φύγει ακόμα. Να πάνε πάνω εκεί που μένει η Τάνια ή σε κάποιο τέτοιο μέρος. Κάπου πολύ μακριά που να μην μπορεί να τους κυνηγήσει εκεί ο Σαμ.

Έπρεπε να υπενθυμίσω στον εαυτό μου ότι μόλις είχα αποφασίσει να δώσω στους Κάλεν την ίδια ακριβώς συμβουλή. Ότι αυτό ήταν το καλύτερο. Άρα δεν έπρεπε να είμαι θυμωμένος με τον Σεθ που με γλίτωσε από τον κόπο. Καθόλου θυμωμένος.

Και τι είπε, λοιπόν; Περιμένουν την κατάλληλη ευκαιρία;

Όχι. Δε θα φύγουν.

Κι αυτό δεν έπρεπε να ακουστεί σαν καλό νέο.

Γιατί όχι; Αυτό είναι χαζό.

Όχι και τόσο, είπε ο Σεθ αμυντικά τώρα. Χρειάζεται αρκετός χρόνος για να αποκτήσει κανείς την ιατρική πρόσβαση που έχει ο Κάρλαϊλ εδώ. Έχει όλα όσα χρειάζεται για να φροντίσει την Μπέλλα, και τα διαπιστευτήρια για να πάρει κι άλλα. Αυτός είναι ένας από τους λόγους που θέλουν να πάνε για κунήγι. Ο Κάρ-

λαϊλ πιστεύει πως θα χρειαστούν κι άλλο αίμα για την Μπέλλα σύντομα. Έχει σχεδόν καταναλώσει όλο το Ο αρνητικό που της είχαν φυλάξει. Δεν του αρέσει να μειώνεται το απόθεμα. Θα αγοράσει κι άλλο. Το ήξερες ότι μπορείς να αγοράσεις αίμα; Αν είσαι γιατρός.

Δεν ήμουν έτοιμος να σκεφτώ λογικά ακόμα. Και πάλι φαίνεται χαζό. Θα μπορούσαν να κουβαλήσουν το μεγαλύτερο μέρος του μαζί τους, έτσι δεν είναι; Και να κλέβουν ό,τι χρειάζονται, όπου πάνε. Ποιος νοιάζεται για τις νομικές βλακειές, όταν είσαι απίθανος;

Ο Έντουαρντ δε θέλει να ρισκάρει καθόλου μετακινώντας την.

Είναι καλύτερα από πριν.

Δραματικά, συμφώνησε ο Σεθ. Μέσα στο κεφάλι του σύγκρινε τις αναμνήσεις που είχα από την Μπέλλα καλωδιωμένη με σωληνάκια με την τελευταία φορά που την είχε δει, καθώς έφευγε από το σπίτι. Του είχε χαμογελάσει και του είχε κουνήσει το χέρι. Αλλά δεν μπορεί να κουνιέται και πολύ, ξέρεις. Αυτό το πράγμα την έχει ταραξεί στις κλοτσιές.

Κατάπια το οξύ μέσα στο λαιμό μου. Ναι, το ξέρω.

Έσπασε άλλο ένα πλευρό της, μου είπε σοβαρά.

Το βήμα μου τρέκλισε, και παραπάτησα μια φορά, πριν ξαβρώ το ρυθμό μου.

Ο Κάρλαϊλ την έδεσε ξανά. Άλλο ένα ράγισμα, είπε. Μετά η Ρόζαλι είπε κάτι σχετικά με το πώς ακόμα και τα φυσιολογικά ανθρώπινα μωρά είναι γνωστό ότι ραγίζουν πλευρά. Ο Έντουαρντ έμοιαζε σαν να ήταν έτοιμος να της ξεσκίσει το κεφάλι.

Κρίμα που δεν το έκανε.

Ο Σεθ είχε βάλει μπρος και μου έδινε πλήρη αναφορά τώρα – ξέροντας ότι όλα αυτά είχαν ζωτικό ενδιαφέρον για μένα, αν και ποτέ δεν είχα ζητήσει να μου τα πει. Η Μπέλλα ανεβοκατεβάζει πυρετό σήμερα. Πέφτει η θερμοκρασία – ιδρώνει και μετά την πιάνουν ρίγη. Ο Κάρλαϊλ δεν είναι σίγουρος τι συμπίερασμα

να βγάλει απ' αυτό – μπορεί να είναι απλώς άρρωστη. Το ανοσοποιητικό της σύστημα δεν μπορεί να είναι και στα καλύτερά του τώρα.

Ναι, είμαι σίγουρος ότι είναι απλώς σύμπτωση.

Είναι ευδιάθετη, παρ' όλα αυτά. Φλυαρούσε με τον Τσάρλι, γελώντας και όλα τα σχετικά –

Τον Τσάρλι; Τι; Τι εννοείς, μιλούσε στον Τσάρλι;!

Τώρα ο Σεθ ήταν αυτός που τρέκλισε – η οργή μου τον ξάφνιασε. Μάλλον παίρνει κάθε μέρα για να της μιλήσει. Μερικές φορές παίρνει τηλέφωνο και η μαμά της. Η Μπέλλα ακούγεται τόσο πολύ καλύτερα τώρα, έτσι τον διαβεβαίωνε ότι ήταν στην ανάρρωση –

Στην ανάρρωση; Τι στο διάολο σκέφτονται; Να δώσουν ελπίδες στον Τσάρλι, ώστε να καταστραφεί ακόμα χειρότερα, όταν εκείνη πεθάνει; Νόμιζα ότι τον προετοιμάζαν γι' αυτό! Προσπαθούσαν να τον προετοιμάσουν! Γιατί να του στήσει τέτοια παγίδα;

Μπορεί να μην πεθάνει, σκέφτηκε ο Σεθ σιγανά.

Πήρα μια βαθιά ανάσα, προσπαθώντας να ηρεμήσω. Σεθ. Ακόμα κι αν τα καταφέρει και ζήσει μετά απ' αυτό, δε θα το κάνει σαν άνθρωπος. Το ξέρει αυτό, και το ξέρουν κι οι υπόλοιποι. Αν δεν πεθάνει, θα πρέπει να κάνει μια πολύ πειστική μίμηση ενός πτώματος, μικρέ. Ή αυτό ή αλλιώς θα πρέπει να εξαφανιστεί. Νόμιζα ότι προσπαθούσαν να του το φέρουν πιο μαλακά τον Τσάρλι. Γιατί...;

Νομίζω ότι η ιδέα ήταν της Μπέλλα. Κανένας δεν είπε τίποτα, αλλά το πρόσωπο του Έντουαρντ περίπου συμφώνησε με αυτό που σκέφτεσαι τώρα.

Στο ίδιο μήκος κύματος για άλλη μια φορά με την αιμορροφήχτρα.

Τρέξαμε σιωπηλά για λίγα λεπτά. Άρχισα να προχωράω σε μια καινούρια διαδρομή, τραβώντας προς το νότο.

Μην πας πολύ μακριά.

Γιατί;

Η Μπέλλα μου ζήτησε να σου ζητήσω να περάσεις από κει.

Τα δόντια μου σφίχτηκαν.

Σε θέλει κι η Άλις. Λέει ότι κουράστηκε να τη βγάζει στη σοφίτα σαν τη νυχτερίδα βρικόλακα στο καμπαναριό. Ο Σεθ ρουθόνισε γελώντας. Αλλάζα θέση με τον Έντουαρντ πριν. Προσπαθούσαμε να κρατήσουμε τη θερμοκρασία της Μπέλλα σταθερή. Από το κρύο στο ζεστό, ανάλογα με τις ανάγκες. Υποθέτω ότι, αν δε θέλεις να το κάνεις εσύ, θα μπορούσα να πάω εγώ –

Όχι. Θα πάω, είπα κοφτά.

Εντάξει. Ο Σεθ δεν έκανε άλλα σχόλια. Συγκεντρώθηκε με μεγάλη προσήλωση στο άδειο δάσος.

Εγώ συνέχισα την πορεία μου προς το νότο, ψάχνοντας για οτιδήποτε καινούριο. Έκανα στροφή προς τα πίσω, όταν έφτασα κοντά στα πρώτα σημάδια ότι το μέρος ήταν κατοικημένο. Όχι ακόμα κοντά στην πόλη, αλλά δεν ήθελα να κυκλοφορήσουν ξανά φήμες για λύκους. Ήμασταν καλοί και αόρατοι εδώ και λίγο καιρό.

Πέρασα μέσα από την περίμετρο στο δρόμο της επιστροφής, κατευθυνόμενος προς το σπίτι. Όσο κι αν ήξερα ότι ήταν χιζό, δεν μπορούσα να σταματήσω. Πρέπει να ήμουν κάπως μαζοχιστής.

Δεν υπάρχει τίποτα στραβό μ' εσένα, Τζέικ. Αυτή δεν είναι η πιο φυσιολογική κατάσταση.

Σκάσε, σε παρακαλώ, Σεθ.

Σκάω.

Δε δίστασα στην πόρτα αυτή τη φορά – απλώς μπήκα μέσα σαν να μου ανήκε το μέρος. Σκέφτηκα ότι αυτό θα τσάντιζε τη Ρόζαλι, αλλά ήταν χαμένος κόπος. Ούτε η Ρόζαλι ούτε η Μπέλλα ήταν πουθενά που να μπορώ να τις δω. Κοίταξα γύρω-γύρω άγρια, ελπίζοντας ότι μου είχαν ξεφύγει κάπου, καθώς η καρδιά μου κόλλησε πάνω στα πλευρά μου με έναν παράξενο, δυσάρεστο τρόπο.

«Είναι καλά», ψιθύρισε ο Έντουαρντ. «Ή το ίδιο, να πω».

Ο Έντουαρντ ήταν στον καναπέ με το πρόσωπό του μέσα στα χέρια του. Δεν είχε σηκώσει το κεφάλι για να μιλήσει. Η Έσμι ήταν πλάι του, με το χέρι της τυλιγμένο σφιχτά γύρω απ' τους ώμους του.

«Γεια σου, Τζέικομπ», είπε. «Χαίρομαι πολύ που ξανάρθες».

«Κι εγώ», είπε η Άλις με ένα βαθύ αναστεναγμό. Κατέβηκε τις σκάλες χοροπηδώντας, κάνοντας μια γκριμάτσα. Σαν να είχα αργήσει σε κάποιο ραντεβού.

«Εε, γεια», είπα. Ένωθα περίεργα προσπαθώντας να είμαι ευγενικός.

«Πού είναι η Μπέλλα;»

«Στο μπάνιο», μου είπε η Άλις. «Κυρίως διαίτα με υγρά, ξέρεις. Επιπλέον, έχω ακούσει ότι όλη αυτή η ιστορία της εγκυμοσύνης το προκαλεί αυτό».

«Α».

Στεκόμουν εκεί αδέξια, κλυδωνιζόμενος μπρος-πίσω πάνω στις φτέρνες μου.

«Α, υπέροχα», γκρίνιαξε η Ρόζαλι. Γύρισα απότομα το κεφάλι μου και την είδα να έρχεται μέσα από ένα διάδρομο μισοκρυμμένο πίσω από τη σκάλα. Κρατούσε την Μπέλλα μαλακά στην αγκαλιά της, με ένα σκληρό σαρκαστικό μορφασμό στο πρόσωπό της για μένα. «Το ήξερα ότι μύρισα κάτι άσχημο».

Και, ακριβώς όπως και πριν, το πρόσωπο της Μπέλλα φωτίστηκε σαν παιδιού το πρωί των Χριστουγέννων. Σαν να της είχα φέρει το ωραιότερο δώρο που είχε πάρει ποτέ.

Ήταν τόσο άδικο.

«Τζέικομπ», ψιθύρισε. «Ήρθες».

«Γεια σου, Μπελς».

Και η Έσμι κι ο Έντουαρντ σηκώθηκαν κι οι δυο. Παρατήρησα πόσο προσεχτικά η Ρόζαλι έβαλε την Μπέλλα στον

καναπέ. Παρατήρησα πώς, παρ' όλα αυτά, η Μπέλλα έγινε κάθιστρο και της κόπηκε η ανάσα –σαν να ήταν αποφασισμένη να μην κάνει κανένα θόρυβο, όσο κι αν πονούσε.

Ο Έντουαρντ χάιδεψε το μέτωπό της με το χέρι του και μετά το λαιμό της. Προσπάθησε να το κάνει να φανεί σαν να έκανε τα μαλλιά της πίσω, αλλά εμένα μου φάνηκε σαν εξέταση γιατρού.

«Κρυώνεις;» μουρμούρισε.

«Είμαι μια χαρά».

«Μπέλλα, ξέρεις τι σου είπε ο Κάρλαιλ», είπε η Ρόζαλι. «Μην υποτιμάς οτιδήποτε. Αυτό δε μας βοηθάει να σε φροντίσουμε».

«Εντάξει, κρυώνω λιγάκι. Έντουαρντ, μπορείς να μου φέρεις εκείνη την κουβέρτα;»

Στριφογύρισα τα μάτια μου. «Αυτός δεν είναι ο σκοπός που είμαι εδώ;»

«Μόλις μπήκες», είπε η Μπέλλα. «Αφού πέρασες όλη τη μέρα τρέχοντας, βάζω στοίχημα. Καλάρωσε για λίγο. Το πιθανότερο θα ζεσταθώ ξανά στο πι και φι».

Την αγνόησα, πηγαίνοντας να κάτσω στο πάτωμα δίπλα στον καναπέ, ενώ εκείνη ακόμα μου έλεγε τι να κάνω. Σ' εκείνο το σημείο, όμως, δεν ήμουν σίγουρος πώς... Έδειχνε πολύ εύθραυστη, και φοβόμουν να την κουνήσω, ακόμα και για να την αγκαλιάσω. Έτσι απλώς έγειρα προσεχτικά πλάι της, αφήνοντας το μπράτσο μου να ακουμπήσει κατά μήκος του δικού της, και της κράτησα το χέρι. Μετά έβαλα το άλλο μου χέρι στο πρόσωπό της. Ήταν δύσκολο να καταλάβω αν ένιωθε να κρυώνει περισσότερο απ' ό,τι συνήθως.

«Σ' ευχαριστώ, Τζέικ», είπε, κι ένιωσα αμέσως ένα ρίγος.

«Ναι», είπα.

Ο Έντουαρντ κάθισε στο μπράτσο του καναπέ στα πόδια της Μπέλλα, με τα μάτια του πάντα στο πρόσωπό της.

Ήταν πολύ να ελπίζω ότι με όλη αυτή την υπερηχητική

ακουστική ικανότητα μέσα στο δωμάτιο κανένας δε θα πρόσεχε το στομάχι μου που γουργούριζε.

«Ρόζαλι, γιατί δε φέρνεις στον Τζέικομπ κάτι απ' την κουζίνα;» είπε η Άλις. Τώρα ήταν αόρατη, έτσι όπως καθόταν ήσυχα πίσω από την πλάτη του καναπέ.

Η Ρόζαλι κοίταξε στο μέρος απ' όπου είχε έρθει η φωνή της Άλις γεμάτη δυσπιστία.

«Σ' ευχαριστώ, όπως και να 'χει, Άλις, αλλά δε νομίζω ότι θα ήθελα να φάω κάτι που να έχει φτύσει μέσα η Ξανθούλα. Βάζω στοίχημα ότι ο οργανισμός μου δε θα δεχόταν και πολύ καλά το δηλητήριο».

«Η Ρόζαλι δε θα έφερνε ποτέ σε δύσκολη θέση την Έσμι δείχνοντας τόσο μεγάλη έλλειψη φιλοξενίας».

«Φυσικά όχι», είπε η Ξανθούλα με μια γλυκερή φωνή που αμέσως με έκανε να νιώσω δυσπιστία. Σηκώθηκε και βγήκε από το δωμάτιο σαν αεράκι.

Ο Έντουαρντ αναστέναξε.

«Εσύ θα μου το έλεγες, αν ήταν δηλητηριασμένο, σωστά;» ρώτησα.

«Ναι», υποσχέθηκε ο Έντουαρντ.

Και για κάποιο λόγο τον πίστεψα.

Ακούγονταν πολλοί κρότοι στην κουζίνα, και –παραδόξως– ο ήχος του μετάλλου που διαμαρτυρόταν, καθώς το κακοποιούσαν. Ο Έντουαρντ αναστέναξε ξανά, αλλά χαμογέλασε και λιγάκι. Μετά η Ρόζαλι γύρισε πάλι, πριν προλάβω να το σκεφτώ πολύ περισσότερο. Με ένα ευχαριστημένο αυτάρεσκο χαμόγελο, ακούμπησε ένα ασημένιο μπολ στο πάτωμα δίπλα μου.

«Καλή σου όρεξη, κοπρίτη».

Κάποτε μάλλον ήταν ένα ωραίο μπολ για ανακάτεμα, αλλά εκείνη το είχε λυγίσει, έτσι ώστε να έχει το σχήμα περίπου ακριβώς ενός πιάτου για σκύλο. Δεν μπορούσα παρά να εντυπωσιαστώ από τη γρήγορη δεξιοτεχνία της. Και την προσο-

χή της στη λεπτομέρεια. Είχε χαράξει τη λέξη Φλοξ στο πλάι. Πλαίρετικός γραφικός χαρακτήρας.

Επειδή το φαγητό έδειχνε πολύ καλό –μπριζόλα, κοίτα να δεις κάτι πράγματα, και μια μεγάλη ψητή πατάτα με όλα τα συνοδευτικά– της είπα: «Σ' ευχαριστώ, Ξανθούλα».

Εκείνη ρουθούνησε.

«Ε, γιατί μια ξανθιά σκαρφαλώνει σε ένα γυάλινο τοίχο;» ρώτησα και μετά συνέχισα αμέσως: «Για να δει τι έχει από πίσω».

«Το έχω ακούσει κι αυτό», είπε, χωρίς να χαμογελάει πια.

«Θα συνεχίσω να προσπαθώ», υποσχέθηκα και μετά έπεσα με τα μούτρα στο φαί.

Έκανε μια γκριμάτσα αηδίας και στριφογύρισε τα μάτια της. Μετά κάθισε σε μια από τις πολυθρόνες κι άρχισε να κάνει ζάπινγκ στα κανάλια της μεγάλης τηλεόρασης τόσο γρήγορα που δεν υπήρχε περίπτωση να έψαχνε πραγματικά κάτι να δει.

Το φαγητό ήταν καλό, ακόμα και με τη μυρωδιά των βρικολάκων στον αέρα. Είχα αρχίσει να τη συνηθίζω. Χα. Δεν ήταν κάτι που σκόπευα να κάνω, ακριβώς...

Όταν τελείωσα –αν και σκέφτηκα να γλείψω το μπολ, μόνο και μόνο για να δώσω στη Ρόζαλι ένα λόγο να παραπονεθεί– ένιωσα τα κρύα δάχτυλα της Μπέλλα να μου τραβάνε απαλά τα μαλλιά. Με χτύπησε χαιδευτικά σιάζοντας τα μαλλιά μου στο σβέρκο μου.

«Ωρα για κούρεμα, ε;»

«Έχεις αρχίσει να γίνεσαι λίγο μαλλιάρος», είπε. «Μπορεί -»

«Άσε να μαντέψω, κάποιος εδώ γύρω ήταν παλιά κομμωτής σε κάποιο κομμωτήριο στο Παρίσι;»

Γέλασε πνιχτά. «Πιθανότατα».

«Όχι, ευχαριστώ», είπα πριν προλάβει καν να προσφερθεί. «Για λίγες ακόμα βδομάδες αντέχω».

Πράγμα που με έκανε να αναρωτηθώ πόσο καιρό θα άντεχε εκείνη. Προσπάθησα να σκεφτώ έναν ευγενικό τρόπο να ρωτήσω.

«Λοιπόν, εεε... πότε είναι η, εεε, η ημερομηνία; Ξέρεις, η ημερομηνία που περιμένουμε το μικρό τέρας».

Χαστούκισε το πίσω μέρος του κεφαλιού μου με την ίδια δύναμη περίπου που έχει ένα φτερό που αιωρείται, αλλά δεν απάντησε.

«Σοβαρολογώ», της είπα. «Θέλω να ξέρω πόσο καιρό ακόμα πρέπει να είμαι εδώ». Πόσο καιρό θα είσαι εσύ εδώ, πρόσθεσα μέσα στο κεφάλι μου. Γύρισα για να την κοιτάξω τότε. Τα μάτια της ήταν σκεφτικά· η ρυτίδα του άγχους ήταν εκεί ανάμεσα στα φρύδια της ξανά.

«Δεν ξέρω», μουρμούρισε. «Όχι ακριβώς. Προφανώς, δεν ακολουθούμε το πρότυπο των εννέα μηνών εδώ, και δεν μπορούμε να κάνουμε υπέρηχο, έτσι ο Κάρλαιλ κάνει υπολογισμούς μαντεύοντας από το πόσο έχω φουσκώσει. Οι φυσιολογικοί άνθρωποι υποτίθεται ότι είναι περίπου σαράντα εκατοστά εδώ» –χάιδεψε με το δάχτυλό της το εξογκωμένο της στομάχι ως τη μέση– «όταν το μωρό έχει αναπτυχθεί πλήρως. Ένα εκατοστό για κάθε βδομάδα. Εγώ ήμουν τριάντα σήμερα το πρωί, και παίρνω δύο εκατοστά κάθε μέρα, μερικές φορές και παραπάνω...»

Δυο βδομάδες τη μέρα, και οι μέρες κυλούσαν νερό. Η ζωή της προχωρούσε με γρήγορη κίνηση. Πόσες μέρες της έδινε αυτό, αν θα έφτανε μέχρι τα σαράντα; Τέσσερις; Μου πήρε ένα λεπτό για να σκεφτώ πώς να καταπιώ.

«Είσαι καλά;» ρώτησε.

Έγνεψα, χωρίς να είμαι βέβαιος πώς θα ακουγόταν η φωνή μου.

Το πρόσωπο του Έντουαρντ ήταν γυρισμένο από την άλλη μεριά, καθώς άκουγε τις σκέψεις μου, αλλά έβλεπα την αντανάκλασή του μέσα στο γυάλινο τοίχο. Ήταν ξανά ο άντρας

που καιγόταν.

Παράξενο πώς μια προθεσμία το έκανε πιο δύσκολο να σκεφτώ να φύγω ή ότι θα έφευγε αυτή. Χαιρόμουν που ο Σεθ το είχε αναφέρει κι αυτό, έτσι ήξερα ότι θα έμεναν εδώ. Θα ήταν αβάσταχτο να αναρωτιέμαι αν ετοιμάζονταν να φύγουν, να μου στερήσουν μία ή δυο ή τρεις από εκείνες τις τέσσερις μέρες. Τις τέσσερις μου μέρες.

Επίσης παράξενο πώς, ακόμα και ξέροντας ότι κόντευε να τελειώσει αυτή η ιστορία, η κυριαρχία της πάνω μου ήταν ακόμα πιο δύσκολο να σπάσει. Σχεδόν σαν να συνδεόταν με την κοιλιά της που μεγάλωνε –λες και έτσι όπως γινόταν μεγαλύτερη, αποκτούσε περισσότερη βαρυτική δύναμη.

Για ένα λεπτό, προσπάθησα να την κοιτάξω από κάποια απόσταση, να τραβηχτώ μακριά από την έλξη της. Το ήξερα ότι δεν ήταν στη φαντασία μου ότι η ανάγκη μου ήταν πιο δυνατή από ποτέ. Γιατί συνέβαινε αυτό; Επειδή πέθαινε; Ή επειδή ήξερα ότι ακόμα κι αν δεν πέθαινε, και πάλι –στην καλύτερη των περιπτώσεων– θα μεταμορφωνόταν σε κάτι άλλο που δε θα γνώριζα και δε θα καταλάβαινα;

Χάιδεψε με τα δάχτυλά της το μάγουλό μου, και το δέρμα μου ήταν υγρό, όταν το άγγιξε.

«Όλα θα πάνε καλά», είπε σχεδόν τραγουδώντας μουρμουριστά. Δεν είχε σημασία που οι λέξεις δε σήμαιναν τίποτα. Το είπε όπως οι άνθρωποι τραγουδάνε αυτά τα ανόητα παιδικά τραγουδάκια στα πιτσιρίκια. Γκέο-βαγκέο.

«Καλά», μουρμούρισα.

Κουλουριάστηκε πάνω στο μπράτσο μου, ακουμπώντας το κεφάλι της στον ώμο μου. «Δεν πιστεύα ότι θα ερχόσουν. Ο Σεθ είπε ότι θα ερχόσουν και το ίδιο κι ο Έντουαρντ, αλλά δεν τους πίστεψα».

«Γιατί όχι;» ρώτησα βραχνά.

«Δεν είσαι ευτυχισμένος εδώ. Αλλά ήρθες έτσι κι αλλιώς».

«Με ήθελες εδώ».

«Το ξέρω. Αλλά δεν ήταν ανάγκη να έρθεις, επειδή δεν είναι δίκαιο να σε θέλω εδώ. Θα καταλάβαινα».

Ακολούθησε σιωπή για ένα λεπτό. Ο Έντουαρντ πήρε ξανά τη συνηθισμένη έκφραση ψυχραιμίας στο πρόσωπό του. Κοίταξε την τηλεόραση, καθώς η Ρόζαλι συνέχισε να αλλάζει τα κανάλια. Είχε φτάσει στο εξακόσια. Αναρωτιόμουν πόση ώρα θα της έπαιρνε για να φτάσει ξανά στην αρχή.

«Σ' ευχαριστώ που ήρθες», ψιθύρισε η Μπέλλα.

«Μπορώ να σε ρωτήσω κάτι;» ρώτησα.

«Φυσικά».

Ο Έντουαρντ δε φαινόταν να μας προσέχει καθόλου, αλλά ήξερε τι ετοιμαζόμουν να ρωτήσω, έτσι δε με ξεγελούσε.

«Γιατί με θέλεις εδώ; Θα μπορούσε να σε κρατήσει ζεστή ο Σεθ, και μάλλον είναι πιο βολικός τύπος για να κάνεις παρέα μαζί του, το χαρούμενο καθαριτάκι. Αλλά όταν εγώ μπαίνω μέσα, χαμογελάς λες και είμαι το πιο αγαπημένο σου άτομο σ' ολόκληρο τον κόσμο».

«Είσαι ένα απ' αυτά».

«Αυτό είναι χάλια, ξέρεις;».

«Ναι». Αναστέναξε. «Συγγνώμη».

Ο Έντουαρντ κοίταζε από την άλλη μεριά ξανά, σαν να είχε καρφώσει το βλέμμα του έξω από το παράθυρο. Το πρόσωπό του ήταν ανέκφραστο στην αντανάκλασή του.

«Είναι... ολοκληρωμένα, όταν είσαι εδώ, Τζέικομπ. Σαν να είναι μαζί όλη η οικογένειά μου. Θέλω να πω, υποθέτω ότι έτσι είναι – ποτέ δεν είχα μεγάλη οικογένεια εκτός από τώρα. Είναι ωραία». Χαμογέλασε για μισό δευτερόλεπτο. «Αλλά δεν είναι ολόκληρη εκτός κι αν είσαι εσύ εδώ».

«Ποτέ δε θα γίνω μέλος της οικογένειάς σου, Μπέλλα».

Θα μπορούσα να είμαι. Θα ήμουν καλά, αν ήμουν. Όμως, αυτό ήταν απλώς ένα απώτερο μέλλον που είχε πεθάνει πολύ πριν του δοθεί η ευκαιρία να ζήσει.

«Πάντα ήσουν μέλος της οικογένειάς μου», διαφώνησε εκείνη.

Τα δόντια μου έκαναν έναν ήχο τριξίματος. «Αυτό είναι βλακεία απάντηση».

«Ποια είναι καλή, τότε;»

«Τι λες για: "Τζέικομπ, μου αρέσει να σε βλέπω να ποππας;"»

Την ένιωσα που τινάχτηκε προς τα πίσω.

«Θα σου άρεσε καλύτερα αυτή;» ψιθύρισε.

«Είναι πιο εύκολη, τουλάχιστον. Το μυαλό μου θα κολλούσε σ' αυτήν. Θα την αντιμετωπίζα».

Κοίταξα πάλι κάτω στο πρόσωπό της τότε, τόσο κοντά στο δικό μου. Τα μάτια της ήταν κλειστά και ήταν συνοφρυωμένη. «Χάσαμε το δρόμο μας, Τζέικ. Χάσαμε την ισορροπία. Υποτίθεται ότι είσαι κομμάτι της ζωής μου – το νιώθω, και το νιώθεις κι εσύ». Σταμάτησε για ένα δευτερόλεπτο χωρίς ν' ανοίξει τα μάτια – σαν να περίμενε να το αρνηθώ. Όταν δεν είπα τίποτα, συνέχισε. «Αλλά όχι μ' αυτό τον τρόπο. Κάναμε κάτι που δεν ήταν σωστό. Όχι. Εγώ το έκανα. Έκανα κάτι που δεν ήταν σωστό και χάσαμε το δρόμο μας...»

Η φωνή της αργόσβησε και το κατσούφιασμα στο πρόσωπό της χαλάρωσε, μέχρι που έγινε ένα μικρό ζάρωμα στην άκρη των χειλιών της. Περίμενα να χύσει λίγο ακόμα λεμόνι πάνω στα κοψίματά μου από χαρτί, αλλά μετά, ένα απαλό ροχαλητό βγήκε από το πίσω μέρος του λαιμού της.

«Είναι εξαντλημένη», μουρμούρισε ο Έντουαρντ. «Ήταν μεγάλη μέρα. Δύσκολη μέρα. Νόμιζα ότι θα την έπαιρνε ο ύπνος νωρίτερα, αλλά σε περίμενε».

Δεν τον κοίταξα.

«Ο Σεθ είπε πως το πράγμα έσπασε άλλο ένα από τα πλευρά της».

«Ναι. Τη δυσκολεύει ακόμα και να αναπνεύσει».

«Ωραία».

«Πες το μου, όταν ανεβάσει πάλι θερμοκρασία».

«Ναι».

Ακόμα είχε μια ανατριχίλα στο μπράτσο που δεν ακουμπούσε στο δικό μου. Δεν είχα προλάβει καλά-καλά να σηκώσω το κεφάλι μου ψάχνοντας για κουβέρτα, όταν ο Έντουαρντ άρπαξε μια που ήταν κρεμασμένη πάνω από το μπράτσο του καναπέ και την άνοιξε ώστε να πέσει πάνω της.

Περιστασιακά, η ιστορία αυτή με το διάβασμα του μυαλού γλίτωνε χρόνο. Για παράδειγμα, μπορεί να μη χρειαζόταν να κάνω ολόκληρη υπερπαραγωγή για την κατηγορία σχετικά με το τι συνέβαινε με τον Τσάρλι. Αυτό το χάλι. Ο Έντουαρντ θα άκουγε απλώς ακριβώς πόσο έξαλλος—

«Ναι», συμφώνησε. «Δεν είναι καλή ιδέα».

«Τότε γιατί;» Γιατί η Μπέλλα έλεγε στον πατέρα της ότι ήταν στην ανάρρωση, όταν αυτό θα τον έκανε μόνο να νιώσει πιο δυστυχημένος;

«Δεν μπορεί να αντέξει το άγχος του».

«Άρα είναι καλύτερα—»

«Όχι. Δεν είναι καλύτερα. Αλλά δε θα την αναγκάσω να κάνει οτιδήποτε που την κάνει δυστυχημένη τώρα. Ότι κι αν γίνει, αυτό την κάνει να νιώθει καλύτερα. Θα ασχοληθώ με τα υπόλοιπα αργότερα».

Αυτό δεν ακουγόταν σωστό. Η Μπέλλα δε θα ανέβαλλε τον πόνο του Τσάρλι για κάποια ημερομηνία αργότερα, για να τον αντιμετωπίσει κάποιος άλλος. Ακόμα και ετοιμοθάνατη. Δεν ήταν η Μπέλλα. Αν την ήξερα, έπρεπε να έχει κάποιο άλλο σχέδιο.

«Είναι πολύ σίγουρη ότι θα ζήσει», είπε ο Έντουαρντ.

«Αλλά όχι ως άνθρωπος», διαμαρτυρήθηκα.

«Όχι, όχι ως άνθρωπος. Αλλά ελπίζει να ξαναδεί τον Τσάρλι, έτσι κι αλλιώς».

Ω, αυτό γινόταν όλο και καλύτερο.

«Να δει. Τον Τσάρλι». Τελικά τον κοίταξα, με γουρλωμένα

μάτια. «Μετά. Να δει τον Τσάρλι, όταν θα είναι αστραφτερά λευκή, με λαμπερά κόκκινα μάτια. Δεν είμαι αιμορροφήχτρα, έτσι μπορεί να μου διαφεύγει κάτι, αλλά ο Τσάρλι μου φαίνεται λιγάκι παράξενη επιλογή για το πρώτο της γεύμα».

Ο Έντουαρντ αναστέναξε. «Ξέρει ότι δε θα μπορέσει να τον πλησιάσει για τουλάχιστον ένα χρόνο. Νομίζει ότι μπορεί να το καθυστερήσει. Να πει στον Τσάρλι ότι πρέπει να πάει σε ένα ειδικό νοσοκομείο στην άλλη άκρη του κόσμου. Να κρατάει επαφή με τηλεφωνήματα...»

«Αυτό είναι τρελό».

«Ναι».

«Ο Τσάρλι δεν είναι ηλίθιος. Ακόμα και αν δεν τον σκοτώσει, θα προσέξει τη διαφορά».

«Κατά κάποιο τρόπο ποντάρει σ' αυτό».

Συνέχισα να κοιτάζω επίμονα περιμένοντας να εξηγήσει.

«Φυσικά, δε θα μεγάλωνε σε ηλικία, άρα αυτό θα έθετε κάποιο χρονικό όριο, ακόμα κι αν ο Τσάρλι δεχόταν τις οποιοσδήποτε δικαιολογίες που θα του έδινε για τις αλλαγές». Χαμογέλασε αχνά. «Θυμάσαι όταν εσύ προσπάθησες να της πεις για τη μεταμόρφωσή σου; Πώς την έκανες να μαντέψει;»

Το ελεύθερο χέρι μου σφίχτηκε σχηματίζοντας γροθιά. «Σου είπε γι' αυτό;»

«Ναι. Εξηγούσε... την ιδέα της. Βλέπεις, δεν επιτρέπεται να πει στον Τσάρλι την αλήθεια—θα ήταν πολύ επικίνδυνο γι' αυτόν. Αλλά είναι έξυπνος, πρακτικός άνθρωπος. Πιστεύει ότι θα βρει τη δική του εξήγηση. Υποθέτει ότι δε θα είναι η σωστή». Ο Έντουαρντ ρουθούνισε. «Εξάλλου, δεν είμαστε και πολύ κοντά στο πρότυπο των βρικολάκων. Θα βγάλει κάποιο λάθος συμπέρασμα, όπως έκανε κι εκείνη στην αρχή, και θα συμφωνήσουμε μ' αυτό. Πιστεύει ότι θα μπορέσει να τον βλέπει... πού και πού».

«Τρελό», επανέλαβα.

«Ναι», συμφώνησε ξανά.

Ήταν αδυναμία του να την αφήνει να κάνει το δικό της, μόνο και μόνο για να είναι ευτυχομένη τώρα. Αυτό δε θα είχε καλή κατάληξη.

Πράγμα που με έκανε να σκεφτώ ότι πιθανότατα εκείνος δεν περίμενε να ζήσει, ώστε να δοκιμάσει το τρελό της σχέδιο. Την καθησύχαζε για να είναι ευτυχομένη για λίγο ακόμα.

Σαν να λέμε τέσσερις μέρες ακόμα.

«Θα αντιμετωπίσω ό,τι συμβεί», ψιθύρισε και έσκυψε κάτω το πρόσωπό του και από την άλλη μεριά έτσι ώστε να μην μπορώ καν να διαβάσω την αντανάκλασή του. «Δε θα της προκαλέσω πόνο τώρα».

«Τέσσερις μέρες;» ρώτησα.

Δε σήκωσε το κεφάλι του. «Περίπου».

«Και μετά τι;»

«Τι εννοείς, ακριβώς;»

Σκέφτηκα αυτό που είχε πει η Μπέλλα. Ότι το πράγμα ήταν τυλιγμένο ωραία και σφιχτά μέσα σε κάτι δυνατό, κάτι σαν το δέρμα των βρικολάκων. Λοιπόν πώς θα γινόταν αυτό; Πώς θα έβγαине έξω;

«Από τη λίγη έρευνα που καταφέραμε να κάνουμε, φαίνεται ότι τα πράγματα χρησιμοποιούν τα ίδια τους τα δόντια για να βγουν από τη μήτρα», ψιθύρισε.

Έπρεπε να σταματήσω για να καταπιώ τη χολή.

«Έρευνα;» ρώτησα αδύναμα.

«Γι' αυτό δεν έχεις δει τον Τζάσπερ και τον Έμετ εδώ γύρω. Αυτό κάνει κι ο Κάρλαϊλ αυτή τη στιγμή. Προσπαθούν να αποκρυπτογραφήσουν αρχαίες ιστορίες και μύθους, όσο μπορούμε με αυτά που έχουμε για να δουλέψουμε, ψάχνοντας οτιδήποτε που μπορεί να βοηθήσει να προβλέψουμε τη συμπεριφορά του πλάσματος».

Ιστορίες; Αν υπάρχουν μύθοι, τότε...

«Τότε αυτό το πράγμα δεν είναι το πρώτο του είδους του;» ρώτησε ο Έντουαρντ, προβλέποντας την ερώτησή μου.

«Μπορεί. Όλα είναι πολύ αποσπασματικά. Οι μύθοι θα μπορούσαν με μεγάλη ευκολία να είναι προϊόν του φόβου και της φαντασίας. Αν και...» –δίστασε– «οι δικοί σας μύθοι είναι αληθινοί, έτσι δεν είναι; Ίσως να είναι κι αυτοί. Φαίνονται, βέβαια, να έχουν τοπικό χαρακτήρα, να συνδέονται...»

«Πώς βρήκατε...;»

«Ήταν μια γυναίκα που συναντήσαμε στη Νότια Αμερική. Ήθελε μεγαλώσει με τις παραδόσεις της φυλής της. Είχε ακούσει προειδοποιήσεις για τέτοια πλάσματα, παλιές ιστορίες που πέρασαν από γενιά σε γενιά».

«Τι προειδοποιήσεις;» ψιθύρισα.

«Ότι το πλάσμα πρέπει να σκοτωθεί αμέσως. Πριν προλάβει να αποκτήσει πάρα πολλή δύναμη».

Ακριβώς αυτό που πίστευε ο Σαμ. Μήπως είχε δίκιο;

«Φυσικά, οι θρύλοι τους λένε το ίδιο και για μας. Ότι πρέπει να καταστραφούμε. Ότι είμαστε δολοφόνοι χωρίς ψυχή».

Δύο στα δύο.

Ο Έντουαρντ γέλασε με ένα σκληρό πνιχτό γέλιο.

«Τι λέγανε οι ιστορίες τους για... τις μητέρες;»

Οδύνη ξέσκισε το πρόσωπό του, και, καθώς εγώ τραβήχτηκα μακριά εξαιτίας του πόνου του, ήξερα ότι δε θα μου έδινε απάντηση. Αμφέβαλλα αν μπορούσε να μιλήσει.

Η Ρόζαλι –που ήταν τόσο ακίνητη και ήσυχη από τότε που η Μπέλλα αποκοιμήθηκε, που σχεδόν την είχα ξεχάσει– ήταν αυτή που απάντησε.

Έκανε έναν περιφρονητικό θόρυβο στο πίσω μέρος του λαιμού της. «Φυσικά δεν επέζησε καμία», είπε. Δεν επέζησε καμία, είπε ωμά και ανελέητα. «Το να γεννάς στη μέση ενός μολυσμένου από αρρώστιες βάλτου, με ένα γιατρό που για να διώξει τα κακά πνεύματα, πασάλειβε το πρόσωπό σου με βούρκο που σύμφωνα με τα γιατροσόφια υποτίθεται ότι θα είχε θεραπευτικές ιδιότητες, δεν ήταν ποτέ η πιο ασφαλής μέθοδος. Ακόμα και οι φυσιολογικές γέννες κατέληγαν άσχημα

τις μισές φορές. Καμία απ' αυτές δεν είχε αυτό που έχει αυτό το μωρό – άτομα που να το φροντίζουν έχοντας μια ιδέα για το τι χρειάζεται, που να προσπαθούν να ικανοποιήσουν αυτές τις ανάγκες. Ένα γιατρό με μια εντελώς μοναδική γνώση της φύσης των βρικολάκων. Ένα σχέδιο έτοιμο για να ξεγεννήσει το μωρό με όσο μεγαλύτερη ασφάλεια γίνεται. Δηλητήριο που θα διορθώσει οτιδήποτε πάει στραβά. Το μωρό θα είναι μια χαρά. Κι εκείνες οι άλλες μητέρες θα είχαν επιζήσει πιθανότατα, αν τα είχαν αυτά – αν υπήρχαν καν, κατά πρώτον. Κάτι για το οποίο εγώ δεν έχω πειστεί». Ρουθούνησε περιφρονητικά.

Το μωρό, το μωρό. Λες κι αυτό ήταν το μόνο που μετρούσε. Η ζωή της Μπέλλα ήταν μια μικρή λεπτομέρεια γι' αυτήν – ήταν εύκολο να τη δει σαν κάτι ασήμαντο.

Το πρόσωπο του Έντουαρντ έγινε κάτασπρο σαν το χιόνι. Τα χέρια του κουλουριάστηκαν σχηματίζοντας αρπάγες. Εντελώς εγωίστρια και αδιάφορη, η Ρόζαλι έστριψε την καρέκλα της, ώστε να του έχει γυρισμένη την πλάτη. Εκείνος έσκυψε προς τα μπρος, παίρνοντας στάση έτοιμος να της ορμήσει.

Επέτρεψέ μου, πρότεινα.

Εκείνος σταμάτησε, σικλώνοντας το ένα φρύδι.

Σιωπηλά, σήκωσα το μπολ του σκύλου από το πάτωμα. Μετά, με ένα γρήγορο, δυνατό τίναγμα του καρπού μου, το έριξα στο πίσω μέρος του κεφαλιού της Ξανθούλας τόσο βίαια που – με ένα εκκωφαντικό μπαμ – πατικώθηκε τελείως, πριν εξοστρακιστεί στην άλλη άκρη του δωματίου και σπάσει το στρογγυλό κομμάτι στην κορυφή του ορθοστάτη, στο κάτω μέρος της στριφτής σκάλας.

Η Μπέλλα συσπάστηκε, αλλά δεν ξύπνησε.

«Βλαμμένη ξανθιά», μουρμούρισα.

Η Ρόζαλι γύρισε το κεφάλι της αργά, και τα μάτια της φλέγονταν.

«Λέρωσες. Τα Μαλλιά. Μου. Με. Φαγητό».

Αυτό ήταν.

Έτσιπασα. Τραβήχτηκα μακριά από την Μπέλλα για να μην την ταρακουνήσω και γέλασα τόσο δυνατά, που δάκρυα κύλησαν στο πρόσωπό μου. Από πίσω από τον καναπέ, άκουσα το κουδουνιστό γέλιο της Άλις να με συνοδεύει.

Αναρωτήθηκα γιατί η Ρόζαλι δεν πηδούσε. Κατά κάποιο τρόπο το περίμενα. Αλλά μετά συνειδητοποίησα ότι το γέλιο μου είχε ξυπνήσει τη Μπέλλα, αν και κοιμόταν όλη την ώρα που γινόταν ο πραγματικός θόρυβος.

«Τι είναι τόσο αστείο;» ψέλλισε.

«Λέρωσα τα μαλλιά της με φαγητό», της είπα, χαχανίζοντας ξανά.

«Δεν πρόκειται να το ξεχάσω αυτό, σκυλί», σύριξε η Ρόζαλι.

«Δεν είναι τόσο δύσκολο να σβήσεις τη μνήμη μιας ξανθιάς», της ανταπάντησα. «Απλώς φύσα μέσα στο αυτί της».

«Βρες κανένα καινούριο αστείο», είπε κοφτά.

«Έλα τώρα, Τζέικ. Άσε τη Ρόζαλι ήσυχη –» Η Μπέλλα σταμάτησε στη μέση της πρότασής της και πήρε μια κοφτή ανάσα. Το ίδιο δευτερόλεπτο, ο Έντουαρντ έσκυβε από πάνω μου, τραβώντας απότομα την κουβέρτα από τη μέση. Φαινόταν σαν να συσπάται με την πλάτη της να κάνει ένα τόξο έξω από τον καναπέ.

«Απλώς», είπε αγκομαχώντας, «τεντώνεται».

Τα χείλη της ήταν άσπρα, και τα δόντια της ήταν σφιγμένα, σαν να προσπαθούσε να συγκρατήσει μια κραυγή.

Ο Έντουαρντ έβαλε και τα δυο του χέρια από τη μια και την άλλη μεριά του προσώπου της.

«Κάρλαιλ;» φώναξε με μια χαμηλή, γεμάτη ένταση φωνή.

«Εδώ είμαι», είπε ο γιατρός. Δεν τον είχα ακούσει να μπαίνει μέσα.

«Εντάξει», είπε η Μπέλλα, ακόμα αναπνέοντας με δυσκολία και με ρηχές ανάσες. «Νομίζω πως τελείωσε. Το καημένο το πιτσιρίκι δεν έχει αρκετό χώρο, αυτό είναι όλο. Έχει μεγα-

λώσει τόσο πολύ».

Ήταν πραγματικά δύσκολο να χωνέψω αυτόν το γεμάτο λατρεία τόνο που χρησιμοποιούσε για να περιγράψει το πράγμα που την ξέσκιζε. Ειδικά μετά από τη σκληρότητα της Ρόζαλι. Με έκανε να εύχομαι να μπορούσα να πετάξω κάτι και στην Μπέλλα.

Εκείνη δεν κατάλαβε τη διάθεσή μου. «Ξέρεις, μου θυμίζει εσένα, Τζέικ», είπε –με τρυφερό τόνο– ακόμα αγκομαχώνας.

«Μη με συγκρίνεις μ' αυτό το πράγμα», της είπα κατάμουτρα μέσα από τα δόντια μου.

«Εννοούσα απλώς την ξαφνική σου ανάπτυξη», είπε, δείχνοντας σαν την είχα πληγώσει. Ωραία. «Έγινες μέχρι εκεί πάνω τόσο γρήγορα. Σε έβλεπα να ψηλώνεις λεπτό το λεπτό. Κι αυτός έτσι είναι. Μεγαλώνει τόσο γρήγορα».

Δάγκωσα τη γλώσσα μου για να μην πω αυτό που ήθελα να πω –αρκετά δυνατά, ώστε να μου έρθει η γεύση του ίδιου μου του αίματος στο στόμα. Φυσικά, θα έκλεινε η πληγή πριν προλάβω να καταπιώ. Αυτό χρειαζόταν η Μπέλλα. Να είναι δυνατή σαν κι εμένα, να μπορεί να γιατρεύεται ...

Πήρε μια πιο άνετη ανάσα και μετά έπεσε πάλι χαλαρή στον καναπέ, ενώ το σώμα της κρέμασε.

«Χμμμ», μουρμούρισε ο Κάρλαϊλ.

«Τι;» απαίτησα να μάθω.

Το κεφάλι του Έντουαρντ έγερσε προς τη μια μεριά, καθώς σκεφτόταν ότι ήταν μέσα στο κεφάλι του Κάρλαϊλ.

«Ξέρεις ότι αναρωτιόμουν για τη γενετική κατασκευή του εμβρύου, Τζέικομπ. Για τα χρωμοσώματα».

«Και λοιπόν;»

«Να, λαμβάνοντας υπόψη τις ομοιότητές σας–»

«Τις ομοιότητες;» γρύλισα, καθώς δεν εκτίμησα τον πληθυντικό.

«Τη γρήγορη ανάπτυξη, και το γεγονός ότι η Άλις δεν

μπορεί να δει κανέναν από τους δυο σας».

Ένωσα το πρόσωπό μου να μένει ανέκφραστο. Είχα ξεχάσει αυτό το δεύτερο.

«Λοιπόν, αναρωτιέμαι αν αυτό σημαίνει ότι έχουμε μια απάντηση. Αν οι ομοιότητες είναι γονιδιακές».

«Είκοσι τέσσερα ζευγάρια», μουρμούρισε χαμηλόφωνα ο Έντουαρντ.

«Δεν το ξέρεις αυτό».

«Όχι. Αλλά είναι ενδιαφέρον να κάνω εικασίες», είπε ο Κάρλαϊλ με μια καθησυχαστική φωνή.

«Ναι. Συναρπαστικό».

Το ελαφρύ ροχαλητό της Μπέλλα ξεκίνησε πάλι, τονίζοντας ωραία το σαρκασμό μου.

Τότε άρχισαν να αναλύουν το θέμα, πηγαίνοντας γρήγορα την κουβέντα σχετικά με τη γενετική σε ένα σημείο, όπου οι μόνες λέξεις που καταλάβαινα ήταν τα άρθρα και τα και. Και το δικό μου όνομα, φυσικά. Η Άλις έκανε κι αυτή παρεμβάσεις, σχολιάζοντας πού και πού με την εύθυμη φωνή της που έμοιαζε με πουλιού.

Παρόλο που μιλούσαν για 'μένα, δεν προσπάθησα να καταλάβω τα συμπεράσματα που έβγαζαν. Είχα άλλα πράγματα στο νου μου, μερικά γεγονότα που προσπαθούσα να συμφιλιώσω.

Γεγονός νούμερο ένα, η Μπέλλα είχε πει ότι το πλάσμα προστατευόταν από κάτι τόσο δυνατό όσο το δέρμα των βρικόλακων, κάτι που ήταν υπερβολικά αδιαπέραστο για τους υπερήχους, υπερβολικά σκληρό για τις βελόνες. Γεγονός νούμερο δύο, η Ρόζαλι είχε πει ότι σχεδίαζαν να ξεγεννήσουν το μωρό με ασφάλεια. Γεγονός νούμερο τρία, ο Έντουαρντ είχε πει ότι –στους μύθους– άλλα τέρατα όπως αυτό εδώ έβγαιναν έξω μασώντας τις ίδιες τους τις μητέρες.

Με διαπέρασε ένα ρίγος.

Κι αυτό έβγαζε ένα αρρωστημένο νόημα, επειδή, γεγο-

νός νούμερο τέσσερα, δεν υπήρχαν πολλά πράγματα που να μπορούν να κόψουν κάτι τόσο δυνατό όσο το δέρμα των βρικόλακων. Τα δόντια του μισού-πλάσματος –σύμφωνα με το μύθο– ήταν αρκετά δυνατά. Τα δικά μου δόντια ήταν αρκετά δυνατά.

Και τα δόντια των βρικόλακων ήταν αρκετά δυνατά.

Ήταν δύσκολο να μη δει κανείς το προφανές, αλλά σίγουρα ευχόμουν να μπορούσα να μην το δω. Επειδή είχα μια πολύ καλή ιδέα για το πώς σκόπευε η Ρόζαλι ακριβώς να βγάλει το πράγμα εκείνο έξω με “ασφάλεια”.

16. ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΑ ΠΟΛΛΩΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ

Έφυγα νωρίς, πολύ πριν έρθει η αυγή. Είχα κάνει μόνο ένα μικρό, άβολο ύπνο ακουμπισμένος στην άκρη του καναπέ. Ο Έντουαρντ με ξύπνησε, όταν το πρόσωπο της Μπέλλα ήταν αναψοκοκκινισμένο, και πήρε τη θέση μου για να τη δροσίσει και να κατέβει η θερμοκρασία της ξανά. Τεντώθηκα κι αποφάσισα ότι είχα ξεκουραστεί αρκετά, ώστε να πιάσω δουλειά.

«Σ’ ευχαριστώ», είπε ο Έντουαρντ χαμηλόφωνα, βλέποντας τα σχέδιά μου. «Αν η διαδρομή είναι καθαρή, θα πάνε σήμερα».

«Θα σε ενημερώσω».

Ένιωσα καλά που ξαναγύρισα στο ζωικό εαυτό μου. Είχα πιαστεί, επειδή είχα καθίσει ακίνητος τόση ώρα. Άπλωσα το βήμα μου, τεντώνοντας τους μύες μου.

Καλημέρα, Τζέικομπ, με υποδέχτηκε η Λία.

Ωραία. Έχεις ξυπνήσει. Πόση ώρα κοιμάται ο Σεθ;

Δεν κοιμάμαι ακόμα, σκέφτηκε ο Σεθ νυσταγμένα. Σχεδόν

κοντεύω. Τι χρειάζεσαι;

Πιστεύεις πως αντέχεις ακόμα μία ώρα;

Σίγουρα. Κανένα πρόβλημα. Ο Σεθ σηκώθηκε όρθιος αιμόσως, τινάζοντας τη γούνα του.

As μπορούμε εμείς στα ενδότερα, είπα στη Λία. Σεθ, ενώ πήρε την περιμέτρο.

Κατάλαβα. Ο Σεθ ξεκίνησε ένα χαλαρό τροχάδι.

Πάλι κάνουμε τα θελήματα των βρικόλακων, γκρίνιαζε η Λία.

Σε πειράζει αυτό;

Φυσικά και όχι. Το λατρεύω να φροντίζω αυτές τις αξιαγάπητες βδέλλες.

Ωραία. Για να δούμε πόσο γρήγορα μπορούμε να τρέξουμε.

Εντάξει. Σ' αυτό είμαι σίγουρα μέσα!

Η Λία ήταν στο πιο μακρινό δυτικό άκρο της περιμέτρου. Αντί να κόψει δρόμο περνώντας κοντά από το σπίτι των Κάλεν, έμεινε κολλημένη στον κύκλο, καθώς ερχόταν τρέχοντας από γύρω-γύρω για να με συναντήσει. Εγώ έφυγα κατευθείαν προς την ανατολή, ξέροντας ότι ακόμα και με προβάδισμα, θα με προσπερνούσε σύντομα, αν χαλάρινα έστω και για ένα δευτερόλεπτο.

Τη μύτη σου στο έδαφος, Λία. Αυτό δεν είναι αγώνας, είναι αναγνωριστική αποστολή.

Μπορώ να κάνω και τα δύο ταυτόχρονα και πάλι να σε νικήσω.

Της το αναγνώρισα αυτό. Το ξέρω.

Εκείνη γέλασε.

Ακολουθήσαμε ένα καμπυλωτό μονοπάτι μέσα από τα ανατολικά βουνά. Ήταν μια γνωστή διαδρομή. Είχαμε τρέξει σ' αυτά τα βουνά, όταν οι βρικόλακες έφυγαν πριν ένα χρόνο, κάνοντάς τα μέρος της διαδρομής στην οποία περιπολούσαμε, για να προστατέψουμε τους ανθρώπους εδώ καλύτερα. Μετά τραβηχτήκαμε πάλι πίσω από τα σύνορα, όταν οι Κάλεν επέ-

στρεψαν. Αυτή η περιοχή ήταν στη δική τους δικαιοδοσία.

Αλλά αυτό το γεγονός πιθανότατα δε θα σήμαινε τίποτα για τον Σαμ τώρα. Η συνθήκη ήταν άκυρη. Το ερώτημα σήμερα ήταν πόσο αραιά ήταν πρόθυμος να απλώσει τη δύναμή του. Ήσυχνε για ξεστρατισμένους Κάλεν, για να μπει στα χωράφια τους ή όχι; Ο Τζάρεντ είχε πει την αλήθεια ή είχε εκμεταλλευτεί τη σιωπή ανάμεσά μας;

Μπαιναμε όλο και πιο βαθιά μέσα στα βουνά, χωρίς να βρούμε κανένα ίχνος της αγέλης. Ίχνη που ξεθώριαζαν από βρικόλακες βρίσκονταν παντού, αλλά οι μυρωδιές ήταν οικείες τώρα. Της ανέπνεα όλη τη μέρα.

Βρήκα μια βαριά, κάπως πρόσφατη συγκέντρωση σε ένα συγκεκριμένο μονοπάτι –όλοι τους πηγαινοέρχονταν εδώ, εκτός από τον Έντουαρντ. Κάποιος λόγος θα έπρεπε να υπήρχε που μαζεύτηκαν εδώ, που πρέπει να ξεχάστηκε, όταν ο Έντουαρντ έφερε σπίτι την ετοιμοθάνατη έγκυο γυναίκα του. Ήτριξα τα δόντια μου. Όποιος κι αν ήταν, δεν είχε καμία σχέση μ' εμένα.

Η Λία δε με προσπέρασε, αν και θα μπορούσε τώρα. Εγώ έδινα μεγαλύτερη προσοχή σε κάθε καινούρια μυρωδιά απ' ό,τι στο διαγωνισμό ταχύτητας. Παρέμενε στο δεξί μου πλευρό, τρέχοντας μαζί μου παρά εναντίον μου.

Έχουμε φτάσει πολύ μακριά εδώ, σχολίασε.

Ναι. Αν ο Σαμ κυνηγούσε ξεστρατισμένους, θα έπρεπε να έχουμε πέσει στα ίχνη του ως τώρα.

Είναι πιο λογικό γι' αυτόν τώρα να μείνει κρυμμένος στο Λα Πους, σκέφτηκε η Λία. Ξέρει ότι δίνουμε στους αιμοπότες τρία επιπλέον σετ μάτια και πόδια. Δεν πρόκειται να τα καταφέρει να τους αιφνιδιάσει.

Αυτό ήταν απλά ένα προληπτικό μέτρο, εδώ που τα λέμε.

Δε θέλουμε τα πολύτιμα παράσιτά μας να ρισκάρουν, χωρίς να υπάρχει λόγος.

Όχι, συμφώνησα, αγνοώντας το σαρκασμό.

Έχεις αλλάξει τόσο πολύ, Τζέικομπ. Μιλάμε για στροφή εκατόν-ογδόντα μοιρών.

Κι εσύ δεν είσαι ακριβώς η ίδια Λία που πάντα ήξερα και αγαπούσα.

Αλήθεια. Και είμαι λιγότερο εκνευριστική από τον Πολ τώρα;

Αν και απίστευτο... ναι.

Α, γλυκιά επιτυχία.

Συγχαρητήρια.

Μετά τρέξαμε σιωπηλά πάλι. Είχε έρθει μάλλον η ώρα να γυρίσουμε πίσω, αλλά κανένας από 'μας δεν ήθελε. Νιώθαμε ωραία που τρέχαμε έτσι. Κοιτάζαμε τον ίδιο μικρό κύκλο εδώ και πάρα πολύ καιρό. Νιώθαμε καλά που τεντώναμε τους μύες μας και τρέχαμε σε ανώμαλο έδαφος. Δε βιαζόμασταν πολύ, έτσι σκέφτηκα ότι ίσως έπρεπε να κυνηγήσουμε στην επιστροφή. Η Λία πεινούσε πολύ.

Γιαμ, γιαμ, σκέφτηκε ξινισμένα.

Όλα είναι μέσα στο κεφάλι σου, της είπα. Έτσι τρώνε οι λύκοι. Είναι φυσικό. Έχει μια χαρά γεύση. Αν δεν το σκεφτείς από την ανθρώπινη οπτική γωνία -

Ξέχνα τα ενθαρρυντικά λόγια, Τζέικομπ. Θα κυνηγήσω. Δεν είμαι υποχρεωμένη να μου αρέσει.

Καλά, καλά, συμφώνησα άνετα. Δεν ήταν δική μου δουλειά, αν ήθελε να κάνει τα πράγματα πιο δύσκολα για τον εαυτό της.

Δεν πρόσθεσε τίποτα καινούριο για λίγα λεπτά' άρχισα να σκέφτομαι να γυρίσουμε πίσω.

Σ' ευχαριστώ, είπε η Λία ξαφνικά με έναν πολύ διαφορετικό τόνο.

Γιατί;

Γιατί με αφήνεις στην ησυχία μου. Γιατί με άφησες να μείνω. Είσαι πολύ πιο καλός απ' ό,τι είχα δικαίωμα να περιμένω, Τζέικομπ.

Εε, κανένα πρόβλημα. Εδώ που τα λέμε, το εννοώ. Δε με πειράζει που σε έχω εδώ, όπως πίστευα ότι θα με πειράζε.

Εκείνη ρουθούνισε, αλλά ήταν ένας παιχνιδιάρικος ήχος. Τι ένθερμο εγκώμιο!

Μην το πάρεις πάνω σου!

Εντάξει - αν δεν το πάρεις εσύ πάνω σου. Έκανε μια παύση για ένα δευτερόλεπτο. Πιστεύω πως είσαι καλός Άλφα. Όχι με τον ίδιο τρόπο όπως ο Σαμ, αλλά με το δικό σου τρόπο. Αξίζει να σ' ακολουθήσει κανείς, Τζέικομπ.

Το μυαλό μου έμεινε κενό από την έκπληξη. Μου πήρε ένα δευτερόλεπτο για να συνέλθω αρκετά, ώστε να απαντήσω.

Εεε, ευχαριστώ. Δεν είμαι εντελώς σίγουρος ότι θα τα καταφέρω να μην το πάρω πάνω μου μ' αυτό, παρ' όλα αυτά. Πώς και σου ήρθε κάτι τέτοιο;

Δεν απάντησε αμέσως, κι εγώ ακολούθησα τη χωρίς λόγια κατεύθυνση των σκέψεών της. Σκεφτόταν το μέλλον - αυτά που είχα πει στον Τζάρνεντ το προηγούμενο πρωί. Σκεφτόταν ότι ο χρόνος θα τελείωνε σύντομα, και μετά θα ξαναγύριζα στο δάσος. Κι ότι είχα υποσχεθεί ότι αυτή κι ο Σεθ θα γύριζαν στην αγέλη, όταν θα έφευγαν οι Κάλεν...

Θέλω να μείνω μαζί σου, μου είπε.

Ένα σοκ διαπέρασε τα πόδια μου, κλειδώνοντας τις αρθρώσεις μου. Πέρασε από δίπλα μου σαν αέρας και μετά πάτησε φρένο. Αργά, ήρθε περπατώντας πίσω, εκεί όπου είχα μείνει κοκαλωμένος.

Δε θα είμαι μεπelas, στ' ορκίζομαι. Δε θα σε ακολουθώ παντού. Μπορείς να πας όπου θες, κι εγώ θα πηγαίνω όπου θέλω. Θα πρέπει να με ανέχεσαι μόνο όταν είμαστε κι οι δυο λύκοι. Περπατούσε μπρος-πίσω μπροστά μου, κουνώντας με ένα σφυριχτό ήχο τη μακριά γκριζα ουρά της νευρικά. Και καθώς σκοπεύω να τα παρατήσω, αμέσως μόλις μπορέσω... μπορεί να μη συμβαίνει κι αυτό πολύ συχνά.

Δεν ήξερα τι να πω.

Είμαι πιο ευτυχισμένη τώρα, ως μέλος της δικής σου αγέλης, απ' ό,τι ήμουν εδώ και χρόνια.

Θέλω να μείνω κι εγώ, σκέφτηκε χαμηλά ο Σεθ. Δεν είχα συνειδητοποιήσει ότι μας πρόσεχε και πολύ, καθώς έτρεχε στην περίμετρο. Μου αρέσει αυτή η αγέλη.

Έλα τώρα! Σεθ, αυτό δε θα είναι για πολύ καιρό ακόμα αγέλη. Προσπάθησα να συγκροτήσω τις σκέψεις μου, ώστε να τον πείσουν. Τώρα έχουμε ένα σκοπό, αλλά όταν... αφού τελειώσει αυτό, εγώ απλώς θα γίνω λύκος. Σεθ, χρειάζεσαι ένα σκοπό. Είσαι καλό παιδί. Είσαι απ' αυτούς του ανθρώπους που πάντα έχουν μια σταυροφορία. Και δεν υπάρχει καμία περίπτωση να φύγεις από το Λα Πους τώρα. Θα τελειώσεις το λύκειο και θα κάνεις κάτι με τη ζωή σου. Θα φροντίζεις τη Σου. Τα δικά μου θέματα δε θα σου χαλάσουν το δικό σου μέλλον.

Μα -

Ο Τζέικομπ έχει δίκιο, συμφώνησε η Λία.

Συμφωνείς μαζί μου;

Φυσικά. Αλλά τίποτα απ' όλα αυτά δεν ισχύει για 'μένα. Εγώ, έτσι κι αλλιώς, έφευγα. Θα βρω δουλειά κάπου μακριά από το Λα Πους. Μπορεί να κάνω κανένα μάθημα σε κάποια κοινοτική σχολή. Θα αρχίσω γιόγκα και διαλογισμό για να καταφέρω να λύσω το πρόβλημά μου με τα νεύρα μου... Και θα μείνω μέλος αυτής της αγέλης για χάρη της πνευματικής μου υγείας. Τζέικομπ - βλέπεις ότι αυτό φαίνεται λογικό, έτσι δεν είναι; Δε θα σε ενοχλώ, δε θα με ενοχλείς, όλοι θα είναι χαρούμενοι.

Γύρισα πίσω και άρχισα να τρέχω αργά με μεγάλες δρασκελιές προς τη δύση.

Αυτά είναι λίγο πολλά για να τα αντιμετωπίσω, Λία. Άσε με να το σκεφτώ, εντάξει;

Σίγουρα. Με την ησυχία σου.

Μας πήρε περισσότερη ώρα για να γυρίσουμε πίσω. Δεν προσπαθούσα να τρέξω. Απλώς προσπαθούσα να συγκεντρωθώ αρκετά, ώστε να μη στουκάρω με το κεφάλι σε κανένα δέ-

ντρο. Ο Σεθ γκρίνιαζε λιγάκι στο πίσω μέρος του κεφαλιού μου, αλλά κατάφερα να τον αγνοήσω. Ήξερε ότι είχα δίκιο. Δε θα εγκατέλειπε τη μαμά του. Θα γύριζε πίσω στο Λα Πους και θα προστάτευε τη φυλή, όπως έπρεπε να κάνει.

Αλλά δεν έβλεπα τη Λία να το κάνει αυτό. Κι αυτό ήταν τελείως τρομακτικό.

Μια αγέλη με τους δυο μας; Παρά τη φυσική απόσταση, δεν μπορούσα να φανταστώ την... οικειότητα της κατάστασης. Αναρωτιόμουν αν το είχε σκεφτεί πραγματικά ή αν απλώς ήθελε να φύγει απεγνωσμένα.

Η Λία δεν είπε τίποτα, καθώς εγώ το αναμασούσα στο μυαλό μου. Ήταν σαν να προσπαθούσε να αποδείξει πόσο εύκολο θα ήταν, αν ήμασταν μόνο οι δυο μας.

Πέσαμε τυχαία πάνω σε ένα κοπάδι ελαφιών με μαύρη ουρά την ώρα ακριβώς που ανέτειλε ο ήλιος, φωτίζοντας λιγάκι τα σύννεφα πίσω μας. Η Λία αναστέναξε μέσα της, αλλά δε δίστασε. Η εφόρμησή της ήταν καθαρή και αποτελεσματική -θα μπορούσα να πω ακόμα και γεμάτη χάρη. Έπιασε το μεγαλύτερο, το αρσενικό ελάφι, πριν το έκπληκτο ζώο προλάβει να καταλάβει πλήρως τον κίνδυνο.

Μη θέλοντας να υστερήσω, χιμήξα πάνω στον επόμενο μεγαλύτερο ελάφι, σπάζοντας το λαιμό ανάμεσα στα σαγόνια μου γρήγορα, έτσι ώστε να μη νιώσει περιττό πόνο. Ένιωθα την αηδία της Λία να μάχεται με την πείνα της, και προσπάθησα να της το κάνω πιο εύκολο αφήνοντας το λύκο μέσα μου να υπερισχύσει στο κεφάλι μου. Είχα ζήσει μόνο με τη μορφή του λύκου για αρκετό καιρό, ώστε να ξέρω πώς να είμαι εντελώς ζώο, να βλέπω με το δικό του τρόπο και να σκέφτομαι με το δικό του τρόπο. Άφησα τα σωματικά ένστικτα να υπερισχύσουν, αφήνοντάς τη να το νιώσει κι αυτή. Δίστασε για ένα δευτερόλεπτο, αλλά μετά, επιφυλακτικά, φάνηκε να απλώνεται με το μυαλό της προς εμένα και να προσπαθεί να δει με το δικό μου τρόπο. Ένιωθα πολύ παράξενα -το μυαλό της και το

δικό μου ήταν πιο στενά συνδεδεμένα απ' ό,τι ποτέ ξανά, επειδή προσπαθήσαμε και οι δυο να σκεφτούμε μαζί.

Παράξενο, αλλά τη βοήθησε. Τα δόντια της έσκισαν το τρίχωμα και το δέρμα του ώμου της λείας της, κόβοντας μια παχιά φέτα σάρκας που ξεχειλίζει. Αντί να κοιτάξει από την άλλη με ένα μορφασμό, όπως ήθελαν οι ανθρώπινες σκέψεις της, άφησε το λυκίσιο εαυτό της να αντιδράσει ενστικτωδώς. Ήταν κατά κάποιο τρόπο κάτι που σε παρέλυε, κάτι που δε χρειαζόταν σκέψη. Αυτό της επέτρεψε να φάει ήσυχα.

Ήταν εύκολο για 'μένα να κάνω το ίδιο. Και χαιρόμουν που δεν το είχα ξεχάσει αυτό. Αυτή θα ήταν η ζωή μου σύντομα ξανά.

Η Λία θα ήταν μέρος της ζωής αυτής; Πριν μια βδομάδα, θα έβλεπα αυτή την ιδέα παραπάνω από τρομακτική. Δε θα μπορούσα να την αντέξω. Αλλά τώρα την ήξερα καλύτερα. Και ανακουφισμένη από το συνεχή πόνο, δεν ήταν ο ίδιος λύκος. Δεν ήταν το ίδιο κορίτσι.

Φάγαμε μαζί, μέχρι που χορτάσαμε.

Ευχαριστώ, μου είπε αργότερα, καθώς καθάριζε τη μουσούδα και τα πόδια της πάνω στο υγρό γρασίδι. Εγώ δεν μπήκα στον κόπο' μόλις είχε αρχίσει να ψιχαλίζει, κι έπρεπε να περάσουμε ξανά κολυμπώντας το ποτάμι στην επιστροφή. Θα καθαρίζομαι αρκετά. Δεν ήταν και τόσο άσχημο, να σκεφτώ με το δικό σου τρόπο.

Παρακαλώ.

Ο Σεθ σερνόταν, όταν φτάσαμε στην περίμετρο. Του είπα να κοιμηθεί' η Λία κι εγώ θα αναλαμβάναμε την περιπολία. Το μυαλό του Σεθ χάθηκε μέσα στην ασυνειδησία του ύπνου μόλις λίγα δευτερόλεπτα αργότερα.

Πας πάλι στις βδέλλες; ρώτησε η Λία.

Μπορεί.

Είναι δύσκολο για 'σένα να είσαι εκεί, αλλά και δύσκολο να μείνεις μακριά. Ξέρω πώς νιώθεις.

Ξέρεις, Λία, μπορεί να θέλεις να σκεφτείς λιγάκι για το μέλλον, για το τι θέλεις να κάνεις στ' αλήθεια. Το κεφάλι μου δε θα είναι και το πιο ευτυχισμένο μέρος στη γη. Και θα πρέπει να υποφέρεis μαζί μου.

Σκέφτηκε πώς να μου απαντήσει. Πω πω, αυτό θα ακουστεί άσχημα. Αλλά, ειλικρινά, θα είναι πιο εύκολο να αντιμετωπίσω το δικό σου πόνο, αντί να έρθω αντιμέτωπη με το δικό μου.

Έχεις δίκιο.

Το ξέρω ότι θα είναι άσχημα για 'σένα, Τζέικομπ. Το καταλαβαίνω – μπορεί και καλύτερα απ' όσο νομίζεις. Δεν τη συμπαθώ, αλλά... είναι ο Σαμ σου. Είναι όλα όσα θες κι όλα όσα δεν μπορείς να έχεις.

Δεν μπορούσα να απαντήσω.

Το ξέρω ότι είναι χειρότερα για 'σένα. Τουλάχιστον, ο Σαμ είναι ευτυχισμένος. Τουλάχιστον, είναι ζωντανός και καλά. Τον αγαπώ αρκετά, ώστε να το θέλω αυτό. Θέλω να έχει αυτό που είναι καλύτερο για 'κείνον. Αναστέναξε. Απλώς δε θέλω να μείνω εκεί κοντά για να βλέπω.

Είναι ανάγκη να μιλήσουμε γι' αυτό;

Νομίζω πως ναι. Επειδή θέλω να ξέρεις ότι δε θα το κάνω χειρότερο για 'σένα. Διάολε, μπορεί ακόμα και να βοηθήσω. Δε γεννήθηκα μια άπονη μέγαιρα. Ξέρεις, παλιά ήμουν καλή.

Η μνήμη μου δε φτάνει μέχρι τόσο πίσω.

Γελάσαμε κι οι δυο μια φορά.

Λυπάμαι γι' αυτό, Τζέικομπ. Λυπάμαι που πονάς. Λυπάμαι που γίνεται χειρότερο κι όχι καλύτερο.

Σ' ευχαριστώ, Λία.

Σκέφτηκε τα πράγματα που ήταν χειρότερα, τις μαύρες εικόνες μέσα στο μυαλό μου, ενώ εγώ προσπαθούσα να τη διώξω από κει χωρίς μεγάλη επιτυχία. Κατάφερε να τις κοιτάξει από κάποια απόσταση, από κάποια άλλη οπτική γωνία, κι έπρεπε να παραδεχτώ ότι αυτό βοήθησε. Μπορούσα να φανταστώ ότι μπορεί κι εγώ να τα έβλεπα τα πράγματα έτσι σε

μερικά χρόνια.

Εβλεπε την αστεία πλευρά των καθημερινών εκνευρισμών που προέρχονταν από το ότι περνούσα χρόνο κοντά σε βρικόλακες. Της άρεσαν τα αστεία μου εις βάρος της Ρόζαλι, γελώντας πνιχτά από μέσα της και ακόμα επαναλαμβάνοντας στο μυαλό της μερικά ανέκδοτα με ξανθιές, που θα μπορούσα να χρησιμοποιήσω. Αλλά μετά οι σκέψεις της έγιναν σοβαρές, μένοντας πολλή ώρα στο πρόσωπο της Ρόζαλι με έναν τρόπο που με μπερδευε.

Ξέρεις ποιο είναι το τρελό; ρώτησε.

Αυτή τη στιγμή σχεδόν τα πάντα είναι τρελά. Αλλά τι εννοείς;

Αυτός ο ξανθός θηλυκός βρικόλακας που μισείς τόσο πολύ –καταλαβαίνω την πλευρά της απόλυτα.

Για ένα δευτερόλεπτο νόμιζα ότι έκανε πλάκα, που ήταν και κακόγουστη. Και μετά, όταν συνειδητοποίησα ότι σοβαρολογούσε, ήταν δύσκολο να συγκρατήσω την οργή που με διαπέρασε. Ήταν καλό που ήμασταν μακριά ο ένας από τον άλλο κάνοντας την περιπολία μας. Αν ήταν σε απόσταση που θα μπορούσα να τη δαγκώσω...

Για στάσου! Άσε με να εξηγήσω!

Δε θέλω ν' ακούσω. Φεύγω.

Περίμενε! Περίμενε! είπε, ενώ προσπαθούσα να ηρεμήσω αρκετά, ώστε να αλλάξω μορφή. Έλα τώρα, Τζέικ!

Λία, αυτός δεν είναι και ο καλύτερος τρόπος για να με πείσεις ότι θέλω να περάσω περισσότερο χρόνο μαζί σου στο μέλλον.

Αμάν! Τι υπερβολική αντίδραση. Δεν ξέρεις καν για ποιο πράγμα μιλάω.

Λοιπόν για ποιο πράγμα μιλάς;

Και τότε ξαφνικά ήταν πάλι η σκληρή από τον πόνο Λία του παρελθόντος. Μιλάω για ένα γενετικό αδιέξοδο, Τζέικομπ.

Η ζοφερή δριμύτητα στα λόγια της με έκανε να σαστίσω. Δεν περίμενα ο θυμός μου να διαλυθεί.

Δεν καταλαβαίνω.

Θα καταλάβαινες, αν δεν ήσουν σαν όλους τους άλλους. Αν τα "γυναικεία μου θέματα" –σκέφτηκε τις λέξεις με ένα σκληρό, σαρκαστικό τόνο– δε σε έκαναν να τρέχεις για να προστατευτείς, όπως και κάθε άλλο ηλιθίο αρσενικό, ώστε να μπορείς να δώσεις σημασία στο πραγματικό τους νόημα.

Λ.

Ναι, κανένας από 'μας δεν ήθελε να σκεφτεί αυτά τα πράγματα μαζί της. Ποιος θα το ήθελε; Φυσικά, θυμόμουν τον πανικό της Λία εκείνο τον πρώτο μήνα που έγινε μέλος της αγέλης –και θυμήθηκα που τραβιόμουν μακριά από φόβο, όπως και όλοι οι άλλοι. Επειδή δεν μπορούσε να είναι έγκυος –όχι εκτός αν συνέβαινε κάποια τερατώδης θρησκευτική άσπιλη βλακεία. Δεν είχε υπάρξει ποτέ με κανέναν άλλο εκτός από τον Σαμ. Και τότε, όταν οι βδομάδες πέρασαν και το τίποτα έγινε ακόμα περισσότερο τίποτα, κατάλαβε ότι το σώμα της δεν ακολουθούσε τα φυσιολογικά πρότυπα πια. Φρίκη –τι ήταν τώρα; Το σώμα της είχε αλλάξει, επειδή είχε γίνει λυκάνθρωπος; Ή είχε γίνει λυκάνθρωπος, επειδή το σώμα της είχε πρόβλημα; Ο μόνος θηλυκός λυκάνθρωπος στην ιστορία της αιωνιότητας. Μήπως αυτό είχε συμβεί, επειδή δεν ήταν τόσο θηλυκή όσο θα έπρεπε;

Κανένας από 'μας δεν ήθελε να αντιμετωπίσει αυτή την αποτυχία. Προφανώς, δεν ήταν κι ότι μπορούσαμε να ταυτιστούμε μαζί της.

Ξέρεις γιατί πιστεύει ο Σαμ ότι συμβαίνει η αποτόπωση, σκέφτηκε, πιο ψύχραιμη τώρα.

Βέβαια. Για να έχει συνέχεια η γενιά.

Σωστά. Για να γίνει ένα τσούρμιο καινούριων λυκανθρώπων. Επιβίωση του είδους, γενετική υπεροχή. Σε ελκύει το άτομο που σου δίνει τη μεγαλύτερη πιθανότητα να κληροδοτήσεις το γονίδιο του λύκου.

Περίμενα να μου πει πού το πήγαινε με όλα αυτά.

Αν εγώ χρησιμεύω σε κάτι τέτοιο, ο Σαμ θα ένωθε έλξη για μένα.

Ο πόνος της ήταν αρκετός, ώστε να χάσω το βήμα μου υπό το βάρος του.

Αλλά δε χρησιμεύω. Κάτι δεν πάει καλά μ' εμένα. Δεν έχω την ικανότητα να κληροδοτήσω το γονίδιο, προφανώς, παρά την ανώτερη καταγωγή μου. Άρα εγώ γίνομαι ένα φρικιό – το κορτσι-λόκος – που δε χρησιμεύει σε τίποτα άλλο. Είμαι ένα γενετικό αδιέξοδο, και το ξέρουμε κι οι δυο.

Δεν το ξέρουμε, διαφώνησα μαζί της. Αυτή είναι απλώς η θεωρία του Σαμ. Η αποτύπωση συμβαίνει, αλλά δεν ξέρουμε γιατί. Ο Μπίλι έχει άλλη γνώμη.

Το ξέρω, το ξέρω. Πιστεύει ότι η αποτύπωση γίνεται για να βγουν πιο δυνατοί λύκοι. Επειδή εσύ κι ο Σαμ είστε τόσο γιγάντια τέρατα – πιο μεγάλοι απ' ό,τι οι πατέρες μας. Αλλά έτσι κι αλλιώς, εγώ δεν είμαι υποψήφια. Είμαι... στην εμμηνόπαυση. Είμαι είκοσι χρονών κι είμαι στην εμμηνόπαυση.

Όχι. Δεν ήθελα με τίποτα να κάνω αυτήν τη συζήτηση. Δεν το ξέρεις αυτό, Λία. Πιθανότατα φταίει ότι οι λύκοι είναι παγωμένοι στο χρόνο. Όταν θα εγκαταλείψεις το λύκο σου και θ' αρχίσεις να μεγαλώνεις ξανά, είμαι σίγουρος ότι τα πράγματα θα... εεε... ξαναγίνουν όπως παλιά.

Μπορεί να το πιστεύω αυτό – μόνο που κανείς δεν έχει αποτυπώσει εμένα, παρά την εντυπωσιακή μου ράτσα. Ξέρεις, πρόσθεσε σκεφτικά, αν δεν ήσουν εσύ εδώ, ο Σεθ πιθανότατα θα ήταν ο επόμενος διεκδικητικός με τις καλύτερες αξιώσεις για τη θέση του Άλφα – λόγω της καταγωγής του, τουλάχιστον. Φυσικά, κανένας δε θα σκεφτόταν ποτέ εμένα.

Πραγματικά θέλεις να αποτυπώσεις κάποιον ή κάποιος να αποτυπώσει εμένα, οποιοδήποτε από τα δύο; απαιτήσα να μάθω. Τι κακό έχει το να βγεις έξω και να ερωτευτείς σαν ένας φυσιολογικός άνθρωπος, Λία; η αποτύπωση είναι απλώς άλλος ένας τρόπος να σου παίρνουν τις επιλογές σου.

Ο Σαμ, ο Τζάρεντ, ο Πολ, ο Κουίλ... δε φαίνονται να τους πειράζει.

Κανένας τους δεν ορίζει το μυαλό του.

Εσύ δε θέλεις να αποτυπώσεις την αδερφή ψυχή σου;

Διάολε, όχι!

Αυτό συμβαίνει μόνο επειδή είσαι ήδη ερωτευμένος μ' εκείνη. Αυτό θα σταματούσε, ξέρεις, αν σου συνέβαινε η αποτύπωση. Δε θα χρειαζόταν να πονάς γι' αυτήν πια.

Εσύ θέλεις να ξεχάσεις αυτά που νιώθεις για τον Σαμ;

Συλλογίστηκε μια στιγμή. Νομίζω πως ναι.

Αναστέναξα. Αυτή ήταν σε ένα πιο υγιές σημείο απ' ό,τι εγώ.

Αλλά για να ξαναγυρίσω στο αρχικό μου θέμα, Τζέικομπ. Καταλαβαίνω γιατί η ξανθιά θηλυκή είναι τόσο ψυχρή – με τη μεταφορική έννοια. Έχει ένα στόχο. Έχει τα μάτια της στο πρόσωπο, σωστά; Επειδή πάντα θέλεις πιο πολύ αυτό που δεν μπορείς ποτέ, ποτέ να έχεις.

Εσύ θα έκανες αυτό που κάνει η Ρόζαλι; Εσύ θα δολοφονούσες κάποιον – επειδή αυτό κάνει, εξασφαλίζοντας ότι κανένας δε θα αναμειχτεί στο θάνατο της Μπέλλα – εσύ θα το έκανες αυτό για να έχεις ένα μωρό; Από τότε σ' έπιασε πρεμούρα με την αναπαραγωγή;

Απλώς θέλω τις εναλλακτικές επιλογές που δεν έχω, Τζέικομπ. Μπορεί, αν όλα ήταν εντάξει μ' εμένα, να μην το σκεφτόμουν καν.

Θα σκοτώνες γι' αυτό; απαιτήσα να μάθω, χωρίς να την αφήνω να ξεφύγει από την ερώτησή μου.

Δεν είναι αυτό που κάνει. Νομίζω πως μάλλον ζει έχοντας συνταντιστεί με την Μπέλλα. Και... αν η Μπέλλα μου ζητούσε εμένα να τη βοηθήσω... Έκανε μια παύση, αναλογιζόμενη. Αν και δεν την έχω σε μεγάλη υπόληψη, μάλλον θα έκανα το ίδιο με τη βδέλλα.

Ένα δυνατό γρύλισμα βγήκε μέσα από τα δόντια μου.

Επειδή αν τα πράγματα ήταν αντίστροφα, θα ήθελα να το κάνει αυτό για μένα η Μπέλλα. Το ίδιο κι η Ρόζαλι. Θα το κάναμε και οι δυο με το δικό της τρόπο.

Ω! Είσαι τόσο κακή όσο κι αυτές!

Αυτό είναι το παράξενο, όταν γνωρίζεις ότι δεν μπορείς να έχεις κάτι. Σε κάνει απεγνωσμένο.

Και... αυτό είναι το δικό μου όριο. Ως εδώ. Αυτή η κουβέντα τελείωσε.

Καλώς.

Δεν ήταν αρκετό που συμφώνησε να σταματήσει. Ήθελα μια πιο δυνατή παύση απ' αυτό.

Ήμουν μόλις ενάμισι χιλιόμετρο περίπου απ' όπου είχε αφήσει τα ρούχα μου, έτσι πήρα ξανά την ανθρώπινη μορφή μου και περπάτησα. Δε σκεφτόμουν την κουβέντα μας. Όχι επειδή δεν υπήρχε τίποτα να σκεφτώ, αλλά επειδή δεν άντεχα. Δεν ήθελα να το δω έτσι –αλλά ήταν πιο δύσκολο να μην το κάνω αυτό, όταν η Λία είχε βάλει τις σκέψεις και τα συναισθήματα μέσα στο κεφάλι μου.

Ναι, δε θα συνέχιζα μαζί της, όταν αυτό θα τελείωνε. Μπορούσε να γυρίσει στο Λα Πους και να συνεχίσει να ζει στη δυστυχία της. Μια μικρή διαταγή του Άλφα πριν φύγω μια και καλή δε θα έκανε κακό σε κανέναν.

Ήταν πολύ νωρίς, όταν έφτασα στο σπίτι. Η Μπέλλα πιθανότατα κοιμόταν ακόμα. Σκέφτηκα να χώσω το κεφάλι μέσα, να δω τι γίνεται, να τους δώσω το πράσινο φως να πάνε για κυνήγι και μετά να βρω ένα κομμάτι γρασίδι αρκετά μαλακό, ώστε να κοιμηθώ εκεί ως άνθρωπος. Δε θα άλλαζα μορφή, μέχρι να πήγαινε για ύπνο η Λία.

Αλλά υπήρχαν πολλά μουρμουρίσματα μέσα στο σπίτι, άρα ίσως η Μπέλλα δεν κοιμόταν. Και μετά άκουσα πάλι τον ήχο των μηχανημάτων από επάνω –του μηχανήματος για τις ακτινογραφίες; Ωραία. Φαινόταν ότι η μέρα νούμερο τέσσερα στην αντίστροφη μέτρηση άρχιζε με ένα μπαμ.

Η Άλις μου άνοιξε την πόρτα, πριν προλάβω να μπω μέσα. Έγνεψε. «Γεια σου, λύκε».

«Γεια σου, κοντούλα. Τι γίνεται επάνω;» Το μεγάλο δωμάτιο ήταν άδειο –όλα τα μουρμουρίσματα γίνονταν στο δεύτερο όροφο.

Ανασήκωσε τους μυτερούς μικρούς της ώμους. «Ίσως άλλο ένα σπάσιμο». Προσπάθησε να πει τις λέξεις αδιάφορα, αλλά έβλεπα τις φλόγες στο πίσω μέρος των ματιών της. Ο Έντουαρντ κι εγώ δεν ήμασταν οι μόνοι που καιγόntonταν απ' αυτό. Η Άλις αγαπούσε κι αυτή την Μπέλλα.

«Κι άλλο πλευρό;» ρώτησα βραχνά.

«Όχι. Λεκάνη αυτή τη φορά».

Παράξενο πώς συνέχιζε να με ξαφνιάζει, λες και κάθε καινούριο πράγμα ήταν μια έκπληξη. Πότε θα σταματούσα να ξαφνιάζομαι; Κάθε νέα καταστροφή έμοιαζε σαν προφανής εκ των υστέρων.

Η Άλις κοίταζε επίμονα τα χέρια μου, βλέποντάς τα να τρέμουν.

Μετά ακούγαμε τη φωνή της Ρόζαλι επάνω.

«Βλέπεις, σου το είπα ότι δεν άκουσα κρότο. Πρέπει να κοιτάξεις τα αυτιά σου, Έντουαρντ».

Δεν υπήρχε καμία απάντηση.

Η Άλις έκανε μια γκριμάτσα. «Ο Έντουαρντ στο τέλος θα κάνει τη Ρόζαλι κομματάκια, νομίζω. Εκπλήσσομαι που εκείνη δεν το βλέπει αυτό. Ή μπορεί να νομίζει ότι ο Έμετ θα καταφέρει να τον σταματήσει».

«Θα αναλάβω εγώ τον Έμετ», προσφέρθηκα. «Εσύ μπορείς να βοηθήσεις τον Έντουαρντ στο σκίσιμο».

Η Άλις μισοχαμογέλασε.

Η πομπή κατέβηκε τότε τις σκάλες –ο Έντουαρντ είχε την Μπέλλα αυτή τη φορά. Κρατούσε σφιχτά το ποτήρι με το αίμα και με τα δυο της χέρια, και το πρόσωπό της ήταν άσπρο. Το έβλεπα ότι πονούσε, αν κι εκείνος προσπαθούσε να επα-

νορθώσει για κάθε μικρή κίνηση του σώματός του, για να μην τη στριμώχνει.

«Τζέικ», ψιθύρισε και χαμογέλασε μέσα από τον πόνο.

Την κοίταξα χωρίς να πω τίποτα.

Ο Έντουαρντ ακούμπησε την Μπέλλα προσεχτικά στον καναπέ της και κάθισε στο πάτωμα δίπλα στο κεφάλι της. Αναρωτήθηκα για λίγο γιατί δεν την άφηναν επάνω, και μετά αποφάσισα αμέσως ότι έπρεπε να είναι ιδέα της Μπέλλα. Θα ήθελε να κάνει σαν να ήταν όλα φυσιολογικά, να αποφύγει τη διαρρύθμιση του νοσοκομείου. Κι εκείνος της έκανε τη χάρη. Φυσικά.

Ο Κάρλαιλ κατέβηκε κάτω αργά, τελευταίος, με πρόσωπο γεμάτο ρυτίδες από την ανησυχία. Τον έκαναν να μοιάζει αρκετά μεγάλος για να είναι γιατρός για πρώτη φορά.

«Κάρλαιλ», είπα. «Πήγαμε ως τη μέση της απόστασης ως το Σιάτλ. Δεν υπάρχει κανένα ίχνος της αγέλης. Μπορείτε να φύγετε».

«Σ' ευχαριστώ, Τζέικομπ. Καλός συγχρονισμός. Είναι πολλά που χρειαζόμαστε». Τα μαύρα του μάτια τρεμόπαιξαν προς το ποτήρι που κρατούσε τόσο σφιχτά η Μπέλλα.

«Ειλικρινά, νομίζω ότι θα είστε ασφαλείς παίρνοντας παραπάνω από τρεις. Είμαι σίγουρος ότι ο Σαμ επικεντρώνεται στο Λα Πους».

Ο Κάρλαιλ έγνεψε συμφωνώντας. Με ξάφνιασε το πόσο πρόθυμα δεχόταν τις συμβουλές μου. «Αν το πιστεύεις. Θα πάμε η Άλις, η Έσμι, ο Τζάσπερ κι εγώ. Μετά η Άλις μπορεί να πάει τον Έμετ και τη Ρόζα—»

«Δεν υπάρχει περίπτωση», σύριξε η Ρόζαλι. «Ο Έμετ μπορεί να έρθει μαζί σας τώρα».

«Θα ήταν καλό να κυνηγήσεις», είπε ο Κάρλαιλ με απαλή φωνή.

Ο τόνος του δε μαλάκωσε το δικό της. «Θα κυνηγήσω, όταν κυνηγήσει αυτός», γρύλισε τινάζοντας το κεφάλι προς

την Έντουαρντ και μετά ρίχνοντας τα μαλλιά της πίσω.

Ο Κάρλαιλ αναστέναξε.

Ο Τζάσπερ κι ο Έμετ βρέθηκαν κάτω αστραπιαία, και η Άλις ήρθε κι αυτή δίπλα στη γυάλινη πόρτα το ίδιο δευτερόλεπτο. Η Έσμι ήρθε αθόρυβα στο πλάι της Άλις.

Ο Κάρλαιλ έβαλε το χέρι του στο μπράτσο μου. Το παγερό άγγιγμα δεν ήταν ευχάριστο, αλλά δεν τινάχτηκα μακριά. Κάθισα ακίνητος, μισοέκπληκτος, κι εν μέρει επειδή δεν ήθελα να τον πληγώσω.

«Σ' ευχαριστώ», είπε ξανά και μετά όρμησε έξω από την πόρτα με τους άλλους τέσσερις. Τα μάτια μου τους ακολούθησαν, καθώς διέσχιζαν το γρασίδι πετώντας, και μετά εξαφανίστηκαν, πριν προλάβω να πάρω ανάσα. Οι ανάγκες τους πρέπει να ήταν πιο επείγουσες απ' ό,τι φανταζόμουν.

Δεν ακουγόταν κανένας ήχος για ένα λεπτό. Ένωθα κάποιον να με αγριοκοιτάζει, και ήξερα ποιος ήταν. Σκόπευα να την κάνω και να ρίξω κανέναν ύπνο, αλλά η ευκαιρία να χαλάσω το πρωινό της Ρόζαλι έμοιαζε υπερβολικά καλή, για να την αφήσω να πάει χαμένη.

Έτσι περπάτησα ναυαγικά ως τη πολυθρόνα δίπλα από αυτήν που είχε η Ρόζαλι και θρονιάστηκα εκεί, ξαπλώνοντας έτσι ώστε το κεφάλι μου να γέρνει προς την Μπέλλα και το αριστερό μου πόδι να είναι κοντά στο πρόσωπο της Ρόζαλι.

«Μπλιάξ. Κάποιος να βγάλει έξω το σκύλο», μουρμούρισε, σουφρώνοντας τη μύτη της.

«Το έχεις ακούσει αυτό, Μουρλέγκω; Πώς πεθαίνουν τα εγκεφαλικά κύτταρα μιας ξανθιάς;»

Δεν είπε τίποτα.

«Λοιπόν;» ρώτησα. «Το ξέρεις το ανέκδοτο ή όχι;»

Κοίταξε επικριτικά την τηλεόραση και με αγνόησε.

«Το έχει ακούσει;» ρώτησα τον Έντουαρντ.

Δεν υπήρχε καμία διάθεση για αστεία στο γεμάτο ένταση πρόσωπό του—δεν πήρε τα μάτια του από την Μπέλλα. Αλλά

είπε: «Όχι».

«Καταπληκτικό. Λοιπόν, θα σου αρέσει αυτό, αιμορροφίχτρα –τα εγκεφαλικά κύτταρα μιας ξανθιάς πεθαίνουν μόνα».

Η Ρόζαλι ακόμα δε με κοίταζε. «Έχω σκοτώσει εκατό φορές παραπάνω απ' ό,τι εσύ, αηδιαστικό τέρας. Μην το ξεχνάς αυτό».

«Κάποια μέρα, Βασίλισσα της Ομορφιάς, θα βαρεθείς να με απειλείς. Στ' αλήθεια, ανυπομονώ γι' αυτό».

«Φτάνει, Τζέικομπ», είπε η Μπέλλα.

Κοίταξα κάτω, και με κοιτούσε κατσουφιασμένη. Φαινόταν ότι η χθεσινή καλή διάθεση είχε φύγει.

Λοιπόν, δεν ήθελα να την ενοχλώ. «Θέλεις να φύγω;» προσφέρθηκα.

Πριν να προλάβω να νιώσω ελπίδα –ή φόβο– ότι με είχε επιτέλους βαρεθεί, ανοιγόκλεισε τα μάτια, και το κατσουφιασμά της εξαφανίστηκε. Έμοιαζε εντελώς έκπληκτη που έβγαλα αυτό το συμπέρασμα. «Όχι! Φυσικά και όχι».

Αναστέναξα, κι άκουσα τον Έντουαρντ να αναστενάξει πολύ χαμηλόφωνα κι αυτός. Ήξερα ότι κι αυτός ευχόταν να με ξεπερνούσε. Κρίμα που δεν της ζητούσε ποτέ να κάνει οτιδήποτε που μπορεί να την έκανε δυστυχισμένη.

«Φαίνεσαι κουρασμένος», σχολίασε η Μπέλλα.

«Πτώμα», παραδέχτηκα.

«Θα ήθελα να σε κάνω εγώ πτώμα», μουρμούρισε η Ρόζαλι, υπερβολικά χαμηλόφωνα για να μπορέσει να το ακούσει η Μπέλλα.

Εγώ απλώς βούλιαξα πιο βαθιά μέσα στην πολυθρόνα, για να βολευτώ καλύτερα. Το ξυπόλυτο πόδι μου κουνιόταν πέρα-δώθε πιο κοντά στη Ρόζαλι, και το σώμα της έγινε άκαμπτο. Μετά από μερικά λεπτά η Μπέλλα ζήτησε από τη Ρόζαλι να της ξαναγεμίσει το ποτήρι. Ένωσα τον άνεμο, καθώς η Ρόζαλι ανέβηκε επάνω για να της φέρει κι άλλο αίμα. Είχε πάρα

πολλή ησυχία. Θα μπορούσα να πάρω και κανέναν υπνάκο, σκέφτηκα.

Και τότε ο Έντουαρντ είπε: «Είπες τίποτα;» με έναν απορημένο τόνο. Παράξενο. Επειδή κανένας δεν είχε πει τίποτα, κι επειδή η ακοή του Έντουαρντ ήταν εξίσου καλή με τη δική μου, κι έπρεπε να το ξέρει αυτό.

Κοίταζε την Μπέλλα επίμονα, κι εκείνη τον κοίταζε επίσης. Έδειχναν κι οι δυο μπερδεμένοι.

«Εγώ;» ρώτησε μετά από ένα δευτερόλεπτο. «Δεν είπα τίποτα».

Έπεσε στα γόνατά του, γέρνοντας μπρος τα μπρος από πάνω της, με έκφραση ξαφνικά γεμάτη ένταση με έναν εντελώς διαφορετικό τρόπο. Τα μαύρα του μάτια επικεντρώθηκαν στο πρόσωπό της.

«Τι σκέφτεσαι αυτή τη στιγμή;»

Τον κοίταξε ανέκφραστα. «Τίποτα. Τι τρέχει;»

«Τι σκεφτόσουν πριν ένα λεπτό;» ρώτησε.

«Μόνο... το νησί Έσμι. Και τα πούπουλα».

Εμένα αυτά μου ακούγονταν εντελώς ανοησίες, αλλά τότε εκείνη κοκκίνισε και σκέφτηκα ότι ήταν καλύτερα να μην ξέρω.

«Πες κάτι άλλο», ψιθύρισε εκείνος.

«Σαν τι; Έντουαρντ, τι τρέχει;»

Το πρόσωπό του άλλαξε ξανά, κι έκανε κάτι που έκανε το στόμα μου να ανοίξει με ένα θόρυβο. Άκουσα μια πνιχτή κραυγή πίσω μου, και ήξερα ότι η Ρόζαλι είχε γυρίσει και ήταν εξίσου άναυδη μ' εμένα.

Ο Έντουαρντ, πολύ απαλά, έβαλε και τα δυο του χέρια πάνω στο τεράστιο, στρογγυλό στομάχι.

«Στο έμ –» Κατάπιε. «Στο... στο μωρό αρέσει ο ήχος της φωνής σου».

Ακολούθησε ένα σύντομο δευτερόλεπτο απόλυτης σιωπής. Δεν μπορούσα να κουνήσω ούτε ένα μυ, έστω και για να ανοι-

γοκλείσω τα μάτια. Τότε –

«Δεν το πιστεύω, τον ακούς!» φώναξε η Μπέλλα. Το αμέσως επόμενο δευτερόλεπτο έκανε ένα μορφασιμό.

Το χέρι του Έντουαρντ κουνήθηκε στην κορυφή της κοιλιάς της και έτριψε απαλά το σημείο όπου πρέπει να την κλότσησε.

«Σσος», μουρμούρισε. «Το... τον τρόμαξες».

Τα μάτια της γούρλωσαν και γέμισαν απορία. Χτύπησε χαιδευτικά το στομάχι της στο πλάι. «Συγγνώμη, μωράκι».

Ο Έντουαρντ άκουγε με προσοχή, με το κεφάλι του γεμμένο προς το εξόγκωμα.

«Τι σκέφτεται τώρα;» απαίτησε να μάθει εκείνη γεμάτη ενθουσιασμό.

«Αυτό... αυτός ή αυτή σκέφτεται...» έκανε μια παύση και σήκωσε τα μάτια του για να κοιτάξει στα δικά της. Τα μάτια του ήταν γεμάτα με ένα παρόμοιο δέος –μόνο που τα δικά του ήταν πιο προσεχτικά και απρόθυμα. «Είναι εντυχισμένος», είπε ο Έντουαρντ με μια δύσπιστη φωνή.

Της κόπηκε η ανάσα, και ήταν αδύνατο να μη δει κανείς τη φανατική λάμψη μέσα στα μάτια της. Τη λατρεία και την αφοσίωση. Μεγάλα, χοντρά δάκρυα πλημμύρισαν τα μάτια της και κύλησαν στο πρόσωπό της και πάνω στα χαμογελαστά της χείλη.

Καθώς την κοίταζε, το πρόσωπό του δεν ήταν φοβισμένο ούτε θυμωμένο ούτε ήταν το πρόσωπο ενός άντρα που καιγόταν ούτε είχε καμία από τις άλλες εκφράσεις του από τότε που επέστρεψαν. Είχε μείνει κατάπληκτος, όπως κι εκείνη.

«Φυσικά είσαι εντυχισμένο, όμορφο μωράκι, φυσικά και είσαι», είπε τραγουδιστά, τρίβοντας το στομάχι της, ενώ τα δάκρυα πλημμύριζαν τα μάγουλά της. «Πώς θα μπορούσες να μην είσαι, μέσα σε τόση ασφάλεια και τόση ζεστασιά και τόση αγάπη; Σ' αγαπώ τόσο πολύ, μικρούλη Έτζεί,* φυσικά

και είσαι εντυχισμένος».

«Πώς τον είπες;» ρώτησε ο Έντουαρντ γεμάτος περιέργεια.

Εκείνη κοκκίνισε ξανά. «Του είχα δώσει ένα όνομα περίπου. Δεν πίστευα ότι εσύ θα ήθελες... να, να ξέρεις».

«Έτζεί;»

«Και τον πατέρα σου τον έλεγαν Έντουαρντ».

«Ναι, έτσι τον έλεγαν. Τι –» Σταμάτησε και μετά είπε:

«Χμμ».

«Τι;»

«Του αρέσει και η δική μου φωνή».

«Φυσικά και του αρέσει». Ο τόνος της ήταν σχεδόν θριαμβευτικός τώρα. «Έχεις την πιο όμορφη φωνή στο σύμπαν. Σε ποιον δε θα άρεσε;»

«Έχεις κανένα εναλλακτικό σχέδιο;» ρώτησε τότε η Ρόζαλι, γέρνοντας πάνω από τη ράχη του καναπέ με το ίδιο, γεμάτο θαυμασμό, θριαμβευτικό βλέμμα στο πρόσωπό της που είχε και η Μπέλλα. «Κι αν είναι κορίτσι;»

Η Μπέλλα σκούπισε με την ανάστροφη του χεριού της το σημείο κάτω από τα υγρά της μάτια. «Δοκίμασα μερικά ονόματα. Έπαιξα με το Ρενέ και το Έσμι. Σκεφτόμουν... Ρε-νεζ-μεί».

«Ρένεσμεϊ;»

«Ρέ-νε-σμι. Υπερβολικά παράξενο;»

«Όχι, μ' αρέσει», τη διαβεβαίωσε η Ρόζαλι. Τα κεφάλια τους ήταν κοντά το ένα στ' άλλο, χρυσό και μαονένιο. «Είναι πανέμορφο. Και μοναδικό, άρα αυτό ταιριάζει».

«Εγώ και πάλι πιστεύω ότι είναι ένας Έντουαρντ».

Ο Έντουαρντ κοίταζε πέρα μακριά στο κενό, με πρόσωπο ανέκφραστο, καθώς άκουγε.

«Τι;» ρώτησε η Μπέλλα, με ένα πρόσωπο που δεν σταματούσε να λάμπει. «Τι σκέφτεται τώρα;»

Στην αρχή δεν απάντησε, και μετά –σοκάροντας όλους

* Από τις αρχικά του Edward Junior, Έντουαρντ ο νεότερος. (δ.τ.μ.)

τους υπόλοιπους ξανά— με τρεις ξεκάθαρες, ξεχωριστές ανάσες ακούμπησε το αυτί του τρυφερά πάνω στην κοιλιά της.

«Σ' αγαπάει», ψιθύρισε ο Έντουαρντ, δείχνοντας σαστισμένος. «Σε λατρεύει κυριολεκτικά».

Εκείνη τη στιγμή, ήξερα ότι ήμουν μόνος. Ολομόναχος.

Ήθελα να κλοτσήσω τον εαυτό μου, όταν συνειδητοποίησα πόσο πολύ είχα βασιστεί σ' αυτό τον απαίσιο βρικολακα. Τι βλακεία —λες και μπορούσες ποτέ να εμπιστευτείς μια βδέλλα! Φυσικά και θα με πρόδιδε στο τέλος.

Είχα βασιστεί πάνω του πιστεύοντας ότι θα ήταν με το μέρος μου. Είχα βασιστεί πάνω του πιστεύοντας ότι θα υπέφερι περισσότερο απ' ό,τι εγώ. Και κυρίως, είχα βασιστεί πάνω του πιστεύοντας ότι θα μισούσε εκείνο το αποκρουστικό πράγμα που σκότωνε την Μπέλλα περισσότερο απ' ό,τι το μισούσα εγώ.

Του είχα εμπιστοσύνη.

Κι όμως τώρα ήταν μαζί, οι δυο τους σκυμμένοι πάνω από το εκκολαπτόμενο, αόρατο τέρας, με τα μάτια τους φωτισμένα σαν μια ευτυχισμένη οικογένεια.

Κι εγώ ήμουν μόνος μου με το μίσος μου και τον πόνο που ήταν τόσο δυνατός σαν να με βασάνιζαν. Σαν να με έσερναν αργά πάνω σε ένα κρεβάτι με ξυραφάκια. Τον πόνο που ήταν τόσο δυνατός, που θα δεχόμουν το θάνατο χαμογελώντας, μόνο και μόνο για να ξεφύγω απ' αυτόν.

Η έξαψη ξεκλείδωσε τους παγωμένους μύες μου, και βρέθηκα όρθιος.

Τα κεφάλια και των τριών τους σηκώθηκαν επάνω απότομα, και είδα τον πόνο μου να χαρακώνει το πρόσωπο του Έντουαρντ, καθώς παραβίαζε πάλι το κεφάλι μου.

«Λαχ», είπε σαν να πνιγόταν.

Δεν ήξερα τι έκανα· στεκόμουν εκεί τρέμοντας, έτοιμος να πεταχτώ για να ξεφύγω με τον πρώτο τρόπο που θα μου ερχόταν στο μυαλό.

Σαν φίδι που επιτίθεται, ο Έντουαρντ όρμησε σε ένα μικρό τραπεζάκι δίπλα από τον καναπέ και άρπαξε κάτι από το συρτάρι εκεί. Μου το πέταξε, κι εγώ έπιασα το αντικείμενο αντανακλαστικά.

«Φύγε, Τζέικομπ. Φύγε μακριά από δω». Δεν το είπε σκληρά —μου πέταξε τις λέξεις σαν να ήταν ένα σωσίβιο. Με βοήθησε να βρω τον τρόπο να δραπετεύσω που πέθαινα να βρω.

Το αντικείμενο στο χέρι μου ήταν ένα μάτσο κλειδιά αυτοκινήτου.

17. ΜΕ ΤΙ ΣΟΥ ΜΟΙΑΖΩ;
ΜΕ ΤΟ ΜΑΓΟ ΤΟΥ ΟΥ;
ΧΡΕΙΑΖΕΣΑΙ ΜΥΑΛΟ;
ΧΡΕΙΑΖΕΣΑΙ ΚΑΡΔΙΑ; ΕΛΛ.
ΠΑΡΕ ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΟΥ. ΠΑΡΕ
Ο, ΤΙ ΕΧΩ.

Κατά κάποιο τρόπο είχα ένα σχέδιο, καθώς έτρεχα στο γκαράζ των Κάλεν. Το δεύτερο μέρος του συμπεριλάμβανε να σαρβαλιάσω το αμάξι της βδέλλας στην επιστροφή.

Έτσι έμεινα με ανοιχτό το στόμα, όταν πάτησα με δύναμη το κουμπί στο χωρίς κλειδιά τηλεχειριστήριο, και δεν ήταν το Βόλβο του αυτό που έκανε ήχο και μου αναβόσβησε τα φώτα του. Ήταν ένα άλλο αμάξι – ένα αμάξι που ξεχώριζε ακόμα και στη μακριά σειρά των οχημάτων, που όλα τους άξιζαν να σου τρέχουν τα σάλια για χάρη τους με το δικό τους τρόπο.

Πραγματικά ήθελε να μου δώσει τα κλειδιά μιας Άστον Μάρτιν Βάνκουις ή έγινε κατά λάθος;

Δε σταμάτησα για να το σκεφτώ ούτε αν αυτό θα άλλαζε το δεύτερο μέρος του σχεδίου μου. Απλώς όρμησα στο μεταξένιο

θερμάτινο κάθισμα και έβαλα μπρος, ενώ τα γόνατά μου ήταν ακόμα στριμωγμένα κάτω από το τιμόνι. Ο ήχος του βόμβου της μηχανής μπορεί να με έκανε να λιώσω μια άλλη μέρα, αλλά αυτή τη στιγμή το μόνο που μπορούσα να κάνω ήταν να συγκεντρωθώ αρκετά ώστε να βάλω ταχύτητα.

Βρήκα το μοχλό της μετακίνησης του καθίσματος και έσπρωξα τον εαυτό μου πίσω, καθώς το πόδι μου έπεσε βίαια πάνω στο πεντάλ. Το αυτοκίνητο ήταν σχεδόν σαν να πετούσε στον αέρα, καθώς όρμησε προς τα μπρος.

Μου πήρε μόνο δευτερόλεπτα για να διανύσω τον απότομο, γεμάτο στροφές δρόμο που έβγαζε στον αυτοκινητόδρομο. Το αυτοκίνητο με υπάκουε περισσότερο σαν να οδηγούσαν οι σκέψεις μου παρά τα χέρια μου. Καθώς έβγαίνα σαν άνεμος έξω από το πράσινο τούνελ και έμπαινα στον αυτοκινητόδρομο, είδα φευγαλέα το γκρίζο πρόσωπο της Λία να κρυφοκοιτάζει ανήσυχα μέσα από τις φτέρες.

Για μισό δευτερόλεπτο, αναρωτήθηκα τι θα σκεφτόταν, και μετά συνειδητοποίησα ότι δε με ένοιαζε.

Έστριψα προς τα νότια, επειδή δεν είχα καθόλου υπομονή σήμερα για φερμιπόντ ή κίνηση ή τίποτα άλλο που να σημαίνει ότι θα έπρεπε να σηκώσω το πόδι μου από το πεντάλ.

Με έναν αρρωστημένο τρόπο, ήταν η τυχερή μου μέρα. Αν με το τυχερή εννοούσες το να πάρεις έναν αυτοκινητόδρομο με πολλούς ταξιδιώτες τρέχοντας με τριακόσια είκοσι χιλιόμετρα, χωρίς να δεις ούτε καν έναν μπάτσο, ακόμα και στις πόλεις όπου υπήρχαν οι παγίδες των πενήντα χιλιομέτρων την ώρα. Τι απογοήτευση. Λιγάκι δράση με ένα κυνηγητό θα ήταν ωραία, για να μην πω ότι ο αριθμός της πινακίδας κυκλοφορίας θα έφερνε μελάδες στην αιμοροφυήχτρα. Βέβαια, εκείνος θα πλήρωνε για να τη βγάλει καθαρή, αλλά μπορεί να του προκαλούσε κάποιες μικρές δυσκολίες.

Το μόνο σημάδι παρακολούθησης που συνάντησα ήταν ένα ίχνος σκούρας καφέ γούνας που περνούσε σαν αστραπή μέσα

από το δάσος, τρέχοντας παράλληλα μ' εμένα για λίγα χιλιόμετρα στη νότια πλευρά του Φορκς. Ο Κουίλ, έτσι φαινόταν. Πρέπει να με είχε δει κι αυτός, επειδή εξαφανίστηκε μετά από ένα λεπτό, χωρίς να σημάνει συναγεραμό. Πάλι, σχεδόν αναρωτήθηκα τι θα εξηγούσε, πριν θυμηθώ ότι δε με ένοιαζε.

Έτρεχα κατά μήκος του μακριού αυτοκινητόδρομου σε σχήμα πετάλου, κατευθυνόμενος προς τη μεγαλύτερη πόλη που μπορούσα να βρω. Αυτό ήταν το πρώτο μέρος του σχεδίου μου.

Έμοιαζε να διαρκεί μια αιωνιότητα, μάλλον επειδή ήμουν ακόμα πάνω στα ξυραφάκια, αλλά στην πραγματικότητα δε μου πήρε ούτε καν δυο ώρες πριν να φτάσω να οδηγήω βόρεια, στην άναρχη έκταση που ήταν εν μέρει η Τακόμα κι εν μέρει το Σιάτλ. Τότε έκοψα ταχύτητα, επειδή δεν προσπαθούσα να σκοτώσω αθώους περαστικούς.

Ήταν χαζό σχέδιο. Δε θα είχε επιτυχία. Αλλά, καθώς έψαχνα μέσα στο κεφάλι μου για κάποιον τρόπο να ξεφύγω από τον πόνο, αυτό που είχε πει η Λία σήμερα είχε πεταχτεί ξαφνικά εκεί.

Αυτό θα σταματούσε, ξέρεις, αν σου συνέβαινε η αποτύπωση. Δε θα χρειαζόταν να πονάς γι' αυτήν πια.

Φαινόταν ότι ίσως το να σου αφαιρούν τις εναλλακτικές σου επιλογές δεν ήταν και το χειρότερο πράγμα στον κόσμο. Μπορεί το να νιώθω αυτό που ένιωθα να ήταν το χειρότερο πράγμα στον κόσμο.

Αλλά είχα δει όλα τα κορίτσια στο Λα Πους και στον καταυλισμό των Μακά και στο Φορκς. Χρειαζόμουν ένα ευρύτερο πεδίο.

Λοιπόν, πώς ψάχνεις μια τυχαία αδελφή ψυχή μέσα σε ένα πλήθος; Καταρχήν χρειαζόμουν ένα πλήθος. Έτσι έκανα μερικές γύρες με το αμάξι, ψάχνοντας ένα πιθανό σημείο. Προσπέρασα μερικά εμπορικά κέντρα, που μάλλον θα ήταν αρκετά καλά μέρη για να βρω κορίτσια στην ηλικία μου, αλλά δεν

μπορούσα να κάνω τον εαυτό μου να σταματήσει. Ήθελα να βρω την αδελφή ψυχή μου σε κάποιο κορίτσι που περνούσε όλη τη μέρα σ' ένα εμπορικό κέντρο;

Συνέχισα να πηγαίνω βόρεια και το πλήθος γινόταν όλο και μεγαλύτερο. Τελικά, βρήκα ένα μεγάλο πάρκο γεμάτο παιδιά και οικογένειες και πατίνια και ποδήλατα και χαρταετούς και πικνίκ και όλα τα σχετικά. Δεν το είχα προσέξει ως τώρα – ήταν ωραία μέρα. Είχε ήλιο κι όλα αυτά. Οι άνθρωποι ήταν έξω γιορτάζοντας το γαλανό ουρανό.

Πάρκαρα σε ένα σημείο όπου έπιανα δύο θέσεις για ανάπηρους – απλώς ικετεύοντας για μια κλήση – και χώθηκα στο πλήθος.

Έκανα μια βόλτα με τα πόδια για τόσο χρόνο που έμοιαζε με ώρες. Αρκετά ώστε να αλλάξει ο ήλιος θέση στον ουρανό. Ηστίαζα το βλέμμα μου στο πρόσωπο κάθε κοπέλας που περνούσε απ' οπουδήποτε κοντά μου, αναγκάζοντας τον εαυτό μου να κοιτάξει πραγματικά, προσέχοντας ποια ήταν όμορφη και ποια είχε μπλε μάτια και ποια έδειχνε όμορφη με τα σιδεράκια και ποια φορούσε υπερβολικό μέικαπ. Προσπαθούσα να βρω κάτι ενδιαφέρον για κάθε πρόσωπο, έτσι ώστε να ξέρω σίγουρα ότι είχα προσπαθήσει πραγματικά. Πράγματα όπως: Αυτή εδώ είχε μια πολύ παράξενη μύτη ' εκείνη εκεί καλό θα ήταν να πάρει τα μαλλιά από τα μάτια της ' αυτή θα μπορούσε να κάνει διαφημίσεις για κραγιόν, αν το υπόλοιπο του προσώπου της ήταν τόσο τέλειο όσο το στόμα της ...

Μερικές φορές με κοίταζαν κι αυτές. Μερικές φορές φαίνονταν τρομαγμένες – σαν να σκέφτονταν, *Ποιο είναι αυτό το τираστίο φρικτό που με αγριοκοιτάζει;* Μερικές φορές νόμιζα ότι έδειχναν να ενδιαφέρονται κάπως, αλλά ίσως αυτό να ήταν απλώς το εγώ μου που είχε ξεφύγει από τα όρια.

Είτε έτσι είτε αλλιώς, τίποτα. Ακόμα κι όταν το βλέμμα μου διασταυρώθηκε με της κοπέλας που ήταν –εκτός συναγωνισμού– η πιο όμορφη κοπέλα στο πάρκο και πιθανότατα σε όλη

την πόλη, κι εκείνη με κοίταζε επίσης με μια προσήλωσή στο βλέμμα που έμοιαζε με ενδιαφέρον, δεν ένιωθα τίποτα. Μόνο την απεγνωσμένη παρόρμηση να βρω έναν τρόπο να ξεφύγω από τον πόνο.

Καθώς περνούσε η ώρα, άρχισα να παρατηρώ όλα τα λάθος πράγματα. Σχετικά με την Μπέλλα. Αυτή εδώ είχε το ίδιο χρώμα μαλλιά. Εκείνης τα μάτια είχαν περίπου το ίδιο σχήμα. Της άλλης τα ζυγωματικά στέκονταν στο πρόσωπό της με τον ίδιο τρόπο. Εκείνη εκεί είχε την ίδια μικρή ζάρα ανάμεσα στα μάτια της –πράγμα που με έκανε να αναρωτηθώ γιατί ανησυχούσε...

Τότε ήταν που τα παράτησα. Επειδή ήταν παραπάνω από χαζό να πιστεύω ότι είχα διαλέξει ακριβώς το σωστό μέρος και την ώρα και θα έπεφτα τυχαία πάνω στην αδερφή ψυχή μου, απλώς και μόνο επειδή ήμουν απεγνωσμένος.

Δε θα ήταν λογικό να τη βρω εδώ, έτσι κι αλλιώς. Αν ο Σαμ είχε δίκιο, το καλύτερο μέρος για να βρω αυτήν που μου ταίριαζε καλύτερα γενετικά ήταν το Λα Πους. Και προφανώς, καμία εκεί δεν ικανοποιούσε τα κριτήρια. Αν ο Μπίλι είχε δίκιο, τότε ποιος ξέρει; Τι ήταν αυτό που έκανε έναν πιο δυνατό λύκο;

Περιπλανήθηκα πίσω προς το αμάξι και μετά καμπούριασα ακουμπώντας πάνω στο καπό κι έπαιξα με τα κλειδιά.

Μπορεί να ήμουν αυτό που νόμιζε η Λία πως ήταν εκείνη. Κάποιο είδος αδιεξόδου που δεν έπρεπε να κληροδοτηθεί στην επόμενη γενιά. Ή ίσως έφταιγε απλώς ότι η ζωή μου ήταν ένα μεγάλο, σκληρό ανέκδοτο, και δεν υπήρχε κανένας τρόπος να ξεφύγω από την τελική ατάκα.

«Γεια, είσαι καλά; Ε; Εσύ εκεί, με το κλεμμένο αμάξι».

Μου πήρε ένα δευτερόλεπτο να συνειδητοποιήσω ότι η φωνή μιλούσε σ' εμένα κι άλλο ένα δευτερόλεπτο για να αποφασίσω να σηκώσω το κεφάλι μου.

Μια κοπέλα που έμοιαζε γνωστή με κοίταζε, με μια έκφρα-

ση κάπως ανήσυχη. Ήξερα γιατί αναγνώριζα το πρόσωπό της –το είχα ήδη περάσει στον κατάλογό μου. Ανοιχτά κοκκινόχρυσα μαλλιά, ανοιχτόχρωμη επιδερμίδα, μερικές χρυσές φακίδες πασπαλισμένες στα μάγουλά της και τη μύτη της και μάτια στο χρώμα της κανέλας.

«Αν νιώθεις τόσες τύψεις, επειδή σουφρώσες τ' αμάξι», είπε, χαμογελώντας έτσι που ένα λακκάκι πετάχτηκε στο πιγούνι της, «μπορείς πάντα να παραδοθείς».

«Είναι δανεισμένο, όχι κλεμμένο», είπα κοφτά. Η φωνή μου ακούστηκε απαίσια –σαν να έκλαιγα ή κάτι τέτοιο. Ντροπιαστικό.

«Ναι, καλά, αυτό θα γίνει πιστευτό στο δικαστήριο».

Την αγριοκοίταξα. «Θέλεις κάτι;»

«Δε θα το έλεγα. Πλάκα έκανα για το αμάξι, ξέρεις. Απλώς... δείχνεις πολύ αναστατωμένος για κάτι. Εε, με λένε Λίλι».

Τέντωσε το χέρι της.

Το κοίταξα μέχρι που το άφησε να πέσει.

«Τελοσπάντων...» είπε αμήχανα «απλώς αναρωτιόμουν μήπως μπορώ να βοηθήσω. Φαινόσουν σαν να έφαχνες κάποια πρην». Έκανε μια χειρονομία προς το πάρκο και σήκωσε τους ώμους.

«Ναι».

Περίμενε.

Αναστέναξα. «Δε χρειάζομαι βοήθεια. Δεν είναι εδώ».

«Α. Λυπάμαι».

«Κι εγώ», μουρμούρισα.

Κοίταξα ξανά την κοπέλα. Τη Λίλι. Ήταν όμορφη. Αρκετά ευγενική, ώστε να προσπαθήσει να βοηθήσει έναν γκρινιάρη άγνωστο που πρέπει να έδειχνε σαν να τα είχε χάσει. Γιατί δε γινόταν να ήταν αυτή η μία; Γιατί έπρεπε όλα να είναι τόσο περίπλοκα; Ευγενική κοπέλα, όμορφη και λιγάκι αστέλα. Γιατί όχι;

«Όμορφο αμάξι», είπε. «Είναι κρίμα πραγματικά που δε

φτιάχνουν τέτοια πια. Θέλω να πω, το σχέδιο του αμαξώματος της Βάντατζ είναι φοβερό επίσης, αλλά η Βάνκουις έχει κάτι...»

Ευγενική κοπέλα που ήξερε και από αμάξια. Πω πω. Κοίταξα πιο έντονα το πρόσωπό της, ενώ ευχόμουν να ήξερα πώς να το πετύχω αυτό. Έλα Τζέικ – αποτύπωσε επιτέλους.

«Πώς είναι να την οδηγείς;» ρώτησε.

«Απίστευτα», της είπα.

Χαμογέλασε με το χαμόγελό της εκείνο που έκανε να φαίνεται ένα λακκάκι, ξεκάθαρα ευχαριστημένη που μου είχε βγάλει με το τσιγκέλι μια σχεδόν πολιτισμένη απάντηση, και της χαμογέλασα κι εγώ απρόθυμα.

Αλλά το χαμόγελό της δεν έκανε τίποτα για τις αιχμηρές, κοφτερές λεπίδες που έγδερναν το κορμί μου από πάνω ως κάτω. Όσο κι αν το ήθελα, η ζωή μου δε θα είχε αυτή την έκβαση.

Δεν είχα φτάσει σ' αυτό το πιο υγιές σημείο όπου κόντευε η Λία. Δε θα κατάφερνα να ερωτευτώ σαν ένα φυσιολογικό άτομο. Όχι όταν αιμορραγούσα για κάποια άλλη. Ίσως – αν περνούσαν δέκα χρόνια από τώρα, και η καρδιά της Μπέλλα είχε πεθάνει εδώ και καιρό, κι εγώ είχα βγει από όλη τη διαδικασία του πένθους ολόκληρος πάλι – ίσως τότε μπορεί να πρότεινα στη Λίζι μια βόλτα με ένα γρήγορο αμάξι, και να μιλούσαμε για μάρκες και μοντέλα, και να μάθαινα κάτι γι' αυτήν και να έβλεπα αν μου άρεσε ως άτομο. Αλλά αυτό δε θα συνέβαινε τώρα.

Τα μαγικά δε θα με έσωναν. Θα έπρεπε απλώς να αντέξω το βασανιστήριο σαν άντρας. Να το καταπιώ.

Η Λίζι περίμενε, μπορεί ελπίζοντας ότι θα της πρότεινα εκείνη τη βόλτα. Ή ίσως όχι.

«Καλύτερα να γυρίσω το αμάξι στον τύπο που μου το δάεισε», μουρμούρισα.

Χαμογέλασε ξανά. «Χαίρομαι που ακούω ότι γυρίζεις στο

πρωτό δρόμο».

«Ναι, με έπεισες».

Με παρακολούθησε να μπαίνω στο αμάξι, ακόμα κάπως ανήσυχη. Μάλλον έδειχνα σαν κάποιον που ήταν έτοιμος να πέσει από κανένα γκρεμό. Πράγμα που ίσως να έκανα, αν αυτό έπιανε με τους λυκάνθρωπους. Με χαιρέτησε κουνώντας το χέρι μια φορά, με τα μάτια της να ακολουθούν το αυτοκίνητο.

Στην αρχή οδηγούσα πιο λογικά στο γυρισμό. Δε βιαζόμουν. Δεν ήθελα να πάω εκεί που πήγαινα. Να γυρίσω σ' εκείνο το σπίτι, σ' εκείνο το δάσος. Να γυρίσω στον πόνο απ' όπου είχα τρέξει για να ξεφύγω. Να γυρίσω στο να είμαι εντελώς μόνος μου μ' αυτόν.

Εντάξει, αυτό ήταν μελοδραματικό. Δε θα ήμουν εντελώς μόνος, αλλά αυτό ήταν κακό. Η Λία κι ο Σεθ θα έπρεπε να υποφέρουν μαζί μου. Χαιρόμουν που ο Σεθ δε θα ήταν ανάγκη να υποφέρει για πολύ. Του μικρού δεν του άξιζε να του χαλάσω την ηρεμία του μυαλού του. Ούτε και της Λία, αλλά τουλάχιστον ήταν κάτι που εκείνη καταλάβαινε. Ο πόνος δεν ήταν τίποτα καινούριο για τη Λία.

Αναστέναξα βαθιά, καθώς σκέφτηκα τι ήθελε από μένα η Λία, επειδή ήξερα ότι θα το έπαιρνε. Ήμουν ακόμα τσαντισμένος μαζί της, αλλά δε γινόταν να αγνοήσω το γεγονός ότι μπορούσα να κάνω τη ζωή της ευκολότερη. Και – τώρα που την ήξερα καλύτερα – πίστευα ότι εκείνη θα το έκανε αυτό για μένα, αν τα πράγματα ήταν αντίστροφα.

Θα ήταν ενδιαφέρον, τουλάχιστον, και παράξενο, επίσης, να έχω τη Λία ως συντροφιά μου – ως φίλη μου. Θα εκνευρίζαμε ο ένας τον άλλο συχνά, σίγουρα. Δε θα ήταν απ' αυτές που θα με άφηναν να κάνω μόνο ό,τι μ' ευχαριστούσε, αλλά σκέφτηκα ότι αυτό ήταν καλό. Πιθανότατα θα χρειαζόμουν κάποιον για να μου δίνει μια κλοτσιά στα πισινά πότε πότε. Αλλά όσον αφορά τα σοβαρά θέματα, αυτή ήταν πραγματικά η μοναδική φίλη που είχε κάποια πιθανότητα να καταλάβει τι περνούσα.

Σκέφτηκα το κυνήγι σήμερα το πρωί, και πόσο κοντά βρέθηκαν τα μυαλά μας εκείνη τη μοναδική στιγμή μέσα στο χρόνο. Δεν ήταν κακό. Διαφορετικό. Λιγάκι τρομακτικό, λιγάκι αμήχανο. Αλλά και ωραίο κατά έναν παράξενο τρόπο.

Δεν ήταν ανάγκη να είμαι μόνος.

Και ήξερα ότι η Λία ήταν αρκετά δυνατή για να αντιμετωπίσει μαζί μου τους μήνες που θα έρχονταν. Τους μήνες και τα χρόνια. Και μόνο η σκέψη με κούραζε. Ένιωθα σαν να κοιτάζα πέρα μακριά σε έναν ωκεανό που έπρεπε να διασχίσω κλυμπιώντας από τη μian ακτή ως την άλλη, πριν μπορέσω να ξεκουραστώ πάλι.

Τόσος πολύς χρόνος μπροστά μου, και μετά τόσος λίγος χρόνος, πριν να αρχίσει. Πριν ριχτώ στον ωκεανό. Τρεισήμισι ακόμα μέρες, και να τι έκανα εγώ, σπαταλούσα αυτόν το λίγο χρόνο που είχα.

Άρχισα να οδηγώ γρήγορα ξανά.

Είδα τον Σαμ και τον Τζάρντ, τον έναν από τη μια μεριά του δρόμου και τον άλλο από την άλλη σαν φρουροί, καθώς ανέβαινα τρέχοντας προς το Φορκς. Ήταν καλά κρυμμένοι μέσα σε πυκνά κλαδιά, αλλά τους περίμενα, και ήξερα τι να ψάξω. Κούνησα το κεφάλι μου, καθώς πέρασα σαν άνεμος δίπλα τους, χωρίς να μπω στον κόπο να αναρωτηθώ τι είχαν συμπεράνει από την ημερήσια εκδρομή μου.

Κούνησα το κεφάλι και στη Λία και τον Σεθ, καθώς ανέβαινα το δρόμο των Κάλεν. Άρχιζε να νυχτώνει, και τα σύννεφα ήταν πυκνά από αυτή τη μεριά του πορθμού, αλλά είδα τα μάτια τους να αστράφτουν στη λάμψη των προβολέων. Θα τους εξηγούσα αργότερα. Θα υπήρχε πολύς χρόνος γι' αυτό.

Έμεινα έκπληκτος που βρήκα τον Έντουαρντ να με περιμένει στο γκαράζ. Δεν τον είχα δει να φεύγει από το πλάι της Μπέλλα εδώ και μέρες. Καταλάβαινα από το πρόσωπό του ότι δεν της είχε συμβεί τίποτα κακό. Μάλιστα, έδειχνε περισσότερο ήρεμος από πριν. Το στομάχι μου σφίχτηκε, καθώς θυμή-

θηκα από πού είχε έρθει αυτή η ηρεμία.

Ήταν πολύ κρίμα – με όλες τις μελαγχολικές μου σκέψεις – που είχα ξεχάσει να συμπαραλιάσω το αμάξι. Τι να κάνουμε. Πιθανότατα δε θα μου βαστούσε να πειράξω αυτό το αμάξι, έτσι κι αλλιώς. Μπορεί να το είχε μαντέψει αυτό, και γι' αυτό με άφησε να το δανειστώ εξ αρχής.

«Δυο λόγια, Τζέικομπ», είπε αμέσως μόλις έσβησα τη μηχανή.

Πήρα μια βαθιά ανάσα και την κράτησα για ένα λεπτό. Μετά, αργά, βγήκα από το αυτοκίνητο και του πέταξα τα κλειδιά.

«Ευχαριστώ που μου το δάνεισες», είπα ξινισμένα. Προφανώς, θα έπρεπε να του το ξεπληρώσω. «Τι θέλεις τώρα;»

«Πρώτον... ξέρω πόσο απεχθάνεσαι να χρησιμοποιείς την εξουσία σου στην αγέλη σου, αλλά...»

Ανοιγόκλεισα τα μάτια, σαστισμένος που σκέφτηκε ακόμα και να ξεκινήσει μ' αυτό το θέμα. «Τι;»

«Αν δεν μπορείς ή δε θέλεις να συγκρατήσεις τη Λία, τότε εγώ –»

«Τη Λία;» Διέκοψα, μιλώντας μέσα από τα δόντια μου. «Τι έγινε;»

Το πρόσωπο του Έντουαρντ έγινε σκληρό. «Ήρθε στο σπίτι για να δει γιατί έφυγες τόσο απότομα. Προσπάθησα να εξηγήσω. Υποθέτω ότι μπορεί αυτά που της είπα να μην ακούστηκαν έτσι όπως έπρεπε.»

«Τι έκανε;»

«Πήρε την ανθρώπινη μορφή της και –»

«Αλήθεια;» διέκοψα ξανά, σοκαρισμένος αυτή τη φορά. Δεν μπορούσα να το επεξεργαστώ αυτό. Η Λία να χαλαρώσει τις άμυνές της μέσα στο στόμα του εχθρού της;

«Ήθελε να... μιλήσει στην Μπέλλα.»

«Την Μπέλλα;»

Ο Έντουαρντ άρχισε να μιλάει μέσα από τα δόντια του

τότε. «Δε θα επιτρέψω να αναστατωθεί η Μπέλλα έτσι ξανά. Δε με νοιάζει πόσο δικαιολογημένη νομίζει πως είναι η Λία! Δεν την πείραξα – φυσικά και δε θα το έκανα – αλλά θα την πετάξω έξω από το σπίτι, αν συμβεί ξανά. Θα τη ρίξω κατευθείαν στην άλλη όχθη του ποταμού» –

«Για στάσου. Τι είπες;» Τίποτα απ' όλα αυτά δε μου φαινόταν λογικό.

Ο Έντουαρντ πήρε μια βαθιά ανάσα, ανακτώντας την ψυχραιμία του. «Η Λία ήταν σκληρή παραπάνω απ' όσο χρειαζόταν. Δε θα προσποιηθώ ότι καταλαβαίνω γιατί η Μπέλλα δεν μπορεί να σε αφήσει ήσυχο, αλλά ξέρω ότι δε συμπεριφέρεται έτσι για να σε πληγώσει. Υποφέρει πάρα πολύ για τον πόνο που προκαλεί σ' εσένα, και σ' εμένα, ζητώντας σου να μείνεις. Αυτά που είπε η Λία ήταν αδικαιολόγητα. Η Μπέλλα κλαίει» –

«Περίμενε – η Λία έβαλε τις φωνές στην Μπέλλα για 'μένα;»

Κούνησε το κεφάλι του με ένα απότομο γνέψιμο. «Σε υπερασπίστηκε αρκετά παθιασμένα».

Πω πω. «Δεν της ζήτησα να το κάνει αυτό».

«Το ξέρω».

Στριφογύρισα τα μάτια μου. Φυσικά και το ήξερε. Όλα τα ήξερε.

Αλλά αυτό ήταν στ' αλήθεια αδιανόητο για τη Λία. Ποιος θα το πίστευε; Η Λία να μπει στο σπίτι των βρικολάκων με την ανθρώπινη μορφή της, για να διαμαρτυρηθεί για το πώς μου συμπεριφέρονταν εμένα.

«Δεν μπορώ να υποσχεθώ ότι θα συγκρατήσω τη Λία», του είπα. «Δε θα το κάνω αυτό. Αλλά θα της μιλήσω, εντάξει; Και δε νομίζω ότι θα επαναληφθεί. Η Λία δεν είναι απ' τους ανθρώπους που κρατιούνται, άρα πιθανότατα τα έβγαλε όλα από μέσα της σήμερα».

«Θα έλεγα πως ναι».

«Τελospάντων, θα μιλήσω και στην Μπέλλα. Δε χρειάζεται να νιώθει άσχημα. Αυτό είναι δική μου ευθύνη».

«Της το είπα ήδη».

«Φυσικά και της το είπες. Είναι εντάξει;»

«Κοιμάται τώρα. Η Ρόουζ είναι μαζί της».

Όστε λοιπόν, η ψυχοπαθής ήταν τώρα η "Ρόουζ". Είχε περάσει εντελώς στη σκοτεινή πλευρά.

Δεν έδωσε σημασία σ' αυτήν τη σκέψη, συνεχίζοντας με μια πιο ολοκληρωμένη απάντηση στην ερώτησή μου. «Είναι... καλύτερα υπό κάποιες έννοιες. Αν εξαιρέσεις τον εξάψαλμο της Λία και τις τύψεις που προκάλεσε».

Καλύτερα. Επειδή ο Έντουαρντ τώρα μπορούσε να ακούσει το τέρας, κι όλα ήταν σαχλορομαντικά τώρα. Φανταστικά.

«Είναι κάτι περισσότερο απ' αυτό», μουρμούρισε. «Τώρα που διακρίνω τις σκέψεις του παιδιού, είναι προφανές ότι έχει αναπτύξει πνευματικές ικανότητες. Μας καταλαβαίνει, ως ένα βαθμό».

Έμεινα με ανοιχτό το στόμα. «Σοβαρολογείς;»

«Ναι. Φαίνεται να έχει κάποια αμυδρή αίσθηση του τι της κάνει κακό. Προσπαθεί να το αποφύγει, όσο είναι δυνατόν. Την... αγαπάει. Ήδη».

Κοίταξα τον Έντουαρντ επίμονα, νιώθοντας λιγάκι λες και τα μάτια μου θα πετάγονταν από τις κόγχες τους. Κάτω από τη δυσπιστία, έβλεπα αμέσως ότι αυτός ήταν ο καθοριστικός παράγοντας. Αυτό ήταν που είχε αλλάξει τον Έντουαρντ – ότι το τέρας τον είχε πείσει γι' αυτή την αγάπη. Δεν μπορούσε να μισεί αυτό που αγαπούσε την Μπέλλα. Πιθανότατα αυτός ήταν ο λόγος που δεν μπορούσε να μισήσει ούτε κι εμένα. Ύπήρχε μια μεγάλη διαφορά, παρ' όλα αυτά. Εγώ δεν τη σκότωνα.

Ο Έντουαρντ συνέχισε, κάνοντας σαν να μην τα είχε ακούσει όλα αυτά. «Η πρόοδος, πιστεύω, είναι μεγαλύτερη απ' ό,τι κρίναμε. Όταν επιστρέψει ο Κάρλαϊλ –»

«Δε γύρισαν;» διέκοψα απότομα. Σκέφτηκα τον Σαμ και

τον Τζάρνεντ που παρακολουθούσαν το δρόμο. Μήπως τους έπιανε η περιέργεια σχετικά με το τι συνέβαινε;

«Γύρισαν η Άλις κι ο Τζάσπερ. Ο Κάρλαϊλ έστειλε όλο το αίμα που κατάφερε να βρει, αλλά δεν ήταν τόσο όσο ήλπιζε – η Μπέλλα θα καταναλώσει αυτό το απόθεμα μέσα σε μια μέρα ακόμα, έτσι όπως έχει ανοίξει η όρεξή της. Ο Κάρλαϊλ έμεινε για να δοκιμάσει μέσω άλλης πηγής. Δεν πιστεύω ότι αυτό είναι απαραίτητο τώρα, αλλά εκείνος θέλει να είναι καλυμμένος για παν ενδεχόμενο».

«Γιατί δεν είναι απαραίτητο; Αν χρειαστεί κι άλλο;»

Καταλάβαινα ότι παρακολουθούσε και άκουγε την αντίδρασή μου προσεχτικά, καθώς εξηγούσε. «Προσπαθώ να πείσω τον Κάρλαϊλ να ξεγεννήσει το μωρό αμέσως μόλις γυρίσει».

«Τι;»

«Το μωρό φαίνεται να προσπαθεί να αποφύγει τις απότομες κινήσεις, αλλά είναι δύσκολο. Έχει μεγαλώσει πάρα πολύ. Είναι τρέλα να περιμένουμε, όταν έχει αναπτυχθεί ξεκάθαρα περισσότερο από αυτό που υπέθετε ο Κάρλαϊλ. Η Μπέλλα είναι υπερβολικά εύθραυστη για να καθυστερούμε».

Συνέχεια μου έβαζαν τρικλοποδιές. Πρώτον, όταν βασίστηκα στο μίσος του Έντουαρντ για το πράγμα τόσο πολύ. Τώρα, συνειδητοποιούσα ότι είχα θεωρήσει αυτές τις τέσσερις μέρες ως δεδομένο. Υπολόγιζα σ' αυτές.

Ο ατελείωτος ωκεανός της θλίψης που με περίμενε απλώνόταν μπροστά μου.

Προσπάθησα να πάρω ανάσα.

Ο Έντουαρντ περίμενε. Είχα το βλέμμα μου καρφωμένο στο πρόσωπό του, καθώς συνερχόμουν, αναγνωρίζοντας άλλη μια αλλαγή εκεί.

«Πιστεύεις ότι θα τα καταφέρει», ψιθύρισα.

«Ναι. Αυτό ήταν το άλλο που ήθελα να σου πω».

Δεν μπορούσα να πω τίποτα. Μετά από ένα λεπτό, συνέχισε.

«Ναι», είπε πάλι. «Το να περιμένουμε, όπως κάναμε τόσο καιρό, να είναι έτοιμο το παιδί, ήταν παράλογα επικίνδυνο. Οποιαδήποτε στιγμή θα μπορούσε να είναι πολύ αργά. Αλλά αν αναλάβουμε δράση, αν κάνουμε κάτι γρήγορα, δε βλέπω κανένα λόγο να μην πάνε καλά τα πράγματα. Είναι απίστευτη βοήθεια το ότι ξέρουμε πώς σκέφτεται το παιδί. Ευτυχώς, η Μπέλλα κι η Ρόουζ συμφωνούν μαζί μου. Τώρα που τις έπεισα ότι είναι ασφαλές για το παιδί να προχωρήσουμε, δεν υπάρχει τίποτα που να εμποδίζει τα πράγματα να εξελιχθούν καλά».

«Πότε θα γυρίσει ο Κάρλαϊλ;» ρώτησα, ακόμα ψιθυριστά. Δεν είχα καταφέρει να αναπνεύσω καλά ακόμα.

«Μέχρι αύριο το μεσημέρι».

Τα γόνατά μου λύγισαν. Έπρεπε να πιαστώ από το αυτοκίνητο για να κρατηθώ όρθιος. Ο Έντουαρντ άπλωσε τα χέρια σαν να ήθελε να με στηρίξει, αλλά μετά το σκέφτηκε καλύτερα και κατέβασε τα χέρια του.

«Λυπάμαι», ψιθύρισε. «Πραγματικά λυπάμαι για τον πόνο που σου προκαλεί αυτό, Τζέικομπ. Αν και με μισείς, πρέπει να παραδεχτώ ότι δε νιώθω το ίδιο για 'σένα. Σε βλέπω σαν... αδερφό με πολλούς τρόπους. Ένα σύντροφο στα όπλα, τουλάχιστον. Λυπάμαι για όσα υποφέρεις περισσότερο απ' όσο νομίζεις. Αλλά η Μπέλλα θα επιζήσει» – όταν το είπε αυτό, η φωνή του ήταν άγρια, ακόμα και βίαιη – «και ξέρω ότι αυτό είναι που έχει στ' αλήθεια σημασία για 'σένα».

Μάλλον είχε δίκιο. Ήταν δύσκολο να πω. Το κεφάλι μου γύριζε.

«Λοιπόν, δε μου αρέσει καθόλου που το κάνω αυτό τώρα, ενώ έχεις ήδη πολλά να αντιμετωπίσεις, αλλά, προφανώς, δεν υπάρχει πολύς χρόνος. Πρέπει να σου ζητήσω κάτι – να ικετέψω, αν χρειαστεί».

«Δε μου έχει μείνει τίποτα», είπα σαν να πνιγόμεν.

Σήκωσε πάλι το χέρι του, σαν να ήθελε να το ακουμπήσει στον ώμο μου, αλλά μετά το άφησε να πέσει, όπως και πριν, κι

αναστέναξε.

«Ξέρω πόσα έχεις δώσει», είπε χαμηλόφωνα. «Αλλά αυτό είναι κάτι που έχεις εσύ και μόνο εσύ. Το ζητάω αυτό από τον πραγματικό Άλφα, Τζέικομπ. Το ζητάω αυτό από τον κληρονόμο του Έφρεμ».

Είχα περάσει το στάδιο όπου μπορούσα να απαντήσω.

«Θέλω την άδειά σου να παρεκκλίνω από τους όρους της συνθήκης μας με τον Έφρεμ. Θέλω να μας δώσεις την άδεια να κάνουμε μια εξαίρεση. Θέλω την άδειά σου να της σώσω τη ζωή. Ξέρεις ότι θα το κάνω έτσι κι αλλιώς, αλλά δε θέλω να φανώ ανέντιμος απέναντί σου, αν υπάρχει τρόπος να το αποφύγω. Ποτέ δε σκοπεύαμε να μην τηρήσουμε το λόγο μας, και δε θα το κάνουμε με ελαφρά καρδιά τώρα. Θέλω την κατανόησή σου, Τζέικομπ, επειδή ξέρεις ακριβώς το λόγο για τον οποίο το κάνουμε αυτό. Θέλω η συμμαχία ανάμεσα στις οικογένειές μας να επιζηήσει, όταν αυτό τελειώσει».

Προσπάθησα να καταπιώ. Τον Σαμ, σκέφτηκα. Ο Σαμ είναι αυτός που θέλεις.

«Όχι. Η εξουσία του Σαμ είναι σφετερισμένη. Ανήκει σ' εσένα. Δε θα του την πάρεις ποτέ, αλλά κανένας δεν μπορεί να συμφωνήσει δικαιοδικα σ' αυτό που σου ζητάω εκτός από εσένα».

Δεν είναι δική μου απόφαση.

«Είναι, Τζέικομπ, και το ξέρεις. Η δική σου εντολή είτε θα μας καταδικάσει είτε θα μας απαλλάξει. Μόνο εσύ μπορείς να μου το δώσεις αυτό».

Δεν μπορώ να σκεφτώ. Δεν ξέρω.

«Δεν έχουμε πολύ χρόνο». Έριξε μια ματιά προς τα πίσω στο σπίτι.

Όχι, δεν υπήρχε καθόλου χρόνος. Οι λίγες μου μέρες είχαν γίνει λίγες ώρες.

Δεν ξέρω. Άσε με να σκεφτώ. Δώσε μου ένα λεπτό εδώ, εντάξει;

«Ναι».

Άρχισα να περπατάω προς το σπίτι κι εκείνος ακολούθησε. Ήταν τρελό πόσο εύκολο ήταν να περπατάω μέσα στο σκοτάδι με ένα βρικόλακα ακριβώς δίπλα μου. Δεν ένιωθα ανασφάλεια, ούτε καν άβολα, εδώ που τα λέμε. Ένιωθα όπως αν περπατούσα δίπλα σε οποιονδήποτε. Δηλαδή, σε οποιονδήποτε που μύριζε άσχημα.

Κάτι κουνήθηκε στους θάμνους στην άκρη της μεγάλης έκτασης του γρασιδιού, και μετά ακούστηκε ένα χαμηλό κλαψούρισμα. Ο Σεθ βγήκε μέσα από τις φτέρες ανασηκώνοντας τους ώμους και ήρθε με μεγάλες δρασκελιές προς το μέρος μας.

«Γεια σου, μικρέ», μουρμούρισα.

Χαμήλωσε το κεφάλι του, και τον χτύπησα χαϊδευτικά στον ώμο.

«Όλα εντάξει», είπα ψέματα. «Θα σου τα πω αργότερα. Συγγνώμη που σας παράτησα έτσι».

Μου χαμογέλασε πλατιά.

«Ε, πες στην αδερφή σου να χαλαρώσει τώρα, εντάξει; Φτάνει πια».

Ο Σεθ έγνεψε μια φορά.

Αυτή τη φορά έσπρωξα τον ώμο του. «Γύρνα πίσω στη δουλειά. Θα σε αλλάξω σε λίγο».

Ο Σεθ ακούμπησε πάνω μου, σπρώχνοντάς με κι αυτός, και μετά κάλπασε προς τα δέντρα.

«Έχει ένα από τα πιο αγνά, τα πιο ειλικρινή, τα πιο καλοσυνάτα μυαλά που έχω ακούσει ποτέ», μουρμούρισε ο Έντουαρντ, όταν εκείνος χάθηκε απ' τα μάτια μας. «Είσαι τυχερός που έχεις τις δικές του σκέψεις να μοιράζεσαι».

«Το ξέρω», γρύλισα.

Άρχισα να πηγαίνουμε προς το σπίτι, και τα κεφάλια και των δυο μας σηκώθηκαν απότομα, όταν ακούσαμε τον ήχο κάποιου που ρουφούσε μέσα από ένα καλάμακι. Ο Έντουαρντ

άρχισε να βιάζεται τότε. Ανέβηκε τρέχοντας τα σκαλιά της βεράντας κι εξαφανίστηκε.

«Μπέλλα, αγάπη μου, νόμιζα ότι κοιμόσουν», τον άκουσα να λέει. «Συγγνώμη, αλλιώς δε θα είχα φύγει».

«Μην ανησυχείς. Απλώς δίψασα –γι' αυτό ξόπνησα. Ευτυχώς που ο Κάρλαιλ θα φέρει κι άλλο. Το παιδί θα χρειαστεί, όταν θα βγει έξω».

«Πράγματι. Είναι πολύ σωστό αυτό που είπες».

«Αναρωτιέμαι αν θα θέλει τίποτα άλλο», αναλογίστηκε.

«Υποθέτω ότι θα το μάθουμε».

Μπήκα μέσα.

Η Άλις είπε: «Επιτέλους», και τα μάτια της Μπέλλα στράφηκαν αστραπιαία πάνω μου. Αυτό το εξοργιστικό, ακαταμάχητο χαμόγελο απλώθηκε στο πρόσωπό της για ένα δευτερόλεπτο. Μετά κλονίστηκε, και το πρόσωπό της μούτρωσε. Τα χείλη της σούφρωσαν, σαν να ετοιμαζόταν να βάλει τα κλάματα.

Ήθελα να δώσω μπουνιά στη Λία κατευθείαν στο ηλίθιο στόμα της.

«Γεια σου, Μπελς», είπα γρήγορα. «Πώς πάει;»

«Μια χαρά», είπε.

«Μεγάλη μέρα σήμερα, ε; Πολλά καινούρια πράγματα».

«Δεν είναι ανάγκη να το κάνεις αυτό, Τζέικομπ».

«Δεν ξέρω για ποιο πράγμα μιλάς», είπα, πηγαίνοντας να κάτσω στο μπράτσο του καναπέ δίπλα στο κεφάλι της. Ο Έντουαρντ είχε ήδη κάτσει στο πάτωμα εκεί.

Με κοίταξε με ένα αποδοκιμαστικό βλέμμα. «Συγ –» πήγε να πει.

Τσίμπησα τα χείλη της με τον αντίχειρα και το δείκτη μου.

«Τζέικ», ψέλλισε, προσπαθώντας να τραβήξει το χέρι μου.

Η προσπάθειά της ήταν τόσο αδύναμη, που ήταν δύσκολο να πιστέψω ότι προσπαθούσε στ' αλήθεια.

Κούνησα το κεφάλι μου. «Μπορείς να μιλήσεις αρκεί να μη

λες χαζά».

«Εντάξει, δε θα το πω», ακούστηκε σαν να ψέλλισε.

Τράβηξα το χέρι μου.

«Συγγνώμη!» τελείωσε γρήγορα και μετά χαμογέλασε.

Στριφογύρισα τα μάτια μου και της χαμογέλασα κι εγώ.

Όταν την κοίταξα στα μάτια, είδα όλα αυτά που έφαχνα στο πάγκο.

Λύριο θα ήταν κάποια άλλη. Αλλά ήλπιζα ότι θα ήταν ζωντανή, κι αυτό ήταν που μετρούσε, σωστά; Θα με κοίταζε με τα ίδια μάτια, περίπου. Θα χαμογελούσε με τα ίδια χείλη, περίπου. Θα με ήξερε και πάλι καλύτερα από οποιονδήποτε άλλον που δεν είχε πρόσβαση στο κεφάλι μου.

Η Λία μπορεί να ήταν ενδιαφέρουσα παρέα, ακόμα ίσως και αληθινή φίλη –κάποια που θα με υποστήριζε. Αλλά δεν ήταν η καλύτερή μου φίλη, όπως ήταν η Μπέλλα. Πέρα από την απίστευτη αγάπη που ένιωθα για την Μπέλλα, υπήρχε επίσης κι αυτός ο άλλος δεσμός, και ήταν πολύ βαθύς, ως το μεδούλι.

Λύριο θα ήταν εχθρός μου. Ή θα ήταν σύμμαχός μου. Και προφανώς, αυτή η διαφοροποίηση εξαρτιόταν από 'μένα.

Αναστέναξα.

Καλά! Σκέφτηκα, δίνοντας και το τελευταίο πράγμα που είχα να δώσω. Με έκανε να νιώσω κενός. Κάν' το. Σώσε την. Σαν κληρονόμος του Έφρεμ, έχεις την άδειά μου, το λόγο μου ότι αυτό δε θα ακυρώσει τη συνθήκη μας. Οι άλλοι θα πρέπει απλώς να κατηγορήσουν εμένα. Είχες δίκιο –δεν μπορούν να αρνηθούν ότι είναι δικαίωμά μου να συμφωνήσω.

«Σ' ευχαριστώ». Ο ψίθυρος του Έντουαρντ ήταν αρκετά χαμηλόφωνος, ώστε να μην ακούσει τίποτα η Μπέλλα. Αλλά οι λέξεις ήταν τόσο ένθερμες που με την άκρη του ματιού μου, είδα τους άλλους βρικόλακες να γυρίζουν για να τον κοιτάζουν.

«Λοιπόν», ρώτησε η Μπέλλα, προσπαθώντας να φανεί αδιάφορη. «Πώς ήταν η μέρα σου;»

«Τέλεια. Πήγα μια βόλτα. Έκατσα για λίγο στο πάρκο».

«Ωραία μου ακούγεται».

«Καλά, καλά».

Ξαφνικά, έκανε ένα μορφασμό. «Ρόουζ;» ρώτησε.

Άκουσα την Ξανθούλα να γελάει πνιχτά. «Πάλι;»

«Νομίζω ότι έχω πει σχεδόν εννέα λίτρα μέσα στις τελευταίες δυο ώρες», εξήγησε η Μπέλλα.

Ο Έντουαρντ κι εγώ τραβηχτήκαμε στην άκρη κι οι δυο, καθώς η Ρόζαλι ερχόταν για να σηκώσει την Μπέλλα από τον καναπέ και να την πάει στο μπάνιο.

«Μπορώ να περπατήσω;» ρώτησε η Μπέλλα. «Τα πόδια μου έχουν μουδιάσει τόσο πολύ».

«Είσαι σίγουρη;» ρώτησε ο Έντουαρντ.

«Η Ρόουζ θα με πιάσει, αν σκοντάψω. Πράγμα που θα μπορούσε πολύ εύκολα να συμβεί, αφού δεν μπορώ να δω τα πόδια μου».

Η Ρόζαλι σήκωσε προσεχτικά την Μπέλλα όρθια, έχοντας τα χέρια της στους ώμους της Μπέλλα. Η Μπέλλα τέντωσε τα χέρια της μπροστά της, κάνοντας κάποιο μορφασμό.

«Ωραίο είναι αυτό», αναστέναξε. «Ωχ, είμαι, όμως, τεράστια».

Ήταν πραγματικά. Το στομάχι της ήταν μια ξεχωριστή ήπειρος.

«Άλλη μια μέρα», είπε και χτύπησε χαϊδευτικά το στομάχι της.

Δεν μπορούσα να αποφύγω τον πόνο που με διαπέρασε με ένα ξαφνικό, οξύ ξέσπασμα, αλλά προσπάθησα να μην τον αφήσω να φανεί στο πρόσωπό μου. Μπορούσα να τον κρύψω μια μέρα ακόμα, έτσι δεν είναι;

«Εντάξει, λοιπόν. Όπα –ωχ, όχι!»

Το ποτήρι που είχε αφήσει η Μπέλλα στον καναπέ έπεσε πλάγια, και το σκούρο κόκκινο αίμα χύθηκε έξω πάνω στο ανοιχτόχρωμο ύφασμα.

Αυτομάτως, αν και τρία άλλα χέρια την πρόφτασαν, η Μπέλλα έσκυψε απλώνοντας το χέρι για να το πιάσει.

Ακούστηκε ο πιο παράξενος, πνιχτός ήχος σκισίματος από το κέντρο του κορμιού της.

«Ωχ!» είπε αγκομαχώντας.

Και μετά το σώμα της κρέμασε εντελώς, καμπουριάζοντας προς το πάτωμα. Η Ρόζαλι την έπιασε την ίδια στιγμή, πριν προλάβει να πέσει. Ο Έντουαρντ ήταν κι αυτός εκεί, με τα χέρια τεντωμένα, ξεχνώντας το χάλι στον καναπέ.

«Μπέλλα;» ρώτησε, και μετά τα μάτια του έχασαν την εστίασή τους, και πανικός διαπέρασε τα χαρακτηριστικά του.

Μισό δευτερόλεπτο αργότερα, η Μπέλλα ούρλιαζε.

Δεν ήταν απλά ένα ουρλιαχτό, ήταν μια κραυγή αγωνίας που σου έκοβε το αίμα. Ο φριχτός ήχος σταμάτησε με ένα γουργουρητό, και τα μάτια της γύρισαν ανάποδα στο κεφάλι της. Το σώμα της συσπάστηκε, κυρτώνοντας στην αγκαλιά της Ρόζαλι, και μετά η Μπέλλα ξέρασε ένα σιντριβάνι αίματος.

18. ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΛΟΓΙΑ ΓΙ' ΑΥΤΟ

Το σώμα της Μπέλλα, που ανάβλυζε κόκκινο, άρχισε να συσπάται, και να τινάζεται γύρω-γύρω μέσα στην αγκαλιά της Ρόζαλι, σαν να της έκαναν ηλεκτροσόκ. Εντωμεταξύ, το πρόσωπό της ήταν άδειο – αναίσθητο. Αυτό που την έκανε να κουνιέται ήταν οι άγριοι σφραδασμοί που έρχονταν μέσα από το κέντρο του κορμιού της. Καθώς σφάδαζε, απότομοι κρότοι και σπασίματα συμβάδιζαν με το ρυθμό των σπασμών.

Η Ρόζαλι κι ο Έντουαρντ είχαν παγώσει για το πιο σύντομο μισό δευτερόλεπτο, και μετά ξέσπασαν. Η Ρόζαλι άρπαξε το σώμα της Μπέλλα μέσα στην αγκαλιά της και φωνάζοντας τόσο γρήγορα που ήταν δύσκολο να καταλάβω κάθε λέξη ξεχωριστά, εκείνη κι ο Έντουαρντ ανέβηκαν αστραπή τις σκάλες για να φτάσουν στο δεύτερο όροφο.

Έτρεξα από πίσω τους.

«Μορφίνη!» φώναξε ο Έντουαρντ στη Ρόζαλι.

«Άλις – πάρε τον Κάρλαϊλ τηλέφωνο!» στρίγκλισε η Ρόζαλι.

Το δωμάτιο όπου τους ακολούθησα έμοιαζε με θάλαμο στα επείγοντα περιστατικά στημένο στη μέση μιας βιβλιοθήκης. Τα φώτα ήταν αστραφτερά και λευκά. Η Μπέλλα ήταν πάνω σε ένα τραπέζι κάτω από το εκτυφλωτικό φως, με δέρμα σαν φαντάσματος κάτω από τον προβολέα. Το σώμα της σπάραζε σαν ψάρι στην άμμο. Η Ρόζαλι ακινητοποίησε την Μπέλλα, τραβώντας και σκίζοντας τα ρούχα της, ενώ ο Έντουαρντ κάρφωσε μια σύριγγα στο μπράτσο της.

Πόσες φορές την είχα φανταστεί γυμνή; Τώρα δεν μπορούσα να κοιτάξω. Φοβόμουν να έχω αυτές τις αναμνήσεις μέσα στο κεφάλι μου.

«Τι συμβαίνει, Έντουαρντ;»

«Το μωρό παθαίνει ασφυξία!»

«Πρέπει να αποκολλήθηκε ο πλακούντας.»

Κάπου μέσα σ' όλα αυτά, η Μπέλλα συνήλθε. Ανταποκρίθηκε στα λόγια τους με μια κραυγή που έγδαρε τα τύμπανά μου.

«Βγάλτε τον ΕΞΩ!» ούρλιαξε. «Δεν μπορεί να ΑΝΑΠΝΕΥΣΕΙ! Κάντε το ΤΩΡΑ!»

Είδα τα κόκκινα στίγματα να σκάνε, όταν η κραυγή της έσπασε τα αιμοφόρα αγγεία στα μάτια της.

«Τη μορφίνη—» γρύλισε ο Έντουαρντ.

«ΟΧΙ! ΤΩΡΑ—!» Άλλος ένα χείμαρρος από αίμα έπνιξε αυτά που έλεγε. Εκείνος κράτησε το κεφάλι της ψηλά, προσπαθώντας απεγνωσμένα να καθαρίσει το στόμα της, για να μπορέσει να αναπνεύσει ξανά.

Η Άλις όρμησε μέσα στο δωμάτιο και κόλλησε ένα μικρό μπλε ακουστικό κάτω από τα μαλλιά της Ρόζαλι. Μετά η Άλις έκανε πίσω, με τα χρυσά της μάτια γουρλωμένα και φλεγόμενα, ενώ η Ρόζαλι μιλούσε μέσα από τα δόντια της στο τηλέφωνο υστερικά.

Στο αστραφτερό φως, το δέρμα της Μπέλλα έμοιαζε πιο μοβ και μαύρο παρά λευκό. Βαθύ κόκκινο έσταζε κάτω από

το δέρμα που κάλυπτε το τεράστιο, τρεμάμενο εξόγκωμα στο στομάχι της. Το χέρι της Ρόζαλι σηκώθηκε ψηλά με ένα νυστέρι.

«Άσε τη μορφήν να απλωθεί!» της φώναξε ο Έντουαρντ.

«Δεν υπάρχει χρόνος», σύριξε η Ρόζαλι. «Το μωρό πεθαίνει!»

Το χέρι της κατέβηκε στο στομάχι της Ρόζαλι, και έντονο κόκκινο ανάβλυσε από εκεί όπου τρύπησε το δέρμα. Ήταν σαν να είχε γυρίσει έναν κουβά ανάποδα, σαν να είχε ανοίξει μια βρύση στο τέρμα. Η Μπέλλα τινάχτηκε, αλλά δεν ούρλιαξε. Ακόμα πνιγόταν.

Και τότε η Ρόζαλι έχασε τη συγκέντρωσή της. Είδα την έκφραση στο πρόσωπό της να αλλάζει, είδα τα χείλη της να τραβιούνται πίσω από τα δόντια της και τα μαύρα της μάτια να γυαλίζουν από δίψα.

«Όχι, Ρόουζ!» βρυχήθηκε ο Έντουαρντ, αλλά τα χέρια του ήταν παγιδευμένα, προσπαθώντας να στηρίξουν την Μπέλλα όρθια, ώστε να μπορέσει να αναπνεύσει.

Όρμησα στη Ρόζαλι πηδώντας απέναντι από το τραπέζι, χωρίς να μπω στον κόπο να αλλάξω μορφή. Καθώς χτύπησα το πέτρινο σώμα της, ρίχνοντάς την προς την πόρτα, ένιωσα το νυστέρι στο χέρι της να καρφώνεται βαθιά στο αριστερό μου μπράτσο. Η δεξιά μου παλάμη χτύπησε με δύναμη το πρόσωπό της, ακινητοποιώντας το σαγόني της και μπλοκάροντας τους αεραγωγούς της.

Χρησιμοποίησα το σφιχτό μου κράτημα στο πρόσωπο της Ρόζαλι, για να στρίψω το σώμα της, ώστε να της χώσω μια γερή κλοτσιά στην κοιλιά ήταν σαν να κλοτσούσα μπετόν. Εκείνη έπεσε πάνω στο πλαίσιο της πόρτας λυγίζοντας τη μια πλευρά του. Το μικρό ακουστικό στο αυτί της έγινε κομμάτια. Τότε ήρθε η Άλις, τραβώντας την από το λαιμό, για να τη βγάλει στο διάδρομο.

Έπρεπε να της το αναγνωρίσω της Ξανθούλας – δεν έκανε

τίποτα για να αντισταθεί. Ήθελε να κερδίσουμε. Με άφησε να την αχρηστέψω έτσι, για να σώσει την Μπέλλα. Δηλαδή, για να σώσει το πράγμα.

Τράβηξα τη λεπίδα από το μπράτσο μου.

«Άλις, πάρ' την από δω!» φώναξε ο Έντουαρντ. «Πήγαινε τη στον Τζάσπερ και κράτησέ την εκεί! Τζέικομπ, σε χρειάζομαι!»

Δεν παρακολούθησα την Άλις να τελειώνει τη δουλειά. Γύρισα προς το χειρουργικό τραπέζι, όπου η Μπέλλα είχε αρχίσει να γίνεται μπλε, με μάτια γουρλωμένα με ένα επίμονο βλέμμα.

«Τεχνητή αναπνοή;» μου γρύλισε ο Έντουαρντ, γρήγορα και απαιτητικά.

«Ναι!»

Ζύγισα το πρόσωπό του γρήγορα, ψάχνοντας οποιοδήποτε σημάδι ότι θα αντιδρούσε όπως η Ρόζαλι. Δεν υπήρχε τίποτα εκτός από αγριότητα προσηλωμένη σε ένα σκοπό.

«Κάν' τη να αναπνεύσει! Πρέπει να το βγάλω έξω πριν –»

Άλλος ένας κρότος από κάτι που θρυμματιζόταν μέσα στο σώμα της, ο πιο δυνατός ως εκείνη τη στιγμή, τόσο δυνατός που και οι δυο μας παγώσαμε από το σοκ περιμένοντας την κραυγή της ως απάντηση. Τίποτα. Τα πόδια της, που ήταν κουλουριασμένα από τον πόνο, τώρα κρέμασαν εντελώς, απλωμένα άτακτα με έναν αφύσικο τρόπο.

«Η σπονδυλική της στήλη», είπε πνιχτά από τη φρίκη.

«Βγάλ' το έξω!» γρύλισα, πετώντας του το νυστέρι. «Δε θα νιώσει τίποτα τώρα!»

Και τότε έσκυψα πάνω από το κεφάλι της. Το στόμα της έδειχνε ελεύθερο, έτσι πίεσα το δικό μου πάνω του και φύσηξα μια μεγάλη ποσότητα αέρα μέσα του. Ένιωσα το σώμα της που συσπόταν να φουσκώνει, άρα δεν υπήρχε τίποτα που να εμποδίζει το λαιμό της.

Τα χείλη της είχαν τη γεύση του αίματος.

Άκουγα την καρδιά της να χτυπάει χωρίς ρυθμό. Συνέχισε, σκέφτηκα άγρια, φυσώντας άλλη μια ριπή αέρα μέσα στο σώμα της. Υποσχέθηκες. Μην αφήσεις την καρδιά σου να σταματήσει.

Άκουσα το μαλακό, υγρό ήχο του νυστεριού κατά μήκος του στομαχιού της. Περισσότερο αίμα να στάζει στο πάτωμα.

Ο επόμενος ήχος με διαπέρασε απρόσμενος, τρομακτικός. Σαν μέταλλο που κοβόταν στη μέση. Ο ήχος μου έφερε στο νου την ανάμνηση της μάχης στο ξέφωτο πριν τόσους μήνες, ο ήχος του σκισίματος των νεογέννητων που γίνονταν κοιμιάτια. Έριξα μια γρήγορη ματιά απέναντι για να δω το πρόσωπο του Έντουαρντ κολλημένο στο εξόγκωμα. Δόντια βρικόλακα – ένας αλάνθαστος τρόπος για να κόψει κανείς το δέρμα των βρικόλακων.

Ένα ρίγος με διαπέρασε, καθώς φύσηξα κι άλλο αέρα μέσα στην Μπέλλα.

Εκείνη έβηξε, ενώ τα μάτια της ανοιγόκλεισαν και στριφογύρισαν τυφλά.

«Μείνε μαζί μου τώρα, Μπέλλα!» της φώναξα. «Μ' ακούς; Μείνε! Δε θα με αφήσεις. Κάνε την καρδιά σου να συνεχίσει να χτυπά!»

Τα μάτια της γύρισαν, ψάχνοντας εμένα ή αυτόν, αλλά χωρίς να βλέπουν τίποτα.

Εγώ κοίταξα μέσα τους έτσι κι αλλιώς, καρφώνοντας το βλέμμα μου εκεί.

Και τότε το σώμα της ξαφνικά έμεινε ακίνητο κάτω από τα χέρια μου, αν και άρχισε ξανά να αναπνέει τραχιά, και η καρδιά της συνέχισε να χτυπάει βαριά. Συνειδητοποίησα ότι η ακινησία σήμαινε ότι είχε τελειώσει. Το εσωτερικό ξυλοκόπημα είχε σταματήσει. Πρέπει να είχε βγει έξω.

Είχε βγει.

Ο Έντουαρντ ψιθύρισε: «Ρένεσμι».

Άρα η Μπέλλα είχε κάνει λάθος. Δεν ήταν το αγόρι που φα-

νταζόταν. Καμία μεγάλη έκπληξη. Για ποιο πράγμα δεν είχε κάνει λάθος;

Δεν πήρα τα μάτια μου από τα δικά της γεμάτα κόκκινα στίγματα μάτια, αλλά ένιωσα τα χέρια της να σηκώνονται αδύναμα.

«Άσε με...» είπε βραχνά με ένα ραγισμένο ψίθυρο. «Δώσ' τη μου».

Μάλλον έπρεπε να το φανταστώ ότι εκείνος πάντα θα της έδινε αυτό που ήθελε, όσο χαζό κι αν ήταν αυτό που είχε ζητήσει. Αλλά ούτε στα όνειρά μου δε φανταζόμουν ότι θα την άκουγε τώρα. Έτσι δε σκέφτηκα να τον σταματήσω.

Κάτι ζεστό άγγιξε το χέρι μου. Αυτό θα έπρεπε να είχε τραβήξει την προσοχή μου. Τίποτα δεν ήταν ζεστό για μένα.

Αλλά δεν μπορούσα να πάρω τα μάτια μου από το πρόσωπο της Μπέλλα. Ανοιγόκλεισε τα μάτια και μετά κοίταξε βλέποντας επιτέλους κάτι. Με έναν αναστεναγμό έβγαλε έναν περίεργο, αδύναμο τραγουδιστό ήχο.

«Ρένεσ...μι. Τόσο... όμορφη».

Και μετά έβγαλε μια πνιχτή κραυγή – μια κραυγή πόνου.

Μέχρι να γυρίσω να κοιτάξω, ήταν πολύ αργά. Ο Έντουαρντ είχε αρπάξει το ζεστό, ματωμένο πράγμα από τα κρεμασμένα της χέρια. Τα μάτια μου τρεμόπαιξαν στο δέρμα της. Ήταν κόκκινο από το αίμα – το αίμα που είχε τρέξει από το στόμα της, το αίμα με το οποίο το πλάσμα ήταν λερωμένο παντού, και το καινούριο αίμα που ανάβλυζε από ένα μικρό σημάδι από δάγκωμα σαν διπλή ημισελήνος, ακριβώς πάνω από το αριστερό της στήθος.

«Όχι, Ρένεσμι», μουρμούρισε ο Έντουαρντ σαν να μάθαινε καλούς τρόπους στο τέρας.

Δεν κοίταξα ούτε αυτόν ούτε εκείνο. Κοίταξα μόνο την Μπέλλα, καθώς τα μάτια της γύρισαν ανάποδα στο κεφάλι της.

Με ένα τελευταίο άτονο τακ-τακ η καρδιά της κλονίστηκε

και σιώπησε.

Έχασε ίσως μισό χτύπο, και μετά τα χέρια μου βρέθηκαν στο στήθος της κάνοντας μαλάξεις. Μετρούσα μέσα στο κεφάλι μου, προσπαθώντας να κρατήσω το ρυθμό σταθερό. Ένα. Δύο. Τρία. Τέσσερα.

Σταματώντας για ένα δευτερόλεπτο, φύσηξα άλλη μια φορά αέρα μέσα της.

Δεν έβλεπα πια. Τα μάτια μου ήταν υγρά και θολά. Αλλά είχα αυξημένη συναίσθηση των ήχων μέσα στο δωμάτιο. Του απρόθυμου γκλακ-γκλακ της καρδιάς της κάτω από τα πιεστικά μου χέρια, του βροντερού χτύπου της δικής μου καρδιάς, κι άλλου ένα –ενός ακανόνιστου χτύπου που ήταν πολύ γρήγορος, πολύ ανάλαφρος. Δεν μπορούσα να εντοπίσω σε ποιον ανήκε.

Φύσηξα με δύναμη κι άλλον αέρα στο λαιμό της Μπέλλα.

«Τι περιμένεις;» είπα ξέπνοα, σαν να πνιγόμεν, συνεχίζοντας τις μαλάξεις στην καρδιά της. Ένα. Δύο. Τρία. Τέσσερα.

«Πάρε το μωρό», είπε ο Έντουαρντ με επείγοντα τόνο.

«Πέτα το από το παράθυρο». Ένα. Δύο. Τρία. Τέσσερα.

«Δώσ' τη μου εμένα», ακούστηκε μια χαμηλή κουδουνιστή φωνή από την πόρτα.

Ο Έντουαρντ κι εγώ γρυλίσσαμε ταυτόχρονα.

Ένα. Δύο. Τρία. Τέσσερα.

«Το έχω υπό έλεγχο», υποσχέθηκε η Ρόζαλι. «Δώσε μου το μωρό, Έντουαρντ. Θα τη φροντίσω, μέχρι η Μπέλλα να...»

Ανέπνευσα ξανά για την Μπέλλα, όση ώρα κράτησε η ανταλλαγή. Το γρήγορο τακ-τακ-τακ-τακ έσβησε, καθώς ξεμάκρυνε.

«Πάρ' τα χέρια σου, Τζέικομπ».

Σήκωσα το βλέμμα από τα άσπρα μάτια της Μπέλλα, ακόμα κάνοντας μαλάξεις στην καρδιά της. Ο Έντουαρντ είχε μια σύριγγα στο χέρι του –όλη ασημένια σαν να ήταν φτιαγμένη

από ατσάλι.

«Τι είναι αυτό;»

Το πέτρινο χέρι του έδιωξε το δικό μου από τη μέση. Ακούστηκε ένας μικρός ήχος τριξίματος, καθώς το χτύπημά του μου έσπασε το μικρό δάχτυλο. Το ίδιο δευτερόλεπτο, έχωσε τη βελόνα κατευθείαν στην καρδιά της.

«Το δηλητηριό μου», απάντησε, καθώς έσπρωξε το έμβολο κάτω.

Άκουσα το τίναγμα στην καρδιά της, σαν να την είχε χτυπήσει με ηλεκτροσόκ.

«Μην την αφήσεις να σταματήσει να χτυπάει», πρόσταξε. Η φωνή του ήταν πάγος, ήταν νεκρή. Άγρια και χωρίς να σκέφτεται. Σαν να ήταν μηχανή.

Δεν έδωσα σημασία στον πόνο που γιατρευόταν στο δάχτυλό μου κι άρχισα να κάνω ξανά μαλάξεις στην καρδιά της. Ήταν πιο δύσκολο, λες και το αίμα της έπηξε εκεί –γινόταν πιο πηχτό και πιο αργό. Ενώ εγώ έσπρωχνα το ημίρρευτο πια αίμα μέσα από τις αρτηρίες της, παρακολουθούσα τι έκανε εκείνος.

Ήταν σαν να τη φιλούσε, χαϊδεύοντας με τα χείλη του το λαιμό της, τους καρπούς της, την πτύχωση στο μέσα μέρος του μπράτσου της. Αλλά άκουγα το οργιώδες σκίσιμο του δέρματός της, καθώς τα δόντια του τη δάγκωναν, αναγκάζοντας το δηλητήριο να εισχωρήσει στον οργανισμό της σε όσο το δυνατόν περισσότερα σημεία. Είδα τη χλωμή του γλώσσα να γλύφει τις χαίνουσες πληγές της που αιμορραγούσαν, αλλά πριν προλάβει αυτό να με κάνει να νιώσω αηδία ή θυμό, συνειδητοποίησα τι έκανε. Στα σημεία όπου η γλώσσα του κάλυπτε με δηλητήριο το δέρμα της, η πληγή έκλεινε. Κρατώντας το δηλητήριο και το αίμα μέσα στο σώμα της.

Φύσηξα περισσότερο αέρα μέσα στο στόμα της, αλλά δεν υπήρχε τίποτα εκεί. Μόνο το άψυχο φούσκωμα του στήθους της ως απάντηση. Συνέχισα να κάνω μαλάξεις στην καρδιά

της, μετρώντας, ενώ εκείνος δούλευε με μανία από πάνω της, προσπαθώντας να τη συναρμολογήσει ξανά. Όλα τα άλογα του βασιλιά κι όλοι οι άντρες του βασιλιά...

Αλλά δεν υπήρχε τίποτα εκεί, μόνο εγώ, μόνο αυτός.

Που προσπαθούσαμε πάνω από ένα πτώμα.

Επειδή αυτό ήταν όλο κι όλο αυτό που είχε απομείνει από το κορίτσι που αγαπούσαμε κι οι δυο μας. Αυτό το τσακισμένο, διαμελισμένο πτώμα που είχε στραγγίσει από το αίμα. Δεν μπορούσαμε να ξαναφτιάξουμε την Μπέλλα.

Ήξερα ότι ήταν πολύ αργά. Ήξερα ότι είχε πεθάνει. Το ήξερα στα σίγουρα, επειδή η έλξη είχε φύγει. Δεν ένιωθα κανένα λόγο να είμαι δίπλα της. Εκείνη δεν ήταν εδώ πια. Έτσι αυτό το σώμα δε με τραβούσε πια. Η παράλογη ανάγκη να βρίσκομαι δίπλα της είχε χαθεί.

Ή ίσως η καλύτερη λέξη να ήταν είχε μετακινηθεί. Φαινόταν ότι ένιωθα κάποια έλξη από την αντίθετη κατεύθυνση τώρα. Από κάτω, έξω από το σπίτι. Τη λαχτάρα να φύγω από δω και να μη γυρίσω ποτέ, ποτέ ξανά.

«Φύγε, λοιπόν», είπε εκείνος κοφτά, και χτύπησε πάλι τα χέρια μου, για να φύγουν απ' τη μέση, παίρνοντας τη θέση μου αυτή τη φορά. Τρία δάχτυλα έσπασαν, έτσι φαινόταν.

Τα ίσιωσα μουδιασμένα, χωρίς να δίνω σημασία στο χτύπημα του πόνου.

Εκείνος έκανε μαλάξεις στη νεκρή της καρδιά πιο γρήγορα απ' ό,τι εγώ.

«Δεν έχει πεθάνει», γρύλισε. «Θα γίνει καλά».

Δεν ήμουν σίγουρος ότι μιλούσε σ' εμένα πια.

Γυρίζοντας από την άλλη μεριά, αφήνοντάς τον με τη νεκρή του, βγήκα έξω περπατώντας αργά. Τόσο αργά. Δεν μπορούσα να κάνω τα πόδια μου να κουνηθούν πιο γρήγορα.

Αυτό ήταν, λοιπόν. Ο ωκεανός του πόνου. Η άλλη ακτή τόσο μακριά στην απέναντι μεριά του ζεματιστού νερού, που δεν μπορούσα καν να τη φανταστώ, πόσο μάλλον να τη δω.

Ένωθα άδειος ξανά, τώρα που είχα χάσει το σκοπό μου. Το να σώσω την Μπέλλα ήταν ο αγώνας μου εδώ και τόσο καιρό. Και εκείνη δεν ήθελε να σωθεί. Είχε θυσιάσει τον εαυτό της ηθελημένα, για να την ξεσκίσει το νεογνό εκείνου του τέρατος, κι έτσι ο αγώνας είχε χαθεί. Όλα είχαν τελειώσει.

Ένα ρίγος με διαπέρασε στο άκουσμα του ήχου που ερχόταν από πίσω μου, καθώς κατέβαινα τις σκάλες με βαριά βήματα – ο ήχος μιας νεκρής καρδιάς που κάποιος πίεζε να ξαναχτυπήσει.

Ήθελα με κάποιο τρόπο να χύσω οξύ μέσα στο κεφάλι μου και να το αφήσω να ψήσει τον εγκέφαλό μου. Να κάψει τις εικόνες που είχαν μείνει από τα τελευταία λεπτά της Μπέλλα. Θα δεχόμουν τη ζημιά στον εγκέφαλο, αν γινόταν να τις ξεφορτωθώ – τα ουρλιαχτά, την αιμορραγία, το αβάσταχτο τριξίμο και τον κρότο του σπασίματος, καθώς το νεογέννητο τέρας την ξέσκιζε από μέσα για να βγει έξω...

Ήθελα να τρέξω μακριά, να κατέβω τα σκαλοπάτια δέκα-δέκα και να περάσω τρέχοντας την πόρτα, αλλά τα πόδια μου ήταν βαριά σαν το σίδηρο και το σώμα μου ήταν πιο κουρασμένο απ' ό,τι ποτέ ξανά. Κατέβηκα τις σκάλες σέρνοντας τα πόδια μου σαν ανάπηρος γέρος.

Σταμάτησα στο τελευταίο σκαλοπάτι μαζεύοντας τη δύναμη μου για να περάσω την πόρτα.

Η Ρόζαλι ήταν στην καθαρή άκρη του λευκού καναπέ, με την πλάτη της γυρισμένη σ' εμένα, τραγουδώντας μουρμουριστά και ψιθυρίζοντας στο τυλιγμένο μέσα στην κουβέρτα πράγμα μέσα στην αγκαλιά της. Πρέπει να με άκουσε που σταμάτησα, αλλά δε μου έδωσε σημασία, απορροφημένη στη στιγμή της κλεμμένης μητρότητας. Ίσως να ήταν ευτυχισμένη τώρα. Η Ρόζαλι είχε αυτό που ήθελε, και η Μπέλλα δε θα ερχόταν ποτέ για να της πάρει το πλάσμα. Αναρωτήθηκα αν αυτό ήταν που ήλπιζε τόσο καιρό η δηλητηριώδης ξανθιά.

Κρατούσε κάτι σκοτεινό στα χέρια της, κι ακουγόταν ένας

άπληστος ρουφιχτός ήχος που ερχόταν από το μικρούλη δολοφόνο που κρατούσε.

Η μυρωδιά του αίματος στον αέρα. Ανθρώπινου αίματος. Η Ρόζαλι το τάζε. Φυσικά και θα ήθελε αίμα. Με τι άλλο θα τάζεις το τέρας που θα ακρωτηρίαζε βάνουσα την ίδια του τη μητέρα; Θα μπορούσε και να πίνει το αίμα της Μπέλλα. Μπορεί και να το έπινε.

Η δύναμή μου επέστρεψε, καθώς άκουγα τον ήχο του μικρού εκτελεστή που έτρωγε.

Η δύναμη και το μίσος και η έξαψη –κόκκινη έξαψη που πλημμύριζε το κεφάλι μου, καίγοντας, χωρίς, όμως, να σβήνει τίποτα. Οι εικόνες στο κεφάλι μου ήταν ένα καύσιμο, που έκανε την κόλαση της φωτιάς πιο μεγάλη, αλλά αρνείτο να καταναλωθεί. Ένωσα τα ρίγη να με ταρακουνούν από πάνω ως κάτω, και δεν προσπάθησα να τα σταματήσω.

Η Ρόζαλι ήταν εντελώς απορροφημένη από το πλάσμα, και δε μου έδινε καμία σημασία. Δε θα ήταν αρκετά γρήγορη για να με σταματήσει, έτσι όπως η προσοχή της ήταν αποσπασμένη αλλού.

Ο Σαμ είχε δίκιο. Το πράγμα ήταν ένα έκτρωμα –η ύπαρξή του ήταν αντίθετη προς τη φύση. Ένας σκοτεινός δαίμονας χωρίς ψυχή. Κάτι που δεν είχε δικαίωμα να υπάρξει.

Κάτι που έπρεπε να καταστραφεί.

Φαινόταν ότι η έλξη δεν οδηγούσε στην πόρτα τελικά. Την ένωθα τώρα, με παρότρυνε, με τραβούσε προς τα μπρος. Με έσπρωχνε να το τελειώσω αυτό, να καθαρίσω τον κόσμο από αυτό το σίχαμα.

Η Ρόζαλι θα προσπαθούσε να με σκοτώσει, όταν το πλάσμα θα ήταν νεκρό, κι εγώ θα αντιστεκόμουν. Δεν ήμουν σίγουρος αν θα προλάβαινα να την αποτελειώσω, πριν έρθουν οι άλλοι να βοηθήσουν. Μπορεί, ίσως και όχι. Δε με ένοιαζε έτσι κι αλλιώς.

Δε με ένοιαζε αν οι λύκοι, είτε η μία αγέλη είτε η άλλη, θα

έπαιρναν εκδίκηση για 'μένα ή θα θεωρούσαν τους Κάλεν δικαιολογημένους. Τίποτα απ' όλα αυτά δε θα είχε σημασία. Το μόνο που με ένοιαζε ήταν η δική μου δικαιοσύνη. Η δική μου εκδίκηση. Το πράγμα που είχε σκοτώσει την Μπέλλα δε θα ζούσε άλλο λεπτό.

Αν η Μπέλλα είχε ζήσει, θα με μισούσε γι' αυτό. Θα ήθελε να με σκοτώσει η ίδια.

Αλλά δε με ένοιαζε. Ούτε κι εκείνη την ένοιαζε γι' αυτό που μου είχε κάνει –που το άφησε να την κατασφάξει σαν ζώο. Γιατί να λάβω εγώ υπόψη μου τα δικά της συναισθήματα;

Κι έπειτα ήταν κι ο Έντουαρντ. Πρέπει να ήταν πολύ απασχολημένος τώρα –πολύ χαμένος στην παράφρονα άρνησή του, προσπαθώντας να αναστήσει ένα πτώμα– ώστε να ακούσει τα σχέδιά μου.

Έτσι δε θα είχα την ευκαιρία να κρατήσω την υπόσχεσή μου απέναντί του, εκτός αν –και δεν ήταν στοίχημα που εγώ θα πόνταρα σ' αυτό– κατάφερα να κερδίσω τη μάχη ενάντια στη Ρόζαλι, τον Τζάσπερ και την Άλις, τρεις εναντίον ενός. Αλλά ακόμα κι αν κέρδιζα, δεν πίστευα ότι μπορούσα να σκοτώσω τον Έντουαρντ.

Επειδή δεν είχα αρκετή συμπόνια γι' αυτό. Γιατί να τον αφήσω να ξεφύγει απ' αυτό που είχε κάνει; Δε θα ήταν περισσότερο δίκαιο –περισσότερο ικανοποιητικό– να τον αφήσω να ζήσει χωρίς τίποτα, τίποτα απολύτως;

Με έκανε σχεδόν να χαμογελάσω, όσο γεμάτος μίσος κι αν ήμουν, καθώς το φαντάστηκα αυτό. Χωρίς την Μπέλλα. Χωρίς το δολοφονικό γόνο. Κι επίσης έχοντας χάσει όσο το δυνατόν περισσότερα μέλη της οικογένειάς του μπορούσα να σκοτώσω. Φυσικά, αυτούς μάλλον θα μπορούσε να τους φτιάξει ξανά, εφόσον δε θα ήμουν εκεί για να τους κάψω. Σε αντίθεση με την Μπέλλα, που δε θα γινόταν ποτέ ξανά ένα κομμάτι.

Αναρωτήθηκα αν το πλάσμα μπορούσε να συναρμολογηθεί κι αυτό. Αμφέβαλλα. Ήταν ένα κομμάτι της Μπέλλα –πρέπει,

λοιπόν, να είχε κληρονομήσει και κάποια από τα τρωτά της σημεία. Το άκουγα στο μικρό, υπόκωφο χτυποκάρδι του.

Η καρδιά του χτυπούσε. Η δική της όχι.

Μόνο ένα δευτερόλεπτο είχε περάσει όσο εγώ έπαιρνα αυτές τις εύκολες αποφάσεις.

Το τρέμουλο γινόταν πιο δυνατό και πιο γρήγορο. Κουλουριάστηκα, καθώς ετοιμαζόμουν να ορμήσω στον ξανθό θηλυκό βρικόλακα και να της πάρω βίαια το δολοφονικό πράγμα από την αγκαλιά της με τα δόντια μου.

Η Ρόζαλι μίλησε γουργουρίζοντας ξανά στο πλάσμα, αφήνοντας το άδειο μεταλλικό μπιμπερό στην άκρη και σηκώνοντας το πλάσμα στον αέρα για να τρίψει το πρόσωπό της στο μάγουλό του.

Τέλεια. Η καινούρια θέση ήταν τέλεια για το χτύπημά μου. Έσκυψα μπροστά κι ένιωσα τη ζέστη να αρχίζει να με αλλάζει, ενώ η έλξη προς το δολοφόνο μεγάλωνε – ήταν πιο δυνατή απ' ό,τι την είχα νιώσει μέχρι τότε, τόσο δυνατή που μου θύμιζε τη διαταγή ενός Άλφα, λες και θα με συνέτριβε αν δεν υπάκουα.

Αυτή τη φορά ήθελα να υπακούσω.

Ο δολοφόνος κοίταξε πέρα από τον ώμο της Ρόζαλι προς εμένα, με βλέμμα πιο εστιασμένο απ' ό,τι ήταν κανονικά το βλέμμα οποιουδήποτε νεογέννητου πλάσματος.

Ζεστά καστανά μάτια, στο χρώμα της σοκολάτας γάλακτος – το ίδιο ακριβώς χρώμα με τα μάτια της Μπέλλα.

Το τρέμουλό μου σταμάτησε με ένα τίναγμα· θερμότητα με διαπέρασε, πιο δυνατή από πριν, αλλά ήταν ένα νέο είδος θερμότητας – δεν ήταν κάψιμο.

Ήταν μια λάμψη.

Τα πάντα μέσα μου λύθηκαν, καθώς το βλέμμα μου καρφώθηκε στο μικροσκοπικό πορσελάνινο πρόσωπο του μωρού που ήταν μισό βρικόλακας και μισό άνθρωπος. Όλα τα νήματα που με έδεναν με τη ζωή μου κόπηκαν γρήγορα, όπως όταν κόβεις τους σπάγκους σε ένα μάτσο μπαλόνια. Όλα αυτά που

με έκαναν αυτόν που ήμουν – η αγάπη μου για το νεκρό κορίτσι επάνω, η αγάπη μου για τον πατέρα μου, η αφοσίωσή μου στην καινούρια μου αγέλη, η αγάπη μου για τα άλλα αδέρφια μου, το μίσος για τους εχθρούς μου, το σπίτι μου, το όνομά μου, ο εαυτός μου – αποσυνδέθηκαν από 'μένα εκείνο το δευτερόλεπτο – σνιπ, σνιπ, σνιπ – και πέταξαν στον αέρα.

Αλλά εγώ δεν αρμένιζα ακυβέρνητος. Ένα καινούριο σκοινί με κρατούσε εκεί που ήμουν.

Όχι ένα σκοινί, αλλά εκατομμύρια. Όχι σκοινιά, αλλά ατσαλένια καλώδια. Εκατομμύρια ατσαλένια καλώδια που με έδεναν όλα με ένα πράγμα – το κέντρο του σύμπαντος.

Το έβλεπα τώρα – πώς το σύμπαν στροβιλιζόταν γύρω από αυτό το ένα σημείο. Δεν είχα δει ποτέ τη συμμετρία του σύμπαντος ξανά, αλλά τώρα ήταν φανερή.

Η βαρύτητα της γης δε με κρατούσε πια στο μέρος όπου στεκόμουν.

Το μωρό στην αγκαλιά του ξανθού θηλυκού βρικόλακα ήταν αυτό που με κρατούσε εδώ.

Η Ρένεσμι.

Από επάνω, ακούστηκε ένας καινούριος ήχος. Ο μόνος ήχος που μπορούσε να με αγγίξει αυτή την ατελείωτη στιγμή.

Το ξέφρενο σφυροκόπημα μιας καρδιάς, ένας βιαστικός χτύπος...

Μια καρδιά που άλλαζε.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΣΟ ΟΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ	
19. ΦΩΤΙΑ	395
20. ΚΑΙΝΟΥΡΙΟ	414
21. ΠΡΩΤΟ ΚΥΝΗΓΙ	436
22. ΥΠΟΣΧΕΣΗ	459
23. ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ	485
24. ΕΚΠΛΗΞΗ	506
25. ΧΑΡΗ	522
26. ΑΣΤΡΑΦΤΕΡΗ	550
27. ΣΧΕΔΙΑ ΓΙΑ ΤΑΞΙΔΙ	564
28. ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ	580
29. ΛΙΠΟΤΑΞΙΑ	594
30. ΑΚΑΤΑΜΑΧΗΤΗ	613
31. ΧΑΡΙΣΜΑΤΙΚΗ	637
32. ΠΑΡΕΑ	650
33. ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΙΑ	674
34. ΔΗΛΩΣΕΙΣ	695
35. ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ	713
36. ΔΙΨΑ ΓΙΑ ΑΙΜΑ	728
37. ΤΕΧΝΑΣΜΑΤΑ	752
38. ΔΥΝΑΜΗ	779
39. ΚΑΙ ΖΗΣΑΝ ΑΥΤΟΙ ΚΑΛΑ	797

Η ιστοργή για κάποιο πρόσωπο είναι μια πολυτέλεια που μπορείς να έχεις μόνο αφού όλοι σου οι εχθροί έχουν εξολοθρευτεί. Μέχρι τότε, όλοι όσους αγαπάς είναι όμηροι, απομυζούν το κουράγιο σου και διαφθείρουν την κρίση σου.

Όρσον Σκοτ Καρντ
Αυτοκρατορία

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Δεν ήταν πια μόνο εφιάλτης, η γραμμή του μαύρου προέλαυσε εναντίον μας μέσα από την παγερή ομίχλη που αναταρασσόταν από τα βήματά τους.

Θα πεθάνουμε, σκέφτηκα πανικόβλητη. Ένωθα απόγνωση για το πολύτιμο πρόσωπο που φύλαγα, αλλά ακόμα και αυτή η σκέψη ήταν ένα ολίσθημα της προσοχής μου που δεν είχα το περιθώριο να κάνω.

Εκείνοι πλησίασαν αθόρυβα πιο πολύ, με τους σκοτεινούς τους μανδύες να κυματίζουν ελαφρώς με την κίνησή τους. Είδα τα χέρια τους να κουλουριάζονται σχηματίζοντας μεζ αρπακτικές δαγκάνες. Απομακρύνθηκαν ο ένας από τον άλλο, για να απλωθούν, ώστε να μας επιτεθούν από όλες τις μεριές. Υπερείχαν αριθμητικά. Όλα είχαν τελειώσει.

Και τότε, σαν μια έκρηξη φωτός από μια αστραπή, όλο το σκηνικό ήταν διαφορετικό. Κι όμως, τίποτα δεν άλλαξε – οι Βολτούρι ακόμα βάδιζαν εναντίον μας, αποφασισμένοι να σκοτώσουν. Το μόνο που άλλαξε ήταν το πώς φαινόταν σ' εμένα η σκηνή. Ξαφνικά, διψούσα γι' αυτό. Ήθελα να επιτεθούν. Ο πανικός έγινε δίψα για αίμα, καθώς κουλουριάστηκα για να

ορμήσω προς τα μπρος, με ένα χαμόγελο στο πρόσωπό μου κι ένα γρύλισμα να βγαίνει μέσα από τα γυμνωμένα μου δόντια.

19. ΦΩΤΙΑ

Ο πόνος με έκανε να σαστίσω.

Ακριβώς αυτό –ένιωσα σαστισμένη. Δεν μπορούσα να καταλάβω, δεν μπορούσα να βγάλω νόημα, να συνειδητοποιήσω τι συνέβαινε.

Το σώμα μου προσπαθούσε να διώξει τον πόνο, και με ρουφούσε ξανά και ξανά ένα σκοτάδι το οποίο σταματούσε για ολόκληρα δευτερόλεπτα ή ίσως και λεπτά το μαρτύριο, κάνοντάς το ακόμα πιο δύσκολο να διατηρήσω την επαφή με την πραγματικότητα.

Προσπάθησα να τα χωρίσω τα δύο αυτά.

Η μη-πραγματικότητα ήταν μαύρη και δεν πονούσε τόσο πολύ.

Η πραγματικότητα ήταν κόκκινη, κι ένιωθα σαν να με έκωβαν στη μέση με ένα πριόνι, σαν να έπεφτε πάνω μου λεωφορείο, σαν να μου είχε χώσει μπουνιά ένας επαγγελματίας μποξέρ, σαν να με είχαν ποδοπατήσει ταύροι, και να με είχαν βυθίσει μέσα σε οξύ, όλα αυτά ταυτόχρονα.

Η πραγματικότητα ήταν να νιώθω το σώμα μου να συσπά-

ται και να τινάζεται, χωρίς να είναι δυνατό να κουνηθώ εξαιτίας του πόνου.

Η πραγματικότητα ήταν να ξέρω ότι υπήρχε κάτι πολύ πιο σημαντικό απ' όλο αυτό το βασανιστήριο και να μην μπορώ να θυμηθώ τι ήταν αυτό.

Η πραγματικότητα είχε έρθει τόσο γρήγορα.

Τη μια στιγμή όλα ήταν έτσι όπως θα έπρεπε να είναι. Με περιέβαλλαν άνθρωποι που αγαπούσα. Χαμόγελα. Με κάποιο τρόπο, όσο κι αν ήταν απίθανο, έμοιαζε σαν να ήμουν έτοιμη να αποκτήσω όλα αυτά για τα οποία πάλευα.

Και μετά ένα τοσοδούλι, ασήμαντο πράγμα είχε πάει στραβά.

Το είδα, όταν το ποτήρι μου έγειρε, και σκοτεινό αίμα χύθηκε και λέρωσε το τέλειο λευκό, κι εγώ είχα σκύψει προς το ατύχημα αυτομάτως. Είχα δει τα άλλα, πιο γρήγορα χέρια, αλλά το σώμα μου είχε συνεχίσει να απλώνεται, να τεντώνεται...

Μέσα μου, κάτι με είχε τραβήξει προς την άλλη κατεύθυνση.

Σκίζοντας. Σπάζοντας. Πόνος.

Το σκοτάδι είχε πλημμυρίσει τα πάντα, και μετά έσβησε κι έγινε ένα κύμα μαρτυρίου. Δεν μπορούσα να ανασάνω –είχα πνιγεί άλλη μια φορά, κι αυτό ήταν αλλιώς' ο λαιμός μου έκαιγε υπερβολικά.

Κομμάτια μου θρυμματιζόνταν, έσπαγαν, διαλύονταν...

Κι άλλο σκοτάδι.

Φωνές, αυτή τη φορά, καθώς ο πόνος ξαναερχόταν.

«Πρέπει να έχει αποκολληθεί ο πλακούντας!»

Κάτι πιο κοφτερό από μαχαίρια με έσκιζε –οι λέξεις, που έβγαζαν νόημα παρά τα άλλα βασανιστήρια. Αποκολλήθηκε ο πλακούντας –ήξερα τι σήμαινε αυτό. Σήμαινε ότι το μωρό μου πέθαινε μέσα μου.

«Βγάλ' τον έξω!» ούρλιαξα στον Έντουαρντ. Γιατί δεν

το είχε κάνει ακόμα; «Δεν μπορεί να αναπνεύσει! Κάν' το τώρα!»

«Τη μορφίνη –»

Ήθελε να περιμένει, να μου δώσει παυσίπονα, ενώ το μωρό μας πέθαινε;!

«Όχι! Τώρα –» είπα σαν να πνιγόμουν, χωρίς να μπορώ να τελειώσω.

Μαύρες κουκκίδες κάλυψαν το φως του δωματίου, ενώ μια κρύα αιχμή ενός καινούριου πόνου καρφώθηκε παγερά μέσα στο στομάχι μου. Κάτι δεν ήταν σωστό –πάσχισα αυτόματα να προστατέψω τη μήτρα μου, το μωρό μου, το μικρό μου Έντουαρντ-Τζέικομπ, αλλά ήμουν αδύναμη. Τα πνευμόνια μου πονούσαν, το οξυγόνο καιγόταν κι έφευγε.

Ο πόνος έσβησε ξανά, αν και τώρα ήμουν αγκιστρωμένη σ' αυτόν. Το μωρό μου, το μωρό μου, πέθαινε...

Πόση ώρα είχε περάσει; Δευτερόλεπτα ή λεπτά; Ο πόνος είχε φύγει. Μούδιασμα. Δεν ένιωθα τίποτα. Ούτε και να δω μπορούσα ακόμα, αλλά άκουγα. Στα πνευμόνια μου υπήρχε ξανά αέρας, που έγδερνε με τις τραχιές του φυσαλίδες το λαιμό μου ανεβοκατεβαίνοντας.

«Μείνε μαζί μου τώρα, Μπέλλα! Μ' ακούς; Μείνε! Δε θα με αφήσεις. Κάνε την καρδιά σου να συνεχίσει να χτυπά!»

Ο Τζέικομπ; Ο Τζέικομπ, ακόμα εδώ, ακόμα προσπαθούσε να με σώσει.

Φυσικά, ήθελα να του πω. Φυσικά και θα έκανα την καρδιά μου να συνεχίσει να χτυπάει. Δεν το είχα υποσχεθεί και στους δυο;

Προσπάθησα να νιώσω την καρδιά μου, να τη βρω, αλλά ήμουν τόσο χαμένη μέσα στο ίδιο μου το σώμα. Δεν ένιωθα τα πράγματα που έπρεπε να νιώθω, και τίποτα δε φαινόταν να βρίσκεται στο σωστό σημείο. Ανοιγόκλεισα τα βλέφαρα και βρήκα τα μάτια μου. Έβλεπα το φως. Όχι αυτό που έψαχνα, αλλά καλύτερα από το τίποτα.

Καθώς τα μάτια μου πάσχιζαν να προσαρμοστούν, ο Έντουαρντ ψιθύρισε: «Ρένεσμι».

Ρένεσμι;

Όχι ο χλωμός και τέλειος γιος της φαντασίας μου; Ένιωσα μια στιγμή έκπληξης. Και μετά μια πλημμύρα ζεστασιάς.

Ρένεσμι.

Προσπάθησα να πιέσω τα χείλη μου να κουνηθούν, πίεσα τις φουσαλίδες του αέρα να γίνουν ψίθυροι πάνω στη γλώσσα μου. Πίεσα τα μουδιασμένα μου χέρια να τεντωθούν.

«Άσε με... Δώσ' τη μου».

Το φως χόρευε, ενώ μετατράπηκε σε θραύσματα αντανakλώντας στα κρυστάλλινα χέρια του Έντουαρντ. Οι ανταύγειες είχαν αποχρώσεις κόκκινου, από το αίμα που σκέπαζε το δέρμα του. Και περισσότερο κόκκινο στα χέρια του. Κάτι μικρό που πάλευε κι έσταζε αίμα. Ακούμπησε το ζεστό σώμα στα αδύναμα χέρια μου, σχεδόν σαν να την κρατούσα αγκαλιά. Η επιδερμίδα της έκαιγε – τόσο όσο και του Τζέικομπ.

Τα μάτια μου ήταν εστιασμένα. Ξαφνικά όλα έγιναν εντελώς ξεκάθαρα.

Η Ρένεσμι δεν έκλαψε, αλλά ανέπνεε με γρήγορα, σαστισμένα αγκομαχητά. Τα μάτια της ήταν ανοιχτά, η έκφρασή της τόσο σοκαρισμένη που ήταν σχεδόν αστείο. Το μικρό, απολύτως στρογγυλό κεφάλι ήταν καλυμμένο από ένα παχύ στρώμα μπερδεμένες, ματωμένες μπουκλές. Οι ίριδες της είχαν μια γνωστή – που όμως με άφησε άναυδη – σοκολατί απόχρωση. Κάτω από το αίμα, η επιδερμίδα της έδειχνε ωχρή, ένα μπεζ ιβουάρ. Ολόκληρη εκτός από τα μάγουλά της που φλέγονταν από το χρώμα.

Το μικροσκοπικό της πρόσωπο ήταν τόσο απόλυτα τέλειο που με θάμπωσε. Ήταν ακόμα πιο όμορφη κι από τον πατέρα της. Απίστευτο. Αδύνατο.

«Ρένεσμι», ψιθύρισα. «Τόσο... όμορφη».

Το απίστευτο πρόσωπο ξαφνικά χαμογέλασε – ένα πλατύ,

σκόπιμο χαμόγελο. Πίσω από τα ροζ σαν κοχύλια χείλη υπήρχε μια ολοκληρωμένη οδοντοστοιχία με χιονένια δόντια.

Έσκυψε κάτω το κεφάλι, ακουμπώντας στο στήθος μου, κουνιάζοντας στη ζέστη. Το δέρμα της ήταν ζεστό και μεταξένιο, αλλά δεν ήταν τόσο πλαδαρό όσο το δικό μου.

Μετά ήρθε κι άλλος πόνος – ένα ζεστό σκίσιμο πόνου. Μου κόπηκε η ανάσα.

Κι εκείνη έφυγε. Το μωρό μου με το αγγελικό πρόσωπο δεν ήταν πουθενά. Δεν μπορούσα να τη δω ή να τη νιώσω.

Όχι! Ήθελα να φωνάξω. Δώστε τη μου πίσω!

Αλλά η αδυναμία ήταν πολύ μεγάλη. Ένιωθα τα χέρια μου σαν λαστιχένιους σωλήνες για μια στιγμή, και μετά τα ένιωθα σαν ένα κενό. Δεν μπορούσα να τα νιώσω. Δεν μπορούσα να νιώσω εμένα.

Το σκοτάδι όρμησε πάνω από τα μάτια μου πιο γερά απ' ό,τι πριν. Σαν ένα χοντρό μαντίλι που κάλυψε τα μάτια μου, σφιχτό και γρήγορο. Κάλυψε όχι μόνο τα μάτια μου, αλλά και τον εαυτό μου με το συντριπτικό του βάρος. Ήταν εξουθενωτικό να το διώξω σπρώχνοντας. Ήξερα ότι θα ήταν πολύ πιο εύκολο να παραδοθώ. Να αφήσω το σκοτάδι να με σπρώξει κάτω, κάτω, κάτω σε ένα μέρος όπου δεν υπήρχε καθόλου πόνος και καθόλου κούραση και καθόλου ανησυχία και καθόλου φόβος.

Αν ήμουν μόνο εγώ, δε θα τα είχα καταφέρει να παλέψω για πολύ ακόμα. Ήμουν απλώς ένας άνθρωπος, χωρίς άλλη ανθρωπινή δύναμη. Προσπαθούσα να συμβαδίσω με το υπερφυσικό εδώ και πάρα πολύ καιρό, όπως είχε πει κι ο Τζέικομπ.

Αλλά αυτό δεν είχε να κάνει μόνο μ' εμένα.

Αν έκανα το εύκολο τώρα, αν άφηνα το μαύρο τίποτα να με σβήσει, θα πλήγωνα εκείνους.

Τον Έντουαρντ. Τον Έντουαρντ. Η ζωή μου κι η δική του ήταν δεμένες με ένα μοναδικό νήμα. Αν έκοβες το ένα, έκοβες και τα δύο. Αν χανόταν εκείνος, δε θα μπορούσα να ζήσω εγώ.

Αν χανόμουν εγώ, ούτε κι εκείνος θα μπορούσε να ζήσει. Κι ένας κόσμος χωρίς τον Έντουαρντ έμοιαζε χωρίς κανένα νόημα. Ο Έντουαρντ έπρεπε να υπάρχει.

Τον Τζέικομπ –που με είχε αποχαιρετήσει ξανά και ξανά, αλλά συνέχιζε να γυρίζει πίσω, όταν τον χρειαζόμουν. Τον Τζέικομπ που είχα πληγώσει τόσες πολλές φορές που ήταν εγκληματικό. Θα τον πλήγωνα ξανά με το χειρότερο τρόπο ως τώρα; Είχε μείνει για χάρη μου, παρά τα όσα έγιναν. Τώρα το μόνο που ζητούσε ήταν να μείνω εγώ για χάρη του.

Αλλά ήταν τόσο σκοτεινά που δεν μπορούσα να δω κανένα από τα πρόσωπά τους. Τίποτα δεν έμοιαζε αληθινό. Αυτό το έκανε δύσκολο να μην τα παρατήσω.

Παρ' όλα αυτά συνέχισα να σπρώχνω μακριά το σκοτάδι, σχεδόν σαν αντανakλαστικό. Δεν προσπαθούσα να το σηκώσω. Απλώς αντιστεκόμουν. Δεν του επέτρεπα να με συνθλίψει εντελώς. Δεν ήμουν ο Άτλαντας, και το σκοτάδι ήταν βαρύ σαν πλανήτης' δεν μπορούσα να το σηκώσω στους ώμους μου. Το μόνο που μπορούσα να κάνω ήταν να μην εκμηδενιστώ τελείως.

Αυτό ήταν κατά κάποιο τρόπο το επαναλαμβανόμενο μοτίβο της ζωής μου –ποτέ δεν ήμουν αρκετά δυνατή για να αντιμετωπίσω πράγματα που δεν μπορούσα να ελέγξω, να επιτεθώ στους εχθρούς μου ή να τρέξω πιο γρήγορα απ' αυτούς. Να αποφύγω τον πόνο. Πάντα θνητή και αδύναμη, το μόνο πράγμα που πάντα κατάφερνα να κάνω ήταν να συνεχίζω. Να αντέχω. Να επιζώ.

Είχε παραγίνει πια σ' αυτό το σημείο. Θα έπρεπε να τελειώσει σήμερα. Θα το άντεχα, μέχρι που να ερχόταν βοήθεια.

Ήξερα ότι ο Έντουαρντ θα έκανε ότι μπορούσε. Δε θα το έβαζε κάτω. Ούτε κι εγώ.

Κράτησα το σκοτάδι της ανυπαρξίας μακριά μου μόνο μερικούς πόντους.

Δεν έφτανε, όμως –αυτή η αποφασιστικότητα. Καθώς ο

χρόνος ροκανιζόταν, και το σκοτάδι κέρδιζε χιλιοστά από τους πόντους μου, χρειαζόμουν κάτι περισσότερο για να αντλήσω δύναμη απ' αυτό.

Δεν μπορούσα ούτε καν να τραβήξω το πρόσωπο του Έντουαρντ μέσα στο οπτικό μου πεδίο. Ούτε του Τζέικομπ, ούτε της Άλις ή της Ρόζαλι ή του Τσάρλι ή της Ρενέ ή του Κάρλαϊλ ή της Έσμι... Τίποτα. Ένωσα κατατρομαγμένη κι αναρωτήθηκα αν ήταν πολύ αργά.

Ένωσα τον εαυτό μου να γλιστράει –δεν υπήρχε τίποτα για να κρατηθώ.

Όχι! Έπρεπε να επιζήσω. Ο Έντουαρντ εξαρτιόταν από μένα. Ο Τζέικομπ. Ο Τσάρλι η Άλις η Ρόζαλι ο Κάρλαϊλ η Ρενέ η Έσμι...

Η Ρένεσμι.

Και τότε, αν και ακόμα δεν μπορούσα να δω τίποτα, ξαφνικά ένιωσα κάτι. Σαν τα άκρα ενός φαντάσματος, φαντάστηκα ότι ένιωθα ξανά τα χέρια μου. Και μέσα τους, κάτι μικρό και σκληρό και πολύ, πολύ ζεστό.

Το μωρό μου. Ο μικρός μου ταραχοποιός.

Τα είχα καταφέρει. Ενάντια στις πιθανότητες, στάθηκα αρκετά δυνατή για να επιζήσω από τη Ρένεσμι, να την κρατήσω μέχρι που να γίνει αρκετά δυνατή, ώστε να ζήσει και χωρίς μένα.

Αυτό το σημείο ζέστης μέσα στα χέρια-φαντάσματα που είχα έμοιαζε τόσο αληθινό. Το έσφιξα πιο κοντά μου. Ήταν ακριβώς εκεί όπου θα έπρεπε να είναι η καρδιά μου. Κρατώντας σφιχτά τη ζεστή ανάμνηση της κόρης μου, ήξερα ότι θα κατάφερνα να αντισταθώ στο σκοτάδι όση ώρα χρειαζόταν.

Η ζεστασιά δίπλα στην καρδιά μου γινόταν όλο και πιο αληθινή, όλο και πιο ζεστή. Πιο καυτή. Η ζέστη ήταν τόσο αληθινή που ήταν δύσκολο να πιστέψω ότι τη φανταζόμουν.

Ένωθα δυσάρεστα τώρα. Έκανε υπερβολική ζέστη. Πάρα, πάρα πολλή ζέστη.

Σαν να είχα αρπάξει τη λάθος μεριά ενός καυτού ψαλιδιού απ' αυτά που κατσαρώνουν τα μαλλιά –η αυτόματη αντίδρασή μου ήταν να αφήσω να πέσει το πράγμα που κρατούσα στα χέρια μου και με τσουρούφλιζε. Αλλά δεν υπήρχε τίποτα στα χέρια μου. Τα χέρια μου δεν ήταν κουλουριασμένα στο στήθος μου. Τα χέρια μου ήταν νεκρά πράγματα που βρίσκονταν κάπου στο πλάι μου. Η ζέστη ήταν μέσα μου.

Το κάψιμο γινόταν όλο και περισσότερο –μεγάλωνε και έφτασε στο ανώτερο σημείο και μεγάλωνε ξανά, μέχρι που ξεπέρασε οτιδήποτε άλλο είχα νιώσει ποτέ.

Ένωθα τον παλμό πίσω από τη φωτιά να μαίνεται τώρα μέσα στο στήθος μου και συνειδητοποίησα ότι είχα βρει ξανά την καρδιά μου, την ώρα ακριβώς που άρχιζα να εύχομαι να μην την είχα βρει ποτέ. Να εύχομαι να είχα αγκαλιάσει το σκοτάδι, όσο είχα ακόμα την ευκαιρία. Ήθελα να σηκώσω τα χέρια μου και να τρυπήσω το στήθος μου με τα νύχια μου και να ξεσκίσω την καρδιά από κει μέσα –οτιδήποτε για να ξεφορτωθώ αυτό το μαρτύριο. Αλλά δεν ένιωθα τα χέρια μου, δεν μπορούσα να κουνήσω ούτε ένα εξαφανισμένο δάχτυλο.

Ο Τζέιμς, που έσπασε το πόδι μου κάτω από το πέλμα του. Αυτό δεν ήταν τίποτα. Αυτό ήταν ένα μαλακό μέρος για ξεκούραση σε ένα πουπουλένιο κρεβάτι. Θα το δεχόμουν αυτό τώρα, εκατό φορές. Εκατό σπασίματα. Θα τα δεχόμουν και θα ήμουν ευγνώμων.

Το μωρό, που έσπαγε τα πλευρά μου με κλοτσιές, με έκανε κομμάτια για να βγει έξω από το σώμα μου. Αυτό δεν ήταν τίποτα. Αυτό ήταν σαν να επέπλεα σε μια πισίνα με δροσερό νερό. Θα το δεχόμουν χίλιες φορές. Θα το δεχόμουν και θα ήμουν ευγνώμων.

Η φωτιά λαμπάδιαζε όλο και πιο καυτή, και ήθελα να ουρλιάξω. Να ικετέψω κάποιον να με σκοτώσει τώρα, πριν ζήσω άλλο ένα δευτερόλεπτο μ' αυτό τον πόνο. Αλλά δεν μπορούσα να κουνήσω τα χείλη μου. Το βάρος ήταν ακόμα εκεί, με πιέ-

ζε.

Συνειδητοποίησα ότι δεν ήταν το σκοτάδι αυτό που με κρατούσε κάτω – ήταν το σώμα μου. Τόσο βαρύ. Με έβαβε μέσα στις φλόγες που έβγαιναν μέσα από την καρδιά μου τρώγοντάς την τώρα, καθώς απλώνονταν με έναν απίστευτο πόνο περνώντας μέσα από τους ώμους μου και το στομάχι μου, ζεμματίζοντας το λαιμό μου, γλύφοντας το πρόσωπό μου.

Γιατί δεν μπορούσα να κουνηθώ; Γιατί δεν μπορούσα να ουρλιάξω; Αυτό δεν το έλεγαν οι μύθοι.

Το μυαλό μου ήταν αβάσταχτα καθαρό –είχε οξυνθεί από τον άγριο πόνο– και έβλεπα την απάντηση σχεδόν εξίσου γρήγορα όσο μπορούσα να διατυπώσω τις ερωτήσεις.

Η μορφίνη.

Έμοιαζε σαν να το είχαμε συζητήσει ένα εκατομμύριο θανάτους νωρίτερα –ο Έντουαρντ, ο Κάρλαϊλ κι εγώ. Ο Έντουαρντ κι ο Κάρλαϊλ ήλπιζαν ότι αρκετά παυσίπονα θα βοηθούσαν να μειωθεί ο πόνος του δηλητηρίου. Ο Κάρλαϊλ είχε δοκιμάσει με τον Έμετ, αλλά το δηλητήριο είχε αρχίσει να καίει πριν από το φάρμακο, σφραγίζοντας τις φλέβες του. Δεν είχε χρόνο να απλωθεί.

Διατήρησα το πρόσωπό μου ήρεμο και κούνησα το κεφάλι και ευχαρίστησα τα σπανίως τυχερά μου αστέρια που ο Έντουαρντ δεν μπορούσε να διαβάσει το μυαλό μου.

Επειδή είχα δεχτεί τη μορφίνη και το δηλητήριο μαζί στον οργανισμό μου ξανά στο παρελθόν, και ήξερα την αλήθεια. Ήξερα ότι το μούδιασμα του φαρμάκου ήταν εντελώς άσχετο με το δηλητήριο που τσουρούφλιζε τις φλέβες μου. Αλλά δεν υπήρχε κανένας τρόπος να αναφέρω αυτό το γεγονός. Τίποτα που θα τον έκανε πιο απρόθυμο να με μεταμορφώσει.

Δεν είχα μαντέψει ότι η μορφίνη θα είχε αυτό το αποτέλεσμα –ότι θα με κάρφωνε κάτω και θα με φίμωνε. Ότι θα με κρατούσε παράλυτη, ενώ καιγόμουν.

Ήξερα όλες τις ιστορίες. Ήξερα ότι ο Κάρλαϊλ είχε κάνει

αρκετή ησυχία για να αποφύγει να τον ανακαλύψουν, ενώ και γόταν. Ήξερα ότι, σύμφωνα με τη Ρόζαλι, δεν ωφελούσε σε τίποτα να ουρλιάζεις. Και ήλπιζα ότι ίσως θα μπορούσα να είμαι σαν τον Κάρλαιλ. Ότι θα πίστευα τα λόγια της Ρόζαλι και θα κρατούσα το στόμα μου κλειστό. Επειδή ήξερα πως κάθε ουρλιαχτό που θα ξέφευγε από τα χείλη μου θα βασάνιζε τον Έντουαρντ.

Τώρα έμοιαζε με απαίσιο αστειό ότι η επιθυμία μου εκπληρωνόταν.

Αν δεν μπορούσα να ουρλιάξω, πώς θα μπορούσα να τους πω να με σκοτώσουν;

Το μόνο που ήθελα ήταν να πεθάνω. Να μην είχα γεννηθεί ποτέ. Όλη μου η ύπαρξη δεν ήταν πιο σημαντική από αυτό τον πόνο. Δεν άξιζε να ζω ούτε ένα παραπάνω καρδιοχτύπι.

Αφήστε με να πεθάνω, αφήστε με να πεθάνω, αφήστε με να πεθάνω.

Και για ένα ατελείωτο διάστημα, αυτό ήταν το μόνο που υπήρχε. Μόνο το πύρινο μαρτύριο και οι άφωνες κραυγές μου που ικέτευαν το θάνατο να έρθει. Τίποτα άλλο, ούτε καν ο χρόνος. Έτσι ήταν απεριόριστο, χωρίς αρχή και τέλος. Μια ατελείωτη στιγμή πόνου.

Η μόνη αλλαγή ήρθε όταν ξαφνικά, απίθανα, ο πόνος μου διπλασιάστηκε. Το κατώτερο μισό του σώματός μου, νεκρωμένο από πριν τη μορφίνη, άρχισε ξαφνικά να καίγεται κι αυτό. Κάποια σπασμένη σύνδεση είχε φτιαχτεί –είχε ξαναδεθεί από τα τσουρουφλιστά δάχτυλα της φωτιάς.

Το ατελείωτο κάψιμο συνέχισε να εξαπλώνεται.

Θα μπορούσαν να είχαν περάσει δευτερόλεπτα ή μέρες, βδομάδες ή χρόνια, αλλά τελικά, ο χρόνος κατέληξε να σημαίνει κάτι ξανά.

Τρία πράγματα συνέβησαν ταυτόχρονα, το ένα πήγασε από το άλλο, έτσι που δεν ήξερα ποιο ήρθε πρώτο: ο χρόνος

ζανάρχισε, το βάρος της μορφίνης χάθηκε, κι εγώ έγινα πιο δυνατή.

Ένιωθα τον έλεγχο του κορμιού μου να επιστρέφει σε αυξημένες δόσεις, και αυτές οι δόσεις ήταν τα πρώτα σημάδια που με βοήθησαν να αναγνωρίσω το πέραςμα του χρόνου. Το κατάλαβα, όταν μπόρεσα ξανά να κουνήσω τα δάχτυλα των ποδιών μου και να στρίψω τα δάχτυλά των χεριών μου, ώστε να σχηματίσουν γροθιές. Το κατάλαβα, αλλά δεν το έκανα.

Αν και η φωτιά δε μειώθηκε ούτε στο ελάχιστο –μάλιστα, άρχισα να αναπτύσσω μια καινούρια ικανότητα να τη νιώθω, μια καινούρια ευαισθησία με την οποία μπορούσα να εκτιμήσω, ξεχωριστά, κάθε αόρατη γλώσσα της φωτιάς που έγλυφε τις φλέβες μου– ανακάλυψα ότι μπορούσα να σκέφτομαι παράλληλα με αυτή.

Θυμήθηκα γιατί δεν έπρεπε να ουρλιάξω. Θυμήθηκα το λόγο που ήμουν αποφασισμένη να αντέξω αυτό το αβάσταχτο μαρτύριο. Θυμήθηκα ότι, αν και ένιωθα ότι ήταν αδύνατο τώρα, υπήρχε κάτι που μπορεί να άξιζε το βασανιστήριο.

Αυτό συνέβη αρκετά νωρίς, ώστε να συνεχίσω να κάνω υπομονή, όταν τα βάρη έφυγαν από το σώμα μου. Στα μάτια οποιουδήποτε με παρακολουθούσε, δε θα υπήρχε καμία αλλαγή. Αλλά για μένα, καθώς πάλευα να συγκρατήσω τα ουρλιαχτά και τους σφαδασμούς κλειδωμένους μέσα στο σώμα μου, όπου δεν μπορούσαν να πληγώσουν κανένα, ένιωθα λες και από το να είμαι δεμένη στον πάσσαλο της πυράς, καθώς καιγόμουν, βρέθηκα να κρατάω σφιχτά τον πάσσαλο εκείνο για να μείνω μέσα στη φωτιά.

Είχα μόλις τόση δύναμη όση αρκούσε για να μείνω εκεί ακίνητη, ενώ καιγόμουν ζωντανή.

Η ακοή μου γινόταν δλο και πιο καθαρή, και μπορούσα να μετρήσω τους ξέφρενους δυνατούς χτύπους της καρδιάς μου για να υπολογίσω το χρόνο.

Μπορούσα να μετρήσω τις ρηχές αναπνοές που έβγαιναν

με αγκομαχητά μέσα από τα δόντια μου.

Μπορούσα να μετρήσω τις χαμηλές, ρυθμικές ανάσες που έρχονταν από κάπου πολύ κοντά μου. Αυτές ήταν οι πιο αργές, έτσι επικεντρώθηκα σ' αυτές. Αυτές σήμαιναν ότι είχε περάσει περισσότερος χρόνος. Πιο ρυθμικές κι από το εκκρεμές ενός ρολογιού, εκείνες οι ανάσες με τράβηξαν μέσα από τα καντά δευτερόλεπτα του τέλους.

Συνέχισα να γίνομαι πιο δυνατή, οι σκέψεις μου πιο καθαρές. Όταν ήρθαν καινούριοι θόρυβοι, μπορούσα να ακούσω.

Ακούστηκαν ελαφρά βήματα, ο ψίθυρος του αέρα που φύσηξε μέσα από μια πόρτα που άνοιγε. Τα βήματα ήρθαν πιο κοντά, κι εγώ ένιωσα πίεση στο μέσα μέρος του καρπού μου. Δεν μπορούσα να νιώσω τη δροσιά των δαχτύλων. Η φωτιά έκαιγε κάθε ανάμνηση δροσιάς.

«Ακόμα καμία αλλαγή;»

«Καμία».

Η πιο ελαφριά πίεση, ανάσα πάνω στο τσουρουφλισμένο μου δέρμα.

«Δεν έχει μείνει καθόλου μυρωδιά από τη μορφίνη».

«Το ξέρω».

«Μπέλλα; Μ' ακούς;»

Ήξερα, πέρα από κάθε αμφιβολία, ότι αν ξέσφιγγα τα δόντια μου, θα έχανα τον έλεγχο –θα ούρλιαζα και θα στρίγκλιζα και θα σπαρταρούσα και θα σφάδαζα. Αν άνοιγα τα μάτια μου, αν έκανα έστω και την παραμικρή κίνηση κουνώντας το δάχτυλό μου –οποιαδήποτε αλλαγή θα ήταν το τέλος της αυτοσυγκράτησής μου.

«Μπέλλα; Μπέλλα, αγάπη μου; Μπορείς ν' ανοίξεις τα μάτια σου; Μπορείς να μου σφίξεις το χέρι;»

Πίεση στα δάχτυλά μου. Ήταν πιο δύσκολο να μην απαντήσω σ' αυτήν τη φωνή, αλλά έμεινα παράλυτη. Ήξερα ότι ο πόνος στη φωνή του δεν ήταν τίποτα σε σύγκριση με αυτό που θα μπορούσε να είναι. Αυτή τη στιγμή φοβόταν μόνο ότι

εγώ υπέφερα.

«Μπορεί... Κάρλαϊλ, μπορεί να άργησα πολύ». Η φωνή του ήταν πνιχτή' ράγισε στη λέξη *άργησα*.

Η αποφασιστικότητά μου κλονίστηκε για ένα δευτερόλεπτο.

«Άκου την καρδιά της, Έντουαρντ. Είναι πιο δυνατή ακόμα κι απ' ό,τι ήταν του Έμετ. Δεν έχω ακούσει ποτέ κάτι τόσο δυναμικό. Θα είναι τέλεια».

Ναι, είχα δίκιο που έμεινα σιωπηλή. Ο Κάρλαϊλ θα τον καθσύχαζε. Δεν ήταν ανάγκη να υποφέρει μαζί μου.

«Και –και η σπονδυλική της στήλη;»

«Τα τραύματά της δεν ήταν και πολύ χειρότερα από της Έσμι. Το δηλητήριο θα τη γιατρέψει όπως έκανε και με την Έσμι».

«Μα είναι τόσο ακίνητη. Πρέπει να έκανα κάτι λάθος».

«Ή κάτι σωστά, Έντουαρντ. Για μου, έκανες ό,τι μπορούσες κι ακόμα περισσότερα. Δεν είμαι σίγουρος ότι εγώ θα είχα την επιμονή, την πίστη που θα χρειαζόταν για να τη σώσω. Σταμάτα να επιπλήττεις τον εαυτό σου. Η Μπέλλα θα είναι μια χαρά».

Ένας ραγισμένος ψίθυρος. «Πρέπει να υποφέρει».

«Δεν το ξέρουμε αυτό. Είχε τόση πολλή μορφίνη στον οργανισμό της. Δεν ξέρουμε την επίδραση που θα έχει στην εμπειρία της».

Αμυδρή πίεση μέσα στην πτύχωση του αγκώνα μου. Άλλος ένας ψίθυρος. «Μπέλλα, σ' αγαπώ. Μπέλλα, συγγνώμη».

Ήθελα τόσο πολύ να του απαντήσω, αλλά δε θα έκανα τον πόνο του χειρότερο. Όχι όσο είχα τη δύναμη να μείνω ακίνητη.

Σε όλη τη διάρκεια αυτών, η βασανιστική φωτιά συνέχιζε να με καίει. Αλλά υπήρχε τόσος πολύς χώρος μέσα στο κεφάλι μου τώρα. Χώρος για να αναλογιστώ την κουβέντα τους, χώρος για να θυμηθώ τι είχε συμβεί, χώρος για να κοιτάξω

μπροστά στο μέλλον, με ακόμα κι άλλο ατελείωτο χώρο για να υποφέρω εκεί μέσα.

Επίσης χώρος για να ανησυχώ.

Πού ήταν το μωρό μου; Γιατί δεν ήταν εκεί; γιατί δε μιλούσαν γι' αυτήν;

«Όχι, θα μείνω εδώ», ψιθύρισε ο Έντουαρντ, απαντώντας σε μια σκέψη που δεν επιώθηκε. «Θα τα βρούνε».

«Ενδιαφέρουσα κατάσταση», απάντησε ο Κάρλαϊλ. «Κι εγώ που νόμιζα ότι είχα δει σχεδόν τα πάντα».

«Θα ασχοληθώ αργότερα μ' αυτό. Θα ασχοληθούμε αργότερα μ' αυτό». Κάτι πίεσε απαλά την παλάμη μου που τσουρουφλιζόταν.

«Είμαι σίγουρος πως οι πέντε μας, μπορούμε να το εμποδίσουμε να μετατραπεί σε αιματοχυσία».

Ο Έντουαρντ αναστέναξε. «Δεν ξέρω ποιανού το μέρος να πάρω. Θα ήθελα τόσο πολύ να τους δείρω και τους δύο. Λοιπόν, αργότερα».

«Αναρωτιέμαι τι γνώμη θα έχει η Μπέλλα – ποιανού το μέρος θα πάρει αυτή», συλλογίστηκε ο Κάρλαϊλ.

Ένα χαμηλό, βεβιασμένο πνιχτό γέλιο. «Είμαι σίγουρος ότι θα με εκπλήξει. Πάντα το κάνει».

Τα βήματα του Κάρλαϊλ έσβησαν, καθώς απομακρύνονταν, κι εγώ ήμουν απογοητευμένη που δεν ακολούθησαν περαιτέρω εξηγήσεις. Μιλούσαν τόσο μυστηριωδώς μόνο για να με εκνευρίσουν;

Άρχισα να μετρώ ξανά τις ανάσες του Έντουαρντ για να υπολογίσω το χρόνο.

Δέκα χιλιάδες, εννιακόσιες σαράντα τρεις ανάσες αργότερα, ένα άλλο ζευγάρι βήματα μπήκαν με έναν ψίθυρο μέσα στο δωμάτιο. Πιο ανάλαφρα. Πιο... ρυθμικά.

Παράξενο που μπορούσα να ξεχωρίσω τις μικροδιαφορές ανάμεσα στα βήματα που ποτέ δεν μπορούσα να ακούσω καθόλου πριν από σήμερα.

«Πόση ώρα ακόμα;» ρώτησε ο Έντουαρντ.

«Όχι πολλή ακόμα», του είπε η Άλις. «Βλέπεις πόσο καθαρή γίνεται; Τη βλέπω πολύ καλύτερα τώρα». Αναστέναξε.

«Ακόμα είσαι λίγο θυμωμένη;»

«Ναι, ευχαριστώ πολύ που το ανέφερες», γκρίνιαξε εκείνη. «Θα ήσουν κι εσύ έντρομος, αν συνειδητοποιούσες ότι σε είχε αλυσοδεμένο η ίδια σου η φύση. Βλέπω τους βρικόλακες καλύτερα, επειδή είμαι βρικόλακας. Βλέπω τους ανθρώπους καλά, επειδή ήμουν κάποτε άνθρωπος. Αλλά δεν μπορώ να δω καθόλου αυτά τα παράξενα πλάσματα που ανήκουν κατά το ήμισυ στη μια ράτσα και κατά το ήμισυ σε κάποια άλλη, επειδή δεν είχα καμία παρόμοια εμπειρία ξανά. Ουφ!»

«Συγκεντρώσου, Άλις».

«Σωστά. Είναι σχεδόν υπερβολικά εύκολο να δω την Μπέλλα τώρα».

Ακολούθησε μια παρατεταμένη στιγμή σιωπής, και μετά ο Έντουαρντ αναστέναξε. Ήταν ένας καινούριος ήχος, πιο χαρούμενος.

«Θα γίνει στ' αλήθεια καλά», ψιθύρισε.

«Φυσικά και θα γίνει».

«Δεν ήσουν τόσο αισιόδοξη πριν δυο μέρες».

«Δεν έβλεπα σωστά πριν δυο μέρες. Αλλά τώρα που είναι ελεύθερη πια απ' όλα τα τυφλά σημεία, είναι πανεύκολο».

«Θα μπορούσες να συγκεντρωθείς για χάρη μου; Με το ρολόι – δώσε μου μια εκτίμηση».

Η Άλις αναστέναξε. «Τόσο ανυπόμονος. Ωραία. Δώσε μου ένα δευτερόλεπτο –»

Σιγανή ανάσα.

«Σ' ευχαριστώ, Άλις». Η φωνή του ήταν πιο κεφάτη.

Πόσο ακόμα; Δεν μπορούσαν να το πουν τουλάχιστον δυνατά για μένα; Ζητούσα πολλά; Πόσα ακόμα δευτερόλεπτα θα καιγόμουν; Δέκα χιλιάδες; Είκοσι; Άλλη μια μέρα – ογδόντα έξι χιλιάδες, τετρακόσια; Περισσότερο απ' αυτό;

«Θα είναι εκτυφλωτική».

Ο Έντουαρντ γρύλισε σιγανά. «Πάντα ήταν».

Η Άλις ρουθούνησε. «Ξέρεις τι εννοώ. Κοίτα την».

Ο Έντουαρντ δεν απάντησε, αλλά τα λόγια της Άλις μου έδωσαν ελπίδα ότι ίσως να μην έμοιαζα με τον γκριζόμαυρο ανθρακόπλινθο που ένωθα πως ήμουν. Ένωθα πως έπρεπε να είμαι ένας σωρός καρβουνιασμένα κόκαλα ως τώρα. Κάθε κύτταρο στο κορμί μου είχε ισοπεδωθεί και είχε γίνει στάχτη.

Άκουσα την Άλις να βγαίνει έξω από το δωμάτιο σαν αέρας. Άκουσα το θρόισμα του υφάσματος, καθώς κινήθηκε, να τρίβεται με τον εαυτό του. Άκουσα το σιγανό βόμβο του φωτιστικού που κρεμόταν από το ταβάνι. Άκουσα τον ανεπαίσθητο άνεμο να χαϊδεύει το εξωτερικό του σπιτιού. Άκουγα τα πάντα.

Κάτω, κάποιος παρακολουθούσε έναν αγώνα. Οι Μαρίνερ κέρδιζαν έχοντας σκοράρει δυο φορές περισσότερες από τον αντίπαλο.

«Σειρά μου», άκουσα τη Ρόζαλι να λέει κοφτά σε κάποιον, κι ακούστηκε ένα χαμηλόφωνο γρύλισμα ως απάντηση.

«Ε, τώρα», προειδοποίησε ο Έμετ.

Κάποιος σύριξε.

Έστησα αυτί ν' ακούσω περισσότερα, αλλά δεν υπήρχε τίποτα άλλο εκτός από το παιχνίδι. Το μπίτζμπολ δεν ήταν αρκετά ενδιαφέρον για να μου αποσπάσει την προσοχή από τον πόνο, έτσι εστίασα πάλι στην αναπνοή του Έντουαρντ, μετρώντας τα δευτερόλεπτα.

Είκοσι μία χιλιάδες εννιακόσια και μισό δευτερόλεπτα αργότερα ο πόνος άλλαξε.

Τα καλά νέα ήταν ότι άρχισε να υποχωρεί από τις άκρες των δαχτύλων των χεριών μου και τα δάχτυλα των ποδιών μου. Υποχωρώντας αργά, αλλά τουλάχιστον έκανε κάτι καινούριο. Αυτό έπρεπε να συμβαίνει. Ο πόνος έφευγε...

Και μετά τα κακά νέα. Η φωτιά στο λαιμό μου δεν ήταν η

ίδια με πριν. Δεν καιγόμουν μονάχα, αλλά τώρα είχα κορακιάσει κιόλας! Ένωθα ξερή σαν κόκαλο. Διψούσα τόσο πολύ. Φωτιά που έκαιγε και δίψα που έκαιγε...

Επίσης κακά νέα: η φωτιά στην καρδιά μου γινόταν όλο και πιο καυτή.

Πώς ήταν δυνατό;

Ο χτύπος της καρδιάς μου, ήδη υπερβολικά γρήγορος, έγινε ακόμα περισσότερο –η φωτιά έκανε το ρυθμό του εντελώς ξέφρενο.

«Κάρλαϊλ», τον φώναζε ο Έντουαρντ. Η φωνή του ήταν χαμηλή, αλλά καθαρή. Ήξερα ότι ο Κάρλαϊλ θα άκουγε, αν ήταν μέσα ή κοντά στο σπίτι.

Η φωτιά υποχώρησε από τις παλάμες μου, αφήνοντάς τις μακάρια απελευθερωμένες από τον πόνο και δροσερές. Αλλά υποχώρησε πηγαίνοντας στην καρδιά μου, που φλεγόταν, καυτή σαν τον ήλιο, και χτυπούσε με μια καινούρια φρενήρη ταχύτητα.

Ο Κάρλαϊλ μπήκε στο δωμάτιο, με την Άλις στο πλευρό του. Τα βήματά τους ξεχώριζαν τόσο πολύ που μπορούσα ακόμα και να διακρίνω ότι ο Κάρλαϊλ ήταν στα δεξιά και καμιά τριανταριά εκατοστά πιο μπροστά από την Άλις.

«Ακούστε», τους είπε ο Έντουαρντ.

Ο πιο δυνατός ήχος μέσα στο δωμάτιο ήταν η φρενιασμένη μου καρδιά, χτυπώντας δυνατά στο ρυθμό της φωτιάς.

«Α», είπε ο Κάρλαϊλ. «Σχεδόν τελείωσε».

Η ανακούφισή μου στο άκουσμα των λέξεών του επισκιάστηκε από το βασανιστικό ήχο στην καρδιά μου.

Οι καρποί μου ήταν ελεύθεροι, παρ' όλα αυτά, όπως και οι αστράγαλοί μου. Η φωτιά είχε σβήσει εντελώς εκεί.

«Σύντομα», συμφώνησε με ενθουσιασμό η Άλις. «Θα φέρω τους άλλους. Μήπως να πω στη Ρόζαλι να...;»

«Ναι –να κρατήσει το μωρό μακριά».

Τι; Όχι. Όχι! Τι εννοούσε, να κρατήσει το μωρό μου μα-

κριά; Τι σκεφτόταν;

Τα δάχτυλά μου συσπάστηκαν –καθώς ο εκνευρισμός έσπασε το τέλειο προσωπίο μου. Το δωμάτιο ήταν σιωπηλό εκτός από τον ήχο της καρδιάς μου σαν κομπρεσέρ, καθώς όλοι σταμάτησαν να αναπνέουν για ένα δευτερόλεπτο ως απάντηση.

Ένα χέρι έσφιξε τα ατίθασα δάχτυλά μου. «Μπέλλα; Μπέλλα, αγάπη μου;»

Μπορούσα να του απαντήσω χωρίς να ουρλιάξω; Το σκέφτηκα για μια στιγμή, και μετά η φωτιά διαπέρασε πιο καυτή ακόμα το στήθος μου, καθώς αποστραγγιζόταν από τους αγκώνες μου και τα γόνατά μου. Καλύτερα να μην το διακινδύνευα.

Και τότε –ωχ!

Η καρδιά μου απογειώθηκε χτυπώντας σαν τους έλικες ενός ελικοπτερου, με έναν ήχο σχεδόν σαν μια μοναδική παρατεταμένη νότα· ένιωθα λες και θα άλεθε τα πλευρά μου. Η φωτιά φούντωσε στο κέντρο του στήθους μου, ρουφώντας τα τελευταία απομεινάρια από τις φλόγες από το υπόλοιπο κορμί μου για να τροφοδοτήσει την πιο αβάσταχτη φλόγα ως τώρα. Ο πόνος ήταν αρκετός για να με αφήσει αναίσθητη, να λυγίσει το σιδερένιο μου κράτημα στον πάσσαλο. Η πλάτη μου κύρτωσε σαν τόξο, λες και η φωτιά με τραβούσε προς τα πάνω από την καρδιά μου.

Δεν επέτρεψα σε κανένα άλλο μέρος του σώματός μου να λύσει τους ζυγούς, καθώς ο κορμός μου σωριάστηκε πάλι στο τραπέζι.

Μετατράπηκε σε μάχη μέσα μου –η καρδιά μου που έτρεχε κάνοντας αγώνα για να ξεφύγει από τη φωτιά που επιτίθετο. Και οι δυο έχαναν. Η φωτιά ήταν καταδικασμένη, έχοντας κάψει όλα όσα ήταν εύφλεκτα· η καρδιά μου που κάλπαζε προς τον τελευταίο της χτύπο.

Η φωτιά περιορίστηκε, μαζεύτηκε μέσα σε εκείνο το μοναδικό εναπομείναν ανθρώπινο όργανο με μια τελευταία, αβά-

σταχτη ορμητική κίνηση. Σε απάντηση προς αυτή την κίνηση ακούστηκε ένας βαθύς, κούφιος γδούπος. Η καρδιά μου τρέκλισε δυο φορές, και μετά χτύπησε πνιχτά άλλη μια φορά μόνο.

Δεν υπήρχε κανένας ήχος. Καμία αναπνοή. Ούτε καν η δική μου.

Για μια στιγμή, η απουσία του πόνου ήταν το μόνο που μπορούσα να καταλάβω.

Και μετά άνοιξα τα μάτια μου και σήκωσα το βλέμμα μου ψηλά για να κοιτάξω γεμάτη απορία.

20. ΚΑΙΝΟΥΡΙΟ

Όλα ήταν τόσο ξεκάθαρα.

Ευδιάκριτα. Καθορισμένα.

Το λαμπερό φως πάνω από το κεφάλι μου ήταν ακόμα εκτυφλωτικό, κι ωστόσο μπορούσα να δω καθαρά τα αστραφτερά νήματα πυράκτωσης μέσα στο λαμπτήρα. Έβλεπα κάθε χρώμα του ουράνιου τόξου στο λευκό φως, και, στην άκρη-άκρη του φάσματος, ένα όγδοο χρώμα για το οποίο δεν είχα κανένα όνομα.

Πίσω από το φως, διέκρινα τα ξεχωριστά νερά του σκούρου ξύλινου ταβανιού από πάνω. Μπροστά του, έβλεπα τα μόρια σκόνης στον αέρα, τις πλευρές που άγγιζε το φως, και τις σκοτεινές πλευρές, ευδιάκριτες και ξεχωριστές. Στροβιλιζόνταν σαν μικροί πλανήτες, που κινούνταν ο ένας γύρω από τον άλλο σε έναν ουράνιο χορό.

Η σκόνη ήταν τόσο όμορφη που εισέπνευσα έκπληκτη ο αέρας πέρασε σφυρίζοντας μέσα από το λαιμό μου, κάνοντας τα μόρια της σκόνης να περιδινιστούν σε ένα στρόβιλο. Η πράξη αυτή έμοιαζε λάθος. Σκέφτηκα και συνειδητοποίη-

σα ότι το πρόβλημα ήταν ότι δεν υπήρχε καμία ανακούφιση συνδεδεμένη μ' αυτή την πράξη. Δε χρειαζόμουν τον αέρα. Τα πνευμόνια μου δεν τον περίμεναν. Αντέδρασαν αδιάφορα στην εισροή.

Δε χρειαζόμουν τον αέρα, αλλά μου άρεσε. Μέσα του μύριζα το δωμάτιο γύρω μου – μύριζα τα υπέροχα μόρια σκόνης, το μείγμα του στάσιμου αέρα που μπερδευόταν με το ρεύμα του ελαφρώς πιο δροσερού αέρα από την ανοιχτή πόρτα. Μύρισα μια πλούσια μυρωδιά μεταξιού. Μύριζα ένα αχνό ίχνος από κάτι ζεστό και επιθυμητό, κάτι που έπρεπε να είναι υγρό, αλλά δεν ήταν... Αυτή η μυρωδιά έκανε το λαιμό μου να καίει ξερός, μια αμυδρή ηχώ του καψίματος από το δηλητήριο, αν και η μυρωδιά χαλούσε από την αφάδα του χλωρίου και της αμμωνίας. Και πάνω απ' όλα, μύριζα ένα άρωμα που ήταν σχεδόν σαν μέλι-πασχαλιά-και-ήλιος, το πιο κοντινό πράγμα σ' εμένα.

Άκουσα τον ήχο των άλλων, αναπνέοντας ξανά τώρα που τους άκουγα. Η ανάσα τους μπερδεύτηκε με το άρωμα που ήταν σχεδόν σαν μέλι και πασχαλιά και λιακάδα, φέρνοντας καινούριες μυρωδιές. Κανέλα, νάκινθος, αγλάδι, θαλασσινό νερό, ψωμί που φούσκωνε, πεύκο, βανίλια, δέρμα, μήλο, μούσικια, λεβάντα, σοκολάτα... Έκανα καμιά δωδεκαριά διαφορετικές συγκρίσεις μέσα στο μυαλό μου, αλλά καμιά απ' αυτές δεν ταίριαζε ακριβώς. Τόσο γλυκό και ευχάριστο.

Η τηλεόραση κάτω ήταν στο αθόρυβο, κι άκουσα κάποιον – τη Ρόζαλι; – να μετατοπίζει το βάρος της στον πρώτο όροφο.

Άκουσα επίσης έναν αμυδρό, βαρύ ρυθμό με μια φωνή που φώναζε θυμωμένα ακολουθώντας το ρυθμό. Μουσική ραπ; Για μια στιγμή τα έχασα, και μετά ο ήχος έσβησε, καθώς ξεμάκραινε σαν ένα αυτοκίνητο που περνούσε με τα παράθυρα κατεβασμένα.

Με έκπληξη, συνειδητοποίησα ότι αυτό θα μπορούσε να

είναι ακριβώς σωστό. Άκουγα όλη αυτή την απόσταση μέχρι τον αυτοκινητόδρομο;

Δεν κατάλαβα ότι κάποιος κρατούσε το χέρι μου μέχρι που όποιος κι αν ήταν αυτός το πίεσε ελαφρά. Όπως και πριν για να κρύψει τον πόνο, το σώμα μου κόλλησε κάτω ξανά από το ξάφνιασμα. Αυτό δεν ήταν κάποιο άγγιγμα που περίμενα. Το δέρμα ήταν εντελώς λείο, αλλά δεν ήταν στη σωστή θερμοκρασία. Δεν ήταν κρύο.

Μετά από εκείνο το πρώτο παγωμένο δευτερόλεπτο της έκπληξης, το σώμα μου ανταποκρίθηκε στο άγνωστο άγγιγμα με ένα τρόπο που με ξάφνιασε ακόμα περισσότερο.

Αέρας ανέβηκε με ένα σύριγμα από το λαιμό μου και βγήκε μέσα από τα σφιγμένα μου δόντια με ένα χαμηλό, απειλητικό ήχο σαν ένα σμήνος από μέλισσες. Πριν βγει ο ήχος, οι μύες μου μαζεύτηκαν και κύρτωσαν, φεύγοντας μακριά από το άγνωστο. Γύρισα την πλάτη μου και σηκώθηκα με μια στροφή τόσο γρήγορη που θα έπρεπε να είχε μετατρέψει το δωμάτιο σε μια ακατανόητη θολούρα –αλλά δεν το έκανε. Έβλεπα κάθε μώριο σκόνης, κάθε σκλήθρα στους τοίχους με την ξύλινη επένδυση, καθετί που εξέιχε με λεπτομέρεια ενός μικροσκοπίου, καθώς τα μάτια μου περιστράφηκαν προσπερνώντας τα.

Έτσι μέχρι να βρεθώ σκουμμένη, έτοιμη να ορμήσω, ακουμπώντας στον τοίχο αμυντικά –περίπου ένα δέκατο έκτο του δευτερολέπτου αργότερα –είχα ήδη καταλάβει τι ήταν αυτό που με ξάφνιασε, και κατάλαβα ότι είχα αντιδράσει υπερβολικά.

Α. Φυσικά. Δε θα ένιωθα τον Έντουαρντ κρύο τώρα. Είχα με την ίδια θερμοκρασία πια.

Έμεινα σ' αυτή τη στάση για ένα όγδοο του δευτερολέπτου ακόμα, ενώ προσαρμοζόμουν στο σκιητικό που είχα μπροστά μου.

Ο Έντουαρντ έσκυβε πάνω από το χειρουργικό τραπέζι που ήταν η πυρά μου, με το χέρι του τεντωμένο προς εμένα, κι

έκφραση ανήσυχης.

Το πρόσωπο του Έντουαρντ ήταν το πιο σημαντικό πράγμα, αλλά η περιφερειακή μου όραση κατέγραφε και όλα τα άλλα, για καλό και για κακό. Κάποιο αμυντικό ένστικτο είχε πυροδοτηθεί, κι εγώ αυτομάτως έψαξα οποιαδήποτε ένδειξη κινδύνου.

Οι βρικόλακες που ήταν η οικογένειά μου περίμεναν επιφυλακτικά στον πέρα τοίχο κοντά στην πόρτα, με τον Έμετ και τον Τζάσπερ μπροστά. Σαν να υπήρχε κίνδυνος. Τα ρουθόνια μου διαστάλθηκαν ψάχνοντας την απειλή. Δεν μύριζα τίποτα ασυνήθιστο. Εκείνο το αμυδρό άρωμα από κάτι νόστιμο –αλλά λερωμένο από δυνατά χημικά– γαργάλισε ξανά το λαιμό μου, κάνοντάς τον να πονάει και να καίει.

Η Άλις κρυφοκοίταζε γύρω από τον αγκώνα του Τζάσπερ με ένα τεράστιο χαμόγελο στο πρόσωπό της' το φως αντανακλούσε σπινθηροβολώντας στα δόντια της, άλλο ένα ουράνιο τόξο με οκτώ χρώματα.

Αυτό το χαμόγελο με καθησύχασε, και μετά τα κομμάτια του παζλ μπήκαν στη θέση τους. Ο Τζάσπερ κι ο Έμετ ήταν μπροστά για να προστατέψουν τους άλλους, όπως είχα υποθέσει. Αυτό που δεν είχα πιάσει αμέσως ήταν ότι εγώ ήμουν ο κίνδυνος.

Όλα αυτά ήταν δευτερεύοντα. Το μεγαλύτερο μέρος των αισθήσεών μου και του μυαλού μου ήταν ακόμα εστιασμένα στο πρόσωπο του Έντουαρντ.

Δεν το είχα δει ποτέ ξανά πριν απ' αυτό το δευτερόλεπτο.

Πόσες φορές είχα κοιτάξει τον Έντουαρντ και είχα θαυμάσει την ομορφιά του; Πόσες ώρες –μέρες, βδομάδες– της ζωής μου είχα περάσει με το να ονειρεύομαι αυτό που τότε θεωρούσα τελειότητα; Νόμιζα ότι ήξερα το πρόσωπό του καλύτερα από το δικό μου. Νόμιζα ότι αυτό ήταν το μοναδικό σίγουρο χειροπιαστό πράγμα στον κόσμο μου: η τελειότητα του προσώπου του Έντουαρντ.

Θα μπορούσε να ήμουν τυφλή.

Για πρώτη φορά, με τις σκιές που με θάμπωναν και την αυνανμία της θνητότητας που με περιόριζε να έχουν φύγει μπροστά από τα μάτια μου, είδα το πρόσωπό του. Μου κόπηκε η ανάσα και μετά πάλεψα με το λεξιλόγιό μου ανίκανη να βρω τις σωστές λέξεις. Χρειαζόμουν καλύτερες λέξεις.

Σ' αυτό το σημείο, το άλλο μέρος της προσοχής μου είχε σιγουρευτεί ότι δεν υπήρχε κανένας κίνδυνος εδώ εκτός από εμένα την ίδια, και αυτομάτως ίσιωσα το κορμί μου' σχεδόν ένα ολόκληρο δευτερόλεπτο είχε περάσει από τότε που ήμουν ξαπλωμένη στο τραπέζι.

Προς στιγμή με απασχόλησε ο τρόπος που κινείτο το σώμα μου. Τη στιγμή που σκέφτηκα να σταθώ όρθια, είχα ήδη ισιώσει το κορμί μου. Δεν υπήρχε κανένα σύντομο κομμάτι χρόνου στο οποίο η πράξη συνέβη' η αλλαγή ήταν ακαριαία, σχεδόν σαν να μην υπήρξε καμία κίνηση.

Συνέχισα να κοιτάζω το πρόσωπο του Έντουαρντ, ακίνητη ξανά.

Εκείνος μετακινήθηκε αργά γύρω από το τραπέζι –κάθε βήμα του διαρκούσε σχεδόν μισό δευτερόλεπτο, κάθε βήμα του ήταν φιδίσιο, σαν νερό στο ποτάμι που κυλούσε κάνοντας ελιγμούς πάνω από λείες πέτρες– με το χέρι του ακόμα τεντωμένο.

Περιεργάστηκα τη χάρη της κίνησής του προς τα μπρος, απορροφώντας τη με τα καινούρια μου μάτια.

«Μπέλλα;» ρώτησε με ένα χαμηλό, καθησυχαστικό τόνο, αλλά η ανησυχία στη φωνή του σκέπασε το όνομά μου με ένταση.

Δεν μπορούσα να απαντήσω αμέσως, χαμένη καθώς ήμουν στις βελουδένιες πτυχώσεις της φωνής του. Ήταν η πιο τέλεια συμφωνία, μια συμφωνία με ένα όργανο, ένα όργανο πιο δυνατό απ' οποιοδήποτε άλλο είχε δημιουργήσει ποτέ ο άνθρωπος...

«Μπέλλα, αγάπη μου; Συγγνώμη, το ξέρω ότι τα έχεις χαμένα. Αλλά είσαι καλά. Όλα είναι εντάξει».

Όλα; Το κεφάλι μου άρχισε να γυρίζει, στροβιλιζόταν προς την τελευταία μου ανθρώπινη ώρα. Ήδη, η ανάμνηση έμοιαζε θαμπή, σαν να έβλεπα μέσα από ένα χοντρό, σκοτεινό πέπλο –επειδή τα ανθρώπινα μάτια μου ήταν μισότυφλα. Όλα ήταν τόσο θολά.

Όταν είπε ότι όλα ήταν εντάξει, αυτό συμπεριλάμβανε και τη Ρένεσμι; Πού ήταν αυτή; Με τη Ρόζαλι; Προσπάθησα να θυμηθώ το πρόσωπό της –ήξερα ότι ήταν τόσο όμορφη– αλλά ήταν εκνευριστικό να προσπαθώ να δω μέσα από τις ανθρώπινες αναμνήσεις. Το πρόσωπό της ήταν τυλιγμένο στο σκοτάδι, δεν ήταν καθόλου καλά φωτισμένο...

Κι ο Τζέικομπ; Αυτός ήταν καλά; Μήπως ο πολυβασανισμένος, καλύτερός μου φίλος με μισούσε τώρα; Μήπως είχε γυρίσει στην αγέλη του Σαμ; Κι ο Σεθ κι η Λία μαζί;

Ήταν ασφαλείς οι Κάλεν ή η μεταμόρφωσή μου είχε αναζωπυρώσει τον πόλεμο με την αγέλη; Η προστατευτική διαβεβαίωση του Έντουαρντ τα συμπεριλάμβανε όλα αυτά; Ή μήπως απλώς προσπαθούσε να με ηρεμήσει;

Κι ο Τσάρλι; Τι θα του έλεγα τώρα; Πρέπει να είχε πάρει τηλέφωνο όσο εγώ καιγόμουν. Τι του είχαν πει; Τι πίστευε ότι μου είχε συμβεί;

Ενώ αναλογιζόμουν για ένα μικρό κλάσμα ενός δευτερολέπτου ποια ερώτηση να κάνω πρώτα, ο Έντουαρντ άπλωσε το χέρι του διστακτικά και χάιδεψε με τα δάχτυλά του το μάγουλό μου. Λείο σαν το μετάξι, απαλό σαν φτερό και τώρα απολύτως ταιριαστό με τη θερμοκρασία του δέρματός μου.

Το άγγιγμά του έμοιαζε να χαιδεύει κάτω από την επιφάνεια της επιδερμίδας μου, να φτάνει ως τα κόκαλα του προσώπου μου. Η αίσθηση με έκανε να μυρμηγκιάσω, ήταν σαν ηλεκτρισμός –τινάχτηκε μέσα από τα κόκαλά μου, κατέβηκε τη σπονδυλική μου στήλη και ταρακούνησε το στομάχι μου.

Στάσου, σκέφτηκα, καθώς το ταρακούνημα μετατράπηκε σε μια ζεστασιά, μια λαχτάρα. Δεν έπρεπε να το είχα χάσει αυτό! Δεν ήταν μέρος της συμφωνίας ότι δε θα ξανάγιωθα αυτό το συναίσθημα;

Ήμουν ένας νεογέννητος βρικόλακας. Ο ξερός, αφόρητος πόνος στο λαιμό μου ήταν απόδειξη γι' αυτό. Και ήξερα τι συνεπαγόταν το να είμαι νεογέννητη. Τα ανθρώπινα συναισθήματα και οι πόθοι θα έρχονταν ξανά αργότερα με κάποια μορφή, αλλά είχα αποδεχτεί το γεγονός ότι δε θα τα ένιωθα στην αρχή. Μόνο δίψα. Αυτή ήταν η συμφωνία, το τίμημα. Είχα συμφωνήσει να το πληρώσω.

Αλλά καθώς το χέρι του Έντουαρντ κουλουριάστηκε ακολουθώντας το σχήμα του προσώπου μου, σαν ατσάλι σκελεμένο με μετάξι, ο πόθος διαπέρασε γρήγορα τις στεγνές μου φλέβες, τραγουδώντας από το δέρμα του κρανίου μου ως τα δάχτυλα των ποδιών μου.

Τον αγκάλιασα με ορμή.

Και πάλι, ήταν σαν να μην υπήρξε καμία κίνηση. Τη μια στιγμή στεκόμουν όρθια και ακίνητη σαν άγαλμα· την ίδια στιγμή, ήταν στην αγκαλιά μου.

Ζεστός –ή τουλάχιστον, αυτή ήταν η αντιληψη μου. Με το γλυκό, υπέροχο άρωμα που δεν κατάφερα ποτέ να αντιληφθώ κανονικά με τις αδύναμες ανθρώπινες αισθήσεις μου, αλλά αυτός ήταν ο Έντουαρντ στο εκατό τοις εκατό. Πίεσα το πρόσωπό μου στο απαλό του στήθος.

Και μετά μετατόπισε το βάρος του άβολα. Τραβήχτηκε μακριά από την αγκαλιά μου. Σήκωσα το βλέμμα μου για να κοιτάξω το πρόσωπό του, μπερδεμένη και φοβισμένη από την απόρριψη.

«Εεε... προσεχτικά, Μπέλλα. Άου».

Τράβηξα τα χέρια μου μακριά, δένοντάς τα πίσω από την πλάτη μου αμέσως μόλις κατάλαβα.

Ήμουν υπερβολικά δυνατή.

«Ουπς», ψιθύρισα.

Εκείνος χαμογέλασε με εκείνο το χαμόγελο που θα έκανε την καρδιά μου να σταματήσει, αν χτυπούσε ακόμα.

«Μην πανικοβάλλεσαι, αγάπη μου», είπε, σηκώνοντας το χέρι του για να αγγίξει τα χείλη μου, που είχαν χωρίσει από τον τρόπο. «Απλώς είσαι λίγο πιο δυνατή από 'μένα για την ώρα».

Τα φρύδια μου έσμιξαν. Το ήξερα κι αυτό, αλλά έμοιαζε πιο σουρεαλιστικό απ' ό,τι οποιοδήποτε άλλο μέρος αυτής της απόλυτα σουρεαλιστικής στιγμής. Ήμουν πιο δυνατή από τον Έντουαρντ. Τον είχα κάνει να πει άου.

Το χέρι του χάιδεψε ξανά το μάγουλό μου, και παρά λίγο να ξεχάσω τη θλίψη μου, καθώς ένα άλλο κύμα λαχτάρας διαπέρασε το ακίνητο σώμα μου.

Αυτά τα συναισθήματα ήταν τόσο πολύ πιο δυνατά απ' ό,τι είχα συνηθίσει, που ήταν δύσκολο να μείνω σε μία αλληλουχία σκέψεων παρά τον επιπλέον χώρο μέσα στο κεφάλι μου. Κάθε νέα αίσθηση με συγκλόνηζε. Θυμήθηκα τον Έντουαρντ που είχε πει κάποτε –η φωνή του στο κεφάλι μου μια αδύναμη σκιά σε σύγκριση με την κρυστάλλινη, μουσική καθαρότητα που άκουγα τώρα– ότι στο είδος του, στο είδος μας, η προσοχή αποσπάτο εύκολα. Έβλεπα το γιατί.

Έκανα μια συντονισμένη προσπάθεια να συγκεντρωθώ. Υπήρχε κάτι που είχα ανάγκη να πω. Το πιο σημαντικό πράγμα.

Πολύ προσεχτικά, τόσο προσεχτικά που η κίνηση ήταν ευδιάκριτη, έφερα το δεξιό μου χέρι από πίσω από την πλάτη μου και το σήκωσα για να αγγίξω το μάγουλό του. Αρνήθηκα ν' αφήσω τον εαυτό μου να αποπροσανατολιστεί από το μαργαριταρένιο χρώμα του χεριού μου ή από το λείο μετάξι του δέρματός του ή από το ηλεκτρικό φορτίο που ζωντάνεψε τ' ακροδάχτυλά μου.

Κοίταξα επίμονα μέσα στα μάτια του κι άκουσα την ίδια

μου τη φωνή για πρώτη φορά.

«Σ' αγαπώ», είπα, αλλά ακούστηκα σαν να τραγουδούσα. Η φωνή μου αντήχησε και τρεμόφεξε σαν καμπάνα.

Το χαμόγελο που απάντησε με τύφλωσε ακόμα περισσότερο απ' ό,τι κι όταν ήμουν θνητή· τώρα το έβλεπα πραγματικά.

«Όπως σ' αγαπώ κι εγώ», μου είπε.

Πήρε το πρόσωπό μου ανάμεσα στα χέρια του και έγειρε το κεφάλι του στο δικό μου –αρκετά αργά για να μου θυμίσει να είμαι προσεχτική. Με φίλησε, απαλά σαν ψιθυρος στην αρχή, και μετά ξαφνικά πιο δυνατά, πιο άγρια. Προσπάθησα να θυμηθώ να είμαι μαλακή μαζί του, αλλά ήταν μεγάλος κόπος να θυμηθώ οτιδήποτε με την εισβολή των αισθήσεων, ήταν δύσκολο να κάνω οποιεσδήποτε σκέψεις που να έχουν λογικό ειρμό.

Ήταν σαν να μη με είχε φιλήσει ποτέ ξανά –σαν να ήταν αυτό το πρώτο μας φιλή. Και, στην πραγματικότητα, δε με είχε φιλήσει έτσι ξανά.

Σχεδόν με έκανε να νιώσω ένοχη. Σίγουρα είχα αθετήσει το συμβόλαιό μας. Δεν επιτρεπόταν να έχω κι αυτό.

Αν και δε χρειαζόμουν οξυγόνο, η ανάσα μου επιταχύνθηκε, έγινε τόσο γρήγορη όσο ήταν, όταν καιγόμουν. Αυτό ήταν ένα διαφορετικό είδος φωτιάς.

Κάποιος καθάρισε το λαιμό του. Ο Έμετ. Αναγνώρισα το βαθύ ήχο αμέσως, χιουμοριστικό και εκνευρισμένο ταυτοχρόνως.

Είχα ξεχάσει ότι δεν ήμασταν μόνοι. Και μετά συνειδητοποίησα ότι ο τρόπος που τώρα είχα κουλουριαστεί γύρω από τον Έντουαρντ δεν ήταν ακριβώς ευγενικός μπροστά σε παρέα.

Αμήχανη, τραβήχτηκα μισό βήμα μακριά με μια ακόμα ακαριαία κίνηση.

Ο Έντουαρντ γέλασε πνιχτά και με ακολούθησε κι αυτός, κρατώντας τα χέρια του σφιχτά γύρω από τη μέση μου. Το

πρόσωπό του έλαμπε –σαν να έκαιγε μια λευκή φλόγα πίσω από το διαμαντένιο του δέρμα.

Πήρα μια περιττή ανάσα για να ηρεμήσω.

Πόσο διαφορετικό ήταν αυτό το φιλή! Διάβασα την έκφραση του, καθώς σύγκρινα τις συγκεχυμένες ανθρώπινες αναμνήσεις με αυτό το ξεκάθαρο, έντονο συναίσθημα. Έδειχνε... λίγο αυτάρεσκος.

«Τόσο καιρό δε με φιλούσες κανονικά», τον κατηγορήσα με την τραγουδιστή μου φωνή, ενώ τα μάτια μου ζάρωσαν λιγάκι.

Εκείνος γέλασε, ακτινοβολώντας από ανακούφιση που είχαν τελειώσει όλα –ο φόβος, ο πόνος, οι αβεβαιότητες, η αναμονή, όλα αυτά τα είχαμε αφήσει πίσω μας τώρα. «Ήταν απαραίτητο κατά κάποιο τρόπο τότε», μου υπενθύμισε. «Τώρα είναι σειρά σου να μη διαλύσεις εμένα». Γέλασε ξανά.

Κατσούφιασα, καθώς το σκέφτηκα αυτό, και τότε ο Έντουαρντ δεν ήταν ο μόνος που γελούσε.

Ο Κάρλαϊλ έκανε ένα βήμα γύρω από τον Έμετ και περπάτησε προς εμένα γρήγορα· τα μάτια του ήταν μόνο ελαφρώς ανήσυχα, αλλά ο Τζάσπερ επισκίασε τα βήματά του. Δεν είχα δει ποτέ ούτε το πρόσωπο του Κάρλαϊλ, όχι στ' αλήθεια. Είχα μια παράξενη παρόρμηση να ανοιγοκλείσω τα μάτια –σαν να κοίταζα τον ήλιο.

«Πώς νιώθεις, Μπέλλα;» ρώτησε ο Κάρλαϊλ.

Το σκέφτηκα για ένα εξηκοστό-τέταρτο του δευτερολέπτου.

«Συγκλονισμένη. Υπάρχουν τόσα πολλά...» η φωνή μου αργόσβησε, στο άκουσμα του ίδιου του καμπανιστού της ήχου.

«Ναι, μπορεί να νιώθεις αρκετή σύγχυση».

Έγνεψα με ένα γρήγορο, σπασμωδικό ανεβοκατέβασμα του κεφαλιού. «Αλλά νιώθω σαν τον εαυτό μου. Περίπου. Δεν το περίμενα αυτό».

Τα χέρια του Έντουαρντ με έσφιξαν ελαφρά γύρω από τη μέση. «Στο είπα», ψιθύρισε.

«Έχεις αρκετά τον έλεγχο του εαυτού σου», αναλογίστηκε ο Κάρλαιλ. «Περισσότερο απ' ό,τι περίμενα, ακόμα και αν λάβει κανείς υπόψη το χρόνο που είχες για να προετοιμαστείς πνευματικά γι' αυτό».

Σκέφτηκα τις άγριες εναλλαγές της διάθεσης, τη δυσκολία της συγκέντρωσης και ψιθύρισα: «Δεν είμαι σίγουρη γι' αυτό».

Εκείνος έγνεψε σοβαρά, και μετά τα σαν πετράδια μάτια του άστραψαν με ενδιαφέρον. «Φαίνεται ότι κάναμε κάτι σωστά με τη μορφή αυτή τη φορά. Πες μου, τι θυμάσαι από τη διαδικασία της μεταμόρφωσης;»

Δίστασα, έχοντας έντονα συναίσθηση της ανάσας του Έντουαρντ που χάιδε το μάγουλό μου, στέλνοντας ψιθύρους ηλεκτρισμού να διαπερνούν το δέρμα μου.

«Όλα ήταν... πολύ θολά πριν. Θυμάμαι ότι το μωρό δεν μπορούσε να αναπνεύσει...»

Κοίταξα τον Έντουαρντ, στιγμιαία φοβισμένη από την ανάμνηση.

«Η Ρένεσμι είναι υγιής και μια χαρά», υποσχέθηκε, με μια αναλαμπή που δεν είχα δει ποτέ μέσα στα μάτια του ξανά. Είπε το όνομά της με μια συγκρατημένη θέρμη. Μια ευλάβεια. Έτσι όπως οι ευσεβείς άνθρωποι μιλούν για τους θεούς τους. «Τι θυμάσαι μετά απ' αυτό;»

Επικεντρώθηκα στο να διατηρήσω ένα προσωπίο ψυχραιμίας. Ποτέ δεν ήμουν ψεύτρα της προκοπής. «Είναι δύσκολο να θυμηθώ. Ήταν τόσο σκοτεινά πριν. Και μετά... άνοιξα τα μάτια μου και έβλεπα τα πάντα».

«Εκπληκτικό», ψιθύρισε ο Κάρλαιλ με μάτια φωτισμένα.

Στενοχώρια με κατέκλυσε, και περίμενα την έξαψη να κάνει τα μάγουλά μου να πάρουν φωτιά και να με προδώσουν. Και μετά θυμήθηκα ότι δε θα κοκκίνιζα ξανά. Μπορεί αυτό να

προστάτευε τον Έντουαρντ από την αλήθεια.

Θα έπρεπε να βρω έναν τρόπο για να προειδοποιήσω τον Κάρλαιλ, ωστόσο. Κάποια μέρα. Αν ποτέ χρειαζόταν να δημιουργήσει κανέναν καινούριο βρικολάκα. Αυτή η πιθανότητα έμοιαζε πολύ μικρή, πράγμα που με έκανε να νιώσω καλύτερα για το ότι έλεγα ψέματα.

«Θέλω να σκεφτείς – να μου πεις τα πάντα όσα θυμάσαι», επέμεινε ο Κάρλαιλ με ενθουσιασμό, κι εγώ δεν μπορούσα να μην κάνω ένα μορφασμό που πέρασε αστραπιαία από το πρόσωπό μου. Δεν ήθελα να πρέπει να συνεχίσω να λέω ψέματα, επειδή μπορεί να μου ξέφυγε κατά λάθος κάτι. Και δεν ήθελα να σκεφτώ το κάψιμο. Σε αντίθεση με τις ανθρώπινες αναμνήσεις, αυτό το κομμάτι ήταν εντελώς καθαρό, και ανακάλυψα ότι το θυμόμουν με πολύ μεγαλύτερη ακρίβεια.

«Ω, συγγνώμη, Μπέλλα», είπε ο Κάρλαιλ αμέσως. «Φυσικά η δίψα σου πρέπει να είναι πολύ άβολο πράγμα. Αυτή η συζήτηση μπορεί να περιμένει».

Μέχρι που το ανέφερε, η δίψα ήταν υποφερτή, εδώ που τα λέμε. Υπήρχε τόσος πολύς χώρος μέσα στο κεφάλι μου. Ένα ξεχωριστό κομμάτι του εγκεφάλου μου παρακολουθούσε το κάψιμο στο λαιμό μου, σχεδόν σαν αντανακλαστική κίνηση. Με τον ίδιο τρόπο που ο παλιός μου εγκεφαλος αντιμετώπιζε την αναπνοή και το ανοιγόκλεισμα των ματιών.

Αλλά το συμπέρασμα του Κάρλαιλ έφερε το κάψιμο στο προσκήνιο του μυαλού μου. Ξαφνικά, ο ξερός πόνος ήταν το μόνο πράγμα που μπορούσα να σκεφτώ, και όσο περισσότερο το σκεφτόμουν τόσο πιο πολύ πονούσα. Το χέρι μου σηκώθηκε απότομα για να κουλουριαστεί γύρω από το λαιμό μου, σαν να μπορούσα να σβήσω τις φλόγες από έξω. Το δέρμα στο λαιμό μου ήταν παράξενο κάτω από τα δάχτυλά μου. Τόσο λείο που με κάποιο τρόπο ήταν απαλό, αν και ήταν και σκληρό σαν πέτρα.

Ο Έντουαρντ άφησε τα χέρια του να πέσουν και έπιασε

το άλλο μου χέρι τραβώντας απαλά. «Ας πάμε για κυνήγι, Μπέλλα».

Τα μάτια μου γούρλωσαν πιο πολύ, κι ο πόνος της δίψας υποχώρησε, καθώς η έκπληξη πήρε τη θέση του.

Εγώ; Να κυνηγήσω; Με τον Έντουαρντ; Μα... πώς; Δεν ήξερα τι να κάνω.

Διάβασε την ανησυχία στην έκφρασή μου και χαμογέλασε ενθαρρυντικά. «Είναι αρκετά εύκολο, αγάπη μου. Ενστικτώδεις. Μην ανησυχείς, θα σου δείξω εγώ». Όταν δεν κουνήθηκα, χαμογέλασε μ' εκείνο το στραβό του χαμόγελο και σήκωσε τα φρύδια του. «Είχα την εντύπωση ότι πάντα ήθελες να με δεις να κυνηγώ».

Γέλασα σε ένα σύντομο ξέσπασμα καλής διάθεσης (ένα κομμάτι μου άκουγε με θαυμασμό τον καμπανιστό ήχο), καθώς τα λόγια του μου θύμισαν νεφελώδεις ανθρώπινες συζητήσεις. Και τότε χρειάστηκα ένα ολόκληρο δευτερόλεπτο για να επαναλάβω ξανά μέσα στο κεφάλι μου εκείνες τις πρώτες μέρες με τον Έντουαρντ –το πραγματικό ξεκίνημα της ζωής μου– έτσι ώστε να μην τις ξεχάσω ποτέ. Δεν περίμενα να δυσκολευόμουν τόσο με τις αναμνήσεις. Σαν να προσπαθούσα να δω με μισόκλειστά μάτια μέσα από θολό νερό. Ήξερα από την εμπειρία της Ρόζαλι ότι αν σκεφτόμουν αρκετά τις ανθρώπινες αναμνήσεις μου, δε θα τις έχανα με τον καιρό. Δεν ήθελα να ξεχάσω ούτε ένα λεπτό απ' όσα είχα περάσει μαζί με τον Έντουαρντ, ακόμα και τώρα που η αιωνιότητα απλωνόταν μπροστά μας. Θα έπρεπε να βεβαιωθώ ότι εκείνες οι ανθρώπινες αναμνήσεις είχαν παγωθεί μέσα στο αλάνθαστο μυαλό του βρικόλακα που ήμουν.

«Πάμε;» ρώτησε ο Έντουαρντ. Σήκωσε το χέρι του ψηλά για να πιάσει το δικό μου που ήταν ακόμα στο λαιμό μου. Τα δάχτυλά του ίσιωσαν τη στήλη του λαιμού μου. «Δε θέλω να πονάς», πρόσθεσε με ένα χαμηλόφωνο μουρμουρητό. Δε θα το είχα ακούσει παλιά.

«Είμαι μια χαρά», είπα από την ανθρώπινη συνήθεια που είχε παραμείνει. «Περίμενε. Πρώτα».

Υπήρχαν τόσα πολλά. Δεν είχα φτάσει ποτέ στις ερωτήσεις μου. Υπήρχαν πιο σημαντικά πράγματα από τον πόνο.

Ο Κάρλαιλ ήταν αυτός που μίλησε τώρα. «Ναι;»

«Θέλω να τη δω. Τη Ρένεσμι».

Ήταν παραδόξως δύσκολο να πω το όνομά της. Την κόρη μου' ήταν ακόμα πιο δύσκολο να σκεφτώ αυτές τις λέξεις. Όλα έμοιαζαν τόσο μακρινά. Προσπάθησα να θυμηθώ πώς ένιωθα πριν τρεις μέρες, και αυτομάτως τα χέρια μου τραβήχτηκαν από τα χέρια του Έντουαρντ κι έπεσαν στο στομάχι μου.

Επίπεδο. Άδειο. Έσφιξα το χλωμό μετάξι που κάλυπτε το δέρμα μου, πανικόβλητη ξανά, ενώ ένα ελάχιστο κομμάτι του μυαλού μου συνειδητοποίησε ότι πρέπει να με είχε ντύσει η Άλις.

Ήξερα ότι δεν είχε μείνει τίποτα μέσα μου και θυμόμουν αμυδρά την αιματηρή σκηνή της αφαίρεσης, αλλά ήταν ακόμα δύσκολο να επεξεργαστώ την υλική απόδειξη. Το μόνο που ήξερα ήταν να αγαπώ το μικρό ταραχοποιό μέσα μου. Έξω από μέσα, έμοιαζε με κάτι που πρέπει να είχα φανταστεί. Ένα όνειρο που ξεθώριαζε –ένα όνειρο που ήταν σχεδόν εφιάλης.

Ενώ πάλευα με τη σύγχυσή μου, είδα τον Έντουαρντ και τον Κάρλαιλ να ανταλλάσσουν ένα επιφυλακτικό βλέμμα.

«Τι;» απαίτησα να μάθω.

«Μπέλλα», είπε καθησυχαστικά ο Έντουαρντ. «Αυτό δεν είναι και πολύ καλή ιδέα. Είναι μισή άνθρωπος, αγάπη μου. Η καρδιά της χτυπάει, και στις φλέβες της κυλάει αίμα. Μέχρι να έχεις σίγουρα τη δίψα σου υπό έλεγχο... Δε θέλεις να τη βάλεις σε κίνδυνο, έτσι δεν είναι;»

Συνοφρυώθηκα. Φυσικά και δεν πρέπει να το ήθελα αυτό.

Ήμουν εκτός ελέγχου; Μπερδεμένη, ναι. Η προσοχή μου αποσπάτο εύκολα, ναι. Αλλά επικίνδυνη; Γι' αυτήν; Την κόρη μου;

Δεν μπορούσα να είμαι απολύτως σίγουρη ότι η απάντηση ήταν όχι. Έτσι θα έπρεπε να κάνω υπομονή. Αυτό ακουγόταν δύσκολο. Επειδή μέχρι να τη δω ξανά, δε θα ήταν πραγματική. Απλώς ένα όνειρο που ξεθώριαζε... μιας άγνωστης...

«Πού είναι;» Έστησα αντί προσεχτικά και άκουσα την καρδιά που χτυπούσε στον όροφο από κάτω. Άκουγα περισσότερα από ένα άτομα να αναπνέουν –σιγανά, σαν να άκουγαν με προσοχή κι αυτά. Υπήρχε επίσης κι ένας γρήγορος, ακανόνιστος ήχος, ένας υπόκωφος βόμβος, που δεν μπορούσα να εντοπίσω...

Κι ο ήχος της καρδιάς ήταν τόσο υγρός και γοητευτικός, που άρχισαν να μου τρέχουν τα σάλια.

Αρα έπρεπε οπωσδήποτε να μάθω πώς να κυνηγάω πριν τη δω. Το άγνωστο μωρό μου.

«Είναι μαζί της η Ρόζαλι;»

«Ναι», απάντησε ο Έντουαρντ κοφτά, κι έβλεπα ότι κάτι που είχε σκεφτεί τον αναστάτωσε. Νόμιζα ότι αυτός κι η Ρόζαλι είχαν ξεπεράσει τις διαφορές τους. Μήπως είχε ξεσπάσει ξανά έχθρα; Πριν προλάβω να ρωτήσω, τράβηξε ξανά τα χέρια μου από το επίπεδο στομάχι μου, με μια απαλή κίνηση πάλι.

«Περίμενε», διαμαρτυρήθηκα ξανά, προσπαθώντας να συγκεντρωθώ. «Κι ο Τζέικομπ; Κι ο Τσάρλι; Πες μου όλα όσα έχω χάσει. Πόσο καιρό ήμουν... αναισθητη;»

Ο Έντουαρντ δε φάνηκε να προσέχει τη διστακτικότητά μου στην τελευταία λέξη. Αντί γι' αυτό, αντάλλαξε άλλο ένα ανήσυχο βλέμμα με τον Κάρλαϊλ.

«Τι πρόβλημα υπάρχει;» ψιθύρισα.

«Δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα», μου είπε ο Κάρλαϊλ, τονίζοντας την τελευταία λέξη με έναν παράξενο τρόπο. «Τίποτα δεν έχει αλλάξει πολύ, εδώ που τα λέμε –δεν είχες τις αισθήσεις σου μόλις λίγο παραπάνω από δυο μέρες. Ήταν πολύ γρήγορο, έτσι όπως πάνε αυτά τα πράγματα. Ο Έντουαρντ έκανε εξαιρετική δουλειά. Αρκετά καινοτόμος –η ένεση με το

βηλητήριο κατευθείαν στην καρδιά σου ήταν δική του ιδέα». Σταμάτησε για να χαμογελάσει περήφανα στο γιο του και μετά αναστέναξε. «Ο Τζέικομπ είναι ακόμα εδώ, κι ο Τσάρλι ακόμα νομίζει ότι είσαι άρρωστη. Νομίζει ότι είσαι στην Ατλάντα τώρα, και υποβάλλεσαι σε εξετάσεις στο Κέντρο για τον Ήλεγχο Λοιμώξεων. Του δώσαμε λάθος αριθμό και έχει εκνευριστεί. Μιλάει με την Έσμι».

«Θα έπρεπε να τον πάρω τηλέφωνο...» ψιθύρισα στον εαυτό μου, αλλά, ακούγοντας την ίδια μου τη φωνή, κατάλαβα τις καινούριες δυσκολίες. Δε θα αναγνώριζε τη φωνή. Δε θα τον καθισούχαζε. Κι έπειτα εισέβαλλε η προηγούμενη έκπληξη. «Για στάσου –ο Τζέικομπ είναι ακόμα εδώ;»

Άλλο ένα βλέμμα ανάμεσά τους.

«Μπέλλα», είπε ο Έντουαρντ γρήγορα. «Υπάρχουν πολλά που πρέπει να συζητήσουμε, αλλά καλύτερα να φροντίσουμε εμένα πρώτα. Πρέπει να πονάς...»

Όταν το επισήμανε αυτό, θυμήθηκα το κάψιμο στο λαιμό μου και κατάπια σπασμωδικά. «Μα ο Τζέικομπ –»

«Έχουμε όλο το χρόνο στον κόσμο για εξηγήσεις, αγάπη μου», μου υπενθύμισε μαλακά.

Φυσικά. Μπορούσα να περιμένω λίγο ακόμα για την απάντησή μου, θα ήταν πιο εύκολο να ακούσω, όταν ο άγριος πόνος της φλογερής δίψας δε θα μου αποσπούσε άλλο πια την προσοχή. «Εντάξει».

«Περίμενε, περίμενε, περίμενε», είπε η Άλις με μια λαρυγική φωνή από την πόρτα. Διέσχισε το δωμάτιο χορεύοντας με μια ονειρική χάρη. Όπως και με τον Έντουαρντ και τον Κάρλαϊλ, ένωσα κάποια έκπληξη, όταν την κοίταξα πραγματικά για πρώτη φορά. Τόσο υπέροχη. «Υποσχέθηκες ότι θα μπορούσα να είμαι εκεί την πρώτη φορά! Κι αν οι δυο σας περάσετε δίπλα από κάτι που να κάνει αντανάκλαση;»

«Άλις –», διαμαρτυρήθηκε ο Έντουαρντ.

«Θα μου πάρει μόνο ένα δευτερόλεπτο!» Και λέγοντάς το

αυτό, η Άλις όρμησε έξω από το δωμάτιο.

Ο Έντουαρντ αναστέναξε.

«Για ποιο πράγμα μιλάει;»

Αλλά η Άλις είχε ήδη γυρίσει, κουβαλώντας τον τεράστιο καθρέφτη με την επίχρυση κορνίζα, που ήταν σχεδόν δυο φορές το ύψος της και αρκετές φορές πιο μεγάλος σε φάρδος.

Ο Τζάσπερ ήταν τόσο ακίνητος και σιωπηλός που δεν τον είχα προσέξει καθόλου, από τότε που είχε ακολουθήσει τον Κάρλαϊλ. Τώρα κουνήθηκε πάλι, για να σταθεί πάνω από την Άλις, με τα μάτια του καρφωμένα στην έκφρασή μου. Επειδή εγώ ήμουν ο κίνδυνος εδώ.

Ήξερα ότι θα έπαιρνε μια γεύση της διάθεσής μου, άρα θα πρέπει να ένιωσα το τίναγμα της έκπληξης, καθώς περιεργαζόμουν το πρόσωπό του, κοιτάζοντάς προσεχτικά για πρώτη φορά.

Μέσα από τα τυφλά μου ανθρώπινα μάτια, οι ουλές που του είχαν μείνει από την προηγούμενη ζωή του με τους στρατούς των νεογέννητων στο Νότο ήταν σχεδόν άορατες. Μόνο με ένα δυνατό φως που θα έκανε πιο ευκρινή τα ελαφρώς ανάγλυφα σχήματά τους μπορούσα έστω και να διακρίνω την ύπαρξή τους.

Τώρα που έβλεπα, οι ουλές ήταν το πιο κυρίαρχο χαρακτηριστικό του Τζάσπερ. Ήταν δύσκολο να πάρω τα μάτια μου από το ριμαγμένο του λαιμό και το σαγόι του –ήταν δύσκολο να πιστέψω ότι ακόμα κι ένας βρικόλακας είχε επιζήσει από τόσες πολλές οδοντοστοιχίες που ξέσκισαν το λαιμό του.

Ενστικτωδώς, το σώμα τσιτώθηκε για να αμυνθώ. Οποιοσδήποτε κι αν έβλεπε τον Τζάσπερ θα είχε την ίδια αντίδραση. Οι ουλές ήταν σαν μια νέον διαφημιστική πινακίδα. Επικίνδυνος, ούρλιαζαν. Πόσοι βρικόλακες είχαν προσπαθήσει να σκοτώσουν τον Τζάσπερ; Εκατοντάδες; Χιλιάδες; Ο ίδιος αριθμός που είχε πεθάνει στην προσπάθειά.

Ο Τζάσπερ και είδε και ένιωσα την εκτίμησή μου, την επι-

φυλακτικότητά μου, και χαμογέλασε ειρωνικά.

«Ο Έντουαρντ με έκανε να το μετανιώσω που δε σου έφερα έναν καθρέφτη πριν από το γάμο», είπε η Άλις, τραβώντας μου την προσοχή από τον τρομακτικό της αγαπημένο. «Δεν πρόκειται να τον αφήσω να με καταστιάσει ξανά».

«Να σε καταστιάσω;» ρώτησε ο Έντουαρντ δύσπιστα, με το ένα του φρύδι να κουλουριάζεται προς τα πάνω.

«Μπορεί και να τα παραλέω», μουρμούρισε εκείνη αφηρημένα, καθώς γύρισε τον καθρέφτη προς εμένα.

«Και ίσως αυτό να έχει να κάνει αποκλειστικά με τη δική σου ηθονοβλεπτική ικανοποίηση», ανταπάντησε αυτός.

Η Άλις του έκλεισε το μάτι.

Συναισθάνθηκα αυτή την ανταλλαγή με το μικρότερο μέρος της συγκέντρωσής μου. Το μεγαλύτερο μέρος της είχε καθηλωθεί στο πρόσωπο στον καθρέφτη.

Η πρώτη αντίδρασή μου ήταν μια ασυναίσθητη ευχαρίστηση. Το άγνωστο πλάσμα στο γυαλί ήταν αναμφισβήτητα όμορφο, το ίδιο όμορφο όσο και η Άλις ή η Έσμι. Ήταν ρευστή ακόμα και ακίνητη, και το άψογο πρόσωπό της ήταν χλωμό σαν το φεγγάρι, πλαισιωμένο από τα σκούρα, βαριά μαλλιά της. Τα άκρα της ήταν λεία και δυνατά, με το δέρμα της να λαμποκοπά ανεπαίσθητα, φωτεινό σαν μαργαριτάρι.

Η δεύτερη αντίδρασή μου ήταν ο τρόμος.

Ποια ήταν αυτή; Με την πρώτη ματιά, δεν μπορούσα να βρω πουθενά το πρόσωπό μου μέσα στις λείες, τέλειες επίπεδες επιφάνειες των χαρακτηριστικών της.

Και τα μάτια της! Αν και ήξερα ότι έπρεπε να τα περιμένω, τα μάτια της και πάλι προκάλεσαν ένα κύμα φρίκης μέσα μου.

Όσο εγώ περιεργαζόμουν και αντιδρούσα, το πρόσωπό της ήταν απόλυτα ψύχραιμο, μια σμιλεμένη θεά, χωρίς να δείχνει τίποτα από την αναταραχή που είχε ξεσπάσει μέσα μου. Και μετά τα γεμάτα χείλη της κινήθηκαν.

«Τα μάτια;» ψιθύρισα, απρόθυμη να πω τα μάτια μου.

«Πόσο καιρό;»

«Θα σκουρόνουν σε μερικούς μήνες», είπε ο Έντουαρντ με μια απαλή, παρηγορητική φωνή. «Το αίμα των ζώων διαλύει το χρώμα πιο γρήγορα απ' ό,τι η διαίτα με ανθρώπινο αίμα. Θα γίνουν κεχριμπαρένια πρώτα, μετά χρυσαφί».

Τα μάτια μου θα ήταν σαν άγριες κόκκινες φλόγες για μήνες;

«Μήνες;» Η φωνή μου ήταν πιο ψιλή τώρα, πιο αγχωμένη. Στον καθρέφτη, τα τέλεια φρύδια σηκώθηκαν με δυσπιστία πάνω από τα αστραφτερά βυssινί μάτια – πιο λαμπερά απ' όσα είχα δει ποτέ ξανά.

Ο Τζάσπερ έκανε ένα βήμα μπροστά, ανήσυχος από την ένταση της ξαφνικής μου αγωνίας. Ήξερε τους νέους βρικόλακες υπερβολικά καλά: μήπως αυτό το συναίσθημα προμήνυε κάποιο ολίσθημα από τη μεριά μου;

Κανένας δεν απάντησε στην ερώτησή μου. Κοίταξα από την άλλη μεριά, προς τον Έντουαρντ και την Άλις. Τα μάτια και των δυο ήταν ελαφρώς αποπροσανατολισμένα – αντιδρώντας στην ταραχή του Τζάσπερ. Ακούγοντας την αιτία της, κοιτάζοντας μπροστά στο άμεσο μέλλον.

Πήρα άλλη μια βαθιά, περιττή ανάσα.

«Όχι, είμαι καλά», τους υποσχέθηκα. Τα μάτια μου τρεμόπαιξαν προς την άγνωστη στον καθρέφτη και πίσω πάλι. «Απλώς είναι... πολλά όλα αυτά για να τα χωνέψω».

Το μέτωπο του Τζάσπερ γέμισε αυλακιές, τονίζοντας τις δυο ουλές πάνω από το αριστερό του μάτι.

«Δεν ξέρω», μουρμούρισε ο Έντουαρντ.

Η γυναίκα στον καθρέφτη κατσούφιασε. «Ποια ερώτηση μου διέφυγε;»

Ο Έντουαρντ χαμογέλασε πλατιά. «Ο Τζάσπερ αναρωτιέται πώς το κάνεις».

«Πώς κάνω τι;»

«Πώς συγκρατείς τα συναισθήματά σου, Μπέλλα», απά-

ντησε ο Τζάσπερ. «Δεν έχω ξαναδεί ποτέ κανένα νεογέννητο να το κάνει αυτό – να σταματάει ένα συναίσθημα επί τόπου μ' αυτό τον τρόπο. Ήσουν αναστατωμένη, αλλά όταν είδες τη ανησυχία μας, το χαλιναγώγησες, απέκτησες ξανά τον έλεγχο του εαυτού σου. Ήμουν προετοιμασμένος να βοηθήσω, αλλά δεν το χρειάστηκες».

«Αυτό είναι κακό;» ρώτησα. Το σώμα αυτομάτως κοκάλωσε, καθώς περίμενα την ετυμηγορία του.

«Όχι», είπε, αλλά η φωνή του ήταν αβέβαιη.

Ο Έντουαρντ χάιδεψε το μπράτσο μου με το χέρι του, σαν να με ενθάρρυνε να ξεπαγώσω. «Είναι πολύ εντυπωσιακό, Μπέλλα, αλλά δεν το καταλαβαίνουμε. Δεν ξέρουμε πόσο καιρό μπορεί να κρατήσει».

Το αναλογίστηκα αυτό για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου. Μπορούσα να εκραγώ σε οποιαδήποτε στιγμή; Να γίνω ένα τέρας;

Δεν το ένιωθα να έρχεται... Ίσως να μην υπήρχε κανένας τρόπος να προβλέψεις κάτι τέτοιο.

«Ναι, αλλά τι λες;» ρώτησε η Άλις, λιγάκι ανυπόμονη τώρα, δείχνοντας προς τον καθρέφτη.

«Δεν είμαι σίγουρη», είπα διστακτικά, μη θέλοντας να παραδεχτώ πόσο φοβισμένη ήμουν στην πραγματικότητα.

Κοίταξα την πανέμορφη γυναίκα με τα τρομακτικά μάτια, ψάχνοντας δικά μου κομμάτια. Υπήρχε κάτι εκεί στο σχήμα των χειλιών της – αν κοίταζες πέρα από την εκτυφλωτική ομορφιά, ήταν αλήθεια ότι το πάνω χείλος ήταν ελαφρώς μεγαλύτερο από το κανονικό, λιγάκι υπερβολικά γεμάτο για να ταιριάζει με το κάτω. Το ότι βρήκα αυτό το γνωστό μικρό ψεγάδι με έκανε να νιώσω ελαφρώς καλύτερα. Μπορεί και τα υπόλοιπα κομμάτια μου να ήταν εκεί.

Σήκωσα το χέρι μου δοκιμαστικά, και η γυναίκα στον καθρέφτη αντέγραψε την κίνηση, αγγίζοντας κι αυτή το πρόσωπό της. Τα βυssινί της μάτια με περιεργάζονταν καχύποπτα.

Ο Έντουαρντ αναστέναξε.

Πήρα τα μάτια μου από πάνω της για να κοιτάξω εκείνον, σηκώνοντας το ένα φρύδι.

«Απογοητευμένος;» ρώτησα, με την κουδουνιστή φωνή μου γεμάτη απάθεια.

Εκείνος γέλασε. «Ναι», παραδέχτηκε.

Ένωσα την έκπληξη να διαπερνάει τη μάσκα της ψυχραιμίας στο πρόσωπό μου, ενώ ακολούθησε αμέσως πόνος.

Η Άλις γρύλισε. Ο Τζάσπερ έγειρε προς τα μπρος περιμένοντας να σπάσω.

Αλλά ο Έντουαρντ τους αγνόησε και τύλιξε τα χέρια του σφιχτά γύρω από τη μορφή που είχε κοκαλώσει ξανά, πιέζοντας τα χείλη του στο μάγουλό μου. «Ήλπιζα ότι θα μπορούσα να ακούσω το μυαλό σου, τώρα που είναι πιο όμοιο με το δικό μου», μουρμούρισε. «Και να 'μαι πάλι, μπερδεμένος όσο πάντα, να αναρωτιέμαι τι μπορεί να συμβαίνει μέσα στο κεφάλι σου».

Ένωσα καλύτερα αμέσως.

«Α, καλά», είπα ανάλαφρα, ανακουφισμένη που οι σκέψεις μου ήταν ακόμα δικές μου. «Μάλλον το μυαλό μου δε θα δουλέψει ποτέ σωστά. Τουλάχιστον είμαι όμορφη».

Γινόταν πιο εύκολο να αστείεντώ μαζί του, καθώς προσαρμοζόμουν, να σκεφτώ καθαρά και λογικά. Να είμαι ο εαυτός μου.

Ο Έντουαρντ γρύλισε μέσα στο αυτί μου. «Μπέλλα, ποτέ δεν ήσουν απλώς όμορφη».

Μετά το πρόσωπό του τραβήχτηκε μακριά από το δικό μου και αναστέναξε. «Εντάξει, εντάξει», είπε σε κάποιον.

«Τι;» ρώτησα.

«Κάνεις τον Τζάσπερ όλο και πιο νευρικό κάθε λεπτό που περνάει. Μπορεί να χαλαρώσει λίγο, αφού κυνηγήσεις».

Κοίταξα την ανήσυχη έκφραση του Τζάσπερ και έγνεψα. Δεν ήθελα να εκραγώ εκεί, αν αυτό ήταν που ερχόταν. Καλύ-

τερα να ήμουν περιτριγυρισμένη από δέντρα παρά από την οικογένειά μου.

«Εντάξει. Πάμε για κυνήγι», συμφώνησα, καθώς ένα σκίρτημα ζωντάνιας και προσδοκίας έκανε το στομάχι μου να αναταραχτεί. Ξετύλιξα τα μπράτσα του Έντουαρντ από γύρω μου, κρατώντας ένα από τα χέρια του, και γύρισα την πλάτη στην άγνωστη και πανέμορφη γυναίκα στον καθρέφτη.

21. ΠΡΩΤΟ ΚΥΝΗΓΙ

«Από το παράθυρο;» ρώτησα, κοιτάζοντας δυο ορόφους κάτω.

Ποτέ δε φοβόμουν τα ύψη αυτά καθ' αυτά, στην πραγματικότητα, αλλά το να μπορώ να βλέπω όλες τις λεπτομέρειες με τέτοια καθαρότητα έκανε την προοπτική λιγότερο γοητευτική. Οι γωνίες των βράχων από κάτω έδειχναν πιο κοφτερές απ' ό,τι τις φανταζόμουν.

Ο Έντουαρντ χαμογέλασε. «Είναι η πιο βολική έξοδος. Αν φοβάσαι, μπορώ να σε κουβαλήσω εγώ».

«Έχουμε μια ολόκληρη αιωνιότητα, και σε απασχολεί ο χρόνος που θα χρειαζόταν για να περπατήσουμε ως την πίσω πόρτα;»

Κατσούφιασε ελαφρώς. «Η Ρένεσμι κι ο Τζέικομπ είναι κάτω...»

«Α».

Σωστά. Εγώ ήμουν το τέρας τώρα. Έπρεπε να μείνω μακριά από τις μυρωδιές που μπορεί να πυροδοτούσαν την άγρια πλευρά μου. Από τους ανθρώπους που αγαπούσα ιδιαίτερα.

Ακόμα κι αυτούς που δεν ήξερα ακόμα καλά.

«Η Ρένεσμι είναι... εντάξει... με τον Τζέικομπ εκεί;» ψιθύρισα. Συνειδητοποίησα αργοπορημένα ότι πρέπει να ήταν η καρδιά του Τζέικομπ που άκουγα κάτω. Έστησα αυτί ξανά, αλλά άκουγα μόνο τον ένα σταθερό παλμό. «Δεν τη συμπαθεί και πολύ».

Τα χείλη του Έντουαρντ σφίχτηκαν με έναν παράξενο τρόπο. «Έχε μου εμπιστοσύνη, είναι απολύτως ασφαλής. Ξέρω ακριβώς τι σκέφτεται ο Τζέικομπ».

«Φυσικά», μουρμούρισα και κοίταξα κάτω ξανά.

«Καθυστερείς σκόπιμα;» με προκάλεσε.

«Λιγάκι. Δεν ξέρω πώς...»

Και ένιωθα πολύ έντονα την οικογένειά μου πίσω μου, να παρακολουθεί σιωπηλά. Ως επί το πλείστον σιωπηλά. Ο Έμετ είχε ήδη γελάσει πνιχτά μια φορά. Ένα λάθος, και θα κυλιόταν στο πάτωμα. Μετά θα άρχιζαν τα ανέκδοτα για τον πιο αδέξιο βρικόλακα του κόσμου ...

Επίσης, αυτό το φόρεμα –που πρέπει να μου φόρεσε η Άλις κάποια στιγμή, όταν ήμουν υπερβολικά χαμένη στη φωτιά για να το προσέξω– δεν ήταν αυτό που θα είχα διαλέξει εγώ ούτε για να κάνω άλματα ούτε για να πάω κυνήγι. Στενό μεταξύ σε μπλε του πάγου; Για τι νόμιζε ότι θα το χρειαζόμουν; Θα πηγαίναμε σε κανένα κοκτέιλ-πάρτι αργότερα;

«Δες εμένα», είπε ο Έντουαρντ. Και μετά, σαν να μην έτρεχε τίποτα, βγήκε έξω από το ψηλό, ανοιχτό παράθυρο και έπεσε.

Παρακολούθησα με προσοχή, αναλύοντας τη γωνία στην οποία λύγισε τα γόνατά του, για να απορροφήσει τους κραδασμούς της πρόσκρουσης. Ο ήχος της προσγειώσής του ήταν πολύ χαμηλός –ένας πνιχτός γδούπος που θα μπορούσε να ήταν ο ήχος μιας πόρτας που έκλεινε ή ενός βιβλίου που κάποιος άφησε μαλακά σ' ένα τραπέζι.

Δεν έδειχνε δύσκολο.

Σφίγγοντας τα δόντια μου, καθώς συγκεντρωνόμουν, προσπάθησα να αντιγράψω το δικό του αμεθόδευτο βήμα στο κενό.

Χα! Το έδαφος έμοιαζε να κινείται προς εμένα τόσο αργά που δεν ήταν τίποτα να βάλω τα πόδια μου –τι παπούτσια μου είχε φορέσει η Άλις; Γόβες στιλέτο; Είχε τρελαθεί τελείως– να βάλω τα γελοία παπούτσια μου ακριβώς στο σωστό σημείο, ώστε η προσγείωση να μη διαφέρει σε τίποτα από το να κάνω ένα βήμα μπροστά, σε μια επίπεδη επιφάνεια.

Απορρόφησα τους κραδασμούς της πρόσκρουσης πέφτοντας στο μπροστά μέρος των πελμάτων μου, καθώς δεν ήθελα να σπάσω τα λεπτά τακούνια. Η προσγείωσή μου έμοιαζε εξίσου ήσυχη με τη δική του. Του χαμογέλασα πλατιά.

«Σωστά. Εύκολο».

Εκείνος μου ανταπόδωσε το χαμόγελο. «Μπέλλα;»

«Ναι;»

«Έχεις πολλή χάρη –ακόμα και για τα δεδομένα ενός βρικολάκα».

Το σκέφτηκα για μια στιγμή, και μετά το πρόσωπό μου ακτινοβόλησε με ένα χαμόγελο. Αν το έλεγε απλώς έτσι, τότε ο Έμετ θα είχε γελάσει. Κανένας δεν είχε βρει το σχολιό του αστείο, άρα πρέπει να ήταν αλήθεια. Ήταν η πρώτη φορά που κάποιος είχε χρησιμοποιήσει τη λέξη χάρη για μένα σε ολόκληρη τη ζωή μου... ή, δηλαδή, την ύπαρξή μου εν πάση περιπτώσει.

«Ευχαριστώ», του είπα.

Και μετά έβγαλα από τα πόδια μου τα ασημένια σατέν παπούτσια ένα-ένα και τα πέταξα μαζί μέσα από το ανοιχτό παράθυρο. Με λιγάκι υπερβολική δύναμη, ίσως, αλλά άκουσα κάποιον να τα πιάνει, πριν προλάβουν να κάνουν ζημιά στην επένδυση του τοίχου.

Η Άλις γκρίνιαξε: «Η αίσθηση περί μόδας δεν έχει βελτιωθεί εξίσου με την ισορροπία της».

Ο Έντουαρντ μου έπιασε το χέρι –δεν μπορούσα να σταματήσω να θαυμάζω την απαλότητα, την ευχάριστη θερμοκρασία της επιδερμίδας του– και όρμησε μέσα από την πίσω αυλή στην άκρη του ποταμού. Τον ακολούθησα χωρίς κόπο.

Όλα όσα είχαν σχέση με το σωματικό κομμάτι της υπόθεσης έμοιαζαν πολύ απλά.

«Θα κολυμπήσουμε;» τον ρώτησα, όταν σταματήσαμε δίπλα στο νερό.

«Και να καταστρέψουμε το όμορφό σου φόρεμα; Όχι. Θα ηδηήξουμε».

Σούφρωσα τα χείλη μου, συλλογισμένη. Το ποτάμι είχε φάρδος περίπου σαράντα πέντε μέτρα εδώ.

«Εσύ πρώτος», είπα.

Άγγιξε το μάγουλό μου, έκανε δύο γρήγορες δρασκειλίες προς τα πίσω και μετά έκανε πάλι εκείνα τα δύο βήματα προς τα μπρος τρέχοντας, εκτοξεύοντας τον εαυτό του από μια επίπεδη πέτρα που ήταν σφιχτά σφηνωμένη στην όχθη του ποταμού. Μελέτησα την αστραπιαία κίνηση, καθώς το σώμα του έκανε μια γέφυρα πάνω από το νερό, που έγινε τελικά ανάποδη τούμπα, λίγο πριν εξαφανιστεί μέσα στα πυκνά δέντρα στην άλλη μεριά του ποταμού.

«Επιδειξία», μουρμούρισα, κι άκουσα το αόρατο γέλιο του.

Έκανα πίσω πέντε βήματα, για καλό και για κακό, και πήρα μια βαθιά ανάσα.

Ξαφνικά, ένιωθα άγχος ξανά. Όχι μήπως πέσω ή μήπως τραυματιστώ –ανησυχούσα περισσότερο μήπως τραυματίσω το δάσος.

Είχε έρθει τόσο αργά, αλλά την ένιωθα τώρα –τη χοντροκομμένη, τεράστια δύναμη που διαπερνούσε τα άκρα μου. Ξαφνικά ήμουν σίγουρη ότι αν ήθελα να ανοίξω ένα τούνελ κάτω από το ποτάμι, να περάσω μέσα από το βραχώδες υπόστρωμα γδέρνοντάς το με τα νύχια μου ή σπάζοντάς το, δε

θα μου έπαιρνε και πολλή ώρα. Τα πράγματα γύρω μου – τα δέντρα, οι θάμνοι, οι βράχοι... το σπίτι– όλα είχαν αρχίσει να μοιάζουν πολύ εύθραυστα.

Ελπίζοντας ότι της Έσμι δεν της άρεσαν κάποια συγκεκριμένα δέντρα στην απέναντι μεριά του ποταμού, άρχισα το πρώτο μου βήμα. Και μετά σταμάτησα, όταν το σφιχτό σατέν σκιστηκε δεκαπέντε εκατοστά πάνω από το μηρό μου. Άλις!

Λοιπόν, η Άλις πάντα έμοιαζε να μεταχειρίζεται τα ρούχα σαν να ήταν αναλώσιμα και προορισμένα για μία μόνο χρήση, έτσι δε θα έπρεπε να την πείραζε αυτό. Έσκυψα προσεχτικά για να πιάσω σφιχτά τον ποδόγυρο ανάμεσα στα δάχτυλά μου στη δεξιά ραφή που δεν είχε καταστραφεί και, ασκώντας τη μικρότερη δυνατή πίεση, έσκισα το φόρεμα ως την κορυφή του μηρού μου. Μετά έφτιαξα και την άλλη μεριά, ώστε να ταιριάζει.

Πολύ καλύτερα.

Άκουγα το πνιχτό γέλιο μέσα στο σπίτι, κι ακόμα τον ήχο κάποιου που έτριζε τα δόντια του. Το γέλιο ερχόταν από επάνω κι από κάτω, και με μεγάλη ευκολία αναγνώρισα το πολύ διαφορετικό, τραχύ, βραχνό πνιχτό γέλιο από τον πρώτο όροφο.

Ωστε παρακολουθούσε κι ο Τζέικομπ; Δεν μπορούσα να φανταστώ τι σκεφτόταν τώρα ή τι έκανε ακόμα εδώ. Είχα οραματιστεί την επανασύνδεσή μας – αν θα μπορούσε ποτέ να με συγχωρήσει– να συμβαίνει στο μακρινό μέλλον, όταν θα ήμουν πιο σταθερή, κι ο χρόνος θα είχε γιατρέψει τις πληγές που είχα ανοίξει στην καρδιά του.

Δε γύρισα για να τον κοιτάξω τώρα, προσεχτική εξαιτίας των απότομων αλλαγών στη διάθεσή μου. Δε θα ήταν καλό να αφήσω οποιοδήποτε συναίσθημα να κατακλύσει το μυαλό μου αυτή τη στιγμή. Οι φόβοι του Τζάσπερ με είχαν γεμίσει άγχος κι εμένα. Έπρεπε να κυνηγήσω, πριν να ασχοληθώ με οτιδήποτε άλλο. Προσπάθησα να ξεχάσω όλα τα υπόλοιπα για

να μπορέσω να συγκεντρωθώ.

«Μπέλλα;» φώναξε ο Έντουαρντ μέσα από το δάσος, ενώ η φωνή του ερχόταν πιο κοντά. «Θέλεις να δεις ξανά;»

Αλλά θυμόμουν τα πάντα τέλεια, φυσικά, και δεν ήθελα να δώσω στον Έμετ λόγο να βρει κι άλλα αστεία πράγματα στην εκπαίδευσή μου. Αυτό ήταν σωματικό – θα έπρεπε να είναι ενστικτώδες. Έτσι πήρα μια βαθιά ανάσα κι έτρεξα προς το ποτάμι.

Ανεμπόδιστη από τη φύστα μου, χρειάστηκα μόνο ένα μεγάλο άλμα για να φτάσω στην άκρη του νερού. Μόνο ένα ογδοηκοστό-τέταρτο του δευτερολέπτου, κι όμως ήταν υπεραρκετός χρόνος – τα μάτια μου και το μυαλό μου κινήθηκαν τόσο γρήγορα, που ένα βήμα έφτασε. Ήταν απλό να τοποθετήσω το πόδι μου με τέτοιο τρόπο πάνω στην επίπεδη πέτρα και να ασκήσω ακριβώς τη σωστή πίεση, ώστε το σώμα μου να πεταχτεί πάνω στον αέρα. Έδωσα μεγαλύτερη προσοχή στο στόχο παρά στη δύναμη κι έκανα λάθος στην ποσότητα της δύναμης που ήταν απαραίτητη – αλλά τουλάχιστον δεν έκανα αυτό το λάθος που να με κάνει να βραχνώ. Το πλάτος των σαράντα πέντε μέτρων ήταν ελαφρώς πολύ εύκολη απόσταση...

Ήταν κάτι παράξενο, ιλιγγιώδες, διεγερτικό, αλλά σύντομο. Δεν είχε περάσει ακόμα ένα ολόκληρο δευτερόλεπτο, και ήμουν ήδη απέναντι.

Περίμενα τα δέντρα που ήταν πολύ κοντά το ένα στο άλλο να είναι πρόβλημα, αλλά προς μεγάλη μου έκπληξη βοήθησαν. Ήταν απλή υπόθεση να απλώσω το ένα βέβαιο χέρι, καθώς έπεφτα πίσω πάνω στο χώμα, βαθιά μέσα στο δάσος και πιάστηκα από ένα βολικό κλαδί. Αιωρήθηκα ελαφρά από το κλαδί και προσγειώθηκα στα δάχτυλα των ποδιών μου, ακόμα τεσσεράμισι μέτρα μακριά από το έδαφος, πάνω στο φαρδύ κλωνάρι ενός ελάτου της Αλάσκας.

Ήταν εκπληκτικά.

Πάνω από τα ηχηρά μου ξεσπάσματα γέλιου, άκουγα τον

Έντουαρντ να τρέχει για να με βρει. Το άλμα μου ήταν δυο φορές μεγαλύτερο από το δικό του. Όταν έφτασε το δέντρο μου, τα μάτια του είχαν γουρλώσει. Πήδηξα σβέλτα από το κλαδί μου στο πλάι του, πέφτοντας πάλι αθόρυβα στο μπροστά μέρος των πελμάτων μου.

«Ήταν καλό;» αναρωτήθηκα, με την ανάσα μου να έχει επιταχυνθεί από τον ενθουσιασμό.

«Πολύ καλό». Χαμογέλασε επιδοκιμαστικά, αλλά ο αδιάφορος τόνος του δεν ταίριαζε με την έκπληκτη έκφραση στα μάτια του.

«Μπορούμε να το κάνουμε ξανά;»

«Συγκεντρώσου, Μπέλλα –έχουμε βγει για κυνήγι».

«Α, σωστά». Κούνησα το κεφάλι. «Για κυνήγι».

«Ακολουθα με... αν μπορείς». Χαμογέλασε ειρωνικά, με μια έκφραση ξαφνικά κοροϊδευτική και το έβαλε στα πόδια.

Ήταν πιο γρήγορος από μένα. Δεν μπορούσα να φανταστώ πώς κουνούσε τα πόδια του με τέτοια εκτυφλωτική ταχύτητα, αλλά ήταν κάτι πάνω από μένα. Παρ' όλα αυτά, ήμουν πιο δυνατή και κάθε βήμα μου ήταν σε μήκος σαν τρία δικά του. Κι έτσι πέταξα μαζί του μέσα από το ζωντανό πράσινο πλέγμα, δίπλα του, χωρίς να τον ακολουθώ καθόλου. Καθώς έτρεχα, δεν μπορούσα να μη γελάω σιγανά με την έξαψη που αυτό μου προκαλούσε: το γέλιο ούτε με επιβράδυνε ούτε διατάραξε τη συγκέντρωσή μου.

Καταλάβαινα επιτέλους, γιατί ο Έντουαρντ δε χτυπούσε ποτέ στα δέντρα, όταν έτρεχε –μια απορία που πάντα ήταν ένα μυστήριο για μένα. Ήταν μια περίεργη αίσθηση, η ισορροπία ανάμεσα στην ταχύτητα και τη διαύγεια. Επειδή, ενώ εκτοξευόμουν πάνω, κάτω και μέσα από τον πυκνό λαβύρινθο στο χρώμα του νεφρίτη, με ένα ρυθμό που κανονικά θα έπρεπε να είχε μετατρέψει τα πάντα γύρω μου σε ένα ακανόνιστο, πράσινο, θολό περίγραμμα, έβλεπα ξεκάθαρα κάθε μικροσκοπικό φύλλο σε κάθε μικρό κλαδί του κάθε ασημαντου θάμνου που

προσπενούσα.

Ο άνεμος από την ταχύτητά μου φυσούσε τα μαλλιά μου και το σκισμένο μου φόρεμα προς τα πίσω, και αν και ήξερα ότι δε θα έπρεπε, τον ένιωθα ζεστό πάνω στην επιδερμίδα μου. Ακριβώς όπως και το σκληρό έδαφος του δάσους δε θα έπρεπε να μοιάζει με βελούδο κάτω από τις γυμνές μου πατούσες, και οι κλάρες που μαστίγωναν το δέρμα μου δεν έπρεπε να είναι σαν φτερά που με χαίδευαν.

Το δάσος ήταν πολύ πιο ζωντανό απ' ό,τι γνώριζα ποτέ –μικρά πλάσματα, των οποίων την ύπαρξη δεν είχα μαντέψει ποτέ, αφθονούσαν στα φύλλα γύρω μου. Όλα σιωπούσαν, αφού περνούσαμε, με την ανάσα τους να επιταχύνεται από το φόβο. Τα ζώα είχαν μια πολύ πιο σοφή αντίδραση στη μυρωδιά μας απ' ό,τι φαίνονταν να έχουν οι άνθρωποι. Σίγουρα, η μυρωδιά είχε την αντίθετη επίδραση σε μένα.

Συνέχεια περίμενα να νιώσω ότι μου είχε κοπεί η ανάσα, αλλά ανέπνεα χωρίς κόπο. Περίμενα το κάψιμο να αρχίσει μέσα στους μύες μου, αλλά η δύναμή μου φαινόταν μόνο να αυξάνεται, καθώς συνήθιζα σιγά-σιγά στο βήμα μου. Τα άλματά μου γίνονταν όλο και μακρύτερα, και σύντομα εκείνος προσπαθούσε να συμβαδίσει μαζί μου. Γέλασα ξανά, θριαμβευτικά, όταν τον άκουσα να μένει πίσω. Τα γυμνά μου πόδια άγγιζαν το έδαφος τόσο σπάνια, που τώρα ένιωθα περισσότερο σαν να πετούσα παρά σαν να έτρεχα.

«Μπέλλα», φώναξε ξερά, με φωνή επίπεδη, τεμπέλικη. Δεν άκουγα τίποτα άλλο: είχε σταματήσει.

Για λίγο αναλογίστηκα την πιθανότητα ανταρσίας.

Αλλά, με έναν αναστεναγμό, στριφογύρισα και χοροπήδησα ελαφρά πλάι του, περίπου καμιά ενενηνταριά μέτρα προς τα πίσω. Τον κοίταξα γεμάτη προσδοκία. Χαμογελούσε, με το ένα φρύδι σηκωμένο. Ήταν τόσο όμορφος που το μόνο που μπορούσα να κάνω ήταν να τον κοιτάω.

«Ήθελες να μείνεις στη χώρα;» ρώτησε, δείχνοντας να το

διασκεδάσει. «Η σκόπευες να συνεχίσεις σήμερα για τον Καναδά;»

«Είναι καλά ως εδώ», συμφώνησα, συγκεντρωμένη λιγότερο σ' αυτό που έλεγε και περισσότερο στο μαγευτικό τρόπο που κινούνταν τα χείλη του, όταν μιλούσε. Ήταν δύσκολο να μην αποσπαστεί η προσοχή μου με τα πάντα να είναι καινούρια στα δυνατά, νέα μου μάτια. «Τι θα κυνηγήσουμε;»

«Ελάφια. Σκέφτηκα κάτι εύκολο για την πρώτη σου φορά...» Η φωνή του αργόσβησε, όταν τα μάτια μου ζάρωσαν στο άκουσμα της λέξης εύκολο.

Αλλά δε σκόπενα να τσακωθώ διψούσα υπερβολικά. Αμέσως μόλις άρχισα να σκέφτομαι το ξερό κάψιμο στο λαιμό μου, αυτό ήταν το μόνο πράγμα που μπορούσα να σκεφτώ. Σίγουρα τα πράγματα χειρότερευαν. Ένιωθα το στόμα μου σαν να ήταν τέσσερις η ώρα ένα απόγευμα του Ιουνίου στην Κοιλιάδα του Θανάτου.*

«Πού;» ρώτησα, σαρώνοντας τα δέντρα ανυπόμονα. Τώρα που είχα δώσει προσοχή στη δίψα μου, έμοιαζε να λερώνει οποιαδήποτε άλλη σκέψη μέσα στο κεφάλι μου, να στάζει μέσα στις πιο ευχάριστες σκέψεις του τρεξίματος και των χειλιών του Έντουαρντ και του φιλιού και... της αβάσταχτης δίψας. Δεν μπορούσα να ξεφύγω απ' αυτήν.

«Στάσου ακίνητη για ένα λεπτό», είπε εκείνος, βάζοντας τα χέρια του ελαφρά στους ώμους μου. Η επιτακτικότητα της δίψας μου υποχώρησε για μια στιγμή με το άγγιγμά του.

«Τώρα κλείσε τα μάτια», μουρμούρισε. Όταν υπάκουσα, σήκωσε το χέρι του στο πρόσωπό μου, χαϊδεύοντας τα ζυγωματικά μου. Ένιωσα την ανάσα μου να επιταχύνεται και περίμενα για λίγο ξανά το κοκκίνισμα που δε θα ερχόταν.

«Άκου», με καθοδήγησε ο Έντουαρντ. «Τι ακούς;»

Τα πάντα, θα μπορούσα να είχα πει την τέλεια φωνή του, την ανάσα του, τα χείλη του που άγγιζαν το ένα το άλλο, καθώς

μιλούσε, τον ψίθυρο των πουλιών που έστρωναν το φτέρωμά τους στις κορυφές των δέντρων, τα γρήγορα καρδιοχτύπια τους, τα φύλλα των σφενταμιών που έξυναν το ένα το άλλο, το αχνό κροτάλισμα των μυρμηγκιών που ακολουθούσαν το ένα το άλλο σε μια μακριά σειρά που ανέβαινε τον κορμό του πιο κοντινού δέντρου. Αλλά ήξερα ότι εννοούσε κάτι συγκεκριμένο, έτσι άφησα τα αυτιά μου να ακούσουν προς τα έξω, ψάχνοντας κάτι διαφορετικό από το μικρό βουητό της ζωής που με περιέβαλλε. Υπήρχε ένα άνοιγμα κοντά μας –ο άνεμος είχε διαφορετικό ήχο, όταν διέσχιζε την έκταση του ακάλυπτου χόρτου– κι ένα μικρό ρυάκι με μια βραχώδη κοίτη. Κι εκεί, κοντά στον ήχο του νερού, ακουγόταν ο παφλασμός από γλώσσες που έπιναν, ο δυνατός πνιχτός ήχος από βαριές καρδιές, πηχτά ρυάκια από αίμα που κυκλοφορούσε...

Ένιωσα τις άκρες του λαιμού μου να έχουν ρουφηχτεί μέσα ακουμπώντας σχεδόν μεταξύ τους.

«Κοντά στο ρυάκι, προς τα βορειοανατολικά;» ρώτησα, με τα μάτια ακόμα κλειστά.

«Ναι». Ο τόνος του ήταν επιδοκμαστικός. «Τώρα... περίμενε ξανά το αεράκι... τι μυρίζεις;»

Κυρίως εκείνον –το παράξενο άρωμά του που έμοιαζε με μέλι, πασχαλιά και λιακάδα. Αλλά επίσης και την πλούσια, γήινη μυρωδιά της μούχλας και των βρύων, το ρετσίνι στα αιθαλή δέντρα, το ζεστό, σχεδόν σαν καρύδι άρωμα των μικρών τρωκτικών που κάθονταν μαζεμένα κάτω από τις ρίζες των δέντρων. Και μετά, πέρα μακριά ξανά, την καθαρή μυρωδιά του νερού, που ήταν εκπληκτικά καθόλου ελκυστικό παρά τη δίψα μου. Επικεντρώθηκα στο νερό και βρήκα τη μυρωδιά που πρέπει να πήγαινε με τον ήχο από τις γλώσσες που έπιναν και την καρδιά που σφυροκοπούσε. Άλλη μια ζεστή μυρωδιά, πλούσια και δριμεία, πιο δυνατή από τις άλλες. Κι όμως δεν ασκούσε καμία έλξη πάνω μου, σχεδόν όπως και το ρυάκι. Σούφρωσα τη μύτη μου.

* Περσόχη με εξαιρετικά αντίξαστες συνθήκες στην Ιρμιο Μαράφι. (σ.τ.μ)

Εκείνος γέλασε πνιχτά. «Το ξέρω –χρειάζεται να το συνηθίσεις λίγο».

«Τρία;» μάντεψα.

«Πέντε. Είναι και δυο ακόμα μέσα στα δέντρα πίσω τους».

«Τι κάνω τώρα;»

Η φωνή του ακούστηκε σαν να χαμογελούσε. «Τι θέλεις να κάνεις;»

Το σκέφτηκα, με τα μάτια ακόμα κλειστά, καθώς άκουγα κι ανέπνεα τη μυρωδιά. Άλλη μια δόση καυτής δίψας εισέβαλλε στη συνείδησή μου, και ξαφνικά η ζεστή, όξινη μυρωδιά δεν ήταν και τόσο απαράδεκτη. Τουλάχιστον θα ήταν κάτι ζεστό και υγρό στο αφυδατωμένο μου στόμα. Τα μάτια μου άνοιξαν απότομα.

«Μην το σκέφτεσαι», πρότεινε εκείνος, καθώς έπαιρνε τα χέρια του από το πρόσωπό μου κι έκανε ένα βήμα πίσω. «Απλώς ακολούθα τα ένστικτά σου».

Άφησα τον εαυτό μου να χαθεί μέσα στη μυρωδιά, μετά βίας έχοντας συναίσθηση της κίνησής μου, καθώς κατέβαινα την κατηφόρα αθόρυβα ως το στενό λιβάδι, όπου κυλούσε το ρυάκι. Το σώμα μου μετακινήθηκε προς τα μπρος αυτομάτως καμπουριάζοντας χαμηλά, έτοιμο να ορμήσει, καθώς δισταζα στην άκρη των δέντρων που ήταν πλαισιωμένα από φτέρες. Έβλεπα ένα μεγάλο αρσενικό ελάφι, με δυο ντουζίνες κέρατα να στεφανώνουν το κεφάλι του, στην άκρη του ρυακιού, και τα σχήματα των άλλων τεσσάρων, με βούλες από τις σκιές, που κατευθύνονταν προς τα ανατολικά μέσα στο δάσος με ένα χαλαρό ρυθμό.

Επικεντρώθηκα στη μυρωδιά του αρσενικού, το ζεστό σημείο στο μαλλιαρό λαιμό του, όπου η ζεστασιά παλλόταν πιο δυνατά. Μόνο είκοσι επτά μέτρα –δύο ή τρία πηδήματα– ανάμεσά μας. Έσφιξα τους μύες μου για το πρώτο άλμα.

Αλλά καθώς οι μύες μου μαζεύτηκαν την ώρα που προετοι-

μαζόμουν, ο άνεμος άλλαξε, φυσώντας πιο δυνατά τώρα, κι από το νότο. Δε σταμάτησα για να σκεφτώ, ορμώντας μέσα από τα δέντρα σε ένα μονοπάτι κάθετο προς το αρχικό μου σχέδιο, τρομάζοντας το ελάφι που ξέφυγε μέσα στο δάσος, τρέχοντας πίσω από ένα καινούριο άρωμα, τόσο ελκυστικό που δεν υπήρχε θέμα επιλογής. Ήταν εξαναγκαστικό.

Η μυρωδιά κυριαρχούσε απόλυτα. Ήμουν προσηλωμένη αποκλειστικά σ' αυτήν, όταν την εντόπισα, νιώθοντας μόνο τη δίψα και τη μυρωδιά που υποσχόταν να τη σβήσει. Η δίψα χειροτέρευσε, τόσο οδυνηρή πια που μπέρδευε όλες τις υπόλοιπες σκέψεις μου κι άρχισε να μου θυμίζει το κάψιμο του δηλητηρίου μέσα στις φλέβες μου.

Ένα μόνο πράγμα υπήρχε που είχε κάποια πιθανότητα να εισβάλλει στην προσήλωσή μου τώρα, ένα ένστικτο πιο δυνατό, πιο πρωταρχικό από την ανάγκη να σβήσω τη δίψα –ήταν το ένστικτο να προστατέψω τον εαυτό μου. Η αυτοσυντήρηση.

Ξαφνικά συνειδητοποίησα ότι κάποιος με ακολουθούσε. Η έλξη της ακαταμάχητης μυρωδιάς πάλευε με την παρόρμηση να γυρίσω και να υπερασπίσω τη λεία μου. Μια φυσαλίδα ήχου φούσκωσε μέσα στο στήθος μου, ενώ τα χείλη μου τραβήχτηκαν προς τα πίσω από μόνα τους για να γυμνώσουν τα δόντια μου προειδοποιητικά. Τα πόδια μου έκοψαν ταχύτητα, καθώς η ανάγκη να προστατέψω τα νώτα μου πάλευε με την επιθυμία να σβήσω τη δίψα μου.

Και τότε άκουσα το διώκτη μου να κερδίζει έδαφος, και η υπεράσπιση υπερίσχυσε. Την ώρα που γύριζα γρήγορα από την άλλη, ο ήχος που ανέβαινε βγήκε από το στόμα μου βίαια.

Το άγριο γρύλισμα, που ερχόταν από το ίδιο μου το στόμα, ήταν τόσο απρόσμενο που με ξάφνιασε. Με αναστάτωσε και καθάρισε το κεφάλι μου για ένα δευτερόλεπτο –η παραζάλη που είχε προκαλέσει η δίψα υποχώρησε, αν και η δίψα συνέ-

χιζε να με καίει.

Ο άνεμος άλλαξε φυσώντας τη μυρωδιά του υγρού χύματος και της βροχής που ερχόταν στο πρόσωπό μου, ελευθερώνοντάς με ακόμα περισσότερο από την παράφορη κατοχή της άλλης μυρωδιάς – μιας μυρωδιάς τόσο νόστιμης που μόνο σε άνθρωπο μπορούσε να ανήκει.

Ο Έντουαρντ δίστασε μερικά μέτρα μακριά, με τα χέρια του σηκωμένα σαν να ήθελε να με αγκαλιάσει – ή να με εμποδίσει. Το πρόσωπό του ήταν αποφασισμένο και προσεχτικό, την ώρα που κοκάλωσα, γεμάτη φρίκη.

Συνειδητοποίησα ότι ήμουν έτοιμη να επιτεθώ σ' εκείνον. Με ένα βίαιο τίναγμα, ίσωσα το κορμί μου εγκαταλείποντας το αμυντικό μου καμπούριασμα. Κράτησα την ανάσα μου, καθώς συγκεντρωνόμουν ξανά, φοβούμενη τη δύναμη του αρώματος που στροβιλιζόταν προς τα πάνω από το νότο.

Εκείνος είδε τη λογική να ξαναγυρίζει στο πρόσωπό μου, κι έκανε ένα βήμα προς τα μπρος, χαμηλώνοντας τα χέρια του.

«Πρέπει να φύγω από δω», είπα μέσα από τα δόντια μου, χρησιμοποιώντας τον αέρα που είχα.

Έκπληξη διαπέρασε το πρόσωπό του. «Μπορείς να φύγεις;»

Δεν είχα χρόνο να τον ρωτήσω τι εννοούσε μ' αυτό. Ήξερα ότι η ικανότητα να σκεφτώ καθαρά θα διαρκούσε μόνο τόσο όσο θα μπορούσα να εμποδίσω τον εαυτό μου να σκεφτεί –

Το έβαλα στα πόδια ξανά, τρέχοντας ίσια προς τα βόρεια, επικεντρώνοντας την προσοχή μου αποκλειστικά στο δυσάρεστο συναίσθημα της στέρησης των αισθήσεων, που έμοιαζε να είναι η μοναδική αντίδραση του σώματός μου στην έλλειψη αέρα. Ο ένας και μοναδικός μου στόχος ήταν να τρέξω αρκετά μακριά, ώστε η μυρωδιά πίσω μου να χαθεί εντελώς. Να γίνει αδύνατο να τη βρω, ακόμα κι αν άλλαξα γνώμη...

Άλλη μια φορά, κατάλαβα ότι με ακολουθούσε κάποιος, αλλά αυτή τη φορά είχα τα λογικά μου. Πάλεψα με το ένστι-

κτο να αναπνεύσω – να χρησιμοποιήσω τις μυρωδιές στον αέρα για να βεβαιωθώ ότι ήταν ο Έντουαρντ. Δε χρειάστηκε να παλέψω πολλή ώρα – αν κι έτρεχα πιο γρήγορα απ' ό,τι ποτέ πριν, περνώντας σαν κομήτης μέσα από το πιο ευθύ μονοπάτι που μπορούσα να βρω μέσα από τα δέντρα, ο Έντουαρντ με πρόλαβε μετά από ένα σύντομο λεπτό.

Μια καινούρια σκέψη μου ήρθε στο νου, και σταμάτησα τελείως, με τα πόδια μου να βγάζουν ρίζες. Ήμουν σίγουρη ότι πρέπει να ήμουν ασφαλής εδώ, αλλά κράτησα την ανάσα μου για καλό και για κακό.

Ο Έντουαρντ πέρασε δίπλα μου σαν αέρας, έκπληκτος από το ξαφνικό μου κοκάλωμα. Έκανε στροφή και βρέθηκε στο πλευρό μου μέσα σε ένα δευτερόλεπτο. Ακούμπησε τα χέρια του στους ώμους μου και κάρφωσε το βλέμμα του στα μάτια μου, με την έκπληξη ακόμα να είναι το κυρίαρχο συναίσθημα στο πρόσωπό του.

«Πώς το έκανες αυτό;» απαίτησε να μάθει.

«Με άφησες να σε κερδίσω πριν, έτσι δεν είναι;» απαίτησα να μάθω κι εγώ με τη σειρά μου, αγνοώντας την ερώτησή του. Κι εγώ που νόμιζα ότι τα πήγαινα τόσο καλά!

Όταν άνοιξα το στόμα μου, μου ήρθε η γεύση του αέρα – τώρα ήταν αμόλυντος, χωρίς κανένα ίχνος του ακαταμάχητου αρώματος για να βασανίσει τη δίψα μου. Πήρα μια επιφυλακτική ανάσα.

Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους και κούνησε το κεφάλι του, αρνούμενος να παρεκκλίνει. «Μπέλλα, πώς το έκανες;»

«Το ότι έφυγα; Κράτησα την ανάσα μου.»

«Μα πώς σταμάτησες να κυνηγάς;»

«Όταν ήρθες από πίσω μου... συγγνώμη γι' αυτό.»

«Γιατί ζητάς συγγνώμη από 'μένα; Εγώ είμαι αυτός που ήμουν φριχτά απρόσεχτος. Υπέθεσα ότι κανένας δε θα ήταν τόσο μακριά από τα μονοπάτια των πεζοπόρων, αλλά έπρεπε να το είχα ελέγξει πρώτα. Τόσο ανόητο λάθος! Εσύ δεν έχεις

κανένα λόγο να ζητάς συγγνώμη».

«Μα σου γρύλισα!» Ένωθα ακόμα φρίκη που σωματικά ήμουν ικανή για μια τέτοια βλασφημία.

«Φυσικά και το έκανες. Αυτό δεν είναι παρά φυσικό. Αλλά δεν μπορώ να καταλάβω πώς έφυγες».

«Τι άλλο μπορούσα να κάνω;» ρώτησα. Η στάση του με μπερδεψε –τι ήθελε να είχε συμβεί; «Θα μπορούσε να είναι κάποιος που ξέρω!»

Με ξάφνιασε, ξαφνικά ξεσπώντας σε ένα σπασμό δυνατού γέλιου, ρίχνοντας το κεφάλι του προς τα πίσω κι αφήνοντας έναν ήχο να αντηχήσει στα δέντρα.

«Γιατί με κοροϊδεύεις;»

Σταμάτησε αμέσως κι έβλεπα ότι ήταν πάλι επιφυλακτικός.

Συγκρατήσου, σκέφτηκα από μέσα μου. Έπρεπε να προσέχω τα νεύρα μου. Σαν να ήμουν νεαρός λυκάνθρωπος παρά βρικολάκας.

«Δε σε κοροϊδεύω, Μπέλλα. Γελάω επειδή έχω πάθει σοκ. Κι έχω πάθει σοκ, επειδή με έχεις καταπλήξει εντελώς».

«Γιατί;»

«Δε θα έπρεπε κανονικά να μπορείς να κάνεις τίποτα απ' όλα αυτά. Δε θα έπρεπε να είσαι τόσο... λογική. Δε θα έπρεπε να μπορείς να στέκεσαι εδώ συζητώντας το αυτό μαζί μου ήρεμα και ψύχραιμα. Και πολύ περισσότερο απ' όλα αυτά, δε θα έπρεπε να μπορείς να σταματήσεις στη μέση του κυνηγιού με τη μυρωδιά του ανθρώπινου αίματος στον αέρα. Ακόμα και οι ώριμοι βρικολάκες δυσκολεύονται μ' αυτό –πάντα είμαστε προσεχτικοί πού κυνηγούμε, ώστε να μη βρεθούμε στο δρόμο του πειρασμού. Μπέλλα, συμπεριφέρεσαι λες και είσαι βρικολάκας εδώ και δεκαετίες αντί για μέρες».

«Α». Μα ήξερα ότι θα ήταν δύσκολο. Γι' αυτό ήμουν τόσο πολύ σε εγρήγορση. Το περίμενα να είναι δύσκολο.

Έβαλε τα χέρια του στο πρόσωπό μου πάλι, και τα μάτια του ήταν γεμάτα απορία. «Και τι δε θα 'δινα για να μπορούσα

να δω μέσα στο μυαλό σου μόνο αυτή τη στιγμή».

Τόσο δυνατά συναισθήματα. Είχα προετοιμαστεί για το πρώτο μέρος, μα όχι γι' αυτό. Ήμουν τόσο σίγουρη ότι δε θα ήταν το ίδιο όταν με άγγιζε. Δηλαδή, για να είμαι ειλικρινής, δεν ήταν το ίδιο.

Ήταν πιο δυνατό.

Σηκώθηκα ψηλά για να σκιαγραφήσω με τα δάχτυλά μου τις επίπεδες επιφάνειες του προσώπου του· τα δάχτυλά μου έμειναν στα χείλη του.

«Νόμιζα ότι δε θα ένιωθα έτσι για πολύ καιρό;» Η αβεβαιότητά μου μετέτρεψε τα λόγια σε ερώτηση. «Μα ακόμα θέλω εμένα».

Εκείνος ανοιγόκλεισε τα μάτια σοκαρισμένος. «Μπορείς να επικεντρωθείς σ' αυτό; Δε νιώθεις αβάσταχτη δίψα;»

Φυσικά και ένιωθα τώρα, τώρα που το είχε αναφέρει ξανά! Προσπάθησα να καταπιώ και μετά αναστέναξα, κλείνοντας τα μάτια μου όπως και πριν για να συγκεντρωθώ. Άφησα τις αισθήσεις μου να απλωθούν μακριά, τοιτωμένη αυτή τη φορά σε περίπτωση άλλης μιας εισβολής του υπέροχου απαγορευμένου αρώματος.

Ο Έντουαρντ άφησε τα χέρια του να πέσουν, χωρίς να αναπνέει καν, ενώ εγώ άκουγα όλο και μακρύτερα μέσα στο πλέγμα της πράσινης ζωής, πιγαίνοντας από μυρωδιά σε μυρωδιά κι από ήχο σε ήχο, ψάχνοντας κάτι όχι εντελώς αποκρουστικό για τη δίψα μου. Υπήρχε κάποια υποψία από κάτι διαφορετικό, ένα αμυδρό μονοπάτι από ίχνη προς την ανατολή...

Τα μάτια μου άνοιξαν αστραπιαία, αλλά ήμουν ακόμα επικεντρωμένη σε πιο οξείες αισθήσεις, καθώς γύρισα κι όρμησα σιωπηλά προς τα ανατολικά. Το έδαφος είχε μια απότομη κλίση προς τα πάνω σχεδόν αμέσως, κι εγώ έτρεχα καμπουριασμένη σε στάση έτοιμη να ορμήσω, κοντά στο έδαφος, καταφεύγοντας στα δέντρα, όταν αυτό ήταν πιο εύκολο. Αισθανόμουν περισσότερο παρά άκουγα τον Έντουαρντ μαζί μου,

που γλιστρούσε σιωπηλά μέσα από τα δέντρα, αφήνοντάς με να πηγαίνω μπροστά.

Η βλάστηση αραιώνει, καθώς ανεβαίναμε πιο πάνω· η μυρωδιά της πίσσας και του ρετσινιού γινόταν όλο και πιο δυνατή, όπως και τα ίχνη που ακολουθούσα –ήταν μια ζεστή μυρωδιά, πιο έντονη από τη μυρωδιά του ελαφιού και πιο ελκυστική. Μερικά ακόμα δευτερόλεπτα κι άκουγα το πνιχτό αλαφροπάτημα τεράστιων ποδιών, πολύ πιο ανεπαίσθητο από το τρίξιμο των οπλών. Ο ήχος ήταν ψηλά –μέσα στα κλαδιά κι όχι στο έδαφος. Αυτομάτως όρμησα κι εγώ μέσα στα κλαδιά, κερδίζοντας τη στρατηγικά πιο ψηλή θέση, στη μέση ενός επιβλητικού ασημένιου ελάτου.

Ο μαλακός πνιχτός ήχος των ποδιών συνέχιζε κλεφτά από κάτω μου τώρα· η πλούσια μυρωδιά ήταν πολύ κοντά. Τα μάτια μου εντόπισαν την κίνηση που συνδεόταν με τον ήχο, και είδα το καστανόξανθο δέρμα του μεγάλου αйлουρου να γλιστράει κατά μήκος του φαρδιού κλαδιού μιας ερυθρελάτης, ακριβώς από κάτω και στ' αριστερά από το σημείο όπου είχα κουρνιαστεί. Ήταν μεγάλος –άνετα τέσσερις φορές το μέγεθός μου. Τα μάτια του ήταν προσηλωμένα στο έδαφος από κάτω· και ο γάτος κυνηγούσε. Έπιασα τη μυρωδιά κάποιου μικρότερου ζώου, άνοστου σε σχέση με το άρωμα της λείας μου, ζαρωμένου μέσα στη λόχη κάτω από το δέντρο. Η ουρά του λιονταριού συσπάστηκε σπασμωδικά, καθώς ετοιμαζόταν να χιμήξει.

Με έναν ελαφρύ πήδο, έσκισα τον αέρα και προσγειώθηκα στο κλαδί του λιονταριού. Εκείνο ένωσε το ξύλο να τρέμει και στριφογύρισε, ουρλιάζοντας έκπληκτο και ατίθασο. Γρατσούνισε με τα νύχια του το κενό ανάμεσά μας με μάτια που άστραφταν από οργή. Μισοτρελαμένη από τη δίψα, αγνόησα τα γυμνωμένα δόντια του και τα τοιγκελωτά του νύχια κι όρμησα πάνω του, ρίχνοντάς μας και τους δυο στο έδαφος.

Δεν ήταν και σπουδαία μάχη.

Τα νύχια του που με έγδερναν είχαν την ίδια επίδραση στο δέρμα μου με δάχτυλα που με χάιδευαν. Τα δόντια του δεν μπορούσαν να βρουν κανένα σημείο να αρπάξουν γερά στον ώμο ή στο λαιμό μου. Το βάρος του δεν ήταν τίποτα. Τα δόντια μου έψαξαν αλάνθαστα το λαιμό του, και η ενστικτώδης αντίστασή του ήταν αξιοθρήνητα αδύναμη ενάντια στη δική μου δύναμη. Τα σαγόνια μου καρφώθηκαν εύκολα πάνω στο ακριβές σημείο όπου συγκεντρωνόταν το θερμό ρεύμα.

Ήταν εξίσου άκοπο όπως το να δαγκώσω βούτυρο. Τα δόντια μου ήταν ατσάλινες λεπίδες· διαπέρασαν το τρίχωμα και το λίπος και τους τένοντες, σαν να μην ήταν εκεί.

Κάτι δεν πήγαινε καλά με τη γεύση, αλλά το αίμα ήταν καυτό και υγρό και ανακούφισε την άγρια δίψα που με έτρωγε, καθώς έπινα με μια μανιώδη φούρια. Οι αντιστάσεις του γάτου γίνονταν όλο και πιο αδύναμες, και τα ουρλιαχτά του πνίγηκαν με ένα γουργουρητό. Η ζέστη του αίματος ακτινοβολούσε απ' όλο μου το σώμα ζεσταίνοντας ακόμα και τις άκρες των δαχτύλων των χεριών μου και των ποδιών μου.

Το λιοντάρι είχε τελειώσει, πριν τελειώσω. Η δίψα φούντωσε πάλι, όταν εκείνο στράγγισε, κι έσπρωξα το κουφάρι του μακριά από το σώμα μου με αηδία. Πώς ήταν δυνατόν να διψάω ακόμα μετά απ' όλο αυτό;

Με ένα τίναγμα σηκώθηκα όρθια με μια γρήγορη κίνηση. Έτσι όπως στεκόμουν, συνειδητοποίησα ότι ήμουν κάπως χάλια. Σκούπισα το πρόσωπό μου στην πίσω μεριά του μπράτσου μου και προσπάθησα να στρώσω το φόρεμά μου. Τα νύχια, που ήταν τόσο αναποτελεσματικά στο δέρμα μου, είχαν μεγαλύτερη επιτυχία με το λεπτό σατέν.

«Χμμ», είπε ο Έντουαρντ. Σήκωσα το βλέμμα για να τον δω ακουμπισμένο αδιάφορα πάνω σε έναν κορμό δέντρου, να με παρακολουθεί με μια σκεπτική έκφραση στο πρόσωπό του.

«Μάλλον θα μπορούσα να το κάνω καλύτερα». Ήμουν γε-

μάτη σκόνη, τα μαλλιά μου είχαν ένα σωρό κόμπους, το φόρεμά μου ήταν λερωμένο με λεκέδες αίματος και είχε γίνει κουρέλια. Ο Έντουαρντ δεν ερχόταν από κυνηγετικές εξορμήσεις δείχνοντας έτσι.

«Τα πήγαινες απολύτως τέλεια», με διαβεβαίωσε. «Απλώς είναι που... ήταν πολύ πιο δύσκολο για μένα να βλέπω απ' ό,τι θα έπρεπε».

Σήκωσα τα φρύδια μου, μπερδεμένη.

«Πάει αντίθετα προς το χαρακτήρα μου» εξήγησε «να σε αφήνω να παλεύεις με λιοντάρια. Με είχε κατακλύσει άγχος όλη την ώρα».

«Ανόητε».

«Το ξέρω. Τα παλιά χούγια δύσκολα ξεχνιούνται. Μου αρέσουν οι βελτιώσεις στο φόρεμά σου, παρ' όλα αυτά».

Αν μπορούσα να κοκκινίσω, θα το είχα κάνει. Άλλαξα θέμα.

«Πατί διψάω ακόμα;»

«Επειδή είσαι νέα».

Αναστέναξα. «Και δεν πιστεύω να υπάρχουν άλλα λιοντάρια του βουνού εδώ κοντά».

«Πολλά ελάφια, παρ' όλα αυτά».

Έκανα μια γκριμάτσα. «Δεν έχουν τόσο ωραία μυρωδιά».

«Φυτοφάγα. Τα σαρκοφάγα μυρίζουν πιο πολύ σαν τους ανθρώπους», εξήγησε.

«Όχι και τόσο σαν τους ανθρώπους», διαφώνησα, προσπαθώντας να μη θυμηθώ.

«Θα μπορούσαμε να γυρίσουμε πίσω», είπε σοβαρά, αλλά τα μάτια του φωτιζόνταν από ένα πειραχτικό ύφος. «Όποιος κι αν ήταν εκεί πέρα, αν ήταν άντρες, πιθανότατα δε θα τους πείραζε καν ο θάνατος, αν ήσουν εσύ αυτή που θα τον έφερνε». Το βλέμμα του σάρωσε ξανά το κατεστραμμένο μου φόρεμα. «Εδώ που τα λέμε, θα πίστευαν ότι είχαν ήδη πεθάνει κι ότι είχαν πάει στον παράδεισο τη στιγμή που θα σε έβλεπαν».

Στριφογύρισα τα μάτια μου και ρουθούνησα. «Πάμε να κυνηγήσουμε κανένα βρομερό χορτοφάγο».

Βρήκαμε ένα μεγάλο κοπάδι ελάφια με διχαλωτά κέρατα, καθώς γυρίζαμε σπίτι τρέχοντας. Αυτή τη φορά κυνήγησε κι αυτός μαζί μου, τώρα που του είχα πάρει τον αέρα. Έριξα ένα μεγάλο αρσενικό ελάφι, ενώ έγινα σχεδόν τόσο χάλια όσο και με το λιοντάρι. Εκείνος είχε αποτελειώσει δύο, πριν εγώ προλάβω να τελειώσω με το πρώτο, χωρίς να μετακινηθεί ούτε μια τρίχα από τα μαλλιά του, χωρίς ούτε ένα λεκέ πάνω στο λευκό του πουκάμισο. Κυνηγήσαμε το σκορπισμένο και έντρομο κοπάδι, αλλά αντί να φάω ξανά, αυτή τη φορά παρακολούθησα προσεχτικά για να δω πώς κατάφερνε να κυνηγά με τόση τάξη.

Όλες τις φορές που ευχήθηκα ο Έντουαρντ να μη χρειάζοταν να με αφήνει πίσω, όταν πήγαινε για κυνήγι, κρυφά ένιωθα και μια μικρή ανακούφιση. Επειδή ήμουν σίγουρη ότι αν το έβλεπα αυτό θα τρόμαζα. Θα ένιωθα φρίκη. Ότι αν τον έβλεπα να κυνηγά, αυτό θα τον έκανε να μοιάζει πραγματικά με βρικόλακα στα μάτια μου.

Φυσικά, ήταν πολύ διαφορετικά από αυτή την οπτική γωνία, όντας βρικόλακας η ίδια. Αλλά αμφέβαλλα ότι ακόμα και από τα ανθρώπινα μάτια μου θα διέφευγε η ομορφιά που υπήρχε εδώ.

Ήταν μια εκπληκτικά αισθησιακή εμπειρία να βλέπω τον Έντουαρντ να κυνηγά. Το απαλό του άλμα ήταν σαν το μαιανδρικό χτύπημα ενός φιδιού· τα χέρια του ήταν τόσο σίγουρα, τόσο δυνατά, ήταν τόσο αδύνατο να τους ξεφύγει κανείς· τα γεμάτα χελιη του ήταν άψογα, καθώς χώριζαν με χάρη πάνω από τα αστραφτερά του δόντια. Ήταν χάρμα. Ένωσα ένα ξαφνικό σκίρτημα και περηφάνιας και επιθυμίας μαζί. Ήταν δικός μου. Τίποτα δε θα μπορούσε ποτέ να με χωρίσει απ' αυτόν τώρα. Ήμουν πολύ δυνατή για να με τραβήξουν μακριά του.

Ήταν πολύ γρήγορος. Γύρισε προς εμένα και κοίταξε γεμάτος περιέργεια τη γεμάτη καμάρι έκφρασή μου.

«Δε διψάς πια;» ρώτησε.

Ανασήκωσα τους ώμους. «Μου απέσπασες την προσοχή. Είσαι πολύ καλύτερος από εμένα».

«Αιώνες εξάσκησης». Χαμογέλασε. Τα μάτια του είχαν μια ανησυχητικά υπέροχη, χρυσαφένια, μελί απόχρωση τώρα.

«Μόνο ένας», τον διόρθωσα.

Εκείνος γέλασε. «Τελείωσες για σήμερα; Ή θέλεις κι άλλο;»

«Τελείωσα, νομίζω». Ένιωθα πολύ χορτασμένη, ακόμα και σκασμένη, εδώ που τα λέμε. Δεν ήμουν σίγουρη πόσο ακόμα υγρό θα χωρούσε μέσα στο σώμα μου. Αλλά το κάψιμο στο λαιμό μου είχε απλώς υποχωρήσει. Αλλά πάλι, γνώριζα ότι αυτή η δίψα ήταν ένα αναπόδραστο κομμάτι της ζωής αυτής.

Και άξιζε τον κόπο.

Ένιωθα ότι είχα τον έλεγχο. Ίσως η αίσθηση της ασφάλειας που είχα να ήταν ψεύτικη, αλλά ένιωθα αρκετά σίγουρη ότι δε θα σκότωνα κανένα σήμερα. Αν μπορούσα να αντισταθώ σε εντελώς θνητούς αγνώστους, δε θα μπορούσα να τα καταφέρω με το λυκάνθρωπο και το μισό-βρικόλακα παιδί που αγαπούσα;

«Θέλω να δω τη Ρένεσμι», είπα. Τώρα που η δίψα μου είχε εξημερωθεί (αν και ούτε κατά διάνοια σβήσει), ήταν δύσκολο να ξεχάσω τις ανησυχίες που είχα νωρίτερα. Ήθελα να συμφιλιώσω την άγνωστη που ήταν κόρη μου μ' εκείνο το πλάσμα που αγαπούσα πριν τρεις μέρες. Ήταν τόσο παράξενο, τόσο λάθος να μην την έχω ακόμα μέσα μου. Απότομα, ένιωσα άδεια και δυσάρεστα.

Άπλωσε το χέρι του προς εμένα. Το έπιασα, και το δέρμα του ήταν πιο ζεστό απ' ό,τι πριν. Το μάγουλό του ήταν αμυδρά αναφοκοκκινισμένο, με τις σκιές κάτω από τα μάτια του να έχουν σχεδόν εξαφανιστεί.

Ήμουν ανίκανη να αντισταθώ στο να χαϊδέψω το πρόσωπό του ξανά. Και ξανά.

Σχεδόν είχα ξεχάσει ότι περίμενα απάντηση σ' αυτό που ζήτησα, καθώς κοίταζα μέσα στα χρυσά του μάτια που τρεμόφεγγαν.

Ήταν σχεδόν εξίσου δύσκολο όσο και το να φύγω μακριά από τη μυρωδιά του ανθρώπινου αίματος, αλλά με κάποιο τρόπο διατήρησα την ανάγκη να είμαι προσεχτική σθεναρά μέσα στο κεφάλι μου, καθώς τεντωνόμουν στις μύτες των ποδιών και τύλιγα τα χέρια μου γύρω του. Απαλά.

Ήταν τόσο διστακτικός στις κινήσεις του' τα χέρια του κλείδωσαν γύρω από τη μέση μου και με τράβηξε σφιχτά πάνω στο σώμα του. Τα χείλη του συνέθλιψαν τα δικά μου, αλλά τα ένιωθα μαλακά. Τα δικά μου χείλη δεν υποχωρούσαν στα δικά του πια' έμεναν σταθερά.

Όπως και πριν, ήταν λες και το άγγιγμα της επιδερμίδας του, των χειλιών του, των χεριών του βούλιαζε περνώντας μέσα από το λείο, σκληρό μου δέρμα ως τα καινούρια μου κόκαλα. Ως τον πυρήνα του κορμιού μου. Δεν είχα φανταστεί ότι θα μπορούσα να τον αγαπήσω περισσότερο απ' ό,τι τον αγαπούσα ήδη.

Το παλιό μου μυαλό δεν μπορούσε να χωρέσει τόση πολλή αγάπη. Η παλιά μου καρδιά δεν ήταν αρκετά δυνατή για να την αντέξει.

Ίσως αυτό ήταν το κομμάτι μου που είχα φέρει μαζί στην καινούρια μου ζωή για να γίνει πιο δυνατό. Όπως η συμπόνια του Κάρλαιλ και η αφοσίωση της Έσμι. Πιθανότατα ποτέ δε θα έκανα τίποτα ενδιαφέρον ή ιδιαίτερο, όπως ο Έντουαρντ, η Άλις κι ο Τζάσπερ. Μπορεί απλώς να αγαπούσα τον Έντουαρντ περισσότερο απ' ό,τι είχε αγαπήσει κανείς κάποιον άλλο στην ιστορία του κόσμου.

Αυτό μπορούσα να το αντέξω.

Θυμόμουν ένα μέρος απ' αυτό –να μπλέκω τα δάχτυλά μου

μέσα στα μαλλιά του, να σκιαγραφώ τις επίπεδες επιφάνειες στο στήθος του— μα άλλα κομμάτια ήταν τόσο καινούρια. Εκείνος ήταν καινούριος. Ήταν μια εντελώς διαφορετική εμπειρία τώρα, που ο Έντουαρντ με φιλούσε τόσο άφοβα, τόσο δυνατά. Ανταποκρίθηκα στην έντασή του, και μετά ξαφνικά πέφταμε.

«Ουπς», είπα, κι εκείνος γέλασε κάτω από το σώμα μου. «Δεν ήθελα να σε ρίξω κάτω έτσι. Είσαι καλά;»

Χάιδεψε το πρόσωπό μου. «Ελαφρώς καλύτερα από καλά». Και μετά μια σαστισμένη έκφραση πέρασε από το πρόσωπό του. «Η Ρένεσμι;» ρώτησε αβέβαια, προσπαθώντας να σιγουρευτεί για το τι ήθελα περισσότερο αυτή τη στιγμή. Μια πολύ δύσκολη ερώτηση για να την απαντήσω, επειδή ήθελα τόσα πολλά πράγματα ταυτοχρόνως.

Καταλάβαινα ότι δεν του ήταν ακριβώς αποκρουστική η ιδέα να αναβάλει το ταξίδι της επιστροφής, και ήταν δύσκολο να σκεφτώ τίποτα άλλο εκτός από το δέρμα του πάνω στο δικό μου —δεν είχαν μείνει και πολλά από εκείνο το φόρεμα. Αλλά η ανάμνηση που είχα από τη Ρένεσμι, πριν και μετά τη γέννα, γινόταν όλο και πιο ονειρική. Πιο απίθανη. Όλες μου οι αναμνήσεις απ' αυτήν ήταν ανθρώπινες αναμνήσεις· μια αύρα ψεύτικης ύπαρξης ήταν συνδεδεμένη μαζί τους. Τίποτα δεν έμοιαζε αληθινό που να μην είχα δει μ' αυτά τα μάτια, που να μην είχα αγγίξει μ' αυτά τα χέρια.

Κάθε λεπτό, η πραγματικότητα εκείνης της μικρής άγνωστης γλιστρούσε όλο και πιο μακριά.

«Η Ρένεσμι», συμφώνησα και σηκώθηκα γρήγορα πάλι όρθια, τραβώντας τον κι αυτόν μαζί μου.

22. ΥΠΟΣΧΕΣΗ

Η σκέψη της Ρένεσμι την έφερε στο προσκήνιο του παράξενου, καινούριου κι ευρύχωρου μυαλού μου, που εύκολα, όμως, αποπροσανατολιζόταν. Τόσα πολλά ερωτήματα.

«Πες μου γι' αυτήν», επέμεινα, καθώς μου έπιασε το χέρι. Το γεγονός ότι κρατιόμασταν δε μας καθυστέρησε σχεδόν καθόλου.

«Δε μοιάζει με τίποτα άλλο στον κόσμο», μου είπε, κι ο ήχος μιας σχεδόν θρησκευτικής αφοσίωσης ακούστηκε ξανά στη φωνή του.

Ένωσα μια διαπεραστική σουβλιά ζήλιας για αυτή την άγνωστη. Εκείνος την ήξερε κι εγώ όχι. Δεν ήταν δίκαιο.

«Πόσο σου μοιάζει; Πόσο μοιάζει σ' εμένα; Ή σ' εμένα όπως ήμουν, εν πάση περιπτώσει».

«Μου φαίνεται ότι έχει πάρει εξίσου κι απ' τους δυο μας».

«Ήταν θερμόαιμη», θυμήθηκα.

«Ναι. Η καρδιά της χτυπά, αν και πάει λίγο πιο γρήγορα απ' ότι ενός ανθρώπου. Και η θερμοκρασία της είναι λίγο πιο ψηλή από το συνηθισμένο. Κοιμάται».

«Αλήθεια;»

«Αρκετά καλά για νεογέννητη. Οι μόνοι γονείς στον κόσμο που δε χρειάζονται ύπνο, και το παιδί μας ήδη κοιμάται όλη τη νύχτα». Γέλασε πνιχτά.

Μου άρεσε ο τρόπος που είπε το παιδί μας. Οι λέξεις την έκαναν πιο αληθινή.

«Τα μάτια της έχουν ακριβώς το δικό σου χρώμα –άρα αυτό δε χάθηκε, τελικά». Μου χαμογέλασε. «Είναι τόσο όμορφα».

«Και τα μέρη του σώματός της που μοιάζουν με αυτά των βρικολάκων;» ρώτησα.

«Το δέρμα της μοιάζει εξίσου αδιαπέραστο με το δικό μας. Όχι ότι θα σκεφτόταν ποτέ κανείς να το δοκιμάσει».

Ανοιγόκλεισα τα μάτια, λιγάκι σοκαρισμένη.

«Φυσικά και δε θα το έκανε κανένας», με διαβεβαίωσε ξανά. «Η διαίτά της... να, προτιμάει να πίνει αίμα. Ο Κάρλα-ιλ συνέχεια προσπαθεί να την πείσει να πει και κάποιο γάλα για μωρά, αλλά δεν το αντέχει. Δεν μπορώ να πω ότι την κατηγορώ –μυρίζει απαίσια ακόμα και για ανθρώπινο φαγητό».

Τον κοίταξα έχοντας μείνει με το στόμα ανοιχτό τώρα. Έτσι όπως τα έλεγε ήταν σαν να έκαναν συζητήσεις. «Να την πείσει;»

«Είναι έξυπνη, σε εκπληκτικό βαθμό, και αναπτύσσεται με έναν απίστευτο ρυθμό. Αν και δε μιλάει –ακόμα– επικοινωνεί αρκετά αποτελεσματικά».

«Δεν. Μιλάει. Ακόμα».

Έκοψε ακόμα περισσότερο ταχύτητα, αφήνοντάς με να το χωνέψω αυτό.

«Τι εννοείς επικοινωνεί αποτελεσματικά;» απαίτησα να μάθω.

«Νομίζω πως θα είναι πιο εύκολο... να το δεις από μόνη σου. Είναι κάπως δύσκολο να το περιγράψω».

Το σκέφτηκα αυτό. Ήξερα ότι υπήρχαν πολλά που χρεια-

ζόμουν να δω από μόνη μου, πριν γίνουν αληθινά. Δεν ήμουν σίγουρη για πόσα ακόμα ήμουν έτοιμη, έτσι άλλαξα θέμα.

«Γιατί είναι ακόμα εδώ ο Τζέικομπ;» ρώτησα. «Πώς το αντέχει; Γιατί να πρέπει;» Ακούστηκε ένα μικρό τρέμουλο στην κουδουνιστή φωνή μου. «Γιατί να πρέπει να υποφέρει κι άλλο;»

«Ο Τζέικομπ δεν υποφέρει», είπε με έναν παράξενο, καινούριο τόνο. «Αν και μπορεί να ήμουν πρόθυμος να αλλάξω την κατάσταση του», πρόσθεσε ο Έντουαρντ μέσα από τα δόντια του.

«Έντουαρντ!» είπα μέσα από τα δόντια μου κι εγώ, τραβώντας τον βίαια για να σταματήσει (και νιώθοντας ένα μικρό σκίρτημα αυταρέσκειας που μπορούσα να το κάνω αυτό). «Πώς μπορείς να το λες αυτό; Ο Τζέικομπ τα άφησε όλα για να μας προστατέψει! Αυτά που τον ανάγκασα να περάσει—!» Ζάρωσα στη θολή ανάμνηση της ντροπής και της ενοχής. Έμοιαζε παράξενο τώρα το ότι τον χρειαζόμουν τόσο πολύ τότε. Αυτή η αίσθηση της απουσίας χωρίς εκείνον κοντά μου είχε σβήσει' πρέπει να ήταν κάποια ανθρώπινη αδυναμία.

«Θα δεις ακριβώς πώς μπορώ να το λέω αυτό», μουρμούρισε ο Έντουαρντ. «Του υποσχέθηκα ότι θα τον άφηνα να εξηγήσει, αλλά αμφιβάλλω αν θα το δεις κι εσύ πολύ διαφορετικά απ' ό,τι το βλέπω εγώ. Φυσικά, συχνά κάνω λάθος σχετικά με τις σκέψεις σου, έτσι δεν είναι;» Σούφρωσε τα χείλη του και μου έριξε μια ματιά.

«Να εξηγήσει τι;»

Ο Έντουαρντ κούνησε το κεφάλι του. «Υποσχέθηκα. Αν και δεν ξέρω αν του χρωστάω τίποτα άλλο πια...» Τα δόντια του έτριξαν.

«Έντουαρντ, δεν καταλαβαίνω». Απογοήτευση και θυμός κατέκλυσαν το κεφάλι μου.

Χάιδεψε το μάγουλό μου και μετά χαμογέλασε απαλά, όταν το πρόσωπό μου μαλάκωσε σε απάντηση, καθώς ο πόθος προς

στιγμή υπερέιχε του εκνευρισμού. «Είναι πιο δύσκολο απ' ό,τι το κάνεις να φαίνεται, το ξέρω. Το θυμάμαι».

«Δε μου αρέσει να νιώθω μπερδεμένη».

«Το ξέρω. Γι' αυτό πάμε σπίτι, για να τα δεις όλα από κοντά». Τα μάτια του σάρωσαν τα απομεινάρια του φορέματός μου, την ώρα που ανέφερε το γυρισμό στο σπίτι, και κατσούφιασε. «Χμμ». Μετά από μισό δευτερόλεπτο σκέψης, ξεκούμπωσε το λευκό πουκάμισό του και μου το κράτησε για να περάσω τα μπράτσα μου μέσα στα μανίκια.

«Τόσο χάλια;»

Χαμογέλασε.

Γλίστρησα τα μπράτσα μέσα στα μανίκια του και μετά το κούμπωσα γρήγορα πάνω από το κουρελιασμένο μου κοντό φουστανάκι. Φυσικά, έτσι αυτός έμεινε χωρίς πουκάμισο, και αυτό ήταν αδύνατο να μη μου τραβήξει την προσοχή.

«Παραβγαίνουμε;» είπα και μετά τον προειδοποίησα: «Μην μ' αφήσεις να κερδίσω αυτή τη φορά».

Άφησε το χέρι μου και χαμογέλασε πλατιά. «Με τη δική σου εκκίνηση...»

Το να βρω το δρόμο για το νέο μου σπίτι ήταν πιο απλό απ' ό,τι το να κατέβω το δρόμο του Τσάρλι για να επιστρέψω στο παλιό. Η μυρωδιά μας άφησε ένα ξεκάθαρο μονοπάτι από ίχνη που ήταν εύκολο να το ακολουθήσω, ακόμα και τρέχοντας όσο πιο γρήγορα μπορούσα.

Ο Έντουαρντ με είχε περάσει, μέχρι να φτάσουμε στο ποτάμι. Το ρίσκαρα και πήδηξα νωρίς, προσπαθώντας να χρησιμοποιήσω την επιπλέον δύναμή μου για να κερδίσω.

«Χα!» πανηγύρισα, όταν άκουσα τα πόδια μου να αγγίζουν το χορτάρι πρώτη.

Στήνοντας αυτί για να ακούσω την προσγειώσή του, άκουσα κάτι που δεν περίμενα. Κάτι δυνατό και πάρα πολύ κοντινό. Μια καρδιά που χτυπούσε πνιχτά.

Ο Έντουαρντ ήταν δίπλα μου το ίδιο δευτερόλεπτο, τα χέ-

ρια του σφίχτηκαν με δύναμη στο πάνω μέρος των μπράτσων μου.

«Μην αναπνέεις», με προειδοποίησε με επείγοντα τόνο.

Προσπάθησα να μην πανικοβληθώ, καθώς πάγωσα στη μέση της ανάσας μου. Τα μάτια μου ήταν το μόνο πράγμα που κινείτο, γυρίζοντας ενστικτωδώς για να βρουν την πηγή του ήχου.

Ο Τζέικομπ στεκόταν στο όριο, όπου το δάσος άγγιζε το γρασίδι των Κάλεν, με τα μπράτσα του σταυρωμένα στο σώμα του, με το σαγόνι του σφιγμένο δυνατά. Αόρατες μέσα στο δάσος πίσω του, άκουγα τώρα δύο πιο μεγάλες καρδιές, και τον αμυδρό ήχο από τις φτέρες που θρυμματίζονταν κάτω από τα τεράστια πόδια ζώων που περπατούσαν.

«Προσεχτικά, Τζέικομπ», είπε ο Έντουαρντ. Η ανησυχία στη φωνή του αντήχησε και σε ένα γρύλισμα μέσα από το δάσος. «Ίσως αυτός να μην είναι ο καλύτερος τρόπος...»

«Πιστεύεις ότι θα ήταν καλύτερα να την αφήσεις πρώτα κοντά στο μωρό;» διέκοψε ο Τζέικομπ. «Είναι πιο ασφαλές να δεις πώς τα πάει η Μπέλλα μαζί μου. Εγώ επουλώνομαι γρήγορα».

Αυτό ήταν δοκιμασία; Για να δούμε αν θα μπορούσα να μη σκοτώσω τον Τζέικομπ, πριν προσπαθήσω να μη σκοτώσω τη Ρένεσμι; Ένωσα αηδία με τον πιο παράξενο τρόπο – δεν είχε καμία σχέση με το στομάχι μου, μόνο με το μυαλό μου. Αυτή η ιδέα ήταν του Έντουαρντ;

Έριξα μια γρήγορη ματιά στο πρόσωπό του με αγωνία' ο Έντουαρντ έμοιαζε να συλλογίζεται για μια στιγμή, και μετά η έκφρασή του συσπάστηκε από την ανησυχία για κάτι άλλο. Ανασήκωσε τους ώμους, και υπήρχε μια υποβόσκουσα εχθρικήτητα στη φωνή του, όταν είπε: «Δικός σου είναι ο λαιμός, υποθέτω».

Το γρύλισμα μέσα από το δάσος ήταν οργισμένο αυτή τη φορά' η Λία, χωρίς αμφιβολία.

Τι είχε πάθει ο Έντουαρντ; Μετά απ' όλα όσα είχαμε περάσει, δε θα έπρεπε να μπορεί να δείξει κάποια καλοσύνη για τον καλύτερό μου φίλο; Νόμιζα –ίσως ανόητα– ότι ο Έντουαρντ ήταν, κατά κάποιο τρόπο, κι αυτός φίλος του Τζέικομπ τώρα. Πρέπει να τους είχα παρεξηγήσει.

Μα τι έκανε ο Τζέικομπ τώρα; Γιατί να προσφέρει τον εαυτό του σαν πείραμα για χάρη της Ρένεσμι;

Δε μου φαινόταν καθόλου λογικό. Ακόμα κι αν η φίλια μας είχε επιζήσει...

Και καθώς τα μάτια μου διασταυρώθηκαν με τα μάτια του Τζέικομπ τώρα, πίστεψα ότι ίσως να είχε επιζήσει. Ακόμα έμοιαζε με τον καλύτερό μου φίλο. Αλλά δεν ήταν αυτός που είχε αλλάξει. Εγώ πώς του φαινόμουν;

Τότε χαμογέλασε μ' εκείνο το γνωστό του χαμόγελο, το χαμόγελο ενός συγγενούς πνεύματος, και ήμουν σίγουρη ότι η φίλια μας είχε μείνει ανέπαφη. Ήταν όπως παλιά, όταν κάναμε παρέα περνώντας χρόνο στο αυτοσχέδιο γκαράζ του, απλώς δυο φίλοι που σκότωναν την ώρα τους. Εύκολο και φυσιολογικό. Και πάλι, παρατήρησα ότι η παράξενη ανάγκη που ένιωθα γι' αυτόν πριν μεταμορφωθεί είχε σβήσει εντελώς. Ήταν απλώς φίλος μου, όπως έπρεπε να είναι.

Ακόμα, όμως, δε φαινόταν καθόλου λογικό αυτό που έκανε τώρα. Ήταν στ' αλήθεια τόσο αλτρουιστής που θα προσπαθούσε να με προστατέψει –με την ίδια του τη ζωή– από το να κάνω κάτι στο κλάσμα του δευτερολέπτου, που θα έχανα την αυτοκυριαρχία μου, για το οποίο θα μετάνιωνα οδυνηρά για πάντα; Αυτό ξεπερνούσε κατά πολύ την απλή ανοχή αυτού που είχα γίνει ή απλώς την ικανότητά του να παραμείνει φίλος μου με ένα θαυμαστό τρόπο. Ο Τζέικομπ ήταν ένας από τους καλύτερους ανθρώπους που είχα γνωρίσει ποτέ, αλλά αυτό έμοιαζε υπερβολικό για να το δεχτώ από οποιονδήποτε.

Το χαμόγελό του πλάτυνε, και αναρίγησε ελαφρώς. «Πρέπει να το πω, Μπελς. Είσαι σκέτο φρικικό».

Χαμογέλασα κι εγώ, ακολουθώντας εύκολα την παλιά συνήθεια. Αυτή ήταν μια πλευρά του που καταλάβαινα.

Ο Έντουαρντ γρύλισε. «Πρόσεχε, κοπρίτη».

Ο αέρας φύσηξε από πίσω μου και γρήγορα γέμισα τα πνευμόνια μου με τον ασφαλή αέρα, ώστε να μπορέσω να μιλήσω. «Όχι, έχει δίκιο. Τα μάτια είναι πράγματι τρομακτικά, έτσι δεν είναι;»

«Σούπερ-ανατριχιαστικά. Αλλά δεν είναι και τόσο χάλια όσο περίμενα».

«Θεέ μου –σ' ευχαριστώ για το φοβερό κομπλιμέντο!»

Στριφογύρισε τα μάτια του. «Ξέρεις τι εννοώ. Μοιάζεις ακόμα με τον εαυτό σου –κάπως. Μπορεί να μην είναι τόσο η εμφάνιση όσο το ότι... είσαι η Μπέλλα. Δεν πίστευα ότι θα ένιωθα πως είσαι ακόμα εδώ». Μου χαμογέλασε ξανά χωρίς ίχνος πικρίας ή αγανάκτησης πουθενά στο πρόσωπό του. Μετά γέλασε πνιχτά και είπε: «Τελοςπάντων, μάλλον θα τα συνηθίσω τα μάτια σε λίγο».

«Θα τα συνηθίσεις;» ρώτησα μπερδεμένη. Ήταν υπέροχο που ήμασταν ακόμα φίλοι, αλλά δεν ήταν ότι θα περνούσαμε και πολύ χρόνο μαζί.

Η πιο παράξενη έκφραση πέρασε από το πρόσωπό του, σβήνοντας το χαμόγελο. Ήταν σχεδόν... ένοχη; Μετά τα μάτια του κινήθηκαν προς τον Έντουαρντ.

«Ευχαριστώ», είπε. «Δεν ήξερα αν θα μπορούσες να μην της το πεις, είτε το υποσχέθηκες είτε όχι. Συνήθως, της δίνεις αυτό που θέλει».

«Μπορεί να ελπίζω ότι θα εκνευριστεί και θα σου κόψει το κεφάλι», πρότεινε ο Έντουαρντ.

Ο Τζέικομπ ρουθούνησε.

«Τι τρέχει; Εσείς οι δυο μου κρατάτε μυστικά;» απαίτησα να μάθω με δυσπιστία.

«Θα σου εξηγήσω αργότερα», είπε ο Τζέικομπ συνεσταλμένα –σαν να μην το έκανε σκόπιμα. Μετά άλλαξε θέμα.

«Πρώτα, ας ξεκινήσουμε την παράσταση». Το χαμόγελό του ήταν μια πρόκληση τώρα, καθώς άρχισε να περπατάει αργά προς τα μπρος.

Ακουστήκε ένα κλαψούρισμα διαμαρτυρίας πίσω του, και μετά το γκρίζο σώμα της Λία βγήκε γλιστρώντας μέσα από τα δέντρα πίσω του. Ο ψηλότερος Σεθ, στο χρώμα της άμμου, ήταν ακριβώς από πίσω της.

«Ηρεμήστε, παιδιά», είπε ο Τζέικομπ. «Μην ανακατεύετε».

Χαιρόμουν που δεν τον άκουσαν, αλλά τον ακολούθησαν μονάχα λιγάκι πιο αργά.

Ο αέρας είχε κοπάσει τώρα· δε θα έπαιρνε τη μυρωδιά του μακριά μου.

Έφτασε αρκετά κοντά, ώστε να νιώθω τη ζέστη του κορμίου του στον αέρα ανάμεσά μας. Ένιωσα ένα κάψιμο στο λαιμό ως αντίδραση.

«Έλα, Μπέλς. Κάνε το χειρότερό σου».

Η Λία σύριξε.

Δεν ήθελα να αναπνεύσω. Δεν ήταν σωστό να εκμεταλλευτώ με τόσο επικίνδυνο τρόπο τον Τζέικομπ, ακόμα κι αν αυτός ήταν που προσφέρθηκε. Αλλά δεν μπορούσα να ξεφύγω από τη λογική αυτή. Πώς αλλιώς θα ήμουν σίγουρη ότι δε θα έκανα κακό στη Ρένεσμι;

«Αρχίζω και γερνάω, Μπέλλα», με πείραξε ο Τζέικομπ. «Εντάξει, όχι στην πραγματικότητα, αλλά καταλαβαίνεις τι θέλω να πω. Έλα τώρα, πάρε μια τζούρα αέρα».

«Κράτα με», είπα στον Έντουαρντ, ζαρώνοντας πίσω μέσα στο στήθος του.

Τα χέρια του σφίχτηκαν πάνω στα μπράτσα μου.

Έσφιξα τους μύες μου, ώστε να μείνουν ακίνητοι, ελπίζοντας ότι θα μπορούσα να τους κρατήσω κοκαλωμένους. Αποφάσισα ότι θα τα πήγαινα τόσο καλά όσο και στο κυνήγι. Στη χειρότερη περίπτωση, θα σταματούσα να αναπνέω και θα το

έβαζα στα πόδια. Αγχωμένα, πήρα μια μικρή ανάσα μέσα από τη μύτη, προετοιμασμένη για οτιδήποτε.

Πόνεσε λιγάκι, αλλά ένιωθα ήδη ένα αδύναμο κάψιμο στο λαιμό μου, έτσι κι αλλιώς. Ο Τζέικομπ δεν μύριζε και πολύ περισσότερο σαν άνθρωπος απ' ό,τι το λιοντάρι του βουνού. Υπήρχε κάτι στο αίμα του που μου θύμιζε ζώο, που αμέσως μου φάνηκε αποκρουστικό. Αν και ο δυνατός, υγρός ήχος της καρδιάς του ήταν ελκυστικός, η μυρωδιά που τον συνόδευε έκανε τη μύτη μου να σουφρώσει. Ήταν πιο εύκολο, εδώ που τα λέμε, λόγω της μυρωδιάς να ελέγξω την αντίδρασή μου στον ήχο και τη ζέστη του παλλόμενου αιματός του.

Πήρα άλλη μια ανάσα και χαλάρωσα. «Χα. Τώρα καταλαβαίνω τι έλεγαν όλοι για 'σένα. Βρομάς, Τζέικομπ».

Ο Έντουαρντ ξέσπασε σε γέλια· τα χέρια του γλίστρησαν από τους ώμους μου για να τυλιχτούν γύρω από τη μέση μου. Ο Σεθ χαχάνισε χαμηλόφωνα γαβγίζοντας εν χορώ με τον Έντουαρντ· ήρθε λίγο πιο κοντά, ενώ η Λία έκανε αρκετά βήματα προς τα πίσω. Και τότε συνειδητοποίησα ότι είχα κι άλλο κοινό, όταν άκουσα το χαμηλό, ξεκάθαρο χάχανο του Έμετ, πνιχτό ελαφρώς, εξαιτίας του γυάλινου τοίχου που ήταν ανάμεσά μας.

«Κοίτα ποιος μιλάει», είπε ο Τζέικομπ, βουλώνοντας θεατρικά τη μύτη του. Το πρόσωπό του δε σούφρωσε καθόλου, ενώ ο Έντουαρντ με είχε αγκαλιά, ούτε καν όταν ο Έντουαρντ έγινε πάλι σοβαρός και ψιθύρισε στ' αντί μου: «Σ' αγαπώ». Ο Τζέικομπ απλώς συνέχισε να χαμογελά. Αυτό με έκανε να νιώσω γεμάτη ελπίδα ότι τα πράγματα θα πήγαιναν καλά ανάμεσά μας, έτσι όπως δεν είχε γίνει εδώ και πολύ καιρό τώρα. Ίσως τώρα να μπορούσα αληθινά να είμαι φίλη του, εφόσον τον αηδίαζα σωματικά αρκετά, ώστε να μην μπορεί να με αγαπάει με τον ίδιο τρόπο όπως πριν. Μπορεί αυτό να ήταν το μόνο που χρειαζόταν.

«Εντάξει, λοιπόν, πέρασα, έτσι;» είπα. «Τώρα θα μου πεί-

τε τι είναι αυτό το μεγάλο μυστικό;»

Η έκφραση του Τζέικομπ έγινε πολύ αγχωμένη. «Δεν είναι τίποτα για το οποίο πρέπει να ανησυχείς αυτή τη στιγμή...»

Άκουσα τον Έμετ να γελάει πάλι πνιχτά – ένας ήχος ανυπομονησίας.

Θα επέμενα, αλλά καθώς άκουσα τον Έμετ, άκουσα κι άλλους ήχους. Επτά ανθρώπους που ανέπνεαν. Ένα ζευγάρι πνεύμονες που λειτουργούσαν πιο γρήγορα από τους άλλους. Μόνο μια καρδιά που πετάριζε σαν τα φτερά ενός πουλιού, ανάλαφρη και γρήγορη.

Η προσοχή μου αποσπάστηκε εντελώς. Η κόρη μου ήταν ακριβώς από την άλλη μεριά του γυάλινου τοίχου. Δεν μπορούσα να τη δω – το φως αντανακλούσε στα κατοπτρικά παράθυρα σαν να ήταν καθρέφτες. Έβλεπα μόνο τον εαυτό μου, και φαινόμουν πολύ παράξενη – τόσο λευκή και ακίνητη – σε σύγκριση με τον Τζέικομπ. Ή, σε σύγκριση με τον Έντουαρντ, έδειχνα ακριβώς όπως έπρεπε.

«Ρένεσμι», ψιθύρισα. Το άγχος με έκανε πάλι να κοκαλώσω σαν άγαλμα. Η Ρένεσμι δε θα μύριζε σαν ζώο. Θα την έβαζα σε κίνδυνο;

«Έλα να δεις», μουρμούρισε ο Έντουαρντ. «Ξέρω ότι το αντέχεις».

«Θα με βοηθήσεις;» ψιθύρισα μέσα από τα ακίνητα χείλη μου.

«Φυσικά θα σε βοηθήσω».

«Κι ο Έμετ κι ο Τζάσπερ – για καλό και για κακό;»

«Θα σε φροντίσουμε, Μπέλλα. Μην ανησυχείς, θα είμαστε έτοιμοι. Κανένας μας δε θα έβαζε σε κίνδυνο τη ζωή της Ρένεσμι. Νομίζω πως θα σε εκπλήξει το πόσο πολύ μας σέρνει όλους από τη μύτη, τραβώντας μας με τα μικρά της δαχτυλάκια. Θα είναι απολύτως ασφαλής, ό,τι κι αν γίνει».

Η λαχτάρα μου να τη δω, να καταλάβω τη λατρεία στη φωνή του, έσπασε την παγωμένη μου στάση. Έκανα ένα βήμα

μπροστά.

Και τότε ο Τζέικομπ μπήκε στη μέση, ενώ το πρόσωπό του ήταν μια μάσκα ανησυχίας.

«Είσαι σίγουρη, βδέλλα;» απαίτησε να μάθει από τον Έντουαρντ, με φωνή σχεδόν ικετευτική. Δεν τον είχα ακούσει ποτέ να μιλάει στον Έντουαρντ μ' αυτό τον τρόπο. «Δε μου αρέσει αυτό. Ίσως θα ήταν καλύτερα να περιμένει –»

«Έκανες το πείραμά σου, Τζέικομπ».

Το πείραμα ήταν του Τζέικομπ;

«Μα –», πήγε να πει ο Τζέικομπ.

«Δεν έχει μα», είπε ο Έντουαρντ ξαφνικά φουρκισμένος. «Η Μπέλλα χρειάζεται να δει την κόρη μας. Φύγε από τη μέση».

Ο Τζέικομπ μου έριξε ένα παράξενο, τρελαμένο βλέμμα και μετά γύρισε από την άλλη και σχεδόν μπήκε στο σπίτι μπροστά μας τρέχοντας.

Ο Έντουαρντ γρύλισε.

Δεν μπορούσα να βγάλω νόημα από την αντιπαράθεσή τους, και δεν μπορούσα να συγκεντρωθώ σ' αυτήν, εξάλλου. Σκεφτόμουν μόνο το θολό παιδί στη μνήμη μου και πάλευα με τη θολότητα, για να θυμηθώ ακριβώς το πρόσωπό της.

«Πάμε;» είπε ο Έντουαρντ, με φωνή απαλή ξανά.

Έγνεψα με νευρικότητα.

Μου έπιασε το χέρι σφιχτά και προχώρησε μπροστά οδηγώντας με μέσα στο σπίτι.

Με περίμεναν σε μια χαμογελαστή γραμμή που ήταν εκεί και για καλωσόρισμα και για προστασία. Η Ρόζαλι ήταν αρκετά βήματα πιο πίσω από τους υπόλοιπους, κοντά στην είσοδο. Ήταν μόνη, ώσπου ο Τζέικομπ πήγε κοντά της και μετά στάθηκε μπροστά της, πιο κοντά απ' ό,τι ήταν φυσιολογικό. Αυτή η εγγύτητα δεν έδειχνε καμία άνεση – και οι δυο τους φαίνονταν να αποτραβιούνται ο ένας από τον άλλο.

Κάποιο πολύ μικρό ανθρωπάκι έγερνε προς τα μπρος από

την αγκαλιά της Ρόζαλι, κρυφοκοιτώντας γύρω από τον Τζέικομπ. Αμέσως, είχε την απόλυτη προσοχή μου, κάθε μου σκέψη, με έναν τρόπο που κανένας ποτέ δεν τα είχε κάνει δικά του από τη στιγμή που άνοιξα τα μάτια μου.

«Ήμουν αναίσθητη δυο μέρες;» είπα με μια πνιχτή κραυγή γεμάτη δυσπιστία.

Το άγνωστο παιδί στα χέρια της έπρεπε να είναι εβδομάδων, αν όχι μηνών. Ίσως ήταν δυο φορές σαν το μωρό στη θολή μου μνήμη, κι έμοιαζε να στηρίζεται από μόνη της με ευκολία, καθώς τεντώθηκε προς εμένα. Τα λαμπερά μαλλιά της στο χρώμα του μπρούτζου έπεφταν μπουκλίτσες πιο κάτω από τους ώμους της. Τα σοκολατένια μάτια της με περιεργάζονταν με ένα ενδιαφέρον που δεν ήταν καθόλου παιδικό – ήταν ενήλικο, συνειδητοποιημένο κι ευφυές. Σήκωσε το ένα χέρι, τεντώνοντάς το προς την κατεύθυνσή μου για μια στιγμή, και μετά το τράβηξε πάλι πίσω για να αγγίξει το λαιμό της Ρόζαλι.

Αν το πρόσωπό της δεν ήταν εκπληκτικά όμορφο και άψογο, δε θα πίστευα ότι ήταν το ίδιο παιδί. Το δικό μου παιδί.

Αλλά είχε πάρει από τον Έντουαρντ τα χαρακτηριστικά της κι από μένα το χρώμα των ματιών και των μάγουλων. Ακόμα κι ο Τσάρλι είχε ένα μερίδιο στις πυκνές της μπούκλες, αν και το χρώμα τους ήταν ίδιο μ' εκείνο του Έντουαρντ. Έπρεπε να είναι δικιά μας. Αδύνατο, κι όμως αληθινό.

Το γεγονός ότι είδα αυτό το απρόσμενο μικρό ανθρωπάκι δεν την έκανε πιο αληθινή, παρ' όλα αυτά. Την έκανε μονάχα περισσότερο φανταστική.

Η Ρόζαλι χτύπησε χαϊδευτικά το χέρι πάνω στο λαιμό της και μουρμούρισε: «Ναι, αυτή είναι».

Τα μάτια της Ρένεσμι έμειναν καρφωμένα στα δικά μου. Μετά, όπως είχε κάνει και μόλις δευτερόλεπτα μετά τη βίαια γέννησή της, μου χαμογέλασε. Μια αστραφτερή οδοντοστοιχία από μικρά, τέλεια, λευκά δόντια.

Με μια ζαλάδα μέσα μου, έκανα ένα μικρό βήμα προς τα

μπρος.

Όλοι κινήθηκαν γρήγορα.

Ο Έμετ κι ο Τζάσπερ βρέθηκαν ακριβώς μπροστά μου, με τους ώμους τους ενωμένους, τα χέρια τους έτοιμα. Ο Έντουαρντ με άρπαξε από πίσω, με δάχτυλα σφιχτά ξανά στο πάνω μέρος των μπράτσων μου. Ακόμα κι ο Κάρλαϊλ με την Έσμι προχώρησαν για να σταθούν στο πλευρό του Έμετ και του Τζάσπερ, ενώ η Ρόζαλι οπισθοχώρησε προς την πόρτα, με τα χέρια της να σφίγγουν δυνατά τη Ρένεσμι. Ο Τζέικομπ μετακινήθηκε κι αυτός, κρατώντας την προστατευτική του στάση μπροστά τους.

Η Άλις ήταν η μόνη που έμεινε στη θέση της.

«Ω, δείξτε και λιγάκι πίστη στην Μπέλλα», τους επέπληξε. «Δε θα έκανε τίποτα. Κι εσείς θα θέλατε να ριζετε μια ματιά από πιο κοντά».

Η Άλις είχε δίκιο. Είχα τον έλεγχο. Ήμουν προετοιμασμένη για οτιδήποτε –για μια μυρωδιά τόσο απίστευτα επίμονη όσο και η μυρωδιά των ανθρώπων στο δάσος. Ο πειρασμός εδώ δεν μπορούσε να συγκριθεί, στην πραγματικότητα. Το άρωμα της Ρένεσμι ήταν εντελώς ισορροπημένο ακριβώς στα όρια ανάμεσα στη μυρωδιά του πιο υπέροχου αρώματος και τη μυρωδιά του πιο εύγευστου φαγητού. Υπήρχε αρκετή από τη γλυκιά μυρωδιά του βρικολακα για να εμποδίσει το ανθρώπινο στοιχείο να γίνει ακαταμάχητο.

Το άντεχα. Ήμουν σίγουρη.

«Είμαι εντάξει», υποσχέθηκα χτυπώντας χαϊδευτικά το χέρι του Έντουαρντ στο μπράτσο μου. Μετά δίστασα και πρόσθεσα: «Ωστόσο, μην απομακρυνθείς, για καλό και για κακό».

Τα μάτια του Τζάσπερ ήταν σφιγμένα, συγκεντρωμένα. Το ήξερα ότι απορροφούσε τη συναισθηματική μου κατάσταση, και προσπάθησα να αποκτήσω μια σταθερή ψυχραιμία. Ένωσα τον Έντουαρντ να ελευθερώνει τα μπράτσα μου, καθώς

διάβαζε την εκτίμηση του Τζάσπερ. Αλλά, παρόλο που ο Τζάσπερ με ένωθε από πρώτο χέρι, δε φαινόταν το ίδιο σίγουρος.

Όταν άκουσε τη φωνή μου, το υπερβολικά συνειδητοποιημένο παιδί άρχισε να παλεύει μέσα στην αγκαλιά της Ρόζαλι, απλώνοντας τα χέρια της προς εμένα. Με κάποιο τρόπο, η έκφρασή της κατάφερνε να δείχνει ανυπόμονη.

«Τζαζ, Εμ, αφήστε μας να περάσουμε. Η Μπέλλα έχει τον έλεγχο».

«Έντουαρντ, το ρίσκο –», είπε ο Τζάσπερ.

«Ελάχιστο. Άκου, Τζάσπερ –στο κυνήγι έπιασε τη μυριδιά μερικών πεζοπόρων που βρέθηκαν στο λάθος σημείο τη λάθος ώρα...»

Άκουσα τον Κάρλαϊλ να παίρνει μια σοκαρισμένη ανάσα. Το πρόσωπο της Έσμι ξαφνικά ήταν γεμάτο ανησυχία μπλεγμένη με συμπόνια. Τα μάτια του Τζάσπερ γούρλωσαν, αλλά κούνησε το κεφάλι του πολύ ελαφρά, λες και τα λόγια του Έντουαρντ απάντησαν σε κάποια ερωτήματα στο κεφάλι του. Το στόμα του Τζέικομπ ζάρωσε κάνοντας μια γκριμάτσα αηδίας. Ο Έμετ ανασήκωσε τους ώμους. Η Ρόζαλι έμοιαζε ακόμα λιγότερο ανήσυχη από τον Έμετ, καθώς προσπαθούσε να κρατήσει το παιδί που πάλευε μέσα στην αγκαλιά της.

Η έκφραση της Άλις μου έλεγε ότι δεν την είχα ξεγελάσει. Τα ζαρωμένα της μάτια, εστιασμένα με φλεγόμενη ένταση στο δανεικό μου πουκάμισο, έμοιαζαν περισσότερο ανήσυχα γι' αυτό που είχα κάνει στο φόρεμά μου παρά για οτιδήποτε άλλο.

«Έντουαρντ!» τον επέπληξε ο Κάρλαϊλ. «Πώς μπόρεσες να φανείς τόσο ανεύθυνος;»

«Το ξέρω, Κάρλαϊλ, το ξέρω. Φέρθηκα εντελώς ανόητα. Έπρεπε να αφιερώσω χρόνο, για να βεβαιωθώ ότι θα είμαστε σε ασφαλή ζώνη, πριν την αφήσω ελεύθερη».

«Έντουαρντ», ψέλλισα, νιώθοντας ντροπή εξαιτίας του

τρόπου που με κοιτούσαν. Ήταν σαν να προσπαθούσαν να βουν ένα πιο έντονο κόκκινο μέσα στα μάτια μου.

«Έχει απόλυτο δίκιο που με μαλώνει, Μπέλλα», είπε ο Έντουαρντ με ένα χαμόγελο. «Έκανα ένα τεράστιο λάθος. Το γεγονός ότι είσαι πιο δυνατή απ' οποιονδήποτε άλλο έχω γνωρίσει ποτέ δεν το αλλάζει αυτό».

Η Άλις στριφογύρισε τα μάτια της. «Πολύ αστείο, Έντουαρντ».

«Δεν αστειεύομαι. Εξηγούσα στον Τζάσπερ, γιατί ξέρω ότι η Μπέλλα μπορεί να το χειριστεί αυτό. Δε φταίω εγώ που όλοι βιάστηκαν να βγάλουν συμπεράσματα».

«Στάσου», είπε ο Τζάσπερ με μια πνιχτή κραυγή. «Δεν επιτέθηκε στους ανθρώπους;»

«Πήγε να τους επιτεθεί», είπε ο Έντουαρντ, εμφανώς διασκεδάζοντάς το. Έτριξα τα δόντια μου. «Ήταν απόλυτα συγκεντρωμένη στο κυνήγι».

«Τι συνέβη;» διέκοψε ο Κάρλαϊλ. Τα μάτια του ξαφνικά έλαμπαν, με ένα εκπληκτο χαμόγελο να αρχίζει να σχηματίζεται στο πρόσωπό του. Μου θύμισε πώς ήταν προηγουμένως, όταν χρειαζόταν τις λεπτομέρειες της εμπειρίας της μεταμόρφωσής μου. Ο ενθουσιασμός των καινούριων πληροφοριών.

Ο Έντουαρντ έγειρε προς το μέρος του, γεμάτος ζωντάνια. «Με άκουσε που ήμουν πίσω της και αντέδρασε αμυντικά. Αμέσως μόλις η καταδίωξή μου έσπασε τη συγκέντρωσή της, σταμάτησε απότομα. Δεν έχω δει ποτέ κάτι που να της μοιάζει. Συνειδητοποίησε αμέσως τι συνέβαινε, και μετά... κράτησε την αναπνοή της και έφυγε».

«Πω πω», μουρμούρισε ο Έμετ. «Σοβαρά;»

«Δεν τα λέει σωστά», μουρμούρισα εγώ, νιώθοντας περισσότερο ντροπή από πριν. «Παρέλειψε το κομμάτι που του γρύλισα».

«Έπεσε ξύλο;» ρώτησε ο Έμετ με ενθουσιασμό.

«Όχι! Φυσικά και όχι».

«Όχι, αλήθεια; Δεν του επιτέθηκες;»

«Έμετ!» διαμαρτυρήθηκα.

«Ω, τι κρίμα!» γκρίνιαξε ο Έμετ. «Κι είσαι ίσως το μόνο άτομο που θα τον κατάφερνε –αφού δεν μπορεί να μπει μέσα στο κεφάλι σου για να κλέψει– κι είχες και την τέλεια δικαιολογία». Αναστέναξε. «Πεθαίνω να δω τι θα έκανε χωρίς αυτό το πλεονέκτημα».

Τον αγριοκοίταξα παγερά. «Δε θα το έκανα ποτέ».

Το συνοφρύωμα του Τζάσπερ μου τράβηξε την προσοχή· έμοιαζε περισσότερο ενοχλημένος από πριν.

Ο Έντουαρντ ακούμπησε τη γροθιά του ελαφρά στον ώμο του Τζάσπερ κάνοντας πως του έδινε στα ψέματα μια μπουλιά. «Βλέπεις τι εννοώ;»

«Δεν είναι φυσικό», μουρμούρισε ο Τζάσπερ.

«Θα μπορούσε να είχε στραφεί εναντίον σου –είναι βρικόλακας εδώ και μόνο μερικές ώρες!» τον μάλωσε η Έσμι, βάζοντας το χέρι της στην καρδιά της. «Ω, κακώς δεν ήρθαμε μαζί σας!»

Δεν πρόσεχα και πολύ, τώρα που ο Έντουαρντ είχε ολοκληρώσει την αφήγησή του. Κοίταξα το υπέροχο παιδί δίπλα στην πόρτα, που ακόμα είχε το βλέμμα του καρφωμένο πάνω μου. Τα μικρά, γεμάτα ζάρες χεράκια της ήταν απλωμένα προς εμένα, σαν να ήξερε ακριβώς ποια ήμουν. Αυτομάτως το χέρι μου σηκώθηκε για να μιμηθεί τα δικά της.

«Έντουαρντ», είπα σκύβοντας γύρω από τον Τζάσπερ για να τη δω καλύτερα. «Σε παρακαλώ;»

Τα δόντια του Τζάσπερ σφίχτηκαν· δεν κουνήθηκε.

«Τζαζ, αυτό δε μοιάζει με τίποτα απ' αυτά που έχεις δει ως τώρα», είπε η Άλις σιγανά. «Έχε μου εμπιστοσύνη».

Τα βλέμματά τους διασταυρώθηκαν για ένα σύντομο δευτερόλεπτο, και μετά ο Τζάσπερ κούνησε το κεφάλι. Έφυγε από τη μέση, αλλά έβαλε το ένα του χέρι στον ώμο μου και κουνήθηκε μαζί μου, καθώς περπάτησα αργά προς τα μπρος.

Σκεφτόμουν κάθε βήμα πριν το κάνω, αναλύοντας τη διάθεσή μου, το κάψιμο στο λαιμό μου, τη θέση των άλλων γύρω μου. Πόσο δυνατή αισθανόμουν σε αντιπαράθεση με το πόσο καλά θα μπορούσαν να με περιορίσουν. Ήταν μια αργή διαδικασία.

Και τότε το παιδί στα χέρια της Ρόζαλι, που πάλευε και τεντωνόταν όλη αυτή την ώρα, ενώ η έκφρασή της γινόταν όλο και πιο εκνευρισμένη, έβγαλε ένα διαπεραστικό, μεταλλικό κλαψούρισμα. Όλοι αντέδρασαν –όπως κι εγώ– λες και δεν είχαν ξανακούσει τη φωνή της ποτέ.

Μαζεύτηκαν γύρω της μέσα σε ένα δευτερόλεπτο, αφήνοντας με να στέκομαι μόνη μου, κοκαλωμένη εκεί που βρισκόμουν. Ο ήχος της κραυγής της Ρένεσμι με διαπέρασε καρφώνοντας με στο πάτωμα. Τα μάτια μου με έτσουζαν με τον πιο παράξενο τρόπο, σαν να ήθελαν να φύγουν από το πρόσωπό μου.

«Τι συμβαίνει; Έπαθε τίποτα; Τι έγινε;»

Η φωνή του Τζέικομπ ήταν αυτή που ήταν η πιο δυνατή, που υψωνόταν με αγωνία πάνω απ' όλες τις άλλες. Παρακολούθησα έκπληκτη, καθώς τέντωσε τα χέρια του να πιάσει τη Ρένεσμι, και μετά με απόλυτη φρίκη, όταν η Ρόζαλι του την παρέδωσε χωρίς αντίσταση.

«Όχι, είναι μια χαρά», τον καθησύχασε η Ρόζαλι.

Η Ρόζαλι καθησύχαζε τον Τζέικομπ;

Η Ρένεσμι πήγε στον Τζέικομπ με αρκετή προθυμία, πιέζοντας το μικρό της χεράκι στο μάγουλό του, και μετά στράφηκε πάλι από την άλλη για να τεντωθεί ξανά προς εμένα.

«Βλέπεις;» του είπε η Ρόζαλι. «Απλώς θέλει την Μπέλλα».

«Θέλει εμένα;» ψιθύρισα.

Τα μάτια της Ρένεσμι –τα δικά μου μάτια– με κοίταζαν ανυπόμονα.

Ο Έντουαρντ έτρεξε πίσω στο πλευρό μου. Έβαλε τα χέ-

ρια του ελαφρά στα μπράτσα μου και με παρότρυνε προς τα μπρος.

«Σε περιμένει εδώ και τρεις μέρες περίπου», μου είπε.

Ήμασταν μόλις μερικά μέτρα μακριά της τώρα πια. Ξεσπάσματα ζέστης έμοιαζαν να την κάνουν να συσπάται από μέσα της, για να με αγγίξει.

Ή ίσως ήταν ο Τζέικομπ αυτός που έτρεμε. Είδα τα χέρια του να συσπώνται, καθώς πλησίαζα περισσότερο. Κι όμως, παρά την προφανή αγωνία του, το πρόσωπό του ήταν πιο γαλήνιο απ' ό,τι το είχα δει εδώ και πολύ καιρό.

«Τζέικ – είμαι μια χαρά», του είπα. Μου προκαλούσε πανικό να βλέπω τη Ρένεσμι μέσα στα τρεμάμενα χέρια του, αλλά πάλεψα για να διατηρήσω την αυτοσυγκράτησή μου.

Εκείνος μου κατσούφιασε, με μάτια σφιχτά, σαν να ήταν κι αυτός εξίσου πανικόβλητος στη σκέψη της Ρένεσμι στην αγκαλιά μου.

Η Ρένεσμι κλαψούρισε με ενθουσιασμό και τεντώθηκε, με τα μικρά της χεράκια να σφίγγονται σε γροθιές ξανά και ξανά.

Κάτι μέσα μου μπήκε στο σωστή του θέση εκείνη τη στιγμή. Ο ήχος της κραυγής της, η οικειότητα των ματιών της, ο τρόπος με τον οποίο έμοιαζε ακόμα πιο ανυπόμονη απ' ό,τι εγώ γι' αυτή την επανασύνδεση – όλα ήταν συνυφασμένα, σχηματίζοντας τα πιο φυσικά μοτίβα, καθώς εκείνη άρπαζε το κενό ανάμεσά μας. Ξαφνικά, ήταν εντελώς αληθινή, και φυσικά και την ήξερα. Ήταν απολύτως φυσιολογικό το να κάνω το τελευταίο εκείνο εύκολο βήμα και να απλώσω τα χέρια μου να την πάρω, βάζοντας τα χέρια μου ακριβώς εκεί όπου ταίριαζαν καλύτερα, καθώς την τράβηξα κοντά μου.

Ο Τζέικομπ άφησε τα μακριά του μπράτσα να τεντωθούν, ώστε να μπορέσω να την αγκαλιάσω, αλλά δεν την άφησε εντελώς. Έτρεμε λιγάκι, όταν το δέρμα μου άγγιξε το δικό του. Το δέρμα του, πάντα τόσο ζεστό παλιότερα για μένα, το ένιω-

θα τώρα σαν καυτή φλόγα. Είχε σχεδόν την ίδια θερμοκρασία με της Ρένεσμι. Ίσως με μια διαφορά μισού ή ενός βαθμού.

Η Ρένεσμι έμοιαζε να μη νιώθει τη δροσιά του δικού μου δέρματος ή τουλάχιστον ήταν πολύ συνηθισμένη σ' αυτήν.

Σήκωσε τα μάτια και μου χαμογέλασε πάλι, δείχνοντας τα τετράγωνα, μικρά δοντάκια της και τα δυο λακκάκια της. Μετά, πολύ σκόπιμα, άπλωσε το χέρι της να πιάσει το πρόσωπό μου.

Τη στιγμή που το έκανε αυτό, όλα τα χέρια πάνω μου σφίχτηκαν, για να προλάβουν την αντίδρασή μου. Εγώ ίσα-ίσα που το πρόσεξα.

Έβγαλα μια πνιχτή κραυγή, σαστισμένη και φοβισμένη από την περιέργη, ανησυχητική εικόνα που γέμισε το νου μου. Ένιωθα ότι ήταν μια πολύ δυνατή ανάμνηση – έβλεπα ακόμα μέσα από τα μάτια μου, ενώ παρακολουθούσα την εικόνα μέσα στο κεφάλι μου – αλλά ήταν εντελώς άγνωστη. Κοίταξα μέσα απ' αυτήν για να φτάσω στη γεμάτη προσδοκία έκφραση της Ρένεσμι, προσπαθώντας να καταλάβω τι συνέβαινε, πασχίζοντας απεγνωσμένα να διατηρήσω την ψυχραιμία μου.

Εκτός από το ότι ήταν σοκαριστική και άγνωστη, η εικόνα ήταν και λάθος με κάποιο τρόπο – σχεδόν αναγνώριζα το δικό μου πρόσωπο σ' αυτήν, το παλιό μου πρόσωπο, αλλά δεν ήταν σωστό, ήταν ανάποδα. Κατάλαβα γρήγορα ότι έβλεπα το πρόσωπό μου, όπως το έβλεπαν οι άλλοι παρά αντεστραμμένο σε μια αντανάκλαση.

Το πρόσωπο στην μνήμη μου ήταν παραμορφωμένο, ρημαγμένο, λερωμένο με ιδρώτα και αίμα. Παρ' όλα αυτά, η έκφρασή μου στο όραμα έγινε ένα λατρευτικό χαμόγελο – τα καφέ μου μάτια έλαμψαν πάνω από τους βαθείς κύκλους τους. Η εικόνα μεγάλωσε, το πρόσωπό ήρθε πιο κοντά στο σημείο απ' όπου το έβλεπα, και μετά χάθηκε απότομα.

Τα χέρια της Ρένεσμι έπεσαν από το μάγουλό μου. Χαμογέλασε πιο πλατιά, κάνοντας ξανά λακκάκια.

Επικρατούσε απόλυτη σιωπή στο δωμάτιο εκτός από τα καρδιοχτύπια. Κανένας εκτός από τον Τζέικομπ και τη Ρένεσμι δεν ανέπνεε. Η σιωπή συνέχιζε για ώρα· έμοιαζε σαν να με περίμεναν να πω κάτι.

«Τι... ήταν... αυτό;» κατάφερα να πω πνιχτά.

«Τι είδες;» ρώτησε η Ρόζαλι με περιέργεια, σκύβοντας γύρω από τον Τζέικομπ, που έμοιαζε να μπλέκεται πάρα πολύ στα πόδια μου, εκεί όπου δε θα έπρεπε να βρίσκεται αυτή τη στιγμή. «Τι σου έδειξε;»

«Η Ρένεσμι μου το έδειξε αυτό;» ψιθύρισα.

«Σου το είπα ότι ήταν δύσκολο να σου το εξηγήσω», μουρμούρισε ο Έντουαρντ στο αυτί μου. «Αλλά αποτελεσματικό ως μέσο επικοινωνίας».

«Τι ήταν;» ρώτησε ο Τζέικομπ.

Ανοιγόκλεισα τα μάτια αρκετές φορές. «Εε. Εγώ. Νομίζω. Αλλά έδειχνα απάισια».

«Ήταν η μοναδική ανάμνηση που είχε από 'σένα», εξήγησε ο Έντουαρντ. Ήταν φανερό ότι είχε δει αυτό που μου έδειχνε η Ρένεσμι, τη στιγμή που εκείνη το σκεφτόταν. Ακόμα ήταν ζαρωμένος προς τα πίσω, με φωνή τραχιά, επειδή ξανάζησε αυτή την ανάμνηση. «Σου λέει ότι έχει κάνει τη σύνδεση, ότι ξέρει ποια είσαι».

«Μα πώς το έκανε αυτό;»

Η Ρένεσμι έμοιαζε να μην προβληματίζεται από τα γουρλωμένα μου μάτια. Χαμογελούσε ελαφρώς και τράβηξε μια μπουκλα από τα μαλλιά μου.

«Πώς ακούω εγώ τις σκέψεις; Πώς βλέπει η Άλις το μέλλον;» ρώτησε ο Έντουαρντ ρητορικά και μετά ανασήκωσε τους ώμους. «Είναι χαρισματική».

«Αυτό είναι μια ενδιαφέρουσα τροπή», είπε ο Κάρλαϊλ στον Έντουαρντ. «Σαν να κάνει το ακριβώς αντίθετο απ' αυτό που κάνεις εσύ».

«Ενδιαφέρον», συμφώνησε ο Έντουαρντ. «Αναρωτιέ-

μαι...»

Ήξερα ότι έτσι κι αλλιώς έκαναν υποθέσεις, αλλά δε με ένοιαζε. Κοίταξα το πιο όμορφο πρόσωπο σε ολόκληρο τον κόσμο. Έκαιγε μέσα στην αγκαλιά μου, υπενθυμιζοντάς μου τη στιγμή που το σκοτάδι είχε σχεδόν κερδίσει, όταν δεν υπήρχε τίποτα στον κόσμο για να πιαστώ από κει. Τίποτα αρκετά δυνατό για να με τραβήξει μέσα από το συντριπτικό σκοτάδι. Τη στιγμή που σκέφτηκα τη Ρένεσμι και βρήκα κάτι που δε θα άφηνα ποτέ.

«Κι εγώ σε θυμάμαι», της είπα σιγανά.

Έμοιαζε πολύ φυσικό να σκύψω και να πιέσω τα χείλη μου στο μέτωπό της. Μύριζε υπέροχα. Το άρωμα της επιδερμίδας της έκανε το λαιμό μου να καίει, αλλά ήταν εύκολο να το αγνοήσω. Δεν απογύμνωσε τη στιγμή από την ευχαρίστηση. Η Ρένεσμι ήταν αληθινή και την ήξερα. Ήταν η ίδια για την οποία είχα παλέψει από την αρχή. Η μικρή μου ταραχοποιός, αυτή που με αγαπούσε από μέσα. Μισή ο Έντουαρντ, τέλεια και αξιαγάπητη. Και μισή εγώ –πράγμα το οποίο, προς μεγάλη μου έκπληξη, τη βελτιώνει, παρά της αφαιρούσε.

Είχα δίκιο από την αρχή. Αξίζει τον κόπο να παλέψω γι' αυτήν.

«Είναι μια χαρά», μουρμούρισε η Άλις, πιθανότατα στον Τζάσπερ. Τους ένιωθα από πάνω μου, χωρίς να με εμπιστεύονται.

«Δεν έχουμε πειραματιστεί αρκετά για μια μέρα;» ρώτησε ο Τζέικομπ, με φωνή έναν τόνο ελαφρώς πιο ψιλή από το άγχος. «Εντάξει, η Μπέλλα τα πάει πολύ καλά, αλλά ας μην το παρακάνουμε».

Τον αγριοκοίταξα με πραγματικό εκνευρισμό. Ο Τζάσπερ σάλεψε νευρικά δίπλα μου. Ήμασταν όλοι τόσο κοντά ο ένας στον άλλο, που έστω και η παραμικρή κίνηση έμοιαζε πολύ μεγάλη.

«Τι πρόβλημα έχεις εσύ, Τζέικομπ;» απαίτησα να μάθω.

Τράβηξα ελαφρά τη Ρένεσμι από το σφιχτό του κράτημα, κι εκείνος απλώς έκανε ένα βήμα πιο κοντά μου. Ήταν κολλημένος πάνω μου, με τη Ρένεσμι να ακουμπάει στο στήθος και των δυο μας.

Ο Έντουαρντ του σύριξε. «Μόνο και μόνο επειδή καταλαβαίνω, αυτό δε σημαίνει ότι δε θα σε πετάξω έξω, Τζέικομπ. Η Μπέλλα τα πάει εξαιρετικά καλά. Μην της χαλάς τη στιγμή».

«Θα τον βοηθήσω εγώ να σε πετάξει έξω, σκύλε», υποσχέθηκε η Ρόζαλι, με φωνή σε αναβρασμό. «Σου χρωστάω μια καλή κλοτσιά στην κοιλιά». Προφανώς, δεν υπήρχε καμία αλλαγή σ' αυτήν τη σχέση, εκτός κι αν είχε χειροτερέψει.

Αγριοκοίταξα τη γεμάτη αγωνία, μισοθυμωμένη έκφραση του Τζέικομπ. Τα μάτια του ήταν καρφωμένα στο πρόσωπο της Ρένεσμι. Έτσι όπως ήμασταν όλοι κολλημένοι ο ένας δίπλα στον άλλο, πρέπει να ακουμπούσε σε τουλάχιστον έξι διαφορετικούς βρικόλακες εκείνη τη στιγμή, και δε φαινόταν να τον ενοχλεί καθόλου.

Θα τα περνούσε όλα αυτά μόνο και μόνο για να με προστατέψει από τον εαυτό μου; Τι μπορεί να συνέβη στη διάρκεια της μεταμόρφωσής μου – της μετατροπής μου σε κάτι που μισούσε – που θα τον μαλάκωνε τόσο πολύ προς την αιτία αυτής της αναγκαιότητας;

Έσπαγα το κεφάλι μου για να το βρω, παρακολουθώντας τον να κοιτάζει την κόρη μου. Να την κοιτάζει σαν να... σαν να ήταν τυφλός που έβλεπε τον ήλιο για πρώτη φορά.

«Όχι!» φώναξα πνιχτά.

Τα δόντια του Τζάσπερ σφίχτηκαν, και τα χέρια του Έντουαρντ τυλίχτηκαν γύρω από το στήθος μου σαν βόες που ήθελαν να με εμποδίσουν. Ο Τζέικομπ πήρε τη Ρένεσμι από την αγκαλιά μου το ίδιο δευτερόλεπτο, κι εγώ δεν προσπάθησα να την κρατήσω. Επειδή το ένιωσα να έρχεται – την έκρηξη που όλοι περιμέναμε.

«Ρόουζ», είπα μέσα από τα δόντια μου, πολύ αργά και με ακρίβεια. «Πάρε τη Ρένεσμι».

Η Ρόζαλι άπλωσε τα χέρια της, κι ο Τζέικομπ της έδωσε αμέσως την κόρη μου. Και οι δυο έκαναν ένα βήμα μακριά μου.

«Έντουαρντ, δε θέλω να σου κάνω κακό, γι' αυτό άφησέ με».

Εκείνος δίστασε.

«Πήγαινε και στάσου μπροστά στη Ρένεσμι», πρότεινα.

Εκείνος συλλογίστηκε και μετά με άφησε.

Εγώ έσκυψα στη στάση που είχα στο κυνήγι κι έκανα δυο αργά βήματα μπροστά προς τον Τζέικομπ.

«Δεν το έκανες», του γρύλισα.

Εκείνος οπισθοχώρησε, με τις παλάμες προς τα πάνω, προσπαθώντας να μου μιλήσει λογικά. «Το ξέρεις ότι δεν είναι κάτι που μπορώ να ελέγξω».

«Ηλίθιε κοπρίτη! Πώς μπόρεσες; Το μωρό μου!»

Βγήκε από την πόρτα τώρα, καθώς τον ακολουθούσα απειλητικά, κατεβαίνοντας τη σκάλα ανάποδα, σχεδόν τρέχοντας. «Δεν ήταν δική μου ιδέα, Μπέλλα!»

«Εγώ την έχω κρατήσει στην αγκαλιά μου μία φορά όλη κι όλη, και εσύ ήδη πιστεύεις ότι έχεις κάποια ηλίθια λυκίσια αξίωση πάνω της; Είναι δικιά μου».

«Μπορώ να μοιράζομαι», είπε ικετευτικά, καθώς οπισθοχωρούσε στο γρασίδι.

«Πέστε το χρήμα», άκουσα τον Έμετ να λέει πίσω μου. Ένα μικρό μέρος του εγκεφάλου μου αναρωτήθηκε ποιος είχε στοιχηματίσει ενάντια σ' αυτή την κατάληξη. Δε σπατάλησα πολλή προσοχή σ' αυτό. Ήμουν υπερβολικά εξαγριωμένη.

«Πώς τόλμησες να αποτυπώσεις στο μωρό μου; Έχεις τρελαθεί;»

«Δεν έγινε συνειδητά!» επέμεινε, υποχωρώντας προς τα δόντρα.

Τότε δεν ήταν μόνος. Οι δυο τεράστιοι λύκοι πρόβαλλαν ξανά στο πλάι του, από τη μια και απ' την άλλη μεριά. Η Λία ανοιγόκλεισε το στόμα της δυνατά.

Ένα τρομακτικό γρύλισμα βγήκε βίαια μέσα από τα δόντια μου εναντίον της. Ο ήχος με ενόχλησε, αλλά όχι αρκετά για να σταματήσω να προχωράω προς τα μπρος.

«Μπέλλα, μπορείς να προσπαθήσεις να με ακούσεις για ένα δευτερόλεπτο μόνο; Σε παρακαλώ;» ικέτησε ο Τζέικομπ. «Λία, κάνε πίσω», πρόσθεσε.

Η Λία κύρτωσε το χείλος της προς τα πάνω εναντίον μου και δεν κουνήθηκε.

«Γιατί να σε ακούσω;» είπα μέσα από τα δόντια μου. Οργή κυριαρχούσε μέσα στο κεφάλι μου. Επισκίαζε όλα τα υπόλοιπα.

«Επειδή εσύ είσαι αυτή που μου το είπε αυτό. Το θυμάσαι; Εσύ είπες ότι ανήκουμε ο ένας στη ζωή του άλλου, έτσι δεν είναι; Ότι είμαστε οικογένεια. Εσύ είπες ότι εμείς οι δυο θα έπρεπε να είμαστε έτσι. Λοιπόν... είμαστε τώρα. Αυτό ήθελες».

Τον κοίταξα άγρια. Θυμόμουν πράγματι αμυδρά αυτά τα λόγια. Αλλά ο καινούριος, γρήγορος εγκέφαλός μου ήταν δυο βήματα πιο μπροστά από τις ανοησίες του.

«Νομίζεις ότι θα γίνεις μέλος της οικογένειάς μου ως γαμπρός μου!» τσίριξα. Η κουδουνιστή φωνή μου βγήκε δυο οκτάβες πιο ψηλά και πάλι ακούστηκε σαν μουσική.

Ο Έμετ γέλασε.

«Σταμάτα την, Έντουαρντ», μουρμούρισε η Έσμι. «Θα στενοχωρηθεί, αν του κάνει κακό».

Αλλά δεν ένιωσα κανέναν πίσω μου.

«Όχι!» επέμεινε ο Τζέικομπ ταυτοχρόνως. «Πώς μπορείς και το βλέπεις έτσι; Δεν είναι παρά ένα μωρό, για όνομα του Θεού!»

«Αυτό ακριβώς λέω κι εγώ!» ούρλιαξα.

«Το ξέρεις ότι δεν τη βλέπω έτσι! Πιστεύεις ότι ο Έντουαρντ θα με είχε αφήσει να ζω ως τώρα, αν την έβλεπα μ' αυτό τον τρόπο; Το μόνο που θέλω είναι να είναι ασφαλής κι ευτυχισμένη – τόσο κακό είναι αυτό; Τόσο διαφορετικό απ' αυτό που θέλεις εσύ;» Μου φώναζε κι αυτός.

Ανίκανη να χρησιμοποιήσω λέξεις, του γρύλισα ουρλιάζοντας.

«Εκπληκτική, δεν είναι;» άκουσα τον Έντουαρντ να μουρμουρίζει.

«Δεν έχει πάει για το λαιμό του ούτε μια φορά», συμφώνησε ο Κάρλαϊλ άναυδος.

«Εντάξει, κερδίζετε εσείς», είπε ο Έμετ με μισή καρδιά.

«Θα μείνεις μακριά της», είπα στον Τζέικομπ συρίζοντας.

«Δεν μπορώ να το κάνω αυτό!»

Μέσα από τα δόντια μου: «Προσπάθησε. Ξεκινώντας από τώρα».

«Δεν είναι δυνατό. Θυμάσαι πόσο πολύ με ήθελες κοντά σου πριν τρεις μέρες; Πόσο δύσκολο ήταν να είμαστε μακριά ο ένας από τον άλλο; Αυτό τώρα σου πέρασε, έτσι δεν είναι;»

Τον αγριοκοίταξα, αβέβαιη για το τι υπονοούσε.

«Εκείνη ήταν», μου είπε. «Από την αρχή. Έπρεπε να είμαστε μαζί, ακόμα και τότε».

Θυμήθηκα και τότε κατάλαβα ένα μικρό μέρος μου ένιωσα ανακούφιση που η τρέλα βρήκε μια εξήγηση. Αλλά αυτή η ανακούφιση με κάποιο τρόπο με έκανε ακόμα πιο θυμωμένη. Περίμενε αυτό να μου αρκέσει; Αυτή η μοναδική μικρή διευκρίνιση θα με έκανε να μην έχω πρόβλημα μ' αυτό;

«Φύγε όσο ακόμα μπορείς», ψιθύρισα.

«Έλα τώρα, Μπελς! Και η Νέσι με συμπαθεί», επέμεινε.

Κοκάλωσα. Η ανάσα μου κόπηκε. Πίσω μου άκουσα την έλλειψη ήχου, που ήταν η δική τους αντίδραση που πρόδιδε άγχος.

«Πώς... την είπες;»

Ο Τζέικομπ έκανε ένα ακόμα βήμα προς τα πίσω, καταφέρνοντας να φανεί συνεσταλμένος. «Να» ψέλλισε «αυτό το όνομα που βρήκες είναι κάπως τεράστιο και—»

«Έδωσες στην κόρη μου για παρατσούκλι το όνομα του Τέρατος του Λοχ Νες;» τσίριξα.

Και τότε όρμησα στο λαιμό του.

23. ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

«Χίλια συγνώμη, Σεθ. Έπρεπε να είμαι πιο κοντά».

Ο Έντουαρντ ακόμα ζητούσε συγνώμη, κι εγώ πίστευα ότι αυτό δεν ήταν ούτε δίκαιο ούτε σωστό. Εξάλλου, δεν ήταν ο Έντουαρντ αυτός που είχε χάσει τον έλεγχο εντελώς και αδικαιολόγητα. Δεν ήταν ο Έντουαρντ αυτός που είχε προσπαθήσει να κόψει το κεφάλι του Τζέικομπ – του Τζέικομπ, που δε θέλησε καν να αλλάξει μορφή για να προστατέψει τον εαυτό του – και που μετά είχε κατά λάθος σπάσει τον ώμο και το κλειδοκόκαλο του Σεθ, όταν εκείνος μπήκε στη μέση. Δεν ήταν ο Έντουαρντ αυτός που παραλίγο να σκοτώσει τον καλύτερό του φίλο.

Όχι ότι δεν υπήρχαν μερικά πράγματα για τα οποία ο καλύτερος φίλος έπρεπε να λογοδοτήσει, αλλά προφανώς ό,τι κι αν έκανε ο Τζέικομπ δε θα είχε μετριάσει την αντίδρασή μου.

Άρα εγώ δε θα έπρεπε να είμαι αυτή που θα ζητούσε συγνώμη; Προσπάθησα πάλι.

«Σεθ, εγώ —»

«Μην ανησυχείς, Μπέλλα. Είμαι μια χαρά», είπε ο Σεθ την

ίδια στιγμή που ο Έντουαρντ είπε: «Μπέλλα, αγάπη μου, κατένας δε σε κρίνει. Τα πας τόσο καλά».

Δε με είχαν αφήσει καν να τελειώσω την πρότασή μου.

Το χειρότερο ήταν που ο Έντουαρντ δυσκολευόταν να κρατήσει το χαμόγελο μακριά από το πρόσωπό του. Ήξερα ότι του Τζέικομπ δεν του άξιζε αυτή η υπερβολική μου αντίδραση, αλλά ο Έντουαρντ έμοιαζε να βρίσκει κάποια ευχαρίστηση σ' αυτήν. Μπορεί να ευχόταν να είχε κι ο ίδιος τη δικαιολογία ότι ήταν νεογέννητος, ώστε να μπορούσε να βρει κάποια σωματική διέξοδο για τον εκνευρισμό του με τον Τζέικομπ.

Προσπάθησα να σβήσω εντελώς το θυμό από τον οργανισμό μου, ξέροντας ότι ο Τζέικομπ ήταν έξω με τη Ρένεσμι αυτή τη στιγμή. Την κρατούσε μακριά από τον κίνδυνο που αποτελούσα εγώ, μακριά από την τρελή νεογέννητη.

Ο Κάρλαϊλ κόλλησε άλλο ένα κομμάτι του νάρθηκα στο μπράτσο του Σεθ, κι ο Σεθ έκανε ένα μορφασμό.

«Συγγνώμη, συγγνώμη!» ψέλλισα, γνωρίζοντας ότι δε θα μπορούσα ποτέ να εκφράσω μια ολοκληρωμένη συγγνώμη.

«Μη φρικάρεις, Μπέλλα», είπε ο Σεθ, χτυπώντας μου χαιδευτικά το γόνατο με το καλό του χέρι, ενώ ο Έντουαρντ μου έτριβε το μπράτσο από την άλλη μεριά.

Ο Σεθ δε φαινόταν να το βρίσκει καθόλου αποκρουστικό το να κάθεται δίπλα μου στον καναπέ, καθώς τον φρόντιζε ο Κάρλαϊλ. «Θα είμαι ξανά μια χαρά σε μισή ώρα», συνέχισε, ακόμα χτυπώντας χαιδευτικά το γόνατό μου, σαν να μην αισθανόταν καθόλου την κρύα, σκληρή υφή του. «Οποιοσδήποτε θα έκανε το ίδιο, θέλω να πω με τον Τζέικ και τη Νες -» Σταμάτησε απότομα στη μέση της πρότασης κι άλλαξε θέμα γρήγορα. «Θέλω να πω, τουλάχιστον δε με δάγκωσες ή κάτι τέτοιο. Αυτό θα ήταν χάλια».

Έχωσα το πρόσωπό μου στα χέρια μου, και με διαπέρασε ένα ρίγος στη σκέψη, στην πολύ αληθινή πιθανότητα. Θα μπορούσε να είχε συμβεί τόσο εύκολα. Και οι λυκάνθρωποι

δεν αντιδρούν στο δηλητήριο των βρικολάκων όπως οι άνθρωποι, μου είχαν πει μόλις τώρα. Γι' αυτούς ήταν θανατηφόρο φάρμακο.

«Είμαι κακός άνθρωπος».

«Φυσικά και δεν είσαι. Έπρεπε να σε -», πήγε να πει ο Έντουαρντ.

«Σταμάτα», αναστέναξα. Δεν ήθελα να πάρει την ευθύνη γι' αυτό, όπως έκανε πάντα.

«Ευτυχώς που η Νες - η Ρένεσμι δεν είναι δηλητηριώδης», είπε ο Σεθ μετά από ένα δευτερόλεπτο αμήχανης σιωπής. «Επειδή δαγκώνει τον Τζέικομπ όλη την ώρα».

Τα χέρια μου έπεσαν. «Αλήθεια;»

«Βέβαια. Κάθε φορά που αυτός κι η Ρόουζ δεν την ταΐζουν αρκετά γρήγορα. Η Ρόουζ το βρίσκει πολύ ξεκαρδιστικό».

Τον κοίταξα σοκαρισμένη, κι επίσης νιώθοντας ένοχη, επειδή έπρεπε να παραδεχτώ ότι αυτό με ευχαριστούσε λιγούλακι με έναν μικροπρεπή τρόπο.

Φυσικά, ήδη γνώριζα ότι η Ρένεσμι δεν ήταν δηλητηριώδης. Εγώ ήμουν η πρώτη που είχε δαγκώσει. Δεν έκανα αυτή την παρατήρηση δυνατά, καθώς προσποιόμουν ότι είχα χάσει τη μνήμη μου από εκείνα τα πρόσφατα γεγονότα.

«Λοιπόν, Σεθ», είπε ο Κάρλαϊλ ισιώνοντας το κορμί του και κάνοντας ένα βήμα μακριά μας. «Νομίζω πως έκανα ό,τι μπόρεσα. Προσπάθησε να μην κουνηθείς για, ω, μερικές ώρες, μάλλον». Ο Κάρλαϊλ γέλασε πνιχτά. «Μακάρι η φροντίδα των ανθρώπων να μου πρόσφερε τέτοια άμεση ικανοποίηση». Ακούμπησε το χέρι του για μια στιγμή στα μαύρα μαλλιά του Σεθ. «Μείνε ακίνητος», πρόσταξε, και μετά εξαφανίστηκε επάνω. Άκουσα την πόρτα του γραφείου του να κλείνει, κι αναρωτήθηκα αν είχαν ήδη σβήσει τις αποδείξεις για το χρόνο που πέρασα εγώ εκεί.

«Μάλλον μπορώ να τα καταφέρω να μείνω ακίνητος για λίγο», συμφώνησε ο Σεθ, αφού είχε φύγει ο Κάρλαϊλ, και μετά

το στόμα του άνοιξε σε ένα τεράστιο χασμουρητό. Προσεχτικά, προσπαθώντας να μη στρίψει τον ώμο του, ο Σεθ έγχειρε το κεφάλι του πάνω στην πλάτη του καναπέ κι έκλεισε τα μάτια. Μετά από δευτερόλεπτα, το στόμα του έμεινε ανοιχτό.

Κατσούφιασα προς το γαλήνιο πρόσωπό του για ένα λεπτό. Σαν τον Τζέικομπ, ο Σεθ έμοιαζε να έχει το χάρισμα να αποκοιμιέται, όποτε ήθελε. Ξέροντας πως δε θα μπορούσα να ζητήσω συγγνώμη ξανά για λίγο, σηκώθηκα όρθια· η κίνηση δεν ταρακούνησε τον καναπέ ούτε στο ελάχιστο. Όλα όσα είχαν σχέση με τα σωματικά θέματα ήταν τόσο εύκολα. Αλλά τα υπόλοιπα...

Ο Έντουαρντ με ακολούθησε στα πίσω παράθυρα και μου έπιασε το χέρι.

Η Λία περπατούσε κατά μήκος του ποταμού, σταματώντας πού και πού για να κοιτάξει το σπίτι. Ήταν εύκολο να καταλάβω πότε έψαχνε τον αδερφό της και πότε έψαχνε εμένα. Στα μάτια της τα ανήσυχα βλέμματα διαδέχονταν τα δολοφονικά.

Άκουγα τον Τζέικομπ και τη Ρόζαλι έξω στα μπροστινά σκαλοπάτια να τσακώνονται χαμηλόφωνα για το ποιανού ήταν η σειρά να ταΐσει τη Ρένεσμι. Η σχέση τους ήταν εξίσου ανταγωνιστική όπως πάντα· το μόνο πράγμα στο οποίο συμφωνούσαν τώρα ήταν ότι έπρεπε να μείνω μακριά από το μωρό, μέχρι να μου περάσει εκατό τοις εκατό το ξέσπασμα οργής. Ο Έντουαρντ είχε αμφισβητήσει την ετυμηγορία τους, αλλά εγώ δεν είχα επιμείνει. Ήθελα κι εγώ να είμαι σίγουρη. Ανησυχούσα, παρ' όλα αυτά, ότι το δικό μου εκατό τοις εκατό και το δικό τους εκατό τοις εκατό μπορεί να ήταν δύο πολύ διαφορετικά πράγματα.

Πέρα από τον καβγά τους, τη χαμηλή ανάσα του Σεθ και το εκνευρισμένο αγκομαχητό της Λία υπήρχε απόλυτη σιωπή. Ο Έμετ, η Άλις και η Έσμι είχαν πάει για κυνήγι. Ο Τζάσπερ είχε μείνει πίσω για να με προσέχει. Στεκόταν διακριτικά πίσω από τον ορθοστάτη της σκάλας τώρα, προσπαθώντας να μη

γίνεται δυσάρεστος.

Εκμεταλλεύτηκα την ηρεμία για να σκεφτώ όλα τα πράγματα που μου είχαν πει ο Έντουαρντ κι ο Σεθ, ενώ ο Κάρλαιλ κάλυπτε το μπράτσο του Σεθ με το νάρθηκα. Είχα χάσει ένα σωρό πράγματα, ενώ καιγόμουν, κι αυτή ήταν η πρώτη πραγματική ευκαιρία να ενημερωθώ.

Το βασικό ήταν το τέλος της έριδας με την αγέλη του Σαμ—που ήταν ο λόγος που οι άλλοι ένιωθαν ασφαλείς να έρχονται και να φεύγουν, όποτε ήθελαν ξανά. Η ανακωχή ήταν πιο ισχυρή από ποτέ. Η πιο δεσμευτική, ανάλογα με τη γωνία από την οποία το έβλεπες το θέμα, φανταζόμουν.

Δεσμευτική, επειδή ο πιο απόλυτος νόμος απ' όλους τους νόμους της αγέλης ήταν ότι κανένας λύκος δε σκότωνε ποτέ την αποτύπωση άλλου λύκου. Ο πόνος από κάτι τέτοιο θα ήταν αβάσταχτος για ολόκληρη την αγέλη. Το σφάλμα, είτε εκούσιο είτε ακούσιο, θα ήταν ασυγχώρητο· οι λύκοι που θα εμπλέκονταν θα πολεμούσαν μέχρι θανάτου—δεν υπήρχε καμία άλλη εναλλακτική. Είχε συμβεί πολύ παλιά, μου είχε πει ο Σεθ, αλλά μόνο κατά λάθος. Κανένας λύκος δε θα κατέστρεφε σκόπιμα κάποιον αδερφό του έτσι.

Έτσι τη Ρένεσμι δεν μπορούσε να την ακουμπήσει κανείς, χάρη στα αισθήματα του Τζέικομπ γι' αυτήν. Προσπάθησα να επικεντρωθώ στην ανακούφιση από αυτό το γεγονός παρά στη δυσάρεσκεια, αλλά δεν ήταν εύκολο. Το μυαλό μου είχε αρκετό χώρο για να νιώθει ταυτόχρονα και τα δύο συναισθήματα έντονα.

Όυτε κι ο Σαμ μπορούσε να θυμώσει για τη μεταμόρφωσή μου, επειδή ο Τζέικομπ—μιλώντας ως δικαιωματικός Άλφα—την είχε επιτρέψει. Ένιωθα πολύ άσχημα που συνειδητοποιούσα ξανά και ξανά πόσο πολλά χρωστούσα στον Τζέικομπ, όταν ήθελα να είμαι απλώς θυμωμένη μαζί του.

Επίτηδες άλλαξα κατεύθυνση στις σκέψεις μου για να συγκρατήσω τα συναισθήματά μου. Αναλογίστηκα άλλο ένα

ενδιαφέρον φαινόμενο· αν και η σιωπή ανάμεσα στις χωριστές αγέλες συνέχιζε, ο Τζέικομπ κι ο Σαμ ανακάλυψαν ότι οι Άλφα μπορούσαν να μιλάνε μεταξύ τους, όταν είχαν τη μορφή του λύκου. Δεν ήταν όπως παλιά· δεν άκουγαν κάθε σκέψη όπως πριν από τη διαίρεσή τους. Ήταν περισσότερο σαν να μιλούσαν δυνατά, είχε πει ο Σεθ. Ο Σαμ άκουγε μόνο τις σκέψεις που ο Τζέικομπ ήθελε να μοιραστεί, κι αντίστροφα. Ανακάλυψαν ότι μπορούσαν να επικοινωνήσουν και από απόσταση, τώρα που μιλούσαν ξανά.

Δεν τα είχαν ανακαλύψει όλα αυτά, μέχρι που ο Τζέικομπ πήγε μόνος του – με τις αντιρρήσεις του Σεθ και της Λία – να εξηγήσει στον Σαμ σχετικά με τη Ρένεσμι· ήταν η μόνη φορά που είχε αφήσει τη Ρένεσμι από τα μάτια του από τη στιγμή που την είχε αντικρίσει.

Μόλις ο Σαμ κατάλαβε πόσο είχαν αλλάξει όλα, είχε έρθει μαζί με τον Τζέικομπ να μιλήσει στον Κάρλαϊλ. Είχαν μιλήσει με ανθρώπινη μορφή (ο Έντουαρντ είχε αρνηθεί να φύγει από το πλευρό μου για να μεταφράξει), και η συνθήκη είχε ανανεωθεί. Το φιλικό συναίσθημα της σχέσης, παρ' όλα αυτά, μπορεί να μην ήταν ποτέ ξανά το ίδιο.

Πάει ο ένας λόγος μεγάλης ανησυχίας.

Αλλά υπήρχε κι άλλος ένας που, αν και όχι πρακτικά επικίνδυνος όσο μια θυμωμένη αγέλη λύκων, ακόμα μου φαινόταν πιο επείγων.

Ο Τσάρλι.

Είχε μιλήσει νωρίτερα το πρωί με την Έσμι, αλλά αυτό δεν τον είχε εμποδίσει να ξαναπάρει, δυο φορές, μόλις πριν λίγα λεπτά, όταν ο Κάρλαϊλ ασχολείτο με τον Σεθ. Ο Κάρλαϊλ κι ο Έντουαρντ είχαν αφήσει το τηλέφωνο να χτυπάει.

Ποιο θα ήταν το σωστό για να του πούμε; Είχαν δίκιο οι Κάλεν; Μήπως ήταν ο καλύτερος, ο πιο ευγενικός τρόπος να του πουν ότι είχα πεθάνει; Θα μπορούσα να μείνω ακίνητη μέσα σε ένα φέρετρο, ενώ αυτός κι η μητέρα μου έκλαιγαν από

πάνω μου;

Δε μου φαινόταν σωστό. Αλλά το να βάλω τον Τσάρλι ή τη Ρενέ σε κίνδυνο από την εμμονή των Βολτούρι με τη μυστικότητα ήταν εμφανώς κάτι που ούτε καν συζητούσα.

Υπήρχε ακόμα η δική μου ιδέα – να αφήσω τον Τσάρλι να με δει, όταν θα ήμουν έτοιμη γι' αυτό και να τον αφήσω να βγάλει τα δικά του λανθασμένα συμπεράσματα. Στην ουσία, οι κανόνες των βρικολάκων δε θα καταπατούνταν. Δε θα ήταν καλύτερα για τον Τσάρλι, αν ήξερε ότι ήμουν ζωντανή – κατά κάποιο τρόπο – κι ευτυχισμένη; Ακόμα κι αν ήμουν παράξενη και διαφορετική και πιθανότατα τρομακτική γι' αυτόν;

Τα μάτια μου, ιδιαίτερα, ήταν υπερβολικά τρομακτικά αυτή τη στιγμή. Πόσος καιρός θα περνούσε ώσπου η αυτοσυγκράτησή μου και το χρώμα των ματιών μου να είναι έτοιμα για τον Τσάρλι;

«Τι συμβαίνει, Μπέλλα;» ρώτησε ο Τζάσπερ σιγανά, διαβάζοντας την αυξανόμενη μου ένταση. «Κανένας δεν έχει θυμώσει μαζί σου» – ένα χαμηλόφωνο γρύλισμα από την όχθη του ποταμού τον διέψευσε, αλλά δεν του έδωσε σημασία – «ούτε καν νιώθει έκπληξη, εδώ που τα λέμε. Δηλαδή, υποθέτω ότι εμείς νιώθουμε έκπληξη. Έκπληξη που κατάφερες να σταματήσεις τόσο γρήγορα. Τα πήγες καλά. Καλύτερα απ' ό,τι περίμενε κανένας από 'σένα».

Ενώ μιλούσε, το δωμάτιο έγινε πολύ ήρεμο. Η ανάσα του Σεθ μετατράπηκε σε ένα σιγανό ροχαλητό. Ένωσα περισσότερο γαλήνια, αλλά δεν ξέχασα τις ανησυχίες μου.

«Σκεφτόμουν τον Τσάρλι, για να είμαι ειλικρινής».

Μπροστά, ο καβγάς σταμάτησε.

«Α», μουρμούρισε ο Τζάσπερ.

«Πρέπει να φύγουμε, έτσι δεν είναι;» ρώτησα. «Για λίγο, τουλάχιστον. Να κάνουμε πως είμαστε στην Ατλάντα ή κάτι τέτοιο».

Ένωθα το βλέμμα του Έντουαρντ καρφωμένο στο πρόσω-

πό μου, αλλά εγώ κοίταξα τον Τζάσπερ. Αυτός ήταν που μου απάντησε με σοβαρό τόνο.

«Ναι. Είναι ο μόνος τρόπος για να προστατέψουμε τον πατέρα σου».

Συλλογίστηκα μελαγχολική για μια στιγμή. «Θα μου λείψει τόσο πολύ. Θα μου λείψουν όλοι εδώ».

Ο Τζέικομπ, σκέφτηκα, χωρίς να το θέλω. Αν και αυτή η λαχτάρα είχε σβήσει και είχε προσδιοριστεί –και ένιωθα απέραντη ανακούφιση που είχε γίνει αυτό– ήταν ακόμα φίλος μου. Κάποιος που ήξερε τον πραγματικό εαυτό μου και τον αποδεχόταν. Ακόμα κι ως τέρας.

Σκέφτηκα αυτό που είχε πει ο Τζέικομπ, παρακαλώντας με πριν του επιτεθώ. *Εσύ είπες ότι ανήκουμε ο ένας στη ζωή του άλλου, έτσι δεν είναι; Ότι είμαστε οικογένεια. Εσύ είπες ότι εμείς οι δυο θα έπρεπε να είμαστε έτσι. Λοιπόν... είμαστε τώρα. Αυτό ήθελες.*

Αλλά δεν ένιωθα ότι το ήθελα έτσι. Όχι ακριβώς. Πήγα πιο πίσω στην μνήμη μου, στις θολές, αδύναμες αναμνήσεις της ανθρώπινης ζωής μου. Στο κομμάτι που ήταν το πιο δύσκολο για να θυμηθώ –τότε που ήμουν χωρίς τον Έντουαρντ, μια εποχή τόσο σκοτεινή που είχα προσπαθήσει να τη θάψω μέσα στο κεφάλι μου. Δεν μπορούσα να θυμηθώ τις λέξεις ακριβώς –θυμόμουν μονάχα ότι ευχόμουν ο Τζέικομπ να ήταν αδερφός μου για να μπορούσαμε να αγαπιόμαστε, χωρίς να είμαστε μπερδεμένοι και να πονάμε. Οικογένεια. Αλλά δεν είχα βάλει ποτέ ως παράγοντα της εξίσωσης και μια κόρη.

Θυμήθηκα λιγάκι πιο μετά –μια από τις πολλές φορές που είχα αποχαιρετήσει τον Τζέικομπ– αναρωτώμενη δυνατά με ποια θα κατέληγε, ποια θα έκανε τη ζωή του όπως θα έπρεπε να είναι, μετά απ' όσα είχα κάνει εγώ. Είχα πει κάτι σχετικά με το ότι όποια κι αν ήταν, δε θα ήταν αρκετά καλή για 'κείνον.

Ρουθούνισα, κι ο Έντουαρντ σήκωσε το ένα του φρύδι ερωτηματικά. Απλώς του κούνησα το κεφάλι.

Αλλά όσο κι αν μπορεί να μου έλειπε ο φίλος μου, ήξερα ότι υπήρχε ένα μεγαλύτερο πρόβλημα. Ο Σαμ, ο Τζάρεντ ή ο Κουίλ είχαν περάσει μια ολόκληρη μέρα χωρίς να δουν τα αντικείμενα της εμμονής τους, την Έμιλι, την Κιμ και την Κλερ; Μπορούσαν; Τι θα έκανε στον Τζέικομπ ο χωρισμός από τη Ρένεσμι; Θα του προκαλούσε πόνο;

Υπήρχε ακόμα αρκετή ποταπή οργή στον οργανισμό μου για να με κάνει να χαρώ, όχι για τον πόνο του, αλλά για την ιδέα του να πάρω τη Ρένεσμι μακριά του. Πώς θα αντιμετώπιζα το γεγονός ότι ανήκε στον Τζέικομπ, όταν μετά βίας έμοιαζε να ανήκει σ' εμένα;

Ο ήχος κάποιας κίνησης στην μπροστινή αυλή διέκοψε τις σκέψεις μου. Τους άκουσα να σηκώνονται και μετά μπήκαν μέσα. Ακριβώς ταυτόχρονα, ο Κάρλαϊλ κατέβαινε τις σκάλες με τα χέρια του γεμάτα περίεργα πράγματα –μια ταινία για μέτρημα, μια ζυγαριά. Ο Τζάσπερ έτρεξε στο πλευρό μου. Σαν να υπήρχε κάποιο σήμα που μου είχε ξεφύγει, ακόμα κι η Λία κάθισε κάτω έξω και κοίταζε επίμονα μέσα από το παράθυρο, με μια έκφραση σαν να περίμενε κάτι που της ήταν ταυτόχρονα γνωστό κι επίσης τελείως αδιάφορο.

«Πρέπει να έχει πάει έξι», είπε ο Έντουαρντ.

«Και λοιπόν;» ρώτησα, με τα μάτια μου καρφωμένα στη Ρόζαλι, τον Τζέικομπ και τη Ρένεσμι. Στέκονταν στην πόρτα, η Ρένεσμι στην αγκαλιά της Ρόζαλι. Η Ρόουζ έδειχνε ανήσυχη. Ο Τζέικομπ έδειχνε προβληματισμένος. Η Ρένεσμι έδειχνε πανέμορφη και ανυπόμονη.

«Ωρα να μετρήσουμε τη Νες –ε, τη Ρένεσμι», εξήγησε ο Κάρλαϊλ.

«Α. Το κάνετε κάθε μέρα αυτό;»

«Τέσσερις φορές τη μέρα», διόρθωσε ο Κάρλαϊλ αφηρημένα, καθώς έκανε νόημα στους άλλους να έρθουν προς τον καναπέ. Νόμισα πως είδα τη Ρένεσμι να αναστενάζει.

«Τέσσερις φορές; Κάθε μέρα; Γιατί;»

«Ακόμα μεγαλώνει γρήγορα», μουρμούρισε ο Έντουαρντ, με φωνή χαμηλή και τεταμένη. Μου έσφιξε το χέρι, και το άλλο του μπράτσο τυλίχτηκε σταθερά γύρω από τη μέση μου, σχεδόν σαν να χρειαζόταν να τον στηρίξω.

Δεν μπορούσα να πάρω τα μάτια μου από τη Ρένεσμι για να ελέγξω την έκφρασή του.

Έδειχνε τέλεια, απολύτως υγιής. Το δέρμα της έλαμπε σαν αλάβαστρο φωτισμένο εσωτερικά· το χρώμα στα μάγουλά της ήταν ροδαλό σαν πέταλα τριαντάφυλλου κι έκανε αντίθεση με το δέρμα της. Δεν ήταν δυνατό να πηγαίνει κάτι στραβά με τέτοια ακτινοβόλα ομορφιά. Σίγουρα δεν ήταν δυνατόν να υπάρχει κάτι πιο επικίνδυνο στη ζωή της από τη μητέρα της. Ήταν;

Η διαφορά ανάμεσα στο παιδί που είχα γεννήσει και σ' αυτό που είχα ξαναγνωρίσει πριν μια ώρα θα ήταν προφανής σε οποιονδήποτε. Η διαφορά ανάμεσα στη Ρένεσμι πριν μια ώρα και τη Ρένεσμι τώρα ήταν πιο ανεπαίσθητη. Τα ανθρώπινα μάτια δε θα την είχαν εντοπίσει ποτέ. Αλλά υπήρχε.

Το σώμα της ήταν ελαφρώς πιο μακρύ. Λιγάκι πιο λεπτό. Το πρόσωπό της δεν ήταν τόσο στρογγυλό· ήταν πιο οβάλ με διαφορά μιας μοίρας. Οι μπούκλες της κρέμονταν γύρω στα δεκαπέντε χιλιοστά πιο κάτω από τους ώμους της. Τεντώθηκε εξυπηρετικά στην αγκαλιά της Ρόζαλι, ενώ ο Κάρλαϊλ τη μέτρησε με την ταινία και μετά τη χρησιμοποίησε για να τυλίξει το κεφάλι της. Δεν κρατούσε καμία σημείωση· τέλεια μνήμη.

Συναισθανόμουν ότι τα χέρια του Τζέικομπ ήταν το ίδιο σφιχτά σταυρωμένα στο στήθος του όσο ήταν και του Έντουαρντ γύρω μου. Τα βαριά του φρύδια είχαν σμιξεί σε μια γραμμή πάνω από τα χωμένα βαθιά μέσα στις κόγχες τους μάτια του.

Είχε ωριμάσει κι από ένα μοναδικό κύτταρο είχε γίνει ένα φυσιολογικού μεγέθους μωρό μέσα σε λίγες εβδομάδες. Έδειχνε σχεδόν σαν νήπιο μόλις μερικές μέρες μετά τη γέννησή

της. Αν συνεχιζόταν αυτός ο ρυθμός ανάπτυξης...

Το μυαλό του βρικολάκα που είχα πια δε δυσκολεύτηκε καθόλου με τα μαθηματικά.

«Τι κάνουμε;» ψιθύρισα έντρομη.

Τα μπράτσα του Έντουαρντ σφίχτηκαν γύρω μου. Κατάλαβε ακριβώς τι ρωτούσα. «Δεν ξέρω».

«Γίνεται πιο αργή», μουρμούρισε ο Τζέικομπ μέσα από τα δόντια του.

«Θα χρειαστούμε αρκετές ακόμα μέρες μετρήσεων για να καταλάβουμε ποια τάση έχει η ανάπτυξή της, Τζέικομπ. Δεν μπορώ να υποσχεθώ τίποτα».

«Χθες πήρε πέντε πόντους. Σήμερα λιγότερο».

«Κατά ένα χιλιοστό, αν οι μετρήσεις μου είναι τέλειες», είπε χαμηλόφωνα ο Κάρλαϊλ.

«Να είσαι τέλειος, γιατρέ», είπε ο Τζέικομπ, κάνοντας τις λέξεις ν' ακουστούν σχεδόν απειλητικές. Η Ρόζαλι τοιτώθηκε.

«Το ξέρεις ότι θα κάνω το καλύτερο που μπορώ», τον διαβεβαίωσε ο Κάρλαϊλ.

Ο Τζέικομπ αναστέναξε. «Μάλλον δεν μπορώ να ζητήσω και τίποτα παραπάνω».

Ένωσα εκνευρισμένη ξανά, σαν να έκλεβε ο Τζέικομπ τις ατάκες μου –και τις έλεγε λάθος.

Η Ρένεσμι έμοιαζε κι αυτή εκνευρισμένη. Άρχισε να στριφογυρνάει και μετά άπλωσε το χέρι της αυταρχικά προς τη Ρόζαλι. Η Ρόζαλι έσκυψε προς τα μπρος για να μπορεί η Ρένεσμι να την αγγίξει στο πρόσωπο. Μετά, από ένα δευτερόλεπτο η Ρόουζ αναστέναξε.

«Τι θέλει;» απαίτησε να μάθει ο Τζέικομπ, κλέβοντάς μου πάλι την ατάκα.

«Την Μπέλλα, φυσικά», του είπε η Ρόζαλι, και τα λόγια της ζέσταναν λιγάκι το κορμί μου. Μετά με κοίταξε. «Πώς είσαι;»

«Ανησυχώ», παραδέχτηκα, κι ο Έντουαρντ με έσφιξε.

«Όλοι μας. Αλλά δεν εννοούσα αυτό».

«Έχω τον έλεγχο», υποσχέθηκα. Η δίψα είχε κατέβει πολύ κάτω στη λίστα αυτή τη στιγμή. Εξάλλου, η Ρένεσμι μύριζε όμορφα κατά έναν τρόπο που δε θύμιζε καθόλου φαγητό.

Ο Τζέικομπ δάγκωσε το χείλος του, αλλά δεν έκανε καμία κίνηση να σταματήσει τη Ρόζαλι, καθώς μου πρόσφερε τη Ρένεσμι. Ο Τζάσπερ κι ο Έντουαρντ ήταν από πάνω μου, αλλά το επέτρεψαν. Έβλεπα πόσο τσιτωμένη ήταν η Ρόουζ, κι αναρωτήθηκα πώς αισθανόταν το δωμάτιο ο Τζάσπερ αυτή τη στιγμή. Ή μήπως είχε εστιάσει τόσο πολύ πάνω μου που δεν ένιωθε τους υπόλοιπους;

Η Ρένεσμι τεντώθηκε προς εμένα, καθώς κι εγώ τεντώθηκα προς αυτήν, με ένα εκτυφλωτικό χαμόγελο να φωτίζει το πρόσωπό της. Χωρούσε τόσο εύκολα μέσα στα χέρια μου, σαν να ήταν φτιαγμένα ακριβώς γι' αυτήν. Αμέσως, ακούμπησε το ζεστό, μικρό χεράκι της στο μάγουλό μου.

Αν και ήμουν προετοιμασμένη, και πάλι έβγαλα μια πνιχτή κραυγή βλέποντας την ανάμνηση σαν όραμα μέσα στο κεφάλι μου. Τόσο λαμπερό και γεμάτο χρώματα, αλλά και εντελώς διάφανο.

Με θυμόταν να επιτίθεται στον Τζέικομπ στο μπροστινό γρασίδι, θυμόταν τον Σεθ να πηδάει ανάμεσά μας. Τα είχε δει και τα είχε ακούσει όλα απολύτως ξεκάθαρα. Δεν έμοιαζε με εμένα αυτό το γεμάτο χάρη αρπακτικό που όρμησε στη λεία του, σαν βέλος που κύρτισε φεύγοντας από ένα τόξο. Έπρεπε να είναι κάποια άλλη. Αυτό με έκανε να νιώσω πολύ ελάχιστα λιγότερο ένοχη, καθώς ο Τζέικομπ στεκόταν εκεί αμυντικά, με τα χέρια του σηκωμένα μπροστά του. Τα χέρια του δεν έτρεμαν.

Ο Έντουαρντ γέλασε πνιχτά, παρακολουθώντας τις σκέψεις της Ρένεσμι μαζί μου. Και μετά κάναμε κι οι δυο μια γκριμάτσα, καθώς ακούσαμε το σπάσιμο των οστών του Σεθ.

Η Ρένεσμι χαμογέλασε μ' εκείνο το αστραφτερό της χαμόγελο, και τα μάτια της μνήμης της δεν άφησαν τον Τζέικομπ σε όλη τη διάρκεια του πανικού που ακολούθησε. Πήρα μια άλλη γεύση αυτής της ανάμνησης –όχι ακριβώς προστατευτική, περισσότερο κτητική– καθώς παρακολουθούσε τον Τζέικομπ. Είχα την ξεκάθαρη εντύπωση ότι χαιρόταν που ο Σεθ είχε πηδήξει μπροστά μου για να με κόψει. Δεν ήθελε να πάθει κακό ο Τζέικομπ. Ήταν δικός της.

«Α, υπέροχα», γκρίνιαξα. «Τέλεια».

«Απλώς και μόνο επειδή έχει καλύτερη γεύση από εμάς», με διαβεβαίωσε ο Έντουαρντ, με φωνή ψυχρή από την ίδια του τη δυσαρέσκεια.

«Σου το είπα ότι με συμπαθεί κι εμένα», με πείραξε ο Τζέικομπ από την άλλη άκρη του δωματίου, με τα μάτια του πάνω στη Ρένεσμι. Είπε το αστείο με μισή καρδιά ' το γεμάτο αγωνία σμιξίμο των φρυδιών του δεν είχε χαλαρώσει.

Η Ρένεσμι χτύπησε χαιδευτικά το πρόσωπό μου με ανυπομονησία, απαιτώντας την προσοχή μου. Άλλη μια ανάμνηση: η Ρόζαλι που χτένιζε απαλά με μια βούρτσα κάθε μια από τις μπούκλες της. Φαινόταν ξεχωριστό.

Ο Κάρλαϊλ και το μέτρο του, γνωρίζοντας ότι έπρεπε να τεντωθεί και να μείνει ακίνητη. Δεν έβρισκε τίποτα ενδιαφέρον σ' αυτό.

«Φαίνεται ότι θα σου κάνει μια σύντομη επανάληψη όλων αυτών που έχασες», σχολίασε ο Έντουαρντ στο αυτί μου.

Η μύτη μου σούφρωσε, καθώς μου πέταξε την επόμενη. Τη μυρωδιά που ερχόταν από ένα παράξενο, μεταλλικό ποτήρι –που ήταν αρκετά δύσκολο να μην το τρυπήσει κανείς εύκολα με μια δαγκωνιά– που έκανε ένα αστραπιαίο κάψιμο να περάσει από το λαιμό μου. Άουτς!

Και τότε η Ρένεσμι εξαφανίστηκε από τα χέρια μου, που βρέθηκαν κολλημένα πίσω από την πλάτη μου. Δεν αντιστάθηκα στον Τζάσπερ ' απλώς κοίταξα το φοβισμένο πρόσωπο

του Έντουαρντ.

«Τι έκανα;»

Ο Έντουαρντ κοιτάξε τον Τζάσπερ πίσω μου και μετά ξανά εμένα.

«Μα θυμόταν ότι διψούσε», μουρμούρισε ο Έντουαρντ, ενώ το πρόσωπό του γέμισε ρυτίδες. «Θυμόταν τη γεύση του ανθρώπινου αίματος».

Τα χέρια του Τζάσπερ έσφιξαν τα δικά μου πιο δυνατά. Ένα κομμάτι του μυαλού μου πρόσεξε ότι αυτό δεν ήταν ιδιαίτερα δυσάρεστο, πόσο μάλλον επώδυνο, όπως θα ήταν για έναν άνθρωπο. Ήταν απλώς ενοχλητικό. Ήμουν σίγουρη ότι μπορούσα να του ξεφύγω, αλλά δεν αντιστάθηκα.

«Ναι», συμφώνησα. «Και λοιπόν;»

Ο Έντουαρντ κατσούφιασε κοιτάζοντάς με για ένα ακόμα δευτερόλεπτο, και μετά η έκφρασή του χαλάρωσε. Γέλασε μια φορά. «Και λοιπόν, τίποτα απολύτως, όπως φαίνεται. Η υπερβολική αντίδραση είναι δικιά μου αυτή τη φορά. Τζαζ, άφησέ την».

Τα χέρια που με είχαν δεσμεύσει εξαφανίστηκαν. Άπλωσα τα χέρια μου για να πάρω τη Ρένεσμι, αμέσως μόλις ελευθερώθηκα. Ο Έντουαρντ μου την έδωσε χωρίς να διστάσει.

«Δεν καταλαβαίνω», είπε ο Τζάσπερ. «Δεν το αντέχω αυτό».

Παρακολούθησα έκπληκτη τον Τζάσπερ να βγαίνει με μεγάλες δρασκελιές έξω. Η Λία μετακινήθηκε για να του δώσει μεγάλο περιθώριο χώρου, καθώς πήγε προς το ποτάμι και μετά το πέρασε με ένα μεγάλο πήδημα.

Η Ρένεσμι άγγιξε το λαιμό μου, επαναλαμβάνοντας τη σκηνή της αποχώρησης σαν αυτόματη απάντηση. Ένωθα το ερώτημα μέσα στη σκέψη της, ένας αντίλαλος του δικού μου.

Είχα ήδη ξεπεράσει το σοκ του παράδοξου, μικρού της χαρίσματος. Έμοιαζε να είναι ένα εντελώς φυσικό κομμάτι της, σχεδόν αναμενόμενο. Μπορεί τώρα που ήμουν κι εγώ μέρος

του υπερφυσικού να μην έδειχνα ποτέ ξανά δυσπιστία.

Μα τι είχε πάθει ο Τζάσπερ;

«Θα γυρίσει», είπε ο Έντουαρντ είτε σ' εμένα είτε στη Ρένεσμι, δεν ήμουν βέβαιη. «Απλώς χρειάζεται μια στιγμή μόνος του για να επαναπροσδιορίσει τη στάση του απέναντι στη ζωή». Ένα ειρωνικό χαμόγελο απειλούσε να εμφανιστεί στις άκρες των χειλιών του.

Άλλη μια ανθρώπινη ανάμνηση – ο Έντουαρντ που μου έλεγε ότι ο Τζάσπερ θα ένωθε καλύτερα για τον εαυτό του αν "δυσκολευόμουν να προσαρμοστώ" στη ζωή του βρικόλακα. Αυτό συνέβη μέσα στο πλαίσιο μιας κουβέντας σχετικά με το πόσους ανθρώπους θα σκότωνα την πρώτη μου χρονιά ως νεογέννητη.

«Μου έχει θυμώσει;» ρώτησα σιγανά.

Τα μάτια του Έντουαρντ γούρλωσαν. «Όχι. Γιατί να σου έχει θυμώσει;»

«Τότε τι του συμβαίνει;»

«Είναι στενοχωρημένος με τον εαυτό του, όχι μ' εσένα, Μπέλλα. Ανησυχεί για τις... αυτοεκπληρούμενες προφητείες, υποθέτω ότι θα μπορούσες να πεις».

«Πώς κι έτσι;» ρώτησε ο Κάρλαϊλ, πριν προλάβω εγώ.

«Αναρωτιέται αν η τρέλα των νεογέννητων είναι τόσο δύσκολο πράγμα όσο πιστεύαμε πάντα ή αν, με τη σωστή συγκέντρωση και συμπεριφορά, οποιοσδήποτε θα μπορούσε να τα πάει τόσο καλά όσο η Μπέλλα. Ακόμα και τώρα – ίσως αυτός να δυσκολεύεται τόσο πολύ, επειδή πιστεύει ότι είναι κάτι φυσικό και αναπόφευκτο. Ίσως αν ανέμενε περισσότερα από τον εαυτό του, τότε να φαινόταν αντάξιος των προσδοκιών του. Τον κάνεις να αμφισβητεί πολλά βαθιά ριζωμένα συμπεράσματα, Μπέλλα».

«Μα αυτό είναι άδικο», είπε ο Κάρλαϊλ. «Ο καθένας είναι διαφορετικός – ο καθένας έχει τις δικές του προκλήσεις. Ίσως αυτό που κάνει η Μπέλλα να ξεπερνάει το φυσικό. Μπορεί

αυτό να είναι το χάρισμά της, ας το πούμε έτσι».

Κοκάλωσα από την έκπληξη. Η Ρένεσμι ένωσε την αλλαγή, και με άγγιξε. Θυμήθηκε το τελευταίο δευτερόλεπτο του χρόνου κι αναρωτήθηκε γιατί.

«Αυτή είναι μια ενδιαφέρουσα θεωρία, κι αρκετά αληθοφανής», είπε ο Έντουαρντ.

Για ένα μικρό χρονικό διάστημα, ένιωσα απογοητευση. Τι; Κανένα μαγικό όραμα, καμία τρομερή επιθετική ικανότητα όπως, αχ, να ρίχνω από τα μάτια μου αστροπελέκια ή κάτι παρόμοιο; Τίποτα εξυπηρετικό ή κουλ;

Και μετά συνειδητοποίησα τι μπορεί να σήμαινε αυτό, αν η "υπερδύναμή" μου δεν ήταν τίποτα περισσότερο παρά η εξαιρετική αυτοσυγκράτηση.

Τουλάχιστον, είχα ένα χάρισμα. Θα μπορούσε να μην υπήρχε τίποτα.

Αλλά, πολύ περισσότερο απ' αυτό, αν ο Έντουαρντ είχε δικιο, τότε μπορούσα να πηδήξω εντελώς το κομμάτι που φοβόμουν πιο πολύ απ' όλα.

Κι αν δε χρειαζόταν να είμαι νεογέννητη; Εν πάση περιπτώσει, όχι με την έννοια της τρελαμένης μηχανής θανάτου. Κι αν μπορούσα να ταιριάξω με τους Κάλεν από την πρώτη μου μέρα; Κι αν δεν ήταν ανάγκη να κρυφτούμε σε κανένα απομακρυσμένο μέρος για ένα χρόνο, όσο εγώ "μεγάλωνα"; Κι αν, όπως κι ο Κάρλαϊλ, δε σκότωνα ποτέ ούτε έναν άνθρωπο; Κι αν μπορούσα να είμαι καλός βρικόλακας αμέσως;

Θα μπορούσα να βλέπω τον Τσάρλι.

Αναστέναξα αμέσως μόλις η πραγματικότητα στάλαξε μέσα από την ελπίδα. Δεν μπορούσα να δω τον Τσάρλι αμέσως. Τα μάτια, η φωνή, το τελειοποιημένο πρόσωπο. Τι θα μπορούσα να του πω; Πώς θα μπορούσα να ξεκινήσω; Κρυφά μέσα μου χαιρόμουν που είχα μερικές δικαιολογίες για να αναβάλω τα πράγματα για λίγο; όσο κι αν ήθελα να βρω κάποιον τρόπο για να μείνει ο Τσάρλι στη ζωή μου, ένιωθα τρόπο για την

πρώτη αυτή συνάντηση. Για το ότι θα έβλεπα τα μάτια του να πετάγονται έξω, καθώς θα παρατηρούσε το καινούριο μου πρόσωπο, το καινούριο μου δέρμα. Το ότι θα ήξερα πως θα ήταν φοβισμένος. Το να αναρωτιέμαι ποια σκοτεινή εξήγηση θα σχηματιζόταν μέσα στο κεφάλι του.

Ήμουν αρκετά κότα, ώστε να περιμένω ένα χρόνο, για να ηρεμήσουν τα μάτια μου. Κι εγώ που νόμιζα ότι θα ήμουν τόσο ατρόμητη, όταν θα ήμουν άφθαρτη.

«Έχεις δει αντίστοιχο χάρισμα με αυτό της αυτοσυγκράτησης;» ρώτησε ο Έντουαρντ τον Κάρλαϊλ. «Πιστεύεις στ' αλήθεια ότι αυτό είναι χάρισμα ή απλώς ένα προϊόν όλης της προετοιμασίας της;»

Ο Κάρλαϊλ ανασήκωσε τους ώμους. «Είναι ελαφρώς παρόμοιο με αυτό που πάντα μπορούσε να κάνει η Σιβόν, παρόλο που εκείνη δε θα το αποκαλούσε χάρισμα».

«Η Σιβόν, η φίλη σου από εκείνη την οικογένεια των Ιρλανδών;» ρώτησε η Ρόζαλι. «Δεν είχα συνειδητοποιήσει ότι έκανε κάτι ιδιαίτερο. Νόμιζα ότι η Μάγκι ήταν η χαρισματική σ' εκείνο το τσούρμιο».

«Ναι, η Σιβόν πιστεύει κι αυτή το ίδιο. Αλλά έχει αυτό τον τρόπο να θέτει τους στόχους της και μετά σχεδόν... με τη δύναμη της θέλησής της να τους πραγματοποιεί. Αυτή το θεωρεί καλό σχεδιασμό, αλλά εγώ πάντα αναρωτιόμουν αν ήταν κάτι παραπάνω. Όταν συμπεριέλαβε στην οικογένεια τη Μάγκι, για παράδειγμα. Ο Λιάμ ήταν πολύ κτητικός, αλλά η Σιβόν ήθελε να πετύχει, κι έτσι έγινε».

Ο Έντουαρντ, ο Κάρλαϊλ κι η Ρόζαλι βολεύτηκαν σε καρέκλες, καθώς συνέχιζαν την κουβέντα τους. Ο Τζέικομπ κάθισε δίπλα στον Σεθ προστατευτικά, δείχνοντας να βαριέται. Από τον τρόπο που έπεφταν βαριά τα βλέφαρά του, ήμουν σίγουρη ότι σε μια στιγμή θα είχε αποκοιμηθεί.

Προσπάθησα να ακούσω τη συζήτηση, αλλά η προσοχή μου ήταν διαιρεμένη. Η Ρένεσμι μου έλεγε ακόμα για τη μέρα της.

Την κρατούσα κοντά στο γυάλινο τοίχο, ενώ τα χέρια μου την κουνούσαν ασυναίσθητα, καθώς κοιταζόμασταν στα μάτια.

Συνειδητοποίησα ότι οι άλλοι δεν είχαν κανένα λόγο να κάθονται. Ένωθα εντελώς άνετα όρθια. Ήταν εξίσου αναπνευστικό όσο θα ήταν αν τεντωνόμουν πάνω σε ένα κρεβάτι. Ήξερα ότι θα μπορούσα να στέκομαι έτσι μια ολόκληρη βδομάδα, χωρίς να κουνηθώ, και θα ένωθα εξίσου ξεκούραστη στο τέλος των εφτά ημερών όπως και στην αρχή.

Πρέπει να κάθονταν από συνήθεια. Οι άνθρωποι θα το πρόσεχαν αν κάποιος στεκόταν ώρες ολόκληρες, χωρίς καν να μετατοπίσει το βάρος του από το ένα πόδι στο άλλο. Ακόμα και τώρα, έβλεπα τη Ρόζαλι να χαιδεύει τα μαλλιά της με τα δάχτυλά της, και τον Κάρλαϊλ να σταυρώνει τα πόδια του. Θα έπρεπε να δώσω προσοχή σ' αυτά που έκαναν και να αρχίσω να εξασκώμαι.

Έριξα το βάρος μου πάλι στο αριστερό μου πόδι. Ένωθα ότι αυτό ήταν κάπως γελοίο.

Μπορεί απλώς να προσπαθούσαν να μου δώσουν λίγο χρόνο μόνη με το μωρό μου –όσο μόνη ήταν ασφαλές.

Η Ρένεσμι μου έλεγε για κάθε ασήμαντο γεγονός της ημέρας, κι είχα την αίσθηση από το περιεχόμενο των μικρών της ιστοριών ότι ήθελε να τη γνωρίσω ακριβώς τόσο όσο ήθελα κι εγώ. Την έκανε να ανησυχεί το γεγονός ότι είχα χάσει πράγματα –όπως τα σπουργίτια που χοροπηδούσαν όλο και πιο κοντά, όταν την κρατούσε ο Τζέικομπ, ενώ είχαν σταθεί και οι δυο τους εντελώς ακίνητοι δίπλα από ένα από τα μεγάλα κωνοφόρα – τα πουλιά δεν έρχονταν κοντά στη Ρόζαλι. Ή το εξωφρενικά σχαμερό λευκό πράγμα –γάλα για μωρά– που ο Κάρλαϊλ της είχε βάλει στο ποτηράκι της – μύριζε σαν όξινο χύμα. Ή το τραγούδι που της είχε τραγουδήσει μουρμουριστά ο Έντουαρντ, που ήταν τόσο τέλειο που η Ρένεσμι μου το έπαιξε δυο φορές – ξαφνιάστηκα που ήμουν στο φόντο αυτής της ανάμνησης, εντελώς ακίνητη, αλλά δείχνοντας ακόμα αρ-

κετά ταλαιπωρημένη. Με διαπέρασε ένα ρίγος, καθώς θυμήθηκα εκείνη την περίοδο από τη δική μου οπτική γωνία. Τη φρικιαστική φωτιά...

Μετά από μία ώρα περίπου –οι άλλοι ήταν ακόμα βαθιά απορροφημένοι στην κουβέντα τους, ενώ ο Σεθ κι ο Τζέικομπ ροχάλιζαν εν χορώ πάνω στον καναπέ– οι ιστορίες από τις αναμνήσεις της Ρένεσμι άρχισαν να γίνονται πιο αργές. Έγιναν ελαφρώς θολές στις άκρες τους και ξεστράτιζαν από τον προσανατολισμό τους, πριν φτάσουν στην κατάληξή τους. Ήμουν έτοιμη να διακόψω τον Έντουαρντ πανικόβλητη –μήπως κάτι δεν πήγαινε καλά;– όταν τα βλέφαρά της τρεμόπαιξαν και έκλεισαν. Χασμουρήθηκε, με τα στρουμπουλά της ροζ χείλη να τεντώνονται σχηματίζοντας ένα στρογγυλό Ο, και τα μάτια της δεν άνοιξαν ξανά.

Το χέρι της έπεσε από το πρόσωπό μου, καθώς την έπαιρνε ο ύπνος –το πίσω μέρος των βλεφάρων της είχε το απαλό χρώμα της λεβάντας, που είχαν και τα λεπτά σύννεφα πριν από το ηλιοβασίλεμα. Προσέχοντας να μην την ενοχλήσω, σήκωσα ξανά το χέρι εκείνο και το ακούμπησα στο δέρμα μου και το κράτησα εκεί γεμάτη περιέργεια. Στην αρχή δεν υπήρχε τίποτα, και μετά, ύστερα από μερικά λεπτά, μια αναλαμπή χρωμάτων σαν μια χούφτα γεμάτη πεταλούδες σκορπίστηκαν από τις σκέψεις της.

Μαγεμένη, παρακολούθησα τα όνειρά της. Δεν υπήρχε καμία λογική σ' αυτά. Μόνο χρώματα και σχήματα και πρόσωπα. Χάρηκα με το πόσο συχνά το δικό μου πρόσωπο –και τα δυο μου πρόσωπα, το αποκρουστικό ανθρώπινο και το υπέροχο αθάνατο– πετάγονταν μέσα στις ασυνείδητες σκέψεις της. Περισσότερο από του Έντουαρντ ή της Ρόζαλι. Ήμουν στήθος με στήθος με τον Τζέικομπ – προσπάθησα να μην το αφήσω αυτό να με εκνευρίσει.

Για πρώτη φορά, κατάλαβα πώς ο Έντουαρντ μπορούσε να με βλέπει να κοιμάμαι τη μια βαρετή νύχτα μετά την άλλη,

μόνο και μόνο για να με ακούσει να μιλάω μέσα στον ύπνο μου. Θα μπορούσα να κοιτάζω τη Ρένεσμι να ονειρεύεται για πάντα.

Η αλλαγή στον τόνο του Έντουαρντ μου τράβηξε την προσοχή, όταν είπε: «Επιτέλους», και γύρισε για να κοιτάξει έξω από το παράθυρο. Ήταν μια βαθιά, μαβιά νύχτα έξω, αλλά έβλεπα εξίσου μακριά με πριν. Τίποτα δεν είχε κρυφτεί από το σκοτάδι· όλα είχαν αλλάξει χρώματα.

Η Λία, ακόμα με άγριο βλέμμα, σηκώθηκε και γλίστρησε μέσα στους θάμνους, την ώρα που η Άλις πρόβαλλε στην άλλη μεριά του ποταμού. Η Άλις αιωρήθηκε μπρος-πίσω από ένα κλαδί σαν ακροβάτισσα, με τα δάχτυλα των ποδιών της να ακουμπάνε στα χέρια της, πριν πέσει στο έδαφος με μια οριζόντια κολοτούμπα γεμάτη χάρη. Η Έσμι έκανε ένα πιο παραδοσιακό άλμα, ενώ ο Έμετ όρμησε μέσα στο νερό, πιτσιλώνοντας με νερό τόσο μακριά που κάποιες σταγόνες χτύπησαν τα πίσω παράθυρα. Προς μεγάλη μου έκπληξη, ακολούθησε ο Τζάσπερ, με το δικό του αποτελεσματικό άλμα να δείχνει συγκρατημένο, ακόμα και διακριτικό, μετά από των άλλων.

Το τεράστιο χαμόγελο που απλωνόταν στο πρόσωπο της Άλις ήταν γνωστό κατά έναν αμυδρό, παράδοξο τρόπο. Όλοι ξαφνικά μου χαμογελούσαν –η Έσμι γλυκά, ο Έμετ γεμάτος ενθουσιασμό, η Ρόζαλι κάπως υπεροπτικά, ο Κάρλαϊλ με επίεικεια και ο Έντουαρντ γεμάτος προσδοκία.

Η Άλις μπήκε στο δωμάτιο χοροπηδώντας μπροστά απ' όλους τους άλλους, με το χέρι της απλωμένο μπροστά της και την ανυπομονησία να δημιουργεί μια σχεδόν ορατή αύρα γύρω της. Μέσα στην παλάμη της κρατούσε ένα συνηθισμένο, μπρούτζινο κλειδί με έναν υπερμεγέθη, ροζ φιόγκο από σατέν δεμένο γύρω του.

Μου έτεινε το κλειδί, κι εγώ αυτομάτως έσφιξα πιο δυνατά τη Ρένεσμι στο δεξί μου χέρι, ώστε να μπορώ να ανοίξω το αριστερό μου. Η Άλις έριξε το κλειδί μέσα.

«Χρόνια Πολλά!» ξεφώνησε.

Στριφογύρισα τα μάτια μου. «Κανένας δεν αρχίζει να μετράει από τη μέρα της γέννησης αυτή καθαυτή», της υπενθύμισα. «Τα πρώτα σου γενέθλια είναι όταν περάσει ένας χρόνος, Άλις».

Το χαμόγελό της έγινε αυτάρεσκο. «Δε γιορτάζουμε τα γενέθλιά σου ως βρικόλακα. Ακόμα. Είναι δεκατρείς Σεπτεμβρίου, Μπέλλα. Χαρούμενα δέκατα ένατα γενέθλια!»

24. ΕΚΠΛΗΞΗ

«Όχι. Αποκλείεται!» Κούνησα το κεφάλι μου με μανία και μετά έριξα μια γρήγορη ματιά στο αυτάρεσκο χαμόγελο στο πρόσωπο του δεκαεπτάχρονου συζύγου μου. «Όχι, αυτό δε μετράει. Σταμάτησα να γερνάω πριν τρεις μέρες. Είμαι δεκαοχτώ για πάντα».

«Δεν έχει σημασία», είπε η Άλις, απορρίπτοντας τη διαμαρτυρία μου με ένα γρήγορο ανασήκωμα των ώμων. «Θα γιορτάσουμε έτσι κι αλλιώς, γι' αυτό κάν' το γαργάρα».

Αναστέναξα. Σπάνια είχε νόημα να τσακωθείς με την Άλις.

Το χαμόγελό της έγινε απίστευτα πλατύ, καθώς διάβαζε τη συναίνεση στα μάτια μου.

«Είσαι έτοιμη ν' ανοίξεις το δώρο σου;» είπε η Άλις τραγουδιστά.

«Τα δώρα», διόρθωσε ο Έντουαρντ κι έβγαλε άλλο ένα κλειδί –αυτό πιο μακρύ και ασημένιο, με ένα λιγότερο φανταχτερό μπλε φιόγκο– από την τσέπη του.

Έβαλα τα δυνατά μου να μη στριφογυρίσω τα μάτια μου. Ηξέρα αμέσως για τι ήταν το κλειδί –για το αυτοκίνητο για το

“μετά”. Αναρωτήθηκα αν έπρεπε να νιώσω ενθουσιασμό. Φαινόταν ότι η μεταμόρφωση σε βρικόλακα δε μου είχε χαρίσει κανέναν ξαφνικό ενδιαφέρον για τα σπορ αμάξια.

«Το δικό μου πρώτα», είπε η Άλις, και μετά έβγαλε τη γλώσσα της, προβλέποντας την απάντησή του.

«Το δικό μου είναι πιο κοντά».

«Μα κοίτα πώς είναι ντυμένη». Τα λόγια της Άλις ήταν σχεδόν παράπονο. «Με σκοτιώνει όλη την ημέρα. Αυτό είναι ξεκάθαρα η προτεραιότητα».

Τα φρύδια μου έσμιξαν, καθώς αναρωτήθηκα πώς το κλειδί μπορούσε να με κάνει να βρεθώ ντυμένη με καινούρια ρούχα. Μου είχε αγοράσει, μήπως, κανένα ολόκληρο μπαούλο γεμάτο ρούχα;

«Το ξέρω –ας το παίξουμε, κι όποιος κερδίσει», πρότεινε η Άλις. «Πέτρα, ψαλίδι, χαρτί».

Ο Τζάσπερ γέλασε πνιχτά κι ο Έντουαρντ αναστέναξε.

«Γιατί δε μου λες ποιος θα κερδίσει να τελειώνουμε;» είπε ο Έντουαρντ ξινισμένα.

Η Άλις χαμογέλασε πλατιά. «Εγώ. Έξοχα».

«Καλύτερα μάλλον να περιμένω μέχρι το πρωί, έτσι κι αλλιώς». Ο Έντουαρντ μου χαμογέλασε στραβά και μετά έγνεψε προς τον Τζέικομπ και τον Σεθ, που φαινονταν ότι την είχαν πέσει για βράδυ· αναρωτήθηκα πόσες ώρες είχαν μείνει ξύπνιοι αυτή τη φορά. «Πιστεύω ότι θα έχει περισσότερη πλάκα, αν ο Τζέικομπ είναι ξύπνιος για τα μεγάλα αποκαλυπτήρια, δε συμφωνείς; Έτσι ώστε κάποιος εκεί να μπορεί να εκφράσει το σωστό βαθμό ενθουσιασμού;»

Του ανταπόδωσα το χαμόγελο. Με ήξερε καλά.

«Ναι», είπε η Άλις τραγουδιστά. «Μπέλλα, δώσε τη Νες –τη Ρένεσμι στη Ρόζαλι».

«Πού κοιμάται συνήθως;»

Η Άλις ανασήκωσε τους ώμους. «Στην αγκαλιά της Ρόουζ. Ή του Τζέικομπ. Ή της Έσμι. Πήρες μια εικόνα. Δεν την

έχουν αφήσει κάτω ποτέ σ' ολόκληρη τη ζωή της. Θα γίνει το πιο κακομαθημένο μισό βρικολακάκι που υπάρχει».

Ο Έντουαρντ γέλασε, ενώ η Ρόζαλι πήρε τη Ρένεσμι επιδίξια στα χέρια της. «Αλλά και το πιο μη-κακομαθημένο μισό βρικολακάκι που υπάρχει», είπε η Ρόζαλι. «Η ομορφιά του να είσαι μοναδικός».

Η Ρόζαλι μου χαμογέλασε, και χάρηκα βλέποντας ότι η καινούρια συντροφικότητα ανάμεσά μας υπήρχε ακόμα στο χαμόγελό της. Δεν ήμουν απόλυτα σίγουρη αν θα κρατούσε, αφού η ζωή της Ρένεσμι δεν ήταν πια συνδεδεμένη με τη δική μου. Αλλά ίσως να είχαμε πολεμήσει μαζί στο ίδιο στρατόπεδο για τόσο πολύ καιρό, που θα ήταν αρκετό, ώστε να μείνουμε για πάντα φίλες. Τελικά είχα κάνει την ίδια επιλογή που θα έκανε κι αυτή, αν ήταν στη θέση μου. Αυτό φαινόταν να έχει διώξει την αγανάκτησή της για όλες τις υπόλοιπες επιλογές μου.

Η Άλις έσπρωξε το στολισμένο με την κορδέλα κλειδί στο χέρι μου, μετά με άρπαξε από τον αγκώνα και με οδήγησε προς την πίσω πόρτα. «Πάμε, πάμε», είπε με κελαηδιστή φωνή.

«Είναι έξω;»

«Περίπου», είπε η Άλις σπρώχνοντάς με μπροστά.

«Απόλαυσε το δώρο σου», είπε η Ρόζαλι. «Είναι απ' όλους μας. Ιδιαίτερα την Έσμι».

«Δε θα έρθετε κι εσείς;» Συνειδητοποίησα ότι κανείς δεν είχε κουνηθεί.

«Θα σου δώσουμε την ευκαιρία να το εκτιμήσεις μόνη σου», είπε η Ρόζαλι. «Θα μας τα πεις... αργότερα».

Ο Έμετ χαχάνισε. Κάτι στο γέλιο του με έκανε να νιώσω σαν να είχα κοκκινίσει, αν και δεν ήμουν σίγουρη γιατί.

Κατάλαβα ότι πολλά πράγματα μ' εμένα –όπως το ότι πραγματικά μισούσα τις εκπλήξεις, και το ότι δε μου άρεσαν ούτε και τα δώρα περισσότερο– δεν είχαν αλλάξει καθόλου. Ήταν μια ανακούφιση και μια αποκάλυψη που κατάλαβα ότι ένα με-

γάλο μέρος των βασικών χαρακτηριστικών της ύπαρξής μου με είχαν ακολουθήσει σ' αυτό το καινούριο σώμα.

Δεν περίμενα να είμαι ο εαυτός μου. Χαμογέλασα πλατιά.

Η Άλις με τράβηξε από τον αγκώνα, και δεν μπορούσα να σταματήσω να χαμογελάω, καθώς την ακολουθούσα μέσα στη μοβ νύχτα. Μόνο ο Έντουαρντ ήρθε μαζί μας.

«Να ο ενθουσιασμός που ψάχνω», μουρμούρισε η Άλις επιδοκιμαστικά. Μετά άφησε το μπράτσο μου, έκανε δυο λυγερά άλματα και πήδηξε πάνω από το ποτάμι.

«Έλα, Μπέλλα», μου φώναξε από την άλλη μεριά.

Ο Έντουαρντ πήδηξε ταυτόχρονα μ' εμένα – ήταν το ίδιο διασκεδαστικό όπως και το απόγευμα. Ίσως και λίγο περισσότερο, επειδή η νύχτα άλλαζε τα πάντα δίνοντάς τους καινούρια, πλούσια χρώματα.

Η Άλις ξεκίνησε μ' εμάς ακριβώς από πίσω της, κατευθυνόμενη προς τα βόρεια. Ήταν πιο εύκολο να ακολουθώ τον ήχο των ποδιών της, που ψιθύριζαν πάνω στο έδαφος, και το φρέσκο μονοπάτι της μυρωδιάς της απ' ό,τι ήταν να έχω τα μάτια μου καρφωμένα πάνω της, καθώς περνούσε μέσα από την πυκνή βλάστηση.

Σε κάποιο σημείο χωρίς κανένα διακριτικό σημάδι που να μπορούσα να δω εγώ, στριφογύρισε και όρμησε πάλι προς τα πίσω, εκεί όπου στάθηκα.

«Μη μου επιτεθείς», με προειδοποίησε και μου όρμησε.

«Τι κάνεις;» απαιτήσα να μάθω, κάνοντας στροφή την ώρα που σκαρφάλωνε πάνω στην πλάτη μου και τύλιγε τα χέρια της γύρω από το πρόσωπό μου. Ένωσα την έντονη επιθυμία να τη ρίξω κάτω, αλλά συγκρατήθηκα.

«Βεβαιώνομαι ότι δεν μπορείς να δεις».

«Θα μπορούσα να το φροντίσω εγώ αυτό χωρίς τους θεατρινισμούς», προσφέρθηκε ο Έντουαρντ.

«Εσύ μπορεί να την αφήσεις να κάνει ζαβολιά. Πιάσ' την απ' το χέρι και οδήγησέ την μπροστά».

«Άλις, εγώ –»

«Μην μπεις καν στον κόπο, Μπέλλα. Θα το κάνουμε με το δικό μου τρόπο».

Ένωσα τα δάχτυλα του Έντουαρντ να μπλέκονται με τα δικά μου. «Μόνο μερικά δευτερόλεπτα ακόμα, Μπέλλα. Μετά θα πάει να εκνευρίσει κανέναν άλλο». Με τράβηξε μπροστά. Συμβάδισα μαζί του με ευκολία. Δε φοβόμουν μήπως πέσω σε κανένα δέντρο· το δέντρο θα ήταν το μόνο που θα πάθαινε ζημιά, αν συνέβαινε αυτό το σενάριο.

«Θα μπορούσες να είσαι λιγάκι πιο ευγνώμων», τον επέπληξε η Άλις. «Αυτό είναι τόσο για 'σένα όσο και γι' αυτήν».

«Αλήθεια. Και πάλι σ' ευχαριστώ, Άλις».

«Ναι. Ναι. Καλά». Η φωνή της Άλις ξαφνικά ανέβηκε κάποιες οκτάβες γεμάτη ενθουσιασμό. «Σταματήστε εδώ. Γύρισε τη λιγάκι προς τα δεξιά. Ναι, έτσι. Εντάξει. Είσαι έτοιμη;» τσίριξε.

«Είμαι έτοιμη». Υπήρχαν καινούριες μυρωδιές εδώ, που εξήπταν το ενδιαφέρον μου, μεγάλωναν την περιέργειά μου. Μυρωδιές που δεν ανήκαν στα βαθιά δάση. Αγιόκλημα. Καπνός. Τριαντάφυλλα. Πριονίδι; Και κάτι μεταλλικό. Ο πλούτος του βαθιού χώματος, που είχε σκαφτεί και είχε αποκαλυφθεί. Έσκυψα προς το μυστήριο.

Η Άλις κατέβηκε από την πλάτη μου με ένα πήδημα απελευθερώνοντας τα μάτια μου.

Κοίταξα μέσα στο βιολετί σκοτάδι. Εκεί, φωλιασμένο μέσα σε ένα μικρό ξέφωτο στο δάσος, ήταν ένα μικροσκοπικό πέτρινο σπιτάκι, με ένα γκριζό χρώμα που είχε και μια απόχρωση λεβάντας στο φως των αστεριών.

Ανήκε εδώ τόσο απόλυτα, που έμοιαζε λες και βγήκε μέσα από το βράχο, ένας φυσικός σχηματισμός. Αγιόκλημα σκαρφάλωνε στον ένα τοίχο σαν ένα πλέγμα, στριφογυρίζοντας μέχρι επάνω και σκεπάζοντας τα χοντρά σανίδια της στέγης. Τριαντάφυλλα που άνθιζαν στο τέλος του καλοκαιριού σχη-

μάτιζαν ένα μικρό κήπο κάτω από τα σκοτεινά, χωμένα βαθιά μέσα στα πλαίσιά τους παράθυρα. Υπήρχε ένα μικρό μονοπάτι με επίπεδες πέτρες, στο χρώμα του αμέθυστου μέσα στη νύχτα, που οδηγούσαν στη γραφική, αψιδωτή, ξύλινη πόρτα.

Κουλούριασα το χέρι μου γύρω από το κλειδί που κρατούσα, έκπληκτη.

«Τι λες;» Η φωνή της Άλις ήταν απαλή τώρα· ταίριαζε με την απόλυτη γαλήνη του παραμυθένιου σκινηκού.

Άνοιξα το στόμα μου, μα δεν είπα τίποτα.

«Η Έσμι σκέφτηκε ότι μπορεί να θέλαμε ένα δικό μας μέρος για λίγο, αλλά δεν ήθελε να πάμε πολύ μακριά», μουρμούρισε ο Έντουαρντ. «Και λατρεύει οποιαδήποτε δικαιολογία για να κάνει ανακαίνιση. Αυτό το μικρό σπιτάκι κατέρρευε σιγά-σιγά εδώ πέρα τουλάχιστον εκατό χρόνια τώρα».

Συνέχιζα να κοιτάω επίμονα, με το στόμα ανοιχτό σαν χάνος.

«Δε σου αρέσει;» Το πρόσωπο της Άλις κατσούφιασε. «Θέλω να πω, είμαι σίγουρη ότι μπορούμε να του κάνουμε αλλαγές, αν θέλεις. Ο Έμετ είχε φαγωθεί να προσθέσουμε μερικά ακόμα τετραγωνικά μέτρα, ένα δεύτερο όροφο, κολόνες κι έναν πύργο, αλλά η Έσμι πίστευε ότι θα σου άρεσε περισσότερο με την εμφάνιση που προοριζόταν γι' αυτό». Η φωνή της άρχισε να γίνεται πιο ψιλή, πιο γρήγορη. «Αν έκανε λάθος, μπορούμε να ξανασιάσουμε δουλειά. Δε θα πάρει πολύ καιρό να –»

«Σσος!» κατάφερα να πω.

Έσφιξε τα χείλη της και περίμενε. Μου πήρε μερικά δευτερόλεπτα για να ξεπεράσω το σοκ.

«Μου χαρίζετε ένα σπίτι για τα γενέθλιά μου;» ψιθύρισα.

«Μας χαρίζουν», διόρθωσε ο Έντουαρντ. «Και δεν είναι τίποτα παραπάνω από ένα μικρό σπιτάκι. Νομίζω ότι η λέξη σπίτι υπονοεί περισσότερο χώρο για να τεντώσει κανείς τα πόδια του».

«Μην υποτιμάς το σπίτι μου», του ψιθύρισα.

Η Άλις χαμογέλασε πλατιά. «Σου αρέσει».

Κούνησα το κεφάλι μου.

«Το λατρεύεις;»

Έγνεψα.

«Ανυπομονώ να το πω στην Έσμι!»

«Γιατί δεν ήρθε;»

Το χαμόγελο της Άλις ξεθώριασε λιγάκι, παραμορφώθηκε ελαφρώς αλλάζοντας σχήμα από αυτό που είχε πριν, λες και η ερώτησή μου ήταν δύσκολο ν' απαντηθεί. «Α, ξέρεις τώρα... όλοι θυμούνται πώς είσαι με τα δώρα. Δεν ήθελαν να σε κάνουν να νιώσουν υπερβολική πίεση να δείξεις ότι σου άρεσε».

«Μα φυσικά και το λατρεύω. Πώς θα ήταν δυνατόν να μην το λατρέψω;»

«Θα τους αρέσει αυτό». Χτύπησε χαϊδευτικά το μπράτσο μου. «Τελospάντων, η ντουλάπα σου είναι εφοδιασμένη. Χρησιμοποίησέ τη συνετά. Και... μάλλον αυτά είναι όλα».

«Δε θα έρθεις μέσα;»

Έκανε μερικά βήματα προς τα πίσω αδιάφορα. «Ο Έντουαρντ ξέρει πού είναι τα πάντα. Θα περάσω... αργότερα. Πάρε με τηλέφωνο, αν δεν μπορείς να συνδυάσεις τα ρούχα σου σωστά». Μου έριξε ένα δύσπιστο βλέμμα και μετά χαμογέλασε. «Ο Τζαζ θέλει να πάμε για κυνήγι. Τα λέμε».

Έφυγε βολίδα μέσα στα δέντρα σαν μια σφαίρα γεμάτη χάρη.

«Αυτό ήταν παράξενο», είπα, όταν ο ήχος της φυγής της είχε σβήσει τελείως. «Είμαι στ' αλήθεια τόσο κακιά; Δεν ήταν ανάγκη να μείνουν μακριά. Τώρα νιώθω ένοχη. Δεν την ευχαρίστησα καν όπως θα έπρεπε. Καλύτερα να γυρίσουμε σπίτι, να πούμε στην Έσμι -»

«Μπέλλα, μην είσαι ανόητη. Κανένας δε σε έχει για τόσο παράλογο».

«Τότε τι -»

«Το άλλο τους δώρο είναι λίγος χρόνος μόνοι μας. Η Άλις προσπαθούσε να είναι διακριτική σχετικά μ' αυτό».

«Α».

Αυτό ήταν το μόνο που χρειάστηκε για να εξαφανιστεί το σπίτι. Όπου κι αν ήμασταν, το ίδιο θα έκανε. Δεν έβλεπα τα δέντρα, ούτε τις πέτρες, ούτε τ' αστέρια. Υπήρχε μόνο ο Έντουαρντ.

«Έλα να σου δείξω τι έφτιαξαν», είπε, τραβώντας με από το χέρι. Δεν είχε συνείδηση του γεγονότος ότι ένα ηλεκτρικό ρεύμα παλλόταν μέσα στο κορμί μου, σαν αίμα που είχε ποτιστεί με αδρεναλίνη;

Για άλλη μια φορά ένιωσα παραδόξως να χάνω την ισορροπία μου, περιμένοντας τις αντιδράσεις για τις οποίες το σώμα μου δεν ήταν ικανό πια. Η καρδιά μου θα έπρεπε να χτυπάει με ορυμαγδό, σαν ατμομηχανή έτοιμη να συγκρουστεί μαζί μας. Εκκωφαντικά. Τα μάγουλά μου θα έπρεπε να είχαν ένα λαμπερό κόκκινο χρώμα.

Και μάλιστα θα έπρεπε να είμαι εξαντλημένη. Αυτή ήταν η πιο μεγάλη μέρα της ζωής μου.

Γέλασα -ένα μόνο μικρό γέλακι έκπληξης- όταν συνειδητοποίησα ότι αυτή η μέρα δε θα τελείωνε ποτέ.

«Μπορώ ν' ακούσω το αστείο;»

«Δεν είναι και πολύ καλό», του είπα, καθώς με οδηγούσε στη μικρή στρογγυλεμένη πόρτα. «Απλώς σκεφτόμουν- σήμερα είναι η πρώτη κι η τελευταία μέρα της αιωνιότητας. Είναι κάπως δύσκολο να το χωνέψω. Ακόμα και με όλο αυτό τον επιπλέον χώρο μέσα στο κεφάλι μου για να το χωνέψω». Γέλασα ξανά.

Γέλασε κι αυτός πνιχτά μαζί μου. Άπλωσε το χέρι του προς το πόμολο της πόρτας, περιμένοντας να μπω πρώτη ως οικοδέσποινα. Έχωσα το κλειδί στην κλειδαριά και το γύρισα.

«Σου βγαίνουν τόσο φυσικά όλα αυτά, Μπέλλα' ξεχνάω πόσο πολύ παράξενα πρέπει να είναι για 'ένα. Μακάρι να

μπορούσα να το ακούσω αυτό». Έσκυψε προς τα κάτω και με σήκωσε απότομα ψηλά στα χέρια του τόσο γρήγορα που δεν το είχα προβλέψει –και αυτό ήταν κάτι απίστευτο.

«Ε!»

«Τα κατώφλια είναι μέρος των δικών μου καθηκόντων», μου υπενθύμισε. «Είμαι, όμως, περίεργος. Πες μου τι σκέφτεσαι αυτή τη στιγμή».

Άνοιξε την πόρτα –άνοιξε με ένα τριξίμο που μόλις που ακούστηκε– και μπήκε μέσα στο μικρό πέτρινο σαλόνι.

«Τα πάντα», του είπα. «Όλα ταυτόχρονα, ξέρεις. Τα καλά πράγματα και αυτά για τα οποία πρέπει να ανησυχώ και τα πράγματα που είναι καινούρια. Πώς γίνεται και συνέχεια χρησιμοποιώ υπερθετικούς στο κεφάλι μου. Αυτή τη στιγμή, σκέφτομαι ότι η Έσμι είναι καλλιτέχνης. Είναι τόσο τέλει!»

Το δωμάτιο ήταν σαν παρμένο από παραμύθι. Το πάτωμα ήταν ένα πάπλωμα με ακανόνιστα σχέδια φτιαγμένο από λείες, επίπεδες πέτρες. Το χαμηλό ταβάνι είχε μακριά ακάλυπτα δοκάρια, πάνω στα οποία κάποιος τόσο ψηλός όσο ο Τζέικομπ θα χτυπούσε το κεφάλι του. Οι τοίχοι ήταν σκεπασμένοι με ζεστό ξύλο σε μερικά σημεία, με πέτρινο μωσαϊκό σε άλλα. Στο τζάκι στη γωνία που είχε σχήμα κυψέλης έκαιγαν τα απομεινάρια μιας αργής φωτιάς που τρεμόπαιζε. Ξύλα που είχαν ξεβραστεί στην παραλία έκαιγαν εκεί –οι χαμηλές φλόγες ήταν μπλε και πράσινες από το αλάτι.

Ήταν διακοσμημένο με εκλεκτικά κομμάτια, από τα οποία ούτε ένα δεν ήταν ασορτί με κανένα άλλο, αλλά και πάλι υπήρχε αρμονία μεταξύ τους. Μια καρέκλα έμοιαζε αμυδρά μεσαιωνική, ενώ μια χαμηλή ντιβανοκασέλα δίπλα στη φωτιά ήταν πιο σύγχρονη, και το γεμάτο ράφι με τα βιβλία που ακουμπούσε στο πέρα παράθυρο μου θύμιζε ταινίες που διαδραματίζονταν στην Ιταλία. Με κάποιο τρόπο κάθε κομμάτι ταίριαζε με τα άλλα σαν ένα μεγάλο τρισδιάστατο παζλ. Υπήρχαν μερικοί πίνακες στους τοίχους που αναγνώριζα –κάποιοι από τους πιο

αγαπημένους μου από το μεγάλο σπίτι. Ανεκτίμητοι αυθεντικοί, χωρίς αμφιβολία, αλλά κι αυτοί έμοιαζαν να ανήκουν εδώ, όπως και όλα τα υπόλοιπα πράγματα.

Ήταν ένα μέρος όπου οποιοσδήποτε θα μπορούσε να πιστέψει ότι υπήρχε μαγεία. Ένα μέρος όπου περίμενες να εμφανιστεί η Χιονάτη με το μήλο της στο χέρι ή ένα μονόκερο να σταματήσει και να τοιμπήσει τις τριανταφυλλίες.

Ο Έντουαρντ πάντα πίστευε ότι ανήκε στον κόσμο των ιστοριών τρόμου. Φυσικά, εγώ ήξερα ότι είχε εντελώς άδικο. Ήταν φανερό ότι ανήκε εδώ. Σε ένα παραμύθι.

Και τώρα ήμουν κι εγώ στο παραμύθι μαζί του.

Ήμουν έτοιμη να εκμεταλλευτώ το γεγονός ότι δεν είχε προλάβει να με αφήσει στα πόδια μου, και ότι το πανέμορφο πρόσωπό του σε σημείο να σου αναστατώνει το μυαλό ήταν μόλις μερικούς πόντους μακριά, όταν είπε: «Είμαστε τυχεροί που η Έσμι σκέφτηκε να προσθέσει κι ένα επιπλέον δωμάτιο. Κανένας δεν είχε προβλέψει τη Νες –τη Ρένεσμι».

Του κατσούφιασα, καθώς οι σκέψεις μου τώρα πήραν ένα λιγότερο ευχάριστο δρόμο.

«Όχι κι εσύ», παραπονέθηκα.

«Συγγνώμη, αγάπη μου. Το ακούω στις σκέψεις τους συνέχεια, ξέρεις. Έχει αρχίσει να μου κολλάει».

Αναστέναξα. Το μωρό μου, το θαλάσσιο ερπετό. Μπορεί να μην υπήρχε τρόπος να το αποφύγουμε. Λοιπόν, εγώ δε θα υποχωρούσα.

«Είμαι σίγουρος ότι πεθαίνεις να δεις την ντουλάπα. Η τουλάχιστον θα πω στην Άλις ότι έτσι συνέβη, για να την κάνω να νιώσει καλά».

«Να φοβάμαι;»

«Πολύ».

Με κουβάλησε κατά μήκος ενός στενού πέτρινου διαδρόμου με μικρές αψίδες στο ταβάνι, σαν να ήταν το προσωπικό μας κάστρο-μνιατούρα.

«Αυτό θα είναι το δωμάτιο της Ρένεσμι», είπε κουνώντας το κεφάλι προς ένα άδειο δωμάτιο με ξύλινο πάτωμα σε απαλή απόχρωση. «Δεν είχαν χρόνο να το φτιάξουν ιδιαίτερα, με τους θυμωμένους λυκάνθρωπους...»

Γέλασα χαμηλόφωνα, έκπληκτη από το πόσο γρήγορα είχαν όλα καταλήξει έτσι όπως έπρεπε, όταν όλα έδειχναν τόσο εφιαλτικά μόλις πριν μια βδομάδα.

Να πάρει! Αυτός ο Τζέικομπ τα έκανε όλα τόσο τέλεια με αυτό τον τρόπο!

«Ορίστε το δικό μας δωμάτιο. Η Έσμι προσπάθησε να φέρει λίγο από το νησί της εδώ για 'μας. Μάντεψε ότι θα δενόμασταν».

Το κρεβάτι ήταν τεράστιο και λευκό, με σύννεφα αραχνούφαντου υφάσματος να πέφτουν από ουρανό του ως το πάτωμα. Το ανοιχτόχρωμο, ξύλινο πάτωμα ήταν ίδιο με του άλλου δωματίου, και τώρα κατάλαβα ότι ήταν ακριβώς στο χρώμα μιας παρθένας παραλίας. Οι τοίχοι είχαν αυτό το σχεδόν λευκό γαλανό μιας λαμπερής, ηλιόλουστης μέρας, κι ο πίσω τοίχος είχε μεγάλες, γυάλινες πόρτες που έβγαζαν σε ένα μικρό, κρυμμένο κηπάκο. Αναρριχητικά τριαντάφυλλα και μια μικρούλα, στρογγυλή λίμνη, λεία σαν καθρέφτης και παισιωμένη με αστραφτερές πέτρες. Ένας μικροσκοπικός, γαλήνιος ωκεανός για 'μας.

«Ω», ήταν το μόνο που μπορούσα να πω.

«Το ξέρω», ψιθύρισε.

Σταθήκαμε εκεί για ένα λεπτό, φέρνοντας στο νου μου τις αναμνήσεις. Αν και ήταν ανθρώπινες και θολές, κατέκλυσαν ολόκληρο το μυαλό μου.

Εκείνος χαμογέλασε με ένα πλατύ, ακτινοβόλο χαμόγελο και μετά γέλασε. «Η ντουλάπα είναι μέσα από αυτήν τη διπλή πόρτα. Πρέπει να σε προειδοποιήσω –είναι μεγαλύτερη από αυτό το δωμάτιο».

Δε γύρισα ούτε καν να ριξω μια γρήγορη ματιά στην πόρτα.

Δεν υπήρχε τίποτα άλλο στον κόσμο εκτός απ' αυτόν ξανά –τα μπράτσα του κουλουριασμένα γύρω μου, η γλυκιά του ανάσα στο πρόσωπό μου, τα χείλη του μόλις χιλιοστά μακριά από τα δικά μου– και δεν υπήρχε τίποτα να μου αποσπάσει την προσοχή τώρα, είτε ήμουν νεογέννητη είτε όχι.

«Θα πούμε στην Άλις ότι έτρεξα κατευθείαν στα ρούχα», ψιθύρισα, μπλέκοντας τα δάχτυλά μου μέσα στα μαλλιά του και τραβώντας το πρόσωπό μου πιο κοντά στο δικό του. «Θα της πούμε ότι πέρασα ώρες εκεί μέσα δοκιμάζοντας ρούχα. Θα πούμε ψέματα».

Έπιασε τη διάθεσή μου μέσα σε μια στιγμή ή ίσως ήταν ήδη εκεί, αλλά απλώς προσπαθούσε να με αφήσει να εκτιμήσω πλήρως το δώρο των γενεθλίων μου, σαν σωστός κύριος. Τράβηξε το πρόσωπό μου στο δικό του με μια ξαφνικά αγριότητα, ενώ ένα χαμηλόφωνο βογκητό ξέφυγε από το λαιμό του. Ο ήχος έκανε ένα ηλεκτρικό ρεύμα να διαπεράσει το σώμα μου σε έναν παροξυσμό σχεδόν, σαν να μην μπορούσα να βρεθώ αρκετά κοντά του αρκετά γρήγορα.

Άκουσα το ύφασμα να σκίζεται κάτω από τα χέρια μας, και χάρηκα που τα δικά μου ρούχα, τουλάχιστον, ήταν ήδη κατεστραμμένα. Ήταν πολύ αργά για τα δικά του. Ένιωθα ότι ήταν σχεδόν αγένεια να αγνοήσουμε το όμορφο λευκό κρεβάτι, αλλά δε θα καταφέρναμε να φτάσουμε ως εκεί.

Αυτός ο δεύτερος μήνας του μελιτος δεν ήταν σαν τον πρώτο μας.

Ο καιρός που περάσαμε στο νησί ήταν η επιτομή της ανθρώπινης ζωής μου. Το καλύτερο κομμάτι της. Ήμουν τόσο πρόθυμη να μείνω δεμένη στην ανθρώπινη ζωή μου, μόνο και μόνο για να έχω για λίγο ακόμα αυτό που είχα μαζί του. Επειδή το σωματικό κομμάτι δε θα ήταν ποτέ ξανά το ίδιο.

Έπρεπε να το είχα μαντέψει, μετά από μια μέρα σαν τη σημερινή, ότι θα ήταν καλύτερο.

Τώρα μπορούσα να τον εκτιμήσω πραγματικά –μπορού-

σα να δω όπως έπρεπε κάθε γραμμή του τέλειου προσώπου του, του μακριού, αφεγάδιαστου κορμιού του με τα καινούρια μου δυνατά μάτια, κάθε γωνία και κάθε επίπεδη επιφάνειά του. Μπορούσα να γευτώ το καθαρό, δυνατό άρωμά του στη γλώσσα μου και να νιώσω την απίστευτη, μεταξένια υφή του μαρμάρινου δέρματός του κάτω από τα ευαίσθητα ακροδάχτυλά μου.

Και το δικό μου δέρμα ήταν τόσο ευαίσθητο κάτω από τα χέρια του.

Ήταν εντελώς καινούριος, ένα διαφορετικό άτομο, καθώς τα κορμιά μας μπλέκονταν με χάρη και γίνονταν ένα πάνω στο ανοιχτόχρωμο σαν την άμμο πάτωμα. Καμία προφύλαξη, κανένας περιορισμός. Κανένας φόβος –ειδικά όχι αυτό. Μπορούσαμε να αγαπηθούμε μαζί –και οι δυο τώρα πια συμμετέχοντας ενεργά. Επιτέλους ισότιμοι.

Όπως και τα φιλιά μας νωρίτερα, κάθε άγγιγμα ήταν περισσότερο απ' αυτά που είχα συνηθίσει. Έκρυβε τόσα πολλά από τον εαυτό του, όταν συγκρατείτο. Πράγμα αναγκαίο εκείνη την εποχή, αλλά δεν μπορούσα να πιστέψω πόσα έχανα.

Προσπάθησα να έχω στο νου μου ότι ήμουν πιο δυνατή απ' αυτόν, αλλά ήταν δύσκολο να συγκεντρωθώ σε οτιδήποτε, με τόσο έντονες αισθήσεις, που τραβούσαν την προσοχή μου σε εκατομμύρια διαφορετικά σημεία στο κορμί μου κάθε δευτερόλεπτο· αν τον πονούσα, δεν παραπονιόταν.

Ένα πολύ, πολύ μικρό μέρος του κεφαλιού μου σκέφτηκε τον ενδιαφέροντα γρίφο που προέκυπτε από αυτή την κατάσταση. Δε θα κουραζόμουν ποτέ, και ούτε κι αυτός. Δε χρειαζόταν να πάρουμε ανάσα ή να ξεκουραστούμε ή να φάμε ή ακόμα και να πάμε τουαλέτα· δεν είχαμε πια πεζές ανθρώπινες ανάγκες. Είχε το ομορφότερο, το τελειότερο σώμα στον κόσμο κι ήταν όλος δικός μου, και δεν ένιωθα ότι θα έβρισκα ποτέ κάποιο σημείο όπου θα σκεφτόμουν, Φτάνει πια για μια μέρα. Πάντα θα ήθελα κι άλλο. Και η μέρα δε θα τελείωνε

ποτέ. Άρα, σ' αυτή την περίπτωση, πώς θα γινόταν να σταματήσουμε ποτέ;

Δε με ενοχλούσε καθόλου που δεν είχα καμία απάντηση.

Το πρόσεξα περίπου, όταν ο ουρανός άρχισε να φωτίζει. Ο μικροσκοπικός ωκεανός έξω έγινε από μαύρος γκριζός, κι ένας κορυδαλλός άρχισε να κελαηδάει κάπου πολύ κοντά –μπορεί να είχε τη φωλιά του μέσα στα τριαντάφυλλα.

«Σου λείπει;» τον ρώτησα, όταν το τραγούδι του τελείωσε.

Δεν ήταν η πρώτη φορά που μιλούσαμε, αλλά δεν κάναμε ακριβώς και κουβέντα.

«Να μου λείπει τι πράγμα;» μουρμούρισε.

«Όλα –η ζεστασιά, το απαλό δέρμα, η νόστιμη μυρωδιά... Εγώ δε χάνω απολύτως τίποτα, κι αναρωτιόμουν απλώς αν ένιωθες κάποια θλίψη που χάνεις εσύ».

Γέλασε, χαμηλόφωνα και απαλά. «Θα ήταν δύσκολο να βρω κάποιο λιγότερο θλιμμένο από 'μένα αυτή τη στιγμή. Αδύνατον, θα τολμούσα να πω. Δεν υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που έχουν όλα όσα θέλουν, κι επιπλέον κι όλα όσα δε σκέφτηκαν να ζητήσουν, την ίδια μέρα».

«Αποφεύγεις την ερώτηση;»

Πίεσε το χέρι του πάνω στο πρόσωπό μου. «Είσαι ζεστή», μου είπε.

Ήταν αλήθεια, κατά μία έννοια. Κι εγώ ένιωθα το χέρι του ζεστό. Δεν ήταν όπως όταν άγγιζα το καντό σαν φλόγα δέρμα του Τζέικομπ, αλλά ήταν πιο ευχάριστο. Πιο φυσικό.

Τότε έσυρε τα δάχτυλά του πολύ αργά στο πρόσωπό μου προς τα κάτω, σκιαγραφώντας απαλά από το σαγόني μου ως το λαιμό μου και μετά μέχρι τη μέση μου. Τα μάτια γύρισαν ανάποδα μέσα στο κεφάλι μου λιγάκι.

«Είσαι απαλή».

Τα δάχτυλά του ήταν σαν μετάξι πάνω στην επιδερμίδα μου,

έτσι καταλάβαινα τι εννοούσε.

«Κι όσο για τη μυρωδιά, να, δεν μπορώ να πω ότι μου λείπει αυτό. Θυμάσαι τη μυρωδιά εκείνων των πεζοπόρων, όταν πήγαμε για κυνήγι;»

«Προσπαθώ πολύ σκληρά να μην τη θυμάμαι».

«Φαντάσου να φιλάς κάτι τέτοιο».

Φλόγες ξέσπασαν μέσα στο λαιμό μου, σαν να τραβούσες το σκοινί σε ένα αερόστατο.

«Ω».

«Ακριβώς. Άρα η απάντηση είναι όχι. Είμαι απολύτως γεμάτος χαρά, επειδή δε μου λείπει τίποτα. Κανένας δεν έχει περισσότερα απ' όσα έχω εγώ τώρα».

Ήμουν έτοιμη να τον ενημερώσω για μια εξαίρεση στη δήλωσή του, αλλά τα χείλη μου ξαφνικά ήταν απασχολημένα.

Όταν η μικρή λιμνούλα έγινε μαργαριταρένια από την ανατολή, σκέφτηκα άλλη μια ερώτηση να του κάνω.

«Πόσο καιρό κρατάει αυτό; Θέλω να πω, ο Κάρλαϊλ κι η Έσμι, ο Εμ και η Ρόουζ, η Άλις κι ο Τζάσπερ – δεν περνάνε όλη τους τη μέρα κλειδωμένοι στα δωμάτιά τους. Βγαίνουν έξω δημοσίως, ντυμένοι, όλη την ώρα. Αυτή... η δίψα μετριάζεται κάποτε;» Κουλουριάστηκα πιο κοντά του – μεγάλο κατόρθωμα, εδώ που τα λέμε– για να φανεί ξεκάθαρα τι εννοούσα.

«Είναι δύσκολο να απαντήσω. Όλοι είναι διαφορετικοί και, να, μέχρι τώρα εσύ είσαι η πιο διαφορετική απ' όλους. Ο μέσος νέος βρικόλακας έχει υπερβολική μανία με τη δίψα του, ώστε να παρατηρήσει κάτι άλλο για κάποιο διάστημα. Αυτό δε φαίνεται να ισχύει στην περίπτωσή σου. Με το μέσο βρικόλακα, όμως, μετά από εκείνον τον πρώτο χρόνο, κι άλλες ανάγκες γίνονται φανερές. Ούτε η δίψα ούτε καμία άλλη επιθυμία δε σβήνει ποτέ στην πραγματικότητα. Είναι απλώς θέμα του να μάθεις πώς να τα εξισορροπείς όλα, να μάθεις να βάζεις προτεραιότητες και να διαχειρίζεσαι...»

«Πόσο καιρό;»

Χαμογέλασε, σουφρώνοντας λιγάκι τη μύτη του. «Η Ρόζαλι κι ο Έμετ ήταν οι χειρότεροι. Χρειάστηκε μια ολόκληρη δεκαετία για να μπορώ να βρίσκομαι σε ακτίνα δέκα χιλιομέτρων κοντά τους. Ακόμα κι ο Κάρλαϊλ κι η Έσμι δυσκολεύονταν να το αντέξουν. Τελικά πέταξαν έξω με τις κλοτσιές το ευτυχισμένο ζευγάρι. Η Έσμι τους έχτισε ένα σπίτι. Ήταν πιο μεγάλο από αυτό εδώ, αλλά βέβαια, η Έσμι ξέρεi τι αρέσει στη Ρόζαλι και ξέρεi τι σου αρέσει εσένα».

«Τότε λοιπόν, μετά από δέκα χρόνια;» Ήμουν αρκετά σίγουρη ότι η Ρόζαλι κι ο Έμετ δε μας ξεπερνούσαν, αλλά μπορεί να ακουγόταν αλαζονικό, αν εγώ ξεπερνούσα τη δεκαετία. «Όλοι είναι και πάλι φυσιολογικοί; Όπως είναι τώρα;»

Ο Έντουαρντ χαμογέλασε ξανά. «Κοίτα, δεν είμαι σίγουρος τι εννοείς λέγοντας φυσιολογικοί. Έχεις δει την οικογένειά μου να συμπεριφέρεται με έναν αρκετά ανθρώπινο τρόπο, όμως κοιμόσουν τις νύχτες». Μου έκλεισε το μάτι. «Απομένει φοβερά πολύς ελεύθερος χρόνος, όταν δε χρειάζεται να κοιμάσαι. Αυτό κάνει την εξισορρόπηση των... ενδιαφερόντων σου αρκετά εύκολη. Να ένας λόγος που είμαι ο καλύτερος μουσικός στην οικογένεια, που –με εξαίρεση τον Κάρλαϊλ– έχω διαβάσει τα περισσότερα βιβλία, έχω σπουδάσει τις περισσότερες επιστήμες, έχω αποκτήσει ευφράδεια στις περισσότερες γλώσσες... Ο Έμετ θα σε έκανε να πιστέψεις ότι είμαι τέτοιος ξερόλας εξαιτίας του ότι διαβάζω το μυαλό των άλλων, μα η αλήθεια είναι ότι απλώς είχα πάρα πολύ ελεύθερο χρόνο».

Γελάσαμε μαζί, και η κίνηση του γέλιου μας προκάλεσε ενδιαφέροντα πράγματα στον τρόπο που τα κορμιά μας συνδέονταν, τελειώνοντας δραστικά την κουβέντα εκείνη.

25. ΧΑΡΗ

Μόνο λίγο αργότερα ο Έντουαρντ μου θύμισε τις προτεραιότητες μου.

Χρειάστηκε μια λέξη μονάχα.

«Ρένεσμι...»

Αναστέναξα. Θα ξυπνούσε σύντομα. Πρέπει να κόντευε επτά το πρωί. Θα με έψαχνε; Απότομα, κάτι που έμοιαζε με πανικό έκανε το σώμα μου να κοκαλώσει. Πώς θα ήταν η εμφάνισή της σήμερα;

Ο Έντουαρντ ένιωσε τον απόλυτο περισπασμό του άγχους μου. «Δεν πειράζει, αγάπη μου. Ντύσου, και θα είμαστε στο σπίτι σε δυο δευτερόλεπτα».

Πιθανότατα έμοιαζα με κινούμενο σχέδιο, έτσι όπως πετάχτηκα πάνω, μετά τον κοίταξα πάλι –ενώ το διαμαντένιο του σώμα λαμπύριζε αμυδρά στο διάχυτο φως– μετά κοίταξα από την άλλη μεριά προς τη δύση, όπου η Ρένεσμι περίμενε, μετά πάλι εκείνον, μετά πάλι προς αυτήν, με το κεφάλι μου να γυρίζει απότομα από τη μια μεριά στην άλλη πέντε-έξι φορές μέσα σε ένα δευτερόλεπτο. Ο Έντουαρντ χαμογέλασε, αλλά δε γέ-

λασε ' δυνατός άντρας.

«Όλα έχουν να κάνουν με την ισορροπία, αγάπη μου. Είσαι τόσο καλή σε όλα, που δε φαντάζομαι να σου πάρει πολύ καιρό να τα δεις όλα στη σωστή τους διάσταση».

«Κι έχουμε όλη τη νύχτα, έτσι δεν είναι;»

Χαμογέλασε πιο πλατιά. «Πιστεύεις ότι θα άντεχα να σε αφήσω να ντυθείς τώρα, αν δεν ήταν έτσι τα πράγματα;»

Αυτό έπρεπε να είναι επαρκές για να περάσω τις ώρες που ο ήλιος ήταν στον ουρανό. Θα εξισορροπούσα αυτή την ακατανίκητη, ανυπόφορη λαχτάρα, ώστε να είμαι μια καλή– Ήταν δύσκολο να σκεφτώ τη λέξη. Αν και η Ρένεσμι ήταν πολύ αληθινή και ζωτικής σημασίας στη ζωή μου, ακόμα ήταν δύσκολο να σκεφτώ τον εαυτό μου ως μητέρα. Υποθέτω ότι οποιoσδήποτε θα ένιωθε έτσι, παρ' όλα αυτά, χωρίς εννέα μήνες για να συνηθίσει στην ιδέα. Και μ' ένα παιδί που άλλαζε ώρα με την ώρα.

Η σκέψη της επιταχυνόμενης ζωής της Ρένεσμι με άγχωσε πάλι μέσα σε μια στιγμή. Δε σταμάτησα καν στην περίτεχνα σκαλισμένη διπλή πόρτα για να πάρω μια ανάσα, πριν ανακαλύψω τι είχε κάνει η Άλις. Απλώς όρμησα μέσα, αποφασισμένη να φορέσω το πρώτο πράγμα που θα ακουμπούσα. Έπρεπε να το ξέρω ότι δε θα ήταν τόσο εύκολο.

«Ποια είναι τα δικά μου;» είπα μέσα από τα δόντια μου. Όπως μου είχε υποσχεθεί, το δωμάτιο ήταν μεγαλύτερο από την κρεβατοκάμαρά μας. Μπορεί και να ήταν μεγαλύτερο απ' όλο το υπόλοιπο σπίτι, αλλά θα έπρεπε να το μετρήσω περπατώντας το για να είμαι σίγουρη. Αστραπιαία πέρασε από το μυαλό μου μια σύντομη εικόνα της Άλις να προσπαθεί να πείσει την Έσμι να αγνοήσει τις κλασικές αναλογίες και να της επιτρέψει αυτό το τερατούργημα. Αναρωτήθηκα πώς η Άλις είχε κερδίσει.

Τα πάντα ήταν τυλιγμένα μέσα σε ειδικές σακούλες για ρούχα, άθικτες και λευκές, η μια σειρά μετά την άλλη.

«Απ' όσο γνωρίζω, όλα εκτός από αυτή εδώ την κρεμάστρα» –άγγιξε ένα σίδερο που εκτεινόταν κατά μήκος του τοιχίου ως τ' αριστερά της πόρτας– «είναι δικά σου».

«Όλα αυτά;»

Ανασήκωσε τους ώμους του.

«Η Άλις», είπαμε μαζί. Εκείνος είπε το όνομά της ως εξήγηση, εγώ το είπα ως επιφώνημα.

«Καλώς», μουρμούρισα και άνοιξα με ένα τράβηγμα το φερμουάρ στην πρώτη κλειστή σακούλα. Γρύλισα χαμηλόφωνα, όταν είδα τη μεταξένια, μακριά ως το πάτωμα τουαλέτα που υπήρχε μέσα –σε ροζ.

Το να βρω κάτι φυσιολογικό να φορέσω θα μπορούσε να μου πάρει ολόκληρη τη μέρα!

«Άσε με να σε βοηθήσω», προσφέρθηκε ο Έντουαρντ. Οσφρίστηκε προσεχτικά τον αέρα και μετά ακολούθησε κάποια μυρωδιά στο πίσω μέρος του μακριού δωματίου. Υπήρχε μια εντοιχισμένη συρταριέρα εκεί. Οσφρίστηκε ξανά, μετά άνοιξε ένα συρτάρι. Με ένα θριαμβευτικό χαμόγελο, έβγαλε ένα έντεχνα ξεθωριασμένο μπλε τζιν.

Πήγα αθόρυβα δίπλα του. «Πώς το έκανες αυτό;»

«Το τζιν έχει τη δική του ιδιαίτερη μυρωδιά, όπως και οτιδήποτε άλλο. Τώρα... ελαστικό βαμβάκι;»

Ακολούθησε πάλι τη μύτη του που τον οδήγησε σε ένα ράφι που κάλυπτε το μισό τοίχο, ξεθάβοντας ένα μακρυμάνικο λευκό μπλουζάκι. Μου το πέταξε.

«Ευχαριστώ», είπα ένθερμα. Εισέπνευσα τη μυρωδιά κάθε υφάσματος, απομνημονεύοντάς τη για μελλοντικές αναζητήσεις μέσα σ' αυτό το τρελοκομείο. Θυμόμουν το μετάξι και το σατέν' αυτά θα τα απέφευγα.

Του πήρε μόνο δευτερόλεπτα για να βρει τα δικά του ρούχα –αν δεν τον είχα δει γυμνό, θα ορκιζόμουν ότι δεν υπήρχε τίποτα πιο όμορφο από τον Έντουαρντ με το χακί παντελόνι του και το ανοιχτόχρωμο μπέζ πουλόβερ του –και μετά με έπιασε

από το χέρι. Διασχίσαμε σαν σαίτες τον κρυμμένο κήπο, περάσαμε με ένα ελαφρύ πήδημα πάνω από τον πέτρινο τοίχο και μπήκαμε στο δάσος κάνοντας μια γρήγορη κούρσα. Τράβηξα το χέρι μου, ώστε να μπορέσουμε να παραβγούμε γυρίζοντας σπίτι. Με νίκησε αυτή τη φορά.

Η Ρένεσμι είχε ξυπνήσει' καθόταν στο πάτωμα μαζί με τη Ρόουζ και τον Έμετ από πάνω της, παίζοντας με ένα μικρό σωρό από παραμορφωμένα ασημικά. Είχε ένα στραπατσarisμένο κουτάλι στο δεξί της χέρι. Αμέσως μόλις με κατάλαβε μέσα από το τζάμι, εκσφενδόνισε το κουτάλι στο πάτωμα –όπου άφησε μια γουβίτσα στο ξύλο– κι έδειξε αυταρχικά προς την κατεύθυνσή μου. Το κοινό της γέλασε' η Άλις, ο Τζάσπερ, η Έσμι κι ο Κάρλαϊλ κάθονταν στον καναπέ, παρακολουθώντας τη σαν να ήταν η πιο ενδιαφέρουσα ταινία.

Μπήκα μέσα πριν καλά-καλά αρχίσει το γέλιο τους, διασχίζοντας το δωμάτιο με ένα άλμα και μαζεύοντάς την από το πάτωμα το ίδιο δευτερόλεπτο. Χαμογελάσαμε πλατιά η μια στην άλλη.

Ήταν διαφορετική, αλλά όχι και τόσο πολύ. Λίγο πιο ψηλή και πάλι, καθώς οι αναλογίες της απομακρύνονταν από αυτές του βρέφους και πλησίαζαν περισσότερο του νηπίου. Τα μαλλιά της είχαν μακρύνει περίπου μισό εκατοστό, ενώ οι μπούκλες χοροπηδούσαν σαν ελατήρια με κάθε της κίνηση. Είχα αφήσει τη φαντασία μου να οργιάσει στο δρόμο για το σπίτι και είχα φανταστεί χειρότερα απ' αυτό. Χάρη στους παρατραβηγμένους μου φόβους, εκείνες οι μικρές αλλαγές ήταν σχεδόν μια ανακούφιση. Ακόμα και χωρίς τις μετρήσεις του Κάρλαϊλ, ήμουν σίγουρη ότι οι αλλαγές ήταν πιο αργές από χθες.

Η Ρένεσμι με χτύπησε χαιδευτικά στο μάγουλο. Εγώ έκανα μια γκριμάτσα. Πεινούσε πάλι.

«Πόση ώρα είναι ξύπνια;» ρώτησα, καθώς ο Έντουαρντ εξαφανίστηκε περνώντας την πόρτα της κουζίνας. Ήμουν σίγουρη ότι πήγαινε να της φέρει πρωινό, έχοντας δει αυτό

που μόλις είχε σκεφτεί εξίσου καθαρά μ' εμένα. Αναρωτήθηκα αν θα συνειδητοποιούσε ποτέ τη μικρή της ιδιαιτερότητα, αν ήταν ο μόνος που τη γνώριζε. Γι' αυτόν πιθανότατα θα ήταν όπως το να άκουγε οποιονδήποτε άλλο.

«Λίγα λεπτά μόνο», είπε η Ρόουζ. «Θα σας φωνάζαμε σύντομα. Σε ζητούσε – απαιτούσε να έρθεις, αυτό θα ήταν μάλλον μια καλύτερη περιγραφή. Η Έσμι θυσίασε το δεύτερο καλύτερο ασημένιο σερβίτσιο της, για να ψυχαγωγήσει το μικρό τερατάκι». Η Ρόουζ χαμογέλασε στη Ρένεσμι με τόση στοργή γεμάτη καμάρι, που η κριτική δεν είχε κανένα βάρος. «Δε θέλαμε να σας, εεε... να σας ενοχλήσουμε».

Η Ρόζαλι δάγκωσε το χείλος της και κοίταζε από την άλλη μεριά, προσπαθώντας να μη γελάσει. Ένωθα το χαμηλό γέλιο του Έμετ πίσω μου, που έστελνε δονήσεις στα θεμέλια του σπιτιού.

Δεν έχασα την ψυχραιμία μου. «Θα σου φτιάξουμε το δωμάτιό σου αμέσως», είπα στη Ρένεσμι. «Θα σου αρέσει το σπιτάκι. Είναι μαγικό». Σήκωσα το βλέμμα προς την Έσμι. «Σ' ευχαριστώ, Έσμι. Τόσο πολύ. Είναι τέλειο».

Πριν προλάβει να απαντήσει η Έσμι, ο Έμετ γελοούσε ξανά – και όχι χαμηλόφωνα αυτή τη φορά.

«Λοιπόν, είναι όρθιο ακόμα;» κατάφερε να πει ανάμεσα στα χάχανά του. «Κι εγώ που νόμιζα ότι οι δυο σας θα το είχατε διαλύσει ως τώρα. Τι κάνατε χτες βράδυ; Συζητούσατε για το εθνικό χρέος;» Έβγαλε μια κραυγή γελώντας.

Έτριξα τα δόντια μου και υπενθύμισα στον εαυτό μου τις αρνητικές συνέπειες, όταν δεν είχα συγκρατήσει το θυμό μου χτες. Φυσικά, ο Έμετ δεν ήταν τόσο εύθραυστος όσο ο Σεθ...

Στη σκέψη του Σεθ αναρωτήθηκα. «Πού είναι οι λυκάνθρωποι σήμερα;» Έτριξα μια γρήγορη ματιά έξω από το γυάλινο τοίχο, αλλά δεν είχα δει πουθενά κανένα ίχνος της Λία, καθώς ερχόμασταν.

«Ο Τζέικομπ έφυγε σήμερα νωρίς το πρωί», μου είπε η Ρόζαλι, με ένα μικρό κατσούφιασμα να ρυτιδώνει το μέτωπό της. «Ο Σεθ πήγε μαζί του».

«Γιατί ήταν τόσο αναστατωμένος;» ρώτησε ο Έντουαρντ, καθώς γύριζε στο δωμάτιο με το ποτηράκι της Ρένεσμι. Πρέπει να υπήρχαν περισσότερα πράγματα στην μνήμη της Ρόζαλι απ' ό,τι είχα δει στην έκφρασή της.

Χωρίς ν' αναπνέω, έδωσα τη Ρένεσμι στη Ρόζαλι. Εξαιρετική αυτοσυγκράτηση, ίσως, αλλά δεν υπήρχε καμία περίπτωση να καταφέρω να την ταίσω τώρα. Όχι ακόμα.

«Δεν ξέρω – ούτε με νοιάζει», γκρίνιαξε η Ρόζαλι, αλλά απάντησε στην ερώτηση του Έντουαρντ πιο πλήρως. «Κοιτούσε τη Νέσι που κοιμόταν, με ανοιχτό στόμα, τέτοιος βλάκας που είναι, και μετά απλά πετάχτηκε όρθιος χωρίς καμία αφορμή – που να πέσει στην αντίληψή μου, τουλάχιστον – και όρμησε έξω. Εγώ πάντως χάρηκα που τον ξεφορτώθηκα. Όσο πιο πολύ χρόνο περνάει εδώ, τόσο μικρότερη πιθανότητα υπάρχει να εξαφανίσουμε ποτέ τη μυρωδιά».

«Ρόουζ», τη μάλωσε απαλά η Έσμι.

Η Ρόζαλι τίναξε τα μαλλιά της. «Υποθέτω ότι δεν έχει σημασία. Δε θα μείνουμε εδώ για πολύ καιρό».

«Εγώ λέω ακόμα να πάμε κατευθείαν στο Νιού Χάμσαϊρ και να αρχίσουμε να οργανωνόμαστε εκεί», είπε ο Έμετ προφανώς συνεχίζοντας μια συζήτηση που έγινε νωρίτερα. «Η Μπέλλα ήδη έχει γραφτεί στο Ντάρτμουθ. Δε φαίνεται να της πάρει και τόσο πολύ καιρό για να καταφέρει να τα φέρει βόλτα με τη σχολή». Γύρισε για να με κοιτάξει με ένα πειραχτικό χαμόγελο. «Είμαι σίγουρος ότι θα αριστεύσεις στα μαθήματά σου... προφανώς δεν υπάρχει τίποτα ενδιαφέρον να κάνεις τα βράδια εκτός από το να διαβάζεις».

Η Ρόζαλι χαχάνισε.

Μη χάνεις την ψυχραιμία σου, μη χάνεις την ψυχραιμία σου, είπα στον εαυτό μου ρυθμικά. Και μετά ένιωσα περήφανη για

τον εαυτό μου που δεν έχασα τον έλεγχο.

Έτσι ξαφνιαστήκα, όταν ο Έντουαρντ τον έχασε.

Γρύλισε – ένας απότομος, σοκαριστικός, τραχύς ήχος – και η πιο σκοτεινή οργή πέρασε από την έκφρασή του σαν τα σύννεφα μιας καταιγίδας.

Πριν προλάβει κανένας μας να αντιδράσει, η Άλις ήταν όρθια.

«Μα τι κάνει; Τι κάνει αυτό το σκυλί που έχει σβήσει το πρόγραμμά μου για ολόκληρη τη μέρα; Δε βλέπω τίποτα! Όχι!» Μου έριξε μια γρήγορη, βασανισμένη ματιά. «Δες πώς είσαι! Πρέπει να με αφήσεις να σου δείξω πώς να χρησιμοποιείς την ντουλάπα σου».

Για ένα δευτερόλεπτο ήμουν ευγνώμων στον Τζέικομπ για ό,τι κι αν ήταν αυτό που σκάρωνε.

Και τότε τα χέρια του Έντουαρντ σφίχτηκαν σχηματίζοντας γροθιές, και γρύλισε: «Μίλησε στον Τσάρλι. Πιστεύει ότι ο Τσάρλι τον ακολουθεί. Έρχεται εδώ. Σήμερα».

Η Άλις είπε μια λέξη που ακούστηκε πολύ παράξενη με την κελαηδιστή, θηλυκή της φωνή, και μετά έγινε μια θολή εικόνα που μετακινείτο, και βγήκε έξω από την πίσω πόρτα τρέχοντας.

«Το είπε στον Τσάρλι;» έβγαλα μια πνιχτή κραυγή. «Μα – δεν καταλαβαίνει; Πώς μπόρεσε να κάνει κάτι τέτοιο;» Ο Τσάρλι δεν ήταν δυνατό να ξέρει για μένα! Για τους βρικόλακες! Αυτό θα τον τοποθετούσε στον κατάλογο με τους ανθρώπους που έπρεπε να πεθάνουν, από την οποία ούτε και οι Κάλεν δε θα μπορούσαν να τον σώσουν. «Όχι!»

Ο Έντουαρντ μίλησε μέσα από τα δόντια του. «Ο Τζέικομπ έρχεται μέσα τώρα».

Πρέπει να είχε αρχίσει να βρέχει πέρα στα ανατολικά. Ο Τζέικομπ μπήκε μέσα τινάζοντας τα βρεγμένα μαλλιά του σαν σκύλος, ρίχνοντας σταγονίτσες στο χαλί και στον καναπέ, όπου σχημάτισαν μικρούς, στρογγυλούς, γκριζούς λεκέδες

πάνω στο άσπρο. Τα δόντια του λαμποκοπούσαν κάνοντας αντίθεση με τα σκούρα του χείλη – τα μάτια του ακτινοβολούσαν γεμάτα έξαψη. Περπατούσε με σπασμωδικές κινήσεις, σαν να ήταν κατενθουσιασμένος που είχε καταστρέψει τη ζωή του πατέρα μου.

«Γεια σας, παιδιά», μας χαιρέτησε χαμογελώντας πλατιά.

Υπήρχε απόλυτη σιωπή.

Η Λια κι ο Σεθ γλίστρησαν μέσα πίσω του, με την ανθρωπινή μορφή τους – για την ώρα – τα χέρια και των δυο έτρεμαν από την ένταση μέσα στο δωμάτιο.

«Ρόουζ», είπα απλώνοντας τα χέρια μου. Χωρίς να πει τίποτα, η Ρόζαλι μου έδωσε τη Ρένεσμι. Την έσφιξα κοντά στην ακίνητη καρδιά μου, κρατώντας τη σαν φυλαχτό που θα με προστάτευε από κάποια απερίσκεπτη συμπεριφορά. Θα την κρατούσα στην αγκαλιά μου, μέχρι να βεβαιωθώ ότι η απόφασή μου να σκοτώσω τον Τζέικομπ βασιζόταν αποκλειστικά στη λογική κρίση μου παρά στην οργή.

Ήταν πολύ ακίνητη, παρακολουθώντας και ακούγοντας προσεχτικά. Πόσα καταλάβαινε;

«Ο Τσάρλι θα είναι εδώ σε λίγο», μου είπε ο Τζέικομπ σαν να μην έτρεχε τίποτα. «Μόνο προσοχή! Υποθέτω ότι η Άλις θα σου φέρει κανένα ζευγάρι γυαλιά ή κάτι τέτοιο;»

«Υποθέτεις πάρα πολλά», είπα μέσα από τα δόντια μου. «Τι. Πηγες. Κι έκανες;»

Το χαμόγελο του Τζέικομπ κλονίστηκε, αλλά ήταν σε υπερβολική υπερένταση για να απαντήσει σοβαρά. «Η Ξανθούλα κι ο Έμετ με ξύπνησαν σήμερα το πρωί μιλώντας συνέχεια για το ότι πρέπει να φύγετε από την πολιτεία. Λες και θα μπορούσα να σας αφήσω να φύγετε. Ο Τσάρλι ήταν το μεγαλύτερο πρόβλημα, έτσι δεν είναι; Λοιπόν, το πρόβλημα λύθηκε».

«Συνειδητοποιείς αυτό που έκανες; Τον κίνδυνο στον οποίο τον έχεις βάλει;»

Εκείνος ρουθούνησε. «Δεν τον έβαλα σε κίνδυνο. Εκτός

από εσένα. Αλλά εσύ έχεις κάποιον είδους υπερφυσική αυτοσυγκράτηση, σωστά; Όχι τόσο καλό όσο το να μπορείς να διαβάζεις το μυαλό των άλλων, αν θες τη γνώμη μου. Πολύ λιγότερο συναρπαστικό».

Ο Έντουαρντ μετακινήθηκε τότε, διασχίζοντας το δωμάτιο τρέχοντας, για να μπει μπροστά στο πρόσωπο του Τζέικομπ. Αν και ήταν μισό κεφάλι πιο κοντός από τον Τζέικομπ, ο Τζέικομπ τραβήχτηκε μακριά από τον έντονο θυμό του, λες κι ο Έντουαρντ δέσποζε από πάνω του.

«Αυτό δεν είναι παρά μια θεωρία, κοπρίτη», γρύλισε. «Πιστεύεις ότι θα ήταν καλή ιδέα να τη δοκιμάσουμε στον Τσάρλι; Σκέφτηκες το σωματικό πόνο στον οποίο υποβάλλεις την Μπέλλα, ακόμα κι αν μπορεί να αντισταθεί; Ή το συναισθηματικό πόνο αν δεν τα καταφέρει; Υποθέτω πως το τι θα συμβεί στην Μπέλλα δεν σε αφορά πια εσένα!» Είπε την τελευταία λέξη απειλητικά.

Η Ρένεσμι πίεσε τα δάχτυλά της ανυπόμονα πάνω στο μάγουλό μου, με την αγωνία να χρωματίζει την επανάληψη μέσα στο κεφάλι της.

Τα λόγια του Έντουαρντ επιτέλους διαπέρασαν την παράξενα ηλεκτρισμένη διάθεση του Τζέικομπ. Το στόμα του έπεσε σε ένα κατσούφιασμα. «Η Μπέλλα θα πονάει;»

«Σαν να είχες χώσει μέσα στο λαιμό της ένα καυτό σίδερο απ' αυτά που μαρκάρουν τα ζώα!»

Εγώ τραβήχτηκα πίσω, καθώς θυμήθηκα τη μυρωδιά του καθαρού ανθρώπινου αίματος.

«Δεν το ήξερα αυτό», ψιθύρισε ο Τζέικομπ.

«Τότε ίσως να έπρεπε να την είχες ρωτήσει πρώτα», γρύλισε πάλι ο Έντουαρντ μέσα από τα δόντια του.

«Εσύ θα με είχες εμποδίσει».

«Έπρεπε να σε είχε εμποδίσει κάποιος –»

«Δεν έχει να κάνει μ' εμένα αυτό», διέκοψα. Στεκόμουν πολύ ακίνητη, ενώ κρατιόμουν ακόμα σφιχτά από τη Ρένεσμι

και τη λογική. «Αυτό έχει να κάνει με τον Τσάρλι, Τζέικομπ. Πώς μπόρεσες να τον βάλεις σε τέτοιο κίνδυνο; Συνειδητοποιείς ότι τώρα και γι' αυτόν οι επιλογές είναι είτε ο θάνατος είτε η ζωή του βρικολάκα;» Η φωνή μου έτρεμε από τα δάκρυα, που τα μάτια μου δεν μπορούσαν πια να χύσουν.

Ο Τζέικομπ ήταν ακόμα προβληματισμένος από τις κατηγορίες του Έντουαρντ, αλλά οι δικές μου δε φαινόταν να τον ενοχλούν. «Χαλάρωσε, Μπέλλα. Δεν του είπα τίποτα που δε σκόπευες να του πεις εσύ».

«Μα έρχεται εδώ!»

«Ναι, αυτό είναι το θέμα. Όλο αυτό το "ας βγάλει τα δικά του συμπεράσματα" δεν ήταν δικό σου σχέδιο; Νομίζω ότι εγώ τον παραπλάνησα πολύ καλά, αν θα μπορούσα να περι-αυτολογήσω».

Τα δάχτυλά μου τεντώθηκαν μακριά από τη Ρένεσμι. Τα κουλούρια πάλι γύρω της σφιχτά. «Μπες κατευθείαν στο ψητό, Τζέικομπ. Δεν έχω την υπομονή γι' αυτό».

«Δεν του είπα τίποτα για 'σένα, Μπέλλα. Όχι στην πραγματικότητα. Του είπα για 'μένα. Δηλαδή, του έδειξα είναι το καλύτερο ρήμα».

«Άλλαξε μορφή μπροστά στον Τσάρλι», σύριξε ο Έντουαρντ.

Εγώ ψιθύρισα: «Τι έκανες;»

«Είναι γενναίος. Γενναίος όπως κι εσύ. Ούτε λιποθύμησε, ούτε ξέρασε, ούτε τίποτα. Πρέπει να το πω, εντυπωσιάστηκα. Έπρεπε όμως να δεις τη φάτσα του πριν, όταν άρχισα να βγάξω τα ρούχα μου. Ξεκαρδιστική» είπε ο Τζέικομπ χαχανίζοντας.

«Βρε πανίβλακα! Θα μπορούσε να πάθει καρδιακή προσβολή!»

«Ο Τσάρλι είναι μια χαρά. Είναι σκληρός. Αν μου δώσεις ένα λεπτό, θα δεις ότι σου έκανα χάρη».

«Έχεις μισό, Τζέικομπ». Η φωνή μου ήταν επίπεδη και σθεναρή. «Έχεις τριάντα δευτερόλεπτα για να μου πεις κάθε

λέξη, μέχρι να δώσω τη Ρένεσμι στη Ρόζαλι και να σου κόψω το άθλιο κεφάλι σου. Ο Σεθ δε θα μπορέσει να με σταματήσει αυτή τη φορά».

«Αμάν, Μπελς. Παλιά δεν ήσουν τόσο μελοδραματική. Είναι χαρακτηριστικό των βρικόλακων;»

«Είκοσι έξι δευτερόλεπτα».

Ο Τζέικομπ στριφογύρισε τα μάτια του και σωριάστηκε στην πιο κοντινή καρέκλα. Τα μέλη της μικρής του αγγέλης πήγαν να σταθούν στο πλάι του, καθόλου χαλαρά, όπως έμοιαζε αυτός· τα μάτια της Λία ήταν πάνω μου, τα δόντια της ελαφρώς γυμνωμένα.

«Λοιπόν, χτύπησα την πόρτα του Τσάρλι το πρωί και του ζήτησα να έρθει μαζί μου μια βόλτα. Εκείνος φάνηκε μπερδεμένος, αλλά όταν του είπα ότι είχε σχέση μ' εσένα, κι ότι είχες γυρίσει στην πόλη, με ακολούθησε στο δάσος. Του είπα ότι δεν ήσουν άρρωστη πια, κι ότι τα πράγματα είναι κάπως περιέργα, αλλά καλά. Ήταν έτοιμος να φύγει για να σε δει, αλλά του είπα ότι έπρεπε να του δείξω κάτι πρώτα. Και τότε άλλαξα μορφή». Ο Τζέικομπ ανασήκωσε τους ώμους.

Ένωθα λες και μια μέγκενη έσφιγγε τα δόντια μου. «Θέλω κάθε λέξη, τέρας».

«Μα είπες ότι είχα μόνο τριάντα δευτερόλεπτα –εντάξει, εντάξει». Η έκφρασή μου πρέπει να τον έπεισε ότι δεν είχα διάθεση για αστεία. «Για να δω... άλλαξα πάλι μορφή και ντύθηκα, και μετά αφού άρχισε να αναπνέει πάλι, είπα κάτι τέτοιο: "Τσάρλι, δε ζεις στον κόσμο όπου νόμιζες ότι ζεις. Τα καλά νέα είναι ότι τίποτα δεν έχει αλλάξει –μόνο που τώρα το ξέρεις κι εσύ. Η ζωή θα συνεχιστεί όπως πάντα. Μπορείς να συνεχίσεις να προσποιείσαι ότι δεν πιστεύεις τίποτα απ' όλα αυτά."

» Του πήρε ένα λεπτό για να ξαναβρεί την ψυχραιμία του, και μετά ήθελε να μάθει τι συνέβαινε πραγματικά μ' εσένα, με όλη αυτή την ιστορία για τη σπάνια ασθένεια. Του είπα ότι

ήσουν άρρωστη, αλλά ότι είσαι μια χαρά τώρα –απλώς έπρεπε να αλλάξεις λίγο για να γίνεις καλύτερα. Ήθελε να μάθει τι εννοούσα λέγοντας ότι έπρεπε να "αλλάξεις", και του είπα ότι μοιάζεις περισσότερο με την Έσμι τώρα απ' ό,τι με τη Ρενέ».

Ο Έντουαρντ σύριξε, ενώ εγώ κοίταζα γεμάτη φρίκη· αυτό πήγαινε προς μια επικίνδυνη κατεύθυνση.

«Μετά από λίγα λεπτά ρώτησε, πολύ χαμηλόφωνα, αν μεταμορφώνεσαι κι εσύ σε ζώο. Κι εγώ είπα: "Ναι, καλά, πολύ θα 'θελε να είναι τόσο άπαιχτη!"» Ο Τζέικομπ γέλασε πνιχτά.

Η Ρόζαλι έβγαλε έναν ήχο αηδίας.

«Πήγα να του πω περισσότερα για τους λυκάνθρωπους, μα δεν πρόλαβα καν να βγάλω μια ολόκληρη λέξη –ο Τσάρλι με διέκοψε και είπε ότι θα προτιμούσε να μη μάθει λεπτομέρειες. Μετά ρώτησε αν ήξερες σε τι θα έμπλεκες, όταν παντρεύτηκες τον Έντουαρντ, κι εγώ είπα: "Βέβαια, τα ήξερε όλα εδώ και χρόνια, από τότε που πρωτοήρθε στο Φορκς". Αυτό δεν του άρεσε και πολύ. Τον άφησα να σου τα σούρει, μέχρι που ξαλάφρωσε. Αφού ηρέμησε, ήθελε δυο πράγματα μόνο. Ήθελε να σε δει, και είπα ότι θα ήταν καλύτερα, αν μου έδινε το προβάδισμα, για να έρθω πρώτος να εξηγήσω».

Πήρα βαθιά ανάσα. «Ποιο ήταν το άλλο που ήθελε;»

Ο Τζέικομπ χαμογέλασε. «Θα σου αρέσει αυτό. Η βασιική του παράκληση ήταν να του πεις όσο το δυνατόν λιγότερα για όλα αυτά. Αν δεν είναι απολύτως απαραίτητο να ξέρει κάτι, τότε κράτα το για τον εαυτό σου. Μόνο όσα πρέπει να ξέρει».

Ένωσα ανακούφιση για πρώτη φορά από τότε που μπήκε μέσα ο Τζέικομπ. «Αυτό μπορώ να το φροντίσω».

«Εκτός απ' αυτό, θα ήθελε να προσποιηθεί ότι τα πράγματα είναι φυσιολογικά». Το χαμόγελο του Τζέικομπ έγινε ατάρεσκο· πρέπει να υποψιαζόταν ότι θα άρχιζα να νιώθω τα πρώτα αγνά ξυπνήματα ευγνωμοσύνης τώρα.

«Τι του είπες για τη Ρένεσμι;» Πάσχισα να διατηρήσω τη

δηκτικότητα στη φωνή μου, αντιστεκόμενη στην απρόθυμη εκτίμηση. Ήταν πρόωρη. Υπήρχαν ακόμα τόσα πολλά στραβά στην κατάσταση αυτή. Έστω κι αν η παρέμβαση του Τζέικομπ είχε ως αποτέλεσμα μια πολύ καλύτερη αντίδραση από τον Τσάρλι απ' ό,τι ήλπιζα...

«Α, ναι. Λοιπόν του είπα ότι εσύ κι ο Έντουαρντ κληρονομήσατε ένα καινούριο μικρό στοματάκι για να ταΐζετε». Έριξε μια γρήγορη ματιά στον Έντουαρντ. «Είναι η ορφανή προστατευόμενη σας –σαν τον Μπρους Γουέν και τον Ντικ Γκρέισον*». Ο Τζέικομπ ρουθούνησε. «Πιστευα ότι δε θα σας πείραζε να πω ψέματα. Είναι μέρος του παιχνιδιού, έτσι δεν είναι;» Ο Έντουαρντ δεν απάντησε με κανέναν τρόπο, κι έτσι ο Τζέικομπ συνέχισε. «Ο Τσάρλι είχε ήδη ξεπεράσει το σημείο, όπου θα έπρεπε να νιώσει σοκ, αλλά ρώτησε αν θα την υιοθετούσατε. “Σαν κόρη; Δηλαδή σαν να είμαι παππούς κατά κάποιο τρόπο;” ήταν τα λόγια του ακριβώς. Του είπα ναι. “Συγχαρητήρια, παππούλη”, κι όλα τα σχετικά. Μάλιστα χαμογέλασε λιγάκι».

Το τσούξιμο ξαναγύρισε στα μάτια μου, αλλά όχι από φόβο ή από αγωνία αυτή τη φορά. Ο Τσάρλι χαμογελούσε στην ιδέα του να γίνει παππούς; Ο Τσάρλι θα συναντούσε τη Ρένεσμι;

«Μα αλλάζει τόσο γρήγορα», ψιθύρισα.

«Του είπα ότι είναι πιο ιδιαίτερη απ' ό,τι όλοι οι υπόλοιποι μαζί», είπε ο Τζέικομπ με απαλή φωνή. Σηκώθηκε όρθιος και ήρθε κοντά μου, διώχνοντας τη Λία και τον Σεθ με μια χειρονομία, όταν πήγαν να τον ακολουθήσουν. Η Ρένεσμι άπλωσε τα χέρια της προς εκείνον, αλλά εγώ την κράτησα πιο σφιχτά στην αγκαλιά μου. «Του είπα: “Έχε μου εμπιστοσύνη, δε θέλεις να ξέρεις. Αλλά αν μπορείς να αγνοήσεις όλα τα παράξενα πράγματα, θα σε εκπλήξει. Είναι το πιο υπέροχο άτομο σ' ολόκληρο τον κόσμο”. Και μετά του είπα ότι αν μπορούσε να το αντέξει αυτό, όλοι θα μένατε εδώ για λίγο, και θα είχε

* Τα ονόματα του Μπίτμαν και του Ρόμπιν (σ.τ.μ.)

την ευκαιρία να τη γνωρίσει. Αλλά αν του ήταν πάρα πολύ, θα φεύγατε. Είπε ότι αρκεί κανένας να μην τον φόρτωνε με υπερβολικές πληροφορίες, τότε θα το άντεχε».

Ο Τζέικομπ με κοίταζε επίμονα μισοχαμογελώντας και περιμένε.

«Δεν πρόκειται να σου πω ευχαριστώ», του είπα. «Και πάλι βάζεις τον Τσάρλι σε τεράστιο κίνδυνο».

«Λυπάμαι που αυτό θα σου φέρει πόνο. Δεν το ήξερα. Μπέλλα, τα πράγματα είναι διαφορετικά μ' εμάς τώρα, αλλά πάντα θα είσαι η καλύτερή μου φίλη, και πάντα θα σ' αγαπάω. Αλλά θα σε αγαπάω με το σωστό τρόπο τώρα. Επιτέλους θα υπάρχει μια ισορροπία. Και οι δυο μας έχουμε ανθρώπους, που δεν μπορούμε να ζήσουμε χωρίς αυτούς».

Χαμογέλασε με το πιο δικό του χαρακτηριστικό χαμόγελο. «Ακόμα φίλοι;»

Όσο σκληρά κι αν προσπάθησα να αντισταθώ, αναγκάστηκα να του ανταποδώσω το χαμόγελο. Μόνο ένα μικρό χαμόγελο.

Άπλωσε το χέρι του: μια προσφορά.

Πήρα βαθιά ανάσα και μετατόπισα το βάρος της Ρένεσμι στο άλλο μπράτσο. Έβαλα το αριστερό μου χέρι μέσα στο δικό του –δεν τραβήχτηκε καν πίσω στο άγγιγμα του δροσερού μου δέρματος. «Αν δε σκοτώσω τον Τσάρλι απόψε, θα το σκεφτώ να σε συγχωρήσω γι' αυτό».

«Όταν δε σκοτώσεις τον Τσάρλι απόψε, θα μου χρωστάς τεράστια χάρη».

Στριφογύρισα τα μάτια μου.

Άπλωσε το άλλο χέρι του προς τη Ρένεσμι, μια παράκληση αυτή τη φορά. «Μπορώ;»

«Την κρατάω, για να πω την αλήθεια, για να μην είναι ελεύθερα τα χέρια μου ώστε να μπορώ να σε σκοτώσω, Τζέικομπ. Ίσως αργότερα».

Αναστέναξε, αλλά δεν επέμεινε. Συνετό εκ μέρους του.

Η Άλις ήρθε πίσω τρέχοντας τότε, με χέρια γεμάτα και έκφραση που υποσχόταν βία.

«Εσύ, εσύ κι εσύ», είπε κοφτά, αγριοκοιτάζοντας τους λυκάνθρωπους. «Αν πρέπει να μείνετε, κάντε στην άκρη και μην κουνηθείτε από εκεί για λίγο. Πρέπει να βλέπω. Μπέλλα, καλύτερα να του δώσεις και το μωρό. Θα χρειαστείς τα χέρια σου, έτσι κι αλλιώς».

Ο Τζέικομπ χαμογέλασε θριαμβευτικά.

Αμιγής φόβος διαπέρασε το στομάχι μου, καθώς συνειδητοποίησα το πόσο τεράστιο ήταν αυτό που ετοιμαζόμουν να κάνω. Θα ρίσκαρα παίζοντας με την αμφισβητήσιμη αυτοσυγκράτησή μου, με τον εντελώς θνητό πατέρα μου ως πειραματόζωο. Τα λόγια που είχε πει ο Έντουαρντ νωρίτερα αντήχησαν βροντερά στ' αυτιά μου πάλι.

Σκέφτηκες το σωματικό πόνο στον οποίο υποβάλλεις την Μπέλλα, ακόμα κι αν μπορεί να αντισταθεί; Ή το συναισθηματικό πόνο αν δεν τα καταφέρει;

Δεν μπορούσα να φανταστώ τον πόνο της αποτυχίας. Η ανάσα μου μετατράπηκε σε αγκομαχητά.

«Πάρ' την», ψιθύρισα γλιστρώντας τη Ρένεσμι στην αγκαλιά του Τζέικομπ.

Εκείνος έγνεψε, με ανησυχία να ρυτιδώνει το μέτωπό του. Έκανε ένα νεύμα στους άλλους, κι όλοι πήγαν στην πιο μακρινή γωνία του δωματίου. Ο Σεθ κι ο Τζέικ κάθισαν σκυφοί στο πάτωμα αμέσως, αλλά η Λία κούνησε το κεφάλι της και σούφρωσε τα χείλη της.

«Εγώ επιτρέπεται να φύγω;» παραπονέθηκε. Έδειχνε να νιώθει άβολα με το ανθρώπινο σώμα της, φορώντας το ίδιο βρόμικο μπλουζάκι και το ίδιο βαμβακερό σορτς που φορούσε, όταν ήρθε να μου βάλει τις φωνές τις προάλλες, ενώ τα κοντά της μαλλιά προεξείχαν σε ακανόνιστες τούφες. Τα χέρια της έτρεμαν ακόμα.

«Φυσικά», είπε ο Τζέικ.

«Μείνε στ' ανατολικά για να μη συναντήσεις στο δρόμο σου τον Τσάρλι», πρόσθεσε η Άλις.

Η Λία δεν κοίταξε την Άλις· βγήκε σκύβοντας από την πίσω πόρτα και μπήκε με βαριά βήματα μέσα στους θάμνους για να αλλάξει μορφή.

Ο Έντουαρντ ήταν δίπλα μου ξανά, χαιδεύοντας το πρόσωπό μου. «Μπορείς να το κάνεις. Το ξέρω ότι μπορείς. Θα σε βοηθήσω εγώ· όλοι θα σε βοηθήσουμε».

Το βλέμμα μου διασταυρώθηκε με του Έντουαρντ, με τον πανικό να ουρλιάζει στο πρόσωπό μου. Ήταν αρκετά δυνατός να με σταματήσει, αν έκανα λάθος κίνηση;

«Αν δεν πιστεύα ότι μπορείς να τα καταφέρεις, θα εξαφανιζόμασταν σήμερα κιόλας. Επιτόπου. Αλλά μπορείς. Και θα είσαι πιο ευτυχισμένη, αν μπορείς να έχεις τον Τσάρλι στη ζωή σου».

Προσπάθησα να κάνω την ανάσα μου πιο αργή.

Η Άλις άπλωσε το χέρι της. Υπήρχε ένα μικρό λευκό κουτάκι στην παλάμη της. «Αυτά θα ερεθίσουν τα μάτια σου – δε θα πονάνε, αλλά θα θολώσουν την όρασή σου. Είναι ενοχλητικό. Επίσης δε θα είναι ακριβώς το παλιό σου χρώμα, αλλά και πάλι είναι καλύτερα από το έντονο κόκκινο, έτσι δεν είναι;»

Πέταξε το κουτάκι με τους φακούς επαφής στον αέρα, κι εγώ το έπιασα.

«Πότε –»

«Πριν φύγετε για το μήνα του μέλιτος. Ήμουν προετοιμασμένη για διάφορες εκδοχές του μέλλοντος».

Έγνεψα και άνοιξα το κουτί. Δεν είχα φορέσει ποτέ ξανά φακούς επαφής, αλλά δε θα ήταν και τόσο δύσκολο. Πήρα το μικρό καφέ τεταρτημόριο της σφαίρας και το έχωσα, με την κοίλη πλευρά προς τα μέσα, στο μάτι μου.

Ανοιγόκλεισα το μάτι, και μια λεπτή μεμβράνη εμπόδιζε την όρασή μου. Έβλεπα μέσα απ' αυτήν, φυσικά, αλλά έβλεπα επίσης και την υφή του λεπτού προπετάσματος. Το μάτι μου

εστίαζε συνέχεια στα μικροσκοπικά γδαρσίματα και στα σημεία που ήταν παραμορφωμένα.

«Βλέπω τι εννοείς», μουρμούρισα, καθώς έχωνα και τον άλλο στο μάτι μου. Προσπάθησα να μην το ανοιγοκλείσω αυτή τη φορά. Το μάτι μου αυτόματα ήθελε να διώξει το εμπόδιο.

«Πώς είμαι;»

Ο Έντουαρντ χαμογέλασε. «Υπέροχη. Φυσικά –»

«Ναι, ναι, πάντα είναι υπέροχη», η Άλις τελείωσε τη σκέψη του ανυπόμονα. «Είναι καλύτερα από το κόκκινο, αλλά αυτός είναι ο καλύτερος έπαινος που μπορώ να κάνω εγώ. Ένα συγκεχυμένο καφέ. Το δικό σου καφέ ήταν πολύ πιο όμορφο. Να έχεις υπόψη σου ότι δε θα κρατήσουν για πάντα –το δηλητήριο στα μάτια σου θα τους διαλύσει σε μερικές ώρες. Άρα αν ο Τσάρλι μείνει παραπάνω, θα πρέπει να φύγεις για λίγο για να τους αντικαταστήσεις. Πράγμα που είναι καλή ιδέα, έτσι κι αλλιώς, επειδή οι άνθρωποι χρειάζονται διάλειμμα για τουαλέτα». Κούνησε το κεφάλι της. «Εσμι, υπόδειξέ της μερικά πράγματα σχετικά με το πώς να συμπεριφέρεται σαν άνθρωπος, ενώ εγώ θα εφοδιάσω την τουαλέτα με φακούς επαφής».

«Πόση ώρα έχω;»

«Ο Τσάρλι θα είναι εδώ σε πέντε λεπτά. Περιορίσου σε απλά πράγματα».

Η Έσμι έγνεψε μια φορά και ήρθε για να με πάρει από το χέρι. «Το βασικό είναι να μην κάθεσαι υπερβολικά ακίνητη και να μην κινείσαι υπερβολικά γρήγορα», μου είπε.

«Κάτσε κάτω, αν κάτσει αυτός», παρενέβη ο Έμετ. «Δεν αρέσει στους ανθρώπους να στέκονται έτσι».

«Τα μάτια σου να περιπλανιούνται άσκοπα κάθε τριάντα δευτερόλεπτα ή περίπου τόσο», πρόσθεσε ο Τζάσπερ. «Οι άνθρωποι δεν μένουν με το βλέμμα καρφωμένο σε ένα πράγμα πολλή ώρα».

«Σταύρωσε τα πόδια σου για περίπου πέντε λεπτά, μετά σταύρωσε τους αστραγάλους σου για άλλα πέντε», είπε η Ρόζαλι.

Έγνεψα μια φορά μετά από κάθε πρόταση. Τους είχα προσέξει να κάνουν μερικά απ' αυτά τα πράγματα χθες. Πίστευα ότι θα μπορούσα να μιμηθώ τις ενέργειές τους.

«Και ανοιγόκλεινε τα μάτια τουλάχιστον τρεις φορές το λεπτό», είπε ο Έμετ. Κατσούφιασε, μετά έτρεξε εκεί όπου βρισκόταν το τηλεχειριστήριο της τηλεόρασης στο μικρό τραπέζακι. Άλλαξε το κανάλι της τηλεόρασης που έδειχνε έναν πανεπιστημιακό αγώνα ποδοσφαίρου και κούνησε το κεφάλι του στον εαυτό του.

«Να κουνάς και τα χέρια σου. Κάνε τα μαλλιά σου προς τα πίσω ή κάνε πως ξύνεσαι κάπου», είπε ο Τζάσπερ.

«Είπα Έσμι», διαμαρτυρήθηκε η Άλις, καθώς γύριζε. «Θα τη ζαλίστετε όλοι σας».

«Όχι, τα κατάλαβα όλα», είπα. «Να κάτσω, να κοιτάω γύρω-γύρω, να ανοιγοκλείνω τα μάτια, να κουνιέμαι χωρίς λόγο».

«Σωστά», είπε η Έσμι επιδοκιμαστικά. Με αγκάλιασε απ' τους ώμους.

Ο Τζάσπερ κατσούφιασε. «Θα κρατάς την ανάσα σου όσο περισσότερο μπορείς, αλλά πρέπει να κουνάς τους ώμους σου λιγάκι για να φαίνεσαι σαν να αναπνέεις».

Πήρα μια ανάσα και μετά έγνεψα ξανά.

Ο Έντουαρντ με αγκάλιασε από τη μεριά που ήμουν ελεύθερη. «Μπορείς να το κάνεις αυτό», επανέλαβε μουρμουρίζοντας τα ενθαρρυντικά του λόγια στο αυτί μου.

«Δύο λεπτά», είπε η Άλις. «Ίσως καλύτερα να ξεκινήσεις καθισμένη ήδη στον καναπέ. Στο κάτω-κάτω, ήσουν άρρωστη. Έτσι δε θα χρειαστεί να σε δει να κινείσαι αμέσως».

Η Άλις με τράβηξε στον καναπέ. Προσπάθησα να κινηθώ αργά, να κάνω τα άκρα μου πιο αδέξια. Εκείνη στριφογύρισε

τα μάτια της, άρα δεν πρέπει να έκανα πολύ καλή δουλειά.

«Τζέικομπ, χρειάζομαι τη Ρένεσμι», είπα.

Ο Τζέικομπ κατσούφιασε ακίνητος.

Η Άλις κούνησε το κεφάλι της. «Μπέλλα, αυτό δε με βοηθάει να βλέπω».

«Μα τη χρειάζομαι. Με κρατάει ψύχραιμη». Η υποψία πανικού στη φωνή μου ήταν ολοφάνερη.

«Ωραία», γκρίνιαξε η Άλις. «Κράτα την όσο πιο ακίνητη μπορείς, και θα προσπαθήσω να δω γύρω από αυτήν». Αναστέναξε απηυδισμένα, σαν να της είχαν ζητήσει να δουλέψει υπερωρίες σε μια μέρα αργίας. Ο Τζέικομπ αναστέναξε κι αυτός, αλλά μου έφερε τη Ρένεσμι, και μετά απομακρύνθηκε γρήγορα από το άγριο βλέμμα της Άλις.

Ο Έντουαρντ κάθισε δίπλα μου και αγκάλιασε τη Ρένεσμι κι εμένα. Έσκυψε προς τα μπρος και κοίταξε τη Ρένεσμι πολύ σοβαρά μέσα στα μάτια.

«Ρένεσμι, κάποιος πολύ ξεχωριστός άνθρωπος έρχεται να δει εσένα και τη μητέρα σου», είπε με σοβαρή φωνή, σαν να περίμενε να καταλάβει κάθε του λέξη. Μήπως όντως καταλάβαινε; «Αλλά δεν είναι σαν κι εμάς, ούτε καν σαν τον Τζέικομπ. Πρέπει να είμαστε πολύ προσεχτικοί μαζί του. Δεν πρέπει να του πεις πράγματα όπως τα λες σ' εμάς».

Η Ρένεσμι άγγιξε το πρόσωπό του.

«Ακριβώς», είπε εκείνος. «Και θα σε κάνει να διψάσεις. Αλλά δεν πρέπει να τον δαγκώσεις. Δε θα γίνει καλά όπως ο Τζέικομπ».

«Σε καταλαβαίνει;» ψιθύρισα.

«Καταλαβαίνει. Θα προσέχεις, έτσι δεν είναι, Ρένεσμι; Θα μας βοηθήσεις;»

Η Ρένεσμι τον άγγιξε πάλι.

«Όχι, δε με νοιάζει αν δαγκώνεις τον Τζέικομπ. Δεν πειράζει».

Ο Τζέικομπ γέλασε πνιχτά.

«Ίσως είναι καλύτερα να φύγεις, Τζέικομπ», είπε ο Έντουαρντ παγερά, αγριοκοιτάζοντας προς την κατεύθυνσή του. Ο Έντουαρντ δεν είχε συγχωρήσει τον Τζέικομπ, επειδή ήξερε πως ό,τι κι αν συνέβαινε τώρα, εγώ θα πονούσα. Θα άντεχα ευχαρίστως το κάψιμο, αν αυτό ήταν το χειρότερο που θα είχα να αντιμετωπίσω απόψε.

«Είπα στον Τσάρλι ότι θα είμαι εδώ», είπε ο Τζέικομπ. «Έχει ανάγκη την ψυχολογική υποστήριξη».

«Ψυχολογική υποστήριξη», είπε ο Έντουαρντ σαρκαστικά. «Απ' όσα γνωρίζει ο Τσάρλι, εσύ είσαι το πιο αποκρουστικό τέρας απ' όλους».

«Αποκρουστικό;» διαμαρτυρήθηκε ο Τζέικομπ. Και μετά γέλασε σιγανά μόνος του.

Άκουσα τα λάστιχα να στρίβουν από τον αυτοκινητόδρομο στο ήσυχο, υγρό χώμα του δρόμου που οδηγούσε στο σπίτι των Κάλεν, και η ανάσα μου έγινε πάλι πολύ γρήγορη. Η καρδιά μου θα έπρεπε να σφυροκοπάει. Ένιωθα αγχωμένη που το σώμα μου δεν είχε τις σωστές αντιδράσεις.

Επικεντρώθηκα στο σταθερό υπόκωφο χτύπο της καρδιάς της Ρένεσμι για να ηρεμήσω. Είχε αποτέλεσμα πολύ γρήγορα.

«Μπράβο, Μπέλλα», ψιθύρισε επιδοκιμαστικά ο Τζάσπερ.

Ο Έντουαρντ έσφιξε τα χέρια του πάνω από τους ώμους μου.

«Είσαι σίγουρος;» τον ρώτησα.

«Έντελώς. Μπορείς να κάνεις τα πάντα». Χαμογέλασε και με φίλησε.

Δεν ήταν ακριβώς ένα πεταχτό φιλή πάνω στα χείλη, και οι αχαλίνωτες βαμπερικές μου αντιδράσεις με αιφνιδίασαν άλλη μια φορά. Τα χείλη του Έντουαρντ ήταν σαν ένεση μιας εθιστικής χημικής ουσίας κατευθείαν στο νευρικό μου σύστημα. Αμέσως λαχταρούσα κι άλλο. Χρειάστηκε όλη μου η συγκέ-

ντρωση για να θυμηθώ ότι είχα το μωρό στην αγκαλιά μου.

Ο Τζάσπερ ένωσε την αλλαγή στη διάθεσή μου. «Εε, Έντουαρντ, δε νομίζω ότι θες να της αποσπάς την προσοχή έτσι αυτή τη στιγμή. Πρέπει να μπορέσει να συγκεντρωθεί».

Ο Έντουαρντ τραβήχτηκε μακριά. «Ουπς», είπε.

Εγώ γέλασα. Αυτή ήταν δική μου ατάκα από την αρχή, από το πρώτο κιόλας φιλί.

«Αργότερα», είπα, και η ανυπομονησία έκανε το στομάχι μου να κουλουριαστεί σαν μπάλα.

«Συγκεντρώσου, Μπέλλα», με προέτρεψε ο Τζάσπερ.

«Σωστά». Έδιωξα τα ασταθή συναισθήματα. Ο Τσάρλι, αυτό ήταν το βασικό αυτή τη στιγμή. Το να μην κινδυνέψει ο Τσάρλι σήμερα. Θα είχαμε ολόκληρη τη νύχτα...

«Μπέλλα».

«Συγγνώμη, Τζάσπερ».

Ο Έμετ γέλασε.

Ο ήχος του περιπολικού του Τσάρλι πλησίαζε όλο και πιο πολύ. Το δευτερόλεπτο της ελαφρότητας πέρασε, και όλοι ήταν ακίνητοι. Σταύρωσα τα πόδια μου και έκανα πρόβα στο ανοιγοκλείσιμο των ματιών.

Το αμάξι σταμάτησε μπροστά στο σπίτι και έμεινε να δουλεύει στο ρελαντί για μερικά δευτερόλεπτα. Αναρωτήθηκα αν ο Τσάρλι ήταν τόσο αγχωμένος όσο κι εγώ. Μετά η μηχανή έσβησε, και μια πόρτα χτύπησε με δύναμη. Τρία βήματα στο γρασίδι και μετά οχτώ γδούποι που αντήχησαν πάνω στα ξύλινα σκαλοπάτια. Τέσσερα ακόμα βήματα που αντήχησαν στη βεράντα. Μετά σιωπή. Ο Τσάρλι πήρε δυο βαθιές ανάσες.

Τακ, τακ, τακ.

Εισέπνευσα για τελευταία φορά το πιθανότερο. Η Ρένεσμι κούρνιασε πιο βαθιά στην αγκαλιά μου, κρύβοντας το πρόσωπό της μέσα στα μαλλιά μου.

Ο Κάρλαιλ άνοιξε την πόρτα. Η αγχωμένη του έκφραση έγινε μια έκφραση καλωσορίσματος, σαν να είχε αλλάξει κα-

νάλι στην τηλεόραση.

«Γεια σου, Τσάρλι», είπε, δείχνοντας κατάλληλα σαστισμένος. Εξάλλου, υποτίθεται ότι ήμασταν όλοι στην Ατλάντα στο Κέντρο Ελέγχου Λοιμώξεων. Ο Τσάρλι ήξερε ότι του είχαμε πει ψέματα.

«Κάρλαιλ», τον χαιρέτησε παγερά ο Τσάρλι. «Πού είναι η Μπέλλα;»

«Εδώ, μπαμπά».

Ω! Η φωνή μου ήταν τόσο χάλια. Επιπλέον, είχα ήδη καταναλώσει όλο τα εφόδια του αέρα που είχα. Ρούφηξα γρήγορα μια δόση επανεφοδιασμού, χαρούμενη που η μυρωδιά του Τσάρλι δεν είχε ακόμα διαποτίσει το δωμάτιο.

Το ανέκφραστο πρόσωπο του Τσάρλι μου έδωσε να καταλάβω πόσο διαφορετική ήταν η φωνή μου. Τα μάτια του εστίασαν πάνω μου και γούρλωσαν.

Διάβασα τα συναισθήματα, καθώς σάρωναν το πρόσωπό του.

Έκπληξη. Δυσπιστία. Πόνος. Απώλεια. Φόβος. Θυμός. Καχυποψία. Κι άλλος πόνος.

Δάγκωσα το χέιλος μου. Ένιωθα παράξενα. Τα καινούρια μου δόντια ήταν πιο σουβλερά πάνω στο γρανιτένιο μου δέρμα απ' ό,τι ήταν τα ανθρώπινα δόντια μου πάνω στα μαλακά ανθρώπινα χείλη μου.

«Εσύ είσαι, Μπέλλα;» ψιθύρισε εκείνος.

«Ναι». Έκανα ένα μορφασμό στο άκουσμα της καμπανιστής φωνής μου. «Γεια σου, μπαμπά».

Πήρε μια βαθιά ανάσα για να σταθεροποιηθεί.

«Γεια σου, Τσάρλι», τον χαιρέτησε ο Τζέικομπ από τη γωνία. «Πώς πάνε τα πράγματα;»

Ο Τσάρλι αγριοκοίταξε τον Τζέικομπ μια φορά, αναρίγησε στη θύμηση κάποιου πράγματος και μετά κοίταξε πάλι εμένα.

Αργά, ο Τσάρλι διέσχισε το δωμάτιο, μέχρι που βρέθηκε ενάμισι μέτρο μακριά μου. Έριξε ένα κατηγορηματικό, άγριο

βλέμμα στον Έντουαρντ, και μετά τα μάτια του τρεμόπαιξαν πάλι προς εμένα. Η ζεστασιά του σώματός του μου ερχόταν με κάθε παλμό της καρδιάς του.

«Μπέλλα;» ρώτησε ξανά.

Μίλησα πιο χαμηλόφωνα, προσπαθώντας να κάνω τη φωνή μου λιγότερο καμπανιστή. «Εγώ είμαι στ' αλήθεια».

Το σαγόνι του κοκάλωσε.

«Συγγνώμη, μπαμπά», είπα.

«Είσαι εντάξει;» απαίτησε να μάθει.

«Πραγματικά μια χαρά», ορκίστηκα. «Γερή σαν ταύρος».

Μέχρι εκεί έφτανε το οξυγόνο μου.

«Ο Τζέικ μου είπε ότι αυτό ήταν... απαραίτητο. Ότι πέθαινες». Είπε τα λόγια σαν να μην τα πίστευε ούτε στο ελάχιστο.

Εγώ χαλύβδωσα τον εαυτό μου, επικεντρώθηκα στο ζεστό βάρος της Ρένεσμι, χώθηκα μέσα στην αγκαλιά του Έντουαρντ για συμπαράσταση και πήρα βαθιά ανάσα.

Η μυρωδιά του Τσάρλι ήταν μια πύρινη γροθιά που με χτύπησε κατευθείαν στο λαιμό. Αλλά ήταν κάτι πολύ περισσότερο από πόνος. Ήταν και μια καυτή, άγρια επιθυμία. Ο Τσάρλι μύριζε πιο νόστιμα απ' οτιδήποτε είχα φανταστεί ποτέ. Όσο ελκυστικοί κι αν ήταν οι ανώνυμοι πεζοπόροι στο κυνήγι, ο Τσάρλι ήταν δυο φορές πιο δελεαστικός. Και βρισκόταν μόλις ενάμισι μέτρο μακριά, εκπέμποντας λαχταριστή ζέστη και υγρασία στον ξερό αέρα.

Αλλά δεν κυνηγούσα τώρα. Κι αυτός ήταν ο πατέρας μου.

Ο Έντουαρντ έσφιξε τους ώμους μου συμπονετικά, κι ο Τζέικομπ μου έριξε μια απολογητική ματιά από την άλλη μεριά του δωματίου.

Προσπάθησα να ανασυγκροτηθώ και να αγνοήσω τον πόνο και τη λαχτάρα της δίψας. Ο Τσάρλι περίμενε την απάντησή μου.

«Ο Τζέικομπ σου έλεγε αλήθεια».

«Να ένας από τους δυο σας που λέει αλήθεια, λοιπόν», γρύλισε ο Τσάρλι.

Ήλπιζα ο Τσάρλι να μπορούσε να διακρίνει μέσα από τις αλλαγές στο καινούριο μου πρόσωπο, για να διαβάσει τις ενочές που ήταν εκεί.

Κάτω από τα μαλλιά μου, η Ρένεσμι πήρε μια τζούρα αέρα, καθώς η μυρωδιά του Τσάρλι καταγραφόταν και σ' εκείνη. Την έσφιξα πιο δυνατά.

Ο Τσάρλι είδε το ανήσυχο βλέμμα μου προς τα κάτω και το ακολούθησε. «Ω», είπε, κι όλος ο θυμός έσβησε από το πρόσωπό του, αφήνοντας μόνο έκπληξη εκεί. «Αυτό είναι. Το ορφανό που ο Τζέικομπ είπε ότι θα υιοθετήσετε».

«Η ανιψιά μου», ο Έντουαρντ είπε ψέματα με χάρη. Πρέπει να αποφάσισε ότι η ομοιότητα ανάμεσα στη Ρένεσμι και τον εαυτό του ήταν υπερβολικά χτυπητή για να περάσει απαρατήρητη. Καλύτερα να ισχυριζόταν ότι είχαν κάποια συγγένεια από την αρχή.

«Νόμιζα ότι είχες χάσει την οικογένειά σου», είπε ο Τσάρλι, με την κατηγορία να επιστρέφει στη φωνή του.

«Έχασα τους γονείς μου. Ο μεγαλύτερος αδερφός μου υιοθετήθηκε κι αυτός, όπως κι εγώ. Δεν τον είδα ποτέ μετά απ' αυτό. Αλλά όταν αυτός κι η γυναίκα του πέθαναν σε τροχαίο, αφήνοντας το μοναχοπαίδι τους χωρίς άλλους συγγενείς, τα δικαστήρια με εντόπισαν».

Ο Έντουαρντ ήταν τόσο καλός σ' αυτά. Η φωνή του ήταν στρωτή, με ακριβώς τη σωστή ποσότητα αθωότητας. Εγώ χρειαζόμουν εξάσκηση για να το κάνω αυτό.

Η Ρένεσμι κρυφοκοίταξε από κάτω από τα μαλλιά μου, μυρίζοντας ξανά τον αέρα. Έριξε μια συννεσταλμένη ματιά στον Τσάρλι κάτω από τις μακριές της βλεφαρίδες, μετά κρύφτηκε πάλι.

«Είναι ... είναι, να, είναι μια κούκλα».

«Ναι», συμφώνησε ο Έντουαρντ.

«Όμως, κάπως μεγάλη ευθύνη. Εσείς οι δυο βρίσκεστε μόλις στο ξεκίνημά σας».

«Τι άλλο μπορούσαμε να κάνουμε;» Ο Έντουαρντ χάιδεψε τα μάγουλά της ελαφρά με τα δάχτυλά του. Τον είδα να αγγίζει τα χείλη της για ένα λεπτό μόνο –ως υπενθύμιση. «Εσύ θα την αρνιόσουν;»

«Χμμ. Λοιπόν». Κούνησε το κεφάλι του αφηρημένα. «Ο Τζέικ λέει ότι τη φωνάζετε Νέσι;»

«Όχι», είπα, με φωνή υπερβολικά απότομη και διαπεραστική. «Τη λένε Ρένεσμι».

Ο Τσάρλι εστίασε πάλι επάνω μου. «Πώς νιώθεις γι' αυτό; Ίσως ο Κάρλαϊλ κι η Έσμι θα μπορούσαν να –»

«Είναι δικιά μου», διέκοψα. «Τη θέλω».

Ο Τσάρλι κατσούφιασε. «Θα με κάνεις παππού τόσο νέο;»

Ο Έντουαρντ χαμογέλασε. «Κι ο Κάρλαϊλ είναι παππούς».

Ο Τσάρλι έριξε μια ματιά γεμάτη δυσπιστία στον Κάρλαϊλ, που στεκόταν ακόμα δίπλα στην πόρτα' έμοιαζε με το νεότερο και ομορφότερο αδερφό του Δία.

Ο Τσάρλι ξεφύσηξε και γέλασε. «Υποθέτω ότι αυτό με κάνει να νιώθω κάπως καλύτερα». Τα μάτια του ξεστράτισαν πάλι προς τη Ρένεσμι. «Σίγουρα δε χορταίνεις να την κοιτάζεις». Η ζεστή του ανάσα φύσηξε ελαφριά στο κενό ανάμεσά μας.

Η Ρένεσμι έσκυψε προς τη μυρωδιά, τινάζοντας μακριά τα μαλλιά μου και κοιτάζοντάς τον κατευθείαν στο πρόσωπο για πρώτη φορά. Ο Τσάρλι έβγαλε μια πνιχτή κραυγή.

Ήξερα τι έβλεπε. Τα μάτια μου –τα δικά του μάτια– αντιγραμμένα ακριβώς στο τέλειο πρόσωπό της.

Η ανάσα του Τσάρλι έγινε πολύ γρήγορη. Τα χείλη του άρχισαν να τρέμουν, κι άκουγα τους αριθμούς που ψιθύριζε. Με-

τρούσε ανάποδα, προσπαθώντας να χωρέσει εννέα μήνες μέσα σε έναν. Προσπαθώντας να ενώσει τα κομμάτια του παζλ, αλλά χωρίς να μπορεί να αναγκάσει τα στοιχεία που ήταν μπροστά στα μάτια του να βγάλουν κάποιο νόημα.

Ο Τζέικομπ σηκώθηκε όρθιος και ήρθε για να χτυπήσει τον Τσάρλι φιλικά στην πλάτη. Έσκυψε κοντά για να ψιθυρίσει κάτι στο αυτί του Τσάρλι' μόνο που ο Τσάρλι δεν ήξερε ότι όλοι μας ακούγαμε.

«Όσα είναι απαραίτητα, Τσάρλι. Δεν πειράζει. Στο υπόσχομαι».

Ο Τσάρλι κατάπιε κι έγνεψε. Και μετά τα μάτια του άναψαν, καθώς έκανε ένα βήμα πιο κοντά στον Έντουαρντ με τις γροθιές του σφιγμένες.

«Δε θέλω να ξέρω τα πάντα, αλλά φτάνουν πια τα ψέματα!»

«Λυπάμαι» είπε ο Έντουαρντ ήρεμα «αλλά πρέπει να ξέρεις τη δημόσια ιστορία περισσότερο απ' όσο πρέπει να ξέρεις την αλήθεια. Αν πρόκειται να μοιραστείς κι εσύ αυτό το μυστικό, η δημόσια ιστορία είναι αυτή που μετράει. Είναι για να προστατέψουμε την Μπέλλα και τη Ρένεσμι, όπως και τους υπόλοιπους. Μπορείς να δεχτείς τα ψέματα για χάρη τους;»

Το δωμάτιο ήταν γεμάτο αγάλματα. Εγώ σταύρωσα τους αστραγάλους μου.

Ο Τσάρλι ξεφύσηξε μια φορά και μετά με κοίταξε ξανά άγρια. «Θα μπορούσες να με είχες προειδοποιήσει, μικρή».

«Αυτό θα έκανε τα πράγματα στ' αλήθεια πιο εύκολα;»

Κατσούφιασε και μετά γονάτισε στο πάτωμα μπροστά μου. Έβλεπα τη ροή του αίματος στο λαιμό του κάτω από το δέρμα του. Ένωθα το ζεστό παλμό του.

Το ίδιο κι η Ρένεσμι. Χαμογέλασε και του άπλωσε μια ροζ παλάμη. Την τράβηξα πίσω. Έσπρωξε το άλλο της χέρι στο λαιμό μου, με τη δίψα, την περιέργεια και το πρόσωπο του Τσάρλι μέσα στις σκέψεις της. Υπήρχε ένα ανεπαίσθητο ίχνος

στο μήνυμα, που μου έδωσε να καταλάβω ότι είχε καταλάβει τα λόγια του Έντουαρντ απολύτως αναγνώριζε τη δίψα, αλλά την ξεπερνούσε στην ίδια σκέψη.

«Πω πω», είπε ο Τσάρλι βγάζοντας μια πνιχτή κραυγή, με τα μάτια του πάνω στα τέλεια δόντια της. «Πόσο είναι;»

«Εεε...»

«Τριών μηνών» είπε ο Έντουαρντ, και μετά πρόσθεσε αργά: «Ή μάλλον, έχει το μέγεθος ενός τριών μηνών μωρού, στο περίπου. Είναι πιο μικρή υπό κάποιες έννοιες, πιο μεγάλη υπό άλλες».

Πολύ σκόπιμα, η Ρένεσμι τον χαιρέτησε.

Ο Τσάρλι ανοιγόκλεισε σπασμωδικά τα μάτια.

Ο Τζέικομπ τον σκούνησε με τον αγκώνα του. «Σου το είπα ότι είναι ξεχωριστή, δε στο είπα;»

Ο Τσάρλι τραβήχτηκε μακριά από την επαφή.

«Ω, έλα τώρα, Τσάρλι», γκρίνιαξε ο Τζέικομπ. «Είμαι πάντα ο ίδιος άνθρωπος που ήμουν και πριν. Απλώς κάνε πως το σημερινό απόγευμα δε συνέβη ποτέ».

Η ανάμνηση έκανε τα χείλη του Τσάρλι να γίνουν κάτασπρα, αλλά κούνησε το κεφάλι του μια φορά. «Εσύ τι ρόλο παίζεις σε όλα αυτά, Τζέικ;» ρώτησε. «Πόσα ξέρει ο Μπίλι; Γιατί είσαι εδώ;» Κοίταξε το πρόσωπο του Τζέικομπ, που έλαμπε, καθώς κοίταζε τη Ρένεσμι.

«Κοίτα, θα μπορούσα να σου τα πω όλα –ο Μπίλι ξέρει τα πάντα –αλλά θα πρέπει να μάθεις πολλά πράγματα που έχουν σχέση με τους λυκάνθ–»

«Μη!» διαμαρτυρήθηκε ο Τσάρλι, σκεπάζοντας τα αυτιά του. «Άσ' το καλύτερα».

Ο Τζέικομπ χαμογέλασε πλατιά. «Όλα θα είναι τέλεια, Τσάρλι. Απλώς προσπάθησε να μην πιστεύεις τίποτα απ' όλα όσα βλέπεις».

Ο μπαμπάς μου ψέλλισε κάτι ακατάληπτο.

«Οουου!» φώναξε ξαφνικά ο Έμετ βροντερά με τη βαθιά

μάσα φωνή του. «Μπράβο Γκέιτορς!»

Ο Τζέικομπ κι ο Τσάρλι πετάχτηκαν. Οι υπόλοιποι κοκάλωσαμε.

Ο Τσάρλι ανέκτησε την ψυχραιμία του, μετά κοίταξε τον Έμετ πάνω από τον ώμο του. «Κερδίζει η Φλόριντα;»

«Μόλις σκόραραν το πρώτο τέρμα», επιβεβαίωσε ο Έμετ. Έριξε μια γρήγορη ματιά προς τη μεριά μου, σηκώνοντας τα φρύδια του σαν κακός σε θέατρο βαριετέ. «Καιρός ήταν να σκοράρει κάποιος εδώ πέρα».

Έβαλα τα δυνατά μου να μη συρίξω. Μπροστά στον Τσάρλι; Αυτό ξεπερνούσε τα όρια.

Αλλά ο Τσάρλι δεν πρόσεχε τους υπαινιγμούς τώρα πια. Πήρε άλλη μια βαθιά ανάσα, ρουφώντας τον αέρα σαν να προσπαθούσε να τον πάρει κάτω ως τα δάχτυλα των ποδιών του. Τον ζήλευα. Σηκώθηκε όρθιος τρεκλίζοντας, πέρασε γύρω από τον Τζέικομπ και σχεδόν σωριάστηκε σε μια ελεύθερη καρέκλα.

«Για να δούμε», είπε αναστενάζοντας. «Θα καταφέρουν να κρατήσουν το προβάδισμα;»

26. ΑΣΤΡΑΦΤΕΡΗ

«Δεν ξέρω πόσα θα ήταν καλό να πούμε στη Ρενέ για όλα αυτά», είπε ο Τσάρλι, διστάζοντας με το ένα πόδι έξω από την πόρτα. Τεντώθηκε, και μετά το στομάχι του γουργούρισε.

Εγώ κούνησα το κεφάλι. «Το ξέρω. Δε θέλω να τη φρικόρω. Καλύτερα να την προστατέψουμε. Αυτά τα πράγματα δεν είναι για όσους έχουν αδύναμη καρδιά».

Τα χείλη του σηκώθηκαν προς τα πάνω στα πλάγια, μελαγχολικά. «Θα είχα προσπαθήσει να προστατέψω κι εσένα, αν ήξερα πώς. Αλλά μάλλον εσύ ποτέ δεν ανήκες στην κατηγορία των ανθρώπων με αδύναμη καρδιά, έτσι δεν είναι;»

Του ανταπόδωσα το χαμόγελο, παίρνοντας μια καυτή ανάσα μέσα από τα δόντια μου.

Ο Τσάρλι χτύπησε ελαφρά το στομάχι του αφηρημένος. «Κάτι θα σκεφτώ. Πρέπει να το κουβεντιάσουμε αυτό, έτσι;»

«Έτσι», του υποσχέθηκα.

Ήταν μια μέρα με μεγάλη διάρκεια υπό κάποιες έννοιες, και τόσο σύντομη υπό κάποιες άλλες. Ο Τσάρλι είχε αργήσει στο

βραδινό –η Σου Κλιαργουοτερ θα μαγείρευε γι' αυτόν και τον Μπίλι. Απόψε θα ήταν μια αμήχανη βραδιά, αλλά τουλάχιστον θα έτρωγε πραγματικό φαγητό – χαιρόμουν που κάποιος προσπαθούσε να τον εμποδίσει να πάθει αστία εξαιτίας της ανικανότητάς του να μαγειρέψει.

Όλη την ημέρα η ένταση είχε κάνει τα λεπτά να περνάνε αργά – οι άκαμπτοι ώμοι του Τσάρλι δεν είχαν χαλαρώσει καθόλου. Αλλά δε βιαζόταν και να φύγει. Είχε παρακολουθήσει δύο ολόκληρα παιχνίδια – ευτυχώς τόσο απορροφημένος στις σκέψεις του, που δεν πήρε χαμπάρι τα γεμάτα υπονοούμενα αστεία του Έμετ, που γίνονταν όλο και πιο δηκτικά και λιγότερο σχετικά με το ποδόσφαιρο, κάθε φορά που ψιθύριζε κάτι στο πλάι – και το σχολιασμό μετά τον αγώνα και μετά τις ειδήσεις, χωρίς να κουνηθεί, μέχρι που ο Σεθ του θύμισε την ώρα.

«Θα στήσεις τον Μπίλι και τη μαμά μου, Τσάρλι; Έλα τώρα. Η Μπέλλα κι η Νέσι θα είναι εδώ και αύριο. Πάμε να φάμε τίποτα, ε;»

Ήταν φανερό στα μάτια του Τσάρλι ότι δεν εμπιστεύτηκε την εκτίμηση του Σεθ, αλλά άφησε τον Σεθ να τον βγάλει έξω προχωρώντας πρώτος. Η αμφιβολία ήταν ακόμα εκεί, καθώς σταματούσε τώρα. Τα σύννεφα αραιώναν, η βροχή είχε σταματήσει. Ο ήλιος μπορεί να προλάβαινε να φανεί ίσα-ίσα για να δύσει.

«Ο Τζέικ λέει ότι θα μου φεύγατε», μουρμούρισε σ' εμένα τώρα.

«Δεν ήθελα να το κάνουμε, αν υπήρχε οποιοσδήποτε τρόπος να το αποφύγουμε. Γι' αυτό είμαστε ακόμα εδώ».

«Είπε ότι θα μπορούσατε να μείνετε για λίγο, αλλά μόνο αν είμαι αρκετά δυνατός, κι αν μπορώ να κρατήσω το στόμα μου κλειστό».

«Ναι... αλλά δεν μπορώ να υποσχεθώ ότι δε θα φύγουμε ποτέ, μπαμπά. Είναι αρκετά περίπλοκο το θέμα...»

«Μόνο όσα είναι απαραίτητα», μου θύμισε.

«Σωστά».

«Παρ' όλα αυτά θα έρχεστε για επίσκεψη, αν πρέπει να φύγετε;»

«Στο υπόσχομαι, μπαμπά. Τώρα που ξέρεις αρκετά, νομίζω ότι αυτό μπορεί να λειτουργήσει. Θα μείνω όσο κοντά θέλεις».

Μάσησε το χείλος του για μισό δευτερόλεπτο, μετά έσκυψε αργά προς εμένα με τα χέρια του απλωμένα επιφυλακτικά. Εγώ έριξα το βάρος της Ρένεσμι – που έπαιρνε έναν υπνάκο τώρα – στο αριστερό μου μπράτσο, έσφιξα τα δόντια μου, κράτησα την ανάσα μου, και τύλιξα το δεξι μου χέρι πολύ ελαφριά γύρω από τη ζεστή, μαλακή του μέση.

«Να μείνεις πολύ κοντά, Μπελς», ψέλλισε. «Πολύ κοντά».

«Σ' αγαπώ, μπαμπά», ψιθύρισα μέσα από τα δόντια μου.

Εκείνος αναρίγησε και τραβήχτηκε μακριά. Το χέρι μου έπεσε.

«Κι εγώ σ' αγαπάω, μικρή. Έστω κι αν έχουν αλλάξει άλλα πράγματα, αυτό δεν έχει». Άγγιξε το ροζ μάγουλο της Ρένεσμι με το ένα του δάχτυλο. «Σίγουρα σου μοιάζει πολύ».

Εγώ διατήρησα μια αδιάφορη έκφραση, αν και μόνο έτσι δεν ένιωθα. «Περισσότερο στον Έντουαρντ, νομίζω». Δίστασα και μετά πρόσθεσα. «Έχει τις δικές σου μπούκλες».

Ο Τσάρλι πήγε να πει κάτι, μετά ξεφύσηξε. «Χα. Μάλλον τις έχει. Χα. Παππούς». Κούνησε το κεφάλι του δύσπιστα. «Θα την πάρω αγκαλιά ποτέ;»

Εγώ ανοιγόκλεισα τα μάτια έκπληκτη και μετά ξαναβρήκα την ψυχραιμία μου. Αφού το σκέφτηκα για ένα δευτερόλεπτο και εκτιμώντας την εμφάνιση της Ρένεσμι – έδειχνε να είναι εντελώς κοιμισμένη – αποφάσισα ότι θα μπορούσα να εξωθίσω την τύχη μου στα όριά της, εφόσον τα πράγματα πήγαιναν τόσο καλά σήμερα...

«Ορίστε», είπα δίνοντάς την του. Εκείνος αυτομάτως

έφτιαξε μια κούνια με τα χέρια του, κι έχωσα τη Ρένεσμι μέσα. Το δέρμα του δεν ήταν τόσο ζεστό όσο το δικό της, αλλά έκανε το λαιμό μου να νιώσει τη ζεστασιά που κυλούσε κάτω από τη λεπτή μεμβράνη. Εκεί όπου το λευκό μου δέρμα τον ακούμπησε ξυστά, ανατρίχιασε. Δεν ήμουν σίγουρη αν αυτό ήταν μια αντίδραση στην καινούρια μου θερμοκρασία ή αν ήταν εντελώς ψυχολογικό.

Ο Τσάρλι έβγαλε ένα σιγανό αγκομαχητό, καθώς ένωσε το βάρος της. «Είναι... γεροδεμένη».

Κατσούφιασα. Εμένα μου φαινόταν ελαφριά σαν πούπουλο. Μπορεί τα δικά μου μέτρα και σταθμά να μην ήταν σωστά.

«Καλό είναι να είναι γεροδεμένη», είπε ο Τσάρλι, βλέποντας την έκφρασή μου. Μετά μουρμούρισε στον εαυτό του: «Θα πρέπει να είναι σκληρή, έτσι που είναι περικυκλωμένη από όλη αυτή την τρέλα». Κούνησε τα χέρια του απαλά πάνω-κάτω, ενώ ταυτοχρόνως λικνιζόταν ελαφρώς από τη μια μεριά στην άλλη. «Το ομορφότερο μωρό που έχω δει ποτέ, κι από 'ένα, μικρή. Συγγνώμη, αλλά αυτή είναι η αλήθεια».

«Το ξέρω».

«Ομορφο μωρό», είπε ξανά, αλλά αυτή τη φορά έμοιαζε περισσότερο με γουργούρισμα.

Το έβλεπα στο πρόσωπό του – το έβλεπα να μεγαλώνει εκεί. Ο Τσάρλι δεν μπορούσε να κάνει τίποτα ενάντια στη μαγεία της, ακριβώς όπως και οι υπόλοιποι. Δυο δευτερόλεπτα στην αγκαλιά του και ήδη τον είχε κάνει δικό της.

«Μπορώ να ξανάρθω αύριο;»

«Βέβαια, μπαμπά. Φυσικά. Εδώ θα είμαστε».

«Το καλό που σας θέλω», είπε αυστηρά, αλλά το πρόσωπό του ήταν απαλό, με το βλέμμα ακόμα καρφωμένο στη Ρένεσμι. «Τα λέμε αύριο, Νέσι».

«Όχι κι εσύ!»

«Ε;»

«Το όνομά της είναι Ρένεσμι. Όπως λέμε Ρενέ κι Έσμι, κολ-

λημένα μαζί. Όχι παραλλαγές». Πάσχισα να ηρεμήσω χωρίς βαθιές ανάσες αυτή τη φορά. «Θέλεις να μάθεις το μεσαίο της όνομα;»

«Αμέ».

«Κάρλι. Όπως λέμε Κάρλαιλ και Τσάρλι, κολλημένα μαζί».

Το πρόσωπο του Τσάρλι φωτίστηκε από το πλατύ χαμόγελο που έκανε τα μάτια του να ζαρώσουν, βρίσκοντάς με απροετοίμαστη. «Σ' ευχαριστώ, Μπελς».

«Εγώ σ' ευχαριστώ, μπαμπά. Τόσα πολλά έχουν αλλάξει τόσο γρήγορα. Το κεφάλι μου δε σταμάτησε να γυρίζει. Αν δεν είχα εσένα τώρα, δεν ξέρω πώς θα κατάφερνα να κρατήσω την επαφή μου με –με την πραγματικότητα». Ήμουν έτοιμη να πω να κρατήσω την επαφή μου με το ποια ήμουν. Αυτό μάλλον ήταν περισσότερο από τα απαραίτητα.

Το στομάχι του Τσάρλι γουργούρισε.

«Πήγαινε να φας, μπαμπά. Θα είμαστε εδώ». Θυμήθηκα πώς ένιωσα την πρώτη εκείνη φορά που βυθίστηκα στη φαντασία –την αίσθηση ότι όλα θα εξαφανίζονταν με το φως του ήλιου που θα ανέτειλε.

Ο Τσάρλι κούνησε το κεφάλι του και μετά απρόθυμα μου ξανάδωσε τη Ρένεσμι. Έριξε μια γρήγορη ματιά πέρα από μένα μέσα στο σπίτι. Τα μάτια του ήταν λιγάκι τρελαμένα για ένα λεπτό, καθώς κοιτάζε ένα γύρο στο μεγάλο λαμπερό δωμάτιο. Όλοι ήταν ακίνητοι εκεί, εκτός από τον Τζέικομπ, τον οποίο άκουγα να κάνει επιδρομή στο ψυγείο μέσα στην κουζίνα. Η Άλις είχε χαλαρώσει αναπνευστικά στο κάτω-κάτω σκαλοπάτι της σκάλας, με το κεφάλι του Τζάσπερ στα γόνατά της. Ο Κάρλαιλ είχε το κεφάλι του σκυμμένο πάνω από ένα χοντρό βιβλίο στα πόδια του. Η Έσμι σιγοτραγουδούσε στον εαυτό της κάνοντας σχέδια σε ένα τετράδιο, ενώ η Ρόζαλι κι ο Έμετ έστηναν τα θεμέλια για ένα μνημειώδες σπίτι από τραπουλόχαρτα κάτω από τις σκάλες. Ο Έντουαρντ είχε

απομακρυνθεί στο πιάνο του κι έπαιζε απαλά στον εαυτό του. Δεν υπήρχε καμία ένδειξη ότι η μέρα κόντευε να τελειώσει, ότι μπορεί να είχε έρθει η ώρα για φαγητό ή για αλλαγή των δραστηριοτήτων σε αναμονή της νύχτας. Κάτι ασαφές είχε αλλάξει στην ατμόσφαιρα. Οι Κάλεν δεν προσπαθούσαν τόσο σκληρά όσο συνήθως –είχαν ξεχάσει ελαφρώς να συνεχίσουν το θέατρο της ανθρώπινης συμπεριφοράς, αρκετά ώστε ο Τσάρλι να νιώσει τη διαφορά.

Αναρίγησε, κούνησε το κεφάλι του, κι αναστέναξε. «Τα λέμε αύριο, Μπέλλα». Κατσούφιασε και μετά πρόσθεσε: «Θέλω να πω, δεν είναι ότι δε φαίνεσαι... εντάξει. Θα το συνηθίσω».

«Σ' ευχαριστώ, μπαμπά».

Ο Τσάρλι έγενε και έφυγε σκεφτικός προς το αμάξι του. Τον παρακολούθησα να απομακρύνεται. Μόνο όταν άκουσα τα λάστιχά του να μπαίνουν στον αυτοκινητόδρομο συνειδητοποίησα ότι τα είχα καταφέρει. Είχα βγάλει ολόκληρη τη μέρα χωρίς να πειράξω τον Τσάρλι. Ολομόναχη. Πρέπει να είχα κάποια υπερδύναμη!

Έμοιαζε πολύ καλό για να είναι αληθινό. Θα μπορούσα στ' αλήθεια να έχω την καινούρια μου οικογένεια και λίγη από την παλιά μου ταυτοχρόνως; Κι εγώ που νόμιζα ότι η χθεσινή μέρα ήταν τέλεια.

«Πω πω», ψιθύρισα. Ανοιγόκλεισα τα μάτια κι ένιωσα το τρίτο ζευγάρι φακών επαφής να διαλύονται.

Ο ήχος του πιάνου κόπηκε απότομα, και τα χέρια του Έντουαρντ βρέθηκαν γύρω από τη μέση μου, με το πιγούνι του να ακουμπάει στον ώμο μου.

«Από το στόμα μου το πήρες».

«Έντουαρντ, τα κατάφερα!»

«Πράγματι. Ήσουν απίστευτη. Όλο αυτό το άγχος για την περίοδο που θα ήσουν νεογέννητη, κι εσύ απλώς πηδάς αυτό το στάδιο εντελώς». Γέλασε χαμηλόφωνα.

«Δεν είμαι καν σίγουρος ότι είναι στ' αλήθεια βρικόλακας, πόσο μάλλον νεογέννητος βρικόλακας», φώναξε ο Έμετ από κάτω από τη σκάλα. «Είναι υπερβολικά ήμερη».

Όλα τα σχόλια που είχε κάνει μπροστά στον πατέρα μου και με έκαναν να νιώσω ντροπή ακούστηκαν πάλι στ' αυτιά μου, και μάλλον ήταν καλό που κρατούσα τη Ρένεσμι. Ανίκανη να συγκρατήσω την αντίδρασή μου εντελώς, γρύλισα σιγανά.

«Οουου, τρομακτικό», γέλασε ο Έμετ.

Σύριξα, κι η Ρένεσμι κουνήθηκε μέσα στην αγκαλιά μου. Ανοιγόκλεισε τα μάτια μερικές φορές, μετά κοίταξε γύρω-γύρω, με έκφραση γεμάτη σύγχυση. Οσφρίστηκε τον αέρα, μετά άπλωσε τα χέρια της προς το πρόσωπό μου.

«Ο Τσάρλι θα ξανάρθει αύριο», την καθησύχασα.

«Έξοχα», είπε ο Έμετ. Η Ρόζαλι γέλασε μαζί του αυτή τη φορά.

«Όχι και πολύ έξυπνο», είπε ο Έντουαρντ περιφρονητικά, τεντώνοντας τα χέρια του για να πάρει τη Ρένεσμι από μένα. Μου έκλεισε το μάτι, όταν δίστασα, κι έτσι, λιγάκι μπερδεμένη, του την έδωσα.

«Τι εννοείς;» απαίτησε να μάθει ο Έμετ.

«Είναι λίγο χαζό να ανταγωνίζεσαι τον πιο δυνατό βρικόλακα στο σπίτι, δε νομίζεις;»

Ο Έμετ έριξε το κεφάλι του πίσω και ρουθούνισε. «Ω, Έλα τώρα!»

«Μπέλλα», μουρμούρισε ο Έντουαρντ σ' εμένα, ενώ ο Έμετ άκουγε με προσοχή, «θυμάσαι πριν μερικούς μήνες που σου ζήτησα να μου κάνεις μια χάρη μόλις θα γινόσουν αθάνατη;»

Κάτι μου θύμιζε αυτό αμυδρά. Ταξίδεψα στις θολές ανθρωπίνες συζητήσεις. Μετά από μια στιγμή, θυμήθηκα κι έβγαλα μια πνιχτή κραυγή: «Ω!»

Η Άλις γέλασε μ' ένα μακρόσυρτο, καμπανιστό γέλιο. Ο Τζέικομπ έβαλε το κεφάλι του στο δωμάτιο από τη γωνία, με

το στόμα του μπουκωμένο από το φαγητό.

«Τι;» γρύλισε ο Έμετ.

«Αλήθεια;» ρώτησα τον Έντουαρντ.

«Έχε μου εμπιστοσύνη», είπε.

Πήρα μια βαθιά ανάσα. «Έμετ, τι λες για ένα μικρό στοιχηματάκι;»

Αμέσως πετάχτηκε όρθιος. «Τέλεια. Λέγε».

Δάγκωσα το χείλος μου για ένα δευτερόλεπτο. Ήταν τόσο τεράστιος.

«Εκτός αν είσαι υπερβολικά φοβητσιάρα...;» πρότεινε ο Έμετ.

Εγώ ίσιωσα τους ώμους μου. «Εσύ. Κι εγώ. Μπραντεφέρ. Στο τραπέζι της τραπεζαρίας. Τώρα».

Το χαμόγελο του Έμετ απλώθηκε σε όλο του το πρόσωπο.

«Εεε, Μπέλλα» είπε γρήγορα η Άλις «νομίζω ότι της Έσμι της αρέσει πολύ αυτό το τραπέζι. Είναι αντίκα».

«Ευχαριστώ», της ψιθύρισε η Έσμι.

«Κανένα πρόβλημα», είπε ο Έμετ με ένα χαμόγελο που ακτινοβολούσε. «Από 'δω, Μπέλλα».

Τον ακολούθησα έξω στην πίσω μεριά, προς το γκαράζ. Άκουγα όλους τους άλλους να έρχονται από πίσω μας. Υπήρχε ένας μεγαλούτσικος, γρανιτένιος ογκόλιθος που προεξείχε μέσα από ένα σωρό από βράχια κοντά στο ποτάμι, προφανώς ο στόχος του Έμετ. Αν και ο μεγάλος βράχος ήταν λιγάκι στρογγυλεμένος και ακανόνιστος, θα ήταν ό,τι έπρεπε.

Ο Έμετ έβαλε τον αγκώνα του πάνω στο βράχο και μου έκανε μια χειρονομία να πλησιάσω.

Είχα άγχος ξανά, καθώς παρατήρησα τους χοντρούς μύες στο μπράτσο του Έμετ, αλλά διατήρησα την ηρεμία στο πρόσωπό μου. Ο Έντουαρντ είχε υποσχεθεί ότι θα ήμουν πιο δυνατή απ' οποιοδήποτε για λίγο. Έμοιαζε πολύ σίγουρος γι' αυτό, κι εγώ ένιωθα δυνατή. Τόσο δυνατή; Αναρωτήθηκα, κοιτάζοντας τους δικέφαλους του Έμετ. Δεν ήμουν ούτε καν δύο

ημερών, ωστόσο, κι αυτό έπρεπε να έχει κάποια αξία. Εκτός κι αν δεν υπήρχε τίποτα φυσιολογικό σ' εμένα. Μπορεί να μην ήμουν τόσο δυνατή όσο οι φυσιολογικοί νεογέννητοι βρικολακές. Μπορεί γι' αυτό να μου ήταν τόσο εύκολο να συγκρατούμαι.

Προσπάθησα να δείχνω σαν να μη με είχε προβληματίσει τίποτα, καθώς έβαζα τον αγκώνα μου πάνω στην πέτρα.

«Εντάξει, Έμετ. Αν κερδίσω εγώ, τότε δεν ξανασχολιάζεις τη σεξουαλική μου ζωή σε κανένα, ούτε καν στη Ρόουζ. Όχι υπαινιγμοί, όχι υπονοούμενα – τίποτα».

Τα μάτια του ζάρωσαν. «Σύμφωνοι. Αν κερδίσω εγώ, τότε τα πράγματα θα γίνουν πολύ χειρότερα».

Άκουσε την ανάσα μου να σταματάει και χαμογέλασε μοχθηρά. Δεν υπήρχε κανένα ίχνος μπλόφας στα μάτια του.

«Θα κάνεις πίσω τόσο εύκολα, μικρή μου αδερφούλα;» με πείραξε ο Έμετ. «Δεν είσαι και πολύ άγρια, έτσι; Βάζω στοίχημα ότι εκείνο το σπιτάκι δεν έχει ούτε μια γρατσουνιά». Γέλασε. «Σου είπε ο Έντουαρντ πόσα σπέρια διαλύσαμε εγώ κι η Ρόουζ;»

Έτριξα τα δόντια μου κι άρπαξα το μεγάλο του χέρι. «Ένα, δύο –»

«Τρία», είπε μουγκρίζοντας κι έσπρωξε το χέρι μου.

Δε συνέβη τίποτα.

Ω, ένιωθα την πίεση που ασκούσε. Το καινούριο μου μυαλό έμοιαζε αρκετά καλό σε όλων των ειδών τους υπολογισμούς, κι έτσι κατάλαβα ότι αν δε συναντούσε καμία αντίσταση, το χέρι του θα θρυμματίζε το βράχο χωρίς δυσκολία. Η πίεση αυξανόταν, κι αναρωτήθηκα τυχαία αν ένα φορτηγό με τσιμέντο που κατέβαινε με εβδομήντα χιλιόμετρα την ώρα μια απότομη κατηφόρα θα είχε την ίδια δύναμη. Με ογδόντα χιλιόμετρα την ώρα; Με ενενήντα; Ίσως και περισσότερα.

Δεν ήταν αρκετή δύναμη για να μετακινηθώ. Το χέρι του έσπρωχνε το δικό μου με συντριπτική δύναμη, αλλά δεν ήταν

δυσάρεστο. Ένιωθα κάπως ωραία κατά έναν περιέργο τρόπο. Ήμουν τόσο προσεχτική από την τελευταία φορά που ξύπνησα, προσπαθώντας τόσο σκληρά να μη σπάσω πράγματα. Ήταν μια παράξενη ανακούφιση να χρησιμοποιώ τους μύες μου. Να αφήνω τη δύναμη να κυλάει αντί να προσπαθώ να την περιορίσω.

Ο Έμετ έβγαλε ένα βογκητό ' το μέτωπό του ζάρωσε, και ολόκληρο το κορμί του τεντώθηκε σε μια άκαμπτη γραμμή προς το εμπόδιο του ακίνητου χεριού μου. Τον άφησα να ιδρώσει – μεταφορικά – για μια στιγμή, πριν απολαύσω την αίσθηση της άγριας δύναμης που έτρεχε μέσα από το μπράτσο μου.

Μερικά δευτερόλεπτα, όμως, και βαρέθηκα λιγάκι. Σφιχτηκα ' ο Έμετ έχασε δύο πόντους.

Γέλασα. Ο Έμετ γρύλισε άγρια μέσα από τα δόντια του.

«Κράτα το στόμα σου κλειστό», του θύμισα και μετά κοπάνησα το χέρι του πάνω στην πέτρα. Ένας εκκωφαντικός ξερός κρότος αντήχησε στα δέντρα. Ο βράχος ταρακουνήθηκε, κι ένα κομμάτι – περίπου το ένα όγδοο του όγκου του – κόπηκε σε μια αόρατη γραμμή όπου είχε ραγίσει κι έπεσε στο έδαφος. Έπεσε πάνω στο πόδι του Έμετ, κι εγώ γέλασα κοροϊδευτικά. Άκουγα τα πνιχτά γέλια του Τζέικομπ και του Έντουαρντ.

Ο Έμετ κλότσησε το θραύσμα του βράχου στην απέναντι μεριά του ποταμιού. Έκοψε στη μέση ένα νεαρό σφεντάμι, πριν πέσει με ένα βαρύ γδούπο στη βάση ενός μεγάλου έλατου, που σείστηκε και μετά έπεσε σε ένα άλλο δέντρο.

«Ρεβάνς. Αύριο».

«Δε θα εξασθενήσει τόσο γρήγορα», του είπα. «Ίσως πρέπει να περιμένεις κανένα μήνα».

Ο Έμετ γρύλισε δείχνοντας τα δόντια του. «Αύριο».

«Κοίτα, όπως επιθυμείς, μεγάλε αδερφέ».

Καθώς γύρισε για να απομακρυνθεί περιήφανα, ο Έμετ έριξε μια μπουνιά στο γρανίτη σπάζοντάς τον, και πετάχτηκε γύρω-γύρω μια χιονοστιβάδα από θραύσματα και σκόνη. Ήταν

κάπως κουλ με έναν παιδιάστικο τρόπο.

Συνεπαρμένη από την αναμφισβήτητη απόδειξη ότι ήμουν πιο δυνατή από το δυνατότερο βρικόλακα που είχα γνωρίσει ποτέ, ακούμπησα το χέρι μου, με τα δάχτυλα ανοιγμένα, πάνω στο βράχο. Μετά έχωσα τα δάχτυλά μου αργά μέσα στην πέτρα, σπάζοντάς την παρά σκάβοντας η συμπαγής της υφή μου θύμιζε σκληρό τυρί. Τελικά μου έμεινε μια χούφτα χαλίκια.

«Τρομερό», ψέλλισα.

Με ένα πλατύ χαμόγελο απλωμένο σε όλο μου το πρόσωπο, στροβιλίστηκα ξαφνικά και έκοψα με μια κίνηση του καράτε το βράχο με το πλαϊνό μέρος του χεριού μου. Η πέτρα ούρλιαξε και βόγκηξε και – με μια μεγάλη ποσότητα σκόνης που εκτινάχτηκε στον αέρα – κόπηκε στα δυο.

Άρχισα να χαχανίζω.

Δεν έδωσα μεγάλη προσοχή στα πνιχτά γέλια πίσω μου, ενώ χτυπούσα και κλοτσούσα τα απομεινάρια του ογκόλιθου, κάνοντάς τα τρίμματα. Διασκεδάζα πάρα πολύ χαζογελώνοντας όλη την ώρα. Μόνο όταν άκουσα ένα καινούριο, μικρό χαχανητό, ένα διαπεραστικό, καμπανιστό ήχο, τότε μόνο γύρισα από την άλλη μεριά παρατώντας το ανόητο παιχνίδι μου.

«Μόλις γέλασε;»

Όλοι κοίταζαν τη Ρένεσμι με την ίδια εμβρόντητη έκφραση που πρέπει να υπήρχε στο πρόσωπό μου.

«Ναι», είπε ο Έντουαρντ.

«Ποιος δε γελοούσε;» μουρμούρισε ο Τζέικ, στριφογυρίζοντας τα μάτια του.

«Πες μου ότι εσύ δεν το παράκανες λιγάκι την πρώτη φορά που έτρεξες, σκύλε», τον πείραξε ο Έντουαρντ, χωρίς τίποτα το ανταγωνιστικό στη φωνή του.

«Αυτό είναι άλλο», είπε ο Τζέικομπ, και παρατήρησα έκπληκτη ότι έδωσε μια μπουνιά στα ψέματα στον ώμο του Έντουαρντ. «Η Μπέλλα υποτίθεται ότι είναι ενήλικη. Πα-

ντρεμένη και μαμά και όλα τα σχετικά. Δε θα έπρεπε να έχει περισσότερη αξιοπρέπεια;»

Η Ρένεσμι κατσούφιασε κι άγγιξε το πρόσωπο του Έντουαρντ.

«Τι θέλει;» ρώτησα.

«Λιγότερη αξιοπρέπεια», είπε ο Έντουαρντ με ένα πλατύ χαμόγελο. «Διασκεδάζε σχεδόν τόσο όσο κι εγώ βλέποντάς σε να το γλεντάς».

«Είμαι αστεία;» ρώτησα τη Ρένεσμι, τρέχοντας πίσω και τεντώνοντας τα χέρια μου να την πάρω, την ίδια στιγμή που κι εκείνη έκανε το ίδιο. Την πήρα από την αγκαλιά του Έντουαρντ και της πρόσφερα το κομμάτι του βράχου στο χέρι μου. «Θέλεις να δοκιμάσεις κι εσύ;»

Χαμογέλασε με εκείνο το αστραφτερό της χαμόγελο και πήρε την πέτρα και με τα δυο της χέρια. Την έσφιξε, με ένα μικρό βαθούλωμα να σχηματίζεται ανάμεσα στα φρύδια της, καθώς συγκεντρωνόταν.

Υπήρχε ένας μικρός ήχος τριξίματος και λιγάκι σκόνη. Κατσούφιασε και σήκωσε το κομμάτι ψηλά για να το δω.

«Θα το αναλάβω εγώ», είπα τοιμπώνοντας την πέτρα με αποτέλεσμα να γίνει άμμος.

Εκείνη χτύπησε παλαμάκια και γέλασε ο υπέροχος ήχος του γέλιου της μας έκανε όλους να γελάσουμε κι εμείς μαζί της.

Ο ήλιος ξαφνικά βγήκε μέσα από τα σύννεφα, ρίχνοντας μακριές, ρουμπινί και χρυσές ακτίνες σ' εμάς τους δέκα, κι αμέσως χάθηκα στην ομορφιά του δέρματός μου στο φως του ηλιοβασιλέματος. Είχα μείνει άναυδη.

Η Ρένεσμι χάιδεψε τις λείες, λαμπερές σαν διαμάντια έδρες, μετά ακούμπησε το μπράτσο της δίπλα στο δικό μου. Το δέρμα της ακτινοβολούσε αμυδρά, με τρόπο διακριτικό και μυστηριώδη. Τίποτα που να την αναγκάσει να μείνει μέσα μια ηλιόλουστη μέρα, όπως η δική μου αστραφτερή λάμψη. Άγ-

γίξε το πρόσωπό μου, ενώ σκεφτόταν τη διαφορά και ένιωθε δυσαρεστημένη.

«Εσύ είσαι η πιο όμορφη», τη διαβεβαίωσα.

«Δεν είμαι σίγουρος ότι μπορώ να συμφωνήσω», είπε ο Έντουαρντ, κι όταν γύρισα για να του απαντήσω, το φως του ήλιου πάνω στο πρόσωπό του με θάμπωσε κάνοντάς με να σιωπήσω.

Ο Τζέικομπ είχε το χέρι του μπροστά στο πρόσωπό του, κάνοντας ότι προστάτευε τα μάτια του από το εκτυφλωτικό φως. «Φρικιό Μπέλλα», σχολίασε.

«Τι εκπληκτικό πλάσμα που είναι», μουρμούρισε ο Έντουαρντ, σχεδόν συμφωνώντας, λες και το σχόλιο του Τζέικομπ προοριζόταν για φιλοφρόνηση. Ήταν ταυτόχρονα εκθαμβωτικός και θαμπωμένος.

Ήταν ένα παράξενο συναίσθημα – πράγμα που δε μου προκαλούσε έκπληξη, υπέθετα, εφόσον όλα ήταν παράξενα τώρα – το ότι είχα χάρισμα εκ φύσεως σε κάτι. Ως άνθρωπος, ποτέ δεν υπήρξα καλύτερη σε τίποτα. Ήμουν καλή στο να φροντίζω τη Ρενέ, αλλά μάλλον πολλοί άνθρωποι θα μπορούσαν να τα πάνε και καλύτερα – ο Φιλ φαινόταν ότι τα κατάφερνε. Ήμουν καλή μαθήτρια, αλλά ποτέ η καλύτερη της τάξης. Προφανώς, αποκλειόμουν από οτιδήποτε αθλητικό. Δεν είχα κανένα χάρισμα στην τέχνη ή τη μουσική, κανένα ιδιαίτερο ταλέντο για να το παινευτώ. Κανένας δεν έδινε βραβεία για το διάβασμα βιβλίων. Μετά από δεκαοχτώ χρόνια μετριότητας, ήμουν αρκετά συνηθισμένη στο να ανήκω στο μέσο όρο. Συνειδητοποιούσα τώρα ότι είχα εγκαταλείψει εδώ και καιρό οποιοδήποτε φιλοδοξίες μου να λάμψω σε κάτι. Απλώς έκανα ό,τι καλύτερο μπορούσα με αυτά που είχα, χωρίς να ταιριάζω ποτέ απόλυτα στον κόσμο μου.

Έτσι λοιπόν, αυτό ήταν πολύ διαφορετικό. Ήμουν εκπληκτική τώρα – για εκείνους και για τον εαυτό μου. Ήταν σαν να ήμουν γεννημένη να γίνω βρικολάκας. Η ιδέα με έκανε να

θέλω να γελάσω, αλλά με έκανε επίσης και να θέλω να τραγουδήσω. Είχα βρει την πραγματική μου θέση στον κόσμο, το μέρος όπου ταίριαζα, το μέρος όπου μπορούσα να λάμψω.

27. ΣΧΕΔΙΑ ΓΙΑ ΤΑΞΙΔΙ

Έπαιρνα τη μυθολογία πολύ πιο σοβαρά από τότε που είχα γίνει βρικόλακας.

Συχνά, όταν σκεφτόμουν τους τρεις πρώτους μου μήνες ως αθάνατη, φανταζόμουν πώς μπορεί να έμοιαζε το νήμα της ζωής μου στον αργαλειό που είχαν οι Μοίρες – ποιος να ήξερε αν πράγματι υπήρχε; Ήμουν σίγουρη ότι το δικό μου νήμα πρέπει να είχε αλλάξει χρώμα – σκεφτόμουν ότι μάλλον είχε ξεκινήσει σαν ένα ωραίο μπεζ, που έπαιζε μάλλον ένα δεύτερο ρόλο και που δεν προκαλούσε, κάτι που θα έδειχνε ωραίο στο φόντο. Τώρα ένιωθα ότι πρέπει να ήταν ένα έντονο βυссινί ή ίσως κι ένα αστραφτερό χρυσαφί.

Η ταπισερί της οικογένειας και των φίλων που περιπλέκονταν γύρω μου ήταν ένα πανέμορφο, λαμπερό πράγμα, γεμάτο με τα δικά τους έντονα, συμπληρωματικά χρώματα.

Μερικά από τα νήματα που τελικά συμπεριέλαβα στη ζωή μου με είχαν ξαφνιαστεί. Οι λύκοι με τα βαθιά τους χρώματα που θύμιζαν το δάσος δεν ήταν κάτι που περίμενα – ο Τζέικομπ, φυσικά, αλλά κι ο Σεθ. Αλλά και οι παλιοί μου φίλοι, ο

Κουίλ κι ο Έμπρι, έγιναν κομμάτι του υφαντού, όταν έγιναν μέλη της αγέλης του Τζέικομπ, κι ακόμα κι ο Σαμ με την Έμιλι ήταν εγκάρδιοι. Οι εντάσεις ανάμεσα στις οικογένειές μας είχαν αμβλυνθεί, κυρίως εξαιτίας της Ρένεσμι. Ήταν εύκολο να την αγαπήσει κανείς.

Η Σου και η Λία Κλίαργουστερ μπλέκονταν κι αυτές στη ζωή μας – δύο ακόμα που δεν είχα προβλέψει.

Η Σου φαινόταν να το θεωρεί προσωπική της ευθύνη να κάνει πιο ομαλή τη μετάβαση του Τσάρλι στον κόσμο του φανταστικού. Ερχόταν τις περισσότερες μέρες μαζί του στο σπίτι των Κάλεν, αν και ποτέ δεν έμοιαζε αληθινά άνετα εδώ, όπως ένιωθε ο γιος της και οι περισσότεροι από την αγέλη του Τζέικομπ. Δε μιλούσε συχνά – απλώς στεκόταν προστατευτικά πάνω από τον Τσάρλι. Αυτή ήταν πάντα το πρώτο άτομο στο οποίο στρεφόταν εκείνος, όταν η Ρένεσμι έκανε κάτι ανησυχητικά προχωρημένο – πράγμα που γινόταν συχνά. Ως απάντηση, η Σου έριχνε ένα βλέμμα γεμάτο νόημα στον Σεθ σαν να του έλεγε, *Ναι, εμένα μου λες*.

Η Λία ένιωθε ακόμα λιγότερο άνετα από τη Σου και ήταν το μόνο μέλος της προσφάτως διευρυμένης οικογένειάς μας που ήταν ανοιχτά εχθρικό απέναντι στη συγχώνευση. Παρ' όλα αυτά, ανάμεσα σ' αυτήν και τον Τζέικομπ υπήρχε μια καινούρια συντροφικότητα που την κρατούσε κοντά σε όλους μας. Τον ρώτησα γι' αυτό κάποτε – διστακτικά – δεν ήθελα να φανώ αδιάκριτη, αλλά η σχέση ήταν τόσο διαφορετική απ' ό,τι ήταν παλιά που μου εξήγησε την περιέργεια. Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους και μου είπε ότι ήταν ένα απ' αυτά τα πράγματα που είχαν να κάνουν με την αγέλη. Ήταν η δεύτερη τη τάξη τώρα, το "Βήτα" του, όπως τον είχα αποκαλέσει εγώ κάποτε.

«Σκέφτηκα ότι εφόσον θα αναλάμβανα αυτή τη θέση του Άλφα κανονικά», εξήγησε ο Τζέικομπ, «καλύτερα να κρατήσω τους τύπους».

Η νέα ευθύνη έκανε τη Λία να νιώθει την ανάγκη να βρί-

σκεται κι αυτή μαζί του συχνά, κι αφού αυτός ήταν πάντα με τη Ρένεσμι...

Η Λία δε χαιρόταν καθόλου, όταν ήταν κοντά μας, αλλά αυτή ήταν η εξαίρεση. Η χαρά ήταν το βασικό συστατικό της ζωής μου τώρα, το κυρίαρχο μοτίβο στην ταπισερί. Σε τέτοιο βαθμό μάλιστα που η σχέση μου με τον Τζάσπερ ήταν πολύ πιο στενή απ' ό,τι θα ονειρευόμουν ποτέ ότι θα γινόταν.

Στην αρχή ήμουν πραγματικά εκνευρισμένη, ωστόσο.

«Αμάν!» παραπονέθηκα στον Έντουαρντ ένα βράδυ, αφού βάλαμε τη Ρένεσμι στην κούνια της από σφυρήλατο σίδηρο. «Αφού δεν έχω σκοτώσει ως τώρα τον Τσάρλι ή τη Σου, τότε μάλλον δεν πρόκειται να γίνει ποτέ. Πολύ θα ήθελα να σταματούσε να βρίσκεται όλη την ώρα από πάνω μου ο Τζάσπερ!»

«Κανένας δεν αμφιβάλλει για 'σένα, Μπέλλα, ούτε στο ελάχιστο», με διαβεβαίωσε. «Ξέρεις πώς είναι ο Τζάσπερ – δεν μπορεί να αντισταθεί σε ένα καλό συναισθηματικό κλίμα. Είσαι τόσο χαρούμενη συνέχεια, αγάπη μου, που τον ελκύει υποσυνείδητα».

Και τότε ο Έντουαρντ με αγκάλιασε σφιχτά, επειδή τίποτα δεν του έδινε μεγαλύτερη ικανοποίηση από τη συγκλονιστική έκσταση που ένιωθα γι' αυτή τη νέα ζωή.

Και ήμουν γεμάτη ευφορία τον περισσότερο καιρό. Οι μέρες δεν ήταν αρκετά μεγάλες για να χορτάσω να λατρεύω την κόρη μου – οι νύχτες δεν είχαν αρκετές ώρες για να ικανοποιήσω την ανάγκη που είχα για τον Έντουαρντ.

Υπήρχε και η αντίθετη πλευρά του νομίσματος, όμως. Αν γύριζες ανάποδα το ύφασμα της ζωής μας, φανταζόμουν ότι το σχέδιο πίσω θα ήταν φτιαγμένο από το άχαρο γκριζό της αμφιβολίας και του φόβου.

Η Ρένεσμι είπε την πρώτη της λέξη, όταν ήταν ακριβώς μιας βδομάδας. Τη λέξη *μαμά*, που θα μου είχε φτιάξει τη μέρα, αν εξαιρούσε κανείς το γεγονός ότι με φόβιζε τόσο πολύ η ανάπτυξή της που μετά βίας κατάφερα να αναγκάσω το παγωμέ-

νο μου πρόσωπο να της ανταποδώσει το χαμόγελο. Δε βοήθησε το γεγονός ότι προχώρησε από την πρώτη της λέξη στην πρώτη της πρόταση, χωρίς να προλάβει να πάρει καν ανάσα. «*Μαμά*, που είναι ο παππούς;» είχε ρωτήσει με μια καθαρή, ψιλή φωνή σοπράνο, μπαίνοντας στον κόπο να μιλήσει δυνατά μόνο και μόνο επειδή ήμουν μακριά της στην άλλη άκρη του δωματίου. Είχε ήδη ρωτήσει τη Ρόζαλι, χρησιμοποιώντας το φυσιολογικό (ή βαρβάτα αφύσικο, από μια άλλη οπτική γωνία) τρόπο επικοινωνίας της. Η Ρόζαλι δεν ήξερε την απάντηση, κι έτσι η Ρένεσμι στράφηκε προς εμένα.

Όταν περπάτησε πρώτη φορά, σε λιγότερο από τρεις βδομάδες αργότερα, τα πράγματα ήταν παρόμοια. Απλώς είχε κοιτάξει επίμονα την Άλις για μια παρατεταμένη στιγμή, παρατηρώντας με προσήλωσι, καθώς η θεία της τακτοποιούσε ανθοδέσμες στα βάζα που ήταν σκορπισμένα γύρω-γύρω στο δωμάτιο, χορεύοντας μπρος-πίσω στο πάτωμα, με τα χέρια της γεμάτα λουλούδια. Η Ρένεσμι σηκώθηκε όρθια, χωρίς να έχει καμία απολύτως αστάθεια, και διέσχισε το πάτωμα σχεδόν με την ίδια χάρη.

Ο Τζέικομπ είχε ξεσπάσει σε παλαμάκια, επειδή αυτή ήταν προφανώς η αντίδραση που ήθελε η Ρένεσμι. Ο τρόπος που ήταν δεμένος μαζί της έκανε τις δικές του αντιδράσεις δευτερεύουσες – η πρώτη του ανακλαστική αντίδραση ήταν πάντα να δώσει στη Ρένεσμι ότι κι αν ήταν αυτό που χρειαζόταν. Αλλά τα βλέμματά μας διασταυρώθηκαν, και είδα όλο τον πανικό στο δικό μου βλέμμα να αντανakλάται στο δικό του. Έκανα κι εγώ τα χέρια μου να χτυπήσουν παλαμάκια, προσπαθώντας να κρύψω το φόβο μου από 'κείνη. Ο Έντουαρντ χειροκρότησε σιγανά δίπλα μου, και δε χρειάστηκε να πούμε δυνατά τις σκέψεις μας για να ξέρουμε ότι ήταν οι ίδιες.

Ο Έντουαρντ κι ο Κάρλαιλ ρίχτηκαν στην έρευνα, ψάχνοντας απαντήσεις, οτιδήποτε που θα έπρεπε να περιμένουμε. Υπήρχαν πολύ λίγα πράγματα που θα μπορούσαν να βρουν,

και τίποτα απ' αυτά δεν μπορούσε να εξακριβωθεί.

Η Άλις κι η Ρόζαλι συνήθως άρχιζαν τη μέρα μας με μια πασαρέλα. Η Ρένεσμι δε φορούσε ποτέ τα ίδια ρούχα δυο φορές, εν μέρει επειδή μεγάλωνε τόσο γρήγορα που τα ρούχα της δεν της χωρούσαν σχεδόν αμέσως, κι εν μέρει επειδή η Άλις κι η Ρόζαλι προσπαθούσαν να δημιουργήσουν ένα παιδικό άλμπουμ με φωτογραφίες που θα φαινόταν σαν να καλύπτει χρόνια αντί για βδομάδες. Έβγαζαν χιλιάδες φωτογραφίες για να τεκμηριώσουν κάθε φάση της επιταχυνόμενης παιδικής της ηλικίας.

Όταν ήταν τριών μηνών, η Ρένεσμι θα μπορούσε να είναι ένα μεγαλόσωμο παιδί ενός έτους ή ένα μικρόσωμο δίχρονο. Το σώμα της δεν ήταν ακριβώς σαν νήπιου ή ήταν πιο λεπτή και είχε περισσότερη χάρη, οι διαστάσεις της ήταν πιο συμμετρικές, σαν ενήλικα. Οι χάλκινες μπουκλίτσες της κρέμονταν ως τη μέση της δεν άντεχα να τις κόψω, ακόμα κι αν μου το επέτρεπε η Άλις. Μιλούσε με άψογη γραμματική και άρθρωση, αλλά σπάνια έμπαινε στον κόπο, προτιμώντας απλά να δείχνει στους ανθρώπους αυτό που ήθελε. Όχι μόνο περπατούσε, αλλά έτρεχε και χόρευε. Μπορούσε ακόμα και να διαβάσει.

Της διάβαζα Τένισον ένα βράδυ, επειδή η ροή κι ο ρυθμός της ποίησης του έμοιαζε χαλαρωτικός. (Έπρεπε να ψάχνω συνεχώς καινούριο υλικό της Ρένεσμι δεν της άρεσε η επανάληψη στα παραμύθια που της έλεγα για να την πάρει ο ύπνος, όπως υποτίθεται ότι γινόταν με άλλα παιδιά, και δεν είχε καθόλου υπομονή με τα βιβλία με εικόνες). Τέντωσε το χέρι της ψηλά για να αγγίξει το μάγουλό μου, έχοντας μια δική μας εικόνα μέσα στο μυαλό της, μόνο που αυτή κρατούσε το βιβλίο. Της το έδωσα, χαμογελώντας.

«Είναι γλυκιά η μουσική εδώ» διάβασε χωρίς δισταγμό «και πέφτει πιο απαλά κι από τα ροδοπέταλα που στο χορτάρι φύσηξε ο άνεμος ή τις σταγόνες της νυχτερινής πάχνης που αχνοφέγγουν περαστικά πάνω σε ακύμαντα νερά ανάμεσα σε

τοίχους από σκιερό γρανίτη-»

Το χέρι μου ήταν σαν αυτόματο, καθώς της πήρα το βιβλίο.

«Αν διαβάζεις, τότε πώς θα κοιμηθείς;» ρώτησα με φωνή που μετά βίας κατάφερα να την κάνω να μην τρέμει.

Σύμφωνα με τους υπολογισμούς του Κάρλαϊλ, η ανάπτυξη του σώματός της επιβραδυνόταν σταδιακά το μυαλό της συνέχιζε να τρέχει προς τα μπρος. Ακόμα κι αν ο ρυθμός της μείωσης έμενε σταθερός, και πάλι θα ήταν ενήλικας σε τέσσερα χρόνια το πολύ.

Τέσσερα χρόνια. Και ηλικιωμένη μέχρι τα δεκαπέντε της.

Μόλις δεκαπέντε χρόνια ζωής.

Μα ήταν τόσο υγιής. Γεμάτη ζωντάνια, έξυπνη, λαμπερή κι ευτυχισμένη. Η κατάφωρα καλή της κατάσταση το έκανε εύκολο για μένα να είμαι χαρούμενη μαζί της τη στιγμή αυτή και ν' αφήνω το μέλλον για αύριο.

Ο Κάρλαϊλ κι ο Έντουαρντ συζητούσαν τις επιλογές μας για το μέλλον από κάθε πλευρά με χαμηλές φωνές, που προσπαθούσα να μην ακούω. Ποτέ δεν έκαναν αυτές τις κουβέντες, όταν ήταν μπροστά ο Τζέικομπ, επειδή υπήρχε ένας σίγουρος τρόπος να σταματήσει η γήρανση, κι αυτό δεν ήταν κάτι που θα άρεσε ιδιαίτερα στον Τζέικομπ. Ούτε εμένα μου άρεσε. Υπερβολικά επικίνδυνο! μου φώναζαν τα ένστικτά μου. Ο Τζέικομπ κι η Ρένεσμι έμοιαζαν με τόσους πολλούς τρόπους, και οι δυο πλάσματα μισό κάτι και μισό κάτι άλλο, δύο πράγματα ταυτοχρόνως. Και όλη η παράδοση των λυκανθρώπων επέμενε ότι το δηλητήριο των βρικόλακων ήταν θανατική ποινή παρά δρόμος προς την αθανασία...

Ο Κάρλαϊλ κι ο Έντουαρντ είχαν εξαντλήσει τις δυνατότητες έρευνας που μπορούσαν να κάνουν από μακριά, και τώρα ετοιμαζόμασταν να ακολουθήσουμε τους θρύλους στην πηγή τους. Θα γυρίζαμε πίσω στη Βραζιλία, ξεκινώντας από εκεί. Οι Τικούνα είχαν θρύλους σχετικά με τα παιδιά σαν τη Ρένεσμι... Αν είχαν υπάρξει ποτέ άλλα παιδιά σαν κι αυτήν, ίσως

κάποια ιστορία για τη ζωή των εν μέρει θνητών παιδιών να επιζούσε ακόμα...

Το μοναδικό αληθινό ερώτημα που απέμενε ήταν πότε ακριβώς θα φεύγαμε.

Εγώ ήμουν αυτή που μας καθυστέρουσε. Ένα μικρό μέρος οφειλόταν στο ότι ήθελα να μείνω κοντά στο Φορκς μέχρι και μετά τις διακοπές, για χάρη του Τσάρλι. Αλλά κυρίως, υπήρχε ένα διαφορετικό ταξίδι που έπρεπε να γίνει πρώτα – αυτό ήταν μια ξεκάθαρη προτεραιότητα. Επίσης, έπρεπε να είναι ένα μοναχικό ταξίδι.

Αυτός ήταν ο μοναδικός λόγος για τον οποίο τσακωθήκαμε με τον Έντουαρντ, από τότε που είχα γίνει βρικόλακας. Το βασικό θέμα της διένεξης ήταν το γεγονός ότι έπρεπε να είναι "μοναχικό". Αλλά έτσι είχαν τα πράγματα, και το σχέδιό μου ήταν το μοναδικό που είχε κάποια λογική. Έπρεπε να πάω να δω τους Βολτούρι κι έπρεπε να πάω εντελώς μόνη.

Ακόμα και ελεύθερη από παλιούς εφιάλτες, από οποιαδήποτε όνειρα, ήταν αδύνατο να ξεχάσω τους Βολτούρι. Και δε μας άφηναν χωρίς υπενθυμίσεις.

Μέχρι τη μέρα που ήρθε το δώρο του Άρο, δεν ήξερα ότι η Άλις είχε στείλει αναγγελία για το γάμο μας στους αρχηγούς των Βολτούρι. Εμείς ήμασταν μακριά στο νησί Έσμι, όταν είδε ένα όραμα των στρατιωτών των Βολτούρι – ανάμεσά τους και την Τζέιν με τον Άλεκ, τα ολέθρια ισχυρά δίδυμα. Ο Κάιος σκόπευε να στείλει μια κυνηγετική ομάδα για να δει αν ήμουν ακόμα άνθρωπος, παρά την εντολή τους (επειδή ήξερα για το μυστικό κόσμο των βρικόλακων, έπρεπε ή να γίνω κι εγώ μέλος του ή να σωπάσω... μόνιμα). Έτσι η Άλις είχε στείλει με το ταχυδρομείο την αναγγελία, βλέποντας ότι αυτό θα τους καθυστέρουσε, καθώς θα αποκρυπτογραφούσαν το νόημα πίσω απ' αυτήν. Αλλά θα έρχονταν τελικά. Αυτό ήταν βέβαιο.

Το δώρο αυτό καθ' αυτό δεν ήταν αποκάλυπτα απειλητικό. Υπερβολικά πολυτελές, ναι, σχεδόν τρομακτικό ως προς την

πολυτέλεια αυτή. Η απειλή βρισκόταν στα λόγια με τα οποία ο Άρο τελείωνε το συγχαρητήριο σημείωμά του, γραμμένα με μαύρο μελάνι πάνω σε ένα τετράγωνο, βαρύ, λιτό, λευκό χαρτί χειρόγραφο από τον ίδιο τον Άρο:

**Ανυπομονώ τόσο πολύ να δω αυτοπροσώπως
τη νέα κυρία Κάλεν.**

Το δώρο ήταν συσκευασμένο μέσα σε ένα περίτεχνα χαραγμένο, αρχαίο ξύλινο κουτί με επένδυση από χρυσάφι και σεντέφι, διακοσμημένο με ένα ουράνιο τόξο πολύτιμων λίθων. Η Άλις είπε ότι το ίδιο το κουτί ήταν ένας ανεκτίμητος θησαυρός, ότι θα είχε επισκιάσει σχεδόν οποιοδήποτε κόσμημα, εκτός από εκείνο που βρισκόταν μέσα του.

«Πάντα αναρωτιόμουν πού είχαν εξαφανιστεί τα κοσμήματα του θρόνου, αφού ο Ιωάννης της Αγγλίας τα έβαλε ενέχυρο το δέκατο τρίτο αιώνα», είπε ο Κάρλαϊλ. «Υποθέτω ότι δε με εκπλήσσει το γεγονός ότι ένα μέρος τους το έχουν οι Βολτούρι».

Το περιδέραιο ήταν απλό – χρυσός πλεγμένος σε μια αλυσίδα σαν χοντρό σκοινί, σχεδόν σαν να είχε φολίδες, όπως ένα λείο φίδι που θα τυλιγόταν σφιχτά γύρω από το λαιμό. Ένα πετράδι κρεμόταν από το σκοινί: ένα λευκό διαμάντι στο μέγεθος μιας μπάλας του γκολφ.

Η κάθε άλλο παρά διακριτική υπενθύμιση στο σημείωμα του Άρο μου προκάλεσε μεγαλύτερο ενδιαφέρον από το κόσμημα. Οι Βολτούρι έπρεπε να δουν ότι ήμουν αθάνατη, ότι οι Κάλεν είχαν υπακούσει στις διαταγές των Βολτούρι, κι έπρεπε να το δουν αυτό τώρα. Δε γινόταν να τους επιτρέψω να έρθουν στο Φορκς. Υπήρχε μόνο ένας τρόπος να διατηρήσω τη ζωή μας εδώ ασφαλή.

«Δε θα πας μόνη σου», είχε επιμείνει ο Έντουαρντ μέσα

από τα δόντια του, με χέρια σφιγμένα σε γροθιές.

«Δε θα με πειράξουν», είπα όσο πιο καθησυχαστικά μπορούσα, αναγκάζοντας τη φωνή μου να ακουστεί σίγουρη. «Δεν έχουν κανένα λόγο. Είμαι βρικόλακας. Το θέμα έχει λήξει».

«Όχι. Αποκλείεται».

«Έντουαρντ, είναι ο μόνος τρόπος για να προστατευθούμε».

Και δεν μπόρεσε να διαφωνήσει μ' αυτό. Η λογική μου ήταν αδιάσειστη.

Ακόμα και στο σύντομο διάστημα που γνώρισα τον Άρο, κατάφερα να καταλάβω ότι ήταν ένας συλλέκτης – και οι πιο πολύτιμοι θησαυροί του ήταν τα ζωντανά κομμάτια του. Ποθούσε την ομορφιά, το ταλέντο, και τη σπανιότητα στους αθάνατους ακολούθους του περισσότερο από οποιοδήποτε κόσμημα κλειδωμένο στα θησαυροφυλάκιά του. Ήταν ήδη ατυχία που είχε αρχίσει να ποθεί τις ικανότητες της Άλις και του Έντουαρντ. Δε θα του έδινα κι άλλους λόγους να ζηλεύει την οικογένεια του Κάρλαϊλ. Η Ρένεσμι ήταν όμορφη και χαρισματική και ξεχωριστή – ήταν μοναδική. Δε θα του επέτρεπα να τη δει, έστω και μέσα από τις σκέψεις κάποιου.

Κι εγώ ήμουν η μόνη που τις σκέψεις της δεν μπορούσε να διαβάσει. Φυσικά και θα πήγαινα μόνη.

Η Άλις δεν έβλεπε προβλήματα στο ταξίδι μου, αλλά ανησυχούσε εξαιτίας της ασαφούς φύσης των οραμάτων της. Έλεγε ότι μερικές φορές έμοιαζαν εξίσου αόριστα, όπως όταν υπάρχουν αποφάσεις που μπορεί να προκαλέσουν σύγκρουση μεταξύ τους, αλλά δεν έχουν παρθεί οριστικά. Αυτή η αβεβαιότητα έκανε τον Έντουαρντ, που ήταν ήδη διστακτικός, να αντιτιθεται εντελώς σ' αυτό που έπρεπε να κάνω. Ήθελε να έρθει μαζί μου μέχρι το Λονδίνο, όπου θα άλλαζα πτήση, αλλά δε θα άφηνα τη Ρένεσμι χωρίς και τους δυο γονείς της. Ο Κάρλαϊλ θα ερχόταν αντί γι' αυτόν. Το γεγονός ότι ξέραμε πως ο

Κάρλαϊλ θα ήταν μόλις μερικές ώρες μακριά μου έκανε και τον Έντουαρντ κι εμένα να νιώθουμε λίγο πιο χαλαροί.

Η Άλις συνέχεια έψαχνε το μέλλον, αλλά αυτά που έβρισκε δεν ήταν σχετικά με αυτό που έψαχνε. Μια καινούρια τάση στο χρηματιστήριο – μια πιθανή επίσκεψη για συμφιλίωση από την Αίρινα, αν και η απόφασή της δεν ήταν αταλάντευτη – μια χιονοθύελλα που δε θα ερχόταν πριν περάσουν έξι ακόμα βδομάδες – ένα τηλεφώνημα από τη Ρενέ (έκανα εξάσκηση στην “τραχιά” φωνή μου και βελτιωνόμουν όλο και περισσότερο μέρα με τη μέρα – απ' όσο γνώριζε η Ρενέ, ήμουν ακόμα άρρωστη, αλλά στην ανάρρωση).

Αγοράσαμε τα εισιτήρια για Ιταλία μετά τη μέρα που η Ρένεσμι έγινε τριών μηνών. Σκόπευα να είναι ένα πολύ σύντομο ταξίδι, έτσι δεν το είχα πει στον Τσάρλι. Ο Τζέικομπ το ήξερε, και είχε την ίδια άποψη με τον Έντουαρντ. Ωστόσο, σήμερα ο τσακωμός ήταν σχετικά με τη Βραζιλία. Ο Τζέικομπ ήταν αποφασισμένος να έρθει μαζί μας.

Οι τρεις μας, ο Τζέικομπ, η Ρένεσμι κι εγώ θα κυνηγούσαμε μαζί. Η διαίτα με το αίμα των ζώων δεν ήταν το αγαπημένο πράγμα της Ρένεσμι – και γι' αυτό επιτρεπόταν να έρθει μαζί κι ο Τζέικομπ. Ο Τζέικομπ το είχε κάνει σαν διαγωνισμό μεταξύ τους, κι αυτό την έκανε πιο πρόθυμη απ' οτιδήποτε άλλο.

Η Ρένεσμι ήταν αρκετά ξεκάθαρη σχετικά με το καλό εναντίον του κακού, όπως αυτά ίσχυαν όσον αφορά το κυνήγι των ανθρώπων – απλώς θεωρούσε ότι το αίμα των στα σακουλάκια αιμοδοσίας ήταν ένας καλός συμβιβασμός. Το ανθρώπινο φαγητό τη χόρταινε κι έμοιαζε συμβατό με τον οργανισμό της, αλλά αντιδρούσε σε όλα τα είδη στερεού φαγητού με την ίδια μαρτυρική ανοχή που κάποτε έδειχνα απέναντι στο κουνουπίδι και στα κουκιά. Το αίμα των ζώων ήταν καλύτερο από αυτό, τουλάχιστον. Είχε ανταγωνιστική φύση, και η πρόκληση του να κερδίσει τον Τζέικομπ τη γέμιζε ενθουσιασμό για το κυνήγι.

«Τζέικομπ», είπα προσπαθώντας να τον λογικέψω ξανά, ενώ η Ρένεσμι χόρευε μπροστά μας μέσα στο μακρύ ξέφωτο, ψάχνοντας για καμιά μυρωδιά που να της αρέσει. «Έχεις υποχρεώσεις εδώ. Τον Σεθ, τη Λία –»

Εκείνος ρουθούνησε. «Δεν είμαι η νταντά της αγέλης μου. Εξάλλου όλοι τους έχουν ευθύνες στο Λα Πους».

«Όπως εσύ σαν να λέμε; Θα παρατήσεις επισήμως το λύκειο δηλαδή; Αν είναι να συμβαδίζεις με τη Ρένεσμι, θα πρέπει να μελετάς πολύ περισσότερο».

«Είναι απλώς μια... άδεια απουσίας από το σχολείο για ταξίδι. Θα ξαναγυρίσω όταν τα πράγματα... γίνουν πιο αργά».

Έχασα τη συγκέντρωσή μου στη δική μου πλευρά της διαφωνίας, όταν το είπε αυτό, και αυτομάτως κοιτάξαμε κι οι δυο μας τη Ρένεσμι. Εκείνη κοίταζε επίμονα τις νιφάδες του χιονιού που πετάριζαν ψηλά πάνω από το κεφάλι της, λιώνοντας πριν προλάβουν να κολλήσουν πάνω στο κιτρινωμένο χορτάρι, στο μακρύ λιβάδι που είχε το σχήμα της μύτης ενός βέλους όπου στεκόμασταν. Το κυματιστό, ιβουάρ φόρεμά της ήταν έναν τόνο πιο σκούρο από το χιόνι, και οι καστανοκόκκινες μπούκλες της κατάφερναν να αστράφτουν, αν κι ο ήλιος ήταν χωμένος βαθιά μέσα στα σύννεφα.

Καθώς παρακολουθούσαμε, εκείνη έσκυψε κάτω έτοιμη να ορμήσει για μια στιγμή και μετά πήδηξε τεσσεράμισι μέτρα ψηλά στον αέρα. Τα μικρά χεράκια της έκλεισαν γύρω από μια νιφάδα χιονιού, κι έπεσε απαλά στα πόδια της.

Γύρισε προς εμάς με ένα εκπληκτικό χαμόγελο –αληθινά, δεν ήταν κάτι που μπορούσες να συνηθίσεις– κι άνοιξε τα χέρια της για να μας δείξει το τέλεια σχηματισμένο, οκτάγωνο, παγωμένο αστέρι στην παλάμη της, πριν λιώσει.

«Όμορφο», της φώναξε ο Τζέικομπ επιδοκιμαστικά. «Αλλά νομίζω ότι καθυστερείς επίτηδες, Νέσι».

Εκείνη χοροπήδηξε πίσω στον Τζέικομπ' τέντωσε τα χέρια του ακριβώς τη στιγμή που εκείνη έκανε ένα άλμα και προ-

σγειώθηκε μέσα τους. Η κίνηση έγινε με τον πιο τέλειο συγχρονισμό. Αυτό το έκανε, όταν είχε κάτι να πει. Ακόμα προτιμούσε να μη μιλάει δυνατά.

Η Ρένεσμι άγγιξε το πρόσωπό του, κατσοφιάζοντας αξιολάτρευτα, καθώς ακούγαμε όλοι τον ήχο ενός μικρού κοπαδιού ελαφιών που κινείτο πιο πέρα μέσα στο δάσος.

«Βεεεέβαια δε διψάς, Νέσι», απάντησε ο Τζέικομπ λιγάκι ειρωνικά, αλλά με περισσότερη επιείκεια απ' οτιδήποτε άλλο. «Απλώς φοβάσαι ότι εγώ θα πιάσω πάλι το μεγαλύτερο!»

Εκείνη τινάχτηκε προς τα πίσω φεύγοντας από την αγκαλιά του Τζέικομπ, ενώ προσγειώθηκε ανάλαφρα στα πόδια της και στριφογύρισε τα μάτια της –έμοιαζε τόσο πολύ με τον Έντουαρντ, όταν το έκανε αυτό. Μετά όρμησε προς τα δέντρα.

«Το έχω», είπε ο Τζέικομπ, καθώς έσκυβα σαν να ήθελα να ακολουθήσω. Έβγαλε απότομα τη μπλούζα του, καθώς όρμησε στο δάσος ακολουθώντας τη, ήδη τρέμοντας. «Δε μετράει, αν κάνεις ζαβολιά», φώναξε στη Ρένεσμι.

Εγώ χαμογέλασα στα φύλλα που άφησαν να ανεμίζουν πίσω τους, κουνώντας το κεφάλι μου. Ο Τζέικομπ ήταν περισσότερο παιδί απ' ό,τι η Ρένεσμι μερικές φορές.

Σταμάτησα δίνοντας στους κυνηγούς μου προβάδισμα λίγων λεπτών. Θα ήταν κάτι παραπάνω από εύκολο να τους εντοπίσω, και της Ρένεσμι θα της άρεσε πολύ να με ξαφνιάσει με το μέγεθος της λείας της. Χαμογέλασα ξανά.

Το στενό λιβάδι ήταν πολύ ήσυχο, πολύ άδειο. Το χιόνι που φτερούγιζε αραίωνε από πάνω μου, είχε σχεδόν χαθεί. Η Άλις είχε δει ότι δε θα έμενε για πολλές βδομάδες.

Συνήθως ο Έντουαρντ κι εγώ πηγαίναμε μαζί σ' αυτές τις εξορμήσεις για κυνήγι. Αλλά ο Έντουαρντ ήταν με τον Κάρλαιλ σήμερα, σχεδιάζοντας το ταξίδι στο Ρίο, μιλώντας πίσω από την πλάτη του Τζέικομπ... Συνοφρυώθηκα. Όταν θα γύριζα, θα έπαιρνα το μέρος του Τζέικομπ. Έπρεπε να έρθει μαζί μας. Και για εκείνον διακυβεύονταν τα ίδια όπως και για

οποιοδήποτε από εμάς –ολόκληρη η ζωή του διακυβευόταν, ακριβώς όπως και η δική μου.

Ενώ οι σκέψεις μου ήταν χαμένες στο κοντινό μέλλον, τα μάτια μου σάρωναν την πλαγιά όπως συνήθως, ψάχνοντας κάποια λεία, ψάχνοντας κάποιο κίνδυνο. Δεν το σκέφτηκα – η παρόρμηση ήταν αυτόματη.

Η ίσως υπήρχε κάποιος λόγος να το κάνω, κάποιο μικρό έναυσμα που οι κοφτερές σαν λεπίδι αισθήσεις μου είχαν πιάσει, πριν το καταλάβω συνειδητά.

Καθώς τα μάτια μου πέταξαν φευγαλέα στην άκρη ενός μακρινού βράχου, που προεξείχε με το χτυπητό, γκριζογάλανο χρώμα του που έκανε αντίθεση με το πρασινόμαυρο δάσος, μια ασημένια ανταύγεια –ή μήπως ήταν χρυσή;– μου τράβηξε την προσοχή.

Το βλέμμα μου εστίασε στο χρώμα που δεν έπρεπε να υπάρχει εκεί, τόσο μακριά μέσα στην ομίχλη που ούτε ένας αετός δε θα μπορούσε να το ξεχωρίσει. Καρφώθηκα εκεί.

Κι εκείνη καρφώθηκε πάνω μου.

Το ότι ήταν βρικόλακας ήταν προφανές. Το δέρμα της ήταν λευκό σαν μάρμαρο, η υφή εκατομμύρια φορές πιο λεία από το ανθρώπινο δέρμα. Ακόμα και κάτω από τα σύννεφα, άστραφτε τόσο αμυδρά. Αν δεν την είχε προδώσει το δέρμα της, θα την είχε προδώσει η ακινησία της. Μόνο οι βρικόλακες και τα αγάλματα μπορούσαν να μείνουν τόσο απολύτως ακίνητα.

Τα μαλλιά της ήταν ανοιχτόχρωμα, ανοιχτά ξανθά, σχεδόν ασημένια. Αυτή ήταν η λάμψη που μου είχε τραβήξει την προσοχή. Κρέμονταν ευθεία σαν χάρακας πάνω σε ένα στρογγυλεμένο άκρο στο πιγούνι της, με μια συμμετρική χωρίστρα στη μέση.

Μου ήταν άγνωστη. Ήμουν απολύτως σίγουρη ότι δεν την είχα ξαναδεί, ακόμα κι όταν ήμουν άνθρωπος. Κανένα από τα πρόσωπα στη θολή μου μνήμη δεν ήταν ίδιο με αυτό εδώ. Αλλά τη γνώρισα αμέσως από τα σκούρα χρυσαφί της μάτια.

Η Αίρινα είχε αποφασίσει να έρθει τελικά.

Για μια στιγμή την κοίταξα επίμονα, κι εκείνη μου ανταπόδωσε το βλέμμα. Αναρωτήθηκα αν θα μάντευε αμέσως κι αυτή ποια ήμουν. Μισοσήκωσα το χέρι μου, έτοιμη να τη χαιρετήσω, αλλά το χέλιος της συστράφηκε απειροελάχιστα, κάνοντας το πρόσωπό της ξαφνικά εχθρικό.

Άκουσα την κραυγή νίκης της Ρένεσμι από το δάσος, άκουσα τον αντίλαλο του ουρλιαχτού του Τζέικομπ και είδα το πρόσωπο της Αίρινα να τινάζεται αντανakλαστικά στο άκουσμα του ήχου, όταν αντήχησε στ' αυτιά της λίγα δευτερόλεπτα αργότερα. Το βλέμμα της στράφηκε ελαφρώς προς τα δεξιά και ήξερα ότι έβλεπε. Έναν τεράστιο καστανοκόκκινο λύκο, ίσως αυτόν που σκότωσε τον Λόρεντ. Πόση ώρα μας παρακολουθούσε; Αρκετή για να δει την τρυφερή ανταλλαγή νωρίτερα, ήμουν σίγουρη.

Το πρόσωπό της συσπάστηκε από τον πόνο.

Ενστικτωδώς, άνοιξα τα χέρια μου μπροστά μου σε μια απολογητική χειρονομία. Εκείνη στράφηκε πάλι προς εμένα, και το χέλιος της κουλουριάστηκε πάνω από τα δόντια της. Το σαγόνι της ξεσφίχτηκε, καθώς γρύλισε.

Όταν ο αμυδρός ήχος ήρθε σ' εμένα, είχε ήδη γυρίσει κι είχε εξαφανιστεί μέσα στο δάσος.

«Να πάρει!» μούγκρισα.

Έτρεξα μέσα στο δάσος ψάχνοντας τη Ρένεσμι και τον Τζέικομπ, αφού δεν ήθελα να βρίσκονται εκτός του οπτικού μου πεδίου. Δεν ήξερα ποια κατεύθυνση είχε πάρει η Αίρινα ή ακριβώς πόσο εξοργισμένη ήταν αυτή τη στιγμή. Η εκδίκηση ήταν μια συνηθισμένη εμμονή για τους βρικόλακες, μια εμμονή που δεν ήταν εύκολο να την καταπνίξει κανείς.

Τρέχοντας με όλη μου την ταχύτητα, μου πήρε μόνο δύο δευτερόλεπτα να τους φτάσω.

«Το δικό μου είναι μεγαλύτερο», άκουσα τη Ρένεσμι να επιμένει, την ώρα που όρμησα μέσα από τους πυκνούς αγκα-

θωτούς θάμνους στο μικρό, ανοιχτό χώρο που στεκόντουσαν.

Τα αυτιά του Τζέικομπ χαμήλωσαν προς τα πίσω, μόλις παρατήρησε την έκφρασή μου. Έσκυψε προς τα μπρος, γυμνώνοντας τα δόντια του –η μουσούδα του ήταν λερωμένη με αίμα από τη λεία του. Τα μάτια του χτένισαν το δάσος. Άκουγα το γρύλισμα που φούντωνε μέσα στο λαιμό του.

Η Ρένεσμι ήταν σε εγρήγορση όσο κι ο Τζέικομπ. Παρατώντας το νεκρό αρσενικό ελάφι στα πόδια της, πήδηξε μέσα στα χέρια μου που περίμεναν, πιέζοντας τα γεμάτα περιέργεια χέρια της στα μάγουλά μου.

«Αντιδρώ υπερβολικά», τους διαβεβαίωσα γρήγορα. «Όλα είναι εντάξει, νομίζω. Περιμένετε».

Έβγαλα το κινητό μου και πάτησα το πλήκτρο ταχείας κλήσης. Ο Έντουαρντ απάντησε στο πρώτο χτύπημα. Ο Τζέικομπ κι η Ρένεσμι άκουγαν με προσήλωση στο πλάι μου, καθώς ενημέρωνα τον Έντουαρντ.

«Έλα, φέρε και τον Κάρλαϊλ», είπα λαρυγγίζοντας τόσο γρήγορα, που αναρωτήθηκα αν θα μπορούσε να με παρακολουθήσει ο Έντουαρντ. «Είδα την Αίρινα, κι εκείνη είδε εμένα, αλλά μετά είδε τον Τζέικομπ και θύμωσε κι έφυγε, νομίζω. Δεν έχει φανεί εδώ –όχι ακόμα, τουλάχιστον– αλλά φαινόταν αρκετά αναστατωμένη, άρα μπορεί και να 'ρθει. Αν δεν έρθει, εσύ κι ο Κάρλαϊλ πρέπει να πάτε να τη βρείτε και να της μιλήσετε. Νιώθω τόσο άσχημα».

Ο Τζέικομπ γουργούρισε.

«Θα είμαστε εκεί σε μισό λεπτό», με διαβεβαίωσε ο Έντουαρντ, και άκουγα το σφύριγμα του αέρα που σήκωνε στο πέραςμά του τρέχοντας.

Γυρίσαμε πίσω τρέχοντας στο μακρύ λιβάδι και μετά περιμέναμε σιωπηλά, καθώς ο Τζέικομπ κι εγώ αφουγκραζόμασταν προσεχτικά για να ακούσουμε τον ήχο από κάτι που μπορεί να πλησίαζε και να μην αναγνωρίζαμε.

Όταν ο ήχος ήρθε, ωστόσο, ήταν πολύ οικείος. Και τότε ο

Έντουαρντ βρέθηκε στο πλευρό μου, με τον Κάρλαϊλ λίγα δευτερόλεπτα πιο πίσω. Ξαφνιάστηκα που άκουσα το βαρύ πάτημα μεγάλων πελμάτων που ακολουθούσαν πίσω από τον Κάρλαϊλ. Μάλλον δεν έπρεπε να σοκάρομαι. Με τη Ρένεσμι να βρίσκεται έστω και σε υποψία κινδύνου, φυσικά κι ο Τζέικομπ θα καλούσε ενισχύσεις.

«Ήταν εκεί πάνω, σ' εκείνη την κορυφή», τους είπα αμέσως, δειχνοντας το σημείο. Αν η Αίρινα προσπαθούσε να ξεφύγει, είχε ήδη το προβάδισμα. Θα σταματούσε να ακούσει τον Κάρλαϊλ; Η έκφρασή της με έκανε να πιστεύω πως όχι. «Ίσως θα ήταν καλύτερα να φωνάξετε τον Έμετ και τον Τζάσπερ και να τους πείτε να έρθουν μαζί σας. Έμοιαζε... πολύ αναστατωμένη. Μου γρύλισε».

«Τι;» είπε ο Έντουαρντ θυμωμένα.

Ο Κάρλαϊλ ακούμπησε το ένα του χέρι πάνω στο μπράτσο του. «Πενθεί. Θα πάω εγώ να τη βρω».

«Θα έρθω μαζί σου», επέμεινε ο Έντουαρντ.

Αντάλλαξαν ένα βλέμμα που διάρκεσε πολύ –ίσως ο Κάρλαϊλ να ζύγιζε τον εκνευρισμό του Έντουαρντ με την Αίρινα σε αντιπαράθεση με τη βοήθεια που θα του πρόσφερε ως αγνώστης σκέψευ. Τελικά, ο Κάρλαϊλ έγνεψε, κι έφυγαν για να βρουν το μονοπάτι με τα ίχνη, χωρίς να φωνάξουν τον Τζάσπερ ή τον Έμετ.

Ο Τζέικομπ ξεφύσηξε ανυπόμονα και με σκούνησε στην πλάτη με τη μύτη του. Πρέπει να ήθελε να γυρίσει η Ρένεσμι στην ασφάλεια του σπιτιού, για καλό και για κακό. Συμφωνήσα μαζί του σ' αυτό, και γυρίσαμε σπίτι βιαστικά με τον Σεθ και τη Λία να τρέχουν στο πλάι μας.

Η Ρένεσμι καθόταν μακάρια στην αγκαλιά μου, με το ένα χέρι της ακόμα ακουμπισμένο στο πρόσωπό μου. Αφού είχαμε εγκαταλείψει την εξόρμηση για κυνήγι, θα έπρεπε αναγκαστικά να βολεντεί με αίμα από αιμοδοσία. Οι σκέψεις της ήταν κάπως αυτάρεσκες.

28. ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Ο Κάρλαϊλ και ο Έντουαρντ δεν κατάφεραν να προλάβουν την Αϊρίνα πριν εξαφανιστούν τα ίχνη της στον κόλπο. Είχαν κολυμπήσει ως την άλλη όχθη για να δουν αν τα ίχνη της συνέχιζαν σε ευθεία γραμμή, αλλά δεν υπήρχε πουθενά κανένα σημάδι της για πολλά χιλιόμετρα σε καμιά από τις δυο κατευθύνσεις στην ανατολική ακτή.

Το φταίξιμο ήταν όλο δικό μου. Είχε έρθει, όπως είχε δει η Άλις, για να συμφιλιωθεί με τους Κάλεν, μόνο και μόνο για να θυμώσει από τη συντροφικότητά μου με τον Τζέικομπ. Μακάρι να την είχα προσέξει νωρίτερα, πριν ο Τζέικομπ αλλάξει μορφή. Μακάρι να είχαμε πάει για κυνήγι κάπου αλλού.

Δεν υπήρχαν και πολλά που να μπορούν να γίνουν. Ο Κάρλαϊλ είχε πάρει τηλέφωνο την Τάνια για να της πει τα απογοητευτικά νέα. Η Τάνια και η Κέιτ είχαν να δουν την Αϊρίνα από τότε που αποφάσισαν να έρθουν στο γάμο μου, και είχαν τρελαθεί που η Αϊρίνα είχε έρθει τόσο κοντά κι όμως δεν είχε γυρίσει σπίτι. Δεν τους ήταν εύκολο να χάνουν την αδερφή τους, όσο παροδικός κι αν ήταν ο χωρισμός. Αναρωτιόμουν αν

αυτό τους ξανάφερνε σκληρές αναμνήσεις από τότε που έχασαν τη μητέρα τους πριν τόσους πολλούς αιώνες.

Η Άλις κατάφερε να δει φευγαλέα μερικές φορές το άμεσο μέλλον της Αϊρίνα, τίποτα πολύ συγκεκριμένο. Δε θα γύριζε πίσω στο Ντενάλι, απ' όσο μπορούσε να πει η Άλις. Η εικόνα ήταν θολή. Το μόνο που μπορούσε να δει η Άλις ήταν ότι η Αϊρίνα ήταν εμφανώς ταραγμένη. περιπλανιόταν στη σκεπασμένη από το χόνι ερημιά – προς το βορρά; Προς την ανατολή; – με μια έκφραση συντετριμμένη. Δεν έπαιρνε καμία απόφαση για κάποια καινούρια πορεία πέρα από τον χωρίς προσανατολισμό θρήνο της.

Οι μέρες περνούσαν και, παρόλο που φυσικά δεν ξεχνούσα τίποτα, η Αϊρίνα κι ο πόνος της πήγαν στο πίσω μέρος του μυαλού μου. Υπήρχαν πιο σημαντικά πράγματα να σκεφτώ τώρα. Θα έφευγα για την Ιταλία σε λίγες μέρες μόνο. Όταν θα επέστρεφα, θα φεύγαμε όλοι για Νότια Αμερική.

Είχαμε εξετάσει κάθε λεπτομέρεια ήδη πάνω από εκατό φορές. Θα ξεκινούσαμε με τους Τικούνα, εντοπίζοντας τους θρύλους τους όσο καλύτερα μπορούσαμε στην πηγή τους. Τώρα που είχε γίνει δεκτό ότι ο Τζέικομπ θα ερχόταν μαζί μας, κατέχε περίοπτη θέση στα σχέδια – ήταν απίθανο οι άνθρωποι που πίστευαν στους βρικόλακες να μιλούσαν σε κανέναν από εμάς για τους μύθους τους. Αν καταλήγαμε σε αδιέξοδο με τους Τικούνα, υπήρχαν πολλές φυλές που συγγένευαν στενά στην περιοχή για να κάνουμε την έρευνά μας. Ο Κάρλαϊλ είχε κάποιους παλιούς φίλους στον Αμαζόνιο. αν μπορούσαμε να τους βρούμε, μπορεί να είχαν κι αυτοί πληροφορίες για μας. Ή τουλάχιστον κάποια πρόταση σχετικά με το πού αλλού θα μπορούσαμε να βρούμε απαντήσεις. Ήταν απίθανο οι τρεις βρικόλακες του Αμαζονίου να έχουν οι ίδιοι κάποια σχέση με τους θρύλους για τους υβριδικούς βρικόλακες, καθώς ήταν όλοι τους θηλυκοί. Δεν υπήρχε τρόπος να ξέρουμε πόσο καιρό θα μας έπαιρνε η έρευνά μας.

Δεν είχα πει στον Τσάρλι για το μεγαλύτερο ταξίδι ακόμα, και έβραζα στο ζουμί μου σχετικά με το τι θα του έλεγα, ενώ η συζήτηση του Έντουαρντ και του Κάρλαϊλ συνεχιζόταν. Πώς να του πω τα νέα με το σωστό τρόπο;

Κοίταξα τη Ρένεσμι, ενώ είχα μια εσωτερική διαφωνία με τον εαυτό μου. Τώρα ήταν κουλουριασμένη στον καναπέ, με την ανάσα της αργή από το βαρύ ύπνο, τις μπερδεμένες μπούκλες της άτακτες γύρω από το πρόσωπό της. Συνήθως, ο Έντουαρντ κι εγώ την πηγαίναμε πίσω στο σπιτάκι μας για να τη βάλουμε στο κρεβάτι της, αλλά σήμερα μέيناμε με την οικογένεια, αφού αυτός κι ο Κάρλαϊλ ήταν βαθιά απορροφημένοι στα σχέδιά τους.

Εντωμεταξύ, ο Έμετ κι ο Τζάσπερ έδειχναν περισσότερο ενθουσιασμό για το σχεδιασμό των δυνατοτήτων για κυνήγι. Ο Αμαζόνιος πρόσφερε μια αλλαγή από τα συνηθισμένα μας θηράματα. Ιαγουάρους και πάνθηρες, για παράδειγμα. Του Έμετ του είχε κολλήσει να παλέψει με ένα ανακόντα. Η Έσμι κι η Ρόζαλι σχεδίαζαν τι να πάρουν μαζί τους. Ο Τζέικομπ είχε φύγει με την αγέλη του Σαμ, κανονίζοντας τα πράγματα για τη δική του απουσία.

Η Άλις τριγύριζε αργά –για τα δεδομένα της– στο μεγάλο δωμάτιο, τακτοποιώντας χωρίς να χρειάζεται τον ήδη άψογο χώρο, ισιώνοντας τις γιρλάντες της Έσμι που κρέμονταν τέλεια. Αυτή τη στιγμή έβαζε πάλι στο κέντρο του σκρίνιου τα βάζα της Έσμι. Έβλεπα από τις διακυμάνσεις στο πρόσωπό της –μια έκφραση επίγνωσης, μετά καμία έκφραση, μετά πάλι η έκφραση επίγνωσης– ότι έψαχνε στο μέλλον. Υπέθετα ότι προσπαθούσε να δει μέσα από τα τυφλά σημεία, που δημιουργούσαν ο Τζέικομπ κι η Ρένεσμι στα οράματά της, τι μας περίμενε στη Νότια Αμερική, ώσπου ο Τζάσπερ είπε: «Ξέχνα το, Άλις· αυτή δεν είναι δικό μας πρόβλημα», κι ένα σύννεφο γαλήνης μπήκε κρυφά και αόρατο μέσα στο δωμάτιο. Η Άλις πρέπει να ανησυχούσε για την Αϊρίνα ξανά.

Έβγαλε τη γλώσσα στον Τζάσπερ και μετά σήκωσε ένα κρυστάλλινο βάζο που ήταν γεμάτο λευκά και κόκκινα τριαντάφυλλα και γύρισε προς την κουζίνα. Υπήρχε μια αμυδρή υποψία ότι ένα από τα λευκά λουλούδια είχε αρχίσει να μαραϊνεται, αλλά η Άλις έμοιαζε αποφασισμένη απόψε να πετύχει την απόλυτη τελειότητα ως περισπασμό που θα αντιστάθμιζε την έλλειψη ενόρασης.

Καθώς κοίταξα πάλι τη Ρένεσμι, δεν το είδα, όταν το βάζο γλίστρησε από τα δάχτυλα της Άλις. Άκουσα μόνο το σφύριγμα του αέρα που περνούσε δίπλα από το κρύσταλλο, και τα μάτια μου τρεμόπαιξαν προς τα πάνω εγκαίρως για να δω το βάζο να γίνεται δέκα χιλιάδες διαμαντένια κομματάκια στην άκρη του μαρμάρινου πατώματος της κουζίνας.

Μείναμε εντελώς ακίνητοι, όταν τα σπασμένα κρύσταλλα αναπήδησαν και σκορπίστηκαν προς κάθε κατεύθυνση με έναν καθόλου μελωδικό μεταλλικό ήχο, με όλα τα μάτια καρφωμένα στην πλάτη της Άλις.

Η πρώτη μου παράλογη σκέψη ήταν ότι η Άλις μας έκανε κάποια φάρσα. Επειδή δεν υπήρχε περίπτωση η Άλις να έριξε το βάζο κατά λάθος. Θα είχα προλάβει άνετα να διασχίσω τρέχοντας το δωμάτιο κι εγώ η ίδια για να πιάσω το βάζο, αν δεν πίστευα ότι θα το έπιανε αυτή. Και πώς θα γλιστρούσε μέσα από τα δάχτυλά της καταρχάς; Τα απολύτως σίγουρα δάχτυλά της...

Δεν είχα δει ποτέ βρικόλακα να του πέφτει τίποτα κατά λάθος. Ποτέ.

Και τότε η Άλις μας κοίταζε, γυρίζοντας με μια κίνηση τόσο γρήγορη που δεν υπήρχε.

Τα μάτια της ήταν μισά εδώ και μισά καρφωμένα στο μέλλον, γουρλωμένα, με ένα επίμονο βλέμμα, γεμίζοντας το αδύνατο της πρόσωπο, μέχρι που έμοιαζε σαν να ξεχειλίζει απ' αυτά. Το να κοιτάζεις μέσα στα μάτια της ήταν σαν να κοιτάζεις έξω, μέσα από έναν τάφο· ήμουν θαμμένη μέσα στον τρόμο και την

απελπισία και την αγωνία στο βλέμμα της.

Άκουσα τον Έντουαρντ να βγάζει μια άναρθρη κραυγή ήταν ένας σπασμένος, σχεδόν πνιχτός ήχος.

«Τι;» γρύλισε ο Τζάσπερ, πηγαίνοντας με ένα πήδημα στο πλάι της, με μια θολή βιαστική κίνηση, πατώντας πάνω στο σπασμένο κρύσταλλο με τα πόδια του. Άρπαξε τους ώμους της και την ταρακούνησε δυνατά. Εκείνη έμοιαζε να τραντάζεται σιωπηλά μέσα στα χέρια του. «Τι, Άλις;»

Ο Έμετ κινήθηκε στην περιφερειακή μου όραση, με τα δόντια του γυμνωμένα, ενώ τα μάτια του όρμησαν προς το παράθυρο, περιμένοντας κάποια επίθεση.

Υπήρχε μόνο σιωπή από την Έσμι, τον Κάρλαϊλ και τη Ρόουζ, που ήταν κοκαλωμένοι, ακριβώς όπως κι εγώ.

Ο Τζάσπερ ταρακούνησε την Άλις ξανά. «Τι είναι;»

«Έρχονται για μας», ψιθύρισαν η Άλις κι ο Έντουαρντ απόλυτα συγχρονισμένοι. «Όλοι τους.»

Σιωπή.

Για πρώτη φορά, εγώ κατάλαβα πιο γρήγορα απ' όλους –επειδή κάτι στα λόγια τους πυροδότησε το δικό μου όραμα. Ήταν μόνο η μακρινή ανάμνηση ενός ονείρου –αμυδρή, διάφανη, ασαφής, σαν να κρυφοκοίταζα μέσα από ένα παχύ τούλι... Μέσα στο κεφάλι μου, έβλεπα μια μαύρη γραμμή να προχωράει απειλητικά προς εμένα, το φάντασμα του μισοξεχασμένου ανθρώπινου εφιάλτη μου. Δεν έβλεπα τη λάμψη των ρουμπινένιων ματιών τους στη θολή εικόνα, ούτε τη γυαλάδα των σουβλερών υγρών δοντιών τους, μα ήξερα πού έπρεπε να βρίσκεται η λάμψη...

Πιο δυνατή από την ανάμνηση της όρασης ήρθε η ανάμνηση της *αίσθησης* –η οδυνηρή ανάγκη να προστατεύσω το πολύτιμο πράγμα πίσω μου.

Ήθελα να αρπάξω τη Ρένεσμι στην αγκαλιά μου, να την κρύψω πίσω από το δέρμα και τα μαλλιά μου, να την κάνω αόρατη. Αλλά δεν μπορούσα ούτε καν να γυρίσω για να την

κοιτάξω. Ένωθα όχι σαν πέτρα, αλλά σαν πάγος. Για πρώτη φορά από τότε που ξαναγεννήθηκα ως βρικόλακας, ένιωθα να κρύνω.

Ίσα-ίσα που άκουσα την επιβεβαίωση των φόβων μου. Δεν τη χρειαζόμουν. Ήξερα ήδη.

«Οι Βολτούρι», είπε η Άλις με ένα βογκητό.

«Όλοι τους», μούγκρισε ο Έντουαρντ ταυτόχρονα.

«Γιατί;» ψιθύρισε η Άλις στον εαυτό της. «Πώς;»

«Πότε;» ψιθύρισε ο Έντουαρντ.

«Γιατί;» είπε η Έσμι σαν αντίλαλος.

«Πότε;» επανέλαβε ο Τζάσπερ με φωνή σαν πάγο που θρυμματιζόταν.

Τα μάτια της Άλις δεν ανοιγόκλεισαν, αλλά ήταν σαν να τα είχε καλύψει ένα πέπλο – ήταν εντελώς άδεια. Μόνο το στόμα της διατήρησε την έκφραση της φρίκης που είχε.

«Δε θα αργήσουν», είπαν μαζί αυτή κι ο Έντουαρντ. Μετά μίλησε μόνο αυτή. «Έχει χιόνι στο δάσος, έχει χιόνι στην πόλη. Κάτι παραπάνω από ένα μήνα.»

«Γιατί;» ο Κάρλαϊλ ήταν αυτός που ρώτησε αυτή τη φορά.

Απάντησε η Έσμι. «Πρέπει να έχουν κάποιο λόγο. Μπορεί για να δουν...»

«Δεν έχει σχέση με την Μπέλλα», είπε η Άλις υπόκωφα. «Έρχονται όλοι –ο Άρο, ο Κάιος, ο Μάρκος, όλα τα μέλη της φρουράς, ακόμα και οι σύζυγοι.»

«Οι σύζυγοι δε φεύγουν ποτέ από τον πύργο», της αντέταξε ο Τζάσπερ άτονα. «Ποτέ. Όχι κατά τη διάρκεια της επανάστασης στο Νότο. Όχι όταν οι Ρουμάνοι προσπάθησαν να τους ανατρέψουν. Ούτε καν όταν κυνηγούσαν τα αθάνατα παιδιά. Ποτέ.»

«Έρχονται τώρα», ψιθύρισε ο Έντουαρντ.

«Μα γιατί;» είπε πάλι ο Κάρλαϊλ. «Δεν κάναμε τίποτα! Κι αν είχαμε κάνει, τι θα ήταν αυτό που θα είχε αυτό το αποτέλε-

σμα εις βάρος μας;»

«Είμαστε τόσο πολλοί», απάντησε ο Έντουαρντ υπόκωφα.
«Πρέπει να θέλουν να είναι σίγουροι ότι...» Δεν τελείωσε.

«Αυτό δεν απαντάει στην κρίσιμη ερώτηση! Γιατί;»

Ένιωθα ότι ήξερα την απάντηση στην ερώτηση του Κάρλαιλ, κι όμως ταυτοχρόνως δεν την ήξερα. Η Ρένεσμι ήταν ο λόγος, ήμουν σίγουρη. Με κάποιο τρόπο ήξερα από την αρχή ότι θα έρχονταν εξαιτίας της. Το υποσυνείδητό μου με είχε προειδοποιήσει, πριν μάθω ότι ήμουν έγκυος. Ένιωθα παράδοξως σαν να ήταν αναμενόμενο τώρα. Λες και ήξερα πάντα, με κάποιο τρόπο, ότι οι Βολτούρι θα έρχονταν για να μου πάρουν την ευτυχία μου.

Αλλά αυτό και πάλι δεν απαντούσε στην ερώτηση.

«Πήγαινε πιο πίσω, Άλις», την παρακάλεσε ο Τζάσπερ.
«Κοίτα το έναυσμα. Ψάξε».

Η Άλις κούνησε το κεφάλι της αργά, με σκυφτούς ώμους.
«Ήρθε από το πουθενά, Τζαζ. Δεν τους έψαχνα, δεν έψαχνα ούτε καν για 'μας. Απλώς έψαχνα την Αίρινα. Δεν ήταν εκεί όπου περίμενα να είναι...» Η φωνή της Άλις αργόσβησε, με τα μάτια της να ξεστρατίζουν ξανά. Κοίταζε στο κενό για ένα παρατεταμένο δευτερόλεπτο.

Και μετά το κεφάλι της τινάχτηκε ψηλά, με μάτια σκληρά σαν πυρόλιθου. Άκουσα την ανάσα του Έντουαρντ που κόπηκε.

«Αποφάσισε να πάει σ' εκείνους», είπε η Άλις. «Η Αίρινα αποφάσισε να πάει στους Βολτούρι. Και τότε θα αποφασίσουν... Είναι λες και την περίμεναν. Λες και η απόφασή τους είχε ήδη παρθεί, κι απλώς περίμενε αυτήν...»

Επικράτησε σιωπή ξανά, καθώς τα χωνεύαμε όλα αυτά. Τι θα μπορούσε η Αίρινα να πει στους Βολτούρι που θα είχε ως αποτέλεσμα το αποκρουστικό όραμα της Άλις;

«Μπορούμε να τη σταματήσουμε;» ρώτησε ο Τζάσπερ.

«Δεν υπάρχει κανένας τρόπος. Κοντεύει σχεδόν να φτά-

σει».

«Τι κάνει;» ρωτούσε ο Κάρλαιλ, αλλά εγώ δεν έδυνα σημασία στην κουβέντα πια. Όλη μου η προσοχή ήταν στραμμένη στην εικόνα που δημιουργείτο επιμελώς μέσα στο κεφάλι μου.

Έβλεπα την Αίρινα στημένη πάνω σε ένα βράχο, να παρακολουθεί. Τι είχε δει; Ένα βρικόλακα κι ένα λυκάνθρωπο που ήταν κολλητοί φίλοι. Είχα εστιάσει σ' αυτή την εικόνα, μια εικόνα που προφανώς θα εξηγούσε την αντίδρασή της. Αλλά δεν είχε δει μόνο αυτό.

Είχε δει επίσης κι ένα παιδί. Ένα εξαιρετικά όμορφο παιδί, που έκανε φιγούρα μέσα στο χιόνι που έπεφτε, φανερά κάτι περισσότερο από άνθρωπος...

Η Αίρινα... οι ορφανές αδερφές... ο Κάρλαιλ είχε πει πως το γεγονός ότι έχασαν τη μητέρα τους εξαιτίας της δικαιοσύνης των Βολτούρι είχε κάνει την Τάνια, την Κέιτ και την Αίρινα να έχουν μια πολύ πουριτανική νοοτροπία όσον αφορά το νόμο.

Μόλις πριν μισό λεπτό, ο Τζάσπερ είχε πει κι ο ίδιος τα λόγια: Ούτε καν όταν κυνηγούσαν τα θάνατα παιδιά... Τα θάνατα παιδιά –την ακατονόμαστη συμφορά, το αποκρουστικό ταμπού...

Με το παρελθόν της Αίρινα, πώς θα ήταν δυνατόν να δώσει κάποια άλλη ερμηνεία σ' αυτό που είχε δει εκείνη τη μέρα στο στενό λιβάδι; Δεν ήταν αρκετά κοντά για να ακούσει την καρδιά της Ρένεσμι, να νιώσει τη ζέστη που ακτινοβολούσε από το σώμα της. Τα ροδαλά μάγουλα της Ρένεσμι θα μπορούσαν να είναι και κάποιο δικό μας κόλπο, απ' όσο μπορούσε να ξέρει.

Εξάλλου, οι Κάλεν ήταν σύμμαχοι με τους λυκάνθρωπους. Από την οπτική γωνία της Αίρινα, μπορεί αυτό να σήμαινε ότι είμαστε ικανοί...

Η Αίρινα, σφίγγοντας τα χέρια της μέσα στη χιονισμένη ερημιά –όχι θρηνώντας για τον Λόρεντ τελικά, αλλά ξέροντας

ότι ήταν καθήκον της να καταδώσει τους Κάλεν, ξέροντας τι θα πάθαιναν μετά απ' αυτό. Προφανώς η συνειδησή της είχε υπερισχύσει των αιώνων της φιλίας.

Και η αντίδραση των Βολτούρι σ' αυτό το είδος της παράβασης ήταν τόσο αυτόματη, που είχε ήδη αποφασιστεί.

Γύρισα και σκέπασα με το σώμα μου το κοιμισμένο κορμί της Ρένεσμι, καλύπτοντάς τη με τα μαλλιά μου, χώνοντας το πρόσωπό μου μέσα στις μπούκλες της.

«Σκεφτείτε τι είδε εκείνο το απόγευμα», είπα χαμηλόφωνα, διακόπτοντας ό,τι κι αν ήταν αυτό που ξεκίνησε να λέει ο Έμετ. «Σε κάποιον που έχει χάσει τη μητέρα του εξαιτίας των αθάντων παιδιών, ως τι θα του φαινόταν η Ρένεσμι;»

Και πάλι επικράτησε σιωπή, καθώς οι άλλοι άρχιζαν να καταλαβαίνουν αυτό που είχα ήδη συλλάβει εγώ.

«Σαν αθάνατο παιδί», ψιθύρισε ο Κάρλαϊλ.

Ένωσα τον Έντουαρντ να γονατίζει δίπλα μου, να τυλίγει τα χέρια του γύρω κι από τις δυο μας.

«Μα κάνει λάθος», συνέχισα. «Η Ρένεσμι δεν είναι σαν εκείνα τα παιδιά. Εκείνα ήταν παγωμένα, μα αυτή μεγαλώνει τόσο πολύ κάθε μέρα. Εκείνα ήταν ανεξέλεγκτα, μα αυτή δεν έχει πειράξει ποτέ τον Τσάρλι ούτε τη Σου, ούτε τους δείχνει πράγματα που θα τους αναστάτωναν. Είναι ήδη πιο έξυπνη από τους περισσότερους ενήλικες. Δε θα υπήρχε κανένας λόγος...»

Συνέχισα να φλυαρώ, περιμένοντας κάποιος να ξεφυσήσει με ανακούφιση, περιμένοντας η παγερή ένταση μέσα στο δωμάτιο να χαλαρώσει, καθώς θα συνειδητοποιούσαν ότι είχα δίκιο. Το δωμάτιο έμοιαζε, όμως, να γίνεται μόνο πιο κρύο. Τελικά η φωνή μέσα μου αργόσβησε, μέχρι που σιώπησε.

Κανένας δε μιλούσε για πολλή ώρα.

Μετά ο Έντουαρντ ψιθύρισε στα μαλλιά μου. «Δεν είναι απ' αυτά τα εγκλήματα για τα οποία γίνεται δίκη, αγάπη μου», είπε σιγανά. «Ο Άρο έχει δει την απόδειξη της Αίρινα

στις σκέψεις της. Έρχονται για να καταστρέψουν, όχι για να πιστούν με λογικά επιχειρήματα».

«Μα κάνουν λάθος», είπα πεισματικά.

«Δε θα περιμένουν να τους το δείξουμε».

Η φωνή του ήταν ακόμα σιγανή, απαλή, βελούδινη... κι όμως ο πόνος και η απόγνωση στον ήχο ήταν αναπόφευκτα. Η φωνή του ήταν όπως τα μάτια της Άλις πιο πριν –σαν το εσωτερικό ενός τάφου.

«Τι μπορούμε να κάνουμε;» απαίτησα να μάθω.

Η Ρένεσμι ήταν τόσο ζεστή και τέλεια μέσα στην αγκαλιά μου, έτσι όπως ονειρευόταν γαλήνια. Ανησυχούσα τόσο πολύ για το γεγονός ότι η Ρένεσμι μεγάλωνε τόσο γρήγορα –ανησυχούσα ότι θα είχε μόνο λίγο παραπάνω από μια δεκαετία ζωής... Αυτός ο τρόμος μου φαινόταν αστείος τώρα.

Λίγο παραπάνω από ένα μήνας...

Αυτό ήταν το όριο, λοιπόν; Είχα νιώσει περισσότερη ευτυχία απ' όση είχαν βιώσει ποτέ οι περισσότεροι άνθρωποι. Μήπως υπήρχε κάποιος φυσικός νόμος που απαιτούσε ίσα μερίδια ευτυχίας και δυστυχίας στον κόσμο; Μήπως η χαρά μου είχε χαλάσει την ισορροπία; Τέσσερις μήνες ήταν όλο κι όλο αυτό που είχα το δικαίωμα να έχω;

Ο Έμετ ήταν αυτός που απάντησε στη ρητορική μου ερώτηση.

«Θα πολεμήσουμε», είπε ψύχραιμα.

«Δεν μπορούμε να νικήσουμε», γρύλισε ο Τζάσπερ. Φανταζόμουν πώς θα έδειχνε το πρόσωπό του, πώς θα έσκυβε το σώμα του προστατευτικά πάνω από της Άλις.

«Λοιπόν, δεν μπορούμε να το βάλουμε στα πόδια. Όχι με τον Ντιμίτρι εδώ γύρω». Ο Έμετ έκανε έναν ήχο αηδίας, και ήξερα ενστικτωδώς ότι δεν είχε θυμώσει με την ιδέα του ανιχνευτή των Βολτούρι, αλλά με την ιδέα του να το βάλει στα πόδια. «Και δεν είμαι σίγουρος ότι δεν μπορούμε να νικήσουμε», είπε. «Υπάρχουν κάποιες εναλλακτικές να σκεφτούμε.

Δεν είναι ανάγκη να πολεμήσουμε μόνοι».

Το κεφάλι μου σηκώθηκε απότομα στο άκουσμα αυτής της φράσης. «Δεν είναι ανάγκη να καταδικάσουμε και τους Κουλαγιούτ σε θάνατο, Έμετ!»

«Χαλάρωσε, Μπέλλα!» Η έκφρασή του δεν ήταν διαφορετική απ' ό,τι όταν σκεφτόταν να παλέψει με τα ανακόντα. Ακόμα και η απειλή του αφανισμού δεν μπορούσε να αλλάξει την οπτική γωνία του Έμετ, την ικανότητά του να ενθουσιάζεται με μια πρόκληση. «Δεν εννοούσα την αγέλη. Ωστόσο, πρέπει να είσαι ρεαλίστρια – πιστεύεις ότι ο Τζέικομπ ή ο Σαμ θα αγνοήσουν μια εισβολή; Ακόμα κι αν δεν επρόκειτο για τη Νέσι; Για να μην αναφέρω ότι, χάρη στην Αίρινα, ο Άρο ξέρει και για τη συμμαχία μας με την αγέλη τώρα. Αλλά σκεφτόμουν τους άλλους μας φίλους».

Τα ψιθυριστά λόγια του Κάρλαϊλ ήταν σαν αντίλαλος των δικών μου. «Άλλους φίλους δε χρειάζεται να τους καταδικάσουμε σε θάνατο».

«Ε, θα τους αφήσουμε αυτούς να αποφασίσουν», είπε ο Έμετ με έναν κατευναστικό τόνο. «Δε λέω ότι είναι υποχρεωμένοι να πολεμήσουν μαζί μας». Έβλεπα το σχέδιό του να τελειοποιείται μέσα στο μυαλό του, την ώρα που μιλούσε. «Αν απλώς στεκόντουσαν δίπλα μας, μόνο τόση ώρα όση θα χρειαζόταν για να κάνουν τους Βολτούρι να διστάσουν. Η Μπέλλα έχει δίκιο, στο κάτω-κάτω. Αν μπορούσαμε να τους αναγκάσουμε να σταματήσουν και να ακούσουν. Αν κι αυτό θα μπορούσε να διώξει κάθε λόγο για μάχη...»

Υπήρχε μια υποψία χαμόγελου στο πρόσωπο του Έμετ τώρα. Ήμουν έκπληκτη που κανένας δεν τον είχε χτυπήσει ακόμα. Εγώ πάντως ήθελα.

«Ναι», είπε η Έσμι γεμάτη ενθουσιασμό. «Αυτό είναι λογικό, Έμετ. Το μόνο που χρειαζόμαστε είναι οι Βολτούρι να σταματήσουν για μια στιγμή. Αρκετά ίσα-ίσα για να ακούσουν».

«Θα χρειαζόμασταν έναν αρκετά μεγάλο θίασο από μάρτυρες», είπε η Ρόζαλι τραχιά, με φωνή σκληρή σαν γυαλί.

Η Έσμι έγνεψε συμφωνώντας, σαν να μην είχε ακούσει το σαρκασμό στον τόνο της Ρόζαλι. «Μπορούμε να το ζητήσουμε αυτό από τους φίλους μας. Απλώς να έρθουν ως μάρτυρες».

«Εμείς θα το κάναμε γι' αυτούς», είπε ο Έμετ.

«Θα πρέπει να τους το ζητήσουμε μόνο σωστά», μουρμούρισε η Άλις. Κοίταξα για να δω ότι τα μάτια της ήταν ένα σκοτεινό κενό πάλι. «Θα πρέπει να τους το δείξουμε πολύ προσεχτικά».

«Να τους δείξουμε;» ρώτησε ο Τζάσπερ.

Η Άλις κι ο Έντουαρντ κοίταξαν κι οι δυο κάτω τη Ρένεσμι. Μετά τα μάτια της Άλις έγιναν σαν γυαλί.

«Η οικογένεια της Τάνια», είπε. «Η σύναξη της Σιβόν. Του Αμούν. Κάποιοι από τους νομάδες – ο Γκάρετ κι η Μαίρη σίγουρα. Μπορεί κι ο Άλιστερ».

«Ο Πίτερ κι η Σάρλοτ;» ρώτησε ο Τζάσπερ μισοφοβισμένος, σαν να ήλπιζε η απάντηση να ήταν όχι, κι ο παλιός του αδερφός να μπορούσε να γλιτώσει από το επερχόμενο μακελειό.

«Ίσως».

«Οι βρικόλακες του Αμαζονίου;» ρώτησε ο Κάρλαϊλ. «Η Καχίρι, η Ζαφρίνα κι η Σίνα;»

Η Άλις έμοιαζε να βρίσκεται πολύ βαθιά μέσα στο όραμά της για να απαντήσει στην αρχή τελικά αναρίγησε, τα μάτια της τρεμόπαιξαν πάλι γυρίζοντας στο παρόν. Το βλέμμα της διασταυρώθηκε με του Κάρλαϊλ για το μικρότερο κλάσμα του δευτερολέπτου, και μετά κοίταξε κάτω.

«Δε βλέπω».

«Τι ήταν αυτό;» ρώτησε ο Έντουαρντ, με έναν ψίθυρο που ήταν απαίτηση. «Εκείνο το κομμάτι στη ζούγκλα. Θα τους ψάξουμε;»

«Δε βλέπω», επανέλαβε η Άλις, χωρίς να διασταυρώνεται το βλέμμα της με το δικό του. Μια αστραπή σύγχυσης πέρασε από το πρόσωπό του. «Θα χρειαστεί να χωριστούμε και να βιαστούμε –πριν το χιόνι καλύψει το έδαφος. Πρέπει να συγκεντρώσουμε όποιον μπορούμε να βρούμε και να τους φέρουμε εδώ για να τους δείξουμε». Εστίασε ξανά. «Ρώτα τον Ελεαζάρ. Κρύβονται κι άλλα πίσω απ' αυτό, εκτός από ένα αθάνατο παιδί».

Η σιωπή ήταν δυσοίωνα για άλλη μια παρατεταμένη στιγμή, ενώ η Άλις ήταν σε μια κατάσταση έκστασης. Όταν τελείωσε, ανοιγόκλεισε τα μάτια της, που ήταν παραδόξως αδιαπέραστα, παρά το γεγονός ότι βρίσκονταν εμφανώς στο παρόν.

«Είναι τόσα πολλά πράγματα. Πρέπει να βιαστούμε», ψιθύρισε.

«Άλις;» ρώτησε ο Έντουαρντ. «Αυτό ήταν πολύ γρήγορο –δεν κατάλαβα. Τι –;»

«Δε βλέπω!» ξέσπασε πάνω του. «Ο Τζέικομπ κοντεύει εδώ!»

Η Ρόζαλι έκανε ένα βήμα προς την πόρτα. «Θα ασχοληθώ εγώ με –»

«Όχι, άφησέ τον να έρθει», είπε γρήγορα η Άλις, με φωνή που γινόταν όλο και πιο ψιλή με κάθε λέξη. Άρπαξε το χέρι του Τζάσπερ κι άρχισε να τον τραβάει προς την πίσω πόρτα. «Θα βλέπω καλύτερα μακριά και από τη Νέσι. Πρέπει να φύγω. Χρειάζομαι πραγματικά να συγκεντρωθώ. Πρέπει να δω όλα όσα μπορώ. Πρέπει να φύγω. Έλα, Τζάσπερ, δεν υπάρχει χρόνος για χάσιμο!»

Ακούγαμε όλοι τον Τζέικομπ στις σκάλες. Η Άλις τράβηξε, ανυπόμονα, το χέρι του Τζάσπερ. Εκείνος ακολούθησε γρήγορα, με σύγχυση μέσα στα μάτια του, ακριβώς όπως και στον Έντουαρντ. Ορμησαν έξω μέσα στην ασημένια νύχτα.

«Βιαστείτε!» μας φώναξε. «Πρέπει να τους βρείτε όλους!»

Κανένας δεν απάντησε· απλώς μείναμε με το βλέμμα κερωμένο εκεί.

Ο Τζέικομπ τίναξε την υγρασία από τα μαλλιά του και τράβηξε τα χέρια του μέσα από τα μανίκια της κοντομάνικης μπλούζας του, με τα μάτια του πάνω στη Ρένεσμι. «Γεια σου, Μπελς! Νόμιζα ότι θα είχατε πάει σπίτι ως τώρα...»

Σήκωσε το βλέμμα του προς εμένα τελικά, ανοιγόκλεισε τα μάτια και μετά κοίταξε επίμονα. Παρατήρησα την έκφρασή του, καθώς η ατμόσφαιρα του δωματίου τελικά τον άγγιξε. Κοίταξε προς τα κάτω, με μάτια γουρλωμένα, στον υγρό λεκέ στο πάτωμα, τα σκόρπια τριαντάφυλλα, τα θραύσματα του κρυστάλλου. Τα δάχτυλά του άρχισαν να τρέμουν.

«Τι;» ρώτησε άτονα. «Τι συνέβη;»

Δεν μπορούσα να σκεφτώ από πού να αρχίσω. Ούτε και κανένας άλλος έβρισκε τα λόγια.

Ο Τζέικομπ διέσχισε το δωμάτιο με τρεις μεγάλες δρασκειλίες και έπεσε στα γόνατά του δίπλα από τη Ρένεσμι κι εμένα. Ένιωθα τη ζέστη να βγαίνει από το σώμα του, καθώς τα ρίγη κατέβαιναν από τα μπράτσα του στα τρεμάμενα χέρια του.

«Είναι καλά;» απαίτησε να μάθει, αγγίζοντας το μέτωπό της, γέρνοντας το κεφάλι του, καθώς άκουγε την καρδιά της. «Μη με βασανίζεις, Μπέλλα, σε παρακαλώ!»

«Η Ρένεσμι δεν έπαθε τίποτα», είπα με φωνή που πνιγόταν, καθώς οι λέξεις ράγιζαν σε περιέργα σημεία.

«Τότε ποιος έπαθε;»

«Όλοι εμείς, Τζέικομπ», ψιθύρισα. Κι ήταν εκεί και στη φωνή μου –ο ήχος του εσωτερικού ενός τάφου. «Τελείωσαν όλα. Έχουμε καταδικαστεί όλοι σε θάνατο».

29. ΛΙΠΟΤΑΞΙΑ

Καθόμασταν εκεί όλη τη νύχτα, αγάλματα γεμάτα φρίκη και θλίψη, και η Άλις δε γύρισε ποτέ.

Είχαμε φτάσει όλοι στα όριά μας –είχαμε παραληρήσει σε σημείο απόλυτης ακινησίας. Ο Κάρλαϊλ μετά βίας μπόρεσε να κουνήσει τα χείλη του για να το εξηγήσει στον Τζέικομπ. Η επανάληψη της αφήγησης έμοιαζε να χειροτερεύει την κατάσταση – ακόμα κι ο Έμετ στεκόταν σιωπηλός και ακίνητος από εκείνη τη στιγμή και μετά.

Μόνο όταν ανέτειλε ο ήλιος και ήξερα ότι η Ρένεσμι θα κουνιόταν σύντομα κάτω από τα χέρια μου, τότε μόνο αναρωτήθηκα για πρώτη φορά γιατί στο καλό αργούσε τόσο πολύ η Άλις. Ήλπιζα να ξέρω περισσότερα πριν αντιμετωπίσω την περιέργεια της κόρης μου. Να έχω κάποιες απαντήσεις. Κάποια μικρή, μικρή υποψία ελπίδας, ώστε να μπορέσω να χαμογελάσω και να της κρύψω την αλήθεια για να μην την τρομάξω κι αυτήν.

Ένωθα το πρόσωπό μου μόνιμα αγκυλωμένο σε μια σταθερή μάσκα που φορούσα όλη τη νύχτα. Δεν ήμουν σίγουρη ότι

είχα την ικανότητα να χαμογελάσω πια.

Ο Τζέικομπ ροχάλιζε στη γωνία, ένα γούνινο βουνό πάνω στο πάτωμα, που συσπόταν ανήσυχα στον ύπνο του. Ο Σαμ τα ήξερε όλα –οι λύκοι προετοιμάζονταν για αυτά που θα έρχονταν. Όχι ότι αυτή η προετοιμασία θα κατάφερνε τίποτα πέρα από το να τους κάνει να σκοτωθούν μαζί με την υπόλοιπη οικογένειά μου.

Το φως του ήλιου πέρασε μέσα από τα παράθυρα, λαμπυρίζοντας πάνω στο δέρμα του Έντουαρντ. Δεν είχα πάρει τα μάτια μου από πάνω του από τότε που έφυγε η Άλις. Κοιταζόμασταν όλο το βράδυ, κοιτάζοντας αυτό που κανένας από τους δυο μας δε θα άντεχε να χάσει: τον άλλο. Είδα την αντανάκλασή μου να τρεμοφέγγει μέσα στα γεμάτα αγωνία μάτια του, την ώρα που ο ήλιος άγγιζε το δικό μου δέρμα.

Τα φρύδια του κουνήθηκαν απειροελάχιστα, ύστερα τα χείλη του.

«Η Άλις», είπε.

Ο ήχος της φωνής του ήταν σαν πάγος που ράγιζε, την ώρα που έλιωνε. Όλοι μας σπάσαμε λιγάκι, μαλακώσαμε λιγάκι. Κουνηθήκαμε ξανά.

«Λείπει πολλή ώρα», μουρμούρισε η Ρόζαλι, έκπληκτη.

«Μα πού μπορεί να πήγε;» αναρωτήθηκε ο Έμετ, κάνοντας ένα βήμα προς την πόρτα.

Η Έσμι έβαλε το ένα της χέρι στο μπράτσο της. «Δε θέλουμε να ενοχλήσουμε...»

«Ποτέ δεν της έχει πάρει τόση πολλή ώρα», είπε ο Έντουαρντ. Καινούρια ανησυχία έσχισε τη μάσκα που είχε γίνει το πρόσωπό του. Τα χαρακτηριστικά του ζωντάνεψαν πάλι, τα μάτια του ξαφνικά γούρλωσαν από έναν καινούριο φόβο, από επιπλέον πανικό. «Κάρλαϊλ, δεν πιστεύεις –κάποιο προληπτικό μέτρο; Η Άλις θα προλάβαινε να το δει, αν έστελλαν κάποιον για εκείνη;»

Το πρόσωπο του Άρο με το διάφανο δέρμα γέμισε το κεφάλι

λι μου. Ο Άρο, που είχε δει σε όλες τις γωνιές του μυαλού της Άλις, που ήξερε όλα αυτά για τα οποία ήταν ικανή—

Ο Έμετ έβρισε αρκετά δυνατά, ώστε ο Τζέικομπ να πεταχτεί τρεκλίζοντας όρθιος με ένα γρύλισμα. Στην αυλή, ακούστηκε ο αντίλαλος του γρυλίσματός του από την αγέλη του. Η οικογένειά μου ήταν ήδη μια θολή εικόνα δράσης.

«Μείνε με τη Ρένεσμι!» μόνο που δεν ούρλιαξα στον Τζέικομπ, καθώς έτρεχα προς την πόρτα.

Ήμουν ακόμα δυνατότερη από τους υπόλοιπους, και χρησιμοποίησα αυτή τη δύναμη για προωθήσω τον εαυτό μου μπροστά. Προσπέρασα την Έσμι με μερικά πηδήματα και τη Ρόζαλι με μερικά ακόμα μεγάλα βήματα. Διέσχισα τρέχοντας το πυκνό δάσος, μέχρι που βρέθηκα ακριβώς πίσω από τον Έντουαρντ και τον Κάρλαϊλ.

«Θα μπορούσαν να την ξαφνιάσουν;» ρώτησε ο Κάρλαϊλ, με φωνή τόσο σταθερή σαν να στεκόταν ακίνητος αντί να τρέχει με όλη του την ταχύτητα.

«Δε βλέπω πώς», απάντησε ο Έντουαρντ. «Μα ο Άρο την ξέρει καλύτερα απ' οποιονδήποτε άλλον. Καλύτερα κι από μένα».

«Μήπως αυτό είναι παγίδα;» φώναξε ο Έμετ από πίσω μας.

«Μπορεί», είπε ο Έντουαρντ. «Δεν υπάρχει καμία άλλη μυρωδιά εκτός από της Άλις και του Τζάσπερ. Πού πήγαιναν;»

Τα ίχνη της Άλις και του Τζάσπερ έφτιαχναν ένα μονοπάτι που κουλουριαζόταν σχηματίζοντας ένα φαρδύ τόξο εκτεινόταν πρώτα ανατολικά του σπιτιού, αλλά κατευθυνόταν βόρεια από την άλλη μεριά του ποταμού, και μετά πάλι πίσω προς τα δυτικά μετά από μερικά χιλιόμετρα. Περάσαμε ξανά το ποτάμι, και οι έξι πηδώντας με διαφορά ενός δευτερολέπτου ο ένας από τον άλλο. Ο Έντουαρντ έτρεχε επικεφαλής, με απόλυτη συγκέντρωση.

«Πιάσατε αυτή τη μυρωδιά;» φώναξε η Έσμι μπροστά, λίγα λεπτά αφού είχαμε πηδήξει το ποτάμι για δεύτερη φορά. Εκείνη βρισκόταν πιο πίσω απ' όλους στην πιο μακρινή αριστερή πίσω άκρη της κυνηγετικής μας ομάδας. Έκανε μια χειρονομία προς τα νοτιοανατολικά.

«Μην απομακρύνεστε από το κεντρικό μονοπάτι—κοντεύουμε στη συνοριακή γραμμή των Κουιλαγιούτ», πρόσταξε ο Έντουαρντ κοφτά. «Μην απομακρύνεστε ο ένας από τον άλλο. Δείτε αν έστριψαν προς τα βόρεια ή τα νότια».

Εγώ δε γνώριζα τη γραμμή της συνθήκης όπως οι υπόλοιποι, αλλά μύριζα τα ίχνη των λύκων στο αεράκι που φυσούσε από την ανατολή. Ο Έντουαρντ κι ο Κάρλαϊλ έκοψαν λιγάκι ταχύτητα από συνήθεια, κι έβλεπα τα κεφάλια τους να χτενίζουν το μέρος από τη μια μεριά ως την άλλη, περιμένοντας να στρίψει το μονοπάτι.

Τότε ξαφνικά η μυρωδιά των λύκων έγινε πιο δυνατή, και το κεφάλι του Έντουαρντ σηκώθηκε απότομα πάνω. Σταμάτησε ξαφνικά. Και οι υπόλοιποι κοκαλώσαμε.

«Σαμ;» ρώτησε ο Έντουαρντ με ανέκφραστη φωνή. «Τι είναι αυτό;»

Ο Σαμ βγήκε μέσα από τα δέντρα μερικές εκατοντάδες μέτρα πιο πέρα, περπατώντας γρήγορα προς εμάς με την ανθρώπινη μορφή του, με δυο μεγάλους λύκους στα πλάγια του—τον Πολ και τον Τζάρεντ. Ο Σαμ χρειάστηκε λίγη ώρα για να μας φτάσει το ανθρώπινο βήμα του μου δημιουργούσε ανυπομονησία. Δεν ήθελα χρόνο για να σκέφτομαι τι συνέβαινε. Ήθελα να είμαι σε κίνηση, να κάνω κάτι. Ήθελα να έχω τα χέρια μου γύρω από την Άλις, να μάθω πέρα από κάθε αμφιβολία ότι ήταν ασφαλής.

Παρακολούθησα το πρόσωπο του Έντουαρντ να γίνεται κάτασπρο, καθώς διάβαζε αυτό που σκεφτόταν ο Σαμ. Ο Σαμ δεν του έδωσε σημασία, κοιτάζοντας ευθεία στον Κάρλαϊλ, καθώς σταμάτησε να περπατάει κι άρχισε να μιλάει.

«Ακριβώς μετά τα μεσάνυχτα, η Άλις κι ο Τζάσπερ ήρθαν σ' αυτό το σημείο και μου ζήτησαν άδεια να περάσουν από τη γη μας για να πάνε στον ωκεανό. Τους την έδωσα και τους συνόδεψα ο ίδιος στην ακτή. Μπήκαν αμέσως στο νερό και δεν επέστρεψαν. Καθώς προχωρούσαμε, η Άλις μου είπε ότι ήταν εξαιρετικά σημαντικό να μην πω τίποτα στον Τζέικομπ σχετικά με το ότι την είδα, μέχρι να μιλήσω μαζί σου. Έπρεπε να περιμένω εδώ να έρθεις προς αναζήτησή της και να σου δώσω αυτό το σημείωμα. Μου είπε να την υπακούσω, σαν να κρέμονταν οι ζωές μας απ' αυτό».

Το πρόσωπο του Σαμ ήταν σκοτεινό, καθώς έβγαζε ένα διπλωμένο φύλλο χαρτί που ήταν γεμάτο με τυπωμένους μικρούς μαύρους χαρακτήρες. Ήταν μια σελίδα από ένα βιβλίο τα κοφτερά μου μάτια διάβασαν τις τυπωμένες λέξεις, καθώς ο Κάρλαϊλ το ξεδίπλωσε για να δει την άλλη μεριά. Η πλευρά που ήταν απέναντί μου ήταν η σελίδα με τα συγγραφικά δικαιώματα από τον Έμπορο της Βενετίας. Μια υποψία της δικής μου μυρωδιάς αναδύθηκε από το χαρτί, όταν ο Κάρλαϊλ το ξεδίπλωσε με ένα τίναγμα. Συνειδητοποίησα ότι ήταν μια σελίδα σκισμένη από ένα από τα δικά μου βιβλία. Είχα φέρει μερικά πράγματα από το σπίτι του Τσάρλι στο σπιτάκι μας μερικά σετ φυσιολογικών ρούχων, όλα τα γράμματα από τη μητέρα μου και τα αγαπημένα μου βιβλία. Η καταφθαρμένη συλλογή των έργων του Σαίξπηρ με τα μαλακά εξώφυλλα που είχα ήταν στο ράφι στο μικρό σαλονάκι του σπιτιού χθες το πρωί...

«Η Άλις αποφάσισε να μας αφήσει», ψιθύρισε ο Κάρλαϊλ.

«Τι;» φώναξε η Ρόζαλι.

Ο Κάρλαϊλ γύρισε τη σελίδα για να μπορούν να τη διαβάσουν όλοι.

Μη μας ψάξετε. Δεν υπάρχει χρόνος για χάσιμο. Να θυμάστε: την Τάνια, τη Σιβόν, τον Αβρού, τον Αλιότερ, όσους νοιάδες μπορείτε να βρείτε. Ερεις θα ψάξουμε στο δρόμο για τον Πίτερ και τη Σάρλοτ. Συγχωρέστε μας που πρέπει να σας αφήσουμε έτσι, χωρίς αντίο ή εξηγήσεις. Είναι ο μοναδικός τρόπος για μας. Σας αγαπάμε.

Σταθήκαμε εκεί κοκαλωμένοι ξανά, με απόλυτη σιωπή εκτός από τον ήχο του καρδιοχτυπιού των λύκων, τον ήχο από τις ανάσες τους. Και οι σκέψεις τους πρέπει να ήταν δυνατές. Ο Έντουαρντ ήταν ο πρώτος που κουνήθηκε πάλι, μιλώντας για να απαντήσει σ' αυτό που είχε ακούσει στο κεφάλι του Σαμ.

«Ναι, τα πράγματα είναι τόσο επικίνδυνα».

«Αρκετά, ώστε να εγκαταλείψεις την οικογένειά σου;» ρώτησε ο Σαμ δυνατά με μια μομφή στον τόνο του. Ήταν φανερό ότι δεν είχε διαβάσει το σημείωμα πριν το δώσει στον Κάρλαϊλ. Ήταν αναστατωμένος τώρα, κι έδειχνε σαν να μετάνιωνε που είχε ακούσει την Άλις.

Η έκφραση του Έντουαρντ ήταν ψυχρή – του Σαμ πιθανότατα του φαινόταν θυμωμένος ή υπεροπτικός, αλλά εγώ έβλεπα το σχήμα του πόνου στις σκληρές επίπεδες επιφάνειες του προσώπου του.

«Δεν ξέρουμε τι είδε», είπε ο Έντουαρντ. «Η Άλις δεν είναι ούτε αναισθητη ούτε δειλή. Απλώς έχει περισσότερες πληροφορίες απ' ό,τι εμείς».

«Εμείς δε θα –», πήγε να πει ο Σαμ.

«Εσείς έχετε διαφορετικούς δεσμούς απ' ό,τι εμείς», είπε κοφτά ο Έντουαρντ. «Εμείς έχουμε ακόμα ελεύθερη βούληση».

Το πιγούνι του Σαμ τινάχτηκε πάνω, και τα μάτια του έμοιαζαν ξαφνικά ένα ανέκφραστο μαύρο.

«Όμως, θα ήταν καλό να λάβετε υπόψη την προειδοποίηση», συνέχισε ο Έντουαρντ. «Αυτό δεν είναι κάτι στο οποίο θέλετε να μπλεχτείτε. Ακόμα μπορείτε να αποφύγετε αυτό που είδε η Άλις».

Ο Σαμ χαμογέλασε βλοσυρά. «Εμείς δεν το βάζουμε στα πόδια». Πίσω του ο Πολ ρουθούνησε.

«Μην αφήσεις την οικογένειά σου να κατασφαχτεί από περηφάνια», επενέβη ο Κάρλαϊλ σιγανά.

Ο Σαμ κοίταξε τον Κάρλαϊλ με μια πιο μαλακή έκφραση. «Όπως επισήμανε ο Έντουαρντ, εμείς δεν έχουμε την ίδια ελευθερία που έχετε εσείς. Η Ρένεσμι είναι μέλος της δικής μας οικογένειας τώρα τόσο όσο και της δικής σας. Ο Τζέικομπ δεν μπορεί να την εγκαταλείψει, κι εμείς δεν μπορούμε να εγκαταλείψουμε εκείνον». Τα μάτια του τρεμόπαιξαν προς το σημείωμα της Άλις, και τα χείλη του σφίχτηκαν σχηματίζοντας μια λεπτή γραμμή.

«Δεν την ξέρεις», είπε ο Έντουαρντ.

«Εσύ την ξέρεις;» ρώτησε ο Σαμ απροκάλυπτα.

Ο Κάρλαϊλ ακούμπησε το ένα του χέρι πάνω στον ώμο του Έντουαρντ. «Έχουμε πολλά να κάνουμε, γιε μου. Όποια κι αν ήταν η απόφαση της Άλις, θα ήμασταν ανόητοι αν δεν ακολουθούσαμε τη συμβουλή της τώρα. Πάμε σπίτι να στρωθούμε στη δουλειά».

Ο Έντουαρντ έγνεψε, με πρόσωπο ακόμα άκαμπτο από τον πόνο. Πίσω μου, άκουσα τους χαμηλόφωνους, χωρίς δάκρυα λυγμούς της Έσμι.

Δεν ήξερα πώς να κλάψω με αυτό το σώμα· δεν μπορούσα να κάνω τίποτα άλλο εκτός από το να καρφώσω το βλέμμα στο κενό. Δεν υπήρχε κανένα συναίσθημα ακόμα. Όλα έμοιαζαν ψεύτικα, σαν να ονειρευόμουν ξανά μετά από όλους αυτούς τους μήνες. Έναν εφιάλτη.

«Σ' ευχαριστώ, Σαμ», είπε ο Κάρλαϊλ.

«Λυπάμαι», απάντησε ο Σαμ. «Δεν έπρεπε να την είχαμε αφήσει να περάσει».

«Κάνετε το σωστό», του είπε ο Κάρλαϊλ. «Η Άλις είναι ελεύθερη να κάνει αυτό που θέλει. Δε θα της αρνούμαστε αυτή την ελευθερία».

Πάντα θεωρούσα τους Κάλεν ως ένα σύνολο, μια αδιαίρετη ενότητα. Ξαφνικά, θυμήθηκα ότι δεν ήταν πάντα έτσι. Ο Κάρλαϊλ είχε δημιουργήσει τον Έντουαρντ, την Έσμι, τη Ρόζαλι και τον Έμετ· ο Έντουαρντ είχε δημιουργήσει εμένα. Ήμασταν ενωμένοι σωματικά μέσω του αίματος και του δηλητηρίου. Δεν είχα σκεφτεί ποτέ την Άλις και τον Τζάσπερ ως κάτι ξεχωριστό –ως υιοθετημένους από την οικογένεια. Αλλά στην πραγματικότητα, η Άλις είχε υιοθετήσει τους Κάλεν. Είχε έρθει με το δικό της παρελθόν, φέρνοντας και τον Τζάσπερ με το δικό του, και μπήκε στην οικογένεια που υπήρχε ήδη. Κι αυτή και ο Τζάσπερ είχαν γνωρίσει μια άλλη ζωή έξω από την οικογένεια των Κάλεν. Είχε, στ' αλήθεια, επιλέξει να ζήσει μια άλλη καινούρια ζωή, αφού είχε δει ότι η ζωή μαζί με τους Κάλεν θα τελείωνε;

Ήμασταν καταδικασμένοι, τότε, έτσι; Δεν υπήρχε καμία ελπίδα. Ούτε μια αχτίδα, μια φευγαλέα αναλαμπή που θα μπορούσε να είχε πείσει την Άλις ότι είχε κάποιες πιθανότητες στο πλευρό μας.

Ο αέρας του ηλιόλουστου πρωινού έμοιαζε πιο πηχτός ξαφνικά, πιο μαύρος, σαν να είχε μαυρίσει κυριολεκτικά από την απελπισία μου.

«Εγώ δε θα πέσω χωρίς ν' αγωνιστώ», γρύλισε ο Έμετ χαμηλόφωνα. «Η Άλις μας είπε τι να κάνουμε. Ας το κάνουμε, λοιπόν».

Οι άλλοι έγνεψαν με αποφασισμένες εκφράσεις, και συνειδητοποίησα ότι στηρίζονταν σε οποιαδήποτε ελπίδα μας είχε χαρίσει η Άλις. Ότι δε θα παραδίνονταν στην απελπισία περι-

μένοντας να πεθάνουν.

Ναι, όλοι μας θ' αγωνιζόμασταν. Τι άλλο μπορούσαμε να κάνουμε; Και προφανώς θα μπλέκαμε κι άλλους, επειδή η Άλις το είχε πει αυτό πριν μας αφήσει. Πώς να μην ακολουθήσουμε την τελευταία προειδοποίηση της Άλις; Και οι λύκοι θα πολεμούσαν μαζί μας για τη Ρένεσμι.

Θα πολεμούσαμε εμείς, θα πολεμούσαν εκείνοι, κι όλοι μας θα πεθαίναμε.

Δεν ένιωθα την ίδια αποφασιστικότητα που φαινόταν να νιώθουν οι άλλοι. Η Άλις ήξερε τις πιθανότητες. Μας έδινε τη μοναδική ελπίδα που έβλεπε, μόνο που αυτή η ελπίδα ήταν υπερβολικά απίθανη ώστε να στοιχηματίσει υπέρ της η ίδια.

Ένωθα ήδη ηττημένη, καθώς γύριζα την πλάτη μου στο επικριτικό πρόσωπο του Σαμ κι ακολούθησα τον Κάρλαϊλ σπίτι.

Τρέχαμε μηχανικά τώρα, όχι με την ίδια πανικόβλητη βιασύνη όπως πριν. Καθώς πλησιάζαμε στο ποτάμι, το κεφάλι της Έσμι σηκώθηκε.

«Υπήρχε κι εκείνο το άλλο μονοπάτι με τα ίχνη. Ήταν φρέσκο».

Έγνεψε προς τα μπρος, προς τα εκεί όπου είχε επιστήσει την προσοχή του Έντουαρντ, καθώς ερχόμασταν. Ενώ τρέχαμε για να σώσουμε την Άλις...

«Πρέπει να είναι από νωρίτερα σήμερα. Ήταν μόνο η Άλις, χωρίς τον Τζάσπερ», είπε ο Έντουαρντ άψυχα.

Το πρόσωπο της Έσμι σούφρωσε, κι έγνεψε.

Εγώ παρέκκλινα προς τα δεξιά, μένοντας λιγάκι πίσω. Ήμουν σίγουρη ότι ο Έντουαρντ είχε δίκιο, αλλά ταυτόχρονα... Στο κάτω-κάτω, πώς είχε καταλήξει το σημείωμα της Άλις πάνω σε μια σελίδα από το δικό μου βιβλίο;

«Μπέλλα;» ρώτησε ο Έντουαρντ με μια φωνή χωρίς συναίσθημα, ενώ εγώ δισταζα.

«Θέλω να ακολουθήσω τα ίχνη», του είπα, μυρίζοντας

την ελαφριά μυρωδιά της Άλις που με οδηγούσε μακριά από το παλιότερο μονοπάτι που είχε πάρει πάνω στη φυγή της. Ήμουν καινούρια σ' αυτό το πράγμα, αλλά μου μύριζε ακριβώς το ίδιο, μόνο χωρίς τη μυρωδιά του Τζάσπερ.

Τα χρυσαφί μάτια του Έντουαρντ ήταν άδεια. «Το πιθανότερο είναι ότι οδηγεί απλώς πίσω στο σπίτι».

«Τότε θα σας βρω εκεί».

Στην αρχή νόμισα ότι θα με άφηγε να πάω μόνη μου, αλλά μετά, καθώς απομακρύνθηκα μερικά βήματα, τα ανέκφραστα μάτια του ζωντάνεψαν τρεμοπαίζοντας.

«Θα έρθω μαζί σου», είπε σιγανά. «Θα σας βρούμε στο σπίτι, Κάρλαϊλ».

Ο Κάρλαϊλ έγνεψε, και οι άλλοι έφυγαν. Εγώ περίμενα μέχρι που να τους χάσουμε από τα μάτια μας και τότε κοίταξα τον Έντουαρντ με ένα ερωτηματικό ύφος.

«Δεν μπορούσα να σε αφήσω να φύγεις μακριά μου», εξήγησε χαμηλόφωνα. «Ένωσα πόνο μόνο και μόνο στη σκέψη».

Κατάλαβα χωρίς περαιτέρω εξηγήσεις. Σκέφτηκα την πιθανότητα να χωριστώ απ' αυτόν αυτή τη στιγμή και συνειδητοποίησα ότι θα ένιωθα κι εγώ τον ίδιο πόνο, όσο σύντομος κι αν ήταν ο χωρισμός μας.

Μας έμενε τόσος λίγος χρόνος για να είμαστε μαζί.

Άπλωσα το χέρι μου, κι εκείνος το έπιασε.

«Ας βιαστούμε», είπε. «Η Ρένεσμι θα έχει ξυπνήσει».

Εγώ κούνησα το κεφάλι, και τρέχαμε ξανά.

Πιθανότατα ήταν ανοησία το ότι χάναμε χρόνο μακριά από τη Ρένεσμι μόνο και μόνο για χάρη της περιέργειας. Αλλά το σημείωμα με απασχολούσε. Η Άλις θα μπορούσε να είχε χαράξει το σημείωμα πάνω σε ένα βράχο ή έναν κορμό δέντρου, αν της έλειπαν τα σύνεργα για να γράψει. Θα μπορούσε να είχε κλέψει κανένα χαρτί από κάποιο σημειωματάριο από οποιοδήποτε από τα σπίτια δίπλα στον αυτοκινητόδρομο. Γιατί το

δικό μου βιβλίο; Πότε το πήρε;

Χωρίς αμφιβολία το μονοπάτι με τα ίχνη οδηγούσε πίσω στο δικό μας σπιτάκι μέσω μιας παρακαμπτήριας διαδρομής που δεν πλησίαζε καθόλου στο σπίτι των Κάλεν και τους λύκους στο κοντινό δάσος. Τα φρύδια του Έντουαρντ σφίχτηκαν από τη σύγχυση, καθώς έγινε φανερό πού οδηγούσε το μονοπάτι.

Προσπάθησε να το εξηγήσει με λογικό τρόπο. «Άφησε τον Τζάσπερ να την περιμένει κι ήρθε εδώ;»

Κοντεύαμε να φτάσουμε στο σπιτάκι τώρα, κι εγώ ένιωθα άβολα. Χαιρόμουν που είχα το χέρι του Έντουαρντ μέσα στο δικό μου, αλλά επίσης ένιωθα πως έπρεπε να βρίσκομαι μόνη μου εδώ. Το να σκίσει τη σελίδα και να την πάει πίσω στον Τζάσπερ ήταν τόσο παράξενο πράγμα για να το κάνει η Άλις. Ένιωθα σαν να υπήρχε κάποιο μήνυμα στην πράξη της – κάποιο μήνυμα που δεν καταλάβαινα καθόλου. Αλλά ήταν το δικό μου βιβλίο, άρα το μήνυμα έπρεπε να είναι για μένα. Αν ήταν κάτι που ήθελε να ξέρει ο Έντουαρντ, δε θα είχε σκίσει κάποια σελίδα από κανένα δικό του βιβλίο...

«Δώσε μου ένα λεπτό», είπα, τραβώντας το χέρι μου από το δικό του, μόλις φτάσαμε στην πόρτα.

Το μέτωπό του ζάρωσε. «Μπέλλα;»

«Σε παρακαλώ; Τριάντα δευτερόλεπτα.»

Δεν περίμενα να μου απαντήσει. Όρμησα μέσα, κλείνοντας την πόρτα πίσω μου. Πήγα κατευθείαν στο ράφι των βιβλίων. Η μυρωδιά της Άλις ήταν φρέσκια – λιγότερο από μιας μέρας. Μια φωτιά που δεν είχα ανάψει εγώ έκαιγε σιγά, αλλά καυτή στο τζάκι. Τράβηξα απότομα τον Έμπορο της Βενετίας από το ράφι και τον άνοιξα στην πρώτη σελίδα με τον τίτλο.

Εκεί, δίπλα στη φθαρμένη άκρη που είχε μείνει από τη σκισμένη σελίδα, κάτω από τις λέξεις *Ο Έμπορος της Βενετίας του Ουίλιαμ Σαίξπηρ*, υπήρχε ένα σημείωμα.

Κατάστρεψε το αυτό.

Από κάτω υπήρχε ένα όνομα και μια διεύθυνση στο Σιάτλ. Όταν ο Έντουαρντ μπήκε μέσα μόλις μετά από δεκατρία δευτερόλεπτα αντί για τριάντα, εγώ κοίταξα το βιβλίο να καίγεται.

«Τι συμβαίνει, Μπέλλα;»

«Ήταν εδώ. Έσκισε μια σελίδα από το βιβλίο μου για να γράψει επάνω το σημειώμά της.»

«Πατί;»

«Δεν ξέρω γιατί.»

«Πατί το καις;»

«Εγώ –εγώ–» Κατσούφιασα, αφήνοντας την απογοήτευσή μου και τον πόνο μου να φανούν στο πρόσωπό μου. Δεν ήξερα τι προσπαθούσε να μου πει η Άλις, μόνο ότι είχε κάνει μεγάλο κόπο για να το κρατήσει κρυφό απ' όλους εκτός από μένα. Το μοναδικό άτομο το μυαλό του οποίου ο Έντουαρντ δεν μπορούσε να διαβάσει. Άρα πρέπει να ήθελε να του το κρατήσει μυστικό, και μάλλον υπήρχε καλός λόγος. «Μου φάνηκε σωστό.»

«Δεν ξέρουμε τι κάνει», είπε εκείνος σιγανά.

Κοίταξα επίμονα μέσα στις φλόγες. Εγώ ήμουν το μοναδικό άτομο σ' όλο τον κόσμο που μπορούσε να πει ψέματα στον Έντουαρντ. Τι ήταν αυτό που ήθελε η Άλις από μένα; Η τελευταία της επιθυμία;

«Όταν ήμασταν στο αεροπλάνο για την Ιταλία», ψιθύρισα – αυτό δεν ήταν ψέμα, εκτός ίσως αν εξαιρούσε κανείς το γενικότερο πλαίσιο – «όταν ερχόμασταν να σε σώσουμε...» είπε ψέματα στον Τζάσπερ για να μη μας ακολουθήσει. Ήξερε ότι αν αντιμετώπιζε τους Βολτούρι, θα πέθαινε. Ήταν πρόθυμη να πεθάνει η ίδια αντί να βάλει εκείνον σε κίνδυνο. Πρόθυμη να πεθάνω κι εγώ. Πρόθυμη να πεθάνεις κι εσύ.»

Ο Έντουαρντ δεν απάντησε.

«Έχει τις προτεραιότητές της», είπα. Η ακίνητη καρδιά μου πονούσε συνειδητοποιώντας ότι η εξήγησή μου δεν έμοιαζε με κανέναν τρόπο με ψέμα.

«Δεν το πιστεύω», είπε ο Έντουαρντ. Δεν το είπε σαν να διαφωνούσε μαζί μου – το είπε σαν να διαφωνούσε με τον εαυτό του. «Μπορεί να κινδύνευε μόνο ο Τζάσπερ. Το σχέδιό της θα είχε αποτέλεσμα για εμάς τους υπόλοιπους, αλλά εκείνος θα χανόταν, αν έμενε. Ίσως...»

«Θα μπορούσε να μας το είχε πει. Να τον στείλει μακριά».

«Μα θα είχε φύγει ο Τζάσπερ; Μπορεί να του λείει ψέματα ξανά».

«Μπορεί», έκανα πως συμφωνούσα. «Καλύτερα να γυρίσουμε σπίτι. Δεν έχουμε καθόλου χρόνο».

Ο Έντουαρντ με έπιασε απ' το χέρι, και τρέξαμε.

Το σημείωμα της Άλις δε με έκανε να έχω ελπίδες. Αν υπήρχε κάποιος τρόπος να αποφύγουμε το μακελειό που θα γινόταν, η Άλις θα είχε μείνει. Δεν μπορούσα να δω καμία άλλη πιθανότητα. Άρα κάτι άλλο πρέπει να ήταν αυτό που μου έδινε. Όχι ένας τρόπος διαφυγής. Μα τι άλλο θα σκεφτόταν που να θέλω εγώ; Ίσως κάποιον τρόπο να περισώσω κάτι; Υπήρχε κάτι που να μπορούσα ακόμα να γλιτώσω;

Ο Κάρλαϊλ κι οι άλλοι δεν τεμπέλιασαν κατά τη διάρκεια της απουσίας μας. Είχαμε χωριστεί μόλις για πέντε λεπτά, κι εκείνοι είχαν ήδη ετοιμαστεί για να φύγουμε. Στη γωνία, ο Τζέικομπ είχε πάρει ξανά την ανθρώπινη μορφή του, με τη Ρένεσμι στα γόνατά του, και οι δυο παρακολουθώντας μας με γουρλωμένα μάτια.

Η Ρόζαλι είχε αλλάξει το μεταξωτό ριχτό φόρεμά της με ένα τζιν που έδειχνε ανθεκτικό, παπούτσια για τρέξιμο κι ένα συντηρητικό πουκάμισο με χοντρή ύφανση που οι πεζοπόροι φορούσαν στις μακρινές εξορμήσεις. Η Έσμι ήταν ντυμένη παρόμοια. Υπήρχε μια υδρόγειος σφαίρα πάνω στο τραπέζακι

του σαλονιού, αλλά είχαν σταματήσει να την κοιτάνε, απλώς περιμένοντάς μας.

Η ατμόσφαιρα ήταν πιο θετική τώρα απ' ό,τι πριν' ένωσαν καλά που έκαναν κάτι. Οι ελπίδες τους ήταν κολλημένες στις οδηγίες της Άλις.

Κοίταξα την υδρόγειο σφαίρα κι αναρωτήθηκα πού θα πηγαίναμε πρώτα.

«Εμείς θα μείνουμε εδώ;» ρώτησε ο Έντουαρντ, κοιτάζοντας τον Κάρλαϊλ. Δεν ακουγόταν ευχαριστημένος.

«Η Άλις είπε ότι θα πρέπει να δείξουμε στους ανθρώπους τη Ρένεσμι, κι ότι θα πρέπει να είμαστε πολύ προσεχτικοί», είπε ο Κάρλαϊλ. «Θα στείλουμε όποιον μπορέσουμε να βρούμε εδώ πέρα σ' εσάς – Έντουαρντ, εσύ θα είσαι ο καλύτερος στο να τα βγάλεις πέρα με το συγκεκριμένο ναρκοπέδιο».

Ο Έντουαρντ έγνεψε μια φορά έντονα, ακόμα καθόλου ευχαριστημένος. «Υπάρχει πολύ έδαφος να καλύψουμε».

«Θα έχετε πολλή δουλειά εδώ», είπε ο Κάρλαϊλ. «Η οικογένεια της Τάνια θα είναι εδώ το πρωί, και δεν έχουν ιδέα γιατί. Πρώτα, πρέπει να τους πείσετε να μην αντιδράσουν όπως η Αϊρίνα. Δεύτερον, πρέπει να ανακαλύψετε τι εννοούσε η Άλις σχετικά με τον Ελεαζάρ. Μετά, ύστερα απ' όλα αυτά, θα μείνουν ως μάρτυρές μας; Και πάλι τα ίδια, καθώς θα έρχονται οι άλλοι – αν μπορούμε να πείσουμε κανένα να έρθει καταρχάς». Ο Κάρλαϊλ αναστέναξε. «Η δική σας δουλειά θα είναι η πιο δύσκολη. Θα γυρίσουμε για να βοηθήσουμε, αμέσως μόλις μπορέσουμε».

Ο Κάρλαϊλ έβαλε το χέρι του στον ώμο του Έντουαρντ για ένα δευτερόλεπτο και μετά με φίλησε στο μέτωπο. Η Έσμι μας φίλησε και τους δυο, κι ο Έμετ μας χτύπησε και τους δυο στο μπράτσο. Η Ρόζαλι με το ζόρι χαμογέλασε στον Έντουαρντ κι εμένα, έστειλε ένα φιλί στη Ρένεσμι και μετά έκανε στον Τζέικομπ μια γκριμάτσα αποχωρισμού.

«Καλή τύχη», τους είπε ο Έντουαρντ.

«Επίσης», είπε ο Κάρλαιλ. «Θα τη χρειαστούμε όλοι».

Τους είδα να φεύγουν, ελπίζοντας να μπορούσα να νιώσω όποια ελπίδα κι αν ήταν αυτή που τους τόνωνε, κι ευχόμενη να μπορούσα να βρεθώ μόνη με τον υπολογιστή για λίγα μόνο δευτερόλεπτα. Έπρεπε να ανακαλύψω ποιος ήταν αυτός ο Τζέι Τζενκς, και γιατί η Άλις είχε μπει σε τόσο κόπο για να δώσει μόνο σ' εμένα το όνομά του.

Η Ρένεσμι συστράφηκε στην αγκαλιά του Τζέικομπ για να αγγίξει το μάγουλό του.

«Δεν ξέρω αν θα έρθουν οι φίλοι του Κάρλαιλ. Το ελπίζω. Μου φαίνεται ότι είμαστε κάπως λιγότεροι τώρα», μουρμούρισε ο Τζέικομπ στη Ρένεσμι.

Άρα ήξερε. Η Ρένεσμι ήδη καταλάβαινε πολύ ξεκάθαρα τι συνέβαινε. Όλη αυτή η ιστορία με το λυκάνθρωπο που δίνει στην αδερφή ψυχή του ό,τι θέλει, είχε παλιώσει πολύ γρήγορα. Δεν ήταν πιο σημαντικό να την προστατεύσουμε παρά να απαντήσουμε στις ερωτήσεις της;

Κοίταξα με προσοχή το πρόσωπό της. Δεν έδειχνε να φοβάται, ήταν μόνο ανήσυχη και πολύ σοβαρή, καθώς συζητούσε με τον Τζέικομπ με το δικό της σιωπηλό τρόπο.

«Όχι, δεν μπορούμε να βοηθήσουμε. Πρέπει να μείνουμε εδώ», συνέχισε εκείνος. «Θα έρθουν να δουν εσένα, όχι το τοπίο».

Η Ρένεσμι κατσούφιασε κοιτώντας τον.

«Όχι, εγώ δε χρειάζεται να πάω πουθενά», της είπε. Μετά κοίταξε τον Έντουαρντ, με πρόσωπο σαστισμένο από τη συνειδητοποίηση ότι μπορεί και να έκανε λάθος. «Χρειάζεται;»

Ο Έντουαρντ δίστασε.

«Πες το», είπε ο Τζέικομπ, με φωνή άγρια από την ένταση. Κόντευε κι αυτός να σπάσει, όπως και όλοι οι υπόλοιποι.

«Οι βρικόλακες που θα έρθουν να μας βοηθήσουν δεν είναι σαν κι εμάς», είπε ο Έντουαρντ. «Η οικογένεια της Τάνια είναι η μόνη, εκτός από τη δική μας, που τρέφει κάποιο σεβασμό

για την ανθρώπινη ζωή, κι ακόμα κι αυτοί δεν έχουν και την καλύτερη άποψη για τους λυκάνθρωπους. Νομίζω ότι μπορεί να είναι πιο ασφαλές –»

«Μπορώ να φροντίσω τον εαυτό μου», διέκοψε ο Τζέικομπ.

«Πιο ασφαλές για τη Ρένεσμι» συνέχισε ο Έντουαρντ «αν η επιλογή να πιστέψουν την ιστορία μας δεν αμαυρώνεται από κάποιο συσχετισμό με λυκάνθρωπους».

«Ωραίοι φίλοι. Θα στρέφονταν εναντίον σας μόνο και μόνο εξαιτίας αυτών με τους οποίους κάνετε παρέα τώρα;»

«Νομίζω ότι ως επί το πλείστον θα έδειχναν ανοχή υπό φυσιολογικές συνθήκες. Αλλά πρέπει να καταλάβεις –το να δεχτούν τη Νέσι δεν είναι απλό πράγμα για κανέναν τους. Γιατί να το κάνουμε έστω και στο ελάχιστο δυσκολότερο;»

Ο Κάρλαιλ είχε εξηγήσει τους νόμους για τα αθάνατα παιδιά στον Τζέικομπ το περασμένο βράδυ. «Τα αθάνατα παιδιά ήταν τόσο κακά;» ρώτησε.

«Δεν μπορείς να φανταστείς πόσο βαθιά σημάδια άφησαν στη συλλογική ψυχή των βρικόλακων».

«Έντουαρντ...» Ήταν ακόμα παράξενο να ακούω τον Τζέικομπ να χρησιμοποιεί το όνομα του Έντουαρντ χωρίς πικρία.

«Το ξέρω, Τζέικ. Το ξέρω πόσο δύσκολο είναι να είσαι μακριά της. Θα το δοκιμάσουμε –θα δούμε πώς θα αντιδράσουν απέναντί της. Σε κάθε περίπτωση, η Νέσι θα πρέπει να μείνει ινκόγκνιτο κατά διαστήματα τις επόμενες βδομάδες. Θα πρέπει να μείνει στο σπιτάκι, μέχρι να έρθει η κατάλληλη στιγμή να τη συστήσουμε. Εφόσον είσαι σε ασφαλή απόσταση από το κυρίως σπίτι...»

«Αυτό μπορώ να το κάνω. Θα έχουμε παρέα το πρωί, ε;»

«Ναι. Οι πιο στενοί μας φίλοι. Σ' αυτήν τη συγκεκριμένη περίπτωση, μάλλον είναι καλύτερα να αποκαλύψουμε την αλήθεια όσο το δυνατόν πιο γρήγορα. Μπορείς να μείνεις

εδώ. Η Τάνια γνωρίζει για 'σένα. Έχει γνωρίσει ακόμα και τον Σεθ».

«Σωστά».

«Καλύτερα να πεις στο Σαμ τι συμβαίνει. Μπορεί να υπάρχουν ξένοι στο δάσος σύντομα».

«Σωστό επιχείρημα. Αν και του χρωστάω λίγη σιωπή μετά από χθες το βράδυ».

«Το να ακούς την Άλις είναι συνήθως το σωστό».

Τα δόντια του Τζέικομπ έτριξαν, κι έβλεπα ότι είχε τα ίδια αισθήματα με τον Σαμ σχετικά μ' αυτό που είχαν κάνει η Άλις κι ο Τζάσπερ.

Όση ώρα μιλούσαν, εγώ περιπλανήθηκα προς τα πίσω παράθυρα, προσπαθώντας να δείχνω ανήσυχη, και ότι είχα το μυαλό μου αλλού. Δεν ήταν δύσκολο. Ακούμπησα το κεφάλι μου στον τοίχο που έκανε μια καμπύλη από το σαλόνι προς την τραπεζαρία, ακριβώς δίπλα από ένα γραφείο με υπολογιστή. Χάιδεψα με τα δάχτυλά μου φευγαλέα τα πλήκτρα, ενώ κοίταζα στο δάσος, προσπαθώντας να δείχνω αφηρημένη. Έκαναν ποτέ οι βρικόλακες κάτι αφηρημένα; Δεν πίστευα ότι μου έδινε κανείς ιδιαίτερη σημασία, αλλά δε γύρισα για να βεβαιωθώ. Η σθόνη ζωντάνεψε με ένα βουητό. Χάιδεψα με τα δάχτυλά μου ξανά τα πλήκτρα. Μετά τα χτύπησα πολύ σιγανά στο ξύλινο πάνω μέρος του γραφείου για να το κάνω να φανεί τυχαίο. Άλλο ένα χτύπημα πάνω στα πλήκτρα.

Σάρωσα την σθόνη με την περιφερειακή μου όραση.

Δεν υπήρχε κανένας Τζέι Τζενκς, αλλά υπήρχε ένας Τζέισον Τζενκς. Δικηγόρος. Πέρασα τα δάχτυλά μου ξυστά πάνω στο πληκτρολόγιο προσπαθώντας να διατηρήσω κάποιο ρυθμό, σαν το ασυναίσθητο χάιδεμα μιας γάτας που έχεις σχεδόν ξεχάσει στα γόνατά σου. Ο Τζέισον Τζενκς είχε ένα λουσάτο ιστότοπο για την εταιρεία του, αλλά η διεύθυνση στην αρχική σελίδα ήταν λάθος. Στο Σιάτλ, αλλά με διαφορετικό ταχυδρομικό κώδικα. Σημείωσα το τηλέφωνο και μετά χάιδεψα

το πληκτρολόγιο ρυθμικά. Αυτή τη φορά έψαχνα τη διεύθυνση, αλλά δε βγήκε απολύτως τίποτα, λες και η διεύθυνση δεν υπήρχε. Ήθελα να κοιτάξω ένα χάρτη, αλλά αποφάσισα ότι προκαλούσα την τύχη μου. Ένα ακόμα ξυστό πέρασμα, για να σβήσω το ιστορικό...

Συνέχισα να κοιτάζω έξω από το παράθυρο και πέρασα τα δάχτυλά μου ξυστά πάνω από το ξύλο μερικές φορές. Άκουσα ελαφρά βήματα να διασχίζουν το πάτωμα προς εμένα και γύρισα με έκφραση που ήλπιζα ότι ήταν η ίδια με αυτή που είχα πριν.

Η Ρένεσμι μου άπλωσε τα χέρια της, κι εγώ άνοιξα την αγκαλιά μου. Όρμησε μέσα, μυρίζοντας έντονα λυκάνθρωπο, και κούρνιασε στο λαιμό μου.

Δεν ήξερα αν μπορούσα να το αντέξω αυτό. Όσο κι αν φοβόμουν για τη δική μου ζωή, για τη ζωή του Έντουαρντ, για τη ζωή των υπόλοιπων μελών της οικογένειάς μου, δεν ήταν το ίδιο με τον τρόπο αυτό που ένιωθα για την κόρη μου, που μου ξέσκιζε τα σωθικά. Έπρεπε να υπάρχει κάποιος τρόπος να τη σώσω, ακόμα κι αν αυτό ήταν το μοναδικό πράγμα που θα έκανα.

Ζαφνικά, ήξερα ότι αυτό ήταν το μόνο που ήθελα πια. Τα υπόλοιπα θα τα υπέμενα, αν αναγκαζόμουν, αλλά όχι να χαθεί η δική της ζωή. Όχι αυτό.

Αυτή ήταν το μόνο πράγμα που απλά έπρεπε να σώσω.

Θα ήξερε η Άλις πώς θα ένιωθα;

Το χέρι της Ρένεσμι άγγιξε το μάγουλό μου απαλά.

Μου έδειξε το ίδιο μου το πρόσωπο, του Έντουαρντ, του Τζέικομπ, της Ρόζαλι, της Έσμι, του Κάρλαϊλ, της Άλις, του Τζάσπερ, τα πρόσωπα όλων μας εναλλάσσονταν όλο και πιο γρήγορα. Τα πρόσωπα του Σεθ και της Λια. Του Τσάρλι, της Σου και του Μπίλι. Ξανά και ξανά. Ανησυχούσε, όπως και οι υπόλοιποι. Παρ' όλα αυτά, μόνο ανησυχούσε. Ο Τζέικ της είχε κρατήσει κρυφό το χειρότερο, απ' όσο μπορούσα να πω. Το ότι

δεν είχαμε καμία ελπίδα, ότι θα πεθαίναμε όλοι σε ένα μήνα.

Έμεινε στο πρόσωπο της Άλις, γεμάτη λαχτάρα και σύγχυση. Πού ήταν η Άλις;

«Δεν ξέρω», ψιθύρισα. «Αλλά είναι η Άλις. Κάνει το σωστό, όπως πάντα».

Το σωστό για την Άλις, εν πάση περιπτώσει. Δε μου άρεσε καθόλου να τη σκέφτομαι έτσι, μα πώς αλλιώς θα μπορούσε να γίνει κατανοητή η κατάσταση;

Η Ρένεσμι αναστέναξε, και η λαχτάρα έγινε πιο έντονη.

«Κι εμένα μου λείπει».

Ένιωθα το πρόσωπό μου να πασχίζει προσπαθώντας να βρει την έκφραση που ταίριαζε με τη λύπη μέσα μου. Ένιωθα τα μάτια μου παράξενα και στεγνά. Ανοιγόκλεισαν για να διώξουν το δυσάρεστο συναίσθημα. Δάγκωσα το χείλος μου. Όταν πήρα την επόμενη ανάσα, ο αέρας βρήκε εμπόδιο στο λαιμό μου, σαν να πνιγόμουν.

Η Ρένεσμι τραβήχτηκε πίσω για να με κοιτάξει, και είδα το πρόσωπό μου να καθρεφτίζεται στις σκέψεις της και τα μάτια της. Έμοιαζα με την Έσμι όπως ήταν το πρωί.

Έτσι, λοιπόν, ένιωθες, όταν έκλαιγες.

Δεν είχα σκεφτεί ποτέ ότι θα έβλεπα το δεσμό μητέρας-κόρης αντεστραμμένο μεταξύ μας, όπως ήταν πάντα για τη Ρενέ κι εμένα. Αλλά δεν είχα πολύ καθαρή εικόνα του μέλλοντος.

Ένα δάκρυ ανάβλυσε στην άκρη του ματιού της Ρένεσμι. Το σκούπισα με ένα φιλάκι. Εκείνη άγγιξε το μάτι της έκπληκτη και μετά κοίταξε την υγρασία στην άκρη του δαχτύλου της.

«Μην κλαις», της είπα. «Όλα θα πάνε καλά. Θα είσαι μια χαρά. Θα σου βρω έναν τρόπο να ξεφύγεις απ' αυτό».

Έστω κι αν δεν υπήρχε τίποτα άλλο που να μπορούσα να κάνω, και πάλι θα έσωζα τη Ρένεσμι. Ήμουν πιο σίγουρη από ποτέ ότι αυτό ήταν που θα μου έδινε η Άλις. Εκείνη θα ήξερε. Θα μου είχε αφήσει κάποιον τρόπο.

30. ΑΚΑΤΑΜΑΧΗΤΗ

Υπήρχαν τόσα πολλά που έπρεπε να σκεφτώ.

Πώς θα έβρισκα χρόνο μόνη μου να βρω τον Τζέι Τζενκς, και γιατί ήθελε η Άλις να μάθω γι' αυτόν;

Αν το στοιχείο της Άλις δεν είχε καμία σχέση με τη Ρένεσμι, τι μπορούσα να κάνω για να σώσω την κόρη μου;

Πώς θα εξηγούσαμε ο Έντουαρντ κι εγώ την κατάσταση στην οικογένεια της Τάνια το πρωί; Κι αν αντιδρούσαν σαν την Αϊρίνα; Κι αν κατέληγε σε μάχη;

Δεν ήξερα πώς να πολεμάω. Πώς θα μάθαινα σε ένα μόνο μήνα; Υπήρχε καμία περίπτωση να μάθω αρκετά γρήγορα, ώστε να γίνω επικίνδυνη για οποιοδήποτε μέλος της οικογένειας των Βολτούρι; Ή μήπως ήμουν καταδικασμένη να είμαι εντελώς άχρηστη; Απλώς άλλος ένας νεογέννητος βρικόλακας που θα μπορούσαν εύκολα να ξεμπερδέψουν μαζί του;

Τόσες πολλές ήταν οι απαντήσεις που χρειαζόμουν, αλλά δεν είχα την ευκαιρία να κάνω τις ερωτήσεις μου.

Θέλοντας να διατηρήσω μια φυσιολογικότητα για τη Ρένεσμι, είχα επιμείνει να την πάρω στο σπιτάκι μας την ώρα του

ύπνου. Ο Τζέικομπ ένιωθε πιο άνετα με τη μορφή του λύκου αυτή τη στιγμή· ήταν πιο εύκολο να αντιμετωπίσει το άγχος του, όταν ένιωθε έτοιμος για μάχη. Μακάρι να μπορούσα να νιώσω κι εγώ έτσι, να μπορούσα να νιώσω έτοιμη. Εκείνος έτρεχε μέσα στο δάσος, σε επιφυλακή ξανά.

Αφού τη Ρένεσμι την είχε πάρει ο ύπνος για τα καλά, την έβαλα στο κρεβάτι της και μετά πήγα στο καθιστικό για να κάνω τις ερωτήσεις μου στον Έντουαρντ. Αυτές που μπορούσα να ρωτήσω, τουλάχιστον· ένα από τα πιο δύσκολα προβλήματα ήταν η ιδέα τού να προσπαθήσω να του κρύψω οτιδήποτε, ακόμα και με το πλεονέκτημα των σιωπηλών μου σκέψεων.

Στεκόταν με την πλάτη του γυρισμένη προς εμένα, το βλέμμα του καρφωμένο στη φωτιά.

«Έντουαρντ, εγώ –»

Στριφογύρισε και βρέθηκε στην άλλη μεριά του δωματίου σε μηδενικό χρόνο, σαν να μην είχε περάσει ούτε το μικρότερο κλάσμα του δευτερολέπτου. Πρόλαβα μονάχα να καταγράψω την άγρια έκφραση στο πρόσωπό του, πριν τα χείλη του συνθλίψουν τα δικά μου, και τα χέρια του κλειδώσουν γύρω μου σαν ατσαλένια δοκάρια.

Δε σκέφτηκα ξανά τις ερωτήσεις μου για το υπόλοιπο της νύχτας. Δε μου πήρε πολλή ώρα για να καταλάβω το λόγο της διάθεσής του, και χρειάστηκα λιγότερο ακόμα χρόνο για να νιώσω ακριβώς το ίδιο.

Σχεδιάζα να χρειαστώ χρόνια απλώς για να κοντρολάρω κάπως το συγκλονιστικό πάθος που ένιωθα γι' αυτόν σωματικά. Και μετά, αιώνες ύστερα απ' αυτό για να το απολαύσω. Αν μας έμενε μόνο ένας μήνας μαζί... Λοιπόν, για την ώρα δεν έβλεπα πώς θα μπορούσα να δώσω ένα τέλος σ' αυτό. Για την ώρα δεν μπορούσα να αποφύγω να φέρομαι εγωιστικά. Το μόνο που ήθελα ήταν να τον αγαπήσω όσο το δυνατόν περισσότερο στον περιορισμένο χρόνο που μου είχε δοθεί.

Ήταν δύσκολο να τραβηχτώ μακριά του, όταν ο ήλιος ανέτειλε, αλλά είχαμε να κάνουμε μια δουλειά, μια δουλειά που μπορεί να ήταν πιο δύσκολη απ' ό,τι όλες μαζί οι αναζητήσεις των υπόλοιπων μελών της οικογένειάς μας. Αμέσως μόλις επέτρεψα στον εαυτό μου να σκεφτεί αυτό που θα ακολουθούσε, με κατέκλυσε ένταση· ένιωθα λες και τα νεύρα μου τεντώνονταν πάνω σε έναν τροχό βασανιστηρίων όλο και πιο πολύ.

«Μακάρι να υπήρχε κάποιος τρόπος να πάρουμε τις πληροφορίες που χρειαζόμαστε από τον Ελεαζάρ, πριν τους πούμε για τη Νέσι», μουρμούρισε ο Έντουαρντ, καθώς ντυνόμασταν βιαστικά μέσα στο τεράστιο δωμάτιο της γκαρνταρόμας, που θύμιζε περισσότερο την Άλις απ' ό,τι ήθελα αυτήν τη στιγμή. «Για καλό και για κακό».

«Μα δε θα καταλάβαινε την ερώτηση για να την απαντήσει», συμφώνησα. «Πιστεύεις ότι θα μας αφήσουν να εξηγησούμε;»

«Δεν ξέρω».

Έβγαλα τη Ρένεσμι, που κοιμόταν ακόμα, από το κρεβάτι της και την κράτησα σφιχτά έτσι που οι μπούικλες της πιέστηκαν πάνω στο πρόσωπό μου· το γλυκό της άρωμα, τόσο κοντά μου, νίκησε οποιαδήποτε άλλη μυρωδιά.

Δεν μπορούσα να χάσω ούτε ένα δευτερόλεπτο σήμερα. Υπήρχαν απαντήσεις που χρειαζόμουν, και δεν ήμουν σίγουρη πόσο χρόνο θα είχαμε μόνοι μας ο Έντουαρντ κι εγώ. Αν όλα πήγαιναν καλά με την οικογένεια της Τάνια, ήλπιζα ότι θα είχαμε παρέα για αρκετά μεγάλο χρονικό διάστημα.

«Έντουαρντ, θα με μάθει να πολεμώ;» τον ρώτησα, περιμένοντας τοιτωμένη την αντίδρασή του, καθώς εκείνος κράτησε την πόρτα ανοιχτή για μένα.

Ήταν αυτό που περίμενα. Κοκάλωσε, και μετά τα μάτια του πέρασαν από πάνω μου με βαθύ νόημα, σαν να με κοίταζε για πρώτη ή τελευταία φορά. Τα μάτια του έμειναν πάνω στην κόρη μας που κοιμόταν στην αγκαλιά μου.

«Αν τα πράγματα φτάσουν στο σημείο να χρειαστεί να πολεμήσουμε, δε θα υπάρχουν και πολλά που να μπορέσει να κάνει κανένας από 'μας», είπε υπεκφεύγοντας.

Διατήρησα τη σταθερότητα στη φωνή μου. «Θα με άφηγες ανίκανη να υπερασπιστώ τον εαυτό μου;»

Εκείνος κατάπνε σπασμωδικά, και η πόρτα σείστηκε, με τους μεντεσέδες της να διαμαρτύρονται, καθώς το χέρι του σφίχτηκε. Μετά έγνεψε. «Όταν το θέτεις έτσι... υποθέτω ότι θα έπρεπε να στρωθούμε στη δουλειά το συντομότερο δυνατό».

Έγνεψα κι εγώ, και αρχίσαμε να προχωράμε προς το μεγάλο σπίτι. Δε βιαζόμασταν.

Αναρωτιόμουν τι θα μπορούσα να κάνω που να έχει ελπίδα να παίξει κάποιο ρόλο. Ήμουν λιγάκι ξεχωριστή, με το δικό μου τρόπο –αν το να έχει κανείς ένα υπερφυσικά χοντρό κρανίο θα μπορούσε, στ' αλήθεια, να θεωρηθεί ξεχωριστό. Υπήρχε κάτι στο οποίο να μπορούσε να μου χρησιμεύσει αυτό;

«Ποιο θα έλεγες ότι είναι το μεγαλύτερό τους πλεονέκτημα; Έχουν καμιά αδυναμία;»

Ο Έντουαρντ δε χρειάστηκε να ρωτήσει για να ξέρει ότι αναφερόμουν στους Βολτούρι.

«Ο Άλεκ και η Τζέιν είναι τα μεγαλύτερά τους επιθετικά ατού», είπε ασυγκίνητος, σαν να μιλούσαμε για μια ομάδα μπάσκετ. «Οι αμυντικοί τους παίκτες σπάνια βλέπουν πραγματική δράση».

«Επειδή η Τζέιν μπορεί να σε κάψει, εκεί που στέκεσαι –πνευματικά τουλάχιστον. Ο Άλεκ τι κάνει; Δεν είχες πει κάποτε ότι είναι ακόμα πιο επικίνδυνος κι από την Τζέιν;»

«Ναι. Κατά έναν τρόπο είναι το αντίδοτο για την Τζέιν. Αυτή σε κάνει να νιώθεις το χειρότερο πόνο που μπορείς να φανταστείς. Ο Άλεκ, από την άλλη μεριά, σε κάνει να μη νιώθεις τίποτα. Απολύτως τίποτα. Μερικές φορές, όταν οι Βολτούρι νιώθουν σπλαχνικοί, βάζουν τον Άλεκ να αναισθητο-

ποιήσει κάποιον πριν τον εκτελέσουν. Αν έχει παραδοθεί ή αν τους έχει ευχαριστήσει με κάποιον άλλον τρόπο».

«Να αναισθητοποιήσει; Μα πώς είναι αυτό πιο επικίνδυνο από την Τζέιν;»

«Επειδή παραλύει όλες τις αισθήσεις σου. Καθόλου πόνος, αλλά επίσης καθόλου όραση ούτε ακοή ούτε μυρωδιά. Απόλυτη στέρηση όλων των αισθήσεων. Είσαι εντελώς μόνος μέσα στο σκοτάδι. Δεν το νιώθεις καν όταν σε καίνε».

Με διαπέρασε ένα ρίγος. Αυτό ήταν το καλύτερο που θα μπορούσαμε να ελπίζουμε; Να μη βλέπουμε ή να μη νιώθουμε το θάνατο, όταν θα ερχόταν;

«Αυτό θα τον έκανε μονάχα εξίσου επικίνδυνο με την Τζέιν», συνέχισε ο Έντουαρντ με την ίδια αποστασιοποιημένη φωνή, «εφόσον και οι δυο μπορούν να σε ακινητοποιήσουν, να σε κάνουν έναν ανήμπορο στόχο. Η διαφορά ανάμεσά τους είναι όπως η διαφορά ανάμεσα στον Άρο και σ' εμένα. Ο Άρο ακούει το μυαλό ενός μόνο ατόμου τη φορά. Η Τζέιν μπορεί να βλάψει μόνο ένα αντικείμενο, όπου εστιάζει την προσοχή της. Εγώ ακούω τους πάντες ταυτοχρόνως».

Ένιωσα να παγώνω, καθώς είδα πού το πήγαινε. «Κι ο Άλεκ μπορεί να μας ακινητοποιήσει όλους ταυτοχρόνως;» ψιθύρισα.

«Ναι», είπε. «Αν χρησιμοποιήσει το χάρισμά του εναντίον μας, θα μείνουμε όλοι τυφλοί και κουφοί, μέχρι να μας σκοτώσουν –μπορεί και να μας κάψουν απλώς, χωρίς να μουν στον κόπο να μας διαμελίσουν πρώτα. Α, θα μπορούσαμε να προσπαθήσουμε να παλέψουμε, αλλά πιο πιθανό είναι να κάνουμε κακό ο ένας στον άλλο απ' ό,τι σε κάποιον απ' αυτούς».

Περπατήσαμε σιωπηλά για μερικά δευτερόλεπτα.

Μια ιδέα έπαιρνε μορφή μέσα στο κεφάλι μου. Όχι πολλά υποσχόμενη, αλλά καλύτερη από το τίποτα.

«Πιστεύεις ότι ο Άλεκ είναι πολύ καλός στη μάχη;» ρώτησα. «Εκτός από αυτό που μπορεί να κάνει, θέλω να πω. Αν

έπρεπε να πολεμήσει χωρίς το χάρισμά του. Αναρωτιέμαι αν έχει καν δοκιμάσει ποτέ...»

Ο Έντουαρντ μου έριξε μια διαπεραστική ματιά. «Τι σκέφτεσαι;»

Εγώ κοίταξα ευθεία μπροστά. «Να, μάλλον δεν μπορεί να το κάνει αυτό σ' εμένα, έτσι; Αν αυτό που κάνει είναι σαν τον Άρο και την Τζέιν κι εμένα. Μπορεί... αν δεν έχει χρειαστεί ποτέ να αμυνθεί... κι εγώ μάθαινα μερικά κόλπα –»

«Είναι με τους Βολτούρι εδώ κι αιώνες», με διέκοψε ο Έντουαρντ, με φωνή απότομα γεμάτη πανικό. Μάλλον έβλεπε την ίδια εικόνα μέσα στο κεφάλι του που έβλεπα κι εγώ: τους Κάλεν να στέκονται αβοήθητοι, νεκρωμένοι από αισθήσεις, στήλες στο πεδίο του θανάτου –όλοι εκτός από εμένα. Εγώ θα ήμουν η μόνη που θα μπορούσε να πολεμήσει. «Ναι, σίγουρα είσαι απρόσβλητη από τη δύναμή του, αλλά και πάλι είσαι νεογέννητη, Μπέλλα. Δεν μπορώ να σε κάνω τόσο δυνατή πολεμίστρια μέσα σε μερικές βδομάδες. Είμαι σίγουρος ότι έχει εκπαιδευτεί».

«Μπορεί, μπορεί και όχι. Είναι το μοναδικό πράγμα που μπορώ να κάνω εγώ και δεν μπορεί κανένας άλλος. Ακόμα κι αν μπορώ να του αποσπάσω την προσοχή για λίγο –» Θα μπορούσα να αντέξω αρκετά, ώστε να δώσω στους άλλους μια ευκαιρία;

«Σε παρακαλώ, Μπέλλα», είπε ο Έντουαρντ μέσα από τα δόντια του. «Ας μην το συζητήσουμε αυτό».

«Πρέπει να φανείς λογικός».

«Θα προσπαθήσω να σου μάθω αυτά που μπορώ, αλλά σε παρακαλώ μη με αναγκάζεις να σκέφτομαι ότι εσύ θα θυσιάσεις τον εαυτό σου ως αντιπερισπασμό –» Πνίγηκε και δεν ολοκλήρωσε.

Εγώ κούνησα το κεφάλι μου. Τότε λοιπόν, θα κρατούσα τα σχέδιά μου κρυφά. Πρώτα ο Άλεκ, και μετά, αν ήμουν από θαύμα τόσο τυχερή, ώστε να κερδίσω, η Τζέιν. Αν μπορούσα

μονάχα να φέρω μια ισορροπία –να καταστρέψω το ακατανίκητο επιθετικό πλεονέκτημα των Βολτούρι. Τότε μπορεί και να υπήρχε κάποια ελπίδα... Το μυαλό μου έτρεχε μπροστά. Κι αν κατάφερνα να τους αποσπάσω την προσοχή ή ακόμα και να τους εξολοθρεύσω; Ειλικρινά, γιατί η Τζέιν ή ο Άλεκ να χρειάζονταν ποτέ να μάθουν τεχνικές μάχης; Δεν μπορούσα να φανταστώ την οξύθυμη, μικρή Τζέιν να εγκαταλείπει το πλεονέκτημά της, έστω και για να μάθει.

Αν κατάφερνα να τους σκοτώσω, πόσο σπουδαίο ρόλο θα έπαιζε αυτό.

«Πρέπει να μάθω τα πάντα. Όσο το δυνατόν περισσότερα μπορείς να στριμώξεις μέσα στο κεφάλι μου μέσα στον επόμενο μήνα», μουρμούρισα.

Εκείνος έκανε σαν να μην είχα μιλήσει.

Ποιος ήταν ο επόμενος, λοιπόν; Θα μπορούσα να βάλω τα σχέδιά μου σε μια σειρά, έτσι ώστε, αν κατάφερνα να επιζήσω, αφού θα είχα επιτεθεί στον Άλεκ, να μην υπάρχει κανένας δισταγμός στο χτύπημά μου. Προσπάθησα να σκεφτώ μια άλλη κατάσταση, όπου το χοντρό μου κρανίο να μου έδινε το πλεονέκτημα. Δεν ήξερα αρκετά γι' αυτά που έκαναν οι άλλοι. Προφανώς, μαχητές όπως ο τεράστιος Φελιξ ξεπερνούσαν τις δικές μου δυνατότητες. Μπορούσα μόνο να προσπαθήσω να δώσω στον Έμετ τη δυνατότητα για μια δίκαιη μάχη εκεί. Δεν ήξερα πολλά για τα υπόλοιπα μέλη της φρουράς των Βολτούρι, εκτός από τον Ντιμίτρι...

Το πρόσωπό μου ήταν απολύτως ήρεμο, καθώς σκέφτηκα τον Ντιμίτρι. Χωρίς αμφιβολία, αυτός θα ήταν μαχητής. Δεν υπήρχε καμία περίπτωση να είχε επιζήσει αλλιώς τόσο πολύ καιρό, πάντα στο σημείο αιχμής οποιασδήποτε επίθεσης. Και αυτός πρέπει πάντα να ήταν επικεφαλής, αφού αυτός ήταν ο ανιχνευτής τους –ο καλύτερος ανιχνευτής στον κόσμο, χωρίς αμφιβολία. Αν υπήρχε κάποιος καλύτερος, ο Ντιμίτρι θα είχε αντικατασταθεί. Ο Άρο δεν περιβαλλόταν από τους δευτε-

ρους καλύτερους.

Αν ο Ντιμίτρι δεν υπήρχε, τότε θα μπορούσαμε να τρέξουμε. Όποιος κι αν είχε μείνει από 'μας, εν πάση περιπτώσει. Η κόρη μου, ζεστή μέσα στην αγκαλιά μου... Κάποιος θα μπορούσε να τρέξει μαζί της. Ο Τζέικομπ ή η Ρόζαλι, όποιος κι αν είχε μείνει.

Και... αν ο Ντιμίτρι δεν υπήρχε, τότε η Άλις κι ο Τζάσπερ θα μπορούσαν να είναι ασφαλείς για πάντα. Μήπως αυτό είχε δει η Άλις; Αυτό το κομμάτι της οικογένειάς μας θα μπορούσε να συνεχίσει; Οι δυο τους, τουλάχιστον.

Μπορούσα να της κρατήσω κακία γι' αυτό;

«Ο Ντιμίτρι...» είπα.

«Ο Ντιμίτρι είναι δικός μου», είπε ο Έντουαρντ με μια σκληρή, απότομη φωνή. Τον κοίταξα γρήγορα και είδα ότι η έκφρασή του είχε γίνει βίαια.

«Γιατί;» ψιθύρισα.

Δεν απάντησε στην αρχή. Είχαμε φτάσει στο ποτάμι, όταν τελικά μουρμούρισε: «Για την Άλις. Είναι ο μοναδικός τρόπος να την ευχαριστήσω τώρα για τα τελευταία πενήντα χρόνια».

Αρα οι σκέψεις του ήταν στο ίδιο μήκος κύματος με τις δικές μου.

Άκουσα τα βαριά βήματα του λύκου-Τζέικομπ να ηχούν υπόκωφα πάνω στο παγωμένο έδαφος. Μέσα σε δευτερόλεπτα, περπατούσε πλάι μου, με τα σκούρα του μάτια εστιασμένα στη Ρένεσμι.

Του κούνησα το κεφάλι μια φορά, μετά γύρισα πάλι στις ερωτήσεις μου. Υπήρχε τόσο λίγος χρόνος.

«Έντουαρντ, γιατί πιστεύεις ότι η Άλις μας είπε να ρωτήσουμε τον Ελεαζάρ για τους Βολτούρι; Έχει πάει πρόσφατα στην Ιταλία ή κάτι τέτοιο; Τι θα μπορούσε να ξέρει αυτός;»

«Ο Ελεαζάρ ξέρει τα πάντα όσον αφορά τους Βολτούρι. Ξέχασα ότι δεν το ήξερες. Παλιά ήταν ένας απ' αυτούς».

Σύριξα χωρίς να το θέλω. Ο Τζέικομπ γρύλισε δίπλα μου.

«Τι;» απαίτησα να μάθω, καθώς φανταζόμουν μέσα στο κεφάλι μου τον όμορφο, μελαχρινό άντρα στο γάμο μας τυλιγμένο σε ένα μακρύ, σταχτή μανδύα.

Το πρόσωπο του Έντουαρντ ήταν πιο μαλακό τώρα – χαμογελούσε λιγάκι. «Ο Ελεαζάρ είναι ένα πολύ ήπιο άτομο. Δεν ήταν εντελώς ευτυχισμένος μαζί με τους Βολτούρι, αλλά σεβόταν το νόμο και την ανάγκη να τηρηθεί. Ένιωθε ότι δούλευε για το ευρύτερο καλό. Δε μετανιώνει για το χρόνο που πέρασε μαζί τους. Αλλά όταν βρήκε την Κάρμεν, βρήκε τη θέση του μέσα στον κόσμο. Έχουν πολλά κοινά, και οι δυο είναι τόσο συμπονετικοί για βρικόλακες». Χαμογέλασε πάλι. «Γνώρισαν την Τάνια και τις αδερφές της και δεν κοίταξαν ποτέ πίσω. Αυτός ο τρόπος ζωής τους ταιριάζει πάρα πολύ. Αν δεν είχαν βρει την Τάνια, φαντάζομαι ότι θα είχαν ανακαλύψει τελικά κάποιο τρόπο να ζήσουν χωρίς ανθρώπινο αίμα και μόνοι τους».

Οι εικόνες μέσα στο κεφάλι μου ήταν παράταιρες. Δεν μπορούσα να τις κάνω να ταιριάζουν μεταξύ τους. Ένας σπλαχνικός στρατιώτης των Βολτούρι;

Ο Έντουαρντ σήκωσε το κεφάλι κι έριξε μια γρήγορη ματιά στον Τζέικομπ κι απάντησε σε μια σιωπηλή ερώτηση. «Όχι, δεν ήταν ένας από τους πολεμιστές τους, για να το πούμε έτσι. Είχε ένα χάρισμα που θεωρούσαν βολικό».

Ο Τζέικομπ πρέπει να ρώτησε την επόμενη προφανή ερώτηση.

«Έχει μια ενστικτώδη ικανότητα να καταλαβαίνει τα χαρίσματα των άλλων – τις επιπλέον ικανότητες που έχουν ορισμένοι βρικόλακες», του είπε ο Έντουαρντ. «Μπορούσε να δώσει στον Άρο μια γενική ιδέα του για ποιο πράγμα ήταν ικανός οποιοσδήποτε δεδομένος βρικόλακας απλώς με το να βρίσκεται αρκετά κοντά του. Αυτό ήταν εξυπηρετικό, όταν οι Βολτούρι πήγαιναν στη μάχη. Μπορούσε να τους προειδοποι-

ήσει αν κάποιος στην αντίπαλη οικογένεια είχε μια δεξιότητα που μπορεί να τους προκαλούσε προβλήματα. Αυτό ήταν σπάνιο· χρειάζεται αρκετό ταλέντο για να κάνεις του Βολτούρι να νιώσουν έστω και άβολα για μια στιγμή. Πιο συχνά, η προειδοποίηση έδινε στον Άρο την ευκαιρία να σώσει κάποιον που θα μπορούσε να του είναι χρήσιμος. Το χάρισμα του Ελεαζάρ λειτουργεί ακόμα και με τους ανθρώπους, σε κάποιο βαθμό. Πρέπει να συγκεντρωθεί πάρα πολύ με τους ανθρώπους, παρ' όλα αυτά, επειδή η υπολανθάνουσα ικανότητά τους είναι τόσο νεφελώδης. Ο Άρο τον έβαζε να τεστάρει τους ανθρώπους που ήθελαν να γίνουν μέλη της οικογένειάς του, για να δει αν είχαν κάποια προοπτική. Ο Άρο λυπήθηκε πολύ όταν τον είδε να φεύγει».

«Τον άφησαν να φύγει;» ρώτησα. «Έτσι απλά;»

Το χαμόγελό του ήταν πιο σκοτεινό τώρα, λιγάκι παραμορφωμένο. «Οι Βολτούρι υποτίθεται ότι δεν είναι οι κακοί, έτσι όπως τους βλέπεις εσύ. Είναι το θεμέλιο της ειρήνης και του πολιτισμού μας. Κάθε μέλος της φρουράς επιλέγει να τους υπηρετήσει. Είναι μια θέση μεγάλου κύρους· είναι όλοι τους περήφανοι που είναι εκεί, δεν τους αναγκάζει κανείς να βρίσκονται εκεί».

Κατσούφιασα κοιτάζοντας το έδαφος.

«Οι εγκληματίες είναι αυτοί που ισχυρίζονται ότι είναι στυγεροί και κακοί, Μπέλλα».

«Εμείς δεν είμαστε εγκληματίες».

Ο Τζέικομπ ξεφύσηξε συμφωνώντας.

«Δεν το ξέρουν αυτό».

«Πιστεύεις πραγματικά ότι μπορούμε να τους κάνουμε να σταματήσουν και να μας ακούσουν;»

Ο Έντουαρντ δίστασε μια απειροελάχιστη στιγμή και μετά ανασήκωσε τους ώμους. «Αν βρούμε αρκετούς φίλους να σταθούν πλάι μας. Μπορεί».

Αν. Σαφνικά ένιωσα πόσο επείγουσα ανάγκη ήταν αυτό που

είχαμε μπροστά μας σήμερα. Κι ο Έντουαρντ κι εγώ αρχίσαμε να πηγαίνουμε πιο γρήγορα, ξεσπώντας σε ένα τρέξιμο. Ο Τζέικομπ μας πρόλαβε γρήγορα.

«Η Τάνια λογικά δε θα αργήσει πολύ ακόμα», είπε ο Έντουαρντ. «Πρέπει να είμαστε έτοιμοι».

Πώς να είμαστε έτοιμοι, όμως; Κάναμε σχέδια ξανά και ξανά, σκεφτόμασταν και ξανασκεφτόμασταν. Η Ρένεσμι φάτσα φόρα; Ή κρυμμένη στη αρχή; Ο Τζέικομπ μέσα στο δωμάτιο; Ή έξω; Είχε πει στην αγέλη του να μείνουν κοντά, αλλά να είναι αόρατοι. Μήπως να έκανε κι αυτός το ίδιο;

Τελικά, η Ρένεσμι, ο Τζέικομπ –με την ανθρώπινη μορφή του πάλι –κι εγώ περιμέναμε πίσω από τη γωνία κοντά στην είσοδο, στην τραπεζαρία, καθισμένοι στο μεγάλο, γυαλισμένο τραπέζι. Ο Τζέικομπ μου είπε να κρατάω εγώ τη Ρένεσμι· ήθελε χώρο σε περίπτωση που θα χρειαζόταν να αλλάξει μορφή γρήγορα.

Αν και χαίρομαι που θα την είχα στην αγκαλιά μου, με έκανε να νιώθω άχρηστη. Μου θύμιζε ότι σε μια μάχη με ώριμους βρικολακες, εγώ δεν ήμουν τίποτα περισσότερο από ένας εύκολος στόχος· δε χρειαζόμουν τα χέρια μου ελεύθερα.

Προσπάθησα να θυμηθώ την Τάνια, την Κέιτ, την Κάρμεν και τον Ελεαζάρ από το γάμο. Τα πρόσωπά τους ήταν θολά στις κακοφωτισμένες αναμνήσεις μου. Ήξερα μόνο ότι ήταν όλοι όμορφοι, δύο ξανθοί βρικολακες και δύο καστανοί. Δε θυμόμουν αν υπήρχε καλοσύνη μέσα στα μάτια τους.

Ο Έντουαρντ ακουμπούσε ακίνητος πάνω στον πίσω γυάλινο τοίχο, κοιτάζοντας έξω από την πόρτα. Δε φαινόταν να βλέπει καθόλου το δωμάτιο μπροστά του.

Ακούγαμε τα αυτοκίνητα που περνούσαν από τον αυτοκινητόδρομο βουίζοντας, χωρίς κανένα απ' αυτά να κόβει ταχύτητα.

Η Ρένεσμι κούρνιασε στο λαιμό μου, με το χέρι της πάνω στο μάγουλό μου, αλλά χωρίς καθόλου εικόνες μέσα στο κε-

φάλι μου. Δεν είχε εικόνες για τα αισθήματά της τώρα.

«Κι αν δε με συμπαθήσουν;» ψιθύρισε, και τα κεφάλια όλων μας στράφηκαν αστραπιαία προς το πρόσωπό της.

«Φυσικά και θα σε —», πήγε να πει ο Τζέικομπ, αλλά εγώ τον έκανα να σωπάσει ρίχνοντάς του ένα βλέμμα.

«Δε σε καταλαβαίνουν, Ρένεσμι, επειδή δεν έχουν γνωρίσει ποτέ καμιά σαν κι εσένα», της είπα, καθώς δεν ήθελα να της πω ψέματα με υποσχέσεις που μπορεί να μη γίνονταν πραγματικότητα. «Το να τους κάνουμε να καταλάβουν, αυτό είναι το πρόβλημα».

Εκείνη αναστέναξε, και μέσα στο κεφάλι μου μου έριξε εικόνες όλων μας σε ένα γρήγορο ξέσπασμα. Βρικόλακας, άνθρωπος, λυκάνθρωπος. Δεν ταίριαζε πουθενά.

«Είσαι ξεχωριστή, αυτό δεν είναι κακό».

Κούνησε το κεφάλι της διαφωνώντας. Σκέφτηκε τα γεμάτα ένταση πρόσωπά μας και είπε: «Εγώ φταίω».

«Όχι», είπαμε ταυτοχρόνως ο Τζέικομπ, ο Έντουαρντ κι εγώ, αλλά πριν προλάβουμε να διαφωνήσουμε περισσότερο, ακούσαμε τον ήχο που περιμέναμε: μια μηχανή που έκοβε ταχύτητα στον αυτοκινητόδρομο, τα λάστιχα που έστριβαν από το οδόστρωμα στο μαλακό χώμα.

Ο Έντουαρντ έτρεξε στη γωνία για να περιμένει δίπλα στην πόρτα. Η Ρένεσμι κρύφτηκε μέσα στα μαλλιά μου. Ο Τζέικομπ κι εγώ κοιταχτήκαμε, καθισμένοι ο ένας απέναντι από τον άλλο στο τραπέζι, με απόγνωση στα πρόσωπά μας.

Το αυτοκίνητο πέρασε γρήγορα μέσα από το δάσος, πιο γρήγορα απ' ό,τι οδηγούσε ο Τσάρλι ή η Σου. Το ακούσαμε να μπαίνει στο λιβάδι και να σταματάει μπροστά στην μπροστινή βεράντα. Τέσσερις πόρτες άνοιξαν κι έκλεισαν. Δε μιλούσαν, καθώς πλησίαζαν την πόρτα. Ο Έντουαρντ την άνοιξε, πριν προλάβουν να χτυπήσουν.

«Έντουαρντ!» φώναξε γεμάτη ενθουσιασμό μια γυναικεία φωνή.

«Γεια σου, Τάνια. Κέιτ, Ελεαζάρ, Κάρμεν».

Τρία μουρμουριστά γεια.

«Ο Κάρλαιλ είπε ότι ήθελε να μας μιλήσει αμέσως», είπε η πρώτη φωνή, η Τάνια. Άκουγα ότι ήταν όλοι ακόμα έξω. Φανταζόμουν τον Έντουαρντ στην πόρτα, να εμποδίζει την είσοδό τους. «Τι πρόβλημα υπάρχει; Μπελάδες με τους λυκάνθρωπους;»

Ο Τζέικομπ στριφογύρισε τα μάτια του.

«Όχι», είπε ο Έντουαρντ. «Η ανακωχή με τους λυκάνθρωπους είναι πιο δυνατή από ποτέ».

Μια γυναίκα γέλασε πνιχτά.

«Δε θα μας καλέσεις μέσα;» ρώτησε η Τάνια. Και μετά συνέχισε χωρίς να περιμένει απάντηση. «Πού είναι ο Κάρλαιλ;»

«Ο Κάρλαιλ έπρεπε να φύγει».

Ακολούθησε μια σύντομη σιωπή.

«Τι συμβαίνει, Έντουαρντ;» απαίτησε να μάθει η Τάνια.

«Αν μπορούσες να μου δώσεις το ελαφρυντικό της αμφιβολίας για λίγα λεπτά μόνο», απάντησε. «Έχω κάτι δύσκολο να σας εξηγήσω, και θα πρέπει να είστε ανοιχτόμυαλοι, μέχρι να καταλάβετε».

«Ο Κάρλαιλ είναι καλά;» ρώτησε με αγωνία μια αντρική φωνή. Ο Ελεαζάρ.

«Κανένας μας δεν είναι καλά, Ελεαζάρ», είπε ο Έντουαρντ και μετά χτύπησε χαϊδευτικά κάτι, ίσως τον ώμο του Ελεαζάρ. «Αλλά σωματικά, ο Κάρλαιλ είναι μια χαρά».

«Σωματικά;» ρώτησε απότομα η Τάνια. «Τι εννοείς;»

«Εννοώ ότι ολόκληρη η οικογένειά μου κινδυνεύει πολύ σοβαρά. Αλλά πριν εξηγήσω, ζητάω να μου υποσχεθείτε κάτι. Ακούστε όλα αυτά που έχω να σας πω πριν αντιδράσετε. Σας ικετεύω να με ακούσετε ως το τέλος».

Μια πιο παρατεταμένη σιωπή υποδέχτηκε την παράκλησή του. Στη διάρκεια της γεμάτης ένταση σιγής, ο Τζέικομπ κι

εγώ κοιταζόμαστε, χωρίς να λέμε λέξη. Τα καστανοκόκκινα χείλη του είχαν χλωμιάσει.

«Ακούμε», είπε επιτέλους η Τάνια. «Θα τα ακούσουμε όλα, πριν κρίνουμε».

«Σ' ευχαριστώ, Τάνια», είπε θερμά ο Έντουαρντ. «Δε θα σας μπλέκαμε σ' αυτό, αν είχαμε κάποια άλλη επιλογή».

Ο Έντουαρντ μετακινήθηκε. Ακούσαμε τέσσερα ζευγάρια πόδια να μπαίνουν μέσα.

Κάποιος σφρίσθηκε. «Το ήξερα ότι αυτοί οι λυκάνθρωποι είχαν κάποια σχέση», μουρμούρισε η Τάνια.

«Ναι, είναι με το μέρος μας. Ξανά».

Η υπενθύμιση έκανε την Τάνια να σιωπήσει.

«Πού είναι η Μπέλλα σου;» ρώτησε μια από τις άλλες γυναίκες φωνές. «Πώς είναι;»

«Θα έρθει σε λίγο. Είναι καλά, ευχαριστώ. Η μετάβασή της στην αθανασία έγινε με απίστευτη χάρη».

«Πες μας για τον κίνδυνο, Έντουαρντ», είπε η Τάνια χαμηλόφωνα. «Θα ακούσουμε, και θα είμαστε στο πλευρό σας, όπου και είναι η θέση μας».

Ο Έντουαρντ πήρε μια βαθιά αναπνοή. «Θα ήθελα πρώτα να γίνετε οι ίδιοι μάρτυρες. Ακούστε –στο άλλο δωμάτιο. Τι ακούτε;»

Ακολούθησε ησυχία, και μετά κάποια κίνηση.

«Απλώς ακούστε πρώτα, σας παρακαλώ», είπε ο Έντουαρντ.

«Ένας λυκάνθρωπος, υποθέτω. Ακούω την καρδιά του», είπε η Τάνια.

«Τι άλλο;» ρώτησε ο Έντουαρντ.

Έγινε μια παύση.

«Τι είναι αυτός ο υπόκωφος βόμβος;» ρώτησε η Κέιτ ή η Κάρμεν. «Είναι... κάποιο είδος πουλιού;»

«Όχι, αλλά να θυμάστε αυτό που ακούτε. Τώρα, τι μυρίζετε; Εκτός από το λυκάνθρωπο».

«Είναι κανένας άνθρωπος εδώ;» ψιθύρισε ο Ελεαζάρ.

«Όχι», διαφώνησε η Τάνια. «Δεν είναι άνθρωπος... μα... μοιάζει με άνθρωπο πιο πολύ από τις υπόλοιπες μυρωδιές εδώ πέρα. Τι είναι, Έντουαρντ; Δε νομίζω ότι έχω μυρίσει ποτέ ξανά αυτό το άρωμα».

«Με τίποτα δεν το έχεις μυρίσει, Τάνια, αυτό είναι βέβαιο. Σε παρακαλώ, σε παρακαλώ, θυμήσου ότι αυτό είναι κάτι εντελώς καινούριο για 'σας. Αφήστε στην άκρη τις προϋπάρχουσες αντιλήψεις σας».

«Σου το υποσχέθηκα, Έντουαρντ, ότι θα ακούσω».

«Εντάξει, λοιπόν. Μπέλλα; Φέρε τη Ρένεσμι, σε παρακαλώ».

Ένιωθα τα πόδια μου να έχουν παραδόξως παραλύσει, αλλά ήξερα ότι αυτό το συναίσθημα ήταν μόνο μέσα στο κεφάλι μου. Ανάγκασα τον εαυτό μου να μην κρατηθεί, να μην κινηθεί αργά, καθώς σηκωνόμουν όρθια και περπάτησα τα λίγα σύντομα μέτρα ως τη γωνία. Η ζέστη από το κορμί του Τζέικομπ έκαιγε πολύ κοντά πίσω μου, καθώς τα βήματά του είχαν γίνει η σκιά των δικών μου.

Έκανα ένα βήμα και μπήκα στο μεγαλύτερο δωμάτιο και τότε κοκάλωσα, ανίκανη ν' αναγκάσω τον εαυτό μου να προχωρήσει παραπέρα. Η Ρένεσμι πήρε μια βαθιά ανάσα και μετά κρυφοκοίταξε από κάτω από τα μαλλιά μου, με τους μικρούς της ώμους σφιγμένους, περιμένοντας κάποια απόρριψη.

Νόμιζα ότι είχα προετοιμάσει τον εαυτό μου για την αντίδρασή τους. Για κατηγορίες, για φωνές, για την ακινησία του έντονου άγχους.

Η Τάνια έκανε τέσσερα γρήγορα βήματα πίσω, με τις κοκκινόξανθες μπούκλες της να τρέμουν, σαν ένας άνθρωπος που έχει απέναντί του ένα δηλητηριώδες φίδι. Η Κέιτ πήδηξε πίσω μέχρι την πόρτα και στηρίχτηκε πάνω στον τοίχο εκεί. Ένα σοκαρισμένο σύριγμα βγήκε μέσα από τα σφιγμένα της δόντια. Ο Ελεαζάρ ρίχτηκε μπροστά από την Κάρμεν παίρνο-

ντας μια προστατευτική, αμυντική, σκυφτή στάση.

«Ω, Ελεος πια», άκουσα τον Τζέικομπ να διαμαρτύρεται χαμηλόφωνα.

Ο Έντουαρντ έβαλε το μπράτσο του γύρω από τη Ρένεσμι κι εμένα. «Υποσχεθήκατε να ακούσετε», τους θύμισε.

«Μερικά πράγματα δε γίνεται να τα ακούσει κανείς!» αναφώνησε η Τάνια. «Πώς μπόρεσες, Έντουαρντ; Ξέρεις τι σημαίνει αυτό;»

«Πρέπει να φύγουμε από δω», είπε η Κέιτ αγχωμένη, με το χέρι της στο πόμολο της πόρτας.

«Έντουαρντ...» ο Ελεαζάρ έμοιαζε να μην έχει λόγια.

«Περιμένετε», είπε ο Έντουαρντ με φωνή πιο σκληρή τώρα. «Θυμηθείτε τι ακούτε, τι μυρίζετε. Η Ρένεσμι δεν είναι αυτό που νομίζετε ότι είναι».

«Δεν υπάρχουν εξαιρέσεις σ' αυτό τον κανόνα, Έντουαρντ», ανταπάντησε κοφτά η Τάνια.

«Τάνια» είπε ο Έντουαρντ απότομα «ακούς το χτύπο της καρδιάς της! Σταμάτα και σκέψου τι σημαίνει αυτό».

«Το χτύπο της καρδιάς της;» ψιθύρισε η Κάρμεν, κρυφοκοιτάζοντας πίσω από τον ώμο του Ελεαζάρ.

«Δεν είναι εξολοκλήρου παιδί-βρικόλακας», απάντησε ο Έντουαρντ, κατευθύνοντας την προσοχή του προς τη λιγότερο εχθρική έκφραση της Κάρμεν. «Είναι μισή άνθρωπος».

Οι τέσσερις βρικόλακες τον κοίταξαν επίμονα σαν να μίλούσε μια γλώσσα που κανένας τους δεν ήξερε.

«Ακούστε με». Η φωνή του Έντουαρντ έγινε ένας απαλός, βελούδινος, πειστικός τόνος. «Η Ρένεσμι είναι μοναδική. Είμαι πατέρας της. Όχι δημιουργός της –βιολογικός της πατέρας».

Το κεφάλι της Τάνια κουνιόταν, μια μικρή κίνηση. Φαινόταν να την κάνει ασυναίσθητα.

«Έντουαρντ, δεν μπορεί να περιμένεις να σε –», πήγε να πει ο Ελεαζάρ.

«Δώσε μου μια άλλη εξήγηση που να ταιριάζει, Ελεαζάρ. Μπορείς να νιώσεις τη ζεστασιά του σώματός της στον αέρα. Αίμα κυλάει στις φλέβες της, Ελεαζάρ. Μπορείς να το μυρίσεις».

«Πώς;» ψιθύρισε η Κέιτ.

«Η Μπέλλα είναι η βιολογική της μητέρα», της είπε ο Έντουαρντ. «Συνέλαβε, κυοφόρησε και γέννησε τη Ρένεσμι, όσο ήταν ακόμα άνθρωπος. Παραλίγο να πεθάνει. Υποχρεώθηκα να ριζώ στην καρδιά της αρκετό δηλητήριο για να τη σώσω».

«Δεν έχω ξανακούσει ποτέ κάτι τέτοιο», είπε ο Ελεαζάρ. Οι ώμοι του ήταν ακόμα άκαμπτοι, η έκφρασή του ψυχρή.

«Οι σωματικές επαφές μεταξύ βρικόλακων και ανθρώπων δεν είναι συνηθισμένο πράγμα», απάντησε ο Έντουαρντ, με λίγο σκοτεινό χιούμορ στον τόνο του τώρα. «Και οι θνητοί επιζώντες από τέτοιες συνενώσεις είναι ακόμα λιγότερο συνηθισμένο πράγμα. Δε συμφωνείτε, ξαδέρφες;»

Και η Κέιτ και η Τάνια κατσούφιασαν κοιτώντας τον.

«Έλα τώρα, Ελεαζάρ. Σίγουρα βλέπεις την ομοιότητα».

Ήταν η Κάρμεν αυτή που απάντησε στα λόγια του Έντουαρντ. Έκανε το γύρο του Ελεαζάρ, χωρίς να δίνει σημασία στη μισοδιατυπωμένη προειδοποίησή του, και περπάτησε προσεχτικά για να σταθεί ακριβώς μπροστά μου. Έσκυψε κάτω ελαφρώς, κοιτάζοντας με προσοχή το πρόσωπο της Ρένεσμι.

«Μοιάζει να έχεις τα μάτια της μητέρα σου», είπε με μια χαμηλή, ήρεμη φωνή, «αλλά το πρόσωπο του πατέρα σου». Και τότε, σαν να μην μπορούσε να το αποφύγει, χαμογέλασε στη Ρένεσμι.

Το χαμόγελο της Ρένεσμι που ήρθε ως απάντηση ήταν εκθαμβωτικό. Άγγιξε το πρόσωπό μου χωρίς να παίρνει τα μάτια της από την Κάρμεν. Φανταζόταν ότι άγγιζε το πρόσωπο της Κάρμεν, αναρωτιόταν αν ήταν εντάξει.

«Σε πειράζει να σου πει η Ρένεσμι για τον εαυτό της;» ρώ-

τησα την Κάρμεν. Ήμουν ακόμα υπερβολικά αγχωμένη για να μιλήσω πιο δυνατά από έναν ψίθυρο. «Έχει χάρισμα στο να εξηγεί πράγματα».

Η Κάρμεν χαμογελούσε ακόμα στη Ρένεσμι. «Μιλάς, μικρούλα;»

«Ναι», απάντησε η Ρένεσμι με την κελαηδιστή, ψιλή, soprano φωνή της. Όλα τα μέλη της οικογένειας της Τάνια τραβήχτηκαν πίσω στο άκουσμα του ήχου της φωνής της εκτός από την Κάρμεν. «Αλλά μπορώ να σου δείξω πιο πολλά απ' αυτά που μπορώ να σου πω».

Ακούμπησε το μικρό, γεμάτο πτυχωσείς χεράκι της στο μάγουλο της Κάρμεν.

Η Κάρμεν τοιτώθηκε σαν να της είχαν κάνει ηλεκτροσόκ. Ο Ελεαζάρ βρέθηκε στο πλάι της αμέσως, με τα χέρια του στους ώμους της, σαν να ήθελε να την τραβήξει μακριά.

«Περίμενε», είπε η Κάρμεν ξέπνοα, με τα μάτια της καρφωμένα πάνω στη Ρένεσμι, χωρίς να ανοιγοκλείνουν.

Η Ρένεσμι "έδειχνε" στην Κάρμεν την εξήγησή της για πολλή ώρα. Το πρόσωπο του Έντουαρντ ήταν προσηλωμένο, καθώς παρακολουθούσε μαζί με την Κάρμεν, κι εγώ ήθελα πάρα πολύ να μπορώ να ακούσω αυτό που άκουγε εκείνος. Ο Τζέικομπ μετατόπιζε το βάρος του ανυπόμονα πίσω μου, και ήξερα ότι ευχόταν κι αυτός το ίδιο.

«Τι της δείχνει η Νέσι;» γκρίνιαξε χαμηλόφωνα.

«Τα πάντα», μουρμούρισε ο Έντουαρντ.

Πέρασε άλλο ένα λεπτό, και το χέρι της Ρένεσμι έπεσε από το πρόσωπο της Κάρμεν. Χαμογέλασε θριαμβευτικά στον έκθαμβο θηλυκό βρικολάκα.

«Αλήθεια είναι κόρη σου, έτσι δεν είναι;» ψιθύρισε η Κάρμεν, μετακινώντας τα μεγάλα σαν τοπάζια μάτια της στο πρόσωπο του Έντουαρντ. «Τέτοιο παραστατικό χάρισμα! Θα μπορούσε να προέρχεται μόνο από έναν πολύ χαρισματικό πατέρα».

«Πιστεύεις αυτά που σου έδειξε;» ρώτησε ο Έντουαρντ, με έκφραση γεμάτη ένταση.

«Χωρίς αμφιβολία», είπε απλά η Κάρμεν.

Το πρόσωπο του Ελεαζάρ ήταν αυστηρό με αναταραχή. «Κάρμεν!»

Η Κάρμεν πήρε τα χέρια του μέσα στα δικά της και τα έσφιξε. «Όσο αδύνατον κι αν φαίνεται, ο Έντουαρντ δε σου είπε τίποτα άλλο πέρα από την αλήθεια. Άσε το παιδί να σου δείξει».

Η Κάρμεν σκούνηξε τον Ελεαζάρ πιο κοντά μου και μετά κούνησε το κεφάλι στη Ρένεσμι. «Δείξ' του, μι κερίδα*».

Η Ρένεσμι χαμογέλασε πλατιά, εμφανώς ευχαριστημένη από την αποδοχή της Κάρμεν, κι άγγιξε τον Ελεαζάρ ελαφρά στο μέτωπο.

«Αι καρά!**» είπε άγρια και τινάχτηκε μακριά της.

«Τι σου έκανε;» απαίτησε να μάθει η Τάνια, ενώ ήρθε πιο κοντά επιφυλακτικά. Και η Κέιτ σύρθηκε προς τα μπρος.

«Απλώς προσπαθεί να σου δείξει τη δική της πλευρά της ιστορίας», του είπε η Κάρμεν με καθησυχαστική φωνή.

Η Ρένεσμι συνοφρυώθηκε ανυπόμονα. «Δες, σε παρακαλώ», πρόσταξε τον Ελεαζάρ. Τέντωσε το χέρι της προς εκείνον και μετά άφησε μερικές σπιθαμές ανάμεσα στα δάχτυλά της και το πρόσωπό του, περιμένοντας.

Ο Ελεαζάρ της έριξε ένα καχύποπτο βλέμμα και μετά κοίταξε γρήγορα την Κάρμεν για βοήθεια. Εκείνη έγνεψε ενθαρρυντικά. Ο Ελεαζάρ πήρε βαθιά ανάσα και μετά έσκυψε πιο κοντά, ώσπου το μέτωπό του άγγιξε το χέρι της ξανά.

Τον διαπέρασε ένα ρίγος, όταν άρχισε, αλλά έμεινε ακίνητος αυτή τη φορά, με τα μάτια του κλειστά, συγκεντρωμένος.

«Ααα», αναστέναξε, όταν τα μάτια του άνοιξαν πάλι λίγα λεπτά αργότερα. «Καταλαβαίνω».

Η Ρένεσμι του χαμογέλασε. Εκείνος δίστασε, μετά χαμογέ-

* Γλυκιά μου (ισπανικά) (σ.τ.μ.)

** Ω θεέ μου (ισπανικά) (σ.τ.μ.)

λασε με ένα ελαφρώς αδύναμο χαμόγελο ως απάντηση.

«Ελεαζάρ;» ρώτησε η Τάνια.

«Είναι όλα αλήθεια, Τάνια. Δεν υπάρχει κανένα αθάνατο παιδί. Είναι μισή άνθρωπος. Έλα. Δες και μόνη σου».

Σιωπηλά, η Τάνια με τη σειρά της στάθηκε επιφυλακτικά μπροστά μου, και μετά η Κέιτ, και οι δυο δείχνοντας έκπληκτες από την πρώτη εικόνα που τους ήρθε με το άγγιγμα της Ρένεσμι. Αλλά μετά, όπως ακριβώς η Κάρμεν κι ο Ελεαζάρ, έμοιαζαν να τις έχει κερδίσει εντελώς, αμέσως μόλις τελείωσε όλο αυτό.

Έριξα μια γρήγορη ματιά στο ήρεμο πρόσωπο του Έντουαρντ, αναρωτώμενη αν θα μπορούσε πράγματι να είναι τόσο εύκολο. Τα χρυσαφί του μάτια ήταν καθαρά, χωρίς καμία σκιά. Δεν υπήρχε, λοιπόν, καμία παραπλάνηση.

«Σας ευχαριστώ που ακούσατε», είπε σιγανά.

«Μα υπάρχει αυτός ο σοβαρός κίνδυνος για τον οποίο μας προειδοποιήσατε», είπε η Τάνια. «Όχι απευθείας απ' αυτό το παιδί, το καταλαβαίνω, αλλά σίγουρα από τους Βολτούρι. Πώς έμαθαν γι' αυτήν; Πότε έρχονται;»

Δεν ξαφνιάστηκα από το πόσο γρήγορα κατάλαβε. Εξάλλου, τι θα μπορούσε να αποτελεί απειλή για μια οικογένεια τόσο μεγάλη όσο η δικιά μου; Μόνο οι Βολτούρι.

«Όταν η Μπέλλα είδε την Αϊρίνα εκείνη τη μέρα στα βουνά» εξήγησε ο Έντουαρντ «είχε μαζί της τη Ρένεσμι».

Η Κέιτ έβγαλε ένα συριγμό, ενώ τα μάτια της στένεψαν κι έγιναν μικρές σχισμές. «Η Αϊρίνα το έκανε αυτό; Σ' εσάς; Στον Κάρλαϊλ; Η Αϊρίνα;»

«Όχι», ψιθύρισε η Τάνια. «Κάποιος άλλος...»

«Η Άλις την είδε να πηγαίνει σ' εκείνους», είπε ο Έντουαρντ. Αναρωτήθηκα αν οι άλλοι πρόσεξαν τον τρόπο που μόρφασε ελαφρά, όταν είπε το όνομα της Άλις.

«Πώς μπόρεσε να κάνει τέτοιο πράγμα;» ρώτησε ο Ελεαζάρ ρητορικά.

«Φαντάσου να είχες δει τη Ρένεσμι μόνο από μακριά. Αν δεν περιμενες την εξήγησή μας».

Τα μάτια της Τάνια ζάρωσαν. «Ό,τι κι αν σκέφτηκε... Είστε οικογένειά μας».

«Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα για την επιλογή της Αϊρίνα τώρα πια. Είναι πολύ αργά. Η Άλις μας έδωσε ένα μήνα».

Τα κεφάλια και της Τάνια και του Ελεαζάρ έγειραν στο πλάι. Το μέτωπο της Κέιτ γέμισε αυλακιές.

«Τόσο πολύ;» ρώτησε ο Ελεαζάρ.

«Έρχονται όλοι. Αυτό θα πρέπει να χρειάζεται κάποια προετοιμασία».

Ο Ελεαζάρ έβγαλε μια πνιχτή κραυγή. «Ολόκληρη η φρουρά;»

«Όχι μόνο η φρουρά», είπε ο Έντουαρντ, καθώς το σαγόμι του σφίχτηκε. «Ο Άρο, ο Κάιος, ο Μάρκος. Ακόμα και οι σύζυγοι».

Τα μάτια όλων τους έγιναν σαν γυαλί από το σοκ.

«Αδύνατον», είπε ανέκφραστα ο Ελεαζάρ.

«Κι εγώ το ίδιο θα έλεγα πριν δυο μέρες», είπε ο Έντουαρντ.

Ο Ελεαζάρ κατσούφιασε κι όταν μίλησε, ήταν σχεδόν ένας γρυλισμός. «Μα αυτό δεν είναι λογικό. Γιατί να βάλουν τους εαυτούς τους και τις συζύγους σε κίνδυνο;»

«Δεν είναι λογικό απ' αυτή την οπτική γωνία. Η Άλις είπε ότι κρύβονται κι άλλα πίσω απ' αυτό, εκτός από την τιμωρία γι' αυτό που νομίζουν ότι κάναμε. Πίστευε ότι εσύ θα μπορούσες να μας βοηθήσεις».

«Κάτι περισσότερο από την τιμωρία; Μα τι άλλο υπάρχει;» Ο Ελεαζάρ άρχισε να πηγαίνει πέρα-δώθε, βαδίζοντας με μεγάλα βήματα προς την πόρτα και μετά πάλι πίσω, σαν να ήταν μόνος του εδώ, με τα φρύδια του σηκωτά, καθώς κοίταζε στο πάτωμα.

«Πού είναι οι άλλοι, Έντουαρντ; Ο Κάρλαιλ και η Άλις και οι υπόλοιποι;» ρώτησε η Τάνια.

Ο δισταγμός του Έντουαρντ ήταν σχεδόν ανεπαίσθητος. Απάντησε στην ερώτηση μόνο εν μέρει. «Ψάχνουν φίλους που ίσως να βοηθήσουν».

Η Τάνια έσκυψε προς το μέρος του, τεντώνοντας τα χέρια της μπροστά της. «Έντουαρντ, όσους φίλους κι αν μαζέψετε, δεν μπορούμε να σας βοηθήσουμε να κερδίσετε. Μπορούμε μόνο να πεθάνουμε μαζί σας. Πρέπει να το ξέρετε αυτό. Φυσικά, ίσως να μας αξίζει αυτό εμάς τους τέσσερις, μετά απ' αυτό που έκανε η Αίρινα τώρα, μετά από το πώς σας έχουμε απογοητεύσει στο παρελθόν –για χάρη της και τότε».

Ο Έντουαρντ κούνησε το κεφάλι του γρήγορα. «Δε σας ζητάμε να πολεμήσετε και να πεθάνετε μαζί μας, Τάνια. Ξέρεis ότι ο Κάρλαιλ δε θα σας το ζητούσε ποτέ αυτό».

«Τότε τι, Έντουαρντ;»

«Απλώς ψάχνουμε μάρτυρες. Αν μπορέσουμε να τους κά-
νουμε να σταματήσουν, για μια στιγμή μόνο. Αν μας άφηναν να εξηγήσουμε...» Άγγιξε το μάγουλο της Ρένεσμι' εκείνη άρπαξε το χέρι του και το κράτησε σφιχτά πάνω στο δέρμα της. «Είναι δύσκολο να αμφιβάλλει κανείς για την ιστορία μας, όταν τη βλέπει από μόνος του».

Η Τάνια έγνεψε αργά. «Πιστεύεις ότι το παρελθόν της θα έχει τόση σημασία γι' αυτούς;»

«Μόνο εφόσον προδιαγράφει το μέλλον της. Το νόημα του περιορισμού ήταν να μας προστατέψει από το να αποκαλυφθούμε, από τις υπερβολές των παιδιών που δεν μπορούσαν να τιθασευτούν».

«Δεν είμαι καθόλου επικίνδυνη», παρενέβη η Ρένεσμι. Άκουσα την ψιλή, καθαρή φωνή της με καινούρια αντία, καθώς φανταζόμουν πώς ακουγόταν στους άλλους. «Δεν έχω κάνει ποτέ κακό στον παππού, ούτε στη Σου, ούτε στον Μπίλι. Αγαπώ τους ανθρώπους. Και τους ανθρώπους που είναι

σαν λύκοι, όπως ο Τζέικ μου». Άφησε το χέρι του Έντουαρντ για να τεντωθεί προς τα πίσω και να χτυπήσει χαϊδευτικά το μπράτσο του Τζέικομπ.

Η Τάνια και η Κέιτ αντάλλαξαν μια γρήγορη ματιά.

«Αν η Αίρινα δεν είχε έρθει τόσο σύντομα», είπε αναλογιζόμενος ο Έντουαρντ, «θα τα είχαμε αποφύγει όλα αυτά. Η Ρένεσμι μεγαλώνει με ένα ρυθμό χωρίς προηγούμενο. Μέχρι να τελειώσει ο μήνας, θα έχει κερδίσει μισό χρόνο ακόμα ανάπτυξης».

«Λοιπόν, αυτό είναι κάτι που σίγουρα μπορούμε να καταθέσουμε ως μάρτυρες», είπε η Κάρμεν με αποφασιστικό τόνο. «Θα μπορέσουμε να ορκιστούμε ότι την έχουμε δει να μεγαλώνει οι ίδιοι. Πώς θα μπορούσαν οι Βολτούρι να αγνοήσουν τέτοια στοιχεία;»

Ο Ελεαζάρ ψέλλισε: «Πώς, πράγματι;» αλλά δε σήκωσε το βλέμμα και συνέχισε να πηγαίνει πέρα-δώθε σαν να μην πρόσεχε καθόλου.

«Ναι, μπορούμε να το καταθέσουμε αυτό ως μάρτυρες για σας», είπε η Τάνια. «Σίγουρα αυτό τουλάχιστον το μπορούμε. Θα σκεφτούμε και τι άλλο μπορούμε να κάνουμε».

«Τάνια», διαμαρτυρήθηκε ο Έντουαρντ, ακούγοντας περισσότερο στις σκέψεις της απ' όσα υπήρχαν στα λόγια της, «δεν περιμένουμε να πολεμήσετε μαζί μας».

«Αν οι Βολτούρι δε σταματήσουν για να ακούσουν τη μαρτυρία μας, δεν μπορούμε απλώς να κάτσουμε στην άκρη», επέμεινε η Τάνια. «Φυσικά, θα έπρεπε να μιλάω καλύτερα μόνο για τον εαυτό μου».

Η Κέιτ ξεφύσηξε. «Στ' αλήθεια αμφιβάλλεις τόσο πολύ για μένα, αδερφούλα;»

Η Τάνια της χαμογέλασε πλατιά. «Είναι μια αποστολή αυτοκτονίας, στο κάτω-κάτω».

Η Κέιτ της ανταπόδωσε ένα πλατύ χαμόγελο και μετά ανα-
σήκωσε τους ώμους ατάραχη. «Είμαι μέσα».

«Κι εγώ, επίσης, θα κάνω ότι μπορώ για να προστατέψω το παιδί», συμφώνησε η Κάρμεν. Τότε, σαν να μην μπορούσε να αντισταθεί, άπλωσε τα χέρια της προς τη Ρένεσμι. «Μπορώ να σε κρατήσω, *μπεμπέ λίντα**»

Η Ρένεσμι τέντωσε τα χέρια της με ενθουσιασμό προς την Κάρμεν, γεμάτη χαρά για την καινούρια της φίλη. Η Κάρμεν την αγκάλιασε σφιχτά ψιθυρίζοντάς της στα ισπανικά.

Ήταν όπως και με τον Τσάρλι, και πριν απ' αυτό με όλους τους Κάλεν. Η Ρένεσμι ήταν ακαταμάχητη. Τι είχε που τραβούσε τους πάντες, που τους έκανε όλους πρόθυμους ακόμα και να αφιερώσουν τη ζωή τους για να την υπερασπιστούν;

Για μια στιγμή σκέφτηκα ότι ίσως αυτό που προσπαθούσαμε να ήταν δυνατό. Ίσως η Ρένεσμι να μπορούσε να καταφέρει το ακατόρθωτο και να κερδίσει τους εχθρούς μας, όπως είχε κάνει με τους φίλους μας.

Και μετά θυμήθηκα ότι η Άλις μας είχε αφήσει, και η ελπίδα μου έσβησε τόσο γρήγορα όσο είχε γεννηθεί.

* άμωφο μωράκι (ισπανικά) (σ.τ.μ.)

31. ΧΑΡΙΣΜΑΤΙΚΗ

«Τι ρόλο παίζουν οι λυκάνθρωποι σε όλα αυτά;» ρώτησε τότε η Τάνια, ρίχνοντας μια ματιά στον Τζέικομπ.

Ο Τζέικομπ μίλησε πριν προλάβει να απαντήσει ο Έντουαρντ. «Αν οι Βολτούρι δε σταματήσουν για να ακούσουν σχετικά με τη Νέσι, θέλω να πω τη Ρένεσμι», διόρθωσε τον εαυτό του, καθώς θυμήθηκε ότι η Τάνια δεν μπορούσε να καταλάβει το ανόητο χαιδευτικό του, «θα τους σταματήσουμε *εμείς*».

«Πολύ γενναίο, μικρέ, αλλά αυτό θα ήταν αδύνατο και για πιο έμπειρους πολεμιστές απ' ό,τι εσείς».

«Δεν ξέρετε τι μπορούμε να κάνουμε».

Η Τάνια ανασήκωσε τους ώμους. «Δική σας είναι η ζωή, φυσικά, για να την ξοδέψετε όπως θέλετε».

Τα μάτια του Τζέικομπ τρεμόπαιζαν προς τη Ρένεσμι – ακόμα στην αγκαλιά της Κάρμεν, με την Κέιτ να τις τριγυρίζει – και ήταν εύκολο να διαβάσει κανείς τη λαχτάρα μέσα τους.

«Είναι ξεχωριστή αυτή η μικρούλα», είπε αναλογιζόμενη η Τάνια. «Δύσκολο να της αντισταθείς».

«Πολύ χαρισματική οικογένεια», μουρμούρισε ο Ελεαζάρ,

καθώς περπατούσε πέρα-δώθε. Ο ρυθμός του αυξανόταν· πήγαινε σαν αστραπή από την πόρτα στην Κάρμεν και πάλι πίσω κάθε δευτερόλεπτο. «Ένας βρικόλακας που διαβάζει σκέψεις για πατέρας, μια ασπίδα για μητέρα, και μετά όποια κι αν είναι η μαγική ικανότητα που έχει αυτό το εξαιρετικό παιδί με την οποία μας έχει σαγηνέψει. Αναρωτιέμαι αν υπάρχει κάποιον όνομα γι' αυτό που κάνει ή αν είναι κανόνας για ένα υβριδικό βρικόλακα. Λες και θα μπορούσε ποτέ κάτι τέτοιο να θεωρηθεί φυσιολογικό! Ένας υβριδικός βρικόλακας, πράγματι!»

«Με συγχωρείς», είπε ο Έντουαρντ με σαστισμένη φωνή. Άπλωσε το χέρι του και έπιασε τον Ελεαζάρ από τον ώμο, καθώς ήταν έτοιμος να γυρίσει προς την πόρτα. «Πώς αποκάλεσες μόλις τη γυναίκα μου;»

Ο Ελεαζάρ κοίταζε τον Έντουαρντ με περιέργεια, ξεχνώντας για την ώρα το μανιώδες πέρα-δώθε. «Ασπίδα, νομίζω. Με εμποδίζει κι εμένα αυτή τη στιγμή, έτσι δεν μπορώ να είμαι σίγουρος.»

Κοίταξα τον Ελεαζάρ επίμονα, με τα φρύδια μου να σμίγουν από τη σύγχυση. Ασπίδα; Τι εννοούσε ότι τον εμποδίζει; Στεκόμουν ακριβώς δίπλα του, χωρίς να έχω καμία αμυντική στάση.

«Ασπίδα;» επανέλαβε ο Έντουαρντ σαστισμένος.

«Έλα τώρα, Έντουαρντ! Αν δεν μπορώ εγώ να τη διαβάσω, αμφιβάλω αν μπορείς κι εσύ. Ακούς τις σκέψεις της τώρα;» ρώτησε ο Ελεαζάρ.

«Όχι», μουρμούρισε ο Έντουαρντ. «Αλλά ποτέ δεν μπορούσα να το κάνω αυτό. Ακόμα κι όταν ήταν άνθρωπος.»

«Ποτέ;» είπε ο Ελεαζάρ ανοιγοκλείνοντας τα μάτια. «Ενδιαφέρον. Αυτό αποτελεί ένδειξη για κάποιο ισχυρό κρυφό χάρισμα, αν εκδηλώνονταν τόσο καθαρά ακόμα και πριν από τη μεταμόρφωση. Δεν μπορώ να βρω τρόπο να διαπεράσω την ασπίδα της, ώστε να το νιώσω σε ολόκληρο το μέγεθός του. Ωστόσο πρέπει να είναι ακόμα ανώριμη – είναι μόνο με-

ρικών μηνών». Το βλέμμα που έριξε στον Έντουαρντ τώρα ήταν σχεδόν εξουθενωμένο. «Και προφανώς δεν έχει καμία επίγνωση αυτού που κάνει. Είναι εντελώς ασυναίσθητο. Ειρωνεία. Ο Άρο με έστειλε σε ολόκληρο τον κόσμο για να ψάξω τέτοιες ανωμαλίες, κι εσύ απλά πέφτεις τυχαία πάνω σε μια τέτοια και δε συνειδητοποιείς καν τι έχεις». Ο Ελεαζάρ κούνησε το κεφάλι του δύσπιστα.

Εγώ συνοφρνώθηκα. «Τι είναι αυτά που λες; Πώς μπορεί να είμαι ασπίδα; Τι σημαίνει αυτό;» Η μόνη εικόνα που μου ερχόταν στο νου ήταν μια μεσαιωνική πανοπλία.

Ο Ελεαζάρ έγερσε το κεφάλι του στο πλάι, καθώς με περιεργαζόταν. «Υποθέτω ότι ήμασταν υπερβολικά τυπικοί πάνω σ' αυτό στη φρουρά. Στην πραγματικότητα, η κατηγοριοποίηση των χαρισμάτων είναι μια υποκειμενική, τυχαία δουλειά· κάθε χάρισμα είναι μοναδικό, ποτέ ακριβώς το ίδιο πράγμα δυο φορές. Αλλά εσένα, Μπέλλα, είναι αρκετά εύκολο να σε τοποθετήσω σε μια κατηγορία. Τα χαρίσματα που είναι αμυντικές, που προστατεύουν κάποια πλευρά του φορέα τους, πάντα ονομάζονται ασπίδες. Έχεις ποτέ δοκιμάσει τις ικανότητές σου; Έχεις εμποδίσει κανέναν εκτός από εμένα και το σύντροφό σου;»

Χρειάστηκα μερικά δευτερόλεπτα, παρά το πόσο γρήγορα δούλευε ο καινούριος μου εγκέφαλος, για να οργανώσω την απάντησή μου.

«Λειτουργεί μόνο με συγκεκριμένα πράγματα», του είπα. «Το κεφάλι μου είναι κάπως... προσωπικό. Αλλά αυτό δεν εμποδίζει τον Τζάσπερ να αλλάξει τη διάθεσή μου, ούτε την Άλις να βλέπει το μέλλον μου.»

«Καθαρά πνευματική άμυνα». Ο Ελεαζάρ έγνεψε στον εαυτό του. «Περιορισμένη, αλλά ισχυρή.»

«Ο Άρο δεν μπορούσε να την ακούσει», παρενέβη ο Έντουαρντ. «Αν και ήταν άνθρωπος, όταν συναντήθηκαν.»

Τα μάτια του Ελεαζάρ γούρλωσαν.

«Η Τζέιν προσπάθησε να μου κάνει κακό, αλλά δεν μπορούσε», είπα εγώ. «Ο Έντουαρντ πιστεύει ότι ο Ντιμίτρι δεν μπορεί να με βρει, κι ότι ούτε κι ο Άλεκ μπορεί να με πειράξει. Αυτό είναι καλό;»

Ο Ελεαζάρ έγνεψε ακόμα με το στόμα του να χάσκει. «Αρκετά».

«Ασπίδα!» είπε ο Έντουαρντ, με βαθιά ικανοποίηση να διαποτίζει τον τόνο του. «Δεν το είχα σκεφτεί ποτέ έτσι. Η μοναδική που έχω συναντήσει ποτέ ήταν η Ρενάτα, κι αυτό που έκανε εκείνη ήταν τόσο διαφορετικό».

Ο Ελεαζάρ είχε ξαναβρεί τον εαυτό του ελαφρώς. «Ναι, κανένα χάρισμα δεν εκδηλώνεται με ακριβώς τον ίδιο τρόπο, επειδή κανένας ποτέ δε σκέφτεται με ακριβώς τον ίδιο τρόπο».

«Ποια είναι η Ρενάτα; Τι κάνει;» ρώτησα. Η Ρένεσμι έδειξε κι αυτή ενδιαφέρον, σκύβοντας μακριά από την Κάρμεν, ώστε να μπορεί να δει γύρω από την Κέιτ.

«Η Ρενάτα είναι η προσωπική σωματοφύλακας του Άρο», μου είπε ο Ελεαζάρ. «Ένα πολύ πρακτικό είδος ασπίδας και πολύ ισχυρό».

Θυμόμουν αμυδρά ένα μικρό πλήθος βρικόλακων που περιτριγύριζαν τον Άρο στο μακάβριο πύργο του, κάποιοι αρσενικοί, κάποιοι θηλυκοί. Δε θυμόμουν τα πρόσωπα των γυναικών στη δυσάρεστη, τρομακτική ανάμνηση. Η μια απ' αυτούς θα πρέπει να ήταν η Ρενάτα.

«Αναρωτιέμαι...» συλλογίστηκε ο Ελεαζάρ. «Βλέπεις, η Ρενάτα είναι μια ισχυρή ασπίδα ενάντια σε κάποια σωματική επίθεση. Αν κάποιος την πλησιάσει –ή τον Άρο, αφού είναι πάντα δίπλα του σε μια εχθρική κατάσταση– καταλήγει να... εκτρέπεται. Υπάρχει μια δύναμη γύρω της που απωθεί, αν και είναι σχεδόν ανεπαίσθητη. Απλώς καταλήγεις να πηγαίνεις σε διαφορετική κατεύθυνση από εκεί όπου σκόπευες να πας, με μια μπερδεμένη ανάμνηση για το λόγο για τον οποίο ήθελες

να πας καταρχάς σ' αυτό το άλλο μέρος. Μπορεί να προβάλλει την ασπίδα της αρκετά μέτρα μακριά από τον εαυτό της. Επίσης προστατεύει και τον Κάιο και τον Μάρκο, όταν βρίσκονται σε ανάγκη, αλλά η προτεραιότητά της είναι ο Άρο.

»Ωστόσο, αυτό που κάνει δεν είναι στην πραγματικότητα σωματικό. Όπως και η συντριπτική πλειοψηφία των χαρισμάτων μας, λαμβάνει χώρα μέσα στο μυαλό. Αν προσπαθούσε να κρατήσει εσένα πίσω, αναρωτιέμαι ποια θα κέρδιζε;» Κούνησε το κεφάλι του. «Δεν έχω ακούσει ποτέ ξανά τα χαρίσματα του Άρο και της Τζέιν να ανατρέπονται».

«Μαμάκα, είσαι ξεχωριστή», μου είπε η Ρένεσμι χωρίς καμία έκπληξη, σαν να σχολίαζε το χρώμα των ματιών μου.

Ένωθα αποπροσανατολισμένη. Δεν ήξερα ήδη το χάριμά μου; Είχα τη σούπερ αυτοσυγκράτησή μου που μου είχε επιτρέψει να πηδήξω εντελώς το φρικιαστικό χρόνο του νεογέννητου βρικόλακα. Οι βρικόλακες είχαν το πολύ μια επιπλέον ικανότητα, έτσι δεν ήταν;

Ή μήπως ο Έντουαρντ είχε δίκιο στην αρχή; Πριν να προτείνει ο Κάρλαϊλ ότι η αυτοσυγκράτησή μου θα μπορούσε να είναι κάτι υπερφυσικό, ο Έντουαρντ πίστευε ότι ήταν απλώς προϊόν καλής προετοιμασίας –συγκέντρωση και αντιμετώπιση, είχε διακηρύξει.

Ποιος από τους δυο είχε δίκιο; Υπήρχαν κι άλλα πράγματα που μπορούσα να κάνω; Ένα όνομα και μια κατηγορία γι' αυτό που ήμουν;

«Μπορείς να κάνεις προβολή;» ρώτησε η Κέιτ με ενδιαφέρον.

«Προβολή;» ρώτησα.

«Να το σπρώξεις έξω από τον εαυτό σου», εξήγησε η Κέιτ.

«Να προστατεύσεις κάτι εκτός από τον εαυτό σου».

«Δεν ξέρω. Δεν έχω δοκιμάσει ποτέ. Δεν ήξερα ότι θα έπρεπε να το κάνω αυτό».

«Α, ίσως και να μην μπορείς», είπε γρήγορα η Κέιτ. «Ένας

Θεός ξέρει ότι εγώ προσπαθώ εδώ και αιώνες και το καλύτερο που μπορώ να κάνω είναι να περνάω ένα κύμα ρεύματος πάνω από το δέρμα μου».

«Η Κέιτ έχει ένα επιθετικό ταλέντο», είπε ο Έντουαρντ.
«Περίπου σαν την Τζέιν».

Τραβήχτηκα αυτομάτως μακριά από την Κέιτ, κι εκείνη γέλασε.

«Δεν το χρησιμοποιώ σαδιστικά», με διαβεβαίωσε.
«Απλώς είναι κάτι που αποδεικνύεται βολικό την ώρα της μάχης».

Αρχίζα να συνειδητοποιώ τα λόγια της Κέιτ, κάνοντας συνειρμούς στο μυαλό μου. Να προστατεύεις κάτι εκτός από τον εαυτό σου, είχε πει. Λες και υπήρχε κάποιος τρόπος να συμπεριλάβω κι άλλο άτομο μέσα στο παράξενο, ιδιότροπο, σιωπηλό κεφάλι μου.

Θυμήθηκα τον Έντουαρντ μαζεμένο στις αρχαίες πέτρες του πυργίσκου του κάστρου των Βολτούρι. Αν κι αυτή ήταν μια ανθρώπινη ανάμνηση, ήταν πιο δυνατή, πιο οδυνηρή από τις περισσότερες άλλες –σαν να είχε εντυπωθεί στους ιστούς του εγκεφάλου μου.

Κι αν μπορούσα να το εμποδίσω αυτό να συμβεί ξανά; Κι αν μπορούσα να τον προστατεύσω; Να προστατέψω τη Ρένεσμι; Κι αν υπήρχε έστω και το πιο αμυδρό ίχνος πιθανότητας να μπορούσα να προστατέψω κι αυτούς;

«Πρέπει να με μάθεις τι να κάνω!» επέμεινα, αρπάζοντας το μπράτσο της Κέιτ ασυναίσθητα. «Πρέπει να μου δείξεις πώς!»

Η Κέιτ έκανε ένα μορφασμό στο σφίξιμό μου. «Μπορεί –αν σταματήσεις να προσπαθείς να μου σπάσεις το κόκαλο του πήχη μου».

«Ωπ! Συγγνώμη!»

«Είσαι ασπίδα, σίγουρα», είπε η Κέιτ. «Αυτή η κίνηση έπρεπε κανονικά να σου είχε τινάξει το χέρι μακριά. Δεν ένιω-

σες τίποτα μόλις τώρα;»

«Αυτό δεν ήταν πραγματικά απαραίτητο, Κέιτ. Δε σκόπευε να σου κάνει κανένα κακό», μουρμούρισε ο Έντουαρντ χαμηλόφωνα. Καμιά από τις δυο μας δεν του έδωσε σημασία.

«Όχι, δεν ένιωσα τίποτα. Έκανες αυτό το πράγμα που κάνεις με το ηλεκτρικό ρεύμα;»

«Ναι. Χμμ. Δεν έχω γνωρίσει ποτέ κανέναν που να μην μπορεί να το νιώσει, αθάνατο ή μη».

«Είπες ότι εσύ κάνεις προβολή; Πάνω στο δέρμα σου;»

Η Κέιτ έγνεψε. «Παλιά ήταν μόνο στις παλάμες μου. Όπως ο Άρο».

«Η η Ρένεσμι», παρενέβη ο Έντουαρντ.

«Μα μετά από πολλή εξάσκηση, μπορώ και διαχέω το ρεύμα σε όλο μου το σώμα. Είναι καλός τρόπος άμυνας. Οποιοσδήποτε προσπαθήσει να με αγγίξει πέφτει σαν να του έχουν κάνει ηλεκτροσόκ. Αυτό τον ρίχνει μόνο για ένα δευτερόλεπτο, αλλά αυτό φτάνει και με το παραπάνω».

Μισοάκουγα την Κέιτ, καθώς οι σκέψεις μου έτρεχαν γύρω από την ιδέα ότι μπορεί να κατάφερα να προστατεύσω τη μικρή μου οικογένεια, αν μπορούσα απλώς να μάθω αρκετά γρήγορα. Ευχόμουν διακαώς να ήμουν καλή και σ' αυτή την προβολή, όπως ήμουν με κάποιον τρόπο μυστηριωδώς καλή σε όλες τις άλλες πλευρές της ζωής ενός βρικόλακα. Η ανθρώπινη ζωή μου δε με είχε προετοιμάσει για πράγματα που μου ήταν φυσικά, και δεν μπορούσα να κάνω τον εαυτό μου να βασιστεί στην πίστη ότι αυτή η φυσική κλίση θα διαρκούσε.

Ένιωθα σαν να μην είχα θελήσει ποτέ κάτι τόσο πολύ πριν απ' αυτό: να μπορέσω να προστατεύσω αυτά που αγαπούσα.

Επειδή ήμουν τόσο απορροφημένη, δεν πρόσεξα τη σιωπηλή ανταλλαγή ανάμεσα στον Έντουαρντ και τον Ελεαζάρ, μέχρι που έγινε προφορική συνομιλία.

«Μπορείς, όμως, να σκεφτείς καμιά εξαίρεση;» ρώτησε ο Έντουαρντ.

Κοίταξα προς το μέρος του για να καταλάβω το νόημα του σχολίου του και συνειδητοποίησα ότι όλοι οι άλλοι ήδη κοίταζαν τους δυο άντρες. Ήταν γεμμένοι ο ένας προς τον άλλο γεμάτοι προσήλωση, ενώ η έκφραση του Έντουαρντ ήταν σφιγμένη από την καχυποψία, του Ελεαζάρ, από την άλλη μεριά, δυστυχισμένη και απρόθυμη.

«Δε θέλω να τους σκέφτομαι με αυτό τον τρόπο», είπε ο Ελεαζάρ μέσα από τα δόντια του. Λιφνιδιάστηκα από την ξαφνική αλλαγή στην ατμόσφαιρα.

«Αν έχεις δίκιο –», πήγε πάλι να πει ο Ελεαζάρ.

Ο Έντουαρντ τον διέκοψε. «Η σκέψη ήταν δική σου, όχι δική μου».

«Αν εγώ έχω δίκιο... δεν μπορώ καν να συλλάβω τι θα σημαίνει αυτό. Θα άλλαζε τα πάντα για τον κόσμο που έχουμε φτιάξει. Θα άλλαζε το νόημα της ζωής μου. Αυτού του οποίου ήμουν μέρος».

«Οι προθέσεις σου ήταν πάντα οι καλύτερες, Ελεαζάρ».

«Αυτό θα είχε καμία σημασία; Τι έχω κάνει; Πόσες ζωές...»

Η Τάνια ακούμπησε το χέρι της στον ώμο του Ελεαζάρ σε μια παρηγορητική χειρονομία. «Τι έχουμε χάσει, φίλε μου; Θέλω να ξέρω για να μπορώ να διαφωνήσω μ' αυτές τις σκέψεις. Δεν έχεις κάνει ποτέ τίποτα κακό για να επικρίνεις τον εαυτό σου έτσι».

«Ω, δεν έχω;» μουρμούρισε ο Ελεαζάρ. Μετά ανασήκωσε τους ώμους για να ελευθερωθεί από το χέρι της κι άρχισε πάλι να πηγαίνει πέρα-δώθε, πιο γρήγορα απ' ό,τι ποτέ πριν.

Η Τάνια τον παρακολούθησε για μισό δευτερόλεπτο και μετά επικεντρώθηκε στον Έντουαρντ. «Εξήγησε».

Ο Έντουαρντ έγνεψε, με τα γεμάτα ένταση μάτια του να ακολουθούν τον Ελεαζάρ, όσο μιλούσε. «Προσπαθούσε να καταλάβει γιατί θα έρχονταν να μας τιμωρήσουν τόσο πολλοί από τους Βολτούρι. Δεν είναι αυτός ο τρόπος που ενεργούν.

Σίγουρα, είμαστε η μεγαλύτερη ώριμη οικογένεια που είχαν ποτέ να αντιμετωπίσουν, αλλά στο παρελθόν άλλες οικογένειες ενώθηκαν μεταξύ τους για να προστατευθούν και δεν αποτέλεσαν ποτέ μεγάλη πρόκληση παρά τον αριθμό τους. Εμείς έχουμε πιο στενούς δεσμούς, κι αυτός είναι ένας παράγοντας, αλλά όχι τεράστιος.

»Θυμόταν άλλες φορές που τιμωρήθηκαν οικογένειες, για το ένα ή το άλλο πράγμα, και του ήρθε στο νου κάποιο μοτίβο. Ήταν ένα μοτίβο που δε θα είχαν προσέξει ποτέ τα υπόλοιπα μέλη της φρουράς, εφόσον ο Ελεαζάρ ήταν αυτός που έδινε τις συναφείς πληροφορίες προσωπικά στον Άρο. Ένα μοτίβο που επαναλαμβανόταν μια φορά στα εκατό χρόνια περίπου».

«Ποιο ήταν αυτό το μοτίβο;» ρώτησε η Κάρμεν, παρακολουθώντας τον Ελεαζάρ, όπως έκανε κι ο Έντουαρντ.

«Ο Άρο δεν παίρνει συχνά μέρος προσωπικά σε μια αποστολή τιμωρίας», είπε ο Έντουαρντ. «Αλλά στο παρελθόν, όταν ο Άρο ήθελε κάτι ιδιαιτέρως, δεν περνούσε ποτέ πολύς καιρός, μέχρι να εμφανιστούν στοιχεία που αποδείκνυαν ότι τούτη ή εκείνη η οικογένεια είχε διαπράξει κάποιο ασυγχώρητο έγκλημα. Οι αρχαίοι αποφάσιζαν να συνοδεύσουν τη φρουρά για να τη δουν να απονέμει δικαιοσύνη. Και μετά, μόλις η οικογένεια είχε σχεδόν καταστραφεί, ο Άρο έδινε χάρη σε ένα μέλος του οποίου οι σκέψεις, ισχυριζόταν, ήταν εξαιρετικά μετανιωμένες. Πάντα, αποδεικνυόταν ότι αυτός ο βρικόλακας είχε το χάρισμα που θαύμαζε ο Άρο. Πάντα, σ' αυτό το άτομο δινόταν μια θέση στη φρουρά. Η φρουρά κέρδιζε το χαρισματικό βρικόλακα γρήγορα, καθώς ήταν πάντα τόσο ευγνώμων για την τιμή. Δεν υπήρχε καμία εξαίρεση».

«Πρέπει να είναι μεθυστικό το γεγονός ότι σε διαλέγουν», υπαινίχθηκε η Κέιτ.

«Χα!» γρύλισε ο Ελεαζάρ, ακόμα πηγαίνοντας πέρα-δώθε.

«Υπάρχει κάποιος βρικόλακας μέσα στη φρουρά», είπε ο

Έντουαρντ, εξηγώντας τη θυμωμένη αντίδραση του Ελεαζάρ. «Λέγεται Τσέλσι. Έχει επιρροή πάνω στους συναισθηματικούς δεσμούς ανάμεσα στους ανθρώπους. Μπορεί και να χαλαρώσει και να κάνει πιο ισχυρούς αυτούς τους δεσμούς. Μπορεί να κάνει κάποιον να νιώσει δεμένος με τους Βολτούρι, να θέλει να ανήκει, να θέλει να τους ευχαριστήσει...»

Ο Ελεαζάρ σταμάτησε απότομα. «Όλοι καταλαβαίναμε γιατί η Τσέλσι ήταν σημαντική. Σε μια μάχη, αν μπορούσαμε να διασπάσουμε τις οικογένειες που ήταν σύμμαχοι, μπορούσαμε να τις νικήσουμε πολύ πιο εύκολα. Αν μπορούσαμε να αποστασιοποιήσουμε συναισθηματικά τα αθώα μέλη μιας οικογένειας από τα ένοχα, μπορούσε να αποδοθεί δικαιοσύνη χωρίς περιττή ωμότητα –οι ένοχοι μπορούσαν να τιμωρηθούν χωρίς εμπόδιο, και οι αθώοι μπορούσαν να γλιτώσουν. Αλλιώς, ήταν αδύνατο να εμποδίσουμε την οικογένεια να πολεμήσει σαν σύνολο. Έτσι η Τσέλσι έσπαζε τους δεσμούς που τους ένωναν. Εμένα μου φαινόταν μεγάλη καλοσύνη, απόδειξη της ευσπλαχνίας του Άρο. Υποπετούμεν ότι η Τσέλσι κρατούσε τη δική μας ομάδα πιο σφιχτά δεμένη, αλλά κι αυτό ήταν καλό. Μας έκανε πιο αποτελεσματικούς. Μας βοηθούσε να συνυπάρχουμε πιο εύκολα».

Αυτό ξεκαθάριζε παλιές αναμνήσεις για 'μένα. Δε μου φαινόταν λογικός παλιά ο τρόπος με τον οποίο η φρουρά υπάκουε στους αφέντες της με τόση προθυμία, με αφοσίωση που ταιριάζει σχεδόν σε αγαπημένους.

«Πόσο ισχυρό είναι το χάρισμά της;» ρώτησε η Τάνια με κάποια δηκτικότητα στη φωνή της. Το βλέμμα της πέρασε γρήγορα από κάθε μέλος της οικογένειάς της.

Ο Ελεαζάρ ανασήκωσε τους ώμους. «Εγώ κατάφερα να φύγω με την Κάρμεν». Και μετά κούνησε το κεφάλι του. «Αλλά οτιδήποτε πιο αδύναμο από το δεσμό ανάμεσα σε συντρόφους κινδυνεύει. Σε μια φυσιολογική σύναξη, τουλάχιστον. Αυτοί, όμως, είναι πιο αδύναμοι δεσμοί από αυτούς που

έχουμε στην οικογένειά μας. Το γεγονός ότι απέχουμε από το ανθρώπινο αίμα μας κάνει πιο πολιτισμένους –μας επιτρέπει να δημιουργούμε αληθινούς δεσμούς αγάπης. Αμφιβάλλω ότι θα μπορούσε να σπάσει τους δικούς μας δεσμούς, Τάνια».

Η Τάνια έγνεψε, δείχνοντας καθισχυρασμένη, ενώ ο Ελεαζάρ συνέχιζε την ανάλυσή του.

«Θα μπορούσα να σκεφτώ μονάχα ότι ο λόγος που ο Άρο αποφάσισε να έρθει ο ίδιος, να φέρει τόσοσους πολλούς μαζί του, είναι επειδή ο στόχος του δεν είναι η τιμωρία, αλλά η κατάκτηση», είπε ο Ελεαζάρ. «Πρέπει να είναι παρών, για να ελέγχει την κατάσταση. Αλλά χρειάζεται ολόκληρη τη φρουρά για προστασία από μια τόσο μεγάλη, τόσο χαρισματική οικογένεια. Από την άλλη μεριά, έτσι μένουν οι άλλοι αρχαίοι απροστάτευτοι στη Βολτέρα. Υπερβολικά ρισκοκίνδυνο –κάποιος μπορεί να προσπαθήσει να το εκμεταλλευτεί. Έτσι έρχονται όλοι μαζί. Πώς αλλιώς θα μπορούσε να είναι σίγουρος ότι θα περισώσει τα χαρίσματα που θέλει; Πρέπει να τα θέλει πάρα πολύ», συλλογίστηκε ο Ελεαζάρ.

Η φωνή του Έντουαρντ ήταν χαμηλή σαν ανάσα. «Από αυτά που είδα από τις σκέψεις του την περασμένη άνοιξη, ο Άρο δεν έχει θελήσει ποτέ τίποτα περισσότερο απ' όσο θέλει την Άλις».

Ένωσα το στόμα μου να μένει ανοιχτό, καθώς θυμήθηκα τις εφιαλτικές εικόνες που είχα φανταστεί πριν τόσο καιρό: ο Έντουαρντ κι η Άλις με μαύρους μανδύες και κατακόκκινα μάτια, με πρόσωπα ψυχρά και απόμακρα, καθώς στέκονταν κοντά σαν σκιές, με τα χέρια του Άρο πάνω στα δικά τους... Μήπως η Άλις το είχε δει αυτό πιο πρόσφατα; Μήπως είχε δει την Τσέλσι να προσπαθεί να της κλέψει την αγάπη της για 'μας, να τη δέσει με τον Άρο και τον Κάιο και τον Μάρκο;

«Γι' αυτό έφυγε η Άλις;» ρώτησα, με τη φωνή μου να σπάει λέγοντας το όνομά της.

Ο Έντουαρντ ακούμπησε το χέρι του στο μάγουλό μου.

«Νομίζω πως αυτός πρέπει να ήταν ο λόγος. Για να εμποδίσει τον Άρο να αποκτήσει τα πράγματα που θέλει πιο πολύ. Για να κρατήσει τη δύναμη της μακριά από τα χέρια του».

Άκουσα την Τάνια και την Κέιτ να μουρμουρίζουν με ενοχλημένες φωνές και θυμήθηκα ότι δεν ήξεραν για την Άλις.

«Σε θέλει κι εσένα», ψιθύρισα.

Ο Έντουαρντ σήκωσε τους ώμους, με πρόσωπο ξαφνικά κάπως υπερβολικά ψύχραιμο. «Όχι τόσο πολύ. Εγώ δεν μπορώ να του δώσω στην πραγματικότητα κάτι που να μην έχει ήδη. Και φυσικά που να εξαρτάται από το να βρει κάποιον τρόπο να με αναγκάσει να κάνω αυτό που θέλει. Με ξέρει, και ξέρει πόσο απίθανο είναι αυτό». Σήκωσε σαρδόνια το ένα του φρύδι.

Ο Ελεαζάρ κατσούφιασε με την αταραξία του Έντουαρντ. «Ξέρει επίσης και τις αδυναμίες σου», επισήμανε ο Ελεαζάρ και μετά κοίταξε εμένα.

«Αυτό δεν είναι κάτι που πρέπει να συζητήσουμε τώρα», είπε γρήγορα ο Έντουαρντ.

Ο Ελεαζάρ αγνόησε τη νύξη και συνέχισε. «Έτσι κι αλλιώς, πιθανότατα θέλει και τη σύντροφό σου. Πρέπει να του είχε εξάψει τον ενδιαφέρον ένα χάρισμα που μπορούσε να τον αφήφα στην ανθρώπινη ενσάρκωσή του».

Ο Έντουαρντ ένιωθε άβολα με το θέμα αυτό. Δε μου άρεσε ούτε κι εμένα. Αν ο Άρο ήθελε να κάνω εγώ κάτι –οτιδήποτε– το μόνο που χρειαζόταν να κάνει ήταν να απειλήσει τον Έντουαρντ, κι εγώ θα υπάκουα. Και αντίστροφα.

Μήπως ο θάνατος ήταν το λιγότερο που έπρεπε να μας προβληματίσει; Μήπως αυτό που έπρεπε να φοβόμαστε ήταν η αιχμαλωσία;

Ο Έντουαρντ άλλαξε θέμα. «Πιστεύω ότι οι Βολτούρι το περίμεναν αυτό –κάποια δικαιολογία. Δεν μπορούσαν να ξέρουν ποια μορφή θα έπαιρνε η δικαιολογία τους, αλλά το σχέδιο υπήρχε ήδη για την ώρα που θα ερχόταν αυτή. Γι' αυτό η

Άλις είδε την απόφασή τους, πριν την πυροδοτήσει η Αϊρίνα. Η απόφαση είχε ήδη παρθεί, περιμένοντας απλώς την επίφαση κάποιας δικαιολογίας».

«Αν οι Βολτούρι εκμεταλλεύονται την εμπιστοσύνη που έχουν εναποθέσει σ' αυτούς όλοι οι θάνατοι...» μουρμούρισε η Κάρμεν.

«Έχει σημασία;» ρώτησε ο Ελεαζάρ. «Ποιος θα το πιστευε; Κι ακόμα κι αν θα μπορούσαν να πειστούν κι άλλοι ότι οι Βολτούρι εκμεταλλεύονται την εξουσία τους, πώς θα μπορούσε αυτό να παίζει ρόλο; Κανένας δεν μπορεί να τους αντισταθεί».

«Αν και μερικοί από 'μας είναι προφανώς αρκετά παλαβοί για να προσπαθήσουν», ψέλλισε η Κέιτ.

Ο Έντουαρντ κούνησε το κεφάλι του. «Εσείς είστε εδώ μόνο ως μάρτυρες, Κέιτ. Όποιος κι αν είναι ο στόχος του Άρο, δε νομίζω πως είναι έτοιμος να αμαυρώσει τη φήμη των Βολτούρι γι' αυτόν. Αν μπορούμε να καταρρίψουμε το επιχείρημά του εναντίον μας, θα αναγκαστεί να φύγει ειρηνικά».

«Φυσικά», μουρμούρισε η Τάνια.

Κανένας δε φαινόταν να έχει πειστεί. Για ορισμένα παρατεταμένα λεπτά, κανένας δεν έλεγε τίποτα.

Τότε άκουσα τον ήχο των λάστιχων που έστριβαν από το οδόστρωμα του αυτοκινητόδρομου στο χωμάτινο δρόμο που οδηγούσε στο σπίτι των Κάλεν.

«Ωχ, να πάρει, ο Τσάρλι», μουρμούρισα. «Ίσως οι Ντενάλι θα μπορούσαν να περάσουν λίγη ώρα επάνω, μέχρι –»

«Όχι», είπε ο Έντουαρντ με απόμακρη φωνή. Τα μάτια του ήταν μακριά, κοιτάζοντας ανέκφραστα την πόρτα. «Δεν είναι ο πατέρας σου». Το βλέμμα του εστίασε πάνω μου. «Η Άλις έστειλε τελικά τον Πίτερ και τη Σάρλοτ. Ωρα να ετοιμαστούμε για τον επόμενο γύρο».

32. ΠΑΡΕΑ

Το τεράστιο σπίτι των Κάλεν ήταν πιο γεμάτο με καλεσμένους απ' ό,τι θα υπέθετε κανείς ότι θα ήταν δυνατόν, ώστε να είναι άνετα. Όλα ήταν εντάξει, μόνο επειδή κανένας από τους επισκέπτες δεν κοιμόταν. Η ώρα των γευμάτων, όμως, ήταν παρακινδυνευμένη. Η παρέα μας συνεργαζόταν όσο το δυνατόν καλύτερα. Έμεναν αρκετά μακριά από το Φορκς και το Λα Πους, κυνηγώντας μόνο έξω από την πολιτεία· ο Έντουαρντ ήταν ευγενικός οικοδεσπότης, δανειζοντας τα αυτοκίνητά του ανάλογα με τις ανάγκες, χωρίς ούτε καν μια γκριμάτσα. Ο συμβιβασμός με έκανε να νιώθω πολύ άβολα, αν και προσπάθησα να πω στον εαυτό μου ότι όλοι τους κυνηγούσαν σε κάποιο μέρος του κόσμου, έτσι κι αλλιώς.

Ο Τζέικομπ ήταν ακόμα πιο αναστατωμένος. Οι λυκάνθρωποι υπήρχαν για να εμποδίζουν την απώλεια ανθρώπινης ζωής, κι εδώ ανεχόμασταν αχαλίνωτους φόνους μόλις έξω από τα όρια της αγέλης. Αλλά υπό αυτές τις συνθήκες, με τη Ρένεσμι σε σοβαρότατο κίνδυνο, κράταγε το στόμα του κλειστό και αγριοκοίταζε το πάτωμα αντί τους βρικόλακες.

Έμεινα έκπληκτη από το πόσο εύκολα αποδέχτηκαν οι φιλοξενούμενοι βρικόλακες τον Τζέικομπ· τα προβλήματα που περίμενε ο Έντουαρντ δεν προέκυψαν ποτέ. Ο Τζέικομπ έμοιαζε λίγο-πολύ αόρατος για εκείνους, όχι ακριβώς άτομο, αλλά όχι ακριβώς και φαγητό. Του συμπεριφέρονταν όπως συμπεριφέρονται στα κατοικίδια των φίλων τους οι άνθρωποι που δεν τρελαίνονται για τα ζώα.

Η Λία, ο Σεθ, ο Κουίλ κι ο Έμπρι είχαν επιφορτιστεί με το καθήκον να τρέχουν με τον Σαμ για την ώρα, κι ο Τζέικομπ με χαρά θα πήγαινε μαζί τους, μόνο που δεν άντεχε να βρίσκεται μακριά από τη Ρένεσμι, και η Ρένεσμι ήταν απασχολημένη με το να γοητεύει την παράξενη ομήγυρη των φίλων του Κάρλαιλ.

Παίξαμε ξανά τη σκηνή της παρουσίασης της Ρένεσμι στην οικογένεια από το Ντενάλι έξι φορές ακόμα. Πρώτα για τον Πίτερ και τη Σάρλοτ, τους οποίους μας είχαν στείλει η Άλις κι ο Τζάσπερ, χωρίς να τους δώσουν καμία εξήγηση απολύτως· όπως οι περισσότεροι που γνώριζαν την Άλις, εμπιστεύτηκαν τις οδηγίες της παρά την έλλειψη πληροφοριών. Η Άλις δεν τους είχε πει τίποτα για την κατεύθυνση προς την οποία πήγαινε αυτή κι ο Τζάσπερ. Δεν τους είχε δώσει καμία υπόσχεση ότι θα τους έβλεπαν ξανά στο μέλλον.

Ούτε ο Πίτερ ούτε η Σάρλοτ είχαν δει ποτέ κανένα θάνατο παιδί. Αν και ήξεραν τον κανόνα, η αρνητική τους αντίδραση δεν ήταν τόσο δυνατή όσο η αρχική των βρικόλακων του Ντενάλι. Η περιέργεια τους είχε οδηγήσει στο να επιτρέψουν την "εξήγηση" της Ρένεσμι. Κι αυτό ήταν. Τώρα ήταν κι αυτοί εξίσου δεσμευμένοι με την οικογένεια της Τάνια ότι θα γίνονταν μάρτυρές μας.

Ο Κάρλαιλ είχε στείλει φίλους από την Ιρλανδία και την Αίγυπτο.

Η Ιρλανδέζικη πατριά έφτασε πρώτη και ήταν εκπληκτικά εύκολο να τους πείσουμε. Η Σιβόν – μια γυναίκα τεράστιας

υπόστασης, της οποίας το γιγαντιαίο σώμα ήταν και όμορφο και μαγευτικό, έτσι όπως κινείτο με απαλούς κυματισμούς –ήταν η αρχηγός, αλλά αυτή και ο σύντροφός της με το σκληρό πρόσωπο, ο Λιάμ, είχαν συνηθίσει εδώ και καιρό να επιστεύονται την κρίση του πιο καινούριου μέλους της οικογένειάς τους. Η μικρή Μάγκι, με τις κόκκινες μπούκλες της που αναπηδούσαν συνέχεια, δεν ήταν σωματικά επιβλητική όπως οι άλλοι δυο, αλλά είχε το χάρισμα να ξέρει πότε της έλεγαν ψέματα, και οι ετυμηγορίες της ποτέ δεν αμφισβητούνταν. Η Μάγκι δήλωσε ότι ο Έντουαρντ έλεγε την αλήθεια, κι έτσι η Σιβόν κι ο Λιάμ αποδέχτηκαν την ιστορία μας εντελώς, πριν καν αγγίξουν τη Ρένεσμι.

Ο Αμούν και οι άλλοι Αιγύπτιοι βρικόλακες ήταν μια άλλη ιστορία. Ακόμα και αφού δύο νεότερα μέλη της οικογένειάς του, ο Μπέντζαμιν και η Τία, είχαν πειστεί από την εξήγηση της Ρένεσμι, ο Αμούν αρνιόταν να την αγγίξει και πρόσταζε την οικογένειά του να φύγουν. Ο Μπέντζαμιν –ένας παραδόξως κεφάτος βρικόλακας που έμοιαζε μετά βίας μεγαλύτερος από αγόρι και φαινόταν και γεμάτος αυτοπεποίθηση και απόλυτα ανέμελος ταντοχρόνως– έπεισε τον Αμούν να μείνει με μερικές διακριτικές απειλές σχετικά με τη διάλυση της συμμαχίας τους. Ο Αμούν έμεινε, αλλά συνέχισε να αρνείται να αγγίξει τη Ρένεσμι και δεν επέτρεπε ούτε και στη σύντροφό του, την Κέμπι, να την αγγίξει. Φαίνονταν να είναι ένα απίθανο τσούρμιο –αν και οι Αιγύπτιοι όλοι έμοιαζαν τόσο πολύ μεταξύ τους, με τα σκούρα μαλλιά τους και την ωχρότητα του δέρματός τους που είχε μια μελαχρινή απόχρωση, που εύκολα θα μπορούσαν να περάσουν για βιολογική οικογένεια. Ο Αμούν ήταν το μεγαλύτερο μέλος και ο ευθαρσής αρχηγός. Η Κέμπι δεν απομακρυνόταν ποτέ από τον Αμούν περισσότερο απ' ό,τι η σκιά του, και δεν την άκουσα ποτέ να λέει ούτε λέξη. Η Τία, η σύντροφος του Μπέντζαμιν, ήταν κι αυτή ήσυχη γυναίκα, αν και όταν μιλούσε, αυτά που έλεγε είχαν μεγάλη

διορατικότητα και βαρύτητα. Και πάλι, ο Μπέντζαμιν ήταν αυτός γύρω από τον οποίο έμοιαζαν να κινούνται όλοι, λες και είχε κάποιον αόρατο μαγνητισμό από τον οποίο εξαρτιόνταν οι άλλοι για την ισορροπία τους. Είδα τον Ελεαζάρ να κοιτάζει το αγόρι με γουρλωμένα μάτια και υπέθεσα ότι ο Μπέντζαμιν είχε κάποιο χάρισμα που τραβούσε τους άλλους.

«Δεν είναι αυτό», μου είπε ο Έντουαρντ, όταν βρεθήκαμε μόνοι εκείνη τη νύχτα. «Το χάρισμά του είναι τόσο μοναδικό που ο Αμούν τρέμει μήπως τον χάσει. Όπως κι εμείς σχεδιάζαμε να κρατήσουμε την ύπαρξη της Ρένεσμι κρυφή από τον Άρο» –αναστέναξε– «ο Αμούν κρατάει τον Μπέντζαμιν μακριά από την προσοχή του Άρο. Ο Αμούν δημιούργησε τον Μπέντζαμιν ξέροντας ότι θα ήταν ξεχωριστός».

«Τι μπορεί να κάνει;»

«Κάτι που ο Ελεαζάρ δεν έχει δει ποτέ. Κάτι που εγώ δεν έχω ακούσει ποτέ. Κάτι που ακόμα και η δική σου ασπίδα δε θα μπορούσε να κάνει τίποτα εναντίον του». Μου έριξε το στραβό του χαμόγελο. «Μπορεί να επηρεάζει τα στοιχεία της φύσης –τη γη, τον αέρα, το νερό και τη φωτιά. Αληθινός έλεγχος της φύσης, καμία ψευδαισθηση του μυαλού. Ο Μπέντζαμιν ακόμα πειραματίζεται με το χάρισμά του, κι ο Αμούν προσπαθεί να τον διαμορφώσει και να τον μετατρέψει σε όπλο. Αλλά βλέπεις πόσο ανεξάρτητος είναι ο Μπέντζαμιν. Δεν μπορεί να χειραγωγηθεί».

«Τον συμπαθείς», συμπέρανα από τον τόνο της φωνής του.

«Έχει μια πολύ ξεκάθαρη αίσθηση του σωστού και του λάθους. Μου αρέσει η στάση του».

Η στάση του Αμούν ήταν μια άλλη ιστορία, κι αυτός κι η Κέμπι ήταν πολύ μοναχικοί, αν και ο Μπέντζαμιν κι η Τία κόντευαν να γίνουν πιστοί φίλοι με τις οικογένειες και από το Ντενάλι και από την Ιρλανδία. Ελπίζαμε ότι η επιστροφή του Κάρλαϊλ θα χαλάρωνε την ένταση που υπήρχε ακόμα με τον

Αμούν.

Ο Έμετ κι η Ρόουζ έστειλαν άτομα –όποιους νομάδες φίλους του Κάρλαϊλ μπόρεσαν να εντοπίσουν.

Ο Γκάρετ ήρθε πρώτος –ένας ψηλός, αδύνατος βρικόλακας με ενθουσιώδη ρουμπινί μάτια και μακριά μαλλιά στο χρώμα της άμμου που τα είχε δεμένα πίσω με ένα δερμάτινο λουράκι– και ήταν προφανές αμέσως ότι ήταν τύπος της περιπέτειας. Φανταζόμουν ότι θα μπορούσαμε να του είχαμε δώσει οποιαδήποτε πρόκληση κι εκείνος θα δεχόταν, μόνο και μόνο για να δοκιμάσει τον εαυτό του. Ταίριαζε γρήγορα με τις αδερφές από το Ντενάλι, ρωτώντας ατελείωτες ερωτήσεις για τον ασυνήθιστο τρόπο ζωής τους. Αναρωτήθηκα αν η χορτοφαγία ήταν άλλη μια πρόκληση που θα δοκίμαζε, μόνο και μόνο για να δει αν μπορούσε να το κάνει.

Ήρθαν επίσης η Μάιρη με τον Ράνταλ –ήδη φίλοι, αν και δεν ταξίδευαν μαζί. Άκουσαν την ιστορία της Ρένεσμι κι έμειναν για να παραστούν ως μάρτυρες, όπως και οι άλλοι. Σαν τους βρικόλακες του Ντενάλι, σκέφτονταν τι θα έκαναν αν οι Βολτούρι δε σταματούσαν για εξηγήσεις. Και οι τρεις νομάδες έπαιζαν με την ιδέα να μείνουν.

Φυσικά, ο Τζέικομπ γινόταν όλο και πιο κακότροπος με κάθε καινούρια προσθήκη. Κρατούσε την απόστασή του όταν μπορούσε, κι όταν δεν μπορούσε, γκρίνιαζε στη Ρένεσμι ότι κάποιος θα έπρεπε να του δώσει ένα ευρετήριο, αν περίμενε κανένας να μην μπερδεύει τα ονόματα που είχαν όλες αυτές οι βδέλλες*.

Ο Κάρλαϊλ κι η Έσμι γύρισαν μια βδομάδα αφού είχαν φύγει, ο Έμετ κι η Ρόζαλι μόλις λίγες μέρες πιο μετά, κι όλοι μας νιώσαμε καλύτερα όταν γύρισαν σπίτι. Ο Κάρλαϊλ έφερε άλλον ένα φίλο μαζί του, αν και η λέξη φίλος μπορεί να ήταν λάθος όρος. Ο Άλιστερ ήταν ένας μισάνθρωπος Άγγλος βρικόλακας που θεωρούσε τον Κάρλαϊλ ως τον πιο στενό γνωστό

του, αν και ίσα-ίσα που ανεχόταν μια επίσκεψη πιο συχνά από μια φορά κάθε αιώνα. Ο Άλιστερ προτιμούσε περισσότερο να περιπλανιέται μόνος, κι ο Κάρλαϊλ είχε προσφύγει σε πολλές χάρες για να τον κάνει να έρθει εδώ. Απέφευγε κάθε παρέα, και ήταν ξεκάθαρο ότι δεν είχε θυμαστές στις οικογένειες που είχαν συγκεντρωθεί.

Ο βαρύθυμος μελαχρινός βρικόλακας πίστεψε τον Κάρλαϊλ σχετικά με το πώς προέκυψε η Ρένεσμι, αρνούμενος, σαν τον Αμούν, να την αγγίζει. Ο Έντουαρντ είπε στον Κάρλαϊλ, την Έσμι κι εμένα ότι ο Άλιστερ φοβόταν που ήταν εδώ, αλλά φοβόταν περισσότερο να μη μάθει το αποτέλεσμα. Ήταν βαθιά καχύποπτος απέναντι σε κάθε εξουσία, και κατά συνέπεια από τη φύση του καχύποπτος κι απέναντι στους Βολτούρι. Αυτό που συνέβαινε τώρα έμοιαζε να επιβεβαιώνει όλους τους φόβους του.

«Φυσικά, τώρα θα ξέρουν ότι ήμουν εδώ», τον ακούσαμε να παραπονιέται στον εαυτό του στη σοφίτα –το αγαπημένο του σημείο για να κάθεται μέσα στην κατήφεια. «Δεν υπάρχει περίπτωση να μην το μάθει ο Άρο σ' αυτό το σημείο. Λιώνες κυνηγημένος, αυτό θα είναι το αποτέλεσμα όλων αυτών. Όλοι όσοι έχουν μιλήσει με τον Κάρλαϊλ την τελευταία δεκαετία θα είναι στη λίστα τους. Δεν μπορώ να το πιστέψω ότι άφησα τον εαυτό μου να μπλεχτεί σ' αυτό το χάος. Τι ωραίος τρόπος να συμπεριφέρεσαι στους φίλους σου».

Μα αν είχε δικιο για το ότι θα έπρεπε να ξεφύγει από τους Βολτούρι, τουλάχιστον εκείνος είχε περισσότερη ελπίδα να το κάνει αυτό απ' ό,τι οι υπόλοιποι. Ο Άλιστερ ήταν ανιχνευτής, αν και ούτε κατά διάνοια τόσο ακριβής και αποτελεσματικός όσο ο Ντιμίτρι. Ο Άλιστερ απλώς ένιωθε μια ασαφή έλξη προς αυτό το οποίο έψαχνε. Αλλά αυτή η έλξη θα αρκούσε για να του πει προς ποια κατεύθυνση να τρέξει –την αντίθετη από αυτή όπου πήγαινε ο Ντιμίτρι.

Και μετά ήρθε άλλο ένα ζευγάρι απρόσμενων φίλων –από-

* Βλέπε σελίδα 812

σμενων, επειδή ούτε ο Κάρλαιλ ούτε η Ρόζαλι είχαν καταφέρει να έρθουν σε επαφή με τους βρικόλακες του Αμαζονίου.

«Κάρλαιλ», τον χαιρέτησε η ψηλότερη από τις δυο πολύ ψηλές πρωτόγονες γυναίκες, όταν έφτασαν. Και οι δυο έμοιαζαν σαν να τις είχαν τεντώσει –μακριά χέρια και πόδια, μακριά δάχτυλα, μακριές μαύρες κοτσίδες και μακριά πρόσωπα με μακριές μύτες. Δε φορούσαν τίποτα εκτός από δέρματα ζώων –γιλέκα και στενά παντελόνια που δένονταν στα πλάγια με δερμάτινα λουριά. Δεν ήταν μόνο τα εκκεντρικά τους ρούχα που τις έκαναν να μοιάζουν άγριες, αλλά τα πάντα πάνω τους, από τα αεικίνητα βυssινή μάτια τους ως τις ξαφνικές, απότομες κινήσεις του. Δεν είχα γνωρίσει ποτέ βρικόλακες λιγότερο πολιτισμένους.

Αλλά τους είχε στείλει η Άλις, κι αυτά ήταν ενδιαφέροντα νέα, για να το θέσω ήπια. Γιατί βρισκόταν η Άλις στη Νότια Αμερική; Μόνο και μόνο επειδή είχε δει ότι κανένας άλλος δε θα μπορούσε να επικοινωνήσει με τους βρικόλακες του Αμαζονίου;

«Ζαφρίνα και Σίνα! Μα πού είναι η Καχίρι;» ρώτησε ο Κάρλαιλ. «Δε σας έχω δει ποτέ τις τρεις σας χωριστά».

«Η Άλις μας είπε ότι έπρεπε να χωριστούμε», απάντησε η Ζαφρίνα με την τραχιά, βαθιά φωνή που ταίριαζε με την άγρια εμφάνισή της. «Δε νιώθουμε άνετα που είμαστε μακριά η μια από την άλλη, αλλά η Άλις μας διαβεβαίωσε ότι μας χρειάζονται εδώ, ενώ εκείνη χρειαζόταν πάρα πολύ την Καχίρι κάπου αλλού. Αυτά μόνο μας είπε, εκτός από ότι υπήρχε μεγάλη βιασύνη... ;» Η δήλωση της Ζαφρίνα αργόσβησε τελειώνοντας σε ερώτηση, και –με το τρέμουλο της ταραχής που δεν έφευγε ποτέ, όσο συχνά κι αν το έκανα αυτό– έφερα τη Ρένεσμι έξω για να τις γνωρίσει.

Παρά την άγρια εμφάνισή τους, άκουσαν πολύ ήρεμα την ιστορία μας και μετά επέτρεψαν στη Ρένεσμι να αποδείξει τα λεγόμενά μας. Η Ρένεσμι τις είχε κερδίσει ακριβώς όπως και

τους υπόλοιπους βρικόλακες, αλλά δεν μπορούσα να μην ανησυχώ, καθώς παρατηρούσα τις γρήγορες, απότομες κινήσεις τους τόσο κοντά της. Η Σίνα ήταν πάντα κοντά στη Ζαφρίνα, χωρίς να μιλάει ποτέ, αλλά δεν ήταν το ίδιο όπως με τον Αμούν και την Κέμπι. Η συμπεριφορά της Κέμπι έμοιαζε υπάκουη η Σίνα και η Ζαφρίνα ήταν περισσότερο σαν δυο μέρη ενός οργανισμού –η Ζαφρίνα απλώς τύχαινε να είναι η φωνή του.

Τα νέα για την Άλις ήταν παραδόξως παρηγορητικά. Προφανώς, είχε πάει σε μια δική της μυστηριώδη αποστολή, καθώς απέφευγε οτιδήποτε είχε σχεδιάσει γι' αυτήν ο Άρο.

Ο Έντουαρντ ήταν ενθουσιασμένος που είχαμε τους βρικόλακες του Αμαζονίου μαζί μας, επειδή η Ζαφρίνα ήταν εξαιρετικά χαρισματική –το χάρισμά της θα μπορούσε να αποτελέσει ένα πολύ επικίνδυνο επιθετικό όπλο. Όχι ότι ο Έντουαρντ ζητούσε από τη Ζαφρίνα να παραταχθεί μαζί μας στη μάχη, αλλά αν οι Βολτούρι δε σταματούσαν, όταν θα έβλεπαν τους μάρτυρές μας, ίσως να σταματούσαν για ένα διαφορετικού είδους σκηνικό.

«Είναι μια πολύ ξεκάθαρη ψευδαίσθηση», εξήγησε ο Έντουαρντ, όταν αποδείχτηκε ότι εγώ δεν μπορούσα να δω τίποτα, ως συνήθως. Η ανοσία μου είχε εξάψει τον ενδιαφέρον της Ζαφρίνα και τη διασκεδάζε –ήταν κάτι που δεν είχε συναντήσει ξανά– και τριγύριζε συνέχεια, ενώ ο Έντουαρντ περιέγραφε αυτά που έχανα. Τα μάτια του Έντουαρντ είχαν χάσει την εστίασή τους ελαφρώς, καθώς συνέχιζε. «Μπορεί να κάνει τους περισσότερους ανθρώπους να βλέπουν αυτό που θέλει εκείνη να βλέπουν –να βλέπουν αυτό και τίποτα άλλο. Για παράδειγμα, αυτή τη στιγμή εγώ φαίνεται να βρίσκομαι μόνος σε ένα τροπικό δάσος. Είναι τόσο ξεκάθαρο, που θα μπορούσα να το πιστέψω, μόνο που ακόμα σε νιώθω μέσα στην αγκαλιά μου».

Τα χείλη της Ζαφρίνα συσπάστηκαν σχηματίζοντας τη σκληρή εκδοχή ενός χαμόγελου. Ένα δευτερόλεπτο αργότε-

ρα, τα μάτια του Έντουαρντ εστίασαν ξανά, και χαμογέλασε κι αυτός.

«Έντυπωσιακό», είπε.

Η Ρένεσμι ήταν μαγεμένη από την κουβέντα και άπλωσε τα χέρια της άφοβα προς τη Ζαφρίνα.

«Μπορώ να δω;» ρώτησε.

«Τι θα ήθελες να δεις;» ρώτησε η Ζαφρίνα.

«Αυτό που έδειξες στο μπαμπάκα».

Η Ζαφρίνα έγνεψε, κι εγώ παρακολούθησα με αγωνία, καθώς τα μάτια της Ρένεσμι κοιτάζαν ανέκφραστα στο κενό. Ένα δευτερόλεπτο αργότερα, το εκθαμβωτικό χαμόγελο της Ρένεσμι φώτισε το πρόσωπό της.

«Κι άλλο», πρόσταξε.

Μετά απ' αυτό, ήταν δύσκολο να κρατήσουμε τη Ρένεσμι μακριά από τη Ζαφρίνα και τις ωραίες εικόνες της. Εγώ ανησυχούσα, επειδή ήμουν αρκετά βέβαιη ότι η Ζαφρίνα μπορούσε να δημιουργεί εικόνες που δεν ήταν καθόλου ωραίες. Αλλά μέσα από τις σκέψεις της Ρένεσμι έβλεπα τα οράματα της Ζαφρίνα και μόνη μου –ήταν τόσο καθαρά όσο και οποιαδήποτε ανάμνηση της ίδιας της Ρένεσμι, σαν να ήταν αληθινά– και έτσι μπορούσα να κρίνω από μόνη μου αν ήταν κατάλληλα ή όχι.

Παρόλο που δεν την άφηνα εύκολα, έπρεπε να παραδεχτώ ότι η Ζαφρίνα ψυχαγωγούσε τη Ρένεσμι. Εγώ είχα ανάγκη τα χέρια μου. Είχα τόσα πολλά να μάθω, και σωματικά και πνευματικά, κι ο χρόνος ήταν τόσο λίγος.

Η πρώτη μου προσπάθεια να μάθω να πολεμάω δεν πήγε καλά.

Ο Έντουαρντ με είχε ακινητοποιήσει μέσα σε δυο δευτερόλεπτα περίπου. Αλλά αντί να με αφήσει να παλέψω για να ελευθερωθώ –που θα μπορούσα να είχα κάνει χωρίς αμφιβολία– είχε πεταχτεί όρθιος και είχε απομακρυνθεί. Κατάλαβα αμέσως ότι κάτι δεν πήγαινε καλά: ήταν ακόμα σαν πέτρα,

κοιτάζοντας στην άλλη μεριά του λιβαδιού, όπου κάναμε εξάσκηση.

«Συγγνώμη, Μπέλλα», είπε.

«Όχι, είμαι εντάξει», είπα. «Πάμε πάλι».

«Δεν μπορώ».

«Τι εννοείς δεν μπορείς; Μόλις αρχίσαμε».

Δεν απάντησε.

«Κοίτα, το ξέρω ότι δεν είμαι καθόλου καλή, αλλά δεν μπορώ να βελτιωθώ, αν δε με βοηθήσεις».

Δεν είπε τίποτα. Παιχνιδιάρικα πήδηξα πάνω του. Εκείνος δεν προσπάθησε καθόλου να αμυνθεί, και πέσαμε κι οι δυο κάτω. Ήταν ακίνητος, καθώς πίεσα τα χείλη μου στη φλέβα στη βάση του λαιμού του.

«Κέρδισα», ανακοίνωσα.

Τα μάτια του ζάρωσαν, αλλά δεν είπε τίποτα.

«Έντουαρντ; Τι τρέχει; Γιατί δε με μαθαίνεις;»

Ένα ολόκληρο λεπτό πέρασε, πριν μιλήσει ξανά.

«Απλά δεν... το αντέχω. Ο Έμετ κι η Ρόζαλι ξέρουν όσα κι εγώ. Η Τάνια κι ο Ελεαζάρ πιθανότατα ξέρουν περισσότερα. Ζήτα από κάποιον άλλο».

«Αυτό δεν είναι δίκαιο! Είσαι καλός σ' αυτό το πράγμα. Έχεις βοηθήσει τον Τζάσπερ στο παρελθόν –πολέμησες μαζί του και με όλους τους άλλους. Γιατί όχι μ' εμένα; Τι λάθος έκανα;»

Αναστέναξε εξουθενωμένος. Τα μάτια του ήταν σκοτεινά, ίσα-ίσα που υπήρχε ελάχιστο χρυσαφί για να φωτίζει το μαύρο.

«Το να σε βλέπω με αυτό τον τρόπο, να σε αναλύω σαν στόχο. Το να ψάχνω όλους τους τρόπους με τους οποίους μπορώ να σε σκοτώσω...» Τραβήχτηκε πίσω. «Απλώς αυτό το κάνεις πιο αληθινό για 'μένα. Δεν έχουμε τόσο πολύ χρόνο, ώστε να παίζει μεγάλο ρόλο ποιος θα είναι ο δάσκαλός σου. Οποιοσδήποτε μπορεί να σου μάθει τα βασικά».

Κατσούφιασα.

Άγγιξε το σουφρωμένο κάτω χείλος μου και χαμογέλασε. «Εξάλλου, είναι περιττό. Οι Βολτούρι θα σταματήσουν. Θα τους κάνουμε να καταλάβουν».

«Και αν δε σταματήσουν; Πρέπει να το μάθω αυτό».

«Βρες άλλο δάσκαλο».

Αυτή δεν ήταν η τελευταία μας κουβέντα πάνω στο θέμα, αλλά δεν τον έκανα να μετακινηθεί ποτέ ούτε σπιθαμή από την απόφασή του.

Ο Έμετ ήταν περισσότερο από πρόθυμος να βοηθήσει, αν και η διδασκαλία του μου φαινόταν πολύ σαν εκδίκηση για όλες τις χαμένες αναμετρήσεις μας στο μπραντεφέρ. Αν μπορούσα ακόμα να αποκτώ μάλωπες, θα ήμουν μαύρη από το κεφάλι ως τα πόδια. Η Ρόουζ, η Τάνια κι ο Ελεαζάρ ήταν όλοι τους υπομονετικοί και ενθαρρυντικοί. Τα μαθήματά τους μου θύμιζαν τις οδηγίες για μάχη που είχε δώσει ο Τζάσπερ στους άλλους τον περασμένο Ιούνιο, παρόλο που αυτές οι αναμνήσεις ήταν θολές και ασαφείς. Κάποιοι από τους επισκέπτες έβρισκαν την εκπαίδευσή μου διασκεδαστική και μερικοί πρόσφεραν ακόμα και βοήθεια. Ο νομάδας Γκάρετ μου έδωσε μερικά μαθήματα –ήταν ένας εκπληκτικά καλός δάσκαλος– επικοινωνούσε τόσο εύκολα με τους άλλους γενικά που αναρωτιόμουν πώς δεν είχε βρει ποτέ οικογένεια. Πάλεψα ακόμα και με τη Ζαφρίνα μια φορά, ενώ η Ρένεσμι παρακολουθούσε από την αγκαλιά του Τζέικομπ. Έμαθα αρκετά κόλπα, αλλά ποτέ δε ζήτησα ξανά τη βοήθειά της. Στην πραγματικότητα, αν και συμπαθούσα τη Ζαφρίνα πάρα πολύ και ήξερα ότι δε θα μου έκανε στ' αλήθεια κακό, η άγρια γυναίκα με τρόμαζε θανάσιμα.

Έμαθα πολλά πράγματα από τους δασκάλους μου, αλλά είχα την αίσθηση ότι οι γνώσεις μου ήταν ακόμα απίστευτα στοιχειώδεις. Δεν είχα ιδέα πόσα δευτερόλεπτα θα κρατούσα εναντίον του Άλεκ και της Τζέιν. Προσευχόμουν μόνο ότι θα

ήταν αρκετά για να μπορέσω να βοηθήσω.

Κάθε λεπτό της μέρας που δεν ήμουν με τη Ρένεσμι ή δεν μάθαινα να πολεμώ, ήμουν στην πίσω αυλή και δούλευα με την Κέιτ, προσπαθώντας να σπρώξω την εσωτερική μου ασπίδα έξω από το μυαλό μου για να προστατέψω κάποιον άλλο. Ο Έντουαρντ με ενθάρρυνε σ' αυτή την εκπαίδευση. Ήξερα ότι ήλπιζε πως θα έβρισκα έναν τρόπο να συνεισφέρω που θα με ικανοποιούσε, και ταυτόχρονα θα με κρατούσε μακριά από την πρώτη γραμμή.

Απλώς ήταν τόσο δύσκολο. Δεν υπήρχε τίποτα για να κρατηθώ από κει, τίποτα στέρεο για να βασιστώ σ' αυτό. Είχα μονάχα την παράφορη επιθυμία μου να φανώ χρήσιμη, να μπορέσω να κρατήσω τον Έντουαρντ, τη Ρένεσμι και όσους περισσότερους μπορούσα από την οικογένειά μου ασφαλείς μαζί μου. Ξανά και ξανά προσπαθούσα να εξαναγκάσω τη νεφελώδη ασπίδα να βγει έξω, μόνο με μια αμυδρή, σποραδική επιτυχία. Ένιωθα σαν να πάλευα για να τεντώσω μια αόρατη λαστιχένια ταινία –μια ταινία που άλλαζε, και που από κάτι που είχε υλική υπόσταση, γινόταν άυλος καπνός σε οποιαδήποτε τυχαία στιγμή.

Μόνο ο Έντουαρντ ήταν πρόθυμος να κάνει το πειραματόζωό μας –να δέχεται το ένα ηλεκτροσόκ μετά το άλλο από την Κέιτ, ενώ εγώ πάλευα χωρίς αποτέλεσμα με το μέσα του κεφαλιού μου. Δουλεύαμε ώρες κάθε φορά, κι ένιωθα σαν να έπρεπε να είμαι λουσομένη στον ιδρώτα από την υπερπροσπάθεια, αλλά φυσικά το τέλειο σώμα μου δε με πρόδιδε μ' αυτό τον τρόπο. Η κόπωσή μου ήταν μόνο πνευματική.

Με σκότωνε που ο Έντουαρντ ήταν αυτός που έπρεπε να υποφέρει, με τα χέρια μου τυλιγμένα γύρω του, ενώ το πρόσωπό του έκανε μορφασμούς ξανά και ξανά από τα “ελαφρά” σοκ της Κέιτ. Προσπαθούσα όσο περισσότερο μπορούσα να σπρώξω την ασπίδα μου γύρω και από τους δυο μας – κάθε λίγο και λιγάκι τα κατάφερα, και μετά το έχανα και πάλι.

Τη μισούσα αυτή την εξάσκηση κι ευχόμενοι να βοηθήσει η Ζαφρίνα αντί για την Κέιτ. Τότε το μόνο που θα έπρεπε να κάνει ο Έντουαρντ θα ήταν να βλέπει τις ψευδαισθήσεις της Ζαφρίνα, μέχρι να μπορέσω να τον εμποδίσω να τις βλέπει. Αλλά η Κέιτ επέμενε ότι χρειαζόμουν καλύτερο κίνητρο – με το οποίο εννοούσε πόσο μισούσα να βλέπω τον Έντουαρντ να πονάει. Είχα αρχίσει να αμφιβάλω για τον ισχυρισμό της από την πρώτη μέρα που συναντηθήκαμε – ότι δε χρησιμοποιούσε το χάρισμά της με σαδιστικό τρόπο. Έμοιαζε να το απολαμβάνει.

«Εί», είπε ο Έντουαρντ κεφάτα, προσπαθώντας να κρύψει οποιοδήποτε ίχνος εξάντλησης στη φωνή του. Οτιδήποτε για να με εμποδίσει να εξασκηθώ στη μάχη. «Αυτό μόλις που με τσίμπησε. Καλή δουλειά, Μπέλλα».

Πήρα μια βαθιά ανάσα, προσπαθώντας να καταλάβω ακριβώς τι είχα κάνει σωστά. Δοκίμασα την ελαστική ζώνη πασχίζοντας να την κάνω να μείνει σταθερή, καθώς την επέκτεινα μακριά μου.

«Πάλι, Κέιτ», μούγκρισα μέσα από τα σφιγμένα μου δόντια.

Η Κέιτ πίεσε την παλάμη της στον ώμο του Έντουαρντ.

Εκείνος αναστέναξε με ανακούφιση. «Τίποτα αυτή τη φορά».

Αυτή σήκωσε το ένα φρύδι της. «Κι αυτό δεν ήταν ελαφρύ».

«Ωραία», ξεφύσηξα εγώ.

«Ετοιμάσου», μου είπε κι άπλωσε το χέρι της προς τον Έντουαρντ πάλι.

Αυτή τη φορά τον διαπέρασε ένα ρίγος, και μια χαμηλή ανάσα βγήκε σφυρίζοντας μέσα από τα δόντια του.

«Συγγνώμη! Συγγνώμη! Συγγνώμη!» είπα ρυθμικά δαγκώνοντας το χείλος μου. Γιατί δε μου έβγαине σωστά;

«Κάνεις καταπληκτική δουλειά, Μπέλλα», είπε ο Έντου-

αρντ, τραβώντας με σφιχτά πάνω του. «Το δουλεύεις εδώ και λίγες μέρες μόνο και ήδη κάνεις προβολή σποραδικά. Κέιτ, πες της πώς τα πάει».

Η Κέιτ σούφρωσε τα χείλη της. «Δεν ξέρω. Προφανώς έχει απίστευτη ικανότητα, και μόλις που αρχίζουμε να την πλησιάζουμε. Μπορεί και καλύτερα, είμαι σίγουρη. Απλώς της λείπει το κίνητρο».

Την κοίταξα δύσπιστα, ενώ τα χείλη μου τραβήχτηκαν αυτομάτως από τα δόντια μου. Πώς μπορεί να πιστευει ότι μου έλειπε το κίνητρο, ενώ αυτή έκανε ηλεκτροσόκ στον Έντουαρντ μπροστά στα μάτια μου;

Άκουσα μουρμουρητά από το κοινό που μεγάλωνε συνεχώς, καθώς έκανα εξάσκηση – στην αρχή μόνο ο Ελεαζάρ, η Κάρμεν και η Τάνια, αλλά μετά και ο Γκάρρετ είχαν έρθει προς το μέρος μας, μετά ο Μπέντζαμιν και η Τια, η Σιβόν και η Μάγκι, και τώρα ακόμα κι ο Άλιστερ κρυφοκοίταζε από ένα παράθυρο στον τρίτο όροφο. Οι θεατές συμφωνούσαν με τον Έντουαρντ – πίστευαν ότι τα πήγαινα ήδη καλά.

«Κέιτ...» είπε ο Έντουαρντ με προειδοποιητική φωνή, καθώς της ήρθε στο νου μια νέα τακτική, αλλά εκείνη ήταν ήδη εν κινήσει. Όρμησε κατά μήκος του σημείου όπου το ποτάμι καμπύλωνε, εκεί όπου περπατούσαν αργά η Ζαφρίνα, η Σίνα και η Ρένεσμι, η οποία είχε το χέρι της μέσα στην Ζαφρίνα, καθώς αντάλλασσαν εικόνες μπρος-πίσω. Ο Τζέικομπ ήταν η σκιά τους λίγα μέτρα πιο πίσω.

«Νέσι», είπε η Κέιτ – οι νεοφερμένοι είχαν υιοθετήσει γρήγορα το εκνευριστικό χαϊδευτικό, «θα ήθελες να έρθεις για να βοηθήσεις τη μητέρα σου;»

«Όχι», μισογρύλισα.

Ο Έντουαρντ με αγκάλιασε καθησυχαστικά. Τον έσπρωξα μακριά, την ώρα που η Ρένεσμι διέσχισε γρήγορα την αυλή προς εμένα, με την Κέιτ, τη Ζαφρίνα και τη Σίνα ακριβώς από πίσω της.

«Αποκλείεται, Κέιτ», είπα μέσα από τα σφιγμένα μου χείλη.

Η Ρένεσμι τέντωσε τα χέρια της σ' εμένα, κι άνοιξα την αγκαλιά μου αυτομάτως. Κουλουριάστηκε μέσα, χώνοντας το κεφάλι της στην κοιλότητα κάτω από τον ώμο μου.

«Μα μανούλα, θέλω να βοηθήσω», είπε με αποφασισμένη φωνή. Το χέρι της ακούμπησε ξανά στο λαιμό μου, ενισχύοντας την επιθυμία της με εικόνες από τις δυο μας μαζί, μια ομάδα.

«Όχι», είπα γρήγορα, κάνοντας πίσω. Η Κέιτ είχε κάνει ένα βήμα επίτηδες προς τη δική μου κατεύθυνση, με το χέρι της τεντωμένο προς εμάς.

«Μείνε μακριά μας, Κέιτ», την προειδοποίησα.

«Όχι». Άρχισε να περπατάει καμαρωτή μπροστά. Χαμογελούσε σαν κυνηγός που έχει στριμώξει τη λεία του.

Άλλαξα θέση στη Ρένεσμι, ώστε να είναι κολλημένη στην πλάτη μου, ακόμα κάνοντας προς τα πίσω με ένα ρυθμό που συμβάδιζε με αυτόν της Κέιτ. Τώρα τα χέρια μου ήταν ελεύθερα και αν η Κέιτ ήθελε να διατηρήσει τα δικά της χέρια κολλημένα πάνω στους καρπούς της, το καλό που της ήθελα να μην πλησίαζε.

Η Κέιτ πιθανότατα δεν καταλάβαινε, καθώς δεν είχε γνωρίσει ποτέ αφ' εαυτού το πάθος μιας μητέρας για το παιδί της. Δεν πρέπει να συνειδητοποιούσε πόσο πέρα από το πέρα από τα όρια είχε φτάσει ήδη. Ήμουν τόσο εξαγριωμένη που το οπτικό μου πεδίο απέκτησε μια παράξενη κοκκινωπή απόχρωση, και η γλώσσα μου είχε τη γεύση μετάλλου που καιγόταν. Η δύναμη που συνήθως προσπαθούσα να συγκρατώ έρεε μέσα από τους μύες μου, και ήξερα ότι θα μπορούσα να τη θρυμματίσω σε σκληρά σαν διαμάντια κομμάτια, αν με ανάγκαζε να το κάνω.

Η οργή με έκανε να μπορώ να εστιάσω πιο έντονα σε κάθε πλευρά της ύπαρξής μου. Ένιωθα ακόμα και την ελαστικότη-

τα της ασπίδας μου με περισσότερη ακρίβεια τώρα –ένιωθα ότι δεν ήταν τόσο μια ζώνη όσο ένα στρώμα, ένα λεπτό στρώμα που με σκέπαζε από το κεφάλι ως τα πόδια. Καθώς κύματα θυμού διαπερνούσαν το σώμα μου, είχα καλύτερη αίσθηση της, μπορούσα να την ελέγξω πιο καλά. Την επέκτεινα γύρω από τον εαυτό μου, τυλίγοντας τη Ρένεσμι εντελώς μέσα της, σε περίπτωση που η Κέιτ τρυπούσε την άμυνά μου.

Η Κέιτ έκανε άλλο ένα υπολογισμένο βήμα προς τα μπρος, κι ένα άγριο γρύλισμα ανέβηκε βίαια μέσα από το λαιμό μου και βγήκε από τα σφιγμένα μου δόντια.

«Πρόσεχε, Κέιτ», την προειδοποίησε ο Έντουαρντ.

Η Κέιτ έκανε ένα ακόμα βήμα, και μετά έκανε ένα λάθος που ακόμα και κάποια τόσο άπειρη όσο εγώ μπορούσε να αναγνωρίσει. Μόλις ένα μικρό πήδημα μακριά μου, κοίταξε από την άλλη, στρέφοντας την προσοχή της από 'μένα στον Έντουαρντ.

Η Ρένεσμι ήταν ασφαλής στην πλάτη μου' έσκυψα κάτω για να ορμήσω.

«Ακούς τίποτα από τη Νέσι;» τον ρώτησε η Κέιτ, με φωνή ψύχραιμη και άνετη.

Ο Έντουαρντ έτρεξε γρήγορα στο κενό ανάμεσά μας κόβοντάς με από το να πηδήξω στην Κέιτ.

«Όχι, τίποτα απολύτως», απάντησε. «Τώρα δώσε στην Μπέλλα λίγο χώρο για να ηρεμήσει, Κέιτ. Δε θα έπρεπε να την τσιγκλίζεις έτσι. Ξέρω ότι δεν της φαίνεται η ηλικία της, αλλά είναι βρικόλακας μόνο εδώ και λίγους μήνες».

«Δεν έχουμε χρόνο να το κάνουμε αυτό ήπια, Έντουαρντ. Θα πρέπει να την πιέσουμε. Έχουμε μόνο μερικές βδομάδες, κι έχει τη δυνατότητα να –»

«Κάνε λίγο πίσω, Κέιτ».

Η Κέιτ κατσούφιασε, αλλά πήρε περισσότερο στα σοβαρά την προειδοποίηση του Έντουαρντ απ' ό,τι τη δική μου.

Το χέρι της Ρένεσμι ήταν στο λαιμό μου' θυμόταν την επί-

θεση της Κέιτ, δείχνοντάς μου ότι δε σκόπευε να μας κάνει κακό, ότι ο μπαμπάκας ήταν κι αυτός στο κόλπο...

Αυτό δε με καθησύχασε. Το φάσμα του φωτός που έβλεπα έμοιαζε ακόμα κηλιδωμένο από βυσσινί. Αλλά είχα περισσότερο τον έλεγχο του εαυτού μου, και έβλεπα τη σοφία στα λόγια της Κέιτ. Ο θυμός με βοήθησε. Θα μάθαινα γρήγορα υπό πίεση.

Αυτό δε σήμαινε ότι μου άρεσε.

«Κέιτ», γρύλισα. Ακούμπησα το χέρι μου στη βάση της ραχοκοκαλιάς του Έντουαρντ. Ένιωθα ακόμα την ασπίδα μου σαν ένα δυνατό, εύκαμπτο στρώμα γύρω από τη Ρένεσμι κι εμένα. Το έσπρωξα πιο πέρα, για να καλύψει και τον Έντουαρντ. Δεν υπήρχε κανένα σημάδι ατέλειας στο ελαστικό ύφασμα, καμία απειλή σκισίματος. Αγκομαχούσα από την προσπάθεια, και τα λόγια μου ακούστηκαν ξέπνοα αντί για οργισμένα. «Πάλι», είπα στην Κέιτ. «Μόνο στον Έντουαρντ».

Εκείνη στριφογύρισε τα μάτια της, αλλά έτρεξε μπροστά και πίεσε την παλάμη της στον ώμο του Έντουαρντ.

«Τίποτα», είπε ο Έντουαρντ. Άκουσα ένα χαμόγελο στη φωνή του.

«Και τώρα;» ρώτησε η Κέιτ.

«Ακόμα τίποτα».

«Και τώρα;» Αυτή τη φορά, υπήρχε ο ήχος του ζορίσματος στη φωνή της.

«Τίποτα απολύτως».

Η Κέιτ μούγκρισε και έκανε ένα βήμα πίσω.

«Το βλέπεις αυτό;» ρώτησε η Ζαφρίνα με τη βαθιά, άγρια φωνή της, κοιτάζοντας με προσηλωση τους τρεις μας. Τα αγγλικά της είχαν μια περίεργη προφορά, οι λέξεις της τραβιούνταν προς τα πάνω σε μέρη που ήταν απρόσμενα.

«Δεν είδα τίποτα που δεν έπρεπε», είπε ο Έντουαρντ.

«Κι εσύ, Ρένεσμι;» ρώτησε η Ζαφρίνα.

Η Ρένεσμι χαμογέλασε στη Ζαφρίνα και κούνησε το κεφάλι

λι της.

Η οργή μου είχε υποχωρήσει σχεδόν εντελώς, κι έσφιξα τα δόντια μου, ξεφυσώντας πιο γρήγορα, καθώς έσπρωχνα την ελαστική ασπίδα. Ένιωθα σαν να γινόταν πιο βαριά όσο πιο πολλή ώρα την κρατούσα. Τραβήχτηκε πίσω, ενώ κάτι τη ρουφούσε αργά προς τα μέσα.

«Κανένας πανικός», προειδοποίησε η Ζαφρίνα τη μικρή ομάδα που με παρακολουθούσε. «Θέλω να δω πόσο μακριά μπορεί να απλωθεί».

Ακούστηκε μια έκπληκτη πνιχτή φωνή απ' όλους εκεί – τον Ελεάζαρ, την Κάρμεν, την Τάνια, τον Γκάρρετ, τον Μπέντζαμιν, την Τία, τη Σιβόν, τη Μάγκι – όλους εκτός από τη Σίνα, που έμοιαζε προετοιμασμένη για ό,τι κι αν ήταν αυτό που έκανε η Ζαφρίνα. Τα μάτια των άλλων ήταν άδεια, οι εκφράσεις τους γεμάτες αγωνία.

«Σηκώστε τα χέρια σας, όταν ξαναβρείτε την όρασή σας», τους έδωσε οδηγίες η Ζαφρίνα. «Τώρα, Μπέλλα. Δες πόσους μπορείς να συμπεριλάβεις στην ασπίδα σου».

Η αναπνοή μου βγήκε με ένα ξεφύσημα. Η Κέιτ ήταν το πιο κοντινό άτομο εκτός από τον Έντουαρντ και τη Ρένεσμι, αλλά ακόμα κι αυτή ήταν περίπου τρία μέτρα μακριά. Έσφιξα το σαγόνι μου και έσπρωξα, προσπαθώντας να ωθήσω την ανθεκτική, ελαστική ζώνη προστασίας πιο πέρα από 'μένα. Πόντο-πόντο την έστειλα προς την Κέιτ, παλεύοντας ενάντια στην αντίδραση που με αντιμεχόταν με κάθε σπιθαμή που κέρδιζα. Κοίταξα μόνο την ανήσυχη έκφραση της Κέιτ, ενώ προσπαθούσα, και αναστέναξα σιγανά από ανακούφιση, όταν τα μάτια της ανοιγόκλεισαν και εστίασαν. Σήκωσε το χέρι της.

«Εκπληκτικό!» μουρμούρισε ο Έντουαρντ χαμηλόφωνα. «Είναι σαν γυαλί που μπορείς να δεις μέσα μόνο απ' τη μια πλευρά. Μπορώ να διαβάσω όλα όσα σκέφτονται, αλλά εκείνοι δεν μπορούν να με φτάσουν πίσω απ' αυτό. Κι ακούω και τη Ρένεσμι, ενώ δεν μπορούσα, όταν ήμουν έξω. Βάζω στοί-

χημα ότι η Κέιτ θα μπορούσε να μου προκαλέσει ηλεκτροσόκ τώρα, επειδή είναι κάτω από την ομπρέλα. Ακόμα δεν μπορώ να ακούσω εσένα... χμμμ. Πώς γίνεται αυτό; Αναρωτιέμαι αν...»

Συνέχισε να μουρμουρίζει στον εαυτό του, αλλά δεν μπορούσα να ακούσω τα λόγια του. Έτριξα τα δόντια μου, πασχίζοντας να απλώσω την ασπίδα ως τον Γκάρετ, που ήταν πιο κοντά στην Κέιτ. Το χέρι του σηκώθηκε ψηλά.

«Πολύ καλά», με παίνεψε η Ζαφρίνα. «Τώρα—»

Αλλά είχε μιλήσει πολύ γρήγορα' με ένα απότομο αγκομαχητό, ένιωσα την ασπίδα μου να μαζεύεται σαν ένα λάστιχο που είχε τεντωθεί πάρα πολύ, γυρνώντας ξαφνικά στο αρχικό του σχήμα. Η Ρένεσμι, βιώνοντας για πρώτη φορά την τυφλότητα που είχε προκαλέσει η Ζαφρίνα στους άλλους, αναρίγησε πάνω στην πλάτη μου. Εξουθενωμένη, πάλεψα ενάντια στην ελαστική έλξη, σπρώχνοντας την ασπίδα να τη συμπεριλάβει ξανά.

«Μπορώ να έχω ένα λεπτό;» είπα ξέπνοα. Από τότε που είχα γίνει βρικόλακας, δεν είχα νιώσει ούτε μια φορά την ανάγκη να ξεκουραστώ πριν από αυτή τη στιγμή. Ήταν τρομακτικό να νιώθω τόσο εξαντλημένη κι όμως τόσο δυνατή ταυτοχρόνως.

«Φυσικά», είπε η Ζαφρίνα, και οι θεατές χαλάρωσαν, καθώς τους άφησε να δουν.

«Κέιτ», φώναξε ο Γκάρετ, καθώς οι άλλοι μουρμούριζαν και απομακρυνόντουσαν ελαφρώς, αναστατωμένοι από τη στιγμή της τυφλότητας' οι βρικόλακες δεν ήταν συνηθισμένοι να νιώθουν ευάλωτοι. Ο ψηλός Γκάρετ με τα μαλλιά στο χρώμα της άμμου ήταν ο μόνος μη-χαρισματικός θάνατος που έμοιαζε να τον ελκύουν τα μαθήματά μου. Αναρωτιόμουν ποιο ήταν το θέλητρο για τον τύπο αυτό που λάτρευε την περιπέτεια.

«Εγώ δε θα το έκανα, Γκάρετ», προειδοποίησε ο Έντου-

αρντ.

Ο Γκάρετ συνέχισε να προχωράει προς την Κέιτ παρά την προειδοποίηση, με τα χείλη του σουφρωμένα, ενώ πιθανολογούσε μέσα στο μυαλό του. «Λένε ότι μπορείς να ρίξεις ένα βρικόλακα ανάσκελα».

«Ναι», συμφώνησε εκείνη. Τότε, με ένα πονηρό χαμόγελο, του κούνησε τα δάχτυλά της παιχνιδιάρικα. «Περίεργος;»

Ο Γκάρετ ανασήκωσε τους ώμους. «Αυτό είναι κάτι που δεν έχω ξαναδεί ποτέ. Μου φαίνεται ότι μπορεί και να είναι κάπως υπερβολή...»

«Μπορεί», είπε η Κέιτ, με πρόσωπο ξαφνικά σοβαρό. «Μπορεί να έχει αποτέλεσμα μόνο με τους αδύναμους ή τους νέους. Δεν είμαι σίγουρη. Εσύ δείχνεις δυνατός, πάντως. Ίσως εσύ να άντεχες στο χάρισμά μου». Του άπλωσε το χέρι της, με την παλάμη προς τα πάνω — μια ξεκάθαρη πρόσκληση. Τα χείλη της συσπάστηκαν, και ήμουν αρκετά σίγουρη ότι η σοβαρή έκφρασή της ήταν μια απόπειρα να τον τσιγκλήσει.

Ο Γκάρετ χαμογέλασε στην πρόκληση. Με πολλή αυτοπεποίθηση, άγγιξε την παλάμη της με το δείκτη του.

Και τότε, με μια δυνατή πνιχτή κραυγή, τα γόνατά του λύγισαν και σωριάστηκε ανάποδα. Το κεφάλι του χτύπησε σε ένα κομμάτι γρανίτη με ένα διαπεραστικό ήχο σπασίματος. Ήταν συγκλονιστικό να το βλέπει κανείς. Τα ένστικτά μου αντιδρούσαν βλέποντας έναν θάνατο να σακατεύεται μ' αυτό τον τρόπο' ήταν βαθιά λάθος.

«Σου το είπα», μουρμούρισε ο Έντουαρντ.

Τα βλέφαρα του Γκάρετ έτρεμαν για λίγα δευτερόλεπτα, και μετά τα μάτια του άνοιξαν διάπλατα. Σήκωσε το βλέμμα του για να κοιτάξει την Κέιτ που χαμογελούσε αυτάρεσκα, κι ένα χαμόγελο απορίας φώτισε το πρόσωπό του.

«Ουάου», είπε.

«Το διασκέδασες;» ρώτησε δύσπιστα.

«Δεν είμαι παλαβός», είπε γελώντας, κουνώντας το κεφά-

λι του, καθώς σηκωνόταν αργά στα γόνατά του, «αλλά αυτό ήταν εκπληκτικό!»

«Έτσι ακούω».

Ο Έντουαρντ στριφογύρισε τα μάτια του.

Και μετά ακούστηκε μια σιγανή φασαρία από την μπροστινή αυλή. Άκουσα τον Κάρλαϊλ να μιλάει πάνω από μια οχλοβοή από εκπληκτες φωνές.

«Σας έστειλε η Άλις;» ρωτούσε κάποιον, με φωνή αβέβαιη, ελαφρώς αναστατωμένη.

Κι άλλος απροσδόκητος επισκέπτης;

Ο Έντουαρντ όρμησε μέσα στο σπίτι και οι περισσότεροι από τους υπόλοιπους τον μιμήθηκαν. Εγώ τον ακολούθησα πιο αργά, με τη Ρένεσμι ακόμα κουρνιασμένη στην πλάτη μου. Θα έδινα μια στιγμή στον Κάρλαϊλ. Θα τον άφηνα να ξεστάνει τον καινούριο επισκέπτη μας, να τον ή την ή τους προετοιμάσει για την ιδέα αυτού που θα ακολουθούσε.

Τράβηξα τη Ρένεσμι μέσα στην αγκαλιά μου, καθώς περπατούσα αργά γύρω από το σπίτι για να μπω από την πόρτα της κουζίνας, ακούγοντας αυτά που δεν μπορούσα να δω.

«Κανένας δε μας έστειλε», απάντησε μια βαθιά ψιθυριστή φωνή στην ερώτηση του Κάρλαϊλ. Αμέσως θυμήθηκα τις αρχαίες φωνές του Άρο και του Κάιου και κοκάλωσα μέσα στην κουζίνα.

Ήξερα ότι το σαλόνι θα ήταν γεμάτο κόσμο –σχεδόν όλοι είχαν πάει για να δουν τους τελευταίους επισκέπτες– αλλά δεν υπήρχε σχεδόν καθόλου θόρυβος. Ρηχές ανάσες, αυτό ήταν όλο.

Η φωνή του Κάρλαϊλ ήταν επιφυλακτική, καθώς απάντησε. «Τότε τι σας φέρνει εδώ τώρα;»

«Τα νέα ταξιδεύουν», απάντησε μια άλλη φωνή, εξίσου πουπουλένια όπως και η πρώτη. «Ακούσαμε υπόνοιες ότι οι Βολτούρι κινούνται εναντίον σας. Ψιθυρίζεται ότι δε θα ήσασταν μόνοι σας. Προφανώς, ήταν αλήθεια. Αυτή είναι μια

εντυπωσιακή συγκέντρωση».

«Δεν αμφισβητούμε τους Βολτούρι», απάντησε ο Κάρλαϊλ με ένα γεμάτο ένταση τόνο. «Υπάρχει μια παρεξήγηση, αυτό είναι όλο. Μια πολύ σοβαρή παρεξήγηση, μάλιστα, αλλά ελπίζουμε ότι θα την ξεκαθαρίσουμε. Αυτοί που βλέπετε είναι μάρτυρες. Απλώς τους χρειαζόμαστε για να ακούσουν οι Βολτούρι. Δεν –»

«Δε μας νοιάζει τι λένε ότι κάνατε», διέκοψε η πρώτη φωνή. «Και δε μας νοιάζει αν παρανομήσατε».

«Όσο κατάφωρα κι αν παρανομήσατε», πρόσθεσε ο δεύτερος.

«Περιμέναμε μιάμιση χιλιετία να αμφισβητηθούν τα καθάρματα από την Ιταλία», είπε ο πρώτος. «Αν υπάρχει καμία πιθανότητα να κατατροπωθούν, εμείς θα είμαστε εδώ για να το δούμε».

«Ή ακόμα και για να βοηθήσουμε να νικηθούν», συμπλήρωσε ο δεύτερος. Μιλούσαν με μια στρωτή αλληλουχία, ενώ οι φωνές τους ήταν τόσο όμοιες που λιγότερο ευαίσθητα αυτιά θα υπέθεταν ότι υπήρχε ένας μόνο ομιλητής. «Αν πιστέψουμε ότι έχετε καμία πιθανότητα επιτυχίας».

«Μπέλλα;» με φώναξε ο Έντουαρντ με μια σκληρή φωνή. «Φέρε τη Ρένεσμι εδώ, σε παρακαλώ. Ίσως πρέπει να δούμε, αν οι ισχυρισμοί των Ρουμάνων επισκεπτών μας είναι αληθινοί».

Βοηθούσε το ότι ήξερα πως πιθανότατα οι μισοί βρικόλακες στο άλλο δωμάτιο θα έρχονταν προς υπεράσπιση της Ρένεσμι, αν αυτοί οι Ρουμάνοι αναστατώνονταν βλέποντάς την. Δε μου άρεσε ο ήχος των φωνών τους ούτε η σκοτεινή απειλή στα λόγια τους. Καθώς μπήκα μέσα στο δωμάτιο, είδα ότι δεν ήμουν η μόνη που έκανε αυτή την εκτίμηση. Οι περισσότεροι από τους ακίνητους βρικόλακες αγριοκοίταζαν με εχθρικά μάτια και μερικοί –η Κάρμεν, η Τάνια, η Ζαφρίνα και η Σίνα– άλλαξαν θέση ανεπαίσθητα, ώστε να πάρουν μια αμυντική στάση

ανάμεσα στους νεοφερμένους και τη Ρένεσμι.

Οι βρικόλακες στην πόρτα ήταν και μικροκαμωμένοι και κοντοί, ο ένας μελαχρινός και ο άλλος με μαλλιά ξανθιά, αλλά με μια τόσο σταχτιά απόχρωση που έμοιαζαν σχεδόν ανοιχτά γκριζα. Το δέρμα τους έμοιαζε εξίσου εύθρυπτο με αυτό των Βολτούρι, αν και θεώρησα ότι αυτό δεν ήταν τόσο έντονο. Δεν μπορούσα να είμαι σίγουρη γι' αυτό, αφού δεν είχα δει ποτέ τους Βολτούρι παρά μόνο με ανθρώπινα μάτια' δεν μπορούσα να κάνω μια τέλεια σύγκριση. Τα διαπεραστικά, στενά τους μάτια ήταν ένα σκούρο κόκκινο Βουργουνδίας, χωρίς ασπριδερή μεμβράνη. Φορούσαν πολύ απλά μαύρα ρούχα που θα μπορούσαν να θεωρηθούν σύγχρονα, αλλά έφερναν στο νου παλιότερα σχέδια.

Ο μελαχρινός χαμογέλασε πλατιά, όταν πρόβαλλα εγώ. «Βρε, βρε, Κάρλαϊλ. Πράγματι ήσασταν άτακτοι, έτσι δεν είναι;»

«Δεν είναι αυτό που νομίζεις, Στέφαν».

«Και δε μας νοιάζει, έτσι κι αλλιώς», απάντησε ο ξανθός. «Όπως είπαμε πριν».

«Τότε είστε καλοδεχούμενοι ως παρατηρητές, Βλάντιμιρ, αλλά σίγουρα το σχέδιό μας δεν είναι να αμφισβητήσουμε τους Βολτούρι, όπως είπαμε εμείς πριν».

«Τότε εμείς θα σταυρώσουμε τα δάχτυλά μας», άρχισε ο Στέφαν.

«Και θα ελπίζουμε να σταθούμε τυχεροί», ολοκλήρωσε ο Βλάντιμιρ.

Στο τέλος, είχαμε μαζέψει δεκαεπτά μάρτυρες –τους Ιρλανδούς, τη Σιβόν, τον Λίαμ και τη Μάγκι' τους Αιγύπτιους, τον Αμόν, την Κέμπι, τον Μπέντζαμιν και την Τία' τους βρικόλακες από τον Αμαζόνιο, τη Ζαφρίνα και τη Σένα' τους Ρουμάνους, τον Βλάντιμιρ και τον Στέφαν' και τους νομάδες, τη Σάρλοτ και τον Πίτερ, τον Γκάρρετ, τον Άλιστερ, τη Μαίρη

και τον Ράνταλ– για να ενισχύσουν την οικογένειά μας που αποτελείτο από έντεκα μέλη. Η Τάνια, η Κέιτ, ο Ελεαζάρ και η Κάρμεν επέμεναν να τους μετράμε ως μέλη της οικογένειάς μας.

Εκτός από τους Βολτούρι, ήταν πιθανότατα η μεγαλύτερη οικογενειακή συγκέντρωση ώριμων βρικόλακων στην ιστορία των αθανάτων.

Όλοι αρχίζαμε να γινόμαστε λιγάκι αισιόδοξοι. Ακόμα κι εγώ δεν μπορούσα να το αποφύγω. Η Ρένεσμι είχε κερδίσει τόσους πολλούς σε τόσο λίγο χρόνο. Οι Βολτούρι αρκούσε μόνο να ακούσουν για εκείνο το μικρό-μικρό δευτερόλεπτο...

Οι δύο τελευταίοι επιζώντες Ρουμάνοι βρικόλακες –επικεντρωμένοι μόνο στην πικρή αγανάκτηση εναντίον αυτών που είχαν ανατρέψει την αυτοκρατορία τους δεκαπέντε αιώνες παλιότερα– τα έκαναν όλα με το δικό τους ρυθμό. Δεν άγγιζαν τη Ρένεσμι, αλλά δεν έδειχναν να νιώθουν αποστροφή γι' αυτήν. Κατά μυστήριο τρόπο ήταν κατευχαριστημένοι με τη συμμαχία μας με τους λυκάνθρωπους. Με παρακολουθούσαν να εξασκούμαι με τη Ζαφρίνα και την Κέιτ, παρακολουθούσαν τον Έντουαρντ να απαντάει ανείπωτες ερωτήσεις, παρακολουθούσαν τον Μπέντζαμιν να βγάζει από το ποτάμι θερμοπίδακες νερού ή δυνατές ριπές ανέμου από τον ακίνητο αέρα μόνο με το μυαλό του, και τα μάτια τους έλαμπαν από την άγρια ελπίδα ότι οι Βολτούρι είχαν επιτέλους βρει έναν ισάξιο αντίπαλο.

Εμείς δεν ελπίζαμε τα ίδια πράγματα, όμως όλοι ελπίζαμε.

33. ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΙΑ

«Τσάρλι, έχουμε ακόμα αυτή την παρέα για την οποία δεν είναι ανάγκη να ξέρεις παρά μόνο τα απαραίτητα. Το ξέρω ότι έχει περάσει πάνω από βδομάδα από τότε που είδες τη Ρένεσμι, αλλά δεν είναι καλή ιδέα να μας κάνεις επίσκεψη αυτή τη στιγμή. Τι λες να σου φέρω εγώ τη Ρένεσμι εκεί;»

Ο Τσάρλι έμενε σιωπηλός τόση ώρα που αναρωτιόμουν αν άκουσε την πίεση που ένωθα κάτω από το προσωπίο μου.

Αλλά μετά ψέλλισε: «Μόνο τα απαραίτητα, ουφ», και συνειδητοποίησα ότι αυτό που τον έκανε αργό στο να απαντήσει ήταν η επιφυλακτικότητά του απέναντι στο υπερφυσικό.

«Εντάξει, μικρή», είπε ο Τσάρλι. «Μπορείς να μου τη φέρεις σήμερα το πρωί; Η Σου θα μου φέρει μεσημεριανό. Η μαγειρική μου την τρομάζει τόσο όσο τρόμαζε εσένα, όταν πρωτοήρθες εδώ πέρα».

Ο Τσάρλι γέλασε και μετά αναστέναξε για τις παλιές μέρες.

«Σήμερα το πρωί είναι τέλεια». Όσο πιο νωρίς, τόσο το καλύτερο. Το είχα ήδη αναβάλει πολύ καιρό.

«Θα έρθει μαζί σας ο Τζέικ;»

Αν κι ο Τσάρλι δεν ήξερε τίποτα για το θέμα της αποτύπωσης των λυκάνθρωπων, κανένας δεν μπορούσε να αγνοήσει το δέσιμο ανάμεσα στον Τζέικομπ και τη Ρένεσμι.

«Μάλλον». Δεν υπήρχε καμία περίπτωση ο Τζέικομπ να δεχόταν με τη θέλησή του να χάσει ένα απόγευμα με τη Ρένεσμι χωρίς τις βδέλλες.

«Ίσως θα έπρεπε να καλέσω και τον Μπίλι», συλλογίστηκε ο Τσάρλι. «Αλλά... χιμ. Ίσως άλλη φορά».

Εγώ μισοπρόσεχα τον Τσάρλι –αρκετά ώστε να προσέξω την παράξενη απροθυμία στη φωνή του, όταν μίλησε για τον Μπίλι, αλλά όχι αρκετά για να ανησυχήσω γιατί συνέβαινε αυτό. Ο Τσάρλι κι ο Μπίλι ήταν ενήλικες – αν κάτι έτρεχε μεταξύ τους, θα μπορούσαν να το λύσουν μόνοι τους. Εγώ είχα πολλά, πολύ πιο σημαντικά πράγματα που μου είχαν γίνει έμμονη ιδέα.

«Τα λέμε σε λίγο», του είπα κι έκλεισα το τηλέφωνο.

Αυτό το ταξίδι δεν ήταν μόνο για να προστατέψω τον πατέρα μου από την παράξενη σύναξη των είκοσι επτά βρικόλακων –που είχαν όλοι ορκιστεί να μη σκοτώσουν κανέναν σε μια ακτίνα περίπου πεντακοσίων χιλιομέτρων, αλλά και πάλι... Προφανώς, κανένας άνθρωπος δεν έπρεπε να πλησιάσει αυτή την ομάδα. Αυτό ήταν η δικαιολογία που είχα δώσει στον Έντουαρντ: θα πήγαινα τη Ρένεσμι στον Τσάρλι, έτσι ώστε να μην αποφασίσει εκείνος να έρθει εδώ. Ήταν ένας καλός λόγος για να φύγω από το σπίτι, αλλά όχι ο πραγματικός μου λόγος.

«Γιατί να μην πάρουμε τη Φερράρι σου;» διαμαρτυρήθηκε ο Τζέικομπ, όταν με συνάντησε στο γκαράζ. Ήμουν ήδη στο Βόλβο του Έντουαρντ μαζί με τη Ρένεσμι.

Ο Έντουαρντ είχε προλάβει τελικά να μου αποκαλύψει το αυτοκίνητό μου για μετά –όπως το υποπτευόταν, δεν κατάφερα να δείξω τον κατάλληλο ενθουσιασμό. Σίγουρα, ήταν

όμορφο και γρήγορο, αλλά εμένα μου άρεσε να τρέχω.

«Υπερβολικά επιδεικτικό», απάντησα. «Θα μπορούσαμε να πάμε με τα πόδια, αλλά αυτό θα έκανε τον Τσάρλι να φρικάρει».

Ο Τζέικομπ γκρίνιαξε, αλλά μπήκε στην μπροστινή θέση. Η Ρένεσμι σκαρφάλωσε από την αγκαλιά μου στη δικιά του.

«Πώς είσαι;» τον ρώτησα, καθώς έβγαινα έξω από το γκαράζ.

«Εσύ πώς λες;» ρώτησε ο Τζέικομπ σαρκαστικά. «Έχω βαρεθεί όλες αυτές τις βρομερές βδέλλες». Είδε την έκφρασή μου και μίλησε, πριν προλάβω να απαντήσω. «Ναι, το ξέρω, το ξέρω. Είναι καλοί, ήρθαν για να βοηθήσουν, θα μας σώσουν όλους. Και τα λοιπά, και τα λοιπά. Πες ό,τι θες, εγώ ακόμα πιστεύω ότι ο Δράκουλας νούμερο ένα κι ο Δράκουλας νούμερο δύο είναι φρίκουλες».

Αναγκάστηκα να χαμογελάσω. Οι Ρουμάνοι δεν ήταν ούτε και οι δικοί μου αγαπημένοι φιλοξενούμενοι. «Δε διαφωνώ μαζί σου σ' αυτό».

Η Ρένεσμι κούνησε το κεφάλι της, αλλά δεν είπε τίποτα αντίθετα με τους υπόλοιπους, εκείνη έβρισκε τους Ρουμάνους παραδόξως συναρπαστικούς. Είχε προσπαθήσει να τους μιλήσει δυνατά, αφού δεν την άφηναν να τους αγγίξει. Η ερώτησή της ήταν σχετικά με το ασυνήθιστο δέρμα τους, και παρόλο που φοβόμουν ότι μπορεί να ένιωθαν προσβεβλημένοι, χάρηκα κατά κάποιο τρόπο που ρώτησε. Ήμουν κι εγώ περιέργη.

Εκείνοι δε φάνηκαν να αναστατώνονται από το ενδιαφέρον της. Ίσως μελαγχόλησαν λίγο.

«Καθόμασταν ακίνητοι για πάρα πολύ καιρό, μικρή», είχε απαντήσει ο Βλάντιμιρ, με τον Στέφαν να γνέφει, αλλά χωρίς να συνεχίζει τις προτάσεις του Βλάντιμιρ, όπως έκανε συχνά. «Στοχαζόμασταν πάνω στη θεία φύση μας. Ήταν μια ένδειξη της δύναμής μας ότι όλα έρχονταν σ' εμάς. Η λεία, οι διπλωμάτες, αυτοί που ζητούσαν την εύνοιά μας. Καθόμασταν

στους θρόνους μας και θεωρούσαμε τους εαυτούς μας θεούς. Δεν είχαμε καταλάβει για πολύ καιρό ότι αλλάζαμε –ότι είχαμε γίνει σχεδόν πέτρινοι. Υποθέτω ότι οι Βολτούρι μας έκαναν χάρη, όταν έκαψαν τα κάστρα μας. Ο Στέφαν κι εγώ, τουλάχιστον, δε συνεχίσαμε να πετρώνουμε. Τώρα τα μάτια των Βολτούρι έχουν σκεπαστεί από μια σιχαμερή μεμβράνη, αλλά τα δικά μας είναι λαμπερά. Φαντάζομαι ότι αυτό θα μας δώσει το πλεονέκτημα, όταν θα τους βγάλουμε τα μάτια από τις κόγχες τους».

Προσπάθησα να κρατήσω τη Ρένεσμι μακριά τους μετά απ' αυτό.

«Πόση ώρα θα μείνουμε στον Τσάρλι;» ρώτησε ο Τζέικομπ, διακόπτοντας τις σκέψεις μου. Είχε αρχίσει να χαλαρώνει ορατά, καθώς απομακρυνόμασταν από το σπίτι και όλους τους καινούριους του κατοίκους. Με έκανε χαρούμενη το γεγονός ότι δε μετρούσα στην πραγματικότητα ως βρικόλακας γι' αυτόν. Ήμουν ακόμα μόνο η Μπέλλα.

«Για αρκετή ώρα, εδώ που τα λέμε».

Ο τόνος της φωνής μου του τράβηξε την προσοχή.

«Συμβαίνει τίποτα άλλο εδώ εκτός από την επίσκεψη στον μπαμπά σου;»

«Τζέικ, ξέρεις πως είσαι αρκετά καλός στο να ελέγχεις τις σκέψεις σου κοντά στον Έντουαρντ;»

Σήκωσε το ένα του χοντρό μαύρο φρύδι. «Ναι;»

Εγώ απλώς κούνησα το κεφάλι, στρέφοντας τα μάτια μου στη Ρένεσμι. Κοίταζε έξω από το παράθυρο, και δεν μπορούσα να καταλάβω πόσο την ενδιέφερε η κουβέντα μας, αλλά αποφάσισα να μη ρισκάρω να προχωρήσω παραπέρα.

Ο Τζέικομπ περίμενε να προσθέσω και κάτι άλλο, και τότε το κάτω χέλιος του πετάχτηκε προς τα έξω, ενώ σκεφτόταν πόσα λίγα του είχα πει.

Καθώς προχωρούσαμε σιωπηλά, κοίταξα με τα μισόκλειστα μάτια μου την κρύα βροχή μέσα από τους ενοχλητικούς φα-

κούς επαφής` δεν ήταν αρκετά κρύα, ώστε να χιονίσει. Τα μάτια μου δεν ήταν τόσο μακάβρια όσο ήταν στην αρχή – σίγουρα πλησίαζαν περισσότερο σε ένα μουντό κοκκινωπό πορτοκαλί παρά στο έντονο βυσσινί. Σύντομα θα ήταν αρκετά κεκριμπάρνια, ώστε να μπορώ να παρατήσω τους φακούς. Ήλπιζα η αλλαγή να μην αναστάτωνα υπερβολικά τον Τσάρλι.

Ο Τζέικομπ ακόμα αναμασούσε την κουτσουρεμένη μας κουβέντα, όταν φτάσαμε στο σπίτι του Τσάρλι. Δε μιλούσαμε, καθώς περπατούσαμε με ένα γρήγορο ανθρώπινο ρυθμό μέσα στη βροχή που έπεφτε. Ο μπαμπάς μου μας περίμενε` είχε ανοίξει την πόρτα, πριν προλάβω να χτυπήσω.

«Γεια σας, παιδιά! Μου φαίνεται σαν να πέρασαν χρόνια! Για δεξ πώς είσαι, Νέσι! Έλα στον παππού! Ορκίζομαι πως έχεις ψηλώσει καμιά δεκαπενταριά εκατοστά. Και φαίνεσαι πετσι και κόκαλο, Νες». Με αγριοκοίταξε. «Δε σε ταΐζουν εκεί πέρα;»

«Είναι απλώς που έχει πάρει πολύ ύψος», μουρμούρισα εγώ. «Γεια σου, Σου», φώναξα πάνω από τον ώμο του. Η μυρωδιά του κοτόπουλου, της ντομάτας, του σκόρδου και του τυριού ερχόταν από την κουζίνα` μάλλον μύριζε ωραία σε όλους τους άλλους. Μύριζα επίσης φρέσκο πεύκο και σκόνη από κούτες αποθήκευσης.

Η Ρένεσμι έδειξε τα λακκάκια της. Δε μιλούσε ποτέ μπροστά στον Τσάρλι.

«Λοιπόν, ελάτε μέσα, μην κάθεστε στο κρύο, παιδιά. Πού είναι ο γαμπρός μου;»

«Ψυχαγωγεί φίλους», είπε ο Τζέικομπ και μετά ρουθούνησε. «Είσαι τόσο τυχερός που το γλίτωσες αυτό, Τσάρλι. Αυτό είναι το μόνο που θα πω».

Χτύπησα τον Τζέικομπ ελαφρά στο νεφρό, ενώ ο Τσάρλι ζάρωσε από φόβο.

«Άου», διαμαρτυρήθηκε ο Τζέικομπ χαμηλόφωνα` τουλάχιστον, νόμιζα ότι τον είχα χτυπήσει ελαφρά.

«Εδώ που τα λέμε, Τσάρλι, έχω μερικές δουλειές να κάνω».

Ο Τζέικομπ μου έριξε μια γρήγορη ματιά, αλλά δεν είπε τίποτα.

«Έχεις μείνει πίσω στα χριστουγεννιάτικα ψώνια, Μπελς; Έχεις μόνο λίγες μέρες ακόμα, ξέρεις».

«Ναι, τα χριστουγεννιάτικα ψώνια», είπα καθόλου πειστικά. Έτσι εξηγείτο η σκόνη από τις κούτες αποθήκευσης. Ο Τσάρλι πρέπει να είχε βάλει τα παλιά στολίδια.

«Μην ανησυχείς, Νέσι», ψιθύρισε στο αυτί της. «Έχω φροντίσει για `σένα, σε περίπτωση που η μαμά σου τα κάνει θάλασσα».

Στριφογύρισα τα μάτια μου προς τη μεριά του, αλλά η αλήθεια ήταν ότι δεν είχα σκεφτεί τις γιορτές καθόλου.

«Το μεσημεριανό είναι στο τραπέζι», φώναξε η Σου από την κουζίνα. «Ελάτε, παιδιά».

«Τα λέμε αργότερα, μπαμπά», είπα και αντάλλαξα ένα γρήγορο βλέμμα με το Τζέικομπ. Ακόμα κι αν δεν μπορούσε να αποφύγει να το σκεφτεί αυτό κοντά στον Έντουαρντ, τουλάχιστον δεν είχε και πολλά να μοιραστεί. Δεν είχε ιδέα τι σκάρωνα.

Φυσικά, σκέφτηκα μόνη μου, καθώς έμπαινα στο αμάξι, ότι δεν είχα κι εγώ η ίδια.

Οι δρόμοι ήταν γλιστεροί και σκοτεινοί, αλλά η οδήγηση δε με φόβιζε πια. Τα αντανάκλαστα μου ήταν αρκετά καλά για τη δουλειά αυτή, και μετά βίας πρόσεχα το δρόμο. Το πρόβλημα ήταν να μην αφήσω την ταχύτητά μου να προσελκύσει την προσοχή, όταν είχα παρέα. Ήθελα να ξεμπερδεύω με τη σημερινή αποστολή, να λύσω το μυστήριο, ώστε να μπορέσω να ξαναγυρίσω στη ζωτική δουλειά της εκπαίδευσης. Της εκπαίδευσης για το πώς να προστατέψω κάποιους, πώς να σκοτώσω κάποιους άλλους.

Βελτιωνόμουν όλο και περισσότερο με την ασπίδα μου. Η

Κέιτ δεν ένιωθε την ανάγκη να μου δίνει κίνητρα πια –δεν ήταν δύσκολο να βρίσκω λόγους να θυμώσω, τώρα που ήξερα ότι αυτό ήταν το κλειδί– έτσι κυρίως δούλευα με τη Ζαφρίνα. Εκείνη ήταν ευχαριστημένη με το πόσο άπλωνα την ασπίδα μου – μπορούσα να καλύψω μια περιοχή σχεδόν τριών μέτρων για περισσότερο από ένα λεπτό, παρόλο που αυτό με εξουθένωνε. Σήμερα το πρωί προσπαθούσε να ανακαλύψει, αν μπορούσα να σπρώξω την ασπίδα τελείως έξω από το μυαλό μου. Δεν έβλεπα ποια θα ήταν η χρησιμότητα αυτού του πράγματος, αλλά η Ζαφρίνα πίστευε ότι αυτό θα με έκανε πιο δυνατή, όπως το να εξασκείς τους μύες στο στομάχι και την πλάτη σου παρά μόνο στα μπράτσα σου. Τελικά, θα μπορούσες να σηκώσεις μεγαλύτερο βάρος, αν όλοι οι μύες ήταν πιο δυνατοί.

Δεν ήμουν πολύ καλή σ' αυτό. Είχα δει μόνο για μια στιγμή τον ποταμό μέσα στη ζούγκλα που προσπαθούσε να μου δείξει.

Αλλά υπήρχαν διαφορετικοί τρόποι να προετοιμαστώ γι' αυτό που θα ερχόταν, και με μόνο δυο βδομάδες μπροστά μας, ανησυχούσα ότι μπορεί να παραμελούσα το πιο σπουδαίο. Σήμερα θα διόρθωνα αυτή την παράλειψη.

Είχα απομνημονεύσει τους κατάλληλους χάρτες, και δε δυσκολεύτηκα καθόλου να βρω τη διεύθυνση που δεν υπήρχε στο διαδίκτυο, αυτή του Τζέι Τζενκς. Το επόμενο βήμα μου θα ήταν ο Τζέισον Τζενκς στην άλλη διεύθυνση, εκείνη που δε μου είχε δώσει η Άλις.

Το να πω ότι δεν ήταν ωραία γειτονιά θα ήταν το λιγότερο. Το πιο κοινό απ' όλα τα αυτοκίνητα των Κάλεν ήταν και πάλι σκανδαλώδες στο δρόμο αυτό. Η παλιά μου Σέβι θα έδειχνε μια χαρά εδώ. Τότε που ήμουν άνθρωπος, θα κλείδωνα τις πόρτες και θα είχα φύγει όσο πιο γρήγορα είχα το κουράγιο. Έτσι όπως είχαν τώρα τα πράγματα, αυτό με γοήτευε κάπως. Προσπάθησα να φανταστώ την Άλις σ' αυτό το μέρος για οποιονδήποτε λόγο και δεν τα κατάφερα.

Τα κτίρια –όλα τριώροφα, όλα στενά, όλα ελαφρώς στραβά, σαν να τα είχε λυγίσει το σφυροκόπημα της βροχής –ήταν κυρίως παλιά σπίτια χωρισμένα σε πολλαπλά διαμερίσματα. Ήταν δύσκολο να πει κανείς τι χρώμα υποτίθεται ότι ήταν η μπογιά που ξεφλούδιζε. Τα πάντα είχαν ξεθωριάσει σε αποχρώσεις του γκριζου. Μερικά κτίρια είχαν επιχειρήσεις στο ισόγειο: ένα βρόμικο μπαρ με παράθυρα βαμμένα μαύρα, ένα κατάστημα με προϊόντα για μέντιουμ με χέρια που φωτίζονταν με νέον και κάρτες ταρό που αναβόσβηναν ακανόνιστα πάνω στην πόρτα, ένα κατάστημα για τατουάζ, κι ένας βρεφονηπιακός σταθμός με κολλητική ταινία να συγκρατεί το σπασμένο μπροστινό παράθυρο για να μη διαλυθεί. Δεν υπήρχε καμία λάμπα μέσα σε κανένα δωμάτιο, αν και ήταν αρκετά ζοφερή η ατμόσφαιρα έξω, ώστε οι άνθρωποι να χρειάζονταν το φως. Άκουγα τα χαμηλά μουρμουρητά κάποιων φωνών μακριά – ακούγονταν σαν τηλεόραση.

Υπήρχαν μερικοί άνθρωποι εκεί γύρω, δύο που έσερναν τα πόδια τους μέσα στη βροχή σε αντίθετες κατευθύνσεις κι ένας που καθόταν στη στενή βεράντα ενός φτηνού δικηγορικού γραφείου κλεισμένου με σανίδες, διαβάζοντας μια βρεγμένη εφημερίδα και σφυρίζοντας. Ο ήχος ήταν υπερβολικά κεφάτος για το σκηνικό.

Είχα σαστίσει τόσο πολύ από τον ξένοιαστο άνθρωπο που σφύριζε, που δεν κατάλαβα ότι το εγκαταλελειμμένο κτίριο ήταν ακριβώς εκεί όπου θα έπρεπε να βρίσκεται η διεύθυνση που έψαχνα. Δεν υπήρχε κανένας αριθμός στο ερειπωμένο μέρος, αλλά το κατάστημα τατουάζ δίπλα του ήταν δύο νούμερα παρακάτω.

Σταμάτησα στη στροφή και κάθισα εκεί με τη μηχανή στο ρελαντί για ένα δευτερόλεπτο. Θα έμπαινα μέσα σ' αυτή την τρώγλη έτσι κι αλλιώς, αλλά πώς να το κάνω χωρίς να με πάρει χαμπάρι ο άνθρωπος που σφύριζε; Θα πάρκαρα στον επόμενο δρόμο και θα έμπαινα από πίσω... Μπορεί να υπήρχαν κι

άλλοι μάρτυρες σ' εκείνη τη μεριά. Ίσως από τις στέγες; Είχε σκοτεινιάσει αρκετά για τέτοια πράγματα;

«Έι, κυρία», μου φώναξε αυτός που σφύριζε.

Κατέβασα το παράθυρο του συνοδηγού, σαν να μην μπορούσα να τον ακούσω.

Ο άντρας άφησε στην άκρη την εφημερίδα του, και τα ρούχα του με ξάφνιασαν, τώρα που τα έβλεπα. Κάτω από το μακρύ, φθαρμένο πανωφόρι του, που έφτανε ως τους αστραγάλους, ήταν κάπως υπερβολικά καλά ντυμένος. Δε φουσούσε καθόλου αεράκι για να μου έρθει η μυρωδιά, αλλά η γυαλάδα του σκούρου κόκκινου πουκαμίσου του έμοιαζε με μετάξι. Τα σγουρά μαύρα μαλλιά του ήταν μπερδεμένα και ατίθασα, αλλά η σκούρα επιδερμίδα του ήταν λεία και άσογη, τα δόντια του λευκά και ίσια. Μια αντίθεση.

«Καλύτερα να μην παρκάρεις αυτό το αμάξι εκεί, κυρία», είπε. «Μπορεί να μην είναι εδώ, όταν γυρίσεις».

«Ευχαριστώ για την προειδοποίηση», είπα.

Εσβησα τη μηχανή και βγήκα έξω. Ίσως ο φίλος μου που σφύριζε να μπορούσε να μου δώσει τις απαντήσεις που χρειαζόμουν πιο γρήγορα απ' ό,τι θα μου έπαιρνε για να κάνω διάρρηξη και να μπω. Άνοιξα τη μεγάλη γκρι ομπρέλα μου –όχι ότι με ένοιαζε στ' αλήθεια να προστατέψω το πλεχτό φουστάνι από κασμίρι που φορούσα, που έμοιαζε με μακρύ πουλόβερ. Αυτό θα έκανε ένας άνθρωπος, όμως.

Ο άντρας κοίταξε το πρόσωπό μου με μισόκλειστα μάτια μέσα από τη βροχή, και μετά τα μάτια του γούρλωσαν. Κατάπιε κι άκουσα την καρδιά του να χτυπάει πιο γρήγορα, καθώς πλησίαζα.

«Ύαχνω κάποιον», άρχισα.

«Εγώ είμαι κάποιος», είπε με ένα χαμόγελο. «Τι μπορώ να κάνω για 'σένα, κούκλα;»

«Είσαι ο Τζέι Τζενκς;» ρώτησα.

«Ω», είπε, και η έκφρασή του άλλαξε, σταμάτησε να φαί-

νεται σαν να προσπαθούσε να προβλέψει και φάνηκε σαν να είχε καταλάβει. Σηκώθηκε όρθιος και με περιεργάστηκε με ζαρωμένα μάτια. «Γιατί ψάχνεις τον Τζέι;»

«Αυτό είναι δική μου δουλειά». Εξάλλου, δεν είχα ιδέα. «Εσύ είσαι ο Τζέι;»

«Όχι».

Μείναμε να κοιτάμε ο ένας τον άλλο για μια παρατεταμένη στιγμή, ενώ τα διαπεραστικά του μάτια κοίταζαν από πάνω ως κάτω το στενό γκριζογάλανο φουστάνι που φορούσα. Το βλέμμα του τελικά έφτασε στο πρόσωπό μου. «Δε μοιάζεις με τους συνηθισμένους πελάτες».

«Μάλλον δεν είμαι από τους συνηθισμένους», παραδέχτηκα. «Αλλά αλήθεια χρειάζεται να τον δω όσο το δυνατόν πιο γρήγορα».

«Δεν είμαι σίγουρος τι να κάνω», παραδέχτηκε εκείνος.

«Γιατί δε μου λες πώς σε λένε;»

Εκείνος χαμογέλασε πλατιά. «Μαξ».

«Χαίρομαι που σε γνωρίζω, Μαξ. Τώρα, για πες τι κάνεις για τους συνηθισμένους;»

Το χαμόγελό του μετατράπηκε σε συνοφρύωμα. «Να, οι συνηθισμένοι πελάτες του Τζέι δε μοιάζουν καθόλου μ' εσένα. Οι πελάτες σαν κι εσένα δεν μπαίνουν στον κόπο να έρθουν στο γραφείο εδώ στο κέντρο. Απλώς πηγαίνουν κατευθείαν στο λουσάτο γραφείο του στον ουρανοξύστη».

Επανάλαβα την άλλη διεύθυνση που είχα, κάνοντας τη λίστα των αριθμών μια ερώτηση.

«Ναι, εκεί ακριβώς», είπε, καχύποπτος ξανά. «Πώς και δεν πήγες εκεί;»

«Αυτή τη διεύθυνση μου έδωσαν –μια πολύ αξιόπιστη πηγή».

«Αν είχες καλό στο νου σου, δε θα ήσουν εδώ».

Σούφρωσα τα χείλη μου. Ποτέ δεν ήμουν ιδιαίτερα καλή στο να μπλοφάρω, αλλά η Άλις δε μου είχε αφήσει και πολλές

εναλλακτικές επιλογές. «Μπορεί και να μην έχω στο νου μου καλό».

Το πρόσωπο του Μαξ έγινε απολογητικό. «Κοίτα, κυρία —»

«Μπέλλα».

«Ναι. Μπέλλα. Βλέπεις, αυτή τη δουλειά τη χρειάζομαι. Ο Τζέι με πληρώνει αρκετά καλά για να χαζεύω κυρίως εδώ πέρα όλη μέρα. Θέλω να σε βοηθήσω, αλήθεια, μα —και φυσικά μιλάω υποθετικά, έτσι; Ή ανεπίσημα ή ό,τι σε βολεύει— μα αν αφήσω να περάσει μέσα κάποιος που μπορεί να τον βάλει σε μπελάδες, την έχασα τη δουλειά μου. Βλέπεις το πρόβλημά μου;»

Σκέφτηκα για ένα λεπτό, δαγκώνοντας το χείλος μου. «Δεν έχεις ξαναδεί ποτέ κανένα σαν κι εμένα εδώ; Δηλαδή, κάπως σαν κι εμένα. Η αδερφή μου είναι πολύ πιο κοντή από 'μένα κι έχει μαύρα μαλλιά σαν καρφάκια».

«Ο Τζέι ξέρει την αδερφή σου;»

«Νομίζω πως ναι».

Ο Μαξ συλλογίστηκε για ένα λεπτό. Του χαμογέλασα, και η ανάσα του σταμάτησε για λίγο. «Θα σου πω τι θα κάνω. Θα πάρω τηλέφωνο τον Τζέι και θα σε περιγράψω. Ας πάρει αυτός την απόφαση».

Τι ήξερε ο Τζέι Τζενκς; Η περιγραφή μου θα σήμαινε κάτι γι' αυτόν; Αυτή ήταν μια ανησυχητική σκέψη.

«Το επίθετό μου είναι Κάλεν», είπα στον Μαξ, ενώ αναρωτιόμουν μήπως αυτό ήταν παραπάνω πληροφορίες απ' ό,τι έπρεπε. Είχα αρχίσει να εκνευρίζομαι με την Άλις. Ήταν ανάγκη να είμαι τόσο τυφλή στ' αλήθεια; Θα μπορούσε να μου δώσει μια-δυο λέξεις ακόμα...

«Κάλεν, το 'πιασα».

Παρακολούθησα, καθώς έπαιρνε τηλέφωνο, διακρίνοντας εύκολα τον αριθμό. Λοιπόν, θα μπορούσα να πάρω τον Τζέι Τζενκς και μόνη μου, αν αυτό δεν πήγαινε καλά.

«Γεια σου, Τζέι. Ο Μαξ είμαι. Το ξέρω ότι δεν πρέπει να σε παίρνω ποτέ σ' αυτό το νούμερο, εκτός αν είναι επείγον...»

Είναι επείγον; άκουσα αγνά από την άλλη άκρη.

«Δηλαδή, όχι ακριβώς. Είναι μια κοπέλα που θέλει να σε δει...»

Δε βλέπω πού είναι το επείγον σ' αυτό. Γιατί δεν ακολούθησες τη συνηθισμένη διαδικασία;

«Δεν ακολούθησα τη συνηθισμένη διαδικασία, γιατί δε φαίνεται σαν κανένα συνηθισμένο —»

Είναι από την αστυνομία;

«Όχι —»

Δεν μπορείς να είσαι σίγουρος γι' αυτό. Μοιάζει με καμία από τους ανθρώπους του Κουμπάρεφ —;»

«Όχι —άσε με να μιλήσω, εντάξει; Λέει ότι ξέρεις την αδερφή της ή κάτι τέτοιο».

Δεν είναι πιθανό. Πώς είναι;

«Είναι σαν...» Τα μάτια του πέρασαν από το πρόσωπό μου ως τα παπούτσια μου επιδοκιμαστικά. «Λοιπόν, είναι σαν μοντέλο, να πώς είναι». Χαμογέλασα και εκείνος μου έκλεισε το μάτι, και μετά συνέχισε. «Θανατηφόρο κορμί, χλωμή σαν φάντασμα, σκούρα καστανά μαλλιά σχεδόν ως τη μέση, έχει ανάγκη από έναν καλό ύπνο —σου θυμίζει κάτι τίποτα απ' αυτά;»

Όχι, τίποτα. Δε μου αρέσει που άφησες την αδυναμία σου για τις όμορφες γυναίκες να διακόψει —

«Ναι, εντάξει, το αδύνατό μου σημείο είναι οι ομορφούλες, είναι κακό αυτό; Συγγνώμη που σε ενόχλησα, φίλε. Ξέχασέ το».

«Όνομα», ψιθύρισα εγώ.

«Α, ναι, σωστά. Περίμενε», είπε ο Μαξ. «Λέει ότι το όνομά της είναι Μπέλλα Κάλεν. Αυτό βοηθάει;»

Ακολούθησε ένα δευτερόλεπτο νεκρικής σιγής, και μετά η φωνή στην άλλη άκρη της γραμμής τσίριζε απότομα, χρησι-

μποιώντας πολλές λέξεις που δεν άκουγες συχνά αλλού εκτός από τις στάσεις των φορτηγατζήδων. Ολόκληρη η έκφραση του Μαξ άλλαξε ὅλη η διάθεση για χιούμορ εξαφανίστηκε και τα χείλη του χλώμισαν.

«Επειδή δε ρώτησες!» φώναξε κι ο Μαξ, πανικόβλητος.

Ακολούθησε άλλη μια παύση, ενώ ο Τζέι ξανάβρισκε την ψυχραιμία του.

Όμορφη και χλωμή; ρώτησε ο Τζέι, ελάχιστα πιο ήρεμος.

«Αυτό είπα, αυτό δεν είπα;»

Όμορφη και χλωμή; Τι ήξερε αυτός ο άντρας για τους βρικόλακες; Ήταν μήπως κι αυτός ένας από εμάς; Δεν ήμουν προετοιμασμένη γι' αυτού του είδους την αντιπαράθεση. Έτριξα τα δόντια μου. Σε τι με είχε μπλέξει η Άλις;

Ο Μαξ περίμενε ένα λεπτό για να περάσει άλλος ένας χειμαρρος προσβολών και οδηγιών και μετά μου έριξε ένα γρήγορο βλέμμα με μάτια που ήταν σχεδόν φοβισμένα. «Μα δέχεσαι τους πελάτες του κέντρου μόνο τις Πέμπτες –εντάξει, εντάξει! Αμέσως». Έκλεισε το τηλέφωνό του.

«Θέλει να με δει;» ρώτησα ζωηρά.

Ο Μαξ με αγριοκοίταξε. «Θα μπορούσες να μου είχες πει ότι ήσουν πελάτισσα πρώτης προτεραιότητας».

«Δεν το ήξερα ότι είμαι».

«Νόμιζα ότι μπορεί να ήσουν μπατσίνα», παραδέχτηκε εκείνος. «Θέλω να πω, δε μοιάζεις με μπατσίνα. Αλλά φέρεσαι κάπως περίεργα, ομορφούλα».

Ανασήκωσα τους ώμους.

«Καρτέλ ναρκωτικών;» μάντεψε.

«Ποιος, εγώ;» ρώτησα.

«Ναι. Ή ο φίλος σου ή κάτι τέτοιο».

«Όχι, λυπάμαι. Δεν είμαι οπαδός των ναρκωτικών, ούτε κι ο άντρας μου. Όχι στα ναρκωτικά, ναι στη ζωή και όλα τα σχετικά».

Ο Μαξ έβρισε χαμηλόφωνα. «Παντρεμένη. Άλλη μια χα-

μένη ευκαιρία».

Χαμογέλασα.

«Μαφία;»

«Όχι».

«Λαθρεμπόριο διαμαντιών;»

«Έλεος! Με τέτοιου είδους ανθρώπους έχεις να κάνεις συνήθως, Μαξ; Μάλλον χρειάζεσαι καινούρια δουλειά».

Έπρεπε να παραδεχτώ ότι το διασκέδαζα λιγάκι. Δεν είχα έρθει σε επαφή με ανθρώπους και πολύ εκτός από τον Τσάρλι και τη Σου. Ήταν διασκεδαστικό να τον βλέπω σαστισμένο. Ήμουν επίσης ευχαριστημένη με το πόσο εύκολο ήταν το να μην τον σκοτώσω.

«Πρέπει να είσαι μπλεγμένη σε κάτι μεγάλο. Και κακό», αναλογίστηκε.

«Δεν είναι έτσι τα πράγματα στην πραγματικότητα».

«Αυτό λένε όλοι. Μα ποιος άλλος χρειάζεται χαρτιά; Ή μπορεί να πληρώσει τις τιμές του Τζέι γι' αυτά, θα έπρεπε να πω καλύτερα. Έτσι κι αλλιώς, δεν είναι δική μου δουλειά», είπε και μετά μουρμούρισε τη λέξη παντρεμένη πάλι.

Μου έδωσε μια τελειώς καινούρια διεύθυνση με βασικές οδηγίες και μετά με παρακολούθησε να φεύγω με το αμάξι με μάτια καχύποπτα, περιλυπα.

Σ' αυτό το σημείο, ήμουν έτοιμη για οτιδήποτε σχεδόν –κάποιο χάι-τεκ κρησφύγετο ενός κακού από τις ταινίες του Τζέιμς Μποντ έμοιαζε ταιριαστό. Έτσι σκέφτηκα ότι ο Μαξ θα πρέπει να μου είχε δώσει τη λάθος διεύθυνση για να με δοκιμάσει. Ή ίσως το κρησφύγετο ήταν υπόγειο, κάτω από αυτό τον πολύ συνηθισμένο μακρύ πεζόδρομο με τα μαγαζιά, φωλιασμένο δίπλα σε έναν κατάφυτο λόφο σε μια πολύ ωραία οικογενειακή γειτονιά.

Σταμάτησα σε ένα ανοιχτό σημείο και σήκωσα πάνω το βλέμμα για να δω μια καλαίσθητα διακριτική πινακίδα που έγραφε ΤΖΕΪΣΟΝ ΣΚΟΤ, ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ.

Το γραφείο μέσα ήταν μπεζ με αποχρώσεις του ανοιχτού πράσινου, καλόγουστο και χωρίς τίποτα το χτυπητό. Δεν υπήρχε καμία μυρωδιά βρικόλακα εδώ, κι αυτό με βοήθησε να χαλαρώσω. Τίποτα εκτός από μια άγνωστη ανθρώπινη μυρωδιά. Ένα ενυδρείο ήταν χωμένο μέσα στον τοίχο, και μια ξανθιά γραμματέας που είχε μια άνοστη ομορφιά, καθόταν πίσω από ένα γραφείο.

«Γεια σας», με χαιρέτησε. «Πώς μπορώ να σας βοηθήσω;»

«Έρθα για να δω τον κύριο Σκοτ».

«Έχετε ραντεβού;»

«Όχι ακριβώς».

Χαμογέλασε λιγάκι υπεροπτικά. «Τότε, μπορεί να χρειαστεί να περιμένετε αρκετή ώρα. Γιατί δεν κάθεστε, μέχρι να —»

Έιπριλ! στρίγκλισε μια απαιτητική φωνή από το τηλέφωνο πάνω στο γραφείο της. *Περιμένω κάποια κυρία Κάλεν σύντομα.*

Εγώ χαμογέλασα κι έδειξα τον εαυτό μου.

Να τη στείλεις μέσα αμέσως. Κατάλαβες; Δε με νοιάζει τι θα διακόψεις.

Άκουγα κάτι άλλο στη φωνή του εκτός από ανυπομονησία. Άγχος. Νεύρα.

«Μόλις έφτασε», είπε η Έιπριλ, αμέσως μόλις κατάφερε να μιλήσει.

Τι; Στείλ' τη μέσα! Τι περιμένεις;

«Αμέσως, κύριε Σκοτ!» Σηκώθηκε όρθια, κουνώντας νευρικά τα δάχτυλά της, καθώς διέσχιζε έναν κοντό διάδρομο μ' εμένα πίσω της, προσφέροντάς μου καφέ ή τσάι ή οτιδήποτε άλλο μπορεί να ήθελα.

«Ορίστε», είπε, καθώς με έβαλε μέσα σε ένα διευθυντικό γραφείο, με ένα βαρύ ξύλινο γραφείο και ένα τοίχο καλυμμένο με καθρέφτες.

«Κλείσε την πόρτα φεύγοντας», πρόσταξε μια τραχιά, οξεία φωνή.

Περιεργάστηκα τον άντρα πίσω από το γραφείο, ενώ η Έιπριλ αποχωρούσε βιαστικά. Ήταν κοντός και είχε αρχίσει να κάνει φαλάκρα, πιθανότατα γύρω στα πενήντα πέντε με μπάκα στο στομάχι. Φορούσε μια κόκκινη μεταξωτή γραβάτα με ένα κόκκινο και μπλε ριγέ πουκάμισο, και το βαθυγάλαζο σπορ σακάκι του κρεμόταν στο πίσω μέρος της καρέκλας του. Έτρεμε κι εκείνος, έχοντας χλωμιάσει κι έχοντας πάρει ένα αρρωστιάρικο χρώμα που είχε σκεπάσει όλο του το πρόσωπο, με τον ιδρώτα να σχηματίζει σταγόνες στο μέτωπό του ' φανταζόμουν ένα έλκος να τρώει την επιπλέον σαμπρέλα.

Ο Τζέι ανέκτησε την ψυχραιμία του και σηκώθηκε χωρίς σταθερότητα από την καρέκλα του. Άπλωσε το χέρι του πάνω από το γραφείο.

«Κυρία Κάλεν. Τι μεγάλη χαρά».

Τέντωσα κι εγώ το χέρι μου και έσφιξα το δικό του κουνώντας το γρήγορα μια φορά. Εκείνος ζάρωσε πίσω ελαφρά στο άγγιγμα του κρύου δέρματός μου, αλλά δε φάνηκε να ξαφνιαστεί ιδιαίτερα απ' αυτό.

«Κύριε Τζενκς. Ή προτιμάτε το Σκοτ».

Έκανε άλλον ένα μορφασμό. «Όπως προτιμάτε εσείς, φυσικά».

«Τι λέτε να με φωνάζετε Μπέλλα κι εγώ Τζέι;»

«Σαν παλιοί φίλοι», συμφώνησε, σκουπίζοντας το μέτωπό του με ένα μεταξωτό μαντίλι. Μου έκανε μια χειρονομία να κάτσω και κάθισε κι αυτός. «Πρέπει να ρωτήσω, επιτέλους γνωρίζω την υπέροχη σύζυγο του κύριου Τζάσπερ;»

Το συλλογίστηκα αυτό για ένα δευτερόλεπτο. Ωστε λοιπόν αυτός ο άντρας ήξερε τον Τζάσπερ, όχι την Άλις. Τον ήξερε κι έμοιαζε και να τον φοβάται. «Την κουνιάδα του, στην πραγματικότητα».

Σούφρωσε τα χείλη του, σαν να προσπαθούσε να πιάσει κά-

ποια νοήματα εξίσου απεγνωσμένα μ' εμένα.

«Πιστεύω ο κύριος Τζάσπερ να είναι καλά στην υγεία του;» ρώτησε προσεχτικά.

«Είμαι σίγουρη ότι χαίρει άκρας υγείας. Αυτή τη στιγμή είναι σε παρατεταμένες διακοπές».

Αυτό φάνηκε να καθαρίζει λίγο τη σύγχυση του Τζέι. Κούνησε το κεφάλι του στον εαυτό του και σταύρωσε τα δάχτυλά του. «Ωστε έτσι. Έπρεπε να είχες έρθει στο κυρίως γραφείο. Οι βοηθοί μου εκεί θα σε είχαν παραπέμψει κατευθείαν σ' εμένα – δεν υπήρχε καμία ανάγκη να περάσεις μέσα από λιγότερο φιλόξενα κυκλώματα».

Εγώ απλώς έγνεφα. Δεν ήμουν σίγουρη γιατί η Άλις μου είχε δώσει τη διεύθυνση στο γκέτο.

«Ω, τελospάντων είσαι εδώ τώρα. Τι μπορώ να κάνω για σένα;»

«Χαρτιά», είπα προσπαθώντας να κάνω τη φωνή μου να ακουστεί σαν να ήξερα για τι μιλούσα.

«Φυσικά», συμφώνησε αμέσως ο Τζέι. «Μιλάμε για πιστοποιητικά γεννήσεως, ληξιαρχικές πράξεις θανάτου, άδειες οδήγησης, διαβατήρια, κάρτες κοινωνικής ασφάλισης...;»

Πήρα βαθιά ανάσα και χαμογέλασα. Χρωστούσα μεγάλη χάρη στον Μαξ.

Και τότε το χαμόγελό μου έσβησε. Η Άλις με είχε στείλει εδώ για κάποιο λόγο, και ήμουν σίγουρη ότι ήταν να προστατέψω τη Ρένεσμι. Το τελευταίο της δώρο. Το μοναδικό πράγμα που θα ήξερε ότι χρειαζόμουν.

Ο μοναδικός λόγος που η Ρένεσμι θα χρειαζόταν έναν πλαστογράφο θα ήταν αν το έσκαγε. Και ο μοναδικός λόγος που θα το έσκαγε η Ρένεσμι θα ήταν αν είχαμε χάσει.

Αν ο Έντουαρντ κι εγώ το σκάγαμε μαζί της, δε θα χρειαζόταν αυτά τα έγγραφα αμέσως. Ήμουν σίγουρη ότι οι ταυτότητες ήταν κάτι που ο Έντουαρντ ήξερε πώς να βρει ή να φτιάξει ο ίδιος, και ήμουν σίγουρη ότι ήξερε τρόπους να διαφύγουμε

και χωρίς αυτές. Θα μπορούσαμε να τρέχουμε για χιλιάδες χιλιόμετρα. Θα μπορούσαμε να διασχίσουμε έναν ωκεανό κολυμπώντας μαζί της.

Αν ήμασταν εκεί για να τη σώσουμε.

Κι όλη αυτή η μυστικότητα για να το κρατήσουμε αυτό έξω από το κεφάλι του Έντουαρντ. Επειδή υπήρχε μεγάλη πιθανότητα ότι ήξερε να το μάθαινε κι ο Άρο. Αν χάναμε, ο Άρο σίγουρα θα έπαιρνε τις πληροφορίες που ποθούσε, πριν εξολοθρεύσει τον Έντουαρντ.

Ήταν ακριβώς όπως το είχα υποψιαστεί. Δεν μπορούσαμε να κερδίσουμε. Αλλά έπρεπε να μας δινόταν μια καλή ευκαιρία να σκοτώσουμε τον Ντιμίτρι πριν χάσουμε, δίνοντας στη Ρένεσμι τη δυνατότητα να το σκάσει.

Ένωθα την ακίνητη καρδιά μου σαν κοτρόνα μέσα στο στήθος μου – ένα συντριπτικό βάρος. Όλη μου η ελπίδα έσβησε, όπως η ομίχλη μέσα στη λιακάδα. Τα μάτια μου με έτσουζαν.

Σε ποιον θα το ανέθετα αυτό; Στον Τσάρλι; Μα ήταν τόσο ανυπεράσπιστα θνητός. Και πώς θα του πήγαίνα τη Ρένεσμι; Εκείνος δε θα ήταν πουθενά κοντά στη μάχη. Έτσι έμενε ένας άνθρωπος. Στην πραγματικότητα δεν είχε υπάρξει ποτέ κανένας άλλος.

Τα είχα σκεφτεί όλα αυτά τόσο γρήγορα που ο Τζέι δεν πρόσεξε την παύση μου.

«Δύο πιστοποιητικά γέννησης, δύο διαβατήρια, μία άδεια οδήγησης», είπα με μια χαμηλή, τεταμένη φωνή.

Αν πρόσεξε την αλλαγή στην έκφρασή μου, έκανε πως δεν την είχε προσέξει.

«Τα ονόματα;»

«Τζέικομπ... Γούλφι*. Και... Βανέσα Γούλφι». Το Νέσι έμοιαζε σαν αποδεκτό χαϊδευτικό του Βανέσα. Ο Τζέικομπ θα έβρισκε το όνομα Γούλφι πολύ αστείο.

Το στυλό του έβγαλε γρήγορα ένα δικηγορικό σημειωματά-

* Γούλφι: παραπέμπει στη λέξη wolf (γούλφ) που στα αγγλικά σημαίνει λύκος. (Σ.τ.Μ.)

ριο. «Μεσαία ονόματα;»

«Βάλε κάτι κοινό».

«Αν προτιμάς. Ηλικίες;»

«Είκοσι επτά για τον άντρα, πέντε για το κορίτσι». Ο Τζέικομπ μπορούσε να παραστήσει τόσο. Ήταν θηρίο. Και με το ρυθμό που μεγάλωνε η Ρένεσμι, καλύτερα να υπολόγιζα ψηλά. Θα μπορούσε να είναι ο θετός της πατέρας...

«Θα χρειαστώ φωτογραφίες, αν προτιμάς τελειωμένα έγγραφα», είπε ο Τζέι διακόποντας τις σκέψεις μου. «Του κύριου Τζάσπερ συνήθως του άρεσε να τα τελειώνει μόνος του».

Λοιπόν, έτσι εξηγείτο, γιατί ο Τζέι δεν ήξερε πώς ήταν εμφανισιακά η Άλις.

«Περίμενε», είπα.

Αυτό ήταν τύχη. Είχα αρκετές οικογενειακές φωτογραφίες χωμένες μέσα στο πορτοφόλι μου, και η τέλεια –ο Τζέικομπ να κρατάει τη Ρένεσμι στα σκαλιά της μπροστινής βεράντας– ήταν τραβηγμένη μόλις πριν ένα μήνα. Η Άλις μου την είχε δώσει μόλις λίγες μέρες πριν... Ω. Ίσως τελικά να μην ήταν και τόσο πολύ θέμα τύχης. Η Άλις ήξερε ότι είχα αυτή τη φωτογραφία. Μπορεί να είχε ακόμα και κάποιο ξαφνικό αμυδρό δράμα ότι θα τη χρειαζόμουν, πριν καν μου τη δώσει.

«Ορίστε».

Ο Τζέι περιεργάστηκε τη φωτογραφία για μια στιγμή. «Η κόρη σου σου μοιάζει πολύ».

Εγώ τσιτώθηκα. «Μοιάζει περισσότερο στον πατέρα της».

«Που δεν είναι ο άντρας αυτός». Άγγιξε το πρόσωπο του Τζέικομπ.

Τα μάτια μου ζάρωσαν, και καινούριες σταγόνες ιδρώτα πρόβαλλαν στο γυαλιστερό κεφάλι του Τζέι.

«Όχι. Αυτός είναι ένας πολύ στενός φίλος της οικογένειάς».

«Συγγνώμη», ψέλλισε, και το στυλό άρχισε να ξύνει πάλι. «Πόσο σύντομα θα χρειαστείς τα έγγραφα;»

«Μπορώ να τα έχω σε μια βδομάδα;»

«Αυτό είναι επείγουσα παραγγελία. Θα στοιχίσει δυο φορές –μα συγχώρεσέ με, ξεχνάω με ποια μιλιάω».

Ήταν φανερό ότι ήξερε τον Τζάσπερ.

«Δώσε μου μόνο ένα νούμερο».

Έμοιαζε διστακτικός να το πει δυνατά, αν και ήμουν σίγουρη, αφού είχε δοσοληψίες με τον Τζάσπερ, ήξερε ότι η τιμή δεν ήταν θέμα στην πραγματικότητα. Χωρίς να λάβει κανείς υπόψη τους φουσκωμένους λογαριασμούς που υπήρχαν σε ολόκληρο τον κόσμο με τα διάφορα ονόματα των Κάλεν, υπήρχαν αρκετά μετρητά κρυμμένα παντού στο σπίτι για να σώσουν μια μικρή χώρα από τη χρεοκοπία για μια δεκαετία μου θύμιζε τον τρόπο που στο πίσω μέρος οποιουδήποτε συρταριού στο σπίτι του Τσάρλι υπήρχαν αγκίστρια για ψάρεμα. Αμφέβαλλα αν θα είχε προσέξει κανείς τη μικρή στοίβα που είχα πάρει μαζί μου για να είμαι προετοιμασμένη για σήμερα.

Ο Τζέι έγραψε την τιμή στο κάτω μέρος του δικηγορικού του σημειωματάριου.

Εγώ έγενεψα ήρεμα. Είχα παραπάνω μαζί μου. Άνοιξα πάλι την τσάντα μου και μέτρησα το σωστό ποσό –τα είχα όλα πιασμένα με χάρτινες ταινίες σε δεματάκια των πέντε χιλιάδων δολαρίων, έτσι δε μου πήρε καθόλου ώρα.

«Ορίστε».

«Ω, Μπέλλα, δε χρειάζεται να μου δώσεις όλο το ποσό τώρα. Συνηθίζεται να κρατάς το μισό ως εγγύηση για την παραλαβή».

Χαμογέλασα άτονα στον αγχωμένο άντρα. «Μα σε εμπιστεύομαι, Τζέι. Εξάλλου, θα σου δώσω κι ένα μπόνους –το ίδιο ποσό πάλι, όταν πάρω τα έγγραφα».

«Αυτό δεν είναι απαραίτητο, σε διαβεβαιώνω».

«Μην ανησυχείς». Δεν ήταν ότι θα τα έπαιρνα μαζί μου.

«Λοιπόν, θα τα πούμε εδώ ξανά την άλλη βδομάδα την ίδια ώρα;»

Μου έριξε ένα πονεμένο βλέμμα. «Για να είμαι ειλικρινής, προτιμώ να κάνω τέτοιες συναλλαγές σε μέρη που δεν έχουν σχέση με τις διάφορες δουλειές μου».

«Φυσικά. Είμαι σίγουρη ότι δεν το κάνω αυτό, έτσι όπως περιμένεις».

«Είμαι συνηθισμένος να μην έχω καμία προσδοκία όταν πρόκειται για την οικογένεια των Κάλεν». Έκανε μια γκριμάτσα και μετά γρήγορα ανέκτησε την ψυχραιμία του. «Να συναντηθούμε στις οκτώ στο Πασίφικο σε μια βδομάδα από τώρα; Είναι στη Λίμνη Γιούνιον και το φαγητό είναι εξαιρετικό».

«Τέλεια». Όχι ότι θα έτρωγα μαζί του. Εδώ που τα λέμε, δε θα του άρεσε πολύ αν το έκανα.

Σηκώθηκα και του έδωσα ξανά το χέρι μου. Αυτή τη φορά δεν τραβήχτηκε πίσω. Αλλά έμοιαζε να έχει κάποια καινούρια ανησυχία στο μυαλό του. Το στόμα του ήταν σουφρωμένο και η πλάτη του τσιτωμένη.

«Θα έχεις πρόβλημα με αυτή την προθεσμία;» ρώτησα.

«Τι;» Σήκωσε τα μάτια, ξαφνιασμένος από την ερώτησή μου. «Την προθεσμία; Ω, όχι. Μην έχεις καμία απολύτως ανησυχία. Θα έχω σίγουρα τα έγγραφά σου έτοιμα εγκαίρως».

Θα ήταν ωραίο να ήταν εδώ ο Έντουαρντ, ώστε να ξέρω ποιες ήταν πραγματικά οι ανησυχίες του Τζέι. Αναστέναξα. Το να έχω μυστικά από τον Έντουαρντ ήταν αρκετά κακό το να πρέπει να είμαι μακριά του ήταν σχεδόν υπερβολικό για να αντέξω.

«Τότε θα τα πούμε σε μια βδομάδα».

34. ΔΗΛΩΣΕΙΣ

Άκουσα τη μουσική πριν βγω από το αμάξι. Ο Έντουαρντ δεν είχε αγγίξει το πιάνο από τη νύχτα που έφυγε η Άλις. Τώρα, καθώς έκλεινα την πόρτα, τον άκουσα να περνάει με μια γέφυρα από το τραγούδι που έπαιζε στο νανούρισμά μου. Ο Έντουαρντ με καλωσόριζε σπίτι.

Οι κινήσεις μου ήταν πολύ αργές, καθώς έβγαζα τη Ρένεσμι – που είχε κοιμηθεί για τα καλά – λείπαμε όλη τη μέρα – από το αυτοκίνητο. Είχαμε αφήσει τον Τζέικομπ στον Τσάρλι – είπε ότι θα τον πήγαινε σπίτι η Σου. Αναρωτιόμουν αν προσπαθούσε να γεμίσει το κεφάλι του με αρκετά ασήμαντα πράγματα για να μη χωράει πια η εικόνα του ύφους μου, όταν πέρασα το κατώφλι του Τσάρλι.

Καθώς έμπαινα αργά στο σπίτι των Κάλεν τώρα, αναγνώρισα ότι η ελπίδα και η ανάταση που έμοιαζαν να είναι μια ορατή αύρα γύρω από το μεγάλο λευκό σπίτι ήταν δικές μου το πρωί. Τώρα η αύρα αυτή μου φαινόταν ξένη.

Ήθελα να κλάψω πάλι, ακούγοντας τον Έντουαρντ να παίζει για μένα. Αλλά συγκρατήθηκα. Δεν ήθελα να κινήσω τις

υποψίες του. Δε θα άφηνα κανένα στοιχείο στο μυαλό του για τον Άρο, αν μπορούσα να το αποφύγω.

Ο Έντουαρντ γύρισε το κεφάλι του και χαμογέλασε, όταν μπήκα μέσα, αλλά συνέχισε να παίζει.

«Καλώς ήρθες σπίτι», είπε, λες και αυτή ήταν μια οποιαδήποτε συνηθισμένη μέρα. Σαν να μην υπήρχαν δώδεκα ακόμα βρικολακες στο δωμάτιο, που ασχολούνταν με διάφορα πράγματα, κι άλλοι δώδεκα σκορπισμένοι εδώ κι εκεί κάπου. «Περάσατε καλά με τον Τσάρλι σήμερα;»

«Ναι. Συγγνώμη που έλειπα τόση ώρα. Βγήκα έξω για να κάνω μερικά ψώνια για τα Χριστούγεννα για τη Ρένεσμι. Ξέρω ότι δε θα είναι κανένα σπουδαίο γεγονός, αλλά...» Ανασήκωσα τους ώμους.

Τα χείλη του Έντουαρντ γύρισαν προς τα κάτω. Σταμάτησε να παίζει και γύρισε από την άλλη πάνω στο σκαμνάκι του, έτσι που ολόκληρο το σώμα του να είναι απέναντί μου. Έβαλε το ένα του χέρι στη μέση μου και με τράβηξε πιο κοντά. «Δεν το είχα σκεφτεί πολύ αυτό. Αν εσύ θέλεις να το κάνουμε σπουδαίο γεγονός—»

«Όχι», τον διέκοψα. Τραβήχτηκα πίσω νοερά στην ιδέα του να προσπαθήσω να προσποιηθώ περισσότερο ενθουσιασμό από τον ελάχιστο δυνατό. «Απλώς δεν ήθελα να αφήσω τα Χριστούγεννα να περάσουν χωρίς να της δώσω τίποτα.»

«Εγώ μπορώ να δω τι πήρες;»

«Αν θέλεις. Είναι κάτι μικρό.»

Η Ρένεσμι ήταν εντελώς αναισθητη, ροχαλιζοντας απαλά, ακουμπισμένη στο λαιμό μου. Τη ζήλευα. Θα ήταν ωραία να μπορούσα να ξεφύγω από την πραγματικότητα, έστω και για λίγες ώρες.

Προσεχτικά, ψαχούλεψα μέσα στην τσάντα-φάκελο που είχα κι έβγαλα το μικρό, βελούδινο τσαντάκι για κοσμήματα, χωρίς να ανοίξω την τσάντα μου αρκετά, ώστε ο Έντουαρντ να δει τα μετρητά που κουβαλούσα ακόμα.

«Μου τράβηξε την προσοχή από τη βιτρίνα ενός μαγαζιού με αντίκες, εκεί που οδηγούσα.»

Κούνησα το μικρό χρυσό μενταγιόν ρίχνοντάς το στην παλάμη του. Ήταν στρογγυλό με μια λεπτή μπορντούρα σαν περικοκλάδα χαραγμένη γύρω από το έξω περιθώριο του κύκλου. Ο Έντουαρντ άνοιξε τη μικροσκοπική κλειδωνιά και κοίταξε μέσα. Υπήρχε χώρος για μια μικρή φωτογραφία και στην απέναντι μεριά μια επιγραφή χαραγμένη στα γαλλικά.

«Ξέρεις τι λέει;» ρώτησε με ένα διαφορετικό τόνο, πιο χαμηλό.

«Ο καταστηματάρχης μου είπε κάτι σαν "περισσότερο κι από την ίδια τη ζωή μου". Σωστά;»

«Ναι, σωστά στο είπε.»

Σήκωσε το βλέμμα του για να με κοιτάξει, με διαπεραστικά μάτια σαν τοπάξι. Το βλέμμα μου διασταυρώθηκε με το δικό του για μια στιγμή, μετά έκανα πως η προσοχή μου αποσπάστηκε από την τηλεόραση.

«Ελπίζω να της αρέσει», μουρμούρισα.

«Φυσικά και θα της αρέσει», είπε ελαφρά, αδιάφορα, και ήμουν σίγουρη ότι εκείνο το δευτερόλεπτο ήξερε ότι του κρατούσα κάτι κρυφό. Ήμουν επίσης σίγουρη ότι δεν είχε ιδέα για τις λεπτομέρειες.

«Ας την πάμε σπίτι», πρότεινε, καθώς σηκώθηκε όρθιος και έβαλε τα μπράτσα του γύρω από τους ώμους μου.

Εγώ δίστασα.

«Τι;» απαίτησε να μάθει.

«Ήθελα να εξασκηθώ με τον Έμετ λιγάκι...» Είχα χάσει όλη τη μέρα με τη ζωτικής σημασίας αποστολή μου' αυτό με έκανε να νιώθω ότι είχα μείνει πίσω.

Ο Έμετ—στον καναπέ με τη Ρόουζ και με το τηλεκοντρόλ στο χέρι, φυσικά—σήκωσε το βλέμμα του και χαμογέλασε ανυπομονώντας. «Έξοχα. Το δάσος χρειάζεται αραίωμα.»

Ο Έντουαρντ συνοφρυώθηκε κοιτάζοντας τον Έμετ και

μετά εμένα.

«Υπάρχει πολύς χρόνος γι' αυτό αύριο», είπε.

«Μην είσαι ανόητος», διαμαρτυρήθηκα. «Δεν υπάρχει τίποτα τέτοιο πια. Η έννοια του πολύ χρόνου δεν υπάρχει. Έχω πολλά να μάθω και –»

Με διέκοψε. «Αύριο».

Και η έκφρασή του ήταν τέτοια που δε διαφώνησε ούτε καν ο Έμετ.

Ξαφνιάστηκα με το πόσο δύσκολο ήταν να γυρίσω σε μια ρουτίνα που ήταν, στο κάτω-κάτω, τελείως καινούρια. Αλλά το γεγονός ότι έχασα ακόμα κι εκείνη τη μικρή ελπίδα που έτρεφα έκανε τα πάντα να φαίνονται αδύνατα.

Προσπάθησα να επικεντρωθώ στα θετικά. Υπήρχε μεγάλη πιθανότητα η κόρη μου να επιζούσε απ' αυτό που ερχόταν, και το ίδιο κι ο Τζέικομπ. Αν αυτοί είχαν μέλλον, τότε αυτό ήταν ένα είδος νίκης, σωστά; Η μικρή μας ομάδα μαχητών θα πρέπει να είχε αντισταθεί, αν ο Τζέικομπ κι η Ρένεσμι θα είχαν την ευκαιρία να το σκάσουν καταρχάς. Ναι, η στρατηγική της Άλις έβγαζε νόημα μόνο αν επρόκειτο να πολεμήσουμε πραγματικά. Άρα, κι αυτό ήταν ένα είδος νίκης, δεδομένου ότι κανένας δεν είχε προκαλέσει ποτέ τους Βολτούρι σοβαρά εδώ και χιλιετίες.

Δε θα ερχόταν το τέλος του κόσμου. Μόνο το τέλος των Κάλεν. Το τέλος του Έντουαρντ, το δικό μου τέλος.

Το προτιμούσα έτσι –το τελευταίο κομμάτι, τουλάχιστον. Δε θα ζούσα χωρίς τον Έντουαρντ ξανά' αν εκείνος εγκατέλειπε αυτό τον κόσμο, τότε κι εγώ θα τον ακολουθούσα.

Αναρωτιόμουν μάταια πού και πού αν θα υπήρχε τίποτα για 'μας στην άλλη πλευρά. Ήξερα ότι ο Έντουαρντ δεν το πίστευε αυτό, στ' αλήθεια, αλλά ο Κάρλαϊλ ναι. Δεν μπορούσα να το φανταστώ η ίδια. Από την άλλη μεριά, δεν μπορούσα να φανταστώ να μην υπάρχει ο Έντουαρντ με κάποιον τρόπο, κά-

που. Αν μπορούσαμε να είμαστε μαζί σε οποιοδήποτε μέρος, τότε αυτό ήταν ένα ευτυχισμένο τέλος.

Κι έτσι συνεχίζοταν το συνηθισμένο μοτίβο των ημερών μου, μόνο πιο δύσκολα από πριν.

Πήγαμε να δούμε τον Τσάρλι τη μέρα των Χριστουγέννων, ο Έντουαρντ, η Ρένεσμι, ο Τζέικομπ κι εγώ. Ολόκληρη η αγέλη του Τζέικομπ ήταν εκεί, κι επιπλέον ο Σαμ, η Έμιλι και η Σου. Ήταν μεγάλη βοήθεια να βρίσκονται εκεί στα μικρά δωμάτια του Τσάρλι, με τα τεράστια, ζεστά τους κορμιά σφηνωμένα στις γωνίες γύρω από ένα αραιά στολισμένο δέντρο –έβλεπες ακριβώς πού είχε βαρεθεί ο Τσάρλι και τα είχε παρατήσει– και να κάνουν τα έπιπλά του να ξεχειλίζουν. Πάντα μπορούσες να βασιστείς στους λυκάνθρωπους, σίγουρος ότι θα ήταν όλο χαρά για μια επερχόμενη μάχη, όσο κι αν αυτή ήταν καθαρή αυτοκτονία. Ο ηλεκτρισμός του ενθουσιασμού τους προκαλούσε ένα ευχάριστο ρεύμα που έκρυβε την απόλυτη έλλειψη διάθεσης από τη μεριά μου. Ο Έντουαρντ ήταν, όπως πάντα, καλύτερος ηθοποιός από 'μένα.

Η Ρένεσμι φορούσε το μενταγιόν που της είχα δώσει την αυγή, και στην τσέπη του μπουφάν της ήταν το mp3 player που της είχε δώσει ο Έντουαρντ –ένα μικρούλι πραγματάκι που χωρούσε πέντε χιλιάδες τραγούδια, ήδη γεμάτο με τα αγαπημένα του Έντουαρντ. Στον καρπό της φορούσε μια περιπλοκά πλεγμένη εκδοχή δαχτυλιδιού που συμβόλιζε τη δέσμευση των Κουιλαγιούτ. Ο Έντουαρντ έτριζε τα δόντια του γι' αυτό, αλλά εμένα δε με πείραζε.

Σύντομα, τόσο σύντομα, θα την έδινα στον Τζέικομπ για να την προστατέψει. Πώς θα μπορούσε να με ενοχλήσει ένα σύμβολο της αφοσίωσης στην οποία στηριζόμουν τόσο πολύ;

Ο Έντουαρντ είχε σώσει την κατάσταση παραγγέλλοντας ένα δώρο και για τον Τσάρλι. Είχε έρθει χθες –αποστολή πρώτης προτεραιότητας μέσα σε ένα εικοσιτετράωρο– και ο Τσάρλι πέρασε όλο το πρωινό διαβάζοντας το χοντρό εγχει-

ρίδιο με τις οδηγίες για τον καινούριο του ηχητικό εντοπιστή για το ψάρεμα.

Από τον τρόπο που έτρωγαν οι λυκάνθρωποι, τα εδέσματα της Σου πρέπει να ήταν καλά. Αναρωτιόμουν πώς θα φαινόταν η συγκέντρωση σε έναν τρίτο. Παίζαμε τους ρόλους μας αρκετά καλά; Ένας ξένος θα μας θεωρούσε μια χαρούμενη ομήγουρη φίλων που απολάμβαναν τη γιορτή σε ένα κλίμα ανεπίσημου κεφιού;

Νομίζω ότι ο Έντουαρντ κι ο Τζέικομπ ένωσαν ανακούφιση εξίσου μ' εμένα, όταν ήρθε η ώρα να φύγουμε. Νιώθαμε παράξενα να σπαταλάμε ενέργεια στο να παρουσιάζουμε το ανθρώπινο προσωπείο μας, όταν υπήρχαν τόσα πολλά πιο σημαντικά πράγματα που έπρεπε να κάνουμε. Δυσκολευόμουν να συγκεντρωθώ. Ταυτόχρονα, αυτή ίσως να ήταν η τελευταία φορά που θα έβλεπα τον Τσάρλι. Ίσως να ήταν καλό που ήμουν υπερβολικά μουνδιασμένη για να το χωνέψω αυτό.

Δεν είχα δει τη μητέρα μου από το γάμο, αλλά ανακάλυψα ότι μπορούσα μόνο να χαιρόμαι για τη σταδιακή απομάκρυνση που είχε ξεκινήσει πριν δυο χρόνια. Ήταν υπερβολικά εύθραυστη για τον κόσμο μου. Δεν ήθελα να συμμετέχει σε τίποτα απ' όλα αυτά. Ο Τσάρλι ήταν πιο δυνατός.

Ίσως και αρκετά δυνατός για να πει αντίο τώρα, αλλά εγώ δεν ήμουν.

Μέσα στο αυτοκίνητο ήταν πολύ ήσυχα. Έξω, η βροχή ήταν μια καταχνιά, που αιωρείτο στο όριο μεταξύ υγρού και πάγου. Η Ρένεσμι καθόταν στα γόνατά μου, παίζοντας με το μενταγιόν της, ανοιγοκλείνοντάς το. Την παρακολουθούσα και φανταζόμουν αυτά που θα έλεγα στον Τζέικομπ τώρα, αν δεν ήταν ανάγκη να κρατάω τα λόγια μου έξω από το κεφάλι του Έντουαρντ.

Αν περάσει ποτέ ο κίνδυνος, πήγαινε τη στον Τσάρλι. Πες του όλη την ιστορία κάποια μέρα. Πες του πόσο πολύ τον αγαπούσα, πως δεν άντεχα να τον αφήσω, ακόμα κι όταν τελείωσε η ανθρώ-

πινη ζωή μου. Πες του ότι ήταν ο καλύτερος πατέρας. Πες του να δώσει την αγάπη μου στη Ρενέ, όλες τις ελπίδες μου ότι θα είναι ευτυχισμένη και καλά...

Θα έπρεπε να δώσω στον Τζέικομπ τα έγγραφα, πριν να είναι πολύ αργά. Θα του έδινα κι ένα σημείωμα για τον Τσάρλι. Κι ένα γράμμα για τη Ρένεσμι. Κάτι για να το διαβάσει, όταν δε θα μπορούσα να της πω πια ότι την αγαπώ.

Δεν υπήρχε τίποτα ασυνήθιστο στο εξωτερικό του σπιτιού των Κάλεν, καθώς μπαίναμε μέσα στο λιβάδι, αλλά άκουγα κάποιου είδους ανεπαίσθητη φασαρία. Πολλές χαμηλές φωνές μουρμούριζαν και γρύλιζαν. Ακουγόταν σαν να υπήρχε ένταση, σαν να γινόταν καβγάς. Ξεχώριζα τη φωνή του Κάρλαϊλ και αυτή του Αμούν πιο συχνά απ' ό,τι των άλλων.

Ο Έντουαρντ πάρκαραε μπροστά στο σπίτι αντί να κάνει το γύρο και να μπει στο γκαράζ. Ανταλλάξαμε ένα ανήσυχο βλέμμα, πριν βγούμε από το αμάξι.

Η διάθεση του Τζέικομπ άλλαξε. Το πρόσωπό του σοβάρεψε και έγινε πιο επιφυλακτικό. Μάντεψα ότι τώρα ήταν σε συχνότητα Άλφα. Προφανώς, κάτι είχε συμβεί, και θα μάθαινε τις πληροφορίες που θα χρειάζονταν αυτός κι ο Σαμ.

«Ο Άλιστερ έφυγε», μουρμούρισε ο Έντουαρντ, καθώς ανεβαίναμε βιαστικά τα σκαλιά.

Μέσα στο σαλόνι, η βασική αντιπαράθεση ήταν σωματικά εμφανής. Κολλημένοι στους τοίχους ήταν ένας κύκλος από θεατές, όλοι οι βρικόλακες που είχαν έρθει εδώ, εκτός από τον Άλιστερ και τους τρεις που συμμετείχαν στη διένεξη. Η Έσμι, η Κέμπι και η Τία ήταν πιο κοντά απ' όλους τους άλλους στους τρεις βρικόλακες στο κέντρο. Στη μέση του δωματίου ο Αμούν μιλούσε σφυρίζοντας μέσα από τα σφιγμένα του χείλη στον Κάρλαϊλ και τον Μπέντζαμιν.

Το σαγόνι του Έντουαρντ σφίχτηκε, και πήγε γρήγορα στο πλευρό της Έσμι, τραβώντας με από το χέρι. Έσφιξα τη Ρένεσμι δυνατά στο στήθος μου.

«Αμούν, αν θέλεις να φύγεις, κανένας δε σε υποχρεώνει να μείνεις», είπε ήρεμα ο Κάρλαϊλ.

«Κλέβεις τη μισή μου σύναξη, Κάρλαϊλ!» τσίριξε ο Αμούν, δείχνοντας με ένα αιχμηρό δάχτυλο τον Μπέντζαμιν. «Γι' αυτό με φώναζες εδώ; Για να κλέψεις από 'μένα;»

Ο Κάρλαϊλ αναστέναξε, κι ο Μπέντζαμιν στριφογύρισε τα μάτια.

«Ναι, ο Κάρλαϊλ τα έβαλε με τους Βολτούρι, έβαλε σε κίνδυνο ολόκληρη την οικογένειά του, μόνο και μόνο για να με παρασύρει εδώ για να πεθάνω», είπε σαρκαστικά ο Μπέντζαμιν. «Λογικέψου, Αμούν. Έχω δεσμευτεί να κάνω το σωστό εδώ πέρα – δεν πρόκειται να γίνω μέλος καμιάς άλλης σύναξης βρικολάκων. Εσύ μπορείς να κάνεις ό,τι θέλεις, φυσικά, όπως επισήμανε ο Κάρλαϊλ».

«Αυτό δε θα έχει αίσιο τέλος», γρύλισε ο Αμούν. «Ο Άλιστερ ήταν ο μόνος λογικός εδώ πέρα. Όλοι μας θα έπρεπε να φύγουμε».

«Σκέψου ποιον αποκαλείς λογικό», μουρμούρισε η Τία χαμηλόφωνα στο πλάι.

«Θα μας σφάξουν όλους!»

«Δε θα φτάσει στο σημείο να γίνει μάχη», είπε ο Κάρλαϊλ με αποφασιστική φωνή.

«Έτσι λες εσύ!»

«Αν γίνει αυτό, πάντα μπορείς να αλλάξεις στρατόπεδο, Αμούν. Είμαι σίγουρος ότι οι Βολτούρι θα εκτιμήσουν τη βοήθειά σου».

Ο Αμούν έκανε ένα χλευαστικό μορφασμό προς τον Κάρλαϊλ. «Ίσως αυτή να είναι όντως η απάντηση».

Η απάντηση του Κάρλαϊλ ήταν χαμηλόφωνη και ειλικρινής. «Δε θα σου κρατούσα κακία γι' αυτό, Αμούν. Είμαστε φίλοι εδώ και τόσο πολύ καιρό, αλλά δε θα σου ζητούσα ποτέ να πεθάνεις για 'μένα».

Η φωνή του Αμούν ήταν κι αυτή πιο συγκρατημένη. «Μα

παίρνεις τον Μπέντζαμίν μου μαζί σου στην καταστροφή».

Ο Κάρλαϊλ έβαλε το χέρι του στον ώμο του Αμούν' ο Αμούν το τίναξε μακριά.

«Θα μείνω, Κάρλαϊλ, αλλά αυτό μπορεί και να είναι εις βάρος σου. Πράγματι θα πάω μαζί τους, αν αυτός είναι ο δρόμος προς την επιβίωση. Είστε όλοι ανόητοι, αν πιστεύετε ότι μπορείτε να αψηφήσετε τους Βολτούρι». Κατσούφιασε, μετά αναστέναξε, έριξε μια ματιά στη Ρένεσμι και σ' εμένα και πρόσθεσε με ένα φουρκισμένο τόνο: «Θα καταθέσω ως μάρτυρας ότι το παιδί έχει μεγαλώσει. Αυτό δεν είναι παρά η αλήθεια. Οποιοσδήποτε θα μπορούσε να το δει αυτό».

«Αυτό είναι το μόνο που ζητήσαμε ποτέ».

Ο Αμούν έκανε ένα μορφασμό και είπε: «Όμως όχι και το μόνο που παίρνετε, απ' ό,τι φαίνεται». Γύρισε στον Μπέντζαμιν. «Εγώ σου έδωσα τη ζωή. Εσύ τη χαρμιζεις».

Το πρόσωπο του Μπέντζαμιν έδειχνε πιο παγερό απ' ό,τι το είχα δει ποτέ' η έκφραση έκανε αντίθεση με τα νεανικά χαρακτηριστικά του. «Κρίμα που δεν κατάφερες στην πορεία να αντικαταστήσεις τη δική μου θέλησή με τη δική σου' ίσως τότε να ήσουν ικανοποιημένος μαζί μου».

Τα μάτια του Αμούν ζάρωσαν. Έκανε μια χειρονομία απότομα στην Κέμπι, και βγήκαν από την κεντρική πόρτα προσπερνώντας μας με καμαρωτά βήματα.

«Δε θα φύγει», μου είπε ο Έντουαρντ ήσυχχα, «αλλά θα κρατήσει ακόμα μεγαλύτερη απόσταση από δω και μπρος. Δεν μπλόφαρε, όταν είπε ότι θα πάει με τους Βολτούρι».

«Γιατί έφυγε ο Άλιστερ;» ψιθύρισα.

«Κανένας δεν μπορεί να είναι εντελώς βέβαιος' δεν άφησε κανένα σημείωμα. Από τα μουρμουρητά του είναι φανερό ότι πιστεύει πως μια μάχη είναι αναπόφευκτη. Παρά το φέροισμό του, νοιάζεται στην πραγματικότητα πάρα πολύ για τον Κάρλαϊλ για να σταθεί στο πλευρό των Βολτούρι. Υποθέτω ότι αποφάσισε πως ο κίνδυνος ήταν πολύ μεγάλος». Ο Έντου-

αρντ ανασήκωσε τους ώμους.

Αν και η συζήτησή μας ήταν προφανώς ιδιωτική, φυσικά και όλοι μας άκουγαν. Ο Ελεαζάρ απάντησε στο σχόλιο του Έντουαρντ σαν να προοριζόταν για όλους.

«Από αυτά που μουρμούριζε, ήταν κάτι παραπάνω απ' αυτό. Δεν έχουμε μιλήσει πολύ για το θέμα των Βολτούρι, αλλά ο Άλιστερ ανησυχούσε ότι όσο αποφασιστικά κι αν μπορέσουμε να αποδείξουμε την αθωότητά σας, οι Βολτούρι δε θα ακούσουν. Πιστεύει ότι θα βρουν κάποια δικαιολογία για να πετύχουν τους στόχους τους εδώ».

Οι βρικολακες κοιτάχτηκαν μεταξύ τους ανήσυχοι. Η ιδέα ότι οι Βολτούρι θα μεταχειρίζονταν τον ίδιο τους τον ιερό και απαραβίαστο νόμο για κάποιο κέρδος δεν ήταν δημοφιλής. Μόνο οι Ρουμάνοι παρέμειναν ψύχραιμοι, με τα μικρά μισά χαμόγελά τους γεμάτα ειρωνεία. Έδειχναν να βρίσκουν αστείο το ότι οι άλλοι ήθελαν να έχουν καλή άποψη για τους αρχαίους εχθρούς τους.

Πολλές χαμηλόφωνες κουβέντες άρχισαν ταυτόχρονα, αλλά εγώ άκουγα τους Ρουμάνους. Ίσως επειδή ο ξανθομάλλης Βλάντιμιρ συνέχεια έριχνε ματιές προς την κατεύθυνσή μου.

«Ελπίζω πραγματικά ο Άλιστερ να είχε δίκιο σχετικά μ' αυτό», μουρμούρισε ο Στέφαν στον Βλάντιμιρ. «Όποιο κι αν είναι το αποτέλεσμα, τα νέα θα εξαπλωθούν. Είναι καιρός ο κόσμος να δει τους Βολτούρι όπως έχουν γίνει. Δε θα πέσουν ποτέ, αν όλοι πιστεύουν αυτές τις ανοησίες ότι προστατεύουν τον τρόπο ζωής μας».

«Τουλάχιστον όταν κυβερνούσαμε εμείς, ήμασταν ειλικρινείς γι' αυτό που ήμασταν», απάντησε ο Βλάντιμιρ.

Ο Στέφαν έγνεψε. «Ποτέ δε φορέσαμε φωτοστέφανα και δεν είπαμε ότι είμαστε άγιοι».

«Νομίζω ότι έχει έρθει η ώρα να πολεμήσουμε», είπε ο Βλάντιμιρ. «Φαντάζεσαι ότι θα βρούμε ποτέ καλύτερη δύνα-

μη για να συμπαραταχτούμε μαζί τους; Άλλη ευκαιρία τόσο καλή;»

«Τίποτα δεν είναι αδύνατο. Ίσως κάποια μέρα –»

«Περιμέναμε εδώ και δεκαπέντε αιώνες, Στέφαν. Και το μόνο που καταφέρνουν είναι να γίνονται πιο ισχυροί με τα χρόνια». Ο Βλάντιμιρ έκανε μια παύση και με κοίταξε πάλι. Δεν έδειξε να εκπλήσσεται, όταν είδε ότι τον παρακολουθούσα κι εγώ. «Αν οι Βολτούρι κερδίσουν αυτή τη σύγκρουση, θα φύγουν με μεγαλύτερη δύναμη απ' ό,τι ήρθαν. Με κάθε κατάκτηση οι δυνάμεις τους αυξάνονται. Σκέψου μονάχα τι θα μπορούσε να τους δώσει αυτή η νεογέννητη» –κούνησε το σαγόνι του απότομα προς εμένα– «και μόλις που ανακαλύπτει τα χαρίσματά της. Και αυτός που κινεί τη γη». Ο Βλάντιμιρ έγνεψε προς τον Μπέντζαμιν, που τοιτώθηκε. Σχεδόν όλοι κρυφάκουγαν τους Ρουμάνους τώρα, όπως κι εγώ. «Με τους δίδυμους μάγους που έχουν, δεν έχουν ανάγκη ούτε αυτήν που δημιουργεί ψευδαισθήσεις ούτε αυτήν που έχει το άγγιγμα της φωτιάς». Τα μάτια του κινήθηκαν προς τη Ζαφρίνα και μετά την Κέιτ.

Ο Στέφαν κοίταξε τον Έντουαρντ. «Ούτε κι αυτός που διαβάζει σκέψεις είναι ακριβώς απαραίτητος. Αλλά βλέπω τι εννοείς. Πράγματι, θα κερδίσουν πολλά, αν νικήσουν».

«Περισσότερα απ' όσα έχουμε το περιθώριο να τους αφήσουμε να κερδίσουν, δε συμφωνείς;»

Ο Στέφαν αναστέναξε. «Νομίζω πως πρέπει να συμφωνήσω. Κι αυτό σημαίνει...»

«Ότι πρέπει να πολεμήσουμε εναντίον τους, όσο ακόμα υπάρχει ελπίδα».

«Αν μπορέσουμε μόνο να τους σακατέψουμε, έστω να τους ξεσκεπάσουμε...»

«Τότε, κάποια μέρα άλλοι θα τελειώσουν τη δουλειά».

«Και θα έχουμε πάρει την εκδίκησή μας για την παλιά μας βεντέτα. Επιτέλους».

Το βλέμμα του ενός καρφώθηκε στου άλλου για μια στιγμή, και μετά μουρμούρισαν μαζί. «Φαίνεται ότι αυτός είναι ο μόνος τρόπος».

«Άρα θα πολεμήσουμε», είπε ο Στέφαν.

Αν και έβλεπα ότι ήταν διχασμένοι, καθώς η επιβίωση αντιμεχόταν την εκδίκηση, το χαμόγελο που αντάλλαξαν ήταν γεμάτο προσδοκία.

«Θα πολεμήσουμε», συμφώνησε ο Βλάντιμιρ.

Υποθέτω ότι αυτό ήταν καλό' όπως και ο Άλιστερ, ήμουν σίγουρη ότι η μάχη ήταν αδύνατο να αποφευχθεί. Σ' αυτή την περίπτωση, δύο ακόμα βρικόλακες που θα πολεμούσαν στο πλευρό μας θα μπορούσαν μόνο να βοηθήσουν. Αλλά η απόφαση των Ρουμάνων και πάλι με έκανε να τρέμω.

«Θα πολεμήσουμε κι εμείς», είπε η Τία, με τη συνήθως αυστηρή φωνή της περισσότερο σοβαρή από ποτέ. «Πιστεύουμε ότι οι Βολτούρι θα κάνουν κατάχρηση της εξουσίας τους. Δεν έχουμε καμία επιθυμία να ανήκουμε σ' αυτούς». Τα μάτια της έμειναν στο σύντροφό της.

Ο Μπέντζαμιν χαμογέλασε κι έριξε ένα σκανταλιάρικο βλέμμα στους Ρουμάνους. «Προφανώς, είμαι καντό προϊόν. Φαίνεται ότι πρέπει να κερδίσω το δικαίωμά μου να είμαι ελεύθερος».

«Αυτή δε θα είναι η πρώτη φορά που θα πολεμήσω για να μείνω ελεύθερος από την εξουσία ενός βασιλιά», είπε ο Γκάρετ με πειραχτικό τόνο. Πήγε στον Μπέντζαμιν και τον χτύπησε στην πλάτη. «Στην ελευθερία από την καταπίεση».

«Θα σταθούμε δίπλα στον Κάρλαϊλ», είπε η Τάνια. «Και θα πολεμήσουμε μαζί του».

Η διακήρυξη των Ρουμάνων έμοιαζε να είχε κάνει τους άλλους να νιώσουν την ανάγκη να διακηρύξουν κι αυτοί επίσημα τη συμπαράστασή τους.

«Εμείς δεν αποφασίσαμε», είπε ο Πίτερ. Κοίταξε προς τα κάτω στη μικροσκοπική σύντροφό του' τα χείλη της Σάρλοτ

ήταν σε τέτοια θέση που έδειχναν δυσαρέσκεια. Φαινόταν πως εκείνη είχε πάρει την απόφασή της. Αναρωτιόμουν ποια ήταν.

«Το ίδιο ισχύει και για 'μένα», είπε ο Ράνταλ.

«Κι εμένα», πρόσθεσε η Μαίρη.

«Οι αγέλες θα πολεμήσουν στο πλευρό των Κάλεν», είπε ξαφνικά ο Τζέικομπ. «Εμείς δε φοβόμαστε τους βρικόλακες», πρόσθεσε με ένα αυτάρεσκο χαμόγελο.

«Παιδιά», μουρμούρισε ο Πίτερ.

«Βρέφη», διόρθωσε ο Ράνταλ.

Ο Τζέικομπ χαμογέλασε χλευαστικά.

«Λοιπόν, κι εγώ είμαι μέσα», είπε η Μάγκι, σηκώνοντας τους ώμους της για να ελευθερωθεί από το χέρι της Σιβόν που την εμπόδιζε. «Ξέρω ότι η αλήθεια βρίσκεται με το μέρος του Κάρλαϊλ. Δεν μπορώ να το αγνοήσω αυτό».

Η Σιβόν κοίταξε επίμονα το μικρότερο μέλος της οικογένειάς της με ανήσυχια μάτια. «Κάρλαϊλ», είπε, σαν να ήταν μόνοι τους, αγνοώντας την ξαφνικά επίσημη διάθεση που επικράτησε στη συγκέντρωση, το απρόσμενο ξέσπασμα των διακηρύξεων, «δε θέλω να καταλήξουμε σε μάχη».

«Ούτε κι εγώ, Σιβόν. Ξέρεις ότι αυτό είναι το τελευταίο πράγμα που θέλω». Μισοχαμογέλασε. «Ίσως θα ήταν καλό να επικεντρωθείς στο να διατηρήσεις την ειρήνη».

«Ξέρεις ότι αυτό δε θα βοηθήσει», είπε εκείνη.

Θυμήθηκα την κουβέντα της Ρόουζ και του Κάρλαϊλ σχετικά με την αρχηγό των Ιρλανδών' ο Κάρλαϊλ πίστευε πως η Σιβόν είχε κάποιο δυσδιάκριτο, αλλά δυνατό χάρισμα να κάνει τα πράγματα να εξελίσσονται όπως ήθελε αυτή -κι όμως η Σιβόν δεν το πίστευε αυτό η ίδια.

«Δε θα έβλαπτε», είπε ο Κάρλαϊλ.

Η Σιβόν στριφογύρισε τα μάτια της. «Να φανταστώ το αποτέλεσμα που επιθυμώ;» ρώτησε σαρκαστικά.

Ο Κάρλαϊλ χαμογελούσε τώρα φανερά. «Αν δε σε πειράζει».

«Δεν είναι ανάγκη η ομάδα μου να κάνει επίσημη διακήρυξη, έτσι;» ανταπάντησε. «Εφόσον δεν υπάρχει περίπτωση να γίνει μάχη». Έβαλε το χέρι της πάλι στον ώμο της Μάγκι, τραβώντας το κορίτσι πιο κοντά της. Ο σύντροφος της Σιβόν, ο Λαμ, στεκόταν σιωπηλός και ανέκφραστος.

Σχεδόν όλοι στο δωμάτιο έδειχναν απορημένοι από τον εμφανώς κωμικό διάλογο μεταξύ του Κάρλαϊλ και της Σιβόν, αλλά εκείνοι δεν έδωσαν καμία εξήγηση.

Αυτό ήταν το τέλος των δραματικών λόγων για απόψε. Η ομιλητική σκορπίστηκε αργά, μερικοί έφυγαν για να πάνε για κυνήγι, άλλοι για να σκοτώσουν την ώρα τους με τα βιβλία του Κάρλαϊλ ή τις τηλεοράσεις ή τους υπολογιστές.

Ο Έντουαρντ, η Ρένεσμι κι εγώ πήγαμε για κυνήγι. Ο Τζέικομπ ήρθε μαζί μας.

«Ανόητες βδέλλες», μουρμούρισε στον εαυτό του, όταν βγήκαμε έξω. «Νομίζουν ότι είναι τόσο ανώτερες». Ρουθούνισε.

«Θα ξαφνιαστούν όταν τα βρέφη σώσουν τις ανώτερες ζωές τους, σωστά;» είπε ο Έντουαρντ.

Ο Τζέικομπ χαμογέλασε και του έδωσε μπουνιά στον ώμο. «Αυτό είναι σίγουρο».

Αυτή δεν ήταν η τελευταία εξόρμησή μας για κυνήγι. Θα κυνηγούσαμε όλοι ξανά όταν θα κόντευε ακόμα πιο πολύ η ώρα που περιμέναμε τους Βολτούρι. Καθώς η προθεσμία δεν ήταν συγκεκριμένη, σκοπεύαμε για καλό και για κακό να μείνουμε μερικές νύχτες έξω, στο μεγάλο ξέφωτο του μπέιζμπολ που είχε δει η Άλις. Το μόνο που ξέραμε ήταν ότι θα έρχονταν τη μέρα που το χιόνι θα έπεφτε στο έδαφος. Δε θέλαμε οι Βολτούρι να πλησιάσουν πάρα πολύ την πόλη, κι ο Ντιμίτρι θα τους οδηγούσε όπου κι αν ήμασταν. Αναρωτιόμουν ποιανού τα ίχνη θα ακολουθούσε και μάντεψα ότι θα ήταν του Έντουαρντ, αφού δεν μπορούσε να βρει τα δικά μου.

Σκεφτόμουν τον Ντιμίτρι ενώ κυνηγούσα, δίνοντας μικρή

προσοχή στη λεία μου ή στις περιπλανώμενες χιονονιφάδες που είχαν επιτέλους φανεί, αλλά έλιωναν πριν ακουμπήσουν στο βραχώδες έδαφος. Ο Ντιμίτρι θα καταλάβαινε ότι δεν μπορούσε να με εντοπίσει; Τι συμπέρασμα θα έβγαζε απ' αυτό; Τι θα έκανε ο Άρο; Ή μήπως ο Έντουαρντ έκανε λάθος; Υπήρχαν αυτές οι μικρές εξαιρέσεις σ' αυτά που μπορούσα να αντέξω, εκείνοι οι τρόποι με τους οποίους θα μπορούσε κανείς να διαπεράσει την ασπίδα μου; Όλα όσα ήταν έξω απ' το μυαλό μου ήταν ευάλωτα –ανοιχτά σε πράγματα που ο Τζάσπερ, η Άλις κι ο Μπέντζαμιν μπορούσαν να κάνουν. Μπορεί και το χάρισμα του Ντιμίτρι να λειτουργούσε διαφορετικά.

Και τότε μου ήρθε μια σκέψη που με ξάφνιασε. Το ελάφι, που ήταν μισοστραγγισμένο από το αίμα του έπεσε από τα χέρια μου, στο βραχώδες έδαφος. Χιονονιφάδες εξατμίστηκαν λίγα εκατοστά μακριά από το σώμα μου με μικρούς τσιτσιριστούς ήχους. Κοίταξα ανέκφραστα τα ματωμένα μου χέρια.

Ο Έντουαρντ είδε την αντίδρασή μου και ήρθε βιαστικά στο πλάι μου, αφήνοντας το δικό του θήραμα ανέγγιχτο.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε με χαμηλή φωνή, ενώ τα μάτια του σάρωναν το δάσος γύρω μας, ψάχνοντας οτιδήποτε είχε προκαλέσει τη συμπεριφορά μου.

«Η Ρένεσμι», είπα σαν να πνιγόμουν.

«Είναι μέσα από εκείνα τα δέντρα», με διαβεβαίωσε. «Ακούω και τις δικές της σκέψεις και του Τζέικομπ. Είναι μια χαρά».

«Δεν εννοώ αυτό», είπα. «Σκεφτόμουν την ασπίδα μου –αλήθεια πιστεύεις ότι κάτι αξίζει, ότι θα βοηθήσει με κάποιο τρόπο. Το ξέρω ότι οι άλλοι ελπίζουν ότι θα μπορέσω να προστατέψω τη Ζαφρίνα και τον Μπέντζαμιν, έστω κι αν μπορέσω να το κάνω για λίγα δευτερόλεπτα κάθε φορά. Κι αν αυτό είναι λάθος; Κι αν η εμπιστοσύνη σας σ' εμένα είναι ο λόγος της πτώσης μας;»

Η φωνή μου πλησίαζε στην υστερία, αν και είχα αρκετή αυ-

τουςυγκράτηση, ώστε να τη διατηρήσω χαμηλή. Δεν ήθελα να αναστατώσω τη Ρένεσμι.

«Μπέλλα, τι το προκάλεσε αυτό; Φυσικά, είναι υπέροχο που μπορείς να προστατέψεις τον εαυτό σου, αλλά δεν είσαι υπεύθυνη να σώσεις κανέναν. Μη βασανίζεσαι χωρίς λόγο».

«Μα κι αν δεν μπορώ να προστατέψω τίποτα;» ψιθύρισα αγκομαχώντας. «Αυτό που κάνω είναι λάθος, είναι άσφατο! Δεν υπάρχει καμία λογική σ' αυτό. Μπορεί να μην έχει κανένα απολύτως αποτέλεσμα απέναντι στον Άλεκ».

«Σσς», μου έκανε να σωπάσω. «Μη σε πιάνει πανικός. Και μην ανησυχείς για τον Άλεκ. Αυτό που κάνει δεν είναι καθόλου διαφορετικό απ' αυτό που κάνει η Τζέιν ή η Ζαφρίνα. Είναι απλώς μια ψευδαίσθηση –δεν μπορεί να μπει μέσα στο κεφάλι σου περισσότερο απ' ό,τι μπορώ εγώ».

«Μα η Ρένεσμι μπορεί!» σύριξα με αλλοφροσύνη μέσα από τα δόντια μου. «Έμοιαζε τόσο φυσικό που δεν το αμφισβήτησα ποτέ πριν. Πάντα ήταν κομμάτι αυτού που είναι. Αλλά βάζει τις δικές της σκέψεις μέσα στο κεφάλι μου, ακριβώς όπως κάνει με οποιονδήποτε άλλον. Η ασπίδα μου έχει τρύπες, Έντουαρντ!»

Τον κοίταξα απεγνωσμένα, περιμένοντας να αναγνωρίσει την τραγική μου αποκάλυψη. Τα χείλη του ήταν σουφρωμένα, σαν να προσπαθούσε να αποφασίσει πώς να διατυπώσει κάτι. Η έκφρασή του ήταν εντελώς χαλαρή.

«Το έχεις σκεφτεί εδώ και πολύ καιρό, έτσι;» απαίτησα να μάθω νιώθοντας σαν ηλιθία για τους μήνες που αγνοούσα το προφανές.

Εκείνος έγνεψε, με ένα αχνό χαμόγελο να τραβάει προς τα πάνω τη μια άκρη του στόματός του. «Την πρώτη φορά που σε άγγιξε».

Αναστέναξα με την ίδια μου την ηλιθιότητα, αλλά η ηρεμία του με είχε μαλακώσει κάπως. «Κι αυτό δε σε ενοχλεί; Δεν το θεωρείς πρόβλημα;»

«Έχω δύο θεωρίες, η μια πιο πιθανή από την άλλη».

«Πες μου πρώτα τη λιγότερο πιθανή».

«Λοιπόν, είναι κόρη σου», επισήμανε. «Γενετικά είναι κατά το ήμισυ εσύ. Σε πείραζα παλιά για το πώς το μυαλό σου ήταν σε διαφορετική συχνότητα από των υπολοίπων. Ίσως το δικό της να βρίσκεται στην ίδια».

Αυτό δε μου έφτανε. «Μα εσύ ακούς το μυαλό της μια χαρά. Κι αν ο Άλεκ βρίσκεται σε διαφορετική συχνότητα κι αυτός; Κι αν –;»

Έβαλε το ένα του δάχτυλο στα χείλη μου. «Το έχω σκεφτεί αυτό. Γι' αυτό και πιστεύω ότι η επόμενη θεωρία είναι πολύ πιο πιθανή».

Έτριξα τα δόντια μου και περίμενα.

«Θυμάσαι τι μου είπε ο Κάρλαϊλ γι' αυτήν, αμέσως μόλις σου έδειξε την πρώτη εκείνη ανάμνηση;»

Φυσικά και θυμόμουν. «Είχε πει: "Αυτό είναι μια ενδιαφέρουσα τροπή. Σαν να κάνει το ακριβώς αντίθετο απ' αυτό που κάνεις εσύ"».

«Ναι. Κι έτσι αναρωτιόμουν. Μπορεί να πήρε το χάρισμά σου και να το αντέστρεψε κι αυτό».

Το σκέφτηκα αυτό.

«Εσύ κρατάς τους πάντες εκτός», άρχισε.

«Και κανένας δεν κρατάει εκείνη εκτός;» ολοκλήρωσα διστακτικά.

«Αυτή είναι η θεωρία μου», είπε. «Και αν η Ρένεσμι μπορεί να μπει μέσα στο δικό σου το κεφάλι, αμφιβάλλω αν υπάρχει οποιαδήποτε ασπίδα στον πλανήτη που θα μπορούσε να την κρατήσει έξω. Αυτό θα βοηθήσει. Από αυτά που έχουμε δει, κανένας δεν μπορεί να αμφισβητήσει την αλήθεια των σκέψεών της, αφού της επιτρέπει να του τις δείξει. Και νομίζω ότι κανένας δεν μπορεί να την εμποδίσει να του τις δείξει, αν πλησιάσει αρκετά. Αν ο Άρο την αφήσει να του εξηγήσει...»

Αναρίγησα στη σκέψη της Ρένεσμι τόσο κοντά στα άπλη-

στα, γαλακτερά μάτια του Άρο.

«Λοιπόν», είπε, τριβοντας τους σφιγμένους μου ώμους. «Τουλάχιστον δεν υπάρχει τίποτα που να μπορεί να τον σταματήσει να δει την αλήθεια».

«Μα είναι η αλήθεια αρκετή για να τον σταματήσει;» μουρμούρισα.

Σ' αυτό ο Έντουαρντ δεν είχε καμία απάντηση.

35. ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ

«Θα βγείτε έξω;» ρώτησε ο Έντουαρντ με τόνο αδιάφορο. Υπήρχε μια κάπως εξαναγκαστική ψυχραιμία στην έκφρασή του. Αγκάλιασε τη Ρένεσμι λιγάκι πιο δυνατά στο στήθος του.

«Ναι, λίγα πράγματα της τελευταίας στιγμής...» απάντησα εξίσου αδιάφορα.

Χαμογέλασε με το αγαπημένο μου χαμόγελο. «Να επιστρέψετε γρήγορα πίσω σ' εμένα».

«Πάντα».

Πήρα ξανά το Βόλβο του, ενώ αναρωτιόμουν αν είχε διαβάσει το χιλιομετρική μετά από την τελευταία μου αποστολή. Πόσα κομμάτια του παζλ είχε καταφέρει να ενώσει; Ότι είχα ένα μυστικό, οπωσδήποτε. Θα είχε συμπεράνει το λόγο για τον οποίο δεν του το εκμυστηρεύομουν; Είχε μαντέψει ότι ο Άρο μπορεί να μάθαινε σύντομα όλα όσα ήξερε αυτός; Σκέφτηκα ότι ο Έντουαρντ θα μπορούσε να είχε καταλήξει σ' αυτό το συμπέρασμα, άρα έτσι εξηγείτο, γιατί δεν είχε απαιτήσει να του δώσω κανένα λόγο. Υπέθετα ότι προσπαθούσε να

μην κάνει πολλές εικασίες, προσπαθούσε να κρατήσει τη συμπεριφορά μου έξω από το μυαλό του. Την είχε συνδέσει μήπως με την παράξενη παράστασή μου το πρωί μετά τη φυγή της Άλις, όταν έκαψα στη φωτιά το βιβλίο μου; Δεν ήξερα αν θα μπορούσε να είχε κάνει αυτό το άλμα.

Ήταν ένα καταθλιπτικό απόγευμα, ήδη είχε σκοτεινιάσει σαν να ήταν σούρουπο. Πέρασα μέσα από το μισοσκόταδο τρέχοντας, με τα μάτια μου καρφωμένα στα βαριά σύννεφα. Θα χιόνιζε απόψε; Αρκετά ώστε να το στρώσει κάτω και να δημιουργηθεί η σκηνή από το δράμα της Άλις; Ο Έντουαρντ υπολόγιζε ότι είχαμε περίπου δυο μέρες ακόμα. Τότε θα στηνόμασταν στο ξέφωτο προσελκύνοντας τους Βολτούρι στο μέρος όπου είχαμε επιλέξει.

Καθώς προχωρούσα μέσα από το δάσος που σκοτεινίαζε, σκέφτηκα το τελευταίο μου ταξίδι στο Σιάτλ. Πιστευα ότι ήξερα τι σκοπό είχε η Άλις στέλνοντάς με στο ερειπωμένο σημείο συνάντησης όπου ο Τζέι Τζενκς έστελνε τους πιο ύποπτους πελάτες του. Αν είχα πάει σε κάποιο από τα άλλα, πιο νόμιμα γραφεία του, θα μάθαινα ποτέ τι να ζητήσω; Αν τον είχα συναντήσει ως Τζέισον Τζενκς ή Τζέισον Σκοτ, αναγνωρισμένο δικηγόρο, θα είχα ποτέ ανακαλύψει τον Τζέι Τζενκς, προμηθευτή παράνομων εγγράφων; Έπρεπε να πάω από το δρόμο που έκανε φανερό ότι δεν είχα καλό στο νου μου. Αυτό ήταν το στοιχείο μου.

Είχε πίσσα σκοτάδι, όταν πάρκαρα στο πάρκινγκ του εστιατορίου λίγα λεπτά πιο νωρίς, αγνοώντας τους πρόθυμους παρκαδόρους δίπλα στην είσοδο. Φόρεσα τους φακούς μου και μετά πήγα για να περιμένω τον Τζέι μέσα στο εστιατόριο. Αν και βιαζόμουν να ξεμπερδεύω με αυτή την καταθλιπτική αναγκαιότητα και να γυρίσω στην οικογένειά μου, ο Τζέι έμοιαζε να προσέχει να μην αμαυρώσει τη φήμη του από τις παρακατιανές συναναστροφές του· είχα ένα προαίσθημα ότι μια ανταλλαγή στο σκοτεινό πάρκινγκ θα προσέβαλλε τις ευ-

αισθησίες του.

Έδωσα το όνομα Τζενκς στο σταντ της υποδοχής στην είσοδο, κι ο δουλοπρεπής μετρ με οδήγησε επάνω σε ένα μικρό ιδιωτικό δωμάτιο με μια φωτιά που τριζοβολούσε σε ένα πέτρινο τζάκι. Πήρε το μακρύ βουάρ, ελαφρύ πανωφόρι που είχα βάλει, για να κρύψω το γεγονός ότι φορούσα περιβολή που αντιστοιχούσε στην ιδέα που είχε η Άλις περί σωστού ντυσίματος, και έβγαλε μια σιγανή πνιχτή κραυγή στη θέα του κιτρινωπού σατέν φορέματος κοκτέιλ που φορούσα. Δεν μπορούσα παρά να νιώσω λιγάκι κολακευμένη· ακόμα δεν είχα συνηθίσει την ιδέα ότι ήμουν όμορφη για κάποιον άλλο εκτός από τον Έντουαρντ. Ο μετρ τραύλιζε κομπλιμέντα που δεν κατάφερε να διατυπώσει καλά-καλά, καθώς έφευγε με ασταθή βήματα από το δωμάτιο.

Στάθηκα δίπλα στη φωτιά για να περιμένω, κρατώντας τα δάχτυλά μου κοντά στη φλόγα για να τα ζεστάνω λιγάκι πριν την αναπόφευκτη χειραψία. Όχι ότι ο Τζέι δεν είχε προφανώς επίγνωση του γεγονότος ότι κάτι έτρεχε με τους Κάλεν, αλλά και πάλι ήταν μια καλή συνήθεια για να εξασκηθώ σ' αυτήν.

Για μισό δευτερόλεπτο, αναρωτήθηκα πώς θα ένιωθα αν έβαζα το χέρι μου στη φωτιά. Πώς θα ένιωθα όταν θα καιγόμουν...

Η είσοδος του Τζέι αποπροσανατόλισε τη νοσηρότητά μου. Ο μετρ πήρε και το δικό του παλτό, και ήταν φανερό ότι δεν ήμουν εγώ η μόνη που είχε ντυθεί καλά γι' αυτή τη συνάντηση.

«Λυπάμαι πολύ που άργησα», είπε ο Τζέι αμέσως μόλις μείναμε μόνοι.

«Όχι, ήρθες ακριβώς στην ώρα σου».

Άπλωσε το χέρι του, και καθώς δώσαμε τα χέρια, ένιωθα ότι τα δάχτυλά του ήταν ακόμα αισθητά πιο ζεστά από τα δικά μου. Αυτό δε φάνηκε να τον ενοχλεί.

«Είστε εκθαμβωτική, αν μου επιτρέπετε να φανώ τόσο τολ-

μηρός, κυρία Κάλεν».

«Σ' ευχαριστώ, Τζέι. Σε παρακαλώ, λέγε με Μπέλλα».

«Πρέπει να πω ότι είναι διαφορετική εμπειρία να δουλεύω μ' εσένα απ' ό,τι με τον κύριο Τζάσπερ. Πολύ λιγότερο... αγχωτική».

«Αλήθεια; Εγώ πάντα έβρισκα την παρουσία του Τζάσπερ πολύ καθησυχαστική».

Τα φρύδια του έσμιξαν. «Ωστε έτσι;» μουρμούρισε ευγενικά, ενώ διαφωνούσε φανερά. Τι παράξενο. Τι είχε κάνει ο Τζάσπερ σ' αυτό τον άντρα;

«Ξέρεις τον Τζάσπερ εδώ και πολύ καιρό;»

Αναστέναξε, δείχνοντας να νιώθει άβολα. «Δουλεύω με τον κύριο Τζάσπερ εδώ και πάνω από είκοσι χρόνια, και ο παλιός μου συνεργάτης τον ήξερε δεκαπέντε χρόνια πριν απ' αυτό... Ποτέ δεν αλλάζει». Ο Τζέι ζάρωσε από φόβο ελαφρά.

«Ναι, ο Τζάσπερ είναι κάπως παράξενος απ' αυτή την άποψη».

Ο Τζέι κούνησε το κεφάλι του, σαν να μπορούσε να διώξει τις ανησυχητικές σκέψεις. «Δε θα κάτσεις, Μπέλλα;»

«Για να πω την αλήθεια, είμαι κάπως βιαστική. Έχω πολύ δρόμο να οδηγήσω μέχρι να φτάσω σπίτι». Ενώ μιλούσα, έβγαλα το χοντρό λευκό φάκελο με το μπόνους του από την τσάντα μου και του τον έδωσα.

«Ω», είπε, με ένα μικρό κόμπο απογοήτευσης στο λαιμό του. Έχωσε το φάκελο σε μια εσωτερική τσέπη του σακακιού του, χωρίς να μπει στον κόπο να ελέγξει το ποσό. «Ηλπίζα ότι θα μπορούσαμε να μιλήσουμε για μια στιγμή».

«Σχετικά με;» ρώτησα με περιέργεια.

«Λοιπόν, ας σου δώσω πρώτα τα πράγματά σου. Θέλω να βεβαιωθώ ότι είσαι ικανοποιημένη».

Γύρισε, ακούμπησε το χαρτοφύλακά του στο τραπέζι κι άνοιξε τις κλειδαριές. Έβγαλε ένα φάκελο σε μέγεθος Α4 από καφέ χοντρό χαρτί.

Αν και δεν είχα ιδέα για τι θα έπρεπε να ψάχνω, άνοιξα το φάκελο και έριξα μια πρόχειρη ματιά στα έγγραφα. Ο Τζέι είχε αλλάξει τη φορά της φωτογραφίας του Τζέικομπ και το χρώμα, ώστε να μην είναι αμέσως φανερό ότι ήταν η ίδια φωτογραφία και στο διαβατήριό του και στην άδεια οδήγησης. Και τα δυο μου φάνονταν απολύτως εντάξει, αλλά αυτό δε σήμαινε και πολλά. Έριξα μια γρήγορη ματιά στη φωτογραφία στο διαβατήριό της Βανέσα Γούλφι για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου και μετά γύρισα γρήγορα αλλού το βλέμμα, καθώς ένας κόμπος ανέβαινε στο λαιμό μου.

«Σ' ευχαριστώ», του είπα.

Τα μάτια του ζάρωσαν ελαφρά, κι ένιωσα ότι είχε απογοητευτεί που η εξέταση δεν ήταν πιο σχολαστική. «Σε διαβεβαιώ ότι κάθε κομμάτι είναι τέλειο. Όλα θα περάσουν και τους πιο εξονυχιστικούς ελέγχους από ειδικούς».

«Είμαι σίγουρη γι' αυτό. Πραγματικά εκτιμώ αυτό που έκανες για μένα, Τζέι».

«Ευχαριστήσή μου, Μπέλλα. Στο μέλλον, μη διατάσεις να έρθεις σ' εμένα για οτιδήποτε κι αν χρειαστεί η οικογένεια των Κάλεν». Δεν το υπονόησε στην πραγματικότητα, αλλά εμένα μου ακούστηκε σαν πρόσκληση να αντικαταστήσω τον Τζάσπερ ως σύνδεσμο.

«Είναι κάτι που ήθελες να συζητήσουμε;»

«Εεε, ναι. Είναι λιγάκι λεπτό...» Έκανε μια χειρονομία προς το πέτρινο τζάκι με μια ερωτηματική έκφραση. Κάθισα στην άκρη της πέτρας, κι εκείνος κάθισε δίπλα μου. Ιδρώτας άρχισε να μουσκέυει το μέτωπό του ξανά, και έβγαλε ένα μπλε μεταξωτό μαντίλι από την τσέπη του κι άρχισε να σκουπίζεται.

«Είσαι αδερφή της γυναίκας του κυρίου Τζάσπερ; Ή είσαι παντρεμένη με τον αδερφό του;» ρώτησε.

«Παντρεμένη με τον αδερφό του», διευκρίνισα, ενώ αναρωτιόμουν πού πήγαινε αυτό.

«Τότε είσαι η σύζυγος του κυρίου Έντουαρντ;»

«Ναι».

Χαμογέλασε απολογητικά. «Έχω δει όλα τα ονόματα πολλές φορές, βλέπεις. Τα συγχαρητήριά μου, αν και καθυστερημένα. Είναι ωραίο που ο κύριος Έντουαρντ βρήκε μια τόσο υπέροχη σύντροφο μετά από όλον αυτό τον καιρό».

«Σ' ευχαριστώ πολύ».

Έκανε μια παύση, πιέζοντας ελαφρά στο σημείο που είχε ιδρώσει. «Με τα χρόνια, μπορείς να φανταστείς ότι έχω αναπτύξει ένα πολύ υγιές επίπεδο σεβασμού για τον κύριο Τζάσπερ και ολόκληρη την οικογένεια».

Έγνεψα επιφυλακτικά.

Εκείνος πήρε μια βαθιά ανάσα και μετά ξεφύσηξε χωρίς να μιλήσει.

«Τζέι, σε παρακαλώ, απλώς πες αυτό που πρέπει να πεις».

Πήρε άλλη μια ανάσα και μετά ψέλλισε γρήγορα, μασώντας τα λόγια του.

«Αν μπορούσες απλώς να με βεβαιώσεις ότι δε σκοπεύεις να απαγάγεις το κοριτσάκι από τον πατέρα του, θα κοιμόμουν καλύτερα απόψε».

«Ω», είπα εμβρόντητη. Μου πήρε ένα λεπτό για να καταλάβω το λανθασμένο συμπέρασμα στο οποίο είχε φτάσει. «Ω, όχι. Καμία σχέση». Χαμογέλασα αδύναμα, προσπαθώντας να τον καθησυχάσω. «Απλώς προετοιμάζω ένα ασφαλές μέρος γι' αυτήν, σε περίπτωση που συνέβαινε κάτι στον άντρα μου κι εμένα».

Τα μάτια του ζάρωσαν. «Περιμένεις να συμβεί κάτι;» Κοκκίνισε, μετά ζήτησε συγγνώμη. «Όχι ότι με αφορά».

Παρατήρησα το κόκκινο φούντωμα να απλώνεται πίσω από τη λεπτή μεμβράνη του δέρματός του και χάρηκα –όπως συνέβαινε συχνά– που δεν ήμουν μια συνηθισμένη νεογέννητη. Ο Τζέι φαινόταν αρκετά καλός άνθρωπος, αν άφηνες στην άκρη την εγκληματική συμπεριφορά του, και θα ήταν κρίμα

να τον σκοτώσω.

«Ποτέ δεν ξέρεις». Αναστέναξα.

Εκείνος κατσούφιασε. «Μου επιτρέπεις να σου ευχηθώ καλή τύχη, τότε; Και σε παρακαλώ μη δυσφορήσεις μαζί μου, αγαπητή μου, αλλά... αν ο κύριος Τζάσπερ έρθει και με ρωτήσει ποια ονόματα έβαλα σ' αυτά τα έγγραφα...»

«Φυσικά θα πρέπει να του πεις αμέσως. Δε θα ήθελα τίποτα περισσότερο από το να αποκτήσει πλήρη γνώση ολόκληρης της συναλλαγής μας ο κύριος Τζάσπερ».

Η διάφανη ειλικρίνειά μου φάνηκε να εκτονώνει λίγη από την έντασή του.

«Πολύ καλά», είπε. «Και δεν μπορώ να σε μεταπίσω να μείνεις να φάμε;»

«Λυπάμαι, Τζέι. Δεν έχω χρόνο αυτή τη στιγμή».

«Τότε, ξανά, τις καλύτερές μου ευχές για υγεία και ευτυχία. Οτιδήποτε κι αν χρειαστεί η οικογένεια Κάλεν, σε παρακαλώ μη διστάσεις να έρθεις σ' εμένα, Μπέλλα».

«Σ' ευχαριστώ, Τζέι».

Έφυγα με τα λαθραία μου έγγραφα, ρίχνοντας ματιές πίσω για να δω ότι ο Τζέι με κοίταζε, με μια έκφραση που ήταν ένα μείγμα αγωνίας και λύπης.

Το ταξίδι της επιστροφής μου πήρε λιγότερη ώρα. Η νύχτα ήταν μαύρη κι έσβησα τους προβολείς μου και το σανίδωσα. Όταν γύρισα σπίτι, τα περισσότερα αμάξια, συμπεριλαμβανομένης και της δικής μου Φερράρι και της Πόρσε της Άλις, έλειπαν. Οι παραδοσιακοί βρικόλακες πήγαιναν όσο το δυνατόν πιο μακριά για να σβήσουν τη δίψα τους. Προσπάθησα να μη σκεφτώ το κυνήγι τους μέσα στη νύχτα, καθώς ζάρωσα από φόβο στη σκέψη της νοερής εικόνας των θυμάτων τους.

Μόνο η Κέιτ κι ο Γκάρρετ ήταν στο σαλόνι, διαφωνώντας παιχνιδιάρικα για τη θρεπτική αξία του αίματος των ζώων. Συμπέρανα ότι ο Γκάρρετ είχε δοκιμάσει μια κυνηγετική εξόρμηση κατά το χορτοφαγικό τρόπο και το βρήκε δύσκολο.

Ο Έντουαρντ πρέπει να είχε πάει τη Ρένεσμι σπίτι για ύπνο. Ο Τζέικομπ, χωρίς αμφιβολία, ήταν στο δάσος κοντά στο σπιτάκι. Η υπόλοιπη οικογένεια πρέπει να είχε πάει επίσης για κυνήγι. Ίσως να ήταν έξω μαζί με τους βρικόλακες απ' το Ντενάλι.

Πράγμα που κατά βάση σήμαινε ότι το σπίτι ήταν στη διάθεσή μου, και αμέσως το εκμεταλλεύτηκα.

Από τη μυρωδιά κατάλαβα ότι ήμουν η πρώτη που έμπαινε μέσα στο δωμάτιο της Άλις και του Τζάσπερ εδώ και καιρό, μπορεί και η πρώτη από τη νύχτα που μας άφησαν. Σκάλισα σιωπηλά μέσα στην τεράστια ντουλάπα, μέχρι που βρήκα τη σωστή τσάντα. Πρέπει να ήταν της Άλις' ήταν ένα μικρό, μαύρο δερμάτινο σακίδιο για την πλάτη, από αυτά που συνήθως χρησιμοποιούνταν ως γυναικείες τσάντες, αρκετά μικρό ώστε να μπορεί να το κουβαλήσει ακόμα κι η Ρένεσμι χωρίς να δείχνει παράταιρο. Μετά έκανα επιδρομή στα μικροποσά των μετρητών που είχαν, παίρνοντας περίπου δυο φορές το ετήσιο εισόδημα ενός αμερικάνικου σπιτικού. Υπέθετα ότι η κλοπή μου θα ήταν λιγότερη αισθητή εδώ απ' ό,τι σπουδήποτε αλλού στο σπίτι, εφόσον το δωμάτιο αυτό τους έκανε όλους να στενοχωριούνται. Ο φάκελος με τα ψεύτικα διαβατήρια και τις ταυτότητες μπήκε στην τσάντα πάνω από τα χρήματα. Μετά κάθισα στην άκρη του κρεβατιού της Άλις και του Τζάσπερ και κοίταξα το αξιοθρήνητα ασημαντο πακέτο που ήταν το μόνο πράγμα που μπορούσα να δώσω στην κόρη μου και τον καλύτερό μου φίλο για να τους βοηθήσω να σωθούν. Καμπούριασα ακουμπισμένη στην κολόνα του κρεβατιού, νιώθοντας ανήμπορη.

Μα τι άλλο μπορούσα να κάνω;

Κάθισα εκεί για αρκετά λεπτά με το κεφάλι μου σκυμμένο, πριν να μου έρθει η υπόνοια μιας καλής ιδέας.

Αν...

Αν υποθέταμε ότι ο Τζέικομπ κι η Ρένεσμι ξέφευγαν, τότε

αυτό συμπεριλάμβανε την προϋπόθεση ότι ο Ντιμίτρι θα είχε πεθάνει. Αυτό έδινε σε οποιουσδήποτε επιζώντες λιγάκι χώρο να ανασάνουν, συμπεριλαμβανομένων και της Άλις και του Τζάσπερ.

Τότε γιατί να μην μπορούσαν η Άλις κι ο Τζάσπερ να βοηθήσουν τον Τζέικομπ και τη Ρένεσμι; Αν επανασυνδέονταν, η Ρένεσμι θα είχε την καλύτερη προστασία που θα μπορούσα να φανταστώ. Δεν υπήρχε κανένας λόγος να μη συμβεί αυτό, εκτός από το γεγονός ότι ο Τζέικ και η Ρένεσμι ήταν τυφλά σημεία για την Άλις. Πώς θα άρχιζε να τους ψάξει;

Συλλογίστηκα για μια στιγμή, μετά έφυγα από το δωμάτιο, διασχίζοντας το χολ προς τη σουίτα του Κάρλαιλ και της Έσμι. Ως συνήθως, το γραφείο της Έσμι ήταν γεμάτο σχέδια και κυανοτυπίες, όλα τοποθετημένα τακτικά σε ψηλές στοίβες. Το γραφείο είχε ένα σωρό θυρίδες κάτω από την επιφάνεια εργασίας' σε μια απ' αυτές υπήρχε ένα κουτί με γραφική ύλη. Πήρα μια καθαρή κόλλα χαρτί κι ένα στυλό.

Μετά κοίταξα επίμονα την κενή ιβουάρ σελίδα για πέντε ολόκληρα λεπτά, συγκεντρωμένη στην απόφασή μου. Η Άλις μπορεί να μην μπορούσε να δει τον Τζέικομπ ούτε τη Ρένεσμι, αλλά μπορούσε να δει εμένα. Τη φαντάστηκα να βλέπει αυτή τη στιγμή, ελπίζοντας απεγνωσμένα ότι δεν ήταν υπερβολικά απασχολημένη για δώσει σημασία.

Αργά, σκόπιμα, έγραψα τις λέξεις ΡΙΟ ΝΤΕ ΤΖΑΝΕΪΡΟ με όλα τα γράμματα κεφαλαία, ώστε να πιάσουν όλη τη σελίδα.

Το Ρίο έμοιαζε το καλύτερο μέρος για να τους στείλω: Ήταν μακριά από εδώ, η Άλις κι ο Τζάσπερ βρίσκονταν ήδη στη Νότια Αμερική σύμφωνα με τις τελευταίες μαρτυρίες, και δεν ήταν ότι τα παλιά μας προβλήματα είχαν σταματήσει να υπάρχουν μόνο και μόνο επειδή είχαμε χειρότερα προβλήματα τώρα. Υπήρχε ακόμα το μυστήριο του μέλλοντος της Ρένεσμι, ο τρόμος για την ηλικία της που αυξανόταν τρέχοντας. Είχαμε έτσι κι αλλιώς σκοπό να πάμε προς το νότο. Τώρα θα

ήταν δουλειά του Τζέικομπ, και ήλπιζα και της Άλις, να ψάξουν τους θρύλους.

Έσκυψα το κεφάλι μου ξανά για να αντισταθώ σε μια ξαφνική παρόρμηση να ξεσπάσω σε λυγμούς, σφίγγοντας τα δόντια μου. Ήταν καλύτερα η Ρένεσμι να προχωρούσε χωρίς εμένα. Μα ήδη μου έλειπε τόσο πολύ που μετά βίας το άντεχα.

Πήρα μια βαθιά ανάσα κι έβαλα το σημείωμα στον πάτο της τσάντας, όπου ο Τζέικομπ θα το έβρισκε αρκετά σύντομα.

Ευχήθηκα –αφού ήταν απίθανο το λύκειό του να πρόσφερε μαθήματα πορτογαλικών– ο Τζέικ να είχε διαλέξει τουλάχιστον ως μάθημα επιλογής τα ισπανικά.

Δεν απόμενε τίποτα άλλο τώρα πέρα από το να περιμένω.

Δυο μέρες, ο Έντουαρντ κι ο Κάρλαιλ έμειναν στο ξέφωτο, όπου η Άλις είχε δει τους Βολτούρι να φτάνουν. Ήταν το ίδιο πεδίο μάχης, όπου οι νεογέννητοι της Βικτόρια μας είχαν επιτεθεί το περασμένο καλοκαίρι. Αναρωτήθηκα αν ο Κάρλαιλ είχε την αίσθηση της επανάληψης, κάτι σαν ντεζαβού. Για μένα, θα ήταν όλα καινούρια. Αυτή τη φορά ο Έντουαρντ κι εγώ θα στεκόμασταν στο πλευρό της οικογένειάς μας.

Μπορούσαμε μόνο να φανταστούμε ότι οι Βολτούρι θα εντόπιζαν τα ίχνη ή του Έντουαρντ ή του Κάρλαιλ. Αναρωτιόμουν αν θα τους εξέπληττε το γεγονός ότι η λεία τους δεν το έβαζε στα πόδια. Μήπως αυτό θα τους έκανε να υποψιαστούν τίποτα; Δεν μπορούσα να φανταστώ τους Βολτούρι να νιώθουν ποτέ την ανάγκη να είναι επιφυλακτικοί.

Αν και ήμουν αόρατη στον Ντιμίτρι –όπως ήλπιζα– θα έμενα με τον Έντουαρντ. Φυσικά. Μας απέμεναν μόνο λίγες ώρες μαζί.

Ο Έντουαρντ κι εγώ δεν είχαμε μια τελευταία μεγαλειώδη σκηνή αποχαιρετισμού, ούτε και σχεδίαζα καμία. Το να προφέρουμε τη λέξη θα σήμαινε ότι θα γινόταν οριστικό. Θα ήταν το ίδιο σαν να τυπώναμε τη λέξη Τέλος στην τελευταία σελίδα

δα ενός χειρογράφου. Έτσι δεν είπαμε αντίο και μέναμε πολύ κοντά ο ένας στον άλλο, πάντα αγγίζοντας ο ένας τον άλλο. Όποιο τέλος κι αν μας έβρισκε, δε θα μας έβρισκε χωριστά.

Στήσαμε μια σκηνή για τη Ρένεσμι λίγα μέτρα μέσα στο προστατευτικό δάσος, και τότε υπήρχε ξανά η αίσθηση του ντεζαβού, καθώς βρεθήκαμε να κατασκηνώσουμε μέσα στο κρύο μαζί με τον Τζέικομπ. Ήταν σχεδόν αδύνατο να πιστέψω πόσα πολλά πράγματα είχαν αλλάξει από τον περασμένο Ιούλιο. Πριν επτά μήνες η τριγωνική μας σχέση έμοιαζε αδύνατη, τρεις καρδιές που είχαν ραγίσει με τρεις διαφορετικούς τρόπους, χωρίς να γίνεται διαφορετικά. Τώρα όλα ήταν απόλυτα ισορροπημένα. Έμοιαζε φριχτά ειρωνικό ότι τα κομμάτια του παζλ έπρεπε να ταιριάζουν μεταξύ τους ίσα-ίσα για να μπορέσουν να καταστραφούν όλα τους.

Άρχισε να χιονίζει πάλι τη νύχτα πριν την Πρωτοχρονιά. Αυτή τη φορά, οι μικροσκοπικές νιφάδες δε διαλύονταν στο βραχώδες έδαφος του ξέφωτου. Ενώ η Ρένεσμι κι ο Τζέικομπ κοιμόντουσαν –ο Τζέικομπ ροχαλίζοντας τόσο δυνατά που αναρωτιόμουν πώς δεν ξυπνούσε η Ρένεσμι– το χιόνι σχημάτιζε ένα λεπτό στρώμα πάνω από το χώμα, μετά φτιάχνοντας πιο χοντρούς σωρούς. Ως την ώρα που ανέτειλε ο ήλιος, το σκηνικό από το όραμα της Άλις είχε ολοκληρωθεί. Ο Έντουαρντ κι εγώ ήμασταν πιασμένοι χέρι-χέρι, καθώς κοιτάζαμε στην απέναντι μεριά του λευκού λιβαδιού που λαμπύριζε, και κανένας μας δε μιλούσε.

Νωρίς το πρωί, οι άλλοι μαζεύτηκαν, με τα μάτια τους να αποτελούν βουβή απόδειξη των προετοιμασιών που είχαν κάνει –μερικών είχα ένα ανοιχτό χρυσαφί χρώμα, άλλων ένα πλούσιο βυσσινί. Σύντομα αφού συγκεντρωθήκαμε όλοι, ακούσαμε τους λύκους να κινούνται μέσα στο δάσος. Ο Τζέικομπ πρόβαλε από τη σκηνή, για να πάει μαζί τους, αφήνοντας τη Ρένεσμι να κοιμάται ακόμα.

Ο Έντουαρντ κι ο Κάρλαιλ έβαλαν τους άλλους να παρατα-

χθούν σε ένα χαλαρό σχηματισμό, με τους μάρτυρές μας στα πλάγια σαν γαλαρίες.

Παρακολουθούσα από κάποια απόσταση περιμένοντας δίπλα στη σκηνή να ξυπνήσει η Ρένεσμι. Όταν ξύπνησε, τη βοήθησα να ντυθεί με ρούχα που είχα διαλέξει προσεχτικά δυο μέρες νωρίτερα. Ρούχα που έδειχναν χαριτωμένα και κοριτσιόστικα, αλλά ήταν στην πραγματικότητα αρκετά ανθεκτικά, ώστε να μη δείχνουν φθορά –ακόμα κι αν κάποιος τα φορούσε, ενώ περνούσε καμιά-δυο πολιτείες καβάλα σε ένα γιγάντιο λυκάνθρωπο. Πάνω από το μπουφάν της τής έβαλα το δερμάτινο σακίδιο πλάτης με τα έγγραφα, τα χρήματα, το στοιχείο και τα σημειώματα όπου εξέφραζα την αγάπη μου γι' αυτήν και τον Τζέικομπ, τον Τσάρλι και τη Ρενέ. Ήταν αρκετά δυνατή, ώστε να μην της είναι βάρος.

Τα μάτια της ήταν τεράστια, καθώς διάβαζε την αγωνία στο πρόσωπό μου. Μα είχε μαντέψει αρκετά, ώστε να μη με ρωτήσει τι έκανα.

«Σ' αγαπώ», της είπα. «Περισσότερο από οτιδήποτε».

«Κι εγώ σ' αγαπώ, μαμάκα», απάντησε. Άγγιξε το μενταγιόν στο λαιμό της, που τώρα είχε μέσα μια μικρούλα φωτογραφία μ' αυτήν, τον Έντουαρντ κι εμένα. «Πάντα θα είμαστε μαζί».

«Στις καρδιές μας πάντα θα είμαστε μαζί», διόρθωσα με έναν ψίθυρο τόσο σιγανό όσο μια ανάσα. «Αλλά όταν έρθει η ώρα σήμερα, πρέπει να με αφήσεις».

Τα μάτια της γούρλωσαν, και ακούμπησε το χέρι της στο μάγουλό μου. Το σιωπηλό όχι ήταν πιο δυνατό απ' ό,τι αν το είχε φωνάξει.

Πάλεψα για να καταπιώ· ένιωθα το λαιμό μου πρησμένο. «Θα το κάνεις αυτό για χάρη μου; Σε παρακαλώ;»

Πίεσε τα δάχτυλά της πιο δυνατά στο πρόσωπό μου. Γιατί;

«Δεν μπορώ να σου πω», ψιθύρισα. «Αλλά θα καταλάβεις σύντομα. Στο υπόσχομαι».

Μέσα στο κεφάλι μου, είδα το πρόσωπο του Τζέικομπ.

Έγνεψα, μετά τράβηξα τα δάχτυλά της μακριά. «Μην το σκέφτεσαι», ψιθύρισα μέσα στο αυτί της. «Μην το πεις στον Τζέικομπ, μέχρι να σου πω να τρέξεις, εντάξει;»

Αυτό το κατάλαβε. Έγνεψε κι αυτή.

Έβγαλα μέσα από την τσέπη μου μια τελευταία λεπτομέρεια.

Ενώ μάζευα τα πράγματα της Ρένεσμι, μια απροσδόκητη χρωματιστή λάμψη μου τράβηξε την προσοχή. Μια τυχαία αχτίδα του ήλιου μέσα από το φως του ουρανού είχε πέσει στα κοσμήματα του αρχαίου πολύτιμου κουτιού, που ήταν χωμένο ψηλά σε ένα ράφι σε μια γωνιά που δεν άγγιζε κανείς. Έχοντας συνδέσει όλα τα στοιχεία της Άλις, δεν μπορούσα να ελπίζω πια ότι η επερχόμενη σύγκρουση θα λυνόταν με ειρηνικό τρόπο. Αλλά γιατί να μην προσπαθούσα να αρχίσουμε όσο το δυνατόν πιο φιλικά γινόταν; αναρωτήθηκα. Σε τι θα μπορούσε να βλάψει; Έτσι μάλλον πρέπει να μου είχε μείνει κάποια ελπίδα τελικά –τυφλή, παράλογη ελπίδα– επειδή είχα σκαρφαλώσει στα ράφια και βρήκα το γαμήλιο δώρο του Άρο.

Τώρα έδεσα το βαρύ χρυσό σκοινί γύρω από το λαιμό μου κι ένιωσα το βάρος του τεράστιου διαμαντιού να φωλιάζει μέσα στην κοιλότητα στη βάση του λαιμού μου.

«Όμορφο», ψιθύρισε η Ρένεσμι. Μετά τύλιξε τα χέρια της σαν μέγκενη γύρω από το λαιμό μου. Την έσφιξα πάνω στο στήθος μου. Μπλεγμένες έτσι, την έβγαλα έξω από τη σκηνή στο ξέφωτο.

Ο Έντουαρντ ανασήκωσε το ένα του φρύδι, καθώς πλησίαζα, αλλά κατά τα άλλα δεν έκανε κανένα σχόλιο για το δικό μου αξεσουάρ ή της Ρένεσμι. Απλώς έβαλε το χέρι του σφιχτά γύρω κι από τις δυο μας για μια παρατεταμένη στιγμή και μετά, με ένα βαθύ αναστεναγμό, μας άφησε. Δεν έβλεπα κανένα αντίο πουθενά μέσα στα μάτια του. Ίσως να είχε περισσότερη ελπίδα απ' ό,τι παραδεχόταν για κάτι μετά από αυτή

τη ζωή.

Πήγαμε στη θέση μας, με τη Ρένεσμι να σκαρφαλώνει ευκίνητα πάνω στην πλάτη μου, για να μου αφήσει τα χέρια ελεύθερα. Εγώ στάθηκα μερικά μέτρα πίσω από τη γραμμή του μετώπου που έφτιαχναν ο Κάρλαιλ, ο Έντουαρντ, ο Έμετ, η Ρόζαλι, η Τάνια, η Κέιτ κι ο Ελεαζάρ. Πολύ κοντά δίπλα μου ήταν ο Μπέντζαμιν κι η Ζαφρίνα· η δουλειά μου ήταν να τους προστατέψω όσο περισσότερο μπορούσα. Ήταν τα καλύτερα επιθετικά μας όπλα. Αν οι Βολτούρι ήταν αυτοί που δε θα μπορούσαν να δουν, ακόμα και για λίγες στιγμές, αυτό θα άλλαζε τα πάντα.

Η Ζαφρίνα ήταν άκαμπτη και άγρια, με τη Σένα σχεδόν μια εικόνα που αντανakλούσε τη δικιά της στο πλευρό της. Ο Μπέντζαμιν καθόταν στο έδαφος, με τις παλάμες του πάνω στο χίμα, και μουρμούριζε σιγανά κάτι σχετικά με ρήγματα. Το περασμένο βράδυ, είχε σκορπίσει εδώ κι εκεί στοίβες από ογκόλιθους σε σωρούς που έδειχναν φυσικοί, τώρα σκεπασμένοι με χιόνι κατά μήκος του πίσω μέρους του λιβαδιού. Δεν έφταναν για να τραυματίσουν ένα βρικόλακα, αλλά ήλπιζε να φτάνουν για να τον αποπροσανατολίσουν.

Οι μάρτυρες είχαν μαζευτεί στ' αριστερά και τα δεξιά μας, μερικοί πιο κοντά απ' ό,τι κάποιοι άλλοι – εκείνοι που είχαν διακηρύξει επίσημα τη συμμαχία τους μαζί μας βρισκόνταν πιο κοντά. Πρόσεξα ότι η Σιβόν έτριβε τους κροτάφους της, με τα μάτια της κλειστά από την αυτοσυγκέντρωση· έκανε τη χάρη στον Κάρλαιλ; Προσπαθούσε να φανταστεί μια διπλωματική λύση;

Μέσα στο δάσος πίσω μας, οι αόρατοι λύκοι ήταν ακίνητοι και εν αναμονή· ακούγαμε μονάχα τα βαριά αγκομαχητά τους, τις καρδιές τους που χτυπούσαν.

Τα σύννεφα ήρθαν από πάνω, διαχέοντας το φως, έτσι που θα μπορούσε να είναι πρωί ή απόγευμα. Τα μάτια του Έντουαρντ σφίχτηκαν, καθώς περιεργαζόταν προσεχτικά τη θέα,

και ήμουν σίγουρη ότι έβλεπε ακριβώς αυτή τη σκηνή για δεύτερη φορά – η πρώτη φορά ήταν το όραμα της Άλις. Θα ήταν ολόγεια, όταν θα έφταναν οι Βολτούρι. Τώρα μας είχαν απομείνει μόνο λεπτά ή δευτερόλεπτα.

Όλη η οικογένειά μας και οι σύμμαχοί μας ετοιμάστηκαν.

Από το δάσος, ο τεράστιος καστανοκόκκινος λύκος που ήταν ο Άλφα ήρθε μπροστά για να σταθεί πλάι μου· πρέπει να του ήταν πολύ δύσκολο να μείνει μακριά από τη Ρένεσμι, όταν κινδύνευε τόσο άμεσα.

Η Ρένεσμι τέντωσε το χέρι της για να πλέξει τα δάχτυλά της μέσα στη γούνα πάνω στον ογκώδη ώμο του, και το κορμί της χαλάρωσε λιγάκι. Ήταν πιο ήρεμη με τον Τζέικομπ κοντά. Ένιωθα κι εγώ κάπως καλύτερα. Όσο ο Τζέικομπ ήταν με τη Ρένεσμι, θα ήταν καλά.

Χωρίς να ρισκάρει να ρίξει μια ματιά πίσω, ο Έντουαρντ άπλωσε το χέρι του σ' εμένα. Τέντωσα το μπράτσο μου μπροστά, ώστε να αρπάξω το χέρι του. Μου έσφιξε τα δάχτυλα.

Άλλο ένα λεπτό πέρασε, και βρέθηκα να πασχίζω να ακούσω κάποιον ήχο μιας προσέγγισης.

Και τότε ο Έντουαρντ έγινε άκαμπτος και σύριξε χαμηλόφωνα μέσα από τα σφιγμένα δόντια του. Τα μάτια του επικεντρώθηκαν στο δάσος με κατεύθυνση βόρεια από εκεί όπου στεκόμασταν.

Κοιτάξαμε προς τα εκεί όπου κοίταζε κι εκείνος και περιμέναμε, καθώς περνούσαν τα τελευταία δευτερόλεπτα.

36. ΔΙΨΑ ΓΙΑ ΑΙΜΑ

Εισήλθαν με μεγαλοπρέπεια, με ένα είδος ομορφιάς.

Ήρθαν σε έναν αυστηρό, επίσημο σχηματισμό. Κινοούνταν μαζί, αλλά όχι σαν να παρελαύνουν· προχωρούσαν με χάρη σε απόλυτο συγχρονισμό μέσα από τα δέντρα –ένα σκοτεινό, αδιάσπαστο σχήμα που φαινόταν σαν να αιωρείτο λίγα εκατοστά πάνω από το λευκό χιόνι, τόσο απαλά προχωρούσαν.

Η εξωτερική περίμετρος ήταν γκριζα· το χρώμα γινόταν πιο σκούρο με κάθε σειρά σωμάτων, μέχρι που η καρδιά του σχηματισμού ήταν το πιο σκοτεινό μαύρο. Όλα τα πρόσωπα ήταν καλυμμένα, σκεπασμένα από μια σκιά. Ο αμυδρός ήχος που έκαναν τα πόδια τους, καθώς έξυναν το έδαφος, ήταν τόσο ρυθμικός που έμοιαζε με μουσική, ένας περίπλοκος ρυθμός που δε διακοπτόταν ποτέ.

Με κάποιο σινιάλο που δεν είδα –ή ίσως δεν υπήρχε κανένα σινιάλο, μόνο χιλιετίες εξάσκησης– η διάταξη άρχισε να ξεδιπλώνεται προς τα έξω. Η κίνηση ήταν υπερβολικά σφιχτή, υπερβολικά τετραγωνισμένη για να μοιάζει με το άνοιγμα ενός λουλουδιού, αν και το χρώμα αυτό έφερνε στο νου· ήταν

το άνοιγμα μιας βεντάλιας, γεμάτο χάρη, αλλά με πολλές γωνίες. Οι σιλουέτες με τους γκριζούς μανδύες απλώθηκαν στα πλάγια, ενώ οι πιο σκοτεινές μορφές ξεχύθηκαν μπροστά στο κέντρο, με κάθε κίνηση να ελέγχεται προσεχτικά.

Η πρόοδος τους ήταν αργή, αλλά μετρημένη, χωρίς βιασύνη, χωρίς ένταση, χωρίς άγχος. Ήταν η πρόοδος του αήττητου.

Αυτό ήταν σχεδόν ο παλιός μου εφιάλτης. Το μόνο που έλειπε ήταν η χαιρέκακη επιθυμία που είχα δει στα πρόσωπά τους στο όνειρό μου –τα χαμόγελα της εκδικητικής χαράς. Ως τώρα, οι Βολτούρι ήταν υπερβολικά πειθαρχημένοι για να δείξουν οποιοδήποτε συναίσθημα. Επίσης ούτε έδειχναν καμία έκπληξη ή απογοήτευση στη θέα των βρικολάκων που είχαν μαζευτεί και τους περίμεναν εδώ –βρικολάκων που ξαφνικά φαίνονταν ανοργάνωτοι και απροετοίμαστοι συγκριτικά μ' εκείνους. Δεν έδειξαν καμία έκπληξη για το γιγάντιο λύκο που στεκόταν μεταξύ μας.

Δεν μπορούσα να μη μετρήσω. Ήταν τριάντα δύο. Ακόμα κι αν δε μετρούσες τις δυο περιφερόμενες, αδύναμες σιλουέτες με τους μαύρους μανδύες στο πίσω μέρος, που θεώρησα ότι ήταν οι σύζυγοι –οι προστατευμένες τους θέσεις υποδείκνυαν ότι δε θα εμπλέκονταν στη μάχη– και πάλι ήταν παραπάνω από μας. Μόνο δεκαεννέα από εμάς θα πολεμούσαν, κι έπειτα υπήρχαν κι άλλοι επτά που θα παρακολουθούσαν, ενώ εμείς θα καταστρεφόμασταν. Ακόμα και μετρώντας τους δέκα λύκους, μας ξεπερνούσαν.

«Έρχονται οι πορφυροντυμένοι, έρχονται οι πορφυροντυμένοι», μουρμούρισε ο Γκάρετ μυστηριωδώς στον εαυτό του και μετά γέλασε πνιχτά μια φορά. Γλίστρησε ένα βήμα πιο κοντά στην Κέιτ.

«Ήρθαν πράγματι», ψιθύρισε ο Βλάντιμιρ στον Στέφαν.

«Οι σύζυγοι», σύριξε ως απάντηση ο Στέφαν. «Ολόκληρη η φρουρά. Όλοι μαζί. Θα μπορούσαμε να είχαμε πάει και

στη Βολτέρα».

Και τότε, λες και ο αριθμός τους δεν ήταν αρκετός, ενώ οι Βολτούρι προχωρούσαν αργά και μεγαλόπρεπα, κι άλλοι βρικόλακες άρχισαν να μπαίνουν στο ξέφωτο πίσω τους.

Τα πρόσωπα σ' αυτήν τη φαινομενικά ατελείωτη συρροή βρικόλακων ήταν η αντίθεση στην ανέκφραστη πειθαρχία των Βολτούρι –είχαν ένα καλειδοσκόπιο εκφράσεων. Στην αρχή, υπήρχε η έκπληξη και ακόμα και κάποια αγωνία, όταν είδαν την απροσδόκητη δύναμη που τους περίμενε. Αλλά αυτή η ανησυχία πέρασε γρήγορα: ήταν ασφαλείς με τους συντριπτικούς τους αριθμούς, ασφαλείς στη θέση τους πίσω από την ασταμάτητη δύναμη των Βολτούρι. Τα χαρακτηριστικά τους επέστρεψαν στην έκφραση που είχαν, πριν τους ξαφνιάσουμε.

Ήταν αρκετά εύκολο να καταλάβει κανείς τι είχαν βάλει με το νου τους –τα πρόσωπα ήταν τόσο λεπτομερή. Αυτός ήταν ένας οργισμένος όχλος που είχε ξεσηκωθεί σε ένα παραλήρημα και του έτρεχαν τα σάλια για δικαιοσύνη. Δεν είχα καταλάβει πλήρως τα συναισθήματα του κόσμου των βρικόλακων για τα αθάνατα παιδιά, πριν διαβάσω αυτά τα πρόσωπα.

Ήταν φανερό ότι αυτή η ετερόκλητη, ανοργάνωτη ορδή –περισσότεροι από σαράντα βρικόλακες συνολικά– ήταν οι μάρτυρες των Βολτούρι. Όταν θα ήμασταν νεκροί, θα διέδιδαν τα νέα ότι οι εγκληματίες είχαν εξολοθρευτεί, ότι οι Βολτούρι δεν είχαν ενεργήσει παρά μόνο με αμεροληψία. Οι περισσότεροι φαίνονταν ότι έλπιζαν για κάτι παραπάνω εκτός από μια ευκαιρία να παραστούν ως μάρτυρες –ήθελαν να βοηθήσουν να μας ξεσκίσουν και να μας κάψουν.

Δεν είχαμε καμία ελπίδα. Ακόμα κι αν με κάποιο τρόπο καταφέραμε να εξουδετερώσουμε τα πλεονεκτήματα των Βολτούρι, θα μπορούσαν και πάλι να μας θάψουν με τη σωματική τους δύναμη. Ακόμα κι αν σκοτώναμε τον Ντιμίτρι, ο Τζέικομπ δε θα μπορούσε να ξεφύγει.

Το ένιωθα ότι η ίδια συνειδητοποίηση κατακάθιζε γύρω

μου. Η απόγνωση βάραινε τον αέρα, σπρώχνοντάς με κάτω με μεγαλύτερη πίεση απ' ό,τι πριν.

Ένας βρικόλακας στην αντίπαλη δύναμη δε φαινόταν να ανήκει σε καμία από τις δυο παρατάξεις: αναγνώρισα την Αίρινα, καθώς δίσταζε ανάμεσα στις δυο ομάδες, με έκφραση μοναδική ανάμεσα στους άλλους. Το γεμάτο φρίκη βλέμμα της Αίρινα ήταν καρφωμένο πάνω στη θέση της Τάνια στην πρώτη γραμμή του μετώπου. Ο Έντουαρντ γρύλισε, ένας πολύ χαμηλός, αλλά φλογερός ήχος.

«Ο Άλιστερ είχε δίκιο», μουρμούρισε στον Κάρλαϊλ.

Παρακολούθησα τον Κάρλαϊλ να ρίχνει ένα ερωτηματικό βλέμμα στον Έντουαρντ.

«Ο Άλιστερ είχε δίκιο;» ψιθύρισε η Τάνια.

«Αυτοί –ο Κάιος και ο Άρο– έρχονται για να καταστρέψουν και να κατακτήσουν», ψιθύρισε ο Έντουαρντ σχεδόν σιωπηλά: μόνο η δική μας μεριά άκουγε. «Έχουν ήδη σκεφτεί πολλαπλά επίπεδα στρατηγικής. Αν η κατηγορία της Αίρινα με κάποιο τρόπο αποδεικνυόταν λανθασμένη, ήταν αποφασισμένοι να βρουν κάποιον άλλο λόγο για να επιτεθούν. Αλλά τώρα βλέπουν τη Ρένεσμι, έτσι είναι απολύτως αισιόδοξοι για την πορεία τους. Θα μπορούσαμε και πάλι να επιχειρήσουμε να ανασκευάσουμε τις άλλες κατηγορίες που έχουν σκαρφιστεί, αλλά πρώτα πρέπει να σταματήσουν, να ακούσουν την αλήθεια για τη Ρένεσμι». Μετά, ακόμα πιο χαμηλά. «Πράγμα που δεν έχουν καμία πρόθεση να κάνουν».

Ο Τζέικομπ ξεφύσηξε θυμωμένα με ένα παράξενο, μικρό ξεφύσημα.

Και τότε, απρόσμενα, δύο δευτερόλεπτα αργότερα, η πομπή σταμάτησε πράγματι. Η χαμηλή μουσική των τέλεια συγχρονισμένων κινήσεων έγινε σιωπή. Η άψογη πειθαρχία παρέμεινε, όμως, ίδια: οι Βολτούρι κοκάλωσαν, ώστε να είναι εντελώς ακίνητοι σαν ένα σώμα. Στέκονταν λίγο λιγότερο από εκατό μέτρα μακριά μας.

Πίσω μου, στα πλάγια, άκουγα το χτύπο μεγάλων καρδιών, πιο κοντά απ' ό,τι πριν. Ρίσκαρα να ρίξω γρήγορες ματιές προς τ' αριστερά και τα δεξιά με την άκρη των ματιών μου για να δω τι είχε σταματήσει την πρόοδο των Βολτούρι.

Οι λύκοι είχαν ενωθεί μαζί μας.

Από τη μια και την άλλη μεριά της άνισης γραμμής μας, δι-ακλαδίζονταν οι λύκοι σε μακριούς βραχίονες που γειτόνευαν μ' εμάς. Σπατάλησα μόνο ένα κλάσμα του δευτερολέπτου για να προσέξω ότι υπήρχαν πάνω από δέκα λύκοι, για να αναγνωρίσω τους λύκους που ήξερα κι αυτούς που δεν είχα ξαναδεί ποτέ. Ήταν δεκάξι και στέκονταν σε συμμετρικά διαστήματα γύρω μας –δεκαεπτά στο σύνολο, αν μετρούσα και τον Τζέ-ικομπ. Ήταν φανερό από το ύψος και τα υπερμεγέθη πόδια τους ότι οι νεοφερμένοι ήταν όλοι πολύ, πολύ νέοι. Μάλλον θα έπρεπε να το είχα προβλέψει αυτό. Με τόσους πολλούς βρικό-λακες να έχουν κατασκηνώσει στη γειτονιά, ήταν αναπόφευ-κτη μια έκρηξη του πληθυσμού των λυκανθρώπων.

Κι άλλα παιδιά που θα πέθαιναν. Αναρωτιόμουν γιατί ο Σαμ το είχε επιτρέψει αυτό και μετά συνειδητοποίησα ότι δεν είχε άλλη επιλογή. Αν οποιοσδήποτε από τους λύκους συμπαρα-τασσόταν μαζί μας, οι Βολτούρι θα ήταν βέβαιο ότι θα έψα-χναν να βρουν και τους υπόλοιπους. Στοιχημάτιζαν ολόκληρο το είδος τους μ' αυτή την απόφαση.

Και θα χάναμε.

Απότομα ένιωσα έξαλλη από θυμό. Παραπάνω από έξαλλη, ένιωθα μια δολοφονική οργή. Η απελπισμένη μου απόγνωση εξαφανίστηκε εντελώς. Μια αμυδρή κοκκινωπή λάμψη φώτι-σε τα σκοτεινά χαρακτηριστικά μπροστά μου, και το μόνο που ήθελα εκείνη τη στιγμή ήταν η ευκαιρία να χώσω τα δόντια μου μέσα τους, να ξεσκίσω τα άκρα τους από τα κορμιά τους και να τα σωριάσω σε μια στοίβα για να καούν. Ήμουν τόσο τρελαμένη από το θυμό που θα μπορούσα να χορεύω γύρω από την πυρά, όπου θα ψήνονταν ζωντανοί' θα γελούσα, ενώ

οι στάχτες τους θα σιγόκαιγαν. Τα χείλη μου κουλουριάστη-καν προς τα πίσω αυτομάτως, κι ένα χαμηλό, άγριο γρύλισμα μέσα από το στομάχι μου ανέβηκε βίαια από το λαιμό μου. Κα-τάλαβα ότι οι άκρες του στόματός μου είχαν κυρτώσει προς τα πάνω σε ένα χαμόγελο.

Δίπλα μου, η Ζαφρίνα και η Σίνα έβγαλαν κι αυτές ένα πνιχτό γρύλισμα σαν αντίλαλο του δικού μου. Ο Έντουαρντ έσφιξε το χέρι που κρατούσε ακόμα, επιστώντας μου την προ-σοχή.

Τα σκοτεινά πρόσωπα των Βολτούρι ήταν ακόμα ανέκφρα-στα ως επί το πλείστον. Μόνο δυο ζευγάρια μάτια πρόδιδαν κάποιο συναίσθημα. Στο κέντρο ακριβώς, ακουμπώντας ο ένας το χέρι του άλλου, ο Άρο και ο Κάιος είχαν σταματήσει για να αξιολογήσουν, και ολόκληρη η φρουρά είχε σταματή-σει μαζί τους, περιμένοντας τη διαταγή να σκοτώσουν. Οι δυο τους δεν κοιτάζονταν, αλλά ήταν προφανές ότι επικοινωνού-σαν. Ο Μάρκος, αν και άγγιζε το άλλο χέρι του Άρο, δεν έμοια-ζε να συμμετέχει στην κουβέντα. Η έκφρασή του δεν ήταν τόσο άδεια από σκέψεις όσο των φρουρών, αλλά ήταν σχεδόν εξίσου κενή από συναισθήματα. Όπως την άλλη φορά που τον είχα δει, έμοιαζε να βαριέται εντελώς.

Τα σώματα των μαρτύρων των Βολτούρι έγερναν προς εμάς, τα μάτια τους ήταν καρφωμένα γεμάτα οργή πάνω στη Ρένεσμι και σ' εμένα, αλλά έμεναν κοντά στις παρυφές του δά-σους, αφήνοντας ένα μεγάλο περιθώριο ανάμεσα στους εαυ-τούς τους και τους στρατιώτες των Βολτούρι. Μόνο η Αϊρίνα περιπλανιόταν σε μικρή απόσταση πίσω από τους Βολτούρι, μόλις λίγα βήματα μακριά από τις αρχαίες θηλυκές –και οι δυο με ανοιχτόχρωμα μαλλιά και με ένα εύθρυπτο δέρμα και μάτια που ήταν σκεπασμένα από μια λεπτή μεμβράνη– και τους δυο ογκώδεις σωματοφύλακές τους.

Υπήρχε μια γυναίκα που φορούσε έναν από τους δυο πιο σκούρους γκριζούς μανδύες ακριβώς πίσω από τον Άρο. Δεν

μπορούσα να είμαι σίγουρη, αλλά έμοιαζε σαν να άγγιζε την πλάτη του. Μήπως αυτή ήταν η άλλη ασπίδα, η Ρενάτα; Αναρωτήθηκα, όπως κι ο Ελεαζάρ, αν θα μπορούσε να απωθήσει εμένα.

Αλλά δε θα σπαταλούσα τη ζωή μου προσπαθώντας να φτάσω στον Κάιο και τον Άρο. Είχα πιο ζωτικής σημασίας στόχους.

Έψαχνα τη γραμμή του μετώπου για να τους βρω τώρα και δε δυσκολεύτηκα καθόλου να ξεχωρίσω τους δυο μικροκαμωμένους, σκούρους γκριζούς μανδύες κοντά στην καρδιά του σχηματισμού. Ο Άλεκ κι η Τζέιν, με ευκολία τα πιο μικροσκοπικά μέλη της φρουράς, στέκονταν ακριβώς στο πλάι του Μάρκου, προστατευόμενοι από τον Ντιμίτρι στο άλλο τους πλευρό. Τα υπέροχα πρόσωπά τους ήταν ήρεμα, δεν πρόδιδαν τίποτα φορούσαν τους πιο σκούρους μανδύες σε σύγκριση με το καθαρό μαύρο των αρχαίων. Οι δίδυμοι μάγοι, τους είχε αποκαλέσει ο Βλάντιμιρ. Οι δυνάμεις τους ήταν ο θεμέλιος λίθος της επίθεσης των Βολτούρι. Τα κοσμήματα στη συλλογή του Άρο.

Οι μύες μου τεντώθηκαν και δηλητήριο ανάβλυσε μέσα στο στόμα μου.

Τα συννεφιασμένα κόκκινα μάτια του Άρο και του Κάιου τρεμόπαιξαν προς τη δική μας γραμμή. Διάβασα απογοήτευση στο πρόσωπο του Άρο, καθώς το βλέμμα του περιφερόταν στα δικά μας πρόσωπα ξανά και ξανά, ψάχνοντας για ένα που έλειπε. Στενοχώρια έσφιξε τα χείλη του.

Εκείνη τη στιγμή, δεν ήμουν παρά ευγνώμων που η Άλις είχε φύγει.

Καθώς η παύση τραβούσε σε μάκρος, άκουσα την ανάσα του Έντουαρντ να επιταχύνεται.

«Έντουαρντ;» ρώτησε ο Κάρλαϊλ, χαμηλόφωνα και αγχωμένα.

«Δεν είναι σίγουροι πώς να προχωρήσουν. Ζυγίζουν τις

εναλλακτικές τους, διαλέγουν στόχους-κλειδιά –εμένα, φυσικά, εσένα, τον Ελεαζάρ, την Τάνια. Ο Μάρκος διαβάξει τη δύναμη των δεσμών μεταξύ μας, ψάχνοντας για κάποια αχιλλείο πτέρνα. Η παρουσία των Ρουμάνων τους εκνευρίζει. Ανησυχούν για τα πρόσωπα που δεν αναγνωρίζουν –τη Ζαφρίνα και τη Σίνα ιδιαίτερα– και τους λύκους, φυσικά. Δεν τους έχει ξεπεράσει ποτέ κανείς σε αριθμό. Αυτό τους σταμάτησε».

«Ξεπεράσει;» ψιθύρισε η Ζαφρίνα δύσπιστα.

«Δεν υπολογίζουν τους μάρτυρές τους», ψιθύρισε ο Έντουαρντ. «Είναι μη οντότητες, δεν έχουν καμία αξία για τη φρουρά. Ο Άρο απλώς απολαμβάνει να έχει κοινό».

«Να μιλήσω;» ρώτησε ο Κάρλαϊλ.

Ο Έντουαρντ δίστασε, μετά έγνεψε. «Αυτή είναι η μοναδική ευκαιρία που θα έχεις».

Ο Κάρλαϊλ ίσιωσε τους ώμους του και έκανε αρκετά βήματα μπροστά από την αμυντική μας γραμμή. Δε μου άρεσε καθόλου που τον έβλεπα μόνο, απροστάτευτο.

Τέντωσε τα χέρια του, σηκώνοντας τις παλάμες του ψηλά σαν να χαιρετούσε. «Άρο, παλιέ μου φίλε. Πάνε αιώνες».

Στο λευκό ξέφωτο υπήρχε νεκρική σιγή για μια παρατεταμένη στιγμή. Ένωθα την ένταση που εξέπεμπε ο Έντουαρντ, καθώς άκουγε την εκτίμηση των λόγων του Κάρλαϊλ από τον Άρο. Η πύση κορυφωνόταν, καθώς κυλούσαν τα δευτερόλεπτα.

Και τότε ο Άρο προχώρησε μπροστά βγαίνοντας από το κέντρο του σχηματισμού των Βολτούρι. Η ασπίδα, η Ρενάτα μετακινήθηκε μαζί του, λες και οι άκρες των δαχτύλων της ήταν ραμμένες στο μανδύα του. Για πρώτη φορά, οι τάξεις των Βολτούρι αντέδρασαν. Ένα ψιθυριστό μούγκρισμα διαπέρασε τη γραμμή, με τα φρύδια τους να χαμηλώνουν σε ένα συνοφρύωμα, τα χείλη κυρτωμένα προς τα πίσω, πάνω από τα δόντια. Μερικά από τα μέλη της φρουράς έσκυψαν μπροστά παίρνοντας επιθετική στάση.

Ο Άρο σήκωσε ψηλά το ένα του χέρι προς εκείνους. «Ήσυχία».

Προχώρησε μερικά ακόμα βήματα, μετά έγειρε το κεφάλι του προς τη μια μεριά. Τα γαλακτερά του μάτια άστραψαν από την περιέργεια.

«Ωραία λόγια, Κάρλαϊλ», ψιθύρισε με τη λεπτή, αδύναμη φωνή του. «Μοιάζουν παράταιρα, όμως, αν λάβει κανείς υπόψη το στρατό που συγκέντρωσες για να με σκοτώσεις και για να σκοτώσεις τους αγαπημένους μου».

Ο Κάρλαϊλ κούνησε το κεφάλι του και τέντωσε το δεξί του χέρι προς τα μπρος, σαν να μην υπήρχαν ακόμα περίπου εκατό μέτρα να τους χωρίζουν. «Δεν έχεις παρά να αγγίζεις το χέρι μου για να δεις ότι δεν ήταν ποτέ αυτή η πρόθεσή μου».

Τα δαιμόνια μάτια του Άρο ζάρωσαν. «Μα πώς μπορεί να έχει σημασία η πρόθεσή σου, αγαπητέ Κάρλαϊλ, μπροστά σ' αυτό που έχεις κάνει;» Συνοφρυώθηκε, και μια σκιά θλίψης πέρασε από τα χαρακτηριστικά του –αν ήταν ειλικρινής ή όχι, δεν μπορούσα να πω.

«Δεν έχω διαπράξει το έγκλημα για το οποίο ήρθες να με τιμωρήσεις».

«Τότε κάνε στην άκρη κι άφησέ μας να τιμωρήσουμε αυτούς που ευθύνονται. Αληθινά, Κάρλαϊλ, τίποτα δε θα με ευχαριστούσε περισσότερο από το να γλιτώσω τη ζωή σου σήμερα».

«Κανένας δεν έχει καταπατήσει το νόμο, Άρο. Άσε με να εξηγήσω». Πάλι, ο Κάρλαϊλ πρόσφερε το χέρι του.

Πριν προλάβει να απαντήσει ο Άρο, ο Κάιος προχώρησε γρήγορα μπροστά στο πλευρό του Άρο.

«Τόσοι πολλοί κανόνες χωρίς νόημα, τόσοι πολλοί περιττοί νόμοι που δημιουργείς για τον εαυτό σου, Κάρλαϊλ», είπε ο ασπρομάλλης αρχαίος άντρας μέσα από τα σφιγμένα του χείλη. «Πώς είναι δυνατόν να υπερασπίζεσαι την καταπάτηση ενός που πραγματικά έχει σημασία;»

«Ο νόμος δεν έχει καταπατηθεί. Αν ακούγατε–»

«Βλέπουμε το παιδί, Κάρλαϊλ», γρύλισε ο Κάιος. «Μη μας συμπεριφέρεσαι σαν ανόητους».

«Δεν είναι αθάνατη. Δεν είναι βρικόλακας. Μπορώ να το αποδείξω αυτό εύκολα με λίγα λεπτά μόνο–»

Ο Κάιος τον διέκοψε. «Αν δεν ανήκει στους απαγορευμένους, τότε γιατί έχεις μαζέψει ένα ολόκληρο τάγμα για να την προστατέψεις;»

«Μάρτυρες, Κάιε, ακριβώς όπως φέρατε κι εσείς». Ο Κάρλαϊλ έκανε μια χειρονομία δείχνοντας προς την οργισμένη ορδή στις παρυφές του δάσους' κάποιοι απ' αυτούς γρύλισαν ως απάντηση. «Οποιοσδήποτε απ' αυτούς τους φίλους μπορεί να σας πει την αλήθεια για το παιδί. Ή θα μπορούσατε απλώς να την κοιτάξετε, Κάιε. Να δείτε το αναψοκοκκίνισμα του ανθρώπινου αίματος στα μάγουλά της».

«Τέχνασμα!» είπε κοφτά ο Κάιος. «Πού είναι η πληροφοριοδότη; Ας έρθει μπροστά!» Τέντωσε το λαιμό του γυρίζοντας προς τα πίσω μέχρι που εντόπισε την Αϊρίνα να στέκεται πίσω από τις συζύγους. «Εσύ! Έλα!»

Η Αϊρίνα τον κοίταξε χωρίς να καταλαβαίνει, με πρόσωπο σαν κάποιου που δεν έχει ξυπνήσει εντελώς από ένα φριχτό εφιάλη. Ανυπόμονα, ο Κάιος χτύπησε τα δάχτυλά του. Ένας από τους τεράστιους σωματοφύλακες των συζύγων προχώρησε δίπλα στην Αϊρίνα και τη σκούνησε άγρια στην πλάτη. Η Αϊρίνα ανοιγόκλεισε τα μάτια δυο φορές και μετά περπάτησε αργά προς τον Κάιο ζαβλακωμένη. Σταμάτησε απότομα αρκετά μέτρα πιο μακριά, με τα μάτια της καρφωμένα ακόμα στις αδερφές της.

Ο Κάιος διήνυσε την απόσταση μεταξύ τους και τη χαστούκισε στο πρόσωπο.

Δεν μπορεί να πόνεσε, αλλά υπήρχε κάτι τρομερά υποτιμητικό στην πράξη αυτή. Ήταν σαν να έβλεπες κάποιον να κλοτσάει ένα σκύλο. Η Τάνια και η Κέιτ σύριξαν ταυτοχρόνως.

Το σώμα της Αίρινα έγινε άκαμπτο, και τα μάτια της τελικά επικεντρώθηκαν στον Κάιο. Με το ένα του δάχτυλο σαν δαγκάνα αρπακτικού έδειξε τη Ρένεσμι, εκεί όπου ήταν αγκιστρωμένη στην πλάτη μου, με τα δάχτυλά της ακόμα μπλεγμένα στη γούνα του Τζέικομπ. Ο Κάιος έγινε τελείως κόκκινος στα έξαλλα μάτια μου. Ένα βροντερό γρύλισμα βγήκε από το στήθος του Τζέικομπ.

«Αυτό είναι το παιδί που είδες;» απαίτησε να μάθει ο Κάιος. «Αυτό που ήταν προφανώς κάτι περισσότερο από άνθρωπος;»

Η Αίρινα μας περιεργάστηκε, παρατηρώντας τη Ρένεσμι για πρώτη φορά από τότε που μπήκε μέσα στο ξέφωτο. Το κεφάλι της έγειρε στο πλάι, ενώ σύγχυση διαπέρασε τα χαρακτηριστικά της.

«Λοιπόν;» γρύλισε ο Κάιος.

«Δεν... δεν είμαι σίγουρη», είπε εκείνη, με τόνο μπερδεμένο.

Το χέρι του Κάιου συσπάστηκε, σαν να ήθελε να τη χαστουκίσει ξανά. «Τι εννοείς;» είπε με ένα χαλύβδινο ψίθυρο.

«Δεν είναι ίδια, αλλά νομίζω ότι είναι το ίδιο παιδί. Αυτό που εννοώ είναι ότι έχει αλλάξει. Το παιδί είναι μεγαλύτερο από αυτό που είδα, αλλά—»

Η οργισμένη πνιχτή κραυγή του Κάιου βγήκε με ένα τρίξιμο μέσα από τα ξαφνικά γυμνωμένα του δόντια, και η Αίρινα σταμάτησε απότομα χωρίς να τελειώσει. Ο Άρο πέταξε σαν αστραπή στο πλευρό του Κάιου κι ακούμπησε ένα χέρι στον ώμο του για να τον εμποδίσει.

«Μείνε ψύχραιμος, αδερφέ μου. Έχουμε χρόνο για να το ξεκαθαρίσουμε αυτό. Δεν υπάρχει λόγος βιασύνης».

Με μια βλοσυρή έκφραση, ο Κάιος γύρισε την πλάτη του στην Αίρινα.

«Τώρα, γλυκιά μου», είπε ο Άρο με ένα ζεστό, μελιστάλαχτο μουρμουρητό. «Δείξε μου αυτό που προσπαθείς να πεις».

Άπλωσε το χέρι του στο σαστισμένο θηλυκό βρικόλακα.

Αβέβαια, η Αίρινα έπιασε το χέρι του. Εκείνος κράτησε το δικό της για πέντε δευτερόλεπτα μόνο.

«Βλέπεις, Κάιε;» είπε. «Είναι απλό το να πάρουμε αυτό που χρειαζόμαστε».

Ο Κάιος δεν του απάντησε. Με την άκρη των ματιών του, ο Άρο έριξε μια ματιά στο κοινό του μια φορά, τον όχλο του, και μετά γύρισε πάλι στον Κάρλαϊλ.

«Κι έτσι, απ' ό,τι φαίνεται, έχουμε ένα μυστήριο στα χέρια μας. Φαίνεται ότι το παιδί έχει μεγαλώσει. Κι όμως η πρώτη ανάμνηση της Αίρινα ήταν ξεκάθαρα από ένα αθάνατο παιδί. Παράξενο».

«Αυτό ακριβώς προσπαθώ να εξηγήσω», είπε ο Κάρλαϊλ, και από την αλλαγή στη φωνή του, μάντεψα την ανακούφισή του. Αυτή ήταν η παύση στην οποία είχαμε βασίσει όλοι τις νεφελώδεις ελπίδες μας.

Εγώ δεν ένιωθα καμία ανακούφιση. Περιμένα, σχεδόν μουδιασμένη από την οργή, τα πολλαπλά επίπεδα της στρατηγικής που είχε υποσχεθεί ο Έντουαρντ.

Ο Κάρλαϊλ άπλωσε το χέρι του πάλι.

Ο Άρο δίστασε για μια στιγμή. «Θα προτιμούσα να μου δώσει την εξήγηση κάποιος με πιο κεντρικό ρόλο στην ιστορία, φιλε μου. Κάνω λάθος υποθέτοντας ότι αυτή η παράβαση δεν ήταν δική σου υπαιτιότητα;»

«Δεν υπήρξε καμία παράβαση».

«Όπως και να 'χει το θέμα, θα δω όλες τις πλευρές της αλήθειας». Η πουπουλένια φωνή του Άρο έγινε πιο σκληρή. «Κι ο καλύτερος τρόπος είναι να πάρω τα στοιχεία απευθείας από το χαρισματικό γιο σου». Έγειρε το κεφάλι του προς την κατεύθυνση του Έντουαρντ. «Εφόσον το παιδί είναι κολλημένο στη νεογέννητη σύντροφό του, υποθέτω ότι ο Έντουαρντ έχει κάποια εμπλοκή στην υπόθεση».

Φυσικά ήθελε τον Έντουαρντ. Μόλις θα έβλεπε μέσα στο

μυαλό του Έντουαρντ, θα ήξερε όλες τις σκέψεις μας. Εκτός από τις δικές μου.

Ο Έντουαρντ γύρισε για να φιλήσει γρήγορα το μέτωπό μου και της Ρένεσμι, χωρίς το βλέμμα του να διασταυρωθεί με το δικό μου. Μετά διέσχισε το χιονισμένο λιβάδι, χτυπώντας ελαφρά τον Κάρλαιλ στον ώμο, καθώς περνούσε. Άκουσα ένα χαμηλό κλαψούρισμα από πίσω μου –ο τρόμος της Έσμι που έβγαине στην επιφάνεια.

Η κόκκινη θολούρα που έβλεπα γύρω από το στρατό των Βολτούρι ήταν πιο λαμπερή από πριν. Δεν άντεχα να βλέπω τον Έντουαρντ να διασχίζει μόνος του τον άδειο λευκό χώρο –μα δεν μπορούσα επίσης να αντέξω η Ρένεσμι να κάνει ούτε βήμα πιο κοντά στους αντιπάλους μας. Οι αντιμαχόμενες ανάγκες με είχαν διχάσει· είχα κοκαλώσει τόσο πολύ που ένιωθα λες και τα κόκαλά μου θα θρυμματιζόνταν από την πίεση.

Είδα την Τζέιν να χαμογελάει, όταν ο Έντουαρντ πέρασε το σημείο που χώριζε στη μέση την απόσταση μεταξύ μας, όταν βρέθηκε πιο κοντά σ' εκείνους απ' ό,τι σ' εμάς.

Αυτό το υπεροπτικό χαμογελάκι τα προκάλεσε όλα. Η οργή μου έφτασε στο αποκορύφωμα, έγινε μεγαλύτερη από τη στιγμή που οι λύκοι είχαν μπει σ' αυτή την καταδικασμένη μάχη. Ένιωθα τη γεύση της τρέλας στη γλώσσα μου –την ένιωθα να κυλάει μέσα μου σαν ένα παλιρροϊκό κύμα καθαρής δύναμης. Οι μύες μου σφίχτηκαν, κι αντέδρασα αυτομάτως. Έσπρωξα την ασπίδα μου με όλη τη δύναμη μέσα στο μυαλό μου, την εκσφενδόνισα σε όλη την απίθανη έκταση του λιβαδιού –δέκα φορές πιο μακριά από τη μεγαλύτερη απόσταση που είχα πιάσει ως τώρα– σαν ακόντιο. Η ανάσα μου βγήκε έξω με ένα γρήγορο ξεφύσημα από την υπερπροσπάθεια.

Η ασπίδα βγήκε από μέσα μου ως μια φούσκα καθαρής ενέργειας, ένα νέφος σαν μανιτάρι υγρού ατσαλιού. Παλλόταν σαν ζωντανό πράγμα –την ένιωθα, από την κορυφή ως τις άκρες.

Το ελαστικό ύφασμα δεν τριζόταν προς τα πίσω τώρα· εκείνη τη στιγμή ωμής δύναμης, είδα ότι το πισωγύρισμα που ένιωθα πριν ήταν από δική μου υπαιτιότητα –είχα μείνει κολλημένη σ' εκείνο το αόρατο κομμάτι μου προσπαθώντας να προστατέψω τον εαυτό μου, υποσυνείδητα απρόθυμη να αποδεσμευτώ. Τώρα το άφησα ελεύθερο, και η ασπίδα μου εκτοξεύτηκε τουλάχιστον σαράντα πέντε μέτρα μακριά μου χωρίς κόπο, απαιτώντας μόνο ένα μικρό μέρος της αυτοσυγκέντρωσής μου. Την ένιωθα να τεντώνεται σαν άλλος ένας μύς, υπάκουη στη θέλησή μου. Την έσπρωξα, της έδωσα ένα μακρύ, αιχμηρό οβάλ σχήμα. Τα πάντα κάτω από την ευέλικτη σιδερένια ασπίδα ήταν ξαφνικά κομμάτι μου –ένιωθα τη ζωτική δύναμη όλων όσων κάλυπτε σαν σημεία αστραφτερής θερμότητας, εκθαμβωτικές σπίθες φωτός που με περιέβαλλαν. Έσπρωξα την ασπίδα μπροστά για να καλύψει όλο το μήκος του ξέφωτου, και ξεφύσηξα με ανακούφιση, όταν ένιωσα το λαμπερό φως του Έντουαρντ μέσα στην προστατευτική μου ζώνη. Έμεινα εκεί, τραβώντας ελαφρώς προς τα πίσω αυτό τον καινούριο μου, ώστε να τυλίγει στενά τον Έντουαρντ, ένα λεπτό, αλλά άφθαρτο προστατευτικό στρώμα ανάμεσα στο σώμα του και τους εχθρούς μας.

Δεν είχε περάσει καλά-καλά ούτε ένα δευτερόλεπτο. Ο Έντουαρντ ακόμα προχωρούσε προς τον Άρο. Τα πάντα είχαν αλλάξει τελείως, αλλά κανένας δεν είχε προσέξει την έκρηξη εκτός από εμένα. Ένα έκπληκτο γέλιο ξέσπασε μέσα από τα χείλη μου. Ένιωσα τους άλλους να με κοιτάνε και είδα τα μεγάλα μαύρα μάτια του Τζέικομπ να στριφογυρίζουν προς τα κάτω, για να καρφωθούν επάνω μου, σαν να είχα τρελαθεί.

Ο Έντουαρντ σταμάτησε μερικά μέτρα μακριά από τον Άρο, και συνειδητοποίησα με κάποια στενοχώρια ότι αν και σίγουρα μπορούσα, δε θα έπρεπε να εμποδίσω αυτή την ανταλλαγή να συμβεί. Αυτό ήταν το νόημα όλων των προετοιμασιών μας: να κάνουμε τον Άρο να ακούσει τη δική μας

πλευρά της υπόθεσης. Ήταν σχεδόν σωματικά επώδυνο να το κάνω, αλλά απρόθυμα τράβηξα την ασπίδα πίσω και άφησα τον Έντουαρντ εκτεθειμένο ξανά. Η διάθεση του γέλιου είχε χαθεί. Επικεντρώθηκα εντελώς στον Έντουαρντ, έτοιμη να τον προστατέψω ξανά, αν κάτι δεν πήγαινε καλά.

Το πιγούνι του Έντουαρντ σηκώθηκε υπεροπτικά, και άπλωσε το χέρι του στον Άρο, σαν να του έκανε μεγάλη τιμή. Ο Άρο φαινόταν κατευχαριστημένος με αυτήν τη στάση, αλλά η ευχαρίστησή του δεν ήταν καθολική. Η Ρενάτα κινείτο νευρικά στη σκιά του Άρο. Το κατσούφιασμα του Κάιου ήταν τόσο βαθύ που έμοιαζε λες και το χάρτινο, ημιδιαφανές δέρμα του θα έμενε ρυτιδωμένο μόνιμα. Η μικρή Τζέιν έδειξε τα δόντια της, και δίπλα της τα μάτια του Άλεκ ζάρωσαν από τη συγκέντρωση. Μάντεψα ότι ήταν κι εκείνος έτοιμος, σαν κι εμένα, να δράσει μέσα σε δευτερόλεπτα.

Ο Άρο κάλυψε την απόσταση χωρίς να σταματήσει –και στ' αλήθεια, τι είχε να φοβηθεί; Οι σωματώδεις σκιές των πιο ανοιχτών γκριζών μανδύων –οι μωώδεις πολεμιστές όπως ο Φέλιξ– ήταν μόλις μερικά μέτρα μακριά. Η Τζέιν και το φλογερό της χάρισμα θα μπορούσαν να ρίξουν τον Έντουαρντ κάτω στο έδαφος, σφραδάζοντας από το μαρτύριο. Ο Άλεκ θα μπορούσε να αφήσει τον Έντουαρντ τυφλό και κουφό, πριν προλάβει να κάνει βήμα προς την κατεύθυνση του Άρο. Κανένας δεν ήξερε ότι είχα τη δύναμη να τους σταματήσω, ούτε καν ο Έντουαρντ.

Με ένα απροβλημάτιστο χαμόγελο, ο Άρο έπιασε το χέρι του Έντουαρντ. Τα μάτια του έκλεισαν αμέσως, και μετά οι ώμοι του καμπούριασαν κάτω από την εισβολή των πληροφοριών.

Κάθε μυστική σκέψη, κάθε στρατηγική, κάθε εσωτερικό δράμα –όλα όσα είχε ακούσει ο Έντουαρντ στις σκέψεις γύρω του τους τελευταίους μήνες– ανήκαν τώρα στον Άρο. Και πιο παλιά –κάθε όραμα της Άλις, κάθε ήσυχη στιγμή με την οι-

κογένειά μας, κάθε εικόνα στο κεφάλι της Ρένεσμι, κάθε φιλή, κάθε άγγιγμα ανάμεσα στον Έντουαρντ κι εμένα... Και αυτά ανήκαν όλα στον Άρο τώρα.

Σύριξα θυμωμένη, και η ασπίδα θόλωσε με τον εκνευρισμό μου, αλλάζοντας σχήμα και στενεύοντας γύρω μας.

«Ήρεμα, Μπέλλα», μου ψιθύρισε η Ζαφρίνα.

Έσφιξα τα δόντια μου.

Ο Άρο συνέχισε να επικεντρώνεται στις αναμνήσεις του Έντουαρντ. Το κεφάλι του Έντουαρντ ήταν κι αυτό σκυμμένο, οι μύες στο σβέγκο του ήταν τοιτωμένοι, καθώς ξαναδιάβαζε όλα όσα έπαιρνε απ' αυτόν ο Άρο και μαζί την αντίδραση του Άρο σ' αυτά.

Αυτή η αμφίδρομη, αλλά άنيση συζήτηση συνεχίστηκε αρκετή ώρα, ώστε ακόμα και η φρουρά να αρχίσει να νιώθει άβολα. Χαμηλά μουρμουρητά διαπερνούσαν τη γραμμή, μέχρι που ο Κάιος γάβγισε μια κοφτή διαταγή να σωπάσουν. Η Τζέιν σπρωχνόταν μπροστά σαν να μην μπορούσε να κάνει αλλιώς, και το πρόσωπο της Ρενάτα ήταν άκαμπτο από την εξάντληση. Για μια στιγμή, περιεργάστηκα αυτή την ισχυρή ασπίδα που έμοιαζε τόσο πανικόβλητη και αδύναμη – αν και ήταν χρήσιμη στον Άρο, καταλάβαινα ότι δεν ήταν μαχήτρια. Δεν ήταν δουλειά της να πολεμάει, αλλά να προστατεύει. Δεν υπήρχε καμία δίψα για αίμα μέσα της. Αν και ήμουν ανώριμη, ήξερα ότι αν αυτό παιζόταν μεταξύ εκείνης και εμένα, θα την εξουδετέρωνα.

Συγκεντρώθηκα ξανά, καθώς ο Άρο ίσιωσε, ενώ τα μάτια του άνοιξαν απότομα, με μια έκφραση γεμάτη δέος και ανησυχία. Δεν άφησε το χέρι του Έντουαρντ.

Οι μύες του Έντουαρντ χαλάρωσαν ελάχιστα.

«Βλέπεις;» ρώτησε ο Έντουαρντ με τη βελούδινη φωνή του ήρεμη.

«Ναι, βλέπω, όντως», συμφώνησε ο Άρο, και προς μεγάλη μου έκπληξη, ακουγόταν σχεδόν σαν να το διασκεδάζε. «Αμ-

φιβάλλω αν δύο ανάμεσα στους θεούς ή στους θνητούς έχουν δει ποτέ τόσο καθαρά».

Τα πειθαρχημένα πρόσωπα της φρουράς έδειχναν την ίδια δυσπιστία που ένιωθα κι εγώ.

«Μου έδωσες πολλά για να συλλογιστώ, νεαρέ μου φίλε», συνέχισε ο Άρο. «Πολύ περισσότερα απ' όσα περίμενα». Και πάλι δεν άφησε το χέρι του Έντουαρντ, και η τσιτωμένη στάση του Έντουαρντ ήταν αυτή κάποιου που ακούει.

Ο Έντουαρντ δεν απάντησε.

«Μπορώ να τη γνωρίσω;» ρώτησε ο Άρο –σχεδόν παρακάλεσε– με ένα ξαφνικό ενδιαφέρον γεμάτο ενθουσιασμό. «Ποτέ δεν είχα φανταστεί ούτε στα όνειρά μου την ύπαρξη κάτι τέτοιου σε όλους τους αιώνες μου. Τι προσθήκη στις ιστορίες μας!»

«Για ποιο πράγμα μιλάς, Άρο;» ρώτησε απότομα ο Κάιος, πριν προλάβει να απαντήσει ο Έντουαρντ. Μόνο η ερώτηση με έκανε να τραβήξω τη Ρένεσμι μέσα στην αγκαλιά μου, κλείνοντάς την προστατευτικά στο στήθος μου.

«Κάτι που δεν έχεις δει ποτέ ούτε στα όνειρά σου, πρακτικέ μου φίλε. Περίμενε μια στιγμή να μελετήσεις, γιατί η δικαιοσύνη που είχαμε ως στόχο δεν ισχύει πια».

Ο Κάιος σύριξε έκπληκτος από τα λόγια του.

«Ηρεμία, αδερφέ μου», τον προειδοποίησε καθησυχαστικά ο Άρο.

Αυτά έπρεπε να είναι καλά νέα –αυτά τα λόγια περιμέναμε, αυτή ήταν η αναστολή που δεν πιστεύαμε ποτέ ότι ήταν δυνατή. Ο Άρο είχε ακούσει την αλήθεια. Ο Άρο είχε παραδεχτεί ότι ο νόμος δεν είχε καταπατηθεί.

Αλλά τα μάτια μου ήταν καρφωμένα στον Έντουαρντ, κι έβλεπα τους μύες στην πλάτη του να σφίγγονται. Έπαιξα ξανά μέσα στο κεφάλι μου την οδηγία του Άρο στον Κάιο να μελετήσει κι άκουσα το διπλό νόημα.

«Θα με συστήσεις στην κόρη σου;» ρώτησε ξανά τον

Έντουαρντ ο Άρο.

Ο Κάιος δεν ήταν ο μόνος που σύριξε στο άκουσμα της νέας αυτής αποκάλυψης.

Ο Έντουαρντ έγενεψε απρόθυμα. Κι όμως, η Ρένεσμι είχε κερδίσει τόσους άλλους. Ο Άρο πάντα έμοιαζε ο αρχηγός των αρχαίων. Αν εκείνος ήταν στο πλευρό της, θα μπορούσαν οι άλλοι να στραφούν εναντίον μας;

Ο Άρο ακόμα κρατούσε γερά το χέρι του Έντουαρντ και τώρα απαντούσε σε μια ερώτηση που εμείς οι υπόλοιποι δεν είχαμε ακούσει.

«Νομίζω πως ένας συμβιβασμός ως προς αυτό το σημείο είναι σίγουρα αποδεκτός, κάτω από τις δεδομένες συνθήκες. Θα συναντηθούμε στη μέση».

Ο Άρο άφησε ελεύθερο το χέρι του. Ο Έντουαρντ γύρισε πίσω σ' εμάς, κι ο Άρο ήρθε μαζί του, ριχνοντας το ένα του χέρι απρομελέτητα πάνω στον ώμο του Έντουαρντ σαν να ήταν οι καλύτεροι φίλοι –εντωμεταξύ διατηρώντας επαφή με το δέρμα του Έντουαρντ. Άρχισαν να επιστρέφουν στη δική μας πλευρά διασχίζοντας το λιβάδι.

Ολόκληρη η φρουρά τους ακολούθησε. Ο Άρο σήκωσε το ένα του χέρι αμελώς χωρίς να τους κοιτάξει.

«Σταθείτε, αγαπητοί μου. Στ' αλήθεια, δε σκοπεύουν να μας κάνουν κανένα κακό, αν είμαστε φιλειρηνικοί».

Η φρουρά αντέδρασε σ' αυτό πιο ανοιχτά απ' ό,τι πριν, με γρυλίσματα και συρίγματα διαμαρτυρίας, αλλά έμειναν στη θέση τους. Η Ρενάτα, που είχε κολλήσει πιο κοντά στον Άρο απ' ό,τι ποτέ πριν, κλαψούρισε με αγωνία.

«Κύριε», ψιθύρισε.

«Μην ανησυχείς, αγάπη μου», απάντησε εκείνος. «Όλα καλά».

«Ίσως θα έπρεπε να πάρεις μερικά μέλη της φρουράς μαζί μας», πρότεινε ο Έντουαρντ. «Θα τους κάνει να νιώσουν πιο άνετα».

Ο Άρο έγνεψε, σαν να ήταν αυτή μια σοφή παρατήρηση που έπρεπε να είχε σκεφτεί ο ίδιος. Χτύπησε τα δάχτυλά του δυο φορές. «Φέλιξ, Ντιμίτρι».

Οι δυο βρικόλακες βρέθηκαν στο πλάι του αμέσως, ακριβώς ίδιοι όπως και την τελευταία φορά που τους είχα δει. Και οι δυο τους ήταν ψηλοί και μελαχρινοί, ο Ντιμίτρι σκληρός και λιγνός σαν τη λεπίδα ενός σπαθιού, ενώ ο Φέλιξ ογκώδης και απειλητικός σαν ένα ρόπαλο με καρφιά επάνω.

Οι πέντε σταμάτησαν στη μέση του χιονισμένου λιβαδιού.

«Μπέλλα», φώναξε ο Έντουαρντ. «Φέρε τη Ρένεσμι... και μερικούς φίλους».

Πήρα μια βαθιά ανάσα. Το σώμα μου ήταν σφιγμένο από την αντίσταση. Η ιδέα του να πάω τη Ρένεσμι στο κέντρο της σύγκρουσης... Αλλά εμπιστευόμουν τον Έντουαρντ. Θα το ήξερε αν ο Άρο σχεδίαζε κάποια δόλια προδοσία σ' αυτό το σημείο.

Ο Άρο είχε τρεις προστάτες στη δική του μεριά της συνάντησης κορυφής, άρα θα έφερνα κι εγώ δύο μαζί μου. Μου πήρε μόνο ένα δευτερόλεπτο για να αποφασίσω.

«Τζέικομπ; Έμετ;» ρώτησα σιγανά. Ο Έμετ, επειδή θα πέθαινε να έρθει. Ο Τζέικομπ, επειδή δε θα άντεχε να μείνει πίσω.

Και οι δυο έγνεψαν. Ο Έμετ χαμογέλασε πλατιά.

Διέσχισα το λιβάδι μ' εκείνους στα δυο πλευρά μου. Άκουσα άλλο ένα βροντερό ήχο από τη φρουρά, όταν είδαν τις επιλογές μου –προφανώς, δεν εμπιστευόνταν το λυκάνθρωπο. Ο Άρο σήκωσε το χέρι του κάνοντας μια χειρονομία για να σταματήσει τη διαμαρτυρία τους πάλι.

«Ενδιαφέρουσες παρέες έχετε», μουρμούρισε ο Ντιμίτρι στον Έντουαρντ.

Ο Έντουαρντ δεν απάντησε, αλλά ένα χαμηλό γρύλισμα ξέφυγε μέσα από τα δόντια του Τζέικομπ.

Σταματήσαμε λίγα μέτρα μακριά από τον Άρο. Ο Έντου-

αρντ έσκυψε κάτω από το μπράτσο του Άρο και ήρθε γρήγορα μαζί μας, πιάνοντας το χέρι μου.

Για μια στιγμή κοιταχτήκαμε σιωπηλά. Τότε ο Φέλιξ με χαιρέτησε μιλώντας χαμηλόφωνα στην άκρη.

«Γεια σου και πάλι, Μπέλλα». Χαμογέλασε με θράσος, ενώ ακολουθούσε ακόμα κάθε σύσπαση του Τζέικομπ με την περιφερειακή του όραση.

Χαμογέλασα ειρωνικά στο θεόρατο βρικόλακα. «Γεια σου, Φέλιξ».

Ο Φέλιξ γέλασε πνιχτά. «Δείχνεις μια χαρά. Η αθανασία σου ταιριάζει».

«Σ' ευχαριστώ πολύ».

«Παρακαλώ. Κρίμα που...»

Άφησε το σχόλιό του να αργοσβήσει ώσπου επικράτησε σιωπή, αλλά δε χρειαζόμουν το χάρισμα του Έντουαρντ για να φανταστώ το τέλος. *Κρίμα που θα σε σκοτώσουμε σε ένα δευτερόλεπτο.*

«Ναι, είναι κρίμα, δεν είναι;» μουρμούρισα.

Ο Φέλιξ μου έκλεισε το μάτι.

Ο Άρο δεν έδωσε σημασία στην ανταλλαγή μας. Έγειρε το κεφάλι του στο πλάι, γοητευμένος. «Ακούω την παράξενη καρδιά της», μουρμούρισε με ένα σχεδόν μελωδικό, ρυθμικό κυματισμό στα λόγια του. «Μυρίζω το παράξενο άρωμά της». Μετά τα ομιχλώδη μάτια του στράφηκαν σ' εμένα. «Πράγματι, Μπέλλα, η αθανασία σου πάει εξαιρετικά», είπε. «Είναι λες και ήσουν προορισμένη γι' αυτήν τη ζωή».

Έγνεψα μια φορά σε αναγνώριση του κολακευτικού του σχολίου.

«Σου άρεσε το δώρο μου;» ρώτησε, κοιτάζοντας το κρεμαστό που φορούσα.

«Είναι πανέμορφο και πολύ, πολύ γενναιόδωρο εκ μέρους σου. Σ' ευχαριστώ. Μάλλον θα έπρεπε να σου είχα στείλει κάποιο σημείωμα».

Ο Άρο γέλασε με ευχαρίστηση. «Είναι απλώς κάτι μικρό που μου βρισκόταν. Σκέφτηκα ότι μπορεί να κολάκευε το καινούριο σου πρόσωπο, και πράγματι έτσι είναι».

Άκουσα ένα μικρό σύριγμα από το κέντρο της γραμμής των Βολτούρι. Έριξα μια ματιά πάνω από τον ώμο του Άρο.

Χμμ. Φαίνεται ότι η Τζέιν δεν ήταν και πολύ χαρούμενη για το γεγονός ότι ο Άρο μου είχε κάνει δώρο.

Ο Άρο καθάρισε το λαιμό του για να διεκδικήσει ξανά την προσοχή μου. «Μπορώ να χαιρετήσω την κόρη σου, υπέροχή μου Μπέλλα;» ρώτησε γλυκά.

Αυτό ήταν που ελπίζαμε, υπενθύμισα στον εαυτό μου. Παλεύοντας ενάντια στην παρόρμηση να πάρω τη Ρένεσμι και να το βάλω στα πόδια, έκανα δυο βήματα μπροστά. Η ασπίδα μου κυμάτιζε πίσω μου σαν μπέρτα προστατεύοντας την υπόλοιπη οικογένειά μου, ενώ η Ρένεσμι έμεινε εκτεθειμένη. Ένιωθα ότι αυτό ήταν λάθος, φριχτό.

Ο Άρο μας συνάντησε, με πρόσωπο που ακτινοβολούσε χαμογελώντας.

«Μα είναι εξάισια», μουρμούρισε. «Μοιάζει τόσο στον Έντουαρντ και σ' εσένα». Και μετά πιο δυνατά: «Γεια σου, Ρένεσμι».

Η Ρένεσμι με κοίταξε γρήγορα. Κούνησα το κεφάλι μου.

«Γεια σου, Άρο», απάντησε επίσημα με την ψιλή, κουδουνιστή φωνή της.

Τα μάτια του Άρο σάστισαν.

«Τι είναι;» σύριξε ο Κάιος από πίσω. Έμοιαζε έξαλλος από την ανάγκη να ρωτήσει.

«Μισή θνητή, μισή αθάνατη», ανακοίνωσε ο Άρο σ' αυτόν και την υπόλοιπη φρουρά χωρίς να πάρει το μαγεμένο του βλέμμα από τη Ρένεσμι. «Η σύλληψή της έγινε έτσι και κυοφορήθηκε από αυτή τη νεογέννητη, ενώ ήταν ακόμα άνθρωπος».

«Αδύνατον», είπε σαρκαστικά ο Κάιος.

«Πιστεύεις ότι με έχουν ξεγελάσει, τότε, αδερφέ μου;» Η έκφραση του Άρο έδειχνε να το διασκεδάσει τρομερά, αλλά ο Κάιος τραβήχτηκε πίσω. «Ο χτύπος της καρδιάς που ακούς είναι κι αυτός μια απάτη;»

Ο Κάιος συνοφρυώθηκε δείχνοντας τόσο δυσαρεστημένος και οι ήπιες ερωτήσεις του Άρο ήταν χτυπήματα.

«Ήρεμα και προσεχτικά, αδερφέ μου», τον προειδοποίησε ο Άρο, ακόμα χαμογελώντας στη Ρένεσμι. «Ξέρω πόσο αγαπάς τη δικαιοσύνη σου, αλλά δεν υπάρχει καμία δικαιοσύνη στο να στραφούμε ενάντια στη μοναδική αυτή μικρούλα εξαιτίας της καταγωγής της. Κι υπάρχουν τόσα πολλά να μάθουμε, τόσα πολλά να μάθουμε! Ξέρω ότι δεν έχεις το δικό μου ενθουσιασμό για τη συλλογή ιστοριών, αλλά δείξε ανοχή σ' εμένα, αδερφέ μου, καθώς προσθέτω ένα κεφάλαιο που με αφήνει άναυδο με το πόσο απίθανο μοιάζει. Ήρθαμε προσδοκώντας μόνο δικαιοσύνη και τη θλίψη των ψεύτικων φίλων, αλλά κοίτα τι κερδίσαμε αντί γι' αυτό! Μια καινούρια, λαμπρή γνώση των εαυτών μας, των δυνατοτήτων μας».

Άπλωσε το χέρι του στη Ρένεσμι προσκαλώντας την. Μα δεν ήταν αυτό που ήθελε εκείνη. Έσκυψε μακριά μου, τεντώνοντας τα χέρια της ψηλά, για να ακουμπήσει τις άκρες των δαχτύλων της στο πρόσωπο του Άρο.

Ο Άρο δεν αντέδρασε με έκπληξη όπως είχαν αντιδράσει σχεδόν όλοι οι άλλοι σ' αυτή την παράσταση από τη Ρένεσμι. Ήταν εξίσου συνηθισμένος με τη ροή της σκέψης και της μνήμης από άλλα μυαλά όπως και ο Έντουαρντ.

Το χαμόγελό του έγινε πιο πλατύ και αναστέναξε με ικανοποίηση. «Λαμπρά», ψιθύρισε.

Η Ρένεσμι χαλάρωσε γυρίζοντας στην αγκαλιά μου, με το μικρό της πρόσωπο να έχει σοβαρέψει πολύ.

«Σε παρακαλώ;» τον ρώτησε.

Το χαμόγελό του έγινε πλάο. «Φυσικά και δεν έχω καμία επιθυμία να βλάψω αυτούς που αγαπάς, πολύτιμη Ρένεσμι».

Η φωνή του Άρο ήταν τόσο καθησυχαστική και τρυφερή, που με ξεγέλασε για ένα δευτερόλεπτο. Και τότε άκουσα τα δόντια του Έντουαρντ να τρίζουν και μακριά πίσω μας το έξω φρενών σύριγμα της Μάγκι στο άκουσμα του ψέματος.

«Αναρωτιέμαι», είπε ο Άρο σκεπτικά, δείχνοντας να μην έχει συναίσθηση της αντίδρασης που προκάλεσαν τα προηγούμενα λόγια του. Τα μάτια του κινήθηκαν απροσδόκητα προς τον Τζέικομπ, και αντί για την αηδία με την οποία έβλεπαν οι άλλοι Βολτούρι το γιγάντιο λύκο, τα μάτια του Άρο γέμισαν με μια λαχτάρα που εγώ δεν κατανοούσα.

«Δε λειτουργεί έτσι», είπε ο Έντουαρντ, με την προσεχτική ουδετερότητα να έχει εγκαταλείψει τον ξαφνικά σκληρό του τόνο.

«Απλώς μια ασυλλόγιστη σκέψη», είπε ο Άρο, αξιολογώντας τον Τζέικομπ ανοιχτά, και μετά τα μάτια του κινήθηκαν αργά κατά μήκος των δυο γραμμών των λυκανθρώπων πίσω μας. Ότι κι αν του είχε δείξει η Ρένεσμι, αυτό έκανε τους λύκους ξαφνικά ενδιαφέροντες γι' αυτόν.

«Δε μας ανήκουν, Άρο. Δεν ακολουθούν τις διαταγές μας κατ' αυτό τον τρόπο. Είναι εδώ επειδή το θέλουν».

Ο Τζέικομπ γρύλισε απειλητικά.

«Φαίνονται αρκετά δεμένοι μαζί σας, ωστόσο», είπε ο Άρο. «Και τη νεαρή σύντροφό σου και την... οικογένειά σου. Πιστοί». Η φωνή του χάιδεψε τη λέξη απαλά.

«Είναι αφοσιωμένοι στην προστασία της ανθρώπινης ζωής, Άρο. Αυτό τους κάνει να μπορούν να συνυπάρχουν μαζί μας, αλλά δε θα το έλεγα μ' εσάς. Εκτός κι αν σκέφτεστε να επανεξετάσετε τον τρόπο ζωής σας».

Ο Άρο γέλασε πρόσχαρα. «Απλώς μια ασυλλόγιστη σκέψη», επανέλαβε. «Ξέρεις καλά πώς είναι αυτά. Κανένας από μας δεν μπορεί να ελέγξει εντελώς τις υποσυνείδητες επιθυμίες μας».

Ο Έντουαρντ έκανε ένα μορφασμό. «Ξέρω όντως πώς εί-

ναι. Κι επίσης ξέρω τη διαφορά ανάμεσα σ' αυτού του είδους τη σκέψη και αυτή που έχει ένα σκοπό πίσω της. Δε θα είχε ποτέ κανένα αποτέλεσμα, Άρο».

Το τεράστιο κεφάλι του Τζέικομπ γύρισε προς την κατεύθυνση του Έντουαρντ, κι ένα αχνό κλαψούρισμα ξέφυγε ανάμεσα από τα δόντια του.

«Του έχει εξάψει την περιέργεια η ιδέα των... σκύλων-φυλάκων», μουρμούρισε ο Έντουαρντ ως απάντηση.

Ακολούθησε ένα δευτερόλεπτο νεκρικής σιγής, και μετά ο ήχος των εξοργισμένων γρυλισμάτων που έβγαιναν βίαια από ολόκληρη την αγέλη γέμισε το τεράστιο ξέφωτο.

Ακολούθησε ένα διαπεραστικό γάβγισμα-διαταγή –από τον Σαμ, μάντεψα, αν και δε γύρισα για να δω– και η διαμαρτυρία σταμάτησε κι έγινε μια δυσσιώνη ησυχία.

«Υποθέτω ότι αυτό απαντάει στην ερώτηση αυτή», είπε ο Άρο γελώντας ξανά. «Αυτό το τσούρμιο έχει διαλέξει με ποιανού το μέρος θέλει να είναι».

Ο Έντουαρντ σύριξε και έσκυψε μπροστά. Έσφιξα το χέρι του, αναρωτώμενη τι μπορεί να υπήρχε στις σκέψεις του Άρο που θα τον έκανε να αντιδράσει τόσο βίαια, ενώ ο Φέλιξ κι ο Ντιμίτρι γλίστρησαν σε στάση συσπείρωσης ταυτόχρονα. Ο Άρο τους έκανε ξανά μια χειρονομία να σταματήσουν. Όλοι τους σηκώθηκαν πάλι όρθιοι, συμπεριλαμβανομένου και του Έντουαρντ.

«Τόσα πολλά που πρέπει να συζητήσουμε», είπε ο Άρο, ξαφνικά με τόνο που θύμιζε πνιγμένο στις δουλειές επιχειρηματία. «Τόσες πολλές αποφάσεις που πρέπει να παρθούν. Αν εσείς κι ο τριχωτός προστάτης σας με συγχωρέσετε, αγαπητοί μου Κάλεν, πρέπει να συσκεφθώ με τους αδερφούς μου».

37. ΤΕΧΝΑΣΜΑΤΑ

Ο Άρο δε γύρισε στην ανήσυχη φρουρά του που περίμενε στη βόρεια μεριά του ξέφωτου' αντί γι' αυτό, τους έκανε μια χειρονομία να προχωρήσουν μπροστά.

Ο Έντουαρντ άρχισε να οπισθοχωρεί αμέσως τραβώντας το μπράτσο το δικό μου και του Έμετ. Γυρίσαμε πίσω βιαστικά, με τα μάτια μας καρφωμένα στην απειλή που προχωρούσε μπροστά. Ο Τζέικομπ οπισθοχωρούσε πιο αργά απ' όλους, με το τρίχωμα πάνω στους ώμους του σηκωμένο όρθιο, καθώς γύμνωνε τα δόντια του στον Άρο. Η Ρένεσμι άρπαξε την άκρη της ουράς του, καθώς κάναμε πίσω' την κρατούσε σαν λουρί, αναγκάζοντάς τον να μείνει μαζί μας. Φτάσαμε στην οικογένειά μας την ίδια στιγμή που οι σκοτεινοί μανδύες περιέβαλλαν ξανά τον Άρο.

Τώρα μας χώριζαν μόνο σαράντα πέντε μέτρα – μια απόσταση που οποιοσδήποτε από 'μας θα μπορούσε να διανύσει με ένα πήδημα μόλις σε ένα κλάσμα του δευτερολέπτου.

Ο Κάιος άρχισε να τσακάνεται αμέσως με τον Άρο.

«Πώς μπορείς να ανέχεσαι αυτό το αίσχος; Γιατί στεκόμα-

στε εδώ ανίσχυροι μπροστά σε ένα τόσο σκανδαλώδες έγκλημα, που συγκαλύπτεται από μια τέτοια γελοία απάτη;» Είχε τα μπράτσα του άκαμπτα στο πλάι του, με τα χέρια του κουλουριασμένα σαν δαγκάνες αρπακτικού. Αναρωτιόμουν γιατί δεν άγγιζε απλώς τον Άρο για να μοιραστεί τη γνώμη του. Βρισκόμασταν ήδη μπροστά σε ένα διχασμό στις τάξεις τους; Ήταν δυνατόν να είμαστε τόσο τυχεροί;

«Επειδή είναι όλα αλήθεια», του είπε ο Άρο ψύχραιμα. «Κάθε λέξη. Δες πόσοι μάρτυρες είναι έτοιμοι να επιβεβαιώσουν ότι έχουν δει αυτό το αξιοθαύμαστο παιδί να μεγαλώνει και να αναπτύσσεται στο μικρό χρονικό διάστημα που την ξέρουν. Έχουν νιώσει τη ζεστασιά του αίματος που πάλλεται στις φλέβες της». Η κίνηση του Άρο σάρωσε όλη τη γραμμή μας από τον Αμούν στη μια μεριά, ως τη Σιβόν στην άλλη.

Ο Κάιος αντέδρασε παράξενα στα καθησυχαστικά λόγια του Άρο, δείχνοντας να τινάζεται ελαφρώς στο άκουσμα της λέξης μάρτυρες. Τα χαρακτηριστικά του στράγγισαν εντελώς από το θυμό, που αντικαταστάθηκε από έναν ψυχρό υπολογισμό. Έριξε μια γρήγορη ματιά στους μάρτυρες των Βολτούρι με μια έκφραση που έμοιαζε αμυδρά... νευρική.

Έριξα μια ματιά κι εγώ στο θυμωμένο όχλο και είδα αμέσως ότι η περιγραφή δεν ίσχυε πια. Η μανία για δράση είχε μετατραπεί σε σύγχυση. Ψιθυριστές κουβέντες ανέβραζαν μέσα στο πλήθος, καθώς προσπαθούσαν να καταλάβουν τι είχε συμβεί.

Ο Κάιος ήταν συνοφρωμένος, βυθισμένος σε σκέψη. Η συλλογισμένη του έκφραση τροφοδοτούσε τις φλόγες του θυμού μου που σιγόκαιγε, ενώ ταυτοχρόνως με ανησυχούσε. Κι αν η φρουρά ενεργούσε ξανά με κάποιο αόρατο σινιάλο, όπως είχε γίνει, όταν βάδιζαν εναντίον μας; Με αγωνία επιθεώρησα την ασπίδα μου' την ένιωθα τόσο αδιαπέραστη όσο και πριν. Την τέντωσα τώρα, ώστε να σχηματίζει ένα χαμηλό, φαρδύ θόλο που κύρτωνε πάνω από τη συντροφιά μας.

Ένωθα τις αιχμηρές στήλες φωτός εκεί όπου στέκονταν τα μέλη της οικογένειάς μου και οι φίλοι μου –ο καθένας τους με μια διαφορετική αύρα που πίστευα ότι θα μπορούσα να αναγνωρίζω με κάποια εξάσκηση. Ήξερα ήδη αυτή του Έντουαρντ –αυτός ήταν ο πιο λαμπερός απ' όλους. Ο επιπλέον άδειος χώρος γύρω από τα αστραφτερά σημεία με ενοχλούσε –δεν υπήρχε κανένα υλικό φράγμα στην ασπίδα, κι αν οποιοσδήποτε από τους χαρισματικούς Βολτούρι κατάφερνε να περάσει από κάτω της, η ασπίδα δε θα προστάτευε κανέναν εκτός από εμένα. Ένωσα το μέτωπό μου να γεμίζει αυλακιές, καθώς τραβούσα την ελαστική πανοπλία πολύ προσεχτικά πιο κοντά. Ο Κάρλαιλ ήταν πιο μπροστά απ' όλους –ρούφηξα πίσω την ασπίδα σπιθαμή προς σπιθαμή, προσπαθώντας να την τυλίξω ακριβώς γύρω από το σώμα του όσο περισσότερο μπορούσα.

Η ασπίδα μου φαινόταν να θέλει να συνεργαστεί. Αγκάλιασε τη μορφή του –όταν ο Κάρλαιλ έστριψε στο πλάι για να σταθεί πιο κοντά στην Τάνια, η ελαστική ασπίδα τεντώθηκε μαζί του, καθώς την έλκυε η φλόγα του.

Γοητευμένη, τραβούσα όλο και περισσότερα νήματα του υφάσματος, τραβώντας τα γύρω από κάθε μορφή που λαμπύριζε που ανήκε σε φίλο ή σύμμαχο. Η ασπίδα κολλούσε πάνω τους πρόθυμα, κινείτο καθώς κινούνταν κι εκείνοι.

Είχε περάσει ένα μόνο δευτερόλεπτο –ο Κάιος ακόμα συλλογιζόταν.

«Οι λυκάνθρωποι», μουρμούρισε επιτέλους.

Με ξαφνικό πανικό, συνειδητοποίησα ότι οι περισσότεροι λυκάνθρωποι ήταν απροστάτευτοι. Ήμουν έτοιμη να επεκτείνω την ασπίδα για να τους συμπεριλάβει, όταν κατάλαβα, παραδόξως, ότι ένιωθα ακόμα τις φλόγες τους. Περίεργη, τράβηξα την ασπίδα πιο μέσα, μέχρι που ο Αμόν κι η Κέμπι –που βρίσκονταν στην πιο μακρινή άκρη της ομάδας μας– να βρεθούν έξω μαζί με τους λύκους. Μόλις αυτοί βρέθηκαν από την άλλη μεριά, το φως τους έσβησε. Δεν υπήρχαν πια με

αυτή την καινούρια έννοια. Αλλά οι λύκοι ήταν ακόμα λαμπερές φλόγες –ή μάλλον, οι μισοί. Χμμ... Άπλωσα την ασπίδα προς τα έξω πάλι, και μόλις ο Σαμ βρέθηκε μέσα, όλοι οι λύκοι ήταν και πάλι λαμπερές σπιθές.

Τα μυαλά τους πρέπει να ήταν περισσότερο συνδεδεμένα απ' ό,τι πίστευα. Αν ο Άλφα βρισκόταν μέσα στην ασπίδα μου, τα υπόλοιπα μυαλά της αγέλης του ήταν εξίσου προστατευμένα με το δικό του.

«Α, αδερφέ μου...» απάντησε ο Άρο στη δήλωση του Κάιου με ένα βλέμμα γεμάτο πόνο.

«Θα υπερασπιστείς κι αυτή τη συμμαχία, Άρο;» απαίτησε να μάθει ο Κάιος. «Τα Παιδιά της Σελήνης είναι αδιάλλακτοι εχθροί μας από την αυγή του χρόνου. Τους έχουμε κυνηγήσει σε σημείο να εξαφανιστούν στην Ευρώπη και την Ασία. Κι όμως, ο Κάρλαιλ ενθαρρύνει μια σχέση οικειότητας με αυτή την τεράστια επιδημία –χωρίς αμφιβολία σε μια προσπάθεια να μας ανατρέψει. Ή για να προστατέψει καλύτερα το διαστρεβλωμένο τρόπο ζωής του».

Ο Έντουαρντ καθάρισε το λαιμό του δυνατά, κι ο Κάιος τον αγριοκοίταξε. Ο Άρο ακούμπησε ένα κοκαλιάρικο, λεπτεπίλεπτο χέρι πάνω από το πρόσωπό του λες και είχε έρθει σε πολύ δύσκολη θέση από τον άλλο αρχαίο.

«Κάιε, είμαστε στη μέση της ημέρας», επισήμανε ο Έντουαρντ. Έκανε μια χειρονομία δείχνοντας προς τον Τζέικομπ. «Αυτοί δεν είναι Παιδιά της Σελήνης, προφανώς. Δεν έχουν καμία σχέση με τους εχθρούς σας στην άλλη άκρη του κόσμου».

«Εκτρέφετε μεταλλαγμένους εδώ», ξεστόμισε ο Κάιος θυμωμένα ως απάντηση.

Το σαγόνι του Έντουαρντ σφίχτηκε και ξεσφίχτηκε, μετά απάντησε ήρεμα: «Δεν είναι καν λυκάνθρωποι. Ο Άρο μπορεί να σου τα πει όλα, αν δεν πιστεύεις εμένα».

Δεν ήταν λυκάνθρωποι; Έριξα ένα απορημένο βλέμμα στον

Τζέικομπ; Σήκωσε τους τεράστιους ώμους του και τους άφησε να ξαναπέσουν –ένα ανασήκωμα άγνοιας. Ούτε κι εκείνος ήξερε για τι μιλούσε ο Έντουαρντ.

«Αγαπητέ Κάιε, θα σε είχα προειδοποιήσει να μην επιμείνεις σ' αυτό το σημείο, αν μου είχες πει τις σκέψεις σου», μουρμούρισε ο Άρο. «Αν και τα πλάσματα θεωρούν τους εαυτούς τους λυκάνθρωπους, δεν είναι. Το πιο ακριβές όνομα γι' αυτούς θα ήταν οι μεταμορφιστές. Η επιλογή της μορφής του λύκου ήταν εντελώς τυχαία. Θα μπορούσε να είναι μια αρκούδα ή ένα γεράκι ή ένας πάνθηρας, όταν έγινε η πρώτη αλλαγή. Αυτά τα πλάσματα πραγματικά δεν έχουν καμία σχέση με τα Παιδιά της Σελήνης. Απλώς κληρονόμησαν το ταλέντο από τους πατέρες τους. Είναι γενετικό –δε δίνουν συνέχεια στο είδος τους μολύνοντας άλλους, όπως κάνουν οι πραγματικοί λυκάνθρωποι.»

Ο Κάιος αγριοκοίταξε τον Άρο με εκνευρισμό και κάτι παραπάνω –μια κατηγορία προδοσίας, ίσως.

«Ξέρουν το μυστικό μας», είπε ανέκφραστα.

Ο Έντουαρντ φαινόταν έτοιμος να απαντήσει σ' αυτή την κατηγορία, αλλά ο Άρο μίλησε πιο γρήγορα. «Είναι πλάσματα του υπερφυσικού μας κόσμου, αδερφέ. Ίσως ακόμα πιο εξαρτημένα από τη μυστικότητα απ' ό,τι εμείς. Δεν μπορούν να μας αποκαλύψουν. Προσεχτικά, Κάιε. Οι απατηλοί ισχυρισμοί δε θα μας βγάλουν πουθενά.»

Ο Κάιος πήρε μια βαθιά ανάσα και έγνεψε. Αντάλλαξαν ένα παρατεταμένο, γεμάτο σημασία βλέμμα.

Νόμιζα ότι κατάλαβα την οδηγία πίσω από την προσεχτική διατύπωση του Άρο. Ψεύτικες κατηγορίες δε βοηθούσαν για να πείσουν τους μάρτυρες που παρακολουθούσαν σε κανένα από τα δυο στρατόπεδα. Ο Άρο επιστούσε την προσοχή στον Κάιο να προχωρήσει στην επόμενη στρατηγική κίνηση. Αναρωτιόμουν αν ο λόγος πίσω από την προφανή ένταση ανάμεσα στους δυο αρχαίους –η απροθυμία του Κάιου να μοιραστεί

τις σκέψεις του με ένα άγγιγμα –ήταν ότι τον Κάιο δεν τον ένοιαζε τόσο πολύ το φαίνεσθαι όσο τον Άρο. Ότι η επερχόμενη σφαγή ήταν πολύ πιο σημαντική για τον Κάιο απ' ό,τι μια αμαυρωμένη φήμη.

«Θέλω να μιλήσω στην πληροφοριοδότη», ανακοίνωσε ο Κάιος απότομα και έστρεψε το άγριο βλέμμα του στην Αίρινα.

Η Αίρινα δεν πρόσεχε την κουβέντα του Κάιου και του Άρο. Το πρόσωπό της ήταν παραμορφωμένο από την αγωνία, τα μάτια της καρφωμένα πάνω στις αδερφές της, που στέκονταν στη γραμμή έτοιμες να πεθάνουν. Ήταν φανερό στο πρόσωπό της ότι ήξερε τώρα πως η κατηγορία της ήταν εντελώς ψεύτικη.

«Αίρινα», γάβγισε ο Κάιος, δυσαρεστημένος που έπρεπε να απευθυνθεί σ' εκείνη.

Αυτή σήκωσε τα μάτια, έκπληκτη και αμέσως φοβισμένη.

Ο Κάιος χτύπησε τα δάχτυλά του.

Διστακτικά, εκείνη απομακρύνθηκε από την άκρη του σχηματισμού των Βολτούρι για να σταθεί πάλι μπροστά στον Κάιο.

«Λοιπόν, φαίνεται ότι έκανες λάθος στους ισχυρισμούς σου», άρχισε ο Κάιος.

Η Τάνια και η Κέιτ έγειραν προς τα μπρος ανήσυχες.

«Λυπάμαι», ψιθύρισε η Αίρινα. «Έπρεπε να βεβαιωθώ γι' αυτό που έβλεπα. Αλλά δεν είχα ιδέα...» Έκανε μια χειρονομία απεγνωσμένα προς την κατεύθυνσή μας.

«Αγαπητέ Κάιε, περίμενες να έχει μαντέψει μέσα σε μια στιγμή κάτι τόσο παράξενο και απίθανο;» ρώτησε ο Άρο. «Οποιοσδήποτε από 'μας θα είχε βγάλει το ίδιο συμπέρασμα.»

Ο Κάιος τίναξε τα δάχτυλά του στον Άρο για να τον κάνει να σωπάσει.

«Ξέρουμε όλοι ότι έκανες λάθος», είπε κοφτά. «Ήθελα να

μιλήσω για τα κίνητρά σου».

Η Αϊρίνα περίμενε νευρικά να συνεχίσει εκείνος και μετά επανέλαβε: «Τα κίνητρά μου;»

«Ναι, που ήρθες να τους κατασκοπεύσεις καταρχάς».

Η Αϊρίνα ζάρωσε από φόβο στο άκουσμα της λέξης κατασκοπεύσεις.

«Ήσουν στενοχωρημένη με τους Κάλεν, σωστά;»

Εκείνη γύρισε τα δυστυχησμένα της μάτια στον Κάρλαϊλ.

«Ήμουν», παραδέχτηκε.

«Επειδή...;» την παρακίνησε ο Κάιος.

«Επειδή οι λυκάνθρωποι σκότωσαν το φίλο μου», ψιθύρισε. «Και οι Κάλεν δεν έκαναν στην άκρη για να με αφήσουν να πάρω εκδίκηση».

«Οι μεταμορφιστές», διόρθωσε ο Άρο σιγανά.

«Λοιπόν οι Κάλεν συμμαχησαν με τους μεταμορφιστές ενάντια στο είδος μας –ενάντια στο φίλο μιας φίλης, έστω», συνόψισε ο Κάιος.

Άκουσα τον Έντουαρντ να βγάζει έναν ήχο αηδίας χαμηλόφωνα. Ο Κάιος σάρωνε τη λίστα του ψάχνοντας για κάποια κατηγορία που θα έπιανε.

Οι ώμοι της Αϊρίνα έγιναν άκαμπτοι. «Έτσι το έβλεπα εγώ».

Ο Κάιος περίμενε ξανά και μετά την προέτρεψε: «Αν θέλεις να κάνεις μια επίσημη καταγγελία ενάντια στους μεταμορφιστές –και τους Κάλεν που υποστήριξαν τις πράξεις τους– τώρα θα ήταν η κατάλληλη στιγμή». Χαμογέλασε με ένα μικρό σκληρό χαμόγελο, περιμένοντας η Αϊρίνα να του δώσει την επόμενη δικαιολογία του.

Μπορεί ο Κάιος να μην καταλάβαινε τις αληθινές οικογενειακές –τις σχέσεις που βασιζόνταν στην αγάπη αντί για την αγάπη της εξουσίας. Ίσως να υπερεκτιμούσε τη δύναμη της εκδίκησης.

Το κεφάλι της Αϊρίνα τινάχτηκε πάνω, οι ώμοι της ίσιω-

σαν.

«Όχι, δεν έχω να κάνω καμία καταγγελία εναντίον των λύκων ούτε των Κάλεν. Ήρθατε σήμερα εδώ για να καταστρέψετε ένα αθάνατο παιδί. Δεν υπάρχει κανένα αθάνατο παιδί. Ήταν δικό μου λάθος, και αναλαμβάνω πλήρη ευθύνη γι' αυτό. Αλλά οι Κάλεν είναι αθώοι, κι εσείς δεν έχετε κανένα λόγο να βρίσκεστε ακόμα εδώ. Λυπάμαι πολύ», είπε σ' εμάς και μετά γύρισε το κεφάλι της προς τους μάρτυρες των Βολτούρι. «Δεν υπήρξε κανένα έγκλημα. Δεν υπάρχει κανένας βάσιμος λόγος να συνεχίσετε εδώ».

Ο Κάιος σήκωσε το χέρι του, καθώς μιλούσε εκείνη, και μέσα σ' αυτό υπήρχε ένα παράξενο μεταλλικό αντικείμενο, χαραγμένο ανάγλυφα και περίτεχνο.

Αυτό ήταν ένα σιγάλο. Η αντίδραση ήταν τόσο γρήγορη, που όλοι μείναμε να κοιτάμε με μια σαστισμένη δυσπιστία, ενώ γινόταν. Πριν προλάβουμε να αντιδράσουμε, είχε τελειώσει.

Τρεις από τους στρατιώτες των Βολτούρι όρμησαν μπροστά, και η Αϊρίνα κρύφτηκε εντελώς από τους γκριζούς μανδές τους. Την ίδια στιγμή, ένα φριχτό μεταλλικό σκλήρισμα ξέσκισε το ξέφωτο. Ο Κάιος σύρθηκε στο κέντρο του γκριζου κομπούζιου, και ο αιφνιδιαστικός τσιριχτός ήχος έγινε μια αναπάντεχη βροχή από σπίθες και γλώσσες φωτιάς που ανέβαιναν προς τα πάνω. Οι στρατιώτες απομακρύνθηκαν με ένα πήδημα από την ξαφνική κόλαση, πηγαίνοντας αμέσως ξανά στις θέσεις τους στην τέλεια γραμμή της φρουράς.

Ο Κάιος στεκόταν μόνος του δίπλα στα φλεγόμενα απομεινάρια της Αϊρίνα, με το μεταλλικό αντικείμενο στο χέρι του να ρίχνει ακόμα μία παχιά γλώσσα φωτιάς στην πυρά.

Με ένα μικρό κλικ, η φωτιά που εκτοξευόταν από το χέρι του Κάιου εξαφανίστηκε. Μια πνιχτή κραυγή αναδεύτηκε μέσα από το πλήθος των μαρτύρων πίσω από τους Βολτούρι.

Ήμασταν υπερβολικά εμβρόντητοι για να κάνουμε οποιονδήποτε θόρυβο. Ήταν αλλιώς να ξέρεις ότι ο θάνατος ερχόταν

με άγρια, ασταμάτητη ταχύτητα' κι αλλιώς να το βλέπεις να συμβαίνει.

Ο Κάιος χαμογέλασε παγερά. «Τώρα έχει αναλάβει την πλήρη ευθύνη για τις πράξεις της».

Τα μάτια του άστραψαν προς την πρώτη γραμμή μας, περτώντας γρήγορα από τις κοκαλωμένες μορφές της Τάνια και της Κέιτ.

Εκείνο το δευτερόλεπτο κατάλαβα ότι ο Κάιος δεν είχε υποτιμήσει ποτέ τους δεσμούς μιας αληθινής οικογένειας. Αυτό ήταν το τέχνασμα. Δεν ήθελε την καταγγελία της Αϊρίνα' ήθελε την ανυπακοή της. Η δικαιολογία του για να την καταστρέψει, να αναζωπυρώσει τη βία που πλημμύριζε τον αέρα σαν μια πυκνή, εύφλεκτη ομίχλη. Είχε ρίξει ένα σπέρτο.

Η τεταμένη ηρεμία της συνάντησης κορυφής είχε ήδη κλυδωνιστεί πιο επικίνδυνα απ' ό,τι ένας ελέφαντας πάνω σε ένα τεντωμένο σκοινί. Μόλις άρχιζε η μάχη, δε θα υπήρχε κανένας τρόπος να τη σταματήσουμε. Θα κλιμακωνόταν μονάχα, μέχρι που κάποια πλευρά να εξαφανιζόταν εντελώς. Η δική μας πλευρά. Ο Κάιος το ήξερε αυτό.

Το ίδιο κι ο Έντουαρντ.

«Σταματήστε τις!» φώναξε ο Έντουαρντ, πηδώντας για να αρπάξει τα χέρια της Τάνια, καθώς εκείνη όρμησε μπροστά προς το χαμογελαστό Κάιο με μια τρελαμένη κραυγή καθαρής οργής. Δεν μπόρεσε να διώξει τον Έντουαρντ από πάνω της, πριν ο Κάρλαϊλ να κλειδώσει τα χέρια του γύρω από τη μέση της.

«Είναι πολύ αργά για να τη βοηθήσουμε», προσπάθησε να την πείσει επειγόντως με τη λογική, καθώς εκείνη πάλευε. «Μην του δώσεις αυτό που θέλει!»

Ήταν πιο δύσκολο να συγκρατήσει κανείς την Κέιτ. Ουρλιάζοντας χωρίς λόγια όπως και η Τάνια, όρμησε κάνοντας το πρώτο βήμα της επίθεσης που θα τελείωνε με το θάνατο όλων μας. Η Ρόζαλι ήταν πιο κοντά της απ' όλους μας, αλλά πριν

προλάβει η Ρόουζ να τη σφιχταγκαλιάσει με ένα κεφαλοκλείδωμα, η Κέιτ της έκανε ένα τόσο βίαιο ηλεκτροσόκ που η Ρόουζ σωριάστηκε στο έδαφος. Ο Έμετ έπιασε το χέρι της Κέιτ και την έριξε κάτω, μετά τρέκλισε προς τα πίσω, καθώς τα γόνατά του λώγιζαν. Η Κέιτ έκανε τούμπα και σηκώθηκε όρθια, και φαινόταν ότι κανένας δεν μπορούσε να τη σταματήσει.

Ο Γκάρρετ όρμησε πάνω της, ρίχνοντάς την πάλι κάτω. Έδωσε τα μπράτσα του γύρω από τα δικά της, σφίγγοντας τα χέρια του γύρω από τους ίδιους τους καρπούς του. Είδα το σώμα του να συσπάται, την ώρα που τον τράνταζε με το ρεύμα. Τα μάτια του γύρισαν ανάποδα στο κεφάλι του, αλλά το κράτημά του δεν ξέσφιξε.

«Ζαφρίνα», φώναξε ο Έντουαρντ.

Τα μάτια της Κέιτ έγιναν ανέκφραστα, και τα ουρλιαχτά της έγιναν μουγκρίσματα. Η Τάνια σταμάτησε να παλεύει.

«Δώσε μου πίσω την όρασή μου», σύριξε η Τάνια.

Απεγνωσμένα, αλλά με όλη τη λεπτότητα που μπορούσα, τράβηξα την ασπίδα μου ακόμα πιο κοντά στις σπίθες των φίλων μου, παίρνοντάς την από την Κέιτ, ενώ προσπαθούσα να την κρατήσω γύρω από τον Γκάρρετ, κάνοντάς την ένα λεπτό δέρμα ανάμεσά τους.

Και τότε ο Γκάρρετ απέκτησε ξανά τον έλεγχο του εαυτού του, κρατώντας την Κέιτ πάνω στο χιόνι.

«Αν σ' αφήσω να σηκωθείς, θα με ρίξεις πάλι κάτω, Κέιτι;» ψιθύρισε.

Εκείνη γρύλισε ως απάντηση, ακόμα σφαδιάζοντας τυφλά.

«Ακούστε με, Τάνια, Κέιτ», είπε ο Κάρλαϊλ με ένα χαμηλόφωνο, αλλά έντονο ψίθυρο. «Η εκδίκηση δε θα τη βοηθήσει τώρα. Η Αϊρίνα δε θα ήθελε να χαραμίσετε τις ζωές σας έτσι. Σκεφτείτε τι πάτε να κάνετε. Αν τους επιτεθείτε, θα πεθάνουμε όλοι.»

Οι ώμοι της Τάνια καμπούριασαν από τη θλίψη κι έγειρε στον Κάρλαϊλ για να στηριχτεί. Η Κέιτ κάθισε ακίνητη επι-

τέλους. Ο Κάρλαιλ κι ο Γκάρετ συνέχισαν να παρηγορούν τις αδερφές με λόγια υπερβολικά επείγοντα για να ακουστούν σαν παρηγοριά.

Και η προσοχή μου γύρισε στο βάρος των βλεμμάτων που κοίταζαν φορτικά τη στιγμή του χάους μας. Με την άκρη των ματιών μου, έβλεπα ότι ο Έντουαρντ κι όλοι οι άλλοι εκτός από τον Κάρλαιλ και τον Γκάρετ είχαν πάρει πάλι αμυντική στάση.

Το βαρύτερο άγριο βλέμμα ερχόταν από τον Κάιο, κοιτάζοντας με εξοργισμένη δυσπιστία την Κέιτ και τον Γκάρετ στο χιόνι. Ο Άρο παρατηρούσε τους ίδιους δύο, ενώ το πιο δυνατό συναίσθημα στο πρόσωπό του ήταν η δυσπιστία. Ήξερε τι μπορούσε να κάνει η Κέιτ. Είχε νιώσει τη δύναμή της μέσα από τις αναμνήσεις του Έντουαρντ.

Καταλάβαινε τι συνέβαινε τώρα –έβλεπε ότι η ασπίδα μου είχε γίνει πολύ πιο ισχυρή και πιο δεξιοτεχνική απ’ ό,τι με είχε ικανή ο Έντουαρντ; Ή πίστευε ότι ο Γκάρετ είχε μάθει τη δική του μορφή ανοσίας;

Η φρουρά των Βολτούρι δε στεκόταν πια προσοχή γεμάτη πειθαρχία –ήταν σκυμμένοι μπροστά, περιμένοντας να ορμήξουν μπροστά και να επιφέρουν αντίποινα τη στιγμή που εμείς θα κάναμε επίθεση.

Πίσω τους, σαράντα τρεις μάρτυρες παρακολουθούσαν με πολύ διαφορετικές εκφράσεις από αυτές που είχαν μπαίνοντας στο ξέφωτο. Η σύγχυση είχε μετατραπεί σε καχυποψία. Η γρήγορη σαν αστραπή καταστροφή της Αϊρίνα τους είχε ταραξει όλους. Ποιο ήταν το έγκλημά της;

Χωρίς την άμεση επίθεση στην οποία υπολόγιζε ο Κάιος για να αποπροσανατολίσει από τη βιαστική του πράξη, οι μάρτυρες των Βολτούρι είχαν μείνει να αναρωτιούνται ακριβώς τι συνέβαινε εδώ πέρα. Ο Άρο έριξε μια γρήγορη ματιά πίσω, ενώ εγώ κοίταξα, καθώς το πρόσωπό του τον πρόδωσε με ένα αιφνίδιο ίχνος οργής. Η ανάγκη του για κοινό είχε γυρίσει

μπούμερανγκ.

Άκουσα τον Στέφαν και τον Βλάντιμιρ να μουρμουρίζουν ο ένας στον άλλο με ένα ήσυχο, χαιρέκακο τρόπο βλέποντας τη δυσφορία του Άρο.

Τον Άρο προφανώς τον απασχολούσε το να κρατήσει το λευκό του φωτοστέφανο, όπως το είχαν θέσει οι Ρουμάνοι. Αλλά δεν πίστευα ότι οι Βολτούρι θα μας άφηναν σε ησυχία μόνο και μόνο για να σώσουν τη φήμη τους. Αφού ξεμπερδευαν μαζί μας, σίγουρα θα έσφαζαν και τους μάρτυρές τους με αυτό το σκοπό. Ένωσα μια παράξενη, ξαφνική λύπηση για το πλήθος των αγνώστων που οι Βολτούρι είχαν φέρει για να μας δουν να πεθαίνουμε. Ο Ντιμίτρι θα τους κυνηγούσε, μέχρι που να εξαφανίζονταν κι αυτοί.

Για τον Τζέικομπ και τη Ρένεσμι, για την Άλις και τον Τζάσπερ, για τον Άλιστερ, και γι’ αυτούς τους ξένους που δεν ήξεραν πόσο θα τους στοίχιζε το σημερινό, ο Ντιμίτρι έπρεπε να πεθάνει.

Ο Άρο άγγιξε ελαφρά τον ώμο του Κάιου. «Η Αϊρίνα τιμωρήθηκε επειδή έδωσε ψεύτικη μαρτυρία ενάντια σ’ αυτό το παιδί». Αυτή θα ήταν, λοιπόν, η δικαιολογία τους. Συνέχισε. «Μήπως θα έπρεπε να επιστρέψουμε στο θέμα που μας απασχολεί;»

Ο Κάιος ίσιωσε, και η έκφρασή του σκλήρυνε σε σημείο που να μη διαβάζεται πια. Κοίταξε επίμονα μπροστά, χωρίς να βλέπει τίποτα. Το πρόσωπό του μου θύμισε, παραδόξως, ένα εργαζόμενο που μόλις είχε μάθει ότι είχε υποβιβαστεί.

Ο Άρο απομακρύνθηκε πηγαίνοντας μπροστά, ενώ η Ρενάτα, ο Φέλιξ και ο Ντιμίτρι κινούνταν αυτόματα μαζί του.

«Απλώς για να είμαστε σχολαστικοί» είπε «θα ήθελα να μιλήσω με έναν από τους δικούς σας μάρτυρες. Διαδικαστικό, ξέρετε». Κούνησε το ένα του χέρι αποπεμπτικά.

Δύο πράγματα έγιναν ταυτόχρονα. Τα μάτια του Κάιου επικεντρώθηκαν στον Άρο, και το μικρό σκληρό χαμόγελο

επέστρεψε. Κι ο Έντουαρντ σύριξε, με τα χέρια του να σηκώνονται ψηλά σχηματίζοντας γροθιές τόσο σφιχτά που τα κόκαλα στις αρθρώσεις του φαίνονταν λες και θα τρυπούσαν το σκληρό σαν διαμάντι δέρμα του.

Ήθελα απεγνωσμένα να τον ρωτήσω τι συνέβαινε, αλλά ο Άρο ήταν αρκετά κοντά για να ακούει ακόμα και την πιο σιγανή ανάσα. Είδα τον Κάρλαϊλ να ρίχνει μια ανήσυχη γρήγορη ματιά στο πρόσωπο του Έντουαρντ, και μετά το δικό του πρόσωπο σκλήρυνε.

Ενώ ο Κάιος έψαχνε αδέξια ανώφελες κατηγορίες και έκανε ασύνετες προσπάθειες να πυροδοτήσει τη μάχη, ο Άρο πρέπει να είχε βρει κάποια πιο αποτελεσματική στρατηγική.

Ο Άρο διέσχισε αθόρυβα το χιόνι και πήγε στο έσχατο δυτικό άκρο της γραμμής μας, σταματώντας περίπου δέκα μέτρα μακριά από τον Αμούν και την Κέμπι. Οι τρίχες των λύκων που ήταν κοντά σηκώθηκαν όρθιες με θυμό, αλλά έμειναν στις θέσεις τους.

«Α, Αμούν, νότιε γείτονά μου!» είπε ζεστά ο Άρο. «Έχει περάσει τόσοσ καιρός από τότε που ήρθες να με δεις τελευταία φορά».

Ο Αμούν είχε μείνει ακίνητος από την αγωνία, η Κέμπι ένα άγαλμα στο πλάι του. «Ο χρόνος δεν έχει ιδιαίτερη σημασία ποτέ δεν το προσέχω, όταν περνάει», είπε ο Αμούν μέσα από ακίνητα χείλη.

«Μεγάλη αλήθεια», συμφώνησε ο Άρο. «Αλλά ίσως είχες κάποιον άλλο λόγο να μείνεις μακριά;»

Ο Αμούν δεν είπε τίποτα.

«Μπορεί να είναι τρομερά χρονοβόρο το να οργανώνεις σε σύναξη τους νεοφερμένους. Το ξέρω καλά αυτό! Είμαι ευγνώμων που έχω άλλους να ασχοληθούν με αυτή τη βαρετή δουλειά. Χαίρομαι που τα καινούρια σας μέλη έχουν ενσωματωθεί τόσο καλά. Θα μου άρεσε πολύ να με σύστηνες. Είμαι σίγουρος ότι σκόπευες να έρθεις να με δεις σύντομα».

«Φυσικά», είπε ο Αμούν, με τόνο χωρίς κανένα συναίσθημα, σε σημείο που να είναι αδύνατο να καταλάβει κανείς αν υπήρχε καθόλου φόβος ή σαρκασμός στη συναινεσή του.

«Α, λοιπόν, είμαστε όλοι μαζί τώρα! Δεν είναι υπέροχο;»

Ο Αμούν έγνεψε, με πρόσωπο ανέκφραστο.

«Μα ο λόγος της παρουσίας σου εδώ δεν είναι τόσο ευχάριστος, δυστυχώς. Ο Κάρλαϊλ απευθύνθηκε σ' εσένα για να παραστείς ως μάρτυρας;»

«Ναι».

«Και τι είδες που μπορείς να καταθέσεις ως μάρτυρας για χάρη του;»

Ο Αμούν μίλησε με την ίδια ψυχρή έλλειψη συναίσθημάτων. «Παρατήρησα το παιδί για το οποίο γίνεται λόγος. Ήταν φανερό σχεδόν αμέσως ότι δεν ήταν θάνατο παιδί —»

«Ίσως θα έπρεπε να προσδιορίσουμε την ορολογία μας» διέκοψε ο Άρο «τώρα που φαίνεται να υπάρχουν καινούριες κατηγοριοποιήσεις. Λέγοντας θάνατο παιδί, εννοείς φυσικά ένα θνητό παιδί που δαγκώθηκε κι έτσι μεταμορφώθηκε σε βρικόλακα».

«Ναι, αυτό εννοώ».

«Τι άλλο παρατήρησες σχετικά με το παιδί;»

«Τα ίδια πράγματα που σίγουρα είδες στο μυαλό του Έντουαρντ. Ότι το παιδί είναι δικό του βιολογικά. Ότι αναπτύσσεται. Ότι μαθαίνει».

«Ναι, ναι», είπε ο Άρο, με ένα ήχος ανυπομονησίας στον κατά τα άλλα προσηνή τόνο του. «Αλλά συγκεκριμένα μέσα στις λίγες βδομάδες σας εδώ, τι είδες;»

Το μέτωπο του Αμούν γέμισε αυλακιές. «Ότι αναπτύσσεται... γρήγορα».

Ο Άρο χαμογέλασε. «Και πιστεύεις ότι θα έπρεπε να της επιτραπεί να ζήσει;»

Ένα σύριγμα ξέφυγε από τα χείλη μου, και δεν ήμουν η μόνη. Από τους μισούς βρικόλακες στη γραμμή μας βγήκε

ένας αντιλαλος της διαμαρτυρίας μου. Ο ήχος ήταν ένα χαμηλό τοισίρισμα οργής που ήταν μετέωρη στον αέρα. Από την άλλη μεριά του λιβαδιού, μερικοί από τους μάρτυρες των Βολτούρι έκαναν τον ίδιο θόρυβο. Ο Έντουαρντ έκανε ένα βήμα πίσω και τύλιξε ένα χέρι που προσπαθούσε να με εμποδίσει γύρω από τον καρπό μου.

Ο Άρο δε γύρισε προς το θόρυβο, αλλά ο Αμούν κοίταζε γύρω-γύρω ταραγμένος.

«Δεν ήρθα για να ασκήσω κριτική», είπε διαφορούμενα.

Ο Άρο γέλασε ελαφρά. «Απλώς την άποψή σου».

Το πιγούνι του Αμούν σηκώθηκε. «Δε βλέπω κανένα κίνδυνο στο παιδί. Μαθαίνει ακόμα πιο γρήγορα απ' ό,τι αναπτύσσεται».

Ο Άρο έγνεψε, συλλογισμένος. Μετά από μια στιγμή, γύρισε από την άλλη μεριά.

«Άρο;» φώναξε ο Αμούν.

Ο Άρο στροβιλίστηκε πάλι προς τη μεριά του. «Ναι, φίλε μου;»

«Κατέθεσα ως μάρτυρας. Δεν έχω άλλη δουλειά εδώ. Η σύντροφός μου κι εγώ θα θέλαμε να φύγουμε τώρα».

Ο Άρο χαμογέλασε ζεστά. «Φυσικά. Χαίρομαι πολύ που μπορέσαμε να κουβεντιάσουμε λίγο. Και είμαι βέβαιος ότι θα ιδωθούμε ξανά σύντομα».

Τα χείλη του Αμούν ήταν μια σφιχτή γραμμή, καθώς έσκυψε μια φορά το κεφάλι του, αναγνωρίζοντας τη μετά βίας κλυμένη απειλή. Αγγίξε το μπράτσο της Κέμπι, και μετά οι δυο τους έτρεξαν γρήγορα στη νότια άκρη του λιβαδιού κι εξαφανίστηκαν μέσα στα δέντρα. Ήξερα πως δε θα σταματούσαν να τρέχουν για πολλή ώρα.

Ο Άρο γλιστρούσε προς τα πίσω κατά μήκος της γραμμής μας προς τα ανατολικά, με τους φρουρούς του να τριγυρίζουν γύρω του γεμάτοι άγχος. Σταμάτησε, όταν βρέθηκε μπροστά στην ογκώδη μορφή της Σιβόν.

«Γεια σου, αγαπητή Σιβόν. Υπέροχη, όπως πάντα».

Η Σιβόν έγειρε το κεφάλι, περιμένοντας.

«Κι εσύ;» ρώτησε εκείνος. «Θα απαντούσες στις ερωτήσεις μου με τον ίδιο τρόπο που απάντησε ο Αμούν;»

«Ναι», είπε η Σιβόν. «Αλλά θα πρόσθετα ίσως και κάτι ακόμα. Η Ρένεσμι καταλαβαίνει τους περιορισμούς. Δεν αποτελεί κίνδυνο για τους ανθρώπους –μπορεί να ταιριάζει μαζί τους καλύτερα απ' ό,τι εμείς. Δεν αποτελεί καμία απειλή αποκάλυψης».

«Δεν μπορείς να σκεφτείς καμία;» ρώτησε ο Άρο σοβαρά.

Ο Έντουαρντ γρύλισε, με ένα χαμηλό ήχο σκισίματος βαθιά μέσα στο λαιμό του.

Τα συννεφιασμένα βυσσινί μάτια του Κάιου φωτίστηκαν.

Η Ρενάτα άπλωσε τα χέρια της προστατευτικά προς τον κύριό της.

Κι ο Γκάρετ άφησε ελεύθερη την Κέιτ για να κάνει ένα βήμα μπροστά, αγνοώντας το χέρι της Κέιτ που εφιστούσε σ' εκείνον την προσοχή αυτή τη φορά.

Η Σιβόν απάντησε αργά: «Δε νομίζω ότι σε παρακολουθώ».

Ο Άρο απομακρύνθηκε ελαφρώς, σαν να μην έτρεχε τίποτα, αλλά προς τα υπόλοιπα μέλη της φρουράς του. Η Ρενάτα, ο Φέλιξ κι ο Ντιμίτρι ήταν πιο κοντά κι από τη σκιά του.

«Δεν υπάρχει καμία παράβαση του νόμου», είπε ο Άρο με μια καθησυχαστική φωνή, αλλά όλοι μας ακούγαμε ότι ερχόταν κάποια επιφύλαξη. Αντιστάθηκα στην οργή που προσπαθούσε να ανέβει γρατζουνώντας το λαιμό μου και να εκφράσει την ανυπακοή μου με ένα γρύλισμα. Έριξα την οργή μέσα στην ασπίδα μου, κάνοντάς την πιο παχιά, εξασφαλίζοντας ότι όλοι ήταν προστατευμένοι.

«Καμία παράβαση του νόμου», επανέλαβε ο Άρο. «Ωστόσο, αυτό σημαίνει ότι δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος; Όχι».

Κούνησε το κεφάλι του απαλά. «Αυτό είναι ένα άλλο θέμα».

Η μοναδική αντίδραση ήταν το τσίτωμα των ήδη τεντωμένων νεύρων και το κούνημα του κεφαλιού της Μάγκι, στα όρια της ομάδας των μαχητών μας, με αργό θυμό.

Ο Άρο περπατούσε σκεπτικός, μοιάζοντας σαν να αιωρείται αντί να ακουμπάει στο έδαφος με τα πόδια του. Πρόσεξα ότι κάθε πέρασμα που έκανε τον έφερνε πιο κοντά στην προστασία της φρουράς του.

«Είναι μοναδική... εντελώς, απίστευτα μοναδική. Θα ήταν τόσο κρίμα να καταστρέψουμε κάτι τόσο υπέροχο. Ειδικά όταν θα μπορούσαμε να μάθουμε τόσα πολλά...» Αναστέναξε, σαν να μην ήθελε να συνεχίσει άλλο. «Μα υπάρχει κίνδυνος, κίνδυνος που δεν μπορούμε απλώς να παραβλέψουμε».

Κανένας δεν απάντησε στον ισχυρισμό του. Υπήρχε νεκρική σιγή, καθώς συνέχιζε ένα μονόλογο που ακουγόταν λες και τον έλεγε μόνο για τον εαυτό του.

«Τι μεγάλη ειρωνεία που καθώς οι άνθρωποι προοδεύουν, καθώς η πίστη τους στην επιστήμη μεγαλώνει και κυριαρχεί στον κόσμο τους, τόσο πιο ελεύθεροι είμαστε από τον κίνδυνο να μας ανακαλύψουν. Κι όμως, όσο κι αν οι περιορισμοί μας είναι λιγότεροι από ποτέ εξαιτίας της δυσπιστίας τους στο υπερφυσικό, εκείνοι έχουν δημιουργήσει αρκετά ισχυρή τεχνολογία, ώστε αν το ήθελαν, θα μπορούσαν πράγματι να αποτελέσουν απειλή για 'μας, ακόμα και να καταστρέψουν κάποιους από 'μας.

»Για χιλιάδες και χιλιάδες χρόνια, η μυστικότητά μας ήταν θέμα περισσότερο άνεσης, ευκολίας, παρά πραγματικής ασφάλειας. Αυτός ο τελευταίος γεμάτος ωμότητα, γεμάτος θυμό αιώνας γέννησε όπλα τέτοιας ισχύος που αποτελούν κίνδυνο ακόμα και για τους θάνατους. Τώρα αυτό που μας προστατεύει από αυτά τα αδύναμα πλάσματα που κνηγοούμε είναι μόνο η μυθολογική μας υπόσταση και τίποτα άλλο στην πραγματικότητα.

»Αυτό το εκπληκτικό παιδί» –σήκωσε το χέρι του με την παλάμη προς τα κάτω σαν να επρόκειτο να το ακουμπήσει πάνω στη Ρένεσμι, αν και ήταν καμιά τριανταπενταριά μέτρα μακριά της τώρα, σχεδόν μέσα στο σχηματισμό των Βολτούρι ξανά – «αν μπορούσαμε να ξέρουμε την προοπτική της– να ξέρουμε με απόλυτη βεβαιότητα ότι θα μπορούσε για πάντα να μείνει κρυμμένη μέσα στην αφάνεια που μας προστατεύει. Μα δεν ξέρουμε τίποτα σχετικά με το τι θα γίνει! Οι ίδιοι οι γονείς της κατατρέχονται από φόβους για το μέλλον της. Δεν μπορούμε να γνωρίζουμε σε τι θα μετατραπεί, όταν μεγαλώσει». Έκανε μια παύση κοιτάζοντας πρώτα τους δικούς μας μάρτυρες και μετά, με νόημα, τους δικούς του. Η φωνή του μιμείτο καλά έναν άνθρωπο διχασμένο.

Ακόμα κοιτάζοντας τους δικούς του μάρτυρες, μίλησε ξανά. «Μόνο το γνωστό είναι ασφαλές. Μόνο το γνωστό είναι ανεκτό. Το άγνωστο είναι... ένα τρωτό σημείο».

Το χαμόγελο του Κάιου πλάτυνε μοχθηρά.

«Υπερβάλλεις, Άρο», είπε ο Κάρλαϊλ με φωνή παγερή.

«Ηρεμία, φίλε μου», χαμογέλασε ο Άρο, με πρόσωπο τόσο ευγενικό, φωνή τόσο απαλή όσο πάντα. «Ας μη βιαζόμαστε. Ας κοιτάξουμε το θέμα απ' όλες τις πλευρές».

«Μπορώ να προτείνω μια πλευρά που πρέπει να σκεφτούμε;» ζήτησε ο Γκάρρετ με επίπεδο τόνο, κάνοντας άλλο ένα βήμα μπροστά.

«Νομάδα», είπε ο Άρο, δίνοντάς του την άδεια με ένα γνέψιμο.

Το πιγούνι του Γκάρρετ σηκώθηκε. Τα μάτια του εστίασαν στο στριμωγμένο πλήθος στο τέρμα του λιβαδιού, και μίλησε απευθείας στους μάρτυρες των Βολτούρι.

«Έρθα εδώ ύστερα από παράκληση του Κάρλαϊλ, όπως και οι άλλοι, ως μάρτυρας», είπε. «Αυτό σίγουρα δεν είναι πια αναγκαίο, όσον αφορά το παιδί. Όλοι βλέπουμε τι είναι.

»Έμεινα για να καταθέσω ως μάρτυρας και κάτι άλλο.

Για εσάς». Κάρφωσε το δάχτυλό του προς τους ανήσυχους βρικόλακες. «Δύο από σας τους ξέρω –τη Μακένα και τον Τσαρλς– και βλέπω ότι και πολλοί άλλοι ανάμεσά σας είναι περιπλανώμενοι, ταξιδιώτες όπως κι εγώ. Δε δίνουν λόγο σε κανέναν. Σκεφτείτε προσεχτικά αυτό που θα σας πω τώρα.

»Αυτοί οι αρχαίοι δεν ήρθαν εδώ για δικαιοσύνη, όπως σας είπαν. Αυτό το υποπτεύομασταν, και τώρα αποδείχτηκε. Ήρθαν, παραπλανημένοι, αλλά με έγκυρη δικαιολογία για την πράξη τους. Δείτε τους τώρα, καθώς ψάχνουν αβάσιμες δικαιολογίες για να συνεχίσουν την αληθινή αποστολή τους. Δείτε τους τώρα, καθώς πασχίζουν να βρουν κάποια δικαιολογία για τον πραγματικό τους στόχο –να καταστρέψουν αυτήν εδώ την οικογένεια». Έκανε μια χειρονομία δείχνοντας προς τον Κάρλαϊλ και την Τάνια.

«Οι Βολτούρι ήρθαν για να σβήσουν αυτό που αντιλαμβάνονται ως ανταγωνισμό. Ίσως, όπως κι εγώ, να κοιτάζετε τα χρυσά μάτια αυτής της οικογένειας και να απορείτε. Είναι δύσκολο να τους καταλάβουμε, είναι αλήθεια. Αλλά οι αρχαίοι κοιτάζουν και βλέπουν κάτι άλλο πέρα από την παράξενη επιλογή τους. Βλέπουν δύναμη.

»Έχω δει τους δεσμούς σ' αυτή την οικογένεια –λέω οικογένεια και όχι σύναξη. Αυτοί οι παράξενοι χρυσομάτηδες αρνούνται την ίδια τους τη φύση. Αλλά ως αντάλλαγμα, μήπως έχουν βρει κάτι που αξίζει ακόμα περισσότερο, ίσως, από την απλή ικανοποίηση της επιθυμίας; Έκανα μια μικρή μελέτη πάνω σ' αυτούς τον καιρό που πέρασα εδώ, και μου φαίνεται ότι είναι εγγενής σ' αυτούς τους έντονους οικογενειακούς δεσμούς –πράγμα που τους κάνει και εφικτούς μάλιστα– ο ειρηνικός χαρακτήρας αυτής της ζωής της θυσίας. Δεν υπάρχει καμία επιθετικότητα εδώ όπως είδαμε όλοι στις μεγάλες νότιες οικογένειες που μεγάλωσαν και μίκρυναν τόσο γρήγορα με τις άγριες έριδες τους. Δεν υπάρχει καμία σκέψη για κυριαρχία. Κι ο Άρο το ξέρει αυτό καλύτερα από 'μένα».

Παρακολουθούσα το πρόσωπο του Άρο, καθώς τα λόγια του Γκάρετ τον καταδίκαιζαν, περιμένοντας εναγωνίως κάποια αντίδραση. Αλλά το πρόσωπο του Άρο έδειχνε μόνο να το διασκεδάζει με μια ευγένεια, σαν να περίμενε ένα παιδί που το είχαν πιάσει τα πείσματά του να συνειδητοποιήσει ότι κανένας δεν έδινε σημασία στους θεατρινισμούς του.

«Ο Κάρλαϊλ μας διαβεβαίωσε όλους, όταν μας είπε τι θα ακολουθούσε, ότι δε μας φώναξε εδώ για να πολεμήσουμε. Αυτοί οι μάρτυρες» –ο Γκάρετ έδειξε τη Σιβόν και τον Λιάμ– «συμφώνησαν να δώσουν στοιχεία, να καθυστερήσουν την προέλαση των Βολτούρι με την παρουσία τους, έτσι ώστε ο Κάρλαϊλ να έχει την ευκαιρία να παρουσιάσει την πλευρά του.

»Αλλά κάποιοι από 'μας αναρωτιόμασταν» –τα μάτια του πήγαν αστραπιαία στο πρόσωπο του Ελεαζάρ– «αν το γεγονός ότι ο Κάρλαϊλ είχε την αλήθεια με το μέρος του θα ήταν αρκετό για να σταματήσει την αποκαλούμενη δικαιοσύνη. Οι Βολτούρι είναι εδώ για να προστατέψουν την ασφάλεια της μυστικότητάς μας ή για να προστατέψουν την εξουσία τους; Ήρθαν για να καταστρέψουν ένα παράνομο δημιούργημα ή έναν τρόπο ζωής; Θα μπορούσαν να ικανοποιηθούν, όταν θα αποδεικνυόταν ότι ο κίνδυνος δεν ήταν τίποτα άλλο εκτός από μια παρεξήγηση; Ή θα επέμεναν στο θέμα χωρίς τη δικαιολογία της δικαιοσύνης;

»Πρέπει να απαντήσουμε σε όλα αυτά τα ερωτήματα. Το ακούσαμε στα ψεύτικα λόγια του Άρο –έχουμε κάποιον με το χάρισμα να ξέρει στα σίγουρα τέτοια πράγματα– και το βλέπουμε τώρα στο γεμάτο ενθουσιασμό χαμόγελο του Κάιου. Οι φρουροί τους είναι απλώς ένα όπλο χωρίς σκέψη, ένα εργαλείο στην αναζήτηση για κυριαρχία των κυρίων τους.

»Έτσι, τώρα υπάρχουν κι άλλα ερωτήματα, ερωτήματα που εσείς πρέπει να απαντήσετε. Ποιος σας κυβερνά, νομάδες; Έχετε να δώσετε λόγο στη βούληση κάποιου άλλου πέρα από

τον εαυτό σας; Είστε ελεύθεροι να διαλέξετε το δρόμο σας ή οι Βολτούρι θα αποφασίσουν πώς θα ζήσετε;

»Ήρθα ως μάρτυρας. Μένω για να πολεμήσω. Οι Βολτούρι δεν ενδιαφέρονται καθόλου για το θάνατο του παιδιού. Ζητούν το θάνατο της ελεύθερης βούλησής μας».

Γύρισε, τότε, για να βρεθεί αντιμέτωπος με τους αρχαίους. «Λοιπόν, ελάτε, λέω εγώ! Ας μην ακούσουμε άλλες ψεύτικες αιτιολογήσεις. Φανείτε ειλικρινείς ως προς τις προθέσεις σας, όπως θα είμαστε κι εμείς ειλικρινείς ως προς τις δικές μας. Θα υπερασπιστούμε την ελευθερία μας. Είτε θα επιτεθείτε εναντίον της είτε όχι. Διαλέξτε τώρα κι αφήστε αυτούς τους μάρτυρες να δουν το πραγματικό ζήτημα που τίθεται εδώ».

Άλλη μια φορά κοίταξε τους μάρτυρες των Βολτούρι με μάτια που διαπερνούσαν κάθε πρόσωπο. Η δύναμη των λόγων του ήταν φανερή στις εκφράσεις τους. «Μπορεί να θέλετε να σκεφτείτε την πιθανότητα να έρθετε με το μέρος μας. Αν πιστεύετε ότι οι Βολτούρι θα σας αφήσουν να ζήσετε για να πείτε αυτή την ιστορία, κάνετε λάθος. Μπορεί όλοι μας να καταστραφούμε» – ανασήκωσε τους ώμους – «αλλά πάλι, μπορεί και όχι. Ίσως εδώ να υπάρχει μεγαλύτερη ισότητα απ' όσο γνωρίζουν αυτοί. Ίσως οι Βολτούρι να έχουν βρει επιτέλους έναν ισάξιο αντίπαλο. Αυτό, όμως, σας το υπόσχομαι – αν πέσουμε εμείς, το ίδιο θα πάθετε κι εσείς».

Τελείωσε τον ένθερμο λόγο του κάνοντας ένα βήμα πίσω στο πλάι της Κέιτ και μετά γλιστρώντας μπροστά μισοσκυμμένος, έτοιμος για την επίθεση.

Ο Άρο χαμογέλασε. «Πολύ ωραίος λόγος, επαναστάτη φίλε μου».

Ο Γκάρετ παρέμεινε στη θέση του έτοιμος για την επίθεση. «Επαναστάτης;» γρύλισε. «Εναντίον ποιανού επαναστατώ, αν μου επιτρέπεις να ρωτήσω; Είσαι ο βασιλιάς μου; Θέλεις να σε λέω κι εγώ κύριο, όπως η δουλική φρουρά σου;»

«Ηρεμία, Γκάρετ», είπε ανεκτικά ο Άρο. «Η πρόθεσή μου

είναι μόνο να αναφερθώ στην εποχή που γεννήθηκες. Ακόμα πατριώτης, βλέπω».

Ο Γκάρετ τον αγριοκοίταξε οργισμένος.

«Ας ρωτήσουμε τους μάρτυρές μας», πρότεινε ο Άρο. «Ας ακούσουμε τις σκέψεις τους, πριν πάρουμε την απόφασή μας. Πείτε μας, φίλοι μου» – και μας γύρισε την πλάτη του αδιάφορα, πλησιάζοντας λίγα μέτρα περισσότερο στο πλήθος των νευρικών παρατηρητών που πλανιόντουσαν τώρα πιο κοντά στην άκρη του δάσους – «τι γνώμη έχετε για όλα αυτά; Σας διαβεβαιώ ότι το παιδί δεν είναι αυτό που φοβόμαστε. Το ρισκάρουμε κι αφήνουμε το παιδί να ζήσει; Βάζουμε σε κίνδυνο τον κόσμο μας για να διατηρήσουμε ανέπαφη την οικογένειά τους; Ή ο ένθερμος Γκάρετ έχει δίκιο; Θα πάτε μαζί τους σε μια μάχη ενάντια στην ξαφνική αναζήτησή μας για κυριαρχία;»

Τα βλέμματα των μαρτύρων διασταυρώθηκαν με το δικό του με επιφυλακτικά πρόσωπα. Μια απ' αυτούς, μια μικρόσωμη μελαχρινή γυναίκα, κοίταξε για λίγο το σκούρο ξανθό αρσενικό δίπλα της.

«Αυτές είναι οι μοναδικές μας επιλογές;» ρώτησε ξαφνικά, με το βλέμμα της να πηγαίνει αστραπιαία πάλι στον Άρο. «Συμφωνούμε μαζί σας ή πολεμάμε εναντίον σας;»

«Φυσικά και όχι, γοητευτικότερη Μακένα», είπε ο Άρο, δείχνοντας σαν να είχε φριξει που θα μπορούσε κανείς να βγάλει αυτό το συμπέρασμα. «Μπορείτε να φύγετε ειρηνικά, φυσικά, όπως έκανε ο Αμούν, ακόμα κι αν διαφωνείτε με την απόφαση του συμβουλίου».

Η Μακένα κοίταξε το πρόσωπο του συντρόφου της ξανά, κι εκείνος έγνεψε απειροελάχιστα.

«Δεν ήρθαμε για να πολεμήσουμε». Έκανε μια παύση, ξεφύσηξε, μετά είπε: «Ήρθαμε εδώ ως μάρτυρες. Και η μαρτυρία μας είναι ότι αυτή η καταδικασμένη οικογένεια είναι αθώα. Όλα όσα ισχυρίστηκε ο Γκάρετ είναι η αλήθεια».

«Α», είπε ο Άρο θλιμμένα. «Λυπάμαι που μας βλέπετε έτσι. Αλλά αυτή είναι η φύση της δουλειάς μας».

«Δεν είναι αυτό που βλέπω, αλλά αυτό που νιώθω», μίλησε ο σύντροφος της Μακένα με τα καλαμποκένια μαλλιά με μια ψιλή, νευρική φωνή. Έριξε μια γρήγορη ματιά στον Γκάρρετ. «Ο Γκάρρετ είπε ότι έχουν ένα τρόπο να καταλαβαίνουν τα ψέματα. Κι εγώ καταλαβαίνω πότε ακούω την αλήθεια και πότε όχι». Με τρομαγμένα μάτια πλησίασε περισσότερο τη σύντρόφο του, περιμένοντας την αντίδραση του Άρο.

«Μη μας φοβάσαι, φίλε μου Τσαρλς. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο πατριώτης πραγματικά πιστεύει αυτά που λέει», είπε ο Άρο γελώντας ελαφρά πνιχτά, και τα μάτια του Τσαρλς ζάρωσαν.

«Αυτή είναι η μαρτυρία μας», είπε η Μακένα. «Τώρα φεύγουμε».

Αυτή κι ο Τσαρλς οπισθοχώρησαν αργά, χωρίς να γυρίσουν πριν χαθούν από τα μάτια μας μέσα στα δέντρα. Ένας άλλος ξένος άρχισε να οπισθοχωρεί με τον ίδιο τρόπο, μετά άλλοι τρεις όρμησαν πίσω του.

Ζύγισα τους τριάντα επτά βρικόλακες που έμειναν. Κάποιοι απ' αυτούς φαίνονταν απλώς υπερβολικά μπερδεμένοι για να πάρουν την απόφαση. Αλλά η πλειοψηφία τους έμοιαζε να έχει απόλυτη συναίσθηση της κατεύθυνσης που είχε πάρει η αντιπαράθεση αυτή. Υπέθεσα ότι εγκατέλειπαν το προβάδισμα για να μάθουν ακριβώς ποιοι θα ήταν αυτοί που θα τους κυνηγούσαν.

Ήμουν σίγουρη ότι ο Άρο είδε το ίδιο πράγμα μ' εμένα. Γύρισε από την άλλη μεριά, περπατώντας πίσω στη φρουρά του με ένα μετρημένο βήμα. Σταμάτησε μπροστά στα μέλη της και απευθύνθηκε σ' αυτά με μια καθαρή φωνή.

«Υπερέχουν αριθμητικά, αγαπητοί μου», είπε. «Δεν μπορούμε να περιμένουμε καμία εξωτερική βοήθεια. Μήπως θα έπρεπε να αφήσουμε αυτό το ερώτημα χωρίς απάντηση για

να σωθούμε;»

«Όχι, κύριε», ψιθύρισαν όλοι μαζί.

«Η προστασία του κόσμου μας αξίζει ίσως την απώλεια κάποιων από το πλήθος μας;»

«Ναι», ψιθύρισαν. «Δε φοβόμαστε».

Ο Άρο χαμογέλασε και γύρισε προς τους μαυροντυμένους συντρόφους του.

«Αδέρφια μου» είπε ο Άρο ζοφερά «υπάρχουν πολλά που πρέπει να αναλογιστούμε εδώ».

«Ας συσκεφθούμε», είπε ο Κάιος με ενθουσιασμό.

«Ας συσκεφθούμε», επανέλαβε ο Μάρκος με έναν αδιάφορο τόνο.

Ο Άρο μας γύρισε πάλι την πλάτη, κοιτάζοντας κατά πρόσωπο τους άλλους αρχαίους. Τα χέρια τους ενώθηκαν για να σχηματίσουν ένα μαυροφορεμένο τρίγωνο.

Αμέσως μόλις η προσοχή του Άρο απορροφήθηκε από το σιωπηλό συμβούλιο, δύο ακόμα από τους μάρτυρες εξαφανίστηκαν σιωπηλά μέσα στο δάσος. Ήλπιζα, για δικό τους καλό, να ήταν γρήγοροι.

Αυτό ήταν. Προσεχτικά, χαλάρωσα τα μπράτσα της Ρένεσμι από το σβέρκο μου.

«Θυμάσαι αυτό που σου είπα;»

Δάκρυα ανέβλυσαν στα μάτια της, αλλά έγνεψε. «Σ' αγαπώ», ψιθύρισε.

Ο Έντουαρντ μας κοίταζε τώρα, με τα σαν τοπάξι μάτια του γουρλωμένα. Ο Τζέικομπ μας κοίταζε κι αυτός επίμονα με την άκρη του μεγάλου σκουρόχρωμου ματιού του.

«Κι εγώ σ' αγαπώ», είπα και μετά ακούμπησα το μενταγιόν της. «Περισσότερο κι απ' την ίδια μου τη ζωή». Τη φίλησα στο μέτωπο.

Ο Τζέικομπ κλαψούρισε ανήσυχα.

Τεντώθηκα ψηλά στα δάχτυλα των ποδιών μου και ψιθύρισα μέσα στ' αυτί του. «Περίμενε μέχρι που να έχει αποσπα-

στεί εντελώς η προσοχή τους, μετά τρέξε μαζί της. Πηγαίνετε όσο πιο μακριά μπορείτε απ' αυτό το μέρος. Όταν φτάσετε όσο πιο μακριά γίνεται με τα πόδια, εκείνη θα έχει αυτά που χρειάζονται για να ταξιδέψετε στον αέρα».

Τα πρόσωπα του Έντουαρντ και του Τζέικομπ ήταν σχεδόν πανομοιότυπες μάσκες φρίκης, παρά το γεγονός ότι ο ένας απ' αυτούς ήταν ζώο.

Η Ρένεσμι άπλωσε τα χέρια της στον Έντουαρντ, κι εκείνος την πήρε στην αγκαλιά του. Αγκαλιάστηκαν σφιχτά.

«Αυτό είναι που μου κρατούσες κρυφό;» ψιθύρισε πάνω από το κεφάλι της.

«Από τον Άρο», ψιθύρισα.

«Η Άλις;»

Κούνησα το κεφάλι.

Το πρόσωπό του παραμορφώθηκε από την κατανόηση και τον πόνο. Αυτή ήταν η έκφραση στο πρόσωπό μου, όταν είχα επιτέλους ενώσει τα στοιχεία που μου είχε δώσει η Άλις;

Ο Τζέικομπ γρύλιζε σιγανά, ένας χαμηλός τραχύς ήχος που ήταν τόσο επίπεδος και χωρίς διακοπή όσο κι ένα γουργούρισμα. Οι τρίχες στο λοφίο του ήταν άκαμπτες και τα δόντια του γυμνωμένα.

Ο Έντουαρντ φίλησε τη Ρένεσμι στο μέτωπο και στα δυο της μάγουλα, μετά τη σήκωσε στον ώμο του Τζέικομπ. Εκείνη σκαρφάλωσε σβέλτα στην πλάτη του και πήρε τη σωστή θέση τραβώντας τούφες από το τρίχωμά του και βολεύτηκε με ευκολία στη λακούβα ανάμεσα στις δυο τεράστιες ωμοπλάτες του.

Ο Τζέικομπ γύρισε σ' εμένα, με τα εκφραστικά του μάτια γεμάτα αγωνία, ενώ το βροντερό γρύλισμα ακόμα έγδερνε το στήθος του.

«Είσαι ο μόνος στον οποίο θα μπορούσαμε ποτέ να την εμπιστευτούμε», μουρμούρισα. «Αν δεν την αγαπούσες τόσο πολύ, δε θα το άντεχα αυτό. Ξέρω ότι μπορείς να την προστα-

τέψεις, Τζέικομπ».

Κλαψούρισε ξανά και βούτηξε το κεφάλι του κάτω για να με σκουντήσει στον ώμο.

«Το ξέρω», ψιθύρισα. «Κι εγώ σ' αγαπάω, Τζέικ. Πάντα θα σ' αγαπάω».

Ένα δάκρυ στο μέγεθος μιας μπάλας του μπείζμπολ κύλησε στην καστανοκόκκινη γούνα κάτω από το μάτι του.

Ο Έντουαρντ ακούμπησε το κεφάλι του στον ίδιο ώμο όπου είχε βάλει τη Ρένεσμι. «Αντίο, Τζέικομπ, αδερφέ μου... γιε μου».

Οι άλλοι δεν έμειναν ανυποψίαστοι ως προς τη σκηνή του αποχαιρετισμού. Τα μάτια τους ήταν καρφωμένα στο σιωπηλό μαύρο τρίγωνο, αλλά καταλάβαινα ότι άκουγαν.

«Δεν υπάρχει καμία ελπίδα, λοιπόν;» ψιθύρισε ο Κάρλαιλ. Δεν υπήρχε φόβος στη φωνή του. Μόνο αποφασιστικότητα και αποδοχή.

«Οπωσδήποτε υπάρχει ελπίδα», μουρμούρισα ως απάντηση. Θα μπορούσε να είναι αλήθεια, είπα στον εαυτό μου. «Ξέρω μόνο τη δική μου μοίρα».

Ο Έντουαρντ μου έπιασε το χέρι. Ήξερε ότι συμπεριλαμβανόταν κι αυτός. Όταν είπα τη δική μου μοίρα, δεν υπήρχε ζήτημα ότι εννοούσα και τους δυο μας. Ήμασταν τα μισά ενός ολόκληρου.

Η ανάσα της Έσμι ήταν ακανόνιστη πίσω μου. Προχώρησε πέρα από μας, αγγίζοντας τα πρόσωπά μας, καθώς περνούσε, για να σταθεί δίπλα στον Κάρλαιλ και να τον πιάσει από το χέρι.

Ξαφνικά, περιβαλλόμασταν από μουρμουριστά αντίο και σ' αγαπάω.

«Αν τα καταφέρουμε και γλιτώσουμε απ' αυτό», ψιθύρισε ο Γκάρρετ στην Κέιτ, «θα σε ακολουθήσω παντού, γυναίκα».

«Τώρα μου το λέει», μουρμούρισε εκείνη.

Η Ρόζαλι κι ο Έμετ φιλήθηκαν γρήγορα, αλλά με πάθος.

Η Τία χάιδεψε το πρόσωπο του Μπέντζαμιν. Εκείνος της χαμογέλασε πρόσχαρα, πιάνοντας το χέρι της και κρατώντας το πάνω στο μάγουλό του.

Δεν έβλεπα όλες τις εκφράσεις της αγάπης και του πόνου. Με είχε αποπροσανατολίσει μια ξαφνική πεταριστή πίεση στο εξωτερικό μέρος της ασπίδας μου. Δεν ήξερα από πού ερχόταν, αλλά ένιωθα σαν να κατευθυνόταν προς τις άκρες της ομάδας μας, ιδιαίτερα τη Σιβόν και τον Λίαμ. Η πίεση δεν έκανε καμία ζημιά, και μετά έφυγε.

Δεν υπήρχε καμία αλλαγή στις σιωπηλές, ακίνητες μορφές των αρχαίων που συσκέπτονταν. Αλλά ίσως να υπήρχε κάποιο σινιάλο που να μου είχε ξεφύγει.

«Ετοιμαστείτε», ψιθύρισα στους άλλους. «Αρχίζει».

38. ΔΥΝΑΜΗ

«Η Τσέλι προσπαθεί να σπάσει τους δεσμούς μας», ψιθύρισε ο Έντουαρντ. «Αλλά δεν μπορεί να τους βρει. Δεν μπορεί να μας νιώσει εδώ...» Τα μάτια του γύρισαν απότομα σ' εμένα. «Εσύ το κάνεις αυτό;»

Του χαμογέλασα αποφασισμένα. «Τα έχω δώσει όλα σ' αυτό».

Ο Έντουαρντ απομακρύνθηκε τρεκλίζοντας από 'μένα ξαφνικά, με το χέρι του να απλώνεται προς τον Κάρλαϊλ. Ταυτόχρονα, ένιωσα ένα πολύ πιο έντονο κέντρισμα πάνω στην ασπίδα, εκεί όπου τυλιγόταν προστατευτικά γύρω από το φως του Κάρλαϊλ. Δεν ήταν επώδυνο, αλλά ούτε κι ευχάριστο.

«Κάρλαϊλ; Είσαι καλά;» είπε ο Έντουαρντ αλλόφρων με μια πνιχτή κραυγή.

«Ναι. Γιατί;»

«Η Τζέιν», απάντησε ο Έντουαρντ.

Τη στιγμή που είπε το όνομά της, δώδεκα αιχμηρά πλήγματα χτύπησαν σε ένα δευτερόλεπτο, μαχαιρώνοντας την ελαστική ασπίδα, με στόχο δώδεκα διαφορετικά αστραφτερά

σημεία. Τεντώθηκα, για να βεβαιωθώ ότι η ασπίδα μου δεν είχε πάθει ζημιά. Δε φαινόταν η Τζέιν να είχε καταφέρει να τη διαπεράσει. Έριξα μια γρήγορη ματιά γύρω-γύρω· όλοι ήταν εντάξει.

«Απίστευτο», είπε ο Έντουαρντ.

«Γιατί δεν περιμένουν την απόφαση;» σύριξε η Τάνια.

«Συνηθισμένη διαδικασία», απάντησε κοφτά ο Έντουαρντ. «Συνήθως ακινητοποιούν αυτούς που δικάζονται, για να μην μπορούν να ξεφύγουν».

Κοίταξα απέναντι την Τζέιν, που κοίταζε επίμονα την ομάδα μας με οργισμένη δυσπιστία. Ήμουν αρκετά σίγουρη ότι, εκτός από μένα, δεν είχε δει ποτέ κανένα να στέκεται όρθιος ύστερα από μια πύρινη επίθεσή της.

Πιθανότατα δεν ήταν πολύ ώριμο. Αλλά σκέφτηκα ότι ο Άρο θα χρειαζόταν μισό δευτερόλεπτο για να το μαντέψει—αν δεν το είχε ήδη μαντέψει—ότι η ασπίδα μου ήταν πιο ισχυρή απ' όσο ήξερε ο Έντουαρντ· είχα ήδη ένα μεγάλο στόχο στο μέτωπό μου, και δεν είχε κανένα νόημα στην πραγματικότητα να προσπαθίσω να κρατήσω κρυφό το πόσο δυνατό ήταν αυτό που μπορούσα να κάνω. Έτσι χαμογέλασα με ένα τεράστιο, υπεροπτικό χαμόγελο κατευθείαν στην Τζέιν.

Τα μάτια της ζάρωσαν, κι ένιωσα άλλο ένα κέντρισμα πίεσης, αυτή τη φορά κατευθυνόμενο προς εμένα.

Τέντωσα τα χέλη μου ακόμα πιο πολύ, δείχνοντας τα δόντια μου.

Η Τζέιν έβγαλε ένα διαπεραστικό γρύλισμα ουρλιάζοντας. Όλοι πετάχτηκαν, ακόμα και η πειθαρχημένη φρουρά. Όλοι εκτός από τους αρχαίους, που ούτε που σήκωσαν τα κεφάλια τους από τη σύσκεψή τους. Ο δίδυμος αδερφός της την έπιασε απ' το μπράτσο, καθώς εκείνη έσκυψε για να ορμήσει.

Οι Ρουμάνοι άρχισαν να γελάνε πνιχτά με σκοτεινή προσδοκία.

«Σου το είπα ότι έχει έρθει η ώρα μας», είπε ο Βλάντιμιρ

στον Στέφαν.

«Απλώς κοίτα το πρόσωπο της μάγισσας», κάγχασε ο Στέφαν.

Ο Άλεκ χτύπησε χαϊδευτικά τον ώμο της αδερφής του για να την παρηγορήσει, μετά την κουκούλωσε κάτω από το μπράτσο του. Γύρισε το πρόσωπό του προς εμάς, απόλυτα ήρεμος, εντελώς αγγελικός.

Περίμενα κάποια πίεση, κάποιο σημάδι της επίθεσής του, αλλά δεν ένιωσα τίποτα. Εκείνος συνέχισε να κοιτάζει επίμονα προς την κατεύθυνσή μας, με πρόσωπο αρκετά ψύχραιμο. Μας επιτίθετο; Περνούσε την ασπίδα μου; Ήμουν η μόνη που τον έβλεπα ακόμα; Έσφιξα το χέρι του Έντουαρντ.

«Είσαι εντάξει;» είπα σαν να πνιγόμουν.

«Ναι», ψιθύρισε.

«Ο Άλεκ προσπαθεί;»

Ο Έντουαρντ έγνεψε. «Το χάρισμά του είναι πιο αργό από της Τζέιν. Σέρνεται αργά. Θα μας αγγίξει σε μερικά δευτερόλεπτα».

Το είδα τότε, όταν είχα κάποια ιδέα για το τι θα έπρεπε να ψάξω.

Μια παράξενη καθαρή ομίχλη κυλούσε στο χιόνι, σχεδόν αόρατη με φόντο το λευκό. Μου θύμιζε αντικατοπτρισμό—μια ελαφριά παραμόρφωση της θέας, μια υποψία από κάτι που τρεμόφεγγε. Έσπρωξα την ασπίδα μου έξω μακριά από τον Κάρλαιλ και την υπόλοιπη πρώτη γραμμή, καθώς φοβόμουν την πιθανότητα η ομίχλη που γλιστρούσε να βρισκόταν υπερβολικά κοντά, όταν θα χτυπούσε. Κι αν διαπερνούσε κρυφά την άυλη προστασία μου; Μήπως έπρεπε να αρχίσουμε να τρέχουμε;

Ένας χαμηλός βροντερός ήχος πέρασε κάτω από τα πόδια μας μουρμουρίζοντας, και μια ριπή ανέμου ανατάραξε το χιόνι ξαφνικά ανάμεσα στη δική μας θέση και τη θέση των Βολτούρι. Κι ο Μπέντζαμιν είχε δει την απειλή που σερνόταν και

τώρα προσπαθούσε να διώξει την ομίχλη φυσώντας τη μακριά μας. Το χιόνι το έκανε πιο εύκολο να βλέπω προς τα πού έριχνε τον άνεμο, αλλά η ομίχλη δεν αντιδρούσε καθόλου. Ήταν σαν να φυσούσε αέρας ακίνδυνα μέσα από μια σκιά ή ήταν άτρωτη.

Ο τριγωνικός σχηματισμός των αρχαίων επιτέλους διαλύθηκε, όταν άνοιξε –με ένα βασανιστικό μουγκρητό– μια βαθιά, στενή ρωγμή σε ένα μακρύ ζιγκ-ζαγκ σχήμα στη μέση του ξέφωτου. Η γη σελήθηκε κάτω από τα πόδια μου για μια στιγμή. Οι σωροί του χιονιού κατακάλισαν μέσα στην τρύπα, αλλά η ομίχλη πήδηξε στην απέναντι μεριά, εξίσου ανέγγιχτη από τη βαρύτητα, όπως και από τον άνεμο.

Ο Άρο κι ο Κάιος παρατηρούσαν τη γη που άνοιγε με γουρλωμένα μάτια. Ο Μάρκος κοίταζε προς την ίδια κατεύθυνση ασυγκίνητος.

Δε μιλούσαν· περίμεναν κι αυτοί, καθώς η ομίχλη μας πλησίαζε. Ο άνεμος ούρλιαξε πιο δυνατά, αλλά δεν άλλαξε την πορεία της ομίχλης. Η Τζέιν χαμογελούσε τώρα.

Και τότε η ομίχλη έπεσε πάνω σ' έναν τοίχο.

Πήρα μια γεύση της, αμέσως μόλις ακούμπησε την ασπίδα μου –είχε μια πυκνή, γλυκιά γεύση που μου προκαλούσε λιγώμα. Με έκανε να θυμηθώ αμυδρά το μούδιασμα της νοβοκαΐνης στη γλώσσα μου.

Η ομίχλη κουλουριάστηκε προς τα πάνω, ψάχνοντας κάποιο ρήγμα, κάποιο αδύνατο σημείο. Δε βρήκε κανένα. Τα δάχτυλα της ομίχλης που έψαχνε στροβιλίστηκαν προς τα πάνω και γύρω-γύρω, προσπαθώντας να βρουν κάποια είσοδο, αντικατοπτρίζοντας, στην πορεία, το εκπληκτικό μέγεθος του προστατευτικού προπετάσματος.

Ακούστηκαν πνιχτές κραυγές κι από τις δυο μεριές της χαράδρας που είχε ανοίξει ο Μπέντζαμιν.

«Μπράβο, Μπέλλα!» με εμπύχωσε ο Μπέντζαμιν με χαμηλή φωνή.

Τα χαμόγελό μου επέστρεψε.

Έβλεπα τα ζαρωμένα μάτια του Άλεκ, την αμφιβολία στο πρόσωπό του για πρώτη φορά, καθώς η ομίχλη του στροβιλιζόταν άκακη γύρω από τις άκρες της ασπίδας μου.

Και τότε ήξερα ότι μπορούσα να τα καταφέρω. Προφανώς, θα ήμουν η νούμερο ένα προτεραιότητα, η πρώτη που θα έπρεπε να πεθάνει, αλλά όσο άντεχα εγώ, ήμασταν σε καλύτερη θέση απ' ό,τι σε μια βάση ισότητας με τους Βολτούρι. Είχαμε ακόμα τον Μπέντζαμιν και τη Ζαφρίνα· δεν είχαν καμία υπερφυσική βοήθεια. Όση ώρα άντεχα εγώ.

«Θα πρέπει να συγκεντρωθώ», ψιθύρισα στον Έντουαρντ. «Όταν η μάχη εξελιχθεί σε σώμα με σώμα, θα είναι πιο δύσκολο να κρατήσω την ασπίδα γύρω από τους σωστούς ανθρώπους».

«Θα τους κρατήσω εγώ μακριά σου».

«Όχι. Εσύ πρέπει να φτάσεις στον Ντιμίτρι. Η Ζαφρίνα θα τους κρατήσει μακριά μου».

Η Ζαφρίνα έγενεψε σοβαρά. «Κανένας δε θα ακουμπήσει αυτή τη νεαρή», υποσχέθηκε στον Έντουαρντ.

«Θα αναλάβω την Τζέιν και τον Άλεκ η ίδια, αλλά περισσότερο θα ωφελήσω εδώ».

«Η Τζέιν είναι δικιά μου», σύριξε η Κέιτ. «Χρειάζεται να πάρει μια δόση του δικού της φαρμάκου».

«Κι ο Άλεκ μου χρωστάει πολλές ζωές, αλλά θα συμβιβαστώ με τη δική του», γρύλισε ο Βλάντιμιρ από την άλλη μεριά. «Είναι δικός μου».

«Εγώ θέλω τον Κάιο», είπε επίπεδα η Τάνια.

Οι άλλοι άρχισαν να μοιράζουν τους αντιπάλους κι αυτοί, αλλά γρήγορα τους διέκοψε κάποιος.

Ο Άρο, κοιτάζοντας ψύχραιμα την αναποτελεσματική ομίχλη του Άλεκ, επιτέλους μίλησε.

«Πριν ψηφίσουμε», άρχισε.

Κούνησα το κεφάλι μου θυμωμένα. Είχα βαρεθεί αυτή την

κωμωδία. Η δίψα για αίμα άναβε ξανά μέσα μου, και λυπόμουν που θα βοηθούσα τους άλλους περισσότερο μένοντας ακίνητη. Ήθελα να πολεμήσω.

«Να σας θυμίσω» συνέχισε ο Άρο «όποια κι αν είναι η απόφαση του συμβουλίου, δεν είναι ανάγκη να υπάρξει βία εδώ».

Ο Έντουαρντ γρύλισε ένα σκοτεινό γέλιο.

Ο Άρο τον κοίταξε θλιμμένα. «Θα είναι μια θλιβερή σπατάλη για το είδος μας να χαθεί οποιοσδήποτε από 'μας. Αλλά εσύ ειδικά, νεαρέ μου Έντουαρντ, και η νεογέννητη σύντροφός σου. Οι Βολτούρι θα χαιρόμασταν να καλωσορίσουμε πολλούς από 'σας στις τάξεις μας. Μπέλλα, Μπέντζαμιν, Ζαφρίνα, Κέιτ. Υπάρχουν πολλές επιλογές για 'σας. Σκεφτείτε τις».

Η προσπάθεια της Τσέλι να μας κλονίσει φτεροκόπησε ανίσχυρη πάνω στην ασπίδα μου. Το βλέμμα του Άρο σάρωσε τα σκληρά μας μάτια, ψάχνοντας οποιοδήποτε σημάδι διαταγμού. Από την έκφρασή του, δε βρήκε κανένα.

Ήξερα ότι ήθελε απεγνωσμένα να κρατήσει τον Έντουαρντ κι εμένα, να μας φυλακίσει, όπως ήλπιζε παλιά να σκλαβώσει και την Άλις. Αλλά αυτή η μάχη ήταν πολύ μεγάλη. Δε θα κέρδιζε, αν ζούσα εγώ. Είχα μια άγρια χαρά που ήμουν τόσο δυνατή, ώστε να μην του αφήσω κανέναν τρόπο να μη με σκοτώσει.

«Ας ψηφίσουμε, λοιπόν», είπε με προφανή απροθυμία.

Ο Κάιος μίλησε με βιασύνη γεμάτη ενθουσιασμό. «Το παιδί είναι ένα άγνωστο μέγεθος. Δεν υπάρχει κανένας λόγος να επιτρέψουμε την ύπαρξη ενός τέτοιου κινδύνου. Πρέπει να καταστραφεί, μαζί με όλους όσους το προστατεύουν». Χαμογέλασε με προσδοκία.

Πάλεψα να συγκρατήσω μια κραυγή ανυπακοής ως απάντηση στο σκληρό χαμόγελό του.

Ο Μάρκος σήκωσε τα αδιάφορα μάτια του, μοιάζοντας σαν να έβλεπε μέσα από 'μας, καθώς ψήφισε.

«Εγώ δε βλέπω κανέναν άμεσο κίνδυνο. Το παιδί είναι αρκετά ακίνδυνο για την ώρα. Πάντα μπορούμε να κάνουμε μια επανεκτίμηση αργότερα. Ας φύγουμε ειρηνικά». Η φωνή του ήταν ακόμα πιο αδύναμη από τους πουπουλένιους ψιθύρους των αδερφών του.

Κανένας από τη φρουρά δε χαλάρωσε από τη θέση ετοιμότητας που είχε πάρει στο άκουσμα των λόγων του που διαφωνούσαν. Το προνοητικό χαμόγελο του Άρο δεν κλονίστηκε. Ήταν σαν να μην είχε μιλήσει ποτέ ο Μάρκος.

«Εγώ, λοιπόν, πρέπει να δώσω την αποφασιστική ψήφο», αναλογίστηκε ο Άρο.

Ξαφνικά, ο Έντουαρντ έγινε άκαμπτος δίπλα μου. «Ναι!» σύριξε.

Ρίσκαρα να του ρίξω μια γρήγορη ματιά. Το πρόσωπό του έλαμπε με μια έκφραση θριάμβου που δεν καταλάβαινα –ήταν η έκφραση που ίσως να είχε ένας άγγελος καταστροφής την ώρα που καιγόταν ο κόσμος. Πανέμορφη και τρομακτική.

Ακολούθησε μια χαμηλόφωνη αντίδραση από τη φρουρά, ένα ανήσυχο μουρμουρητό.

«Άρο;» φώναξε ο Έντουαρντ, σχεδόν ούρλιαξε, με απροκάλυπτη νίκη στη φωνή του.

Ο Άρο δίστασε ένα δευτερόλεπτο, ζυγίζοντας ανήσυχα την καινούρια αυτή διάθεση, πριν απαντήσει. «Ναι, Έντουαρντ; Έχεις κάτι επιπλέον...;»

«Ίσως», είπε ευχάριστα ο Έντουαρντ, συγκρατώντας τον ανεξήγητο ενθουσιασμό του. «Πρώτον, θα μπορούσα να διευκρινίσω ένα σημείο;»

«Φυσικά», είπε ο Άρο, σηκώνοντας τα φρύδια του, με τίποτα άλλο εκτός από ευγενικό ενδιαφέρον στον τόνο του. Τα δόντια μου έτριξαν' ο Άρο δεν ήταν ποτέ πιο επικίνδυνος απ' ό,τι όταν ήταν ευγενικός.

«Ο κίνδυνος που προβλέπεις από την κόρη μου –αυτός πηγάζει από την αδυναμία μας να μαντέψουμε πώς θα εξελιχθεί;

Αυτή είναι η ουσία του θέματος;»

«Ναι, φίλε μου Έντουαρντ», συμφώνησε ο Άρο. «Αν μπορούσαμε να είμαστε απόλυτα σίγουροι... να είμαστε βέβαιοι ότι, καθώς μεγαλώνει, θα μπορέσει να μείνει κρυμμένη από τον κόσμο των θνητών –να μη βάλει σε κίνδυνο την αφάνειά μας...» Η φωνή του αργόσβησε, κι ανασήκωσε τους ώμους του.

«Άρα, αν μπορούσαμε να ξέρουμε μόνο στα σίγουρα» πρότεινε ο Έντουαρντ «ακριβώς τι θα γίνει... τότε δε θα υπήρχε καμία ανάγκη να γίνει συμβούλιο;»

«Αν υπήρχε κάποιος τρόπος να είμαστε απολύτως βέβαιοι», συμφώνησε ο Άρο, με την πουπουλένια φωνή του ελαφρώς πιο διαπεραστική. Δεν έβλεπε πού τον οδηγούσε ο Έντουαρντ. Ούτε κι εγώ. «Τότε, ναι, δε θα υπήρχε κανένα θέμα για να συζητήσουμε».

«Και θα χωρίζαμε ειρηνικά, ως καλοί φίλοι ξανά;» ρώτησε ο Έντουαρντ με μια υποψία ειρωνείας.

Ακόμα πιο διαπεραστικά. «Φυσικά, νεαρέ μου φίλε. Τιποτα δε θα με χαροποιούσε περισσότερο».

Ο Έντουαρντ γέλασε πνιχτά με θριαμβευτικό τρόπο. «Τότε έχω κάτι ακόμα να προσφέρω».

Τα μάτια του Άρο ζάρωσαν. «Είναι εντελώς μοναδική. Μπορούμε μόνο να μαντέψουμε το μέλλον της».

«Όχι εντελώς μοναδική», διαφώνησε ο Έντουαρντ. «Σπάνια, σίγουρα, αλλά όχι μοναδική στο είδος της».

Πάλεψα να διώξω το σοκ, την ξαφνική ελπίδα που γεννιόταν, καθώς απειλούσε να μου αποσπάσει την προσοχή. Η ομίχλη που έμοιαζε αρρωστημένη ακόμα στροβιλιζόταν γύρω από τις άκρες της ασπίδας μου. Και καθώς πάσχιζα να συγκεντρωθώ, ένιωσα ξανά την έντονη πίεση που τρυπούσε την προστατευτική μου επιρροή.

«Άρο, μπορείς να ζητήσεις από την Τζέιν να σταματήσει να επιτίθεται στη γυναίκα μου;» ρώτησε ευγενικά ο Έντουαρντ.

«Ακόμα συζητάμε τα στοιχεία».

Ο Άρο σήκωσε το ένα χέρι του. «Ήρεμα, αγαπητοί μου. Ας τον ακούσουμε πρώτα».

Η πίεση εξαφανίστηκε. Η Τζέιν γύμνωσε τα δόντια της προς εμένα· δεν μπορούσα παρά να της ανταποδώσω ένα πλατύ χαμόγελο.

«Γιατί δεν έρχεσαι μαζί μας, Άλις;» φώναξε δυνατά ο Έντουαρντ.

«Άλις», ψιθύρισε η Έσμι σοκαρισμένη.

Άλις!

Άλις, Άλις, Άλις!

«Άλις!» «Άλις!» μουρμούρισαν κι άλλες φωνές γύρω μου.

«Άλις», ψιθύρισε ο Άρο.

Ανακούφιση και άγρια χαρά με κατέκλυσαν. Χρειάστηκα ολόκληρη τη δύναμη της θέλησής μου για να κρατήσω την ασπίδα εκεί όπου ήταν. Η ομίχλη του Άλεκ ακόμα προσπαθούσε, ψάχνοντας κάποιο αδύνατο σημείο –η Τζέιν θα το έβλεπε, αν άφηνα καμία τρύπα.

Και τότε τους άκουσα να τρέχουν μέσα από το δάσος, πετώντας, μικραίνοντας την απόσταση όσο πιο γρήγορα μπορούσαν, χωρίς καμία προσπάθεια να κόψουν ταχύτητα για να κάνουν ησυχία.

Και οι δυο πλευρές ήταν ακίνητες γεμάτες προσδοκία. Οι μάρτυρες των Βολτούρι κατσούφιασαν γεμάτοι καινούρια σύγχυση.

Τότε η Άλις μπήκε χορευτικά στο ξέφωτο από τα νοτιοδυτικά, κι ένιωσα λες και η ευτυχία μου που είδα το πρόσωπό της θα με έριχνε κάτω. Ο Τζάσπερ ήταν μόλις εκατοστά πίσω της, με τα διαπεραστικά του μάτια άγρια. Κοντά του έτρεχαν τρεις άγνωστοι· η πρώτη ήταν μια ψηλή, μωάδης θηλυκή με άγρια σκούρα μαλλιά –προφανώς η Καχίρι. Είχε τα ίδια επιμήκη άκρα και χαρακτηριστικά με τους άλλους θηλυκούς βρικόλα-

κες από τον Αμαζόνιο, ακόμα πιο τονισμένα στην περίπτωση της.

Η επόμενη ήταν μια μικρή θηλυκή βρικόλακας με μελαχρινό τόνο στην επιδερμίδα και μια μακριά πλεξούδα μαύρων μαλλιών που χοροπηδούσε πάνω στην πλάτη της. Τα βαθιά βυssινί μάτια της κοίταξαν φευγαλέα με νευρικό τρόπο στην αντιπαράθεση μπροστά της.

Κι ο τελευταίος ήταν ένας νεαρός άντρας... όχι τόσο γρήγορος ή ρευστός στο τρέξιμό του. Το δέρμα του είχε ένα απίστευτα πλούσιο, σκούρο καφέ χρώμα. Τα ανήσυχα μάτια του άστραψαν απέναντι στη συνάθροιση και είχαν το χρώμα του ζεστού ξύλου τηκ. Τα μαλλιά του ήταν μαύρα και με κοτσιδάκια κι αυτά, όπως και της γυναίκας, αν και όχι τόσο μακριά. Ήταν πανέμορφος.

Καθώς μας πλησίαζε, ένας καινούριος ήχος έκανε κύματα έκπληξης να διαπεράσουν το πλήθος που παρακολουθούσε –ο ήχος μιας άλλης καρδιάς που χτυπούσε, πιο γρήγορα από την προσπάθεια.

Η Άλις πήδηξε ελαφρά πάνω από τις άκρες της ομίχλης που αγκάλιαζε την ασπίδα μου και διαλυόταν, και σταμάτησε γλιστρώντας με μια φιδίσια κίνηση στο πλάι του Έντουαρντ. Εγώ άπλωσα το χέρι μου για να αγγίξω το μπράτσο της, και το ίδιο έκαναν ο Έντουαρντ, η Έσμι, ο Κάρλαιλ. Δεν υπήρχε χρόνος για κανένα άλλο καλωσόρισμα. Ο Τζάσπερ και οι άλλοι την ακολούθησαν περνώντας την ασπίδα.

Όλη η φρουρά κοίταζε, με μάτια γεμάτα εικασίες, καθώς οι καθυστερημένοι πέρασαν το αόρατο σύνορο χωρίς να δυσκολευτούν. Οι μυώδεις, ο Φέλιξ και οι άλλοι σαν κι αυτόν, εστίασαν τα ξαφνικά γεμάτα ελπίδα μάτια τους πάνω μου. Δεν ήταν σίγουροι τι απωθούσε η ασπίδα μου, αλλά ήταν φανερό τώρα ότι δε θα σταματούσε μια σωματική επίθεση. Αμέσως μόλις ο Άρο έδινε την εντολή, θα ακολουθούσε η κεραυνοβόλα επίθεση, με εμένα ως μοναδικό στόχο. Αναρωτήθηκα πόσους θα

κατάφερνε να τυφλώσει η Ζαφρίνα, και για πόση ώρα αυτό θα τους καθυστερούσε. Αρκετά ώστε η Κέιτ κι ο Βλάντιμιρ να βγάλουν την Τζέιν και τον Άλεκ από την εξίσωση; Αυτό ήταν το μόνο που μπορούσα να ζητήσω.

Ο Έντουαρντ, παρά το γεγονός ότι ήταν απορροφημένος στον αιφνιδιασμό του οποίου ήταν επικεφαλής, τοιτώθηκε με μανία αντιδρώντας στις σκέψεις τους. Συγκρατήθηκε και μίλησε πάλι στον Άρο.

«Η Άλις έψαχνε τους δικούς της μάρτυρες τις τελευταίες βδομάδες», είπε στον αρχαίο. «Και δε γύρισε με άδεια χέρια. Άλις, γιατί δε μας συστήνεις τους μάρτυρες που έφερες;»

Ο Κάιος γρύλισε. «Πέρασε η ώρα των μαρτύρων! Ρίξε την ψήφο σου, Άρο».

Ο Άρο σήκωσε το ένα δάχτυλο για να κάνει τον αδερφό του να σιωπάσει, με μάτια κολλημένα στο πρόσωπο της Άλις.

Η Άλις έκανε ένα βήμα προς ελαφρά και σύστησε τους αγνώστους. «Αυτή είναι η Χούιλεν κι ο ανιψιός της, ο Νάχουελ».

Ακούγοντας τη φωνή της... ήταν σαν να μην είχε φύγει ποτέ.

Τα μάτια του Κάιου σφίχτηκαν, όταν η Άλις προσδιόρισε τη σχέση ανάμεσα στους νεοφερμένους. Οι μάρτυρες των Βολτούρι σύριξαν μεταξύ τους. Ο κόσμος των βρικόλακων άλλαζε, κι όλοι το ένιωθαν.

«Μίλα, Χούιλεν», πρόσταξε ο Άρο. «Κατάθεσε τη μαρτυρία για την οποία σε έφεραν εδώ».

Η μικρόσωμη γυναίκα κοίταξε νευρικά την Άλις. Η Άλις έγνεψε ενθαρρυντικά, και η Καχίρι έβαλε το μακρύ της χέρι πάνω στον ώμο της μικρόσωμης θηλυκής.

«Με λένε Χούιλεν», δήλωσε η γυναίκα σε καθαρά, αλλά με μια περίεργη προφορά, αγγλικά. Καθώς συνέχιζε, ήταν φανερό ότι είχε ετοιμαστεί για να αφηγηθεί αυτή την ιστορία, ότι είχε κάνει πρόβα. Κυλούσε σαν ένα γνωστό παιδικό

ποιημάτια. «Πριν από ενάμισι αιώνες, ζούσα με τη φυλή μου, τους Μαπούκε. Η αδερφή μου ήταν η Πάιρε. Οι γονείς μας της είχαν δώσει το όνομα του χιονιού πάνω στα βουνά, εξαιτίας του ανοιχτόχρωμου δέρματός της. Και ήταν πολύ όμορφη –υπερβολικά όμορφη. Ήρθε σ' εμένα μια μέρα κρυφά και μου είπε για τον άγγελο που την έβρισκε στο δάσος, τον άγγελο που την επισκεπτόταν τη νύχτα. Εγώ την προειδοποίησα». Η Χούιλεν κούνησε το κεφάλι της πένθιμα. «Λες και οι μελανιές στο δέρμα της δεν ήταν αρκετή προειδοποίηση. Ήξερα ότι ήταν ο Αλίμπισομεν των θρύλων μας, αλλά εκείνη δεν άκουγε με τίποτα. Ήταν μαγεμένη.

»Μου το είπε, όταν βεβαιώθηκε ότι το παιδί του σκοτεινού αγγέλου της μεγάλωνε μέσα της. Δεν προσπάθησα να την αποθαρρύνω από το σχέδιό της να φύγει –ήξερα ότι ακόμα κι ο πατέρας κι η μητέρα μας θα συμφωνούσαν ότι το παιδί έπρεπε να καταστραφεί, μαζί με την Πάιρε. Πήγα μαζί της στα πιο βαθιά σημεία του δάσους. Έψαξε το δαίμονα-άγγελό της, αλλά δε βρήκε τίποτα. Τη φρόντιζα, κυνηγούσα γι' αυτήν, όταν η δύναμή της την εγκατέλειψε. Έτρωγε τα ζώα ωμά, πίνοντας το αίμα τους. Δε χρειαζόμουν άλλη επιβεβαίωση για το τι κουβαλούσε μέσα στη μήτρα της. Ήλπιζα να σώσω τη ζωή της, πριν σκοτώσω το τέρας.

»Μα αγαπούσε το παιδί μέσα της. Τον ονόμασε Νάχουελ, από τη γάτα της ζούγκλας, όταν έγινε δυνατός και της έσπασε τα κόκαλα –και συνέχισε να τον αγαπάει.

»Δεν μπόρεσα να τη σώσω. Το παιδί την ξέσκισε για να βγει έξω, κι εκείνη πέθανε γρήγορα, ικετεύοντας όλη την ώρα να φροντίσω τον Νάχουελ της. Η τελευταία της επιθυμία –και εγώ συμφώνησα.

»Ωστόσο, εκείνος με δάγκωσε, όταν προσπάθησα να τον σηκώσω από το σώμα της. Σύρθηκα μακριά μέσα στη ζούγκλα για να πεθάνω. Δεν έφτασα πολύ μακριά –ο πόνος ήταν πάρα πολύς. Αλλά εκείνος με βρήκε –το νεογέννητο παιδί βγήκε με

κόπο μέσα από τα χαμόκλαδα και με περίμενε. Όταν ο πόνος τελείωσε, ήταν κουλουριασμένος στο πλάι μου και κοιμόταν.

«Τον φρόντισα, μέχρι που έφτασε σε σημείο να μπορεί να φροντίζει ο ίδιος τον εαυτό του. Κυνηγούσαμε στα χωριά γύρω από το δάσος μας, ζώντας μια μοναχική ζωή. Δεν έχουμε βρεθεί ποτέ τόσο μακριά από το σπίτι μας, αλλά ο Νάχουελ ήθελε να δει το παιδί εδώ».

Η Χούιλεν έσκυψε το κεφάλι της, όταν τελείωσε και πήγε προς τα πίσω, έτσι ήταν εν μέρει κρυμμένη πίσω από την Καχίρι.

Τα χείλη του Άρο ήταν σουφρωμένα. Κοίταζε επίμονα το μελαχρινό νέο.

«Νάχουελ, είσαι εκατόν πενήντα χρονών;» ρώτησε.

«Με απόκλιση καμιάς δεκαετίας», απάντησε εκείνος με μια καθαρή, υπέροχα ζεστή φωνή. Η προφορά του ήταν μετά βίας αισθητή. «Δε μετράμε».

«Κι έφτασες στο στάδιο της πλήρους ωρίμανσης σε ποια ηλικία;»

«Περίπου επτά χρόνια μετά από τη γέννησή μου, πάνω-κάτω, είχα αναπτυχθεί πλήρως».

«Δεν έχεις αλλάξει από τότε;»

Ο Νάχουελ ανασήκωσε τους ώμους. «Όχι κάτι που να έχω προσέξει».

Ένωσα ένα ρίγος να διαπερνάει το σώμα του Τζέικομπ. Δεν ήθελα να το σκεφτώ αυτό ακόμα. Μπορούσα να περιμένω μέχρι να περάσει ο κίνδυνος και να μπορώ να συγκεντρωθώ.

«Και η διαίτά σου;» επέμεινε ο Άρο, δείχνοντας να τον ενδιαφέρει το θέμα παρά τη θέλησή του.

«Κυρίως αίμα, αλλά και ανθρώπινο φαγητό. Μπορώ να ζήσω και με τα δύο».

«Κατάφερες να δημιουργήσεις έναν θάνατο;» Καθώς ο Άρο έκανε μια χειρονομία προς τη Χούιλεν, η φωνή του ήταν ξαφνικά γεμάτη ένταση. Επικεντρώθηκα ξανά στην ασπίδα

μου' ίσως να έψαχνε μια καινούρια δικαιολογία.

«Ναι, αλλά καμία από τις υπόλοιπες δεν μπορεί».

Ένα έκπληκτο μουρμουρητό διαπέρασε και τις τρεις ομάδες.

Τα φρύδια του Άρο εκτοξεύτηκαν ψηλά. «Τις υπόλοιπες;»

«Τις αδερφές μου». Ο Νάχουελ ανασήκωσε ξανά τους ώμους.

Ο Άρο κοίταξε άγρια για μια στιγμή πριν ανακτήσει την ψυχραιμία στο πρόσωπό του.

«Ίσως θα ήταν καλύτερα να μας πεις την υπόλοιπη ιστορία σου, αφού φαίνεται ότι υπάρχουν κι άλλα».

Ο Νάχουελ συνοφρυώθηκε.

«Ο πατέρας μου ήρθε να με βρει λίγα χρόνια μετά το θάνατο της μητέρας μου». Το όμορφο πρόσωπό του παραμορφώθηκε ελαφρώς. «Χάρηκε που με βρήκε». Ο τόνος του Νάχουελ υπονοούσε ότι το συναίσθημα δεν ήταν αμοιβαίο. «Είχε δύο κόρες, αλλά κανένα γιο. Περίμενε να τον ακολουθήσω, όπως και οι αδερφές μου.

»Τον ξάφνιασε το γεγονός ότι δεν ήμουν μόνος. Οι αδερφές μου δεν είναι δηλητηριώδεις, αλλά αν αυτό οφείλεται στο γένος ή σε μια τυχαία σύμπτωση... ποιος ξέρει; Εμένα ήδη η οικογένειά μου ήταν η Χούιλεν, και δεν ενδιαφερόμουν» –είπε τη λέξη παραμορφωμένη– «να κάνω καμία αλλαγή. Τον βλέπω πού και πού. Έχω μια καινούρια αδερφή' εκείνη έφτασε στο στάδιο της ωρίμανσης πριν δέκα χρόνια περίπου».

«Το όνομα του πατέρα σου;» ρώτησε ο Κάιος μέσα από δόντια που έτριζαν.

«Χόχαμ», απάντησε ο Νάχουελ. «Θεωρεί τον εαυτό του επιστήμονα. Πιστεύει ότι δημιουργεί μια καινούρια υπέρ-ράτσα». Δεν έκανε καμία προσπάθεια να κρύψει την αηδία στον τόνο του.

Ο Κάιος με κοίταξε. «Η κόρη σου είναι δηλητηριώδης;»

απαίτησε να μάθει άγρια.

«Όχι», απάντησα. Το κεφάλι του Νάχουελ σηκώθηκε απότομα στο άκουσμα της ερώτησης του Άρο, και τα μάτια του στο χρώμα του ξύλου της προσπάθησαν να διαπεράσουν το πρόσωπό μου.

Ο Κάιος κοίταξε τον Άρο για επιβεβαίωση, αλλά ο Άρο ήταν απορροφημένος στις δικές του σκέψεις. Σούφρωσε τα χείλη του και κοίταξε τον Κάρλαϊλ και μετά τον Έντουαρντ, και τελικά τα μάτια του έμειναν πάνω μου.

Ο Κάιος γρύλισε. «Κανονίζουμε τη διαστροφή εδώ και μετά την ακολουθούμε στο νότο», παρότρυνε τον Άρο.

Ο Άρο κοίταξε μέσα στα μάτια μου επίμονα για μια παρατεταμένη, γεμάτη ένταση στιγμή. Δεν είχα ιδέα τι έψαχνε ή τι βρήκε, αλλά αφού με ζύγισε για τη μοναδική εκείνη στιγμή, κάτι στο πρόσωπό του άλλαξε, μια αμυδρή αλλαγή θέσης στο στόμα του και τα μάτια του, και ήξερα ότι ο Άρο είχε πάρει την απόφασή του.

«Αδερφέ», είπε μαλακά στον Κάιο. «Φαίνεται ότι δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος. Αυτή είναι μια ασυνήθιστη εξέλιξη, αλλά δε βλέπω καμία απειλή. Αυτά τα παιδιά που είναι μισά βρικόλακες μας μοιάζουν πάρα πολύ, απ' ό,τι δείχνει».

«Αυτή είναι η ψήφος σου;» απαίτησε να μάθει ο Κάιος.

«Ναι».

Ο Κάιος συνοφρυώθηκε. «Κι αυτός ο Χόχαμ; Αυτός ο αθάνατος που του αρέσει τόσο πολύ να πειραματίζεται;»

«Ίσως πρέπει να μιλήσουμε μαζί του», συμφώνησε ο Άρο.

«Σταματήστε τον Χόχαμ, αν πρέπει», είπε ο Νάχουελ ανέκφραστα. «Αλλά μην πειράξετε τις αδερφές μου. Αυτές είναι αθώες».

Ο Άρο έγνεψε, με έκφραση σοβαρή. Και μετά γύρισε πίσω στη φρουρά του με ένα ζεστό χαμόγελο.

«Αγαπητοί μου», φώναξε. «Δε θα πολεμήσουμε σήμερα».

Τα μέλη της φρουράς έγνεψαν ταυτόχρονα και ίσως αν από τις θέσεις ετοιμότητας που είχαν πάρει. Η ομίχλη διαλύθηκε γρήγορα, αλλά εγώ κράτησα την ασπίδα μου στη θέση της. Ίσως αυτό να ήταν άλλο ένα κόλπο.

Ανέλυσα τις εκφράσεις τους, καθώς ο Άρο μας γύρισε την πλάτη. Το πρόσωπό του ήταν τόσο καλοκάγαθο όπως πάντα, αλλά σε αντίθεση με πριν, αισθάνθηκα μια παράξενη κενότητα πίσω από αυτό το προσωπίο. Λες και οι δολοπλοκίες του είχαν τελειώσει. Ο Κάιος ήταν φανερά πυρ και μανία, αλλά η οργή του ήταν προς τα μέσα τώρα. Είχε παραιτηθεί. Ο Μάρκος έδειχνε... να βαριέται. Πραγματικά δεν υπήρχε καμία άλλη λέξη γι' αυτόν. Η φρουρά ήταν απαθής και πειθαρχημένη ξανά. Δεν υπήρχε κανένα άτομο ανάμεσα στα μέλη της, μόνο το σύνολο. Ήταν σε σχηματισμό, έτοιμοι να αναχωρήσουν. Οι μάρτυρες των Βολτούρι ήταν ακόμα ανήσυχοι. Ο ένας μετά τον άλλο έφευγαν, σκορπίζοντας μέσα στο δάσος. Καθώς ο αριθμός τους μειωνόταν, οι εναπομείναντες έκαναν πιο γρήγορα. Σύντομα είχαν φύγει όλοι.

Ο Άρο τέντωσε τα χέρια του προς εμάς, σχεδόν απολογητικά. Πίσω του, το μεγαλύτερο μέρος της φρουράς, μαζί με τον Κάιο, τον Μάρκο και τις σιωπηλές, μυστηριώδεις συζύγους, απομακρύνονταν ήδη γρήγορα, με το σχηματισμό τους ακόμα μια φορά απόλυτα ακριβή. Μόνο οι τρεις που φαίνονταν να είναι οι προσωπικοί του φύλακες έμειναν μαζί του.

«Χαίρομαι τόσο πολύ που μπορέσαμε να το λύσουμε αυτό χωρίς βία», είπε γλυκά. «Φίλε μου, Κάρλαϊλ – τι μεγάλη ευχαρίστηση που σε αποκαλώ φίλο και πάλι! Ελπίζω να μην κρατήσεις καμία κακία. Ξέρω ότι καταλαβαίνεις το αυστηρό βάρος που το καθήκον φορτώνει στους ώμους μας».

«Φύγετε ειρηνικά, Άρο», είπε ψυχρά ο Κάρλαϊλ. «Σε παρακαλώ να θυμάσαι ότι έχουμε ακόμα την ανωνυμία μας να προστατέψουμε εδώ και να συγκρατήσεις τη φρουρά σου από το να κυνηγήσει σ' αυτή την περιοχή».

«Φυσικά, Κάρλαϊλ», τον διαβεβαίωσε ο Άρο. «Λυπάμαι που κέρδισα την αποδοκιμασία σου, αγαπητέ μου φίλε. Ίσως, με τον καιρό, να με συγχωρέσεις».

«Ίσως, με τον καιρό, αν αποδειχτείς ξανά φίλος μας».

Ο Άρο έσκυψε το κεφάλι του, η προσωποποίηση της μεταμέλειας, κι απομακρύνθηκε με ανάποδα βήματα για μια στιγμή, πριν γυρίσει ξανά από την άλλη. Εμείς κοιτάζαμε σιωπηλοί, καθώς οι τέσσερις τελευταίοι Βολτούρι εξαφανίζονταν μέσα στα δέντρα.

Υπήρχε πολλή ησυχία. Δεν έριξα την ασπίδα μου.

«Πραγματικά τελείωσε;» ψιθύρισα στον Έντουαρντ.

Το χαμόγελό του ήταν τεράστιο. «Ναι. Τα παράτησαν. Όπως όλοι οι τραμπούκοι, είναι δειλοί κάτω από τη φαινομενική τους αλαζονεία». Γέλασε πνιχτά.

Η Άλις γέλασε μαζί του. «Σοβαρά, παιδιά. Δεν πρόκειται να γυρίσουν. Μπορείτε όλοι να χαλαρώσετε τώρα».

Ακολούθησε άλλο ένα καρδιοχτύπι σιωπής.

«Τι κακοτυχία», μουρμούρισε ο Στέφαν.

Και τότε ήρθε η έκρηξη.

Ξέσπασαν ζητωκραυγές. Εκκωφαντικά ουρλιαχτά γέμισαν το ξέφωτο. Η Μάγκι χτύπησε τη Σιβόν στην πλάτη. Η Ρόζαλι κι ο Έμετ φιλήθηκαν πάλι – πιο πολλή ώρα και με περισσότερο πάθος απ' ό,τι πριν. Ο Μπέντζαμιν κι η Τία είχαν φυλακιστεί ο ένας στην αγκαλιά του άλλου, όπως και η Κάρμεν με τον Ελεάζαρ. Η Έσμι αγκάλιαζε σφιχτά την Άλις και τον Τζάσπερ. Ο Κάρλαϊλ ευχαριστούσε θερμά τους νεοφερμένους από τη Νότια Αμερική που μας είχαν σώσει όλους. Η Καχίρι στεκόταν πολύ κοντά στη Ζαφρίνα και τη Σένα, με τις άκρες των δαχτύλων τους μπλεγμένες μεταξύ τους. Ο Γκάρρετ σήκωσε ψηλά την Κέιτ και την έκανε μια στροφή.

Ο Στέφαν έφτυσε στο χιόνι. Ο Βλάντιμιρ έτριζε τα δόντια του με μια ξινομμένη έκφραση.

Κι εγώ μισοσκαρφάλωσα στο γιγάντιο καστανοκόκκινο

λύκο, για να αρπάξω από την πλάτη του την κόρη μου, και μετά την έσφιξα στο στήθος μου. Τα χέρια του Έντουαρντ βρέθηκαν γύρω μας το ίδιο δευτερόλεπτο.

«Νέσι, Νέσι, Νέσι», τραγούδησα μουρμουριστά.

Ο Τζέικομπ γέλασε με το μεγάλο, σαν γάβγισμα γέλιο του και σκούνησε το πίσω μέρος του κεφαλιού μου με τη μύτη του.

«Σκάσε», μουρμούρισα.

«Θα μείνω μαζί σας;» απαίτησε να μάθει η Νέσι.

«Για πάντα», της υποσχέθηκα.

Είχαμε μια αιωνιότητα. Και η Νέσι θα ήταν μια χαρά και γερή και δυνατή. Όπως ο μισός άνθρωπος Νάχουελ, σε εκατόν πενήντα χρόνια θα ήταν ακόμα νέα. Και θα ήμασταν όλοι μαζί.

Η ευτυχία απλώθηκε σαν έκρηξη μέσα μου – τόσο υπερβολική, τόσο βίαιη που δεν ήμουν σίγουρη αν θα κατάφερνα να επιζήσω απ' αυτήν.

«Για πάντα», ακούστηκε ο Έντουαρντ στο αυτί μου σαν αντλιαλος.

Δεν μπορούσα να μιλήσω πια. Σήκωσα το κεφάλι μου και τον φίλησα με ένα πάθος που θα μπορούσε να βάλει φωτιά στο δάσος.

Δε θα το είχα προσέξει.

39. ΚΑΙ ΖΗΣΑΝ ΑΥΤΟΙ ΚΑΛΑ

«Λοιπόν, ήταν ένας συνδυασμός πραγμάτων στο τέλος, αλλά το βασικό ήταν... η Μπέλλα», εξηγούσε ο Έντουαρντ. Η οικογένειά μας και οι δυο καλεσμένοι που είχαν παραμείνει κάθονταν στο καθιστικό των Κάλεν, ενώ το δάσος γινόταν μαύρο έξω από τα ψηλά παράθυρα.

Ο Βλάντιμιρ κι ο Στέφαν είχαν εξαφανιστεί, πριν σταματήσουμε να πανηγυρίζουμε. Είχαν απογοητευτεί πάρα πολύ από την έκβαση των πραγμάτων, αλλά ο Έντουαρντ είπε ότι είχαν απολαύσει τη δειλία των Βολτούρι σχεδόν αρκετά, ώστε αυτό να εξισορροπήσει την απογοήτευσή τους.

Ο Μπέντζαμιν κι η Τία ακολούθησαν γρήγορα τον Αμόν και την Κέμπι, ανυπομονώντας να τους πουν για το αποτέλεσμα της διαμάχης – ήμουν σίγουρη ότι θα τους βλέπαμε ξανά – τον Μπέντζαμιν και την Τία, τουλάχιστον. Κανένας από τους νομάδες δεν έμεινε. Ο Πίτερ και η Σάρлот είχαν μια σύνομη κουβέντα με τον Τζάσπερ κι έφυγαν κι αυτοί.

Οι θηλυκοί βρικόλακες του Αμαζονίου που είχαν βρεθεί ξανά ανυπομονούσαν να γυρίσουν σπίτι, επίσης – τους ήταν

δύσκολο να βρίσκονται μακριά από το αγαπημένο τους τροπικό δάσος— αν και ήταν περισσότερο απρόθυμες να φύγουν απ' ό,τι κάποιοι άλλοι.

«Πρέπει να φέρετε το παιδί να με δει», είχε επιμείνει η Ζαφρίνα. «Υποσχέσου μου, μικρούλα».

Η Νέσι είχε πιέσει το χέρι της στο λαιμό μου, παρακαλώντας κι αυτή.

«Φυσικά, Ζαφρίνα», είχα συμφωνήσει εγώ.

«Θα γίνουμε πολύ καλές φίλες, Νέσι μου», είχε δηλώσει η άγρια γυναίκα πριν φύγει μαζί με τις αδερφές τις.

Η σύναξη των Ιρλανδών συνέχισε την έξοδο.

«Μπράβο, Σιβόν», τη συγχάρηκε ο Κάρλαϊλ, καθώς αποχαιρετιόντουσαν.

«Α, η δύναμη των ευσεβών πόθων», απάντησε εκείνη σαρκαστικά, στριφογυρίζοντας τα μάτια της. Και μετά σοβάρεψε. «Φυσικά, αυτό δεν έχει τελειώσει. Οι Βολτούρι δε θα συγχωρήσουν αυτό που συνέβη εδώ».

Ο Έντουαρντ ήταν εκείνος που απάντησε σ' αυτό. «Έχουν κλονιστεί σοβαρά' η αυτοπεποίθησή τους έχει συντριφεί. Αλλά, ναι, είμαι σίγουρος ότι κάποια μέρα θα ξεπεράσουν το πλήγμα. Και τότε...» Τα μάτια του σφίχτηκαν. «Φαντάζομαι ότι θα προσπαθήσουν να μας χτυπήσουν τον καθένα ξεχωριστά».

«Η Άλις θα μας προειδοποιήσει, όταν σκοπεύουν να χτυπήσουν», είπε η Σιβόν με σίγουρη φωνή. «Και θα μαζευτούμε ξανά. Ίσως θα έρθει η ώρα που ο κόσμος μας θα είναι έτοιμος να ελευθερωθεί από τους Βολτούρι εντελώς».

«Μπορεί να έρθει αυτή η ώρα», απάντησε ο Κάρλαϊλ. «Αν γίνει αυτό, θα σταθούμε ενωμένοι».

«Ναι, φίλε μου, αυτό θα κάνουμε», συμφώνησε η Σιβόν. «Και πώς μπορούμε να αποτύχουμε, όταν εγώ θα θελήσω το αντίθετο;» Έβγαλε ένα ηχηρό ξέσπασμα γέλιου.

«Ακριβώς», είπε ο Κάρλαϊλ. Εκείνος κι η Σιβόν αγκαλιά-

στηκαν, και μετά έδωσε το χέρι του στον Λιάμ. «Προσπαθήστε να βρείτε τον Άλιστερ και να του πείτε τι συνέβη. Δε θα μου άρεσε καθόλου να τον σκέφτομαι κάτω από ένα βράχο για την επόμενη δεκαετία».

Η Σιβόν γέλασε ξανά. Η Μάγκι αγκάλιασε και τη Νέσι κι εμένα, και μετά η σύναξη των Ιρλανδών έφυγε.

Οι βρικόλακες του Ντενάλι ήταν οι τελευταίοι που έφυγαν, μαζί τους κι ο Γκάρρετ—όπως και θα ήταν από δω και πέρα, ήμουν αρκετά σίγουρη. Η γιορτινή ατμόσφαιρα ήταν πάρα πολλή για την Τάνια και την Κέιτ. Χρειάζονταν χρόνο για να θρηνήσουν για τη χαμένη τους αδερφή.

Η Χούιλεν κι ο Νάχουελ ήταν αυτοί που έμειναν, αν και περρίμενα ότι οι τελευταίοι αυτοί δύο θα γύριζαν πίσω μαζί με τους βρικόλακες του Αμαζονίου. Ο Κάρλαϊλ είχε απορροφηθεί από τη γοητευτική συζήτηση με τη Χούιλεν' ο Νάχουελ καθόταν πολύ κοντά δίπλα της, ακούγοντας τον Έντουαρντ που μας έλεγε την ιστορία της διαμάχης, όπως την ήξερε μόνο αυτός.

«Η Άλις έδωσε στον Άρο τη δικαιολογία που έψαχνε για να φύγει από τη μάχη. Αν δεν τον είχε τρομάξει τόσο πολύ η Μπέλλα, πιθανότατα θα είχε ακολουθήσει το αρχικό σχέδιο».

«Τρομάξει;» είπα δύσπιστα. «Εγώ;»

Εκείνος μου χαμογέλασε με ένα βλέμμα που δεν αναγνώριζα εντελώς—ήταν τρυφερό, αλλά και γεμάτο δέος και ακόμα και λίγο θυμωμένο. «Πότε επιτέλους θα δεις τον εαυτό σου καθαρά;» είπε μαλακά. Μετά μίλησε πιο δυνατά, στους άλλους και σ' εμένα. «Οι Βολτούρι δεν έχουν πολεμήσει σε καμία μάχη δίκαια εδώ και είκοσι πέντε αιώνες. Και ποτέ, ποτέ δεν έχουν πολεμήσει σε καμία όπου να βρίσκονται σε μειονεκτική θέση. Ειδικά από τότε που κέρδισαν την Τζέιν και τον Άλεκ, είχαν να κάνουν μόνο με σφαγές χωρίς αντίσταση».

«Πρέπει να έβλεπες πώς τους φαινόσουν! Συνήθως, ο

Άλεκ αφαιρεί κάθε αίσθηση και συναίσθημα από τα θύματά τους, ενώ εκείνοι παίζουν την κωμωδία ενός συμβουλίου. Έτσι κανένας δεν μπορεί να το βάλει στα πόδια, όταν βγαίνει η ετυμηγορία. Αλλά να 'μαστε εμείς, έτοιμοι, περιμένοντας, υπερέχοντας σε αριθμό, με δικά μας χαρίσματα, ενώ τα δικά τους αχρηστεύτηκαν από την Μπέλλα. Ο Άρο ήξερε ότι με τη Ζαφρίνα με το μέρος μας αυτοί θα ήταν οι τυφλοί, όταν θα ξεκινούσε η μάχη. Είμαι σίγουρος ότι ο αριθμός μας θα μειωνόταν αρκετά δραστικά, αλλά εκείνοι ήταν σίγουροι ότι το ίδιο θα συνέβαινε και με τον δικό τους. Υπήρχε ακόμα και μεγάλη πιθανότητα να χάσουν. Δεν είχαν έρθει αντιμέτωποι ποτέ ξανά μ' αυτή την πιθανότητα. Δεν την αντιμετώπισαν καλά σήμερα».

«Δύσκολο να νιώσεις αυτοπεποίθηση, όταν περιτριγυρίζεσαι από λύκους σε μέγεθος αλόγου», είπε γελώντας ο Έμετ, σκουντώντας το μπράτσο του Τζέικομπ.

Ο Τζέικομπ του έριξε ένα πλατύ χαμόγελο.

«Οι λύκοι ήταν που τους σταμάτησαν καταρχάς», είπα εγώ.

«Σίγουρα», συμφώνησε ο Τζέικομπ.

«Οπωσδήποτε», συμφώνησε ο Έντουαρντ. «Αυτό ήταν άλλο ένα θέαμα που δεν είχαν ξαναδεί. Τα πραγματικά Παιδιά της Σελήνης σπάνια κινούνται σε αγέλες και δεν έχουν ποτέ ιδιαίτερα τον έλεγχο του εαυτού τους. Δεκάξι τεράστιοι, στήμενοι σαν σύνταγμα λύκοι ήταν μια έκπληξη για την οποία δεν είχαν προετοιμαστεί. Ο Κάιος στην πραγματικότητα νιώθει τρόμο για τους λυκάνθρωπους. Παραλίγο να χάσει μια μάχη με έναν πριν από μερικές χιλιάδες χρόνια και δεν το ξεπέρασε ποτέ».

«Όστε υπάρχουν αληθινοί λυκάνθρωποι;» ρώτησα. «Με την πανσέληνο και τις ασημένιες σφαίρες* και όλα τα σχετικά;»

Ο Τζέικομπ ρουθούνισε. «Αληθινοί. Αυτό σημαίνει ότι εγώ είμαι φανταστικός;»

«Ξέρεις τι εννοώ».

«Πανσέληνος, ναι», είπε ο Έντουαρντ. «Ασημένιες σφαίρες, όχι – αυτές ήταν απλώς ένας ακόμα από εκείνους τους μύθους που έκαναν τους ανθρώπους να νιώθουν ότι είχαν κάποια πιθανότητα να επιζήσουν. Δεν έχουν απομείνει πολλοί. Ο Κάιος έβαλε να τους κυνηγήσουν, μέχρι που σχεδόν εξαφανίστηκαν».

«Και δεν το ανέφερες ποτέ αυτό επειδή...»

«Δεν το έφερε ποτέ η κουβέντα».

Στριφογύρισα τα μάτια μου, και η Άλις γέλασε, σκύβοντας μπροστά – ήταν χωμένη κάτω από το άλλο μπράτσο του Έντουαρντ – για να μου κλείσει το μάτι.

Την αγριοκοίταξα.

Την αγαπούσα τρελά, φυσικά. Αλλά τώρα που είχα την ευκαιρία να συνειδητοποιήσω ότι ήταν σπίτι στ' αλήθεια, ότι η λιποταξία της ήταν μονάχα ένα κόλπο, γιατί ο Έντουαρντ έπρεπε να πιστεύει ότι μας είχε εγκαταλείψει, άρχιζα να νιώθω αρκετά εκνευρισμένη μαζί της. Η Άλις είχε να δώσει κάποιες εξηγήσεις.

Η Άλις αναστέναξε. «Βγάλ' το από μέσα σου, Μπέλλα!»

«Πώς μπόρεσες να μου το κάνεις αυτό, Άλις;»

«Ήταν ανάγκη».

«Ανάγκη!» ξέσπασα. «Με έκανες να πειστώ εντελώς ότι θα πεθαίναμε όλοι! Ήμουν ένα ερείπιο εδώ και βδομάδες».

«Θα μπορούσαν τα πράγματα να είχαν καταλήξει έτσι», είπε εκείνη ψύχραιμα. «Στην περίπτωση αυτή έπρεπε να είσαι προετοιμασμένη για να σώσεις τη Νέσι».

Ενστικτωδώς, έσφιξα τη Νέσι – που κοιμόταν τώρα στην αγκαλιά μου – πιο δυνατά μέσα στα χέρια μου.

«Μα ήξερες ότι υπήρχαν κι άλλοι τρόποι», την κατηγορήσα. «Ήξερες ότι υπήρχε ελπίδα. Σου πέρασε ποτέ από το

* Σύμφωνα με τις λαϊκές παραδόσεις, οι λυκάνθρωποι μαγαρούν να σκοτωθούν μόνο από ασημένιες σφαίρες. (σ.ζ.μ.)

νου ότι θα μπορούσες να μου τα είχες πει όλα; Το ξέρω ότι ο Έντουαρντ έπρεπε να πιστεύει πως ήμασταν σε αδιέξοδο για χάρη του Άρο, αλλά εμένα θα μπορούσες να μου τα είχες πει».

Με κοίταξε συλλογισμένα για μια στιγμή. «Δε νομίζω», είπε. «Δεν είσαι τόσο καλή ηθοποιός».

«Αυτό έχει να κάνει με τις υποκριτικές μου ικανότητες;»

«Εντάξει, κατέβασε τη φωνή σου μια οκτάβα, Μπέλλα. Έχεις την παραμικρή ιδέα πόσο περίπλοκο ήταν όλο αυτό για να το οργανώσω; Δεν μπορούσα ούτε καν να είμαι σίγουρη ότι υπήρχε κάποιος σαν τον Νάχουελ –το μόνο που ήξερα ήταν πως θα έψαχνα κάτι που δεν μπορούσα να δω! Προσπάθησε να φανταστείς πώς είναι να ψάχνεις ένα τυφλό σημείο –όχι και το ευκολότερο πράγμα που έχω κάνει ποτέ. Άσε που έπρεπε και να στείλουμε πίσω τους μάρτυρες-κλειδιά, λες και δε βιαζόμασταν ήδη αρκετά. Και μετά έπρεπε να έχω συνέχεια τα μάτια μου ανοιχτά, σε περίπτωση που αποφάσιζες να μου πετάξεις καμία καινούρια οδηγία. Κάποια στιγμή πρέπει να μου πεις ακριβώς τι υπάρχει στο Ρίο. Πριν απ' όλα αυτά, έπρεπε να προσπαθήσω να δω κάθε κόλπο που μπορεί να χρησιμοποιούσαν οι Βολτούρι και να σας δώσω αυτά τα λίγα στοιχεία που μπορούσα, ώστε να ήσασταν έτοιμοι για τη στρατηγική τους, και είχα μόνο μερικές ώρες για να εντοπίσω όλες τις πιθανότητες. Κυρίως, έπρεπε να βεβαιωθώ ότι όλοι θα πιστεύατε ότι σας είχα παρατήσει, επειδή ο Άρο έπρεπε να είναι απόλυτα βέβαιος ότι δεν είχατε κανέναν άσο κρυμμένο στο μανίκι, αλλιώς δε θα είχε κάνει ποτέ μια τέτοια έξοδο. Κι αν νομίζεις ότι δεν ένιωθα σαν ηλίθια–»

«Εντάξει! Εντάξει!» διέκοψα. «Συγγνώμη! Το ξέρω ότι ήταν δύσκολο και για 'σένα. Απλώς είναι που... να, μου έλειψες τρελά, Άλις. Μη μου το ξανακάνεις αυτό».

Το λαρυγγικό γέλιο της Άλις αντήχησε μέσα στο δωμάτιο, και όλοι χαμογελάσαμε στο άκουσμα αυτής της μουσικής για

άλλη μια φορά. «Κι εμένα μου έλειψες, Μπέλλα. Γι' αυτό συγχώρεσέ με και προσπάθησε να είσαι ικανοποιημένη που είσαι ο Σούπερ-ήρωας της ημέρας».

Τώρα γέλασαν όλοι οι άλλοι, κι εγώ έχωσα το πρόσωπό μου στα μαλλιά της Νέσι, νιώθοντας ντροπή.

Ο Έντουαρντ συνέχισε πάλι να αναλύει κάθε αλλαγή πρόθεσης και ελέγχου που είχε συμβεί σήμερα στο λιβάδι, δηλώνοντας ότι η δική μου ασπίδα ήταν που είχε κάνει να τους Βολτούρι να το βάλουν στα πόδια με την ουρά στα σκέλια. Ο τρόπος που με κοίταζαν όλοι με έκανε να νιώθω άβολα. Ακόμα κι ο Έντουαρντ. Ήταν λες και είχα πάρει τριάντα μέτρα μπόι μέσα σ' ένα πρωί. Προσπάθησα να αγνοήσω τα εντυπωσιασμένα βλέμματα, κυρίως κρατώντας τα μάτια μου πάνω στο κοιμισμένο πρόσωπο της Νέσι και την απαράλλαχτη έκφραση του Τζέικομπ. Πάντα θα ήμουν μονάχα η Μπέλλα γι' αυτόν, κι αυτό ήταν ανακούφιση.

Το βλέμμα που ήταν πιο δύσκολο απ' όλα να αγνοήσω ήταν κι αυτό που με μπέρδευε περισσότερο.

Δεν ήταν ότι αυτός ο μισός άνθρωπος, μισός βρικόλακας Νάχουελ με ήξερε κι από πριν. Απ' όσο ήξερε εκείνος, εγώ μπορεί να έτρεπα σε άτακτη φυγή βρικόλακες σε καθημερινή βάση, και η σκηνή στο λιβάδι να ήταν κάτι το συνηθισμένο. Αλλά το αγόρι δεν έπαιρνε τα μάτια του καθόλου από πάνω μου. Ή ίσως κοίταζε τη Νέσι. Και αυτό με έκανε να νιώθω άβολα.

Δεν μπορεί να μη συνειδητοποιούσε ότι η Νέσι ήταν η μοναδική θηλυκή του είδους του που να μην ήταν ετεροθαλής αδερφή του.

Δεν πίστευα ότι αυτή η σκέψη είχε περάσει ακόμα από το νου του Τζέικομπ. Ήλπιζα κατά κάποιο τρόπο ότι δε θα συνέβαινε αυτό σύντομα. Μου έφταναν για αρκετό καιρό οι τσακωμοί.

Τελικά, οι άλλοι ξέμειναν από ερωτήσεις για τον Έντου-

αρντ, και η συζήτηση διαλύθηκε σε ένα σωρό άλλες μικρότερες συζητήσεις.

Ένωθα παραδόξως κουρασμένη. Δε νύσταξα, φυσικά, αλλά απλώς ένιωθα ότι η μέρα ήταν αρκετά μεγάλη. Ήθελα λίγη ηρεμία, λίγη κανονικότητα. Ήθελα τη Νέσι στο δικό της κρεβάτι ' ήθελα τους τοίχους του δικού μου μικρού σπιτιού γύρω μου.

Κοίταξα τον Έντουαρντ κι ένιωσα για μια στιγμή ότι μπορούσα να διαβάσω το δικό του μυαλό. Έβλεπα ότι ένιωθε κι εκείνος ακριβώς το ίδιο. Έτοιμος για λίγη ηρεμία.

«Μήπως να παίρναμε τη Νέσι...»

«Μάλλον αυτό είναι καλή ιδέα», συμφώνησε γρήγορα. «Είμαι σίγουρος ότι δεν κοιμήθηκε καλά χθες τη νύχτα, με όλα αυτά τα ροχαλητά».

Χαμογέλασε πλατιά στον Τζέικομπ.

Ο Τζέικομπ στριφογύρισε τα μάτια του και μετά χασμουρήθηκε. «Πάει αρκετός καιρός από τότε που κοιμήθηκα σε κρεβάτι. Βάζω στοίχημα ότι ο μπαμπάς μου θα χαιρόταν πολύ να με έχει κάτω από τη στέγη του ξανά».

Τον άγγιξα στο μάγουλο. «Σ' ευχαριστώ, Τζέικομπ».

«Στη διάθεσή σου, Μπέλλα. Αλλά αυτό το ξέρεις ήδη».

Σηκώθηκε, τεντώθηκε, φίλησε τη Νέσι στην κορυφή του κεφαλιού της, και μετά εμένα στο ίδιο σημείο. Στο τέλος, έδωσε μια μπουνιά στον ώμο του Έντουαρντ. «Τα λέμε αύριο, παιδιά. Μάλλον τα πράγματα θα είναι λίγο βαρετά τώρα, έτσι δεν είναι;»

«Αυτή είναι η ένθερμη ελπίδα μου», είπε ο Έντουαρντ.

Σηκωθήκαμε, όταν εκείνος έφυγε ' μετατόπισα το βάρος μου προσεχτικά, ώστε να μη στριμώχνεται η Νέσι. Ένωθα βαθιά ευγνωμοσύνη που την έβλεπα να κοιμάται χωρίς να την ταράζει τίποτα. Οι μικροσκοπικοί ώμοι της είχαν σηκώσει τόσο μεγάλο βάρος. Ήταν ώρα να ξαναγίνει παιδί –προστατευμένη και ασφαλής. Λίγα ακόμα χρόνια παιδικής ηλικίας.

Η ιδέα της ηρεμίας και της ασφάλειας μου θύμιζε κάποιον που δεν είχε αυτά τα συναισθήματα συνέχεια.

«Ω, Τζάσπερ;» ρώτησα, καθώς γυρίζαμε προς την πόρτα.

Ο Τζάσπερ ήταν στριμωγμένος ανάμεσα στην Άλις και την Έσμι, δείχνοντας περισσότερο κεντρικός με κάποιο τρόπο στην εικόνα της οικογένειας απ' ό,τι συνήθως. «Ναι, Μπέλλα;»

«Είμαι περιέργη –γιατί ο Τζέι Τζενκς πεθαίνει από το φόβο και μόνο στο άκουσμα του ονόματός σου;»

Ο Τζάσπερ γέλασε πνιχτά. «Από την εμπειρία μου έχω μάθει ότι το καλύτερο κίνητρο για κάποιες επαγγελματικές σχέσεις είναι ο φόβος παρά το οικονομικό κέρδος».

Συνοφρυώθηκα, υποσχόμενη στον εαυτό μου ότι από δω και στο εξής θα αναλάμβανα εγώ αυτή την επαγγελματική σχέση και θα γλίτωνα τον Τζέι από την καρδιακή προσβολή που σίγουρα θα ερχόταν.

Μας φίλησαν και μας αγκάλιασαν, και ευχηθήκαμε καληνύχτα στην οικογένειά μας. Το μόνο παράταιρο πράγμα ήταν και πάλι ο Νάχουελ, που μας κοίταζε με προσήλωση, καθώς φεύγαμε, σαν να ήθελε να μπορούσε κι αυτός ν' ακολουθήσει.

Μόλις βρεθήκαμε στην άλλη όχθη του ποταμού, περπατούσαμε ελάχιστα πιο γρήγορα απ' ό,τι οι άνθρωποι, χωρίς να βιαζόμαστε, πιασμένοι χέρι-χέρι. Είχα κουραστεί να έχω συνέχεια κάποια προθεσμία να προλάβω και ήθελα απλώς να πάω με το πάσο μου. Ο Έντουαρντ πρέπει να ένιωθε το ίδιο.

«Πρέπει να πω ότι έχω εντυπωσιαστεί εντελώς από τον Τζέικομπ αυτή τη στιγμή», μου είπε ο Έντουαρντ.

«Οι λύκοι κάνουν τρομερή εντύπωση, έτσι δεν είναι;»

«Δεν εννοώ αυτό. Ούτε μια φορά σήμερα δε σκέφτηκε το γεγονός ότι, σύμφωνα με τον Νάχουελ, η Νέσι θα αναπτυχθεί πλήρως μόλις σε εξήμισυ χρόνια».

Το αναλογίστηκα αυτό για ένα λεπτό. «Δεν τη βλέπει έτσι.

Δε βιάζεται να μεγαλώσει. Απλώς θέλει να είναι ευτυχισμένη».

«Το ξέρω. Όπως είπα, εντυπωσιακό. Είναι αντίθετο στο χαρακτήρα μου να το πω, αλλά η Νέσι θα δυσκολευόταν να πετύχει καλύτερο».

Συνοφρυώθηκα. «Δε θα το σκεφτώ αυτό για περίπου εξήμισυ χρόνια ακόμα».

Ο Έντουαρντ γέλασε και μετά αναστέναξε. «Φυσικά, φαίνεται ότι θα έχει ανταγωνισμό, όταν θα έρθει η ώρα».

Το συνοφρύωμά μου έγινε πιο βαθύ. «Το πρόσεξα. Είμαι ευγνώμων για τον Νάχουελ για σήμερα, αλλά το επίμονο βλέμμα του ήταν κάπως παράξενο. Δε με νοιάζει αν η Νέσι είναι ο μοναδικός μισός βρικόλακας με τον οποίο δεν έχει καμία συγγένεια».

«Α, δεν κοίταζε εκείνη –εσένα κοίταζε».

Έτσι μου φάνηκε... μα δεν έβγαζε κανένα νόημα. «Γιατί να το κάνει αυτό;»

«Επειδή είσαι ζωντανή», είπε σιγανά.

«Δεν καταλαβαίνω».

«Όλη του τη ζωή» εξήγησε «–και είναι πενήντα χρόνια μεγαλύτερος από μένα–»

«Σαράβαλο», διέκοψα.

Εκείνος με αγνόησε. «Πάντα θεωρούσε τον εαυτό του ένα μοχθηρό δημιουργήμα, ένα δολοφόνο από τη φύση του. Όλες οι αδερφές του σκότωσαν τις μητέρες τους κι αυτές, αλλά εκείνες δεν το θεωρούσαν κακό. Ο Χόχαμ τις μεγάλωσε με την ιδέα ότι η άνθρωποι είναι ζώα, ενώ αυτές ήταν θεές. Αλλά ο Νάχουελ διδάχτηκε από τη Χούιλεν, και η Χούιλεν αγαπούσε την αδερφή της περισσότερο απ' οποιονδήποτε άλλο. Αυτό διαμόρφωσε ολόκληρη την αντίληψή του. Και κατά κάποιο τρόπο, πραγματικά μισούσε τον εαυτό του».

«Αυτό είναι τόσο λυπηρό», μουρμούρισα.

«Και μετά είδε εμάς τους τρεις –και συνειδητοποίησε για

πρώτη φορά ότι απλώς και μόνο επειδή είναι μισός αθάνατος, αυτό δε σημαίνει ότι είναι και απαραίτητα κακός. Κοιτάζει εμένα και βλέπει... πώς θα έπρεπε να ήταν ο πατέρας του».

«Είσαι όντως ιδανικός από κάθε άποψη», συμφώνησα.

Ρουθούνισε και μετά σοβάρηξε ξανά. «Κοιτάζει εσένα και βλέπει τη ζωή που θα έπρεπε να είχε η μητέρα του».

«Ο καημένος ο Νάχουελ», μουρμούρισα και μετά αναστέναξα, επειδή ήξερα ότι δε θα μπορούσα ποτέ να κάνω κακές σκέψεις γι' αυτόν ξανά μετά απ' αυτό, όσο άβολα κι αν με έκανε να νιώθω το επίμονο βλέμμα του.

«Μη λυπάσαι γι' αυτόν. Είναι ευτυχισμένος τώρα. Σήμερα, άρχισε επιτέλους να συγχωρεί τον εαυτό του».

Χαμογέλασα για την ευτυχία του Νάχουελ και μετά σκέφτηκα ότι η σημερινή μέρα ανήκε στην ευτυχία. Αν και η θυσία της Αϊρίνα ήταν μια σκοτεινή σκιά που ερχόταν σε αντίθεση με το λευκό φως, εμποδίζοντας τη στιγμή να είναι τέλεια, ήταν αδύνατο να αρνηθεί κανείς τη χαρά. Η ζωή για την οποία είχα παλέψει ήταν ασφαλής ξανά. Η οικογένειά μου είχε ενωθεί πάλι. Η κόρη μου είχε ένα όμορφο μέλλον που απλωνόταν ατελείωτο μπροστά της. Αύριο θα πήγα να δω τον πατέρα μου – θα έβλεπε ότι ο φόβος μέσα στα μάτια μου είχε αντικατασταθεί από τη χαρά και θα ήταν κι αυτός ευτυχισμένος. Ξαφνικά, ήμουν σίγουρη ότι δε θα τον έβρισκα εκεί μόνο του. Δεν ήμουν τόσο παρατηρητική όσο θα μπορούσα να είμαι τις τελευταίες βδομάδες, αλλά αυτή τη στιγμή ήταν σαν να το ήξερα από την αρχή. Η Σου θα ήταν μαζί με τον Τσάρλι –η μαμά των λυκανθρώπων με τον μπαμπά των βρικόλακων– και δε θα ήταν μόνος του πια. Χαμογέλασα πλατιά στην καινούρια αυτή συνειδητοποίηση.

Αλλά το πιο σημαντικό σ' αυτό το παλιρροϊκό κύμα της ευτυχίας ήταν το πιο βέβαιο απ' όλα τα γεγονότα: ήμουν μαζί με τον Έντουαρντ. Για πάντα.

Όχι ότι θα ήθελα να επαναληφθούν οι τελευταίες εβδομά-

δες, αλλά έπρεπε να παραδεχτώ ότι με είχαν κάνει να εκτιμήσω αυτό που είχα περισσότερο από ποτέ.

Το σπιτάκι ήταν ένα μέρος απόλυτης ηρεμίας στην ασημογάλανη νύχτα. Βάλαμε τη Νέσι στο κρεβάτι της και την κουκουλώσαμε απαλά με τα σκεπάσματά της. Χαμογελούσε, καθώς κοιμόταν.

Έβγαλα το δώρο του Άρο από το λαιμό μου και το πέταξα ελαφρά στη γωνία του δωματίου. Μπορούσε να παίξει μ' αυτό, αν ήθελε της άρεσαν τα αστραφτερά πράγματα.

Ο Έντουαρντ κι εγώ πήγαμε αργά στο δωμάτιό μας, κουνώντας τα χέρια μας ανάμεσά μας.

«Πορτινή νύχτα», μουρμούρισε εκείνος, κι έβαλε το χέρι του κάτω από το πιγούνι μου, για να σηκώσει τα χείλη μου στα δικά του.

«Περίμενε», δίστασα εγώ, ενώ τραβήχτηκα μακριά.

Με κοίταξε μπερδεμένος. Κατά γενικό κανόνα, δεν ήμουν εγώ αυτή που τραβιόταν μακριά. Εντάξει, ήταν περισσότερο από γενικός κανόνας. Αυτή ήταν η πρώτη φορά.

«Θέλω να δοκιμάσω κάτι», τον πληροφόρησα, χαμογελώντας ελαφρά με τη σαστισμένη του έκφραση.

Έβαλα τα χέρια μου και στις δυο μεριές του προσώπου του κι έκλεισα τα μάτια μου συγκεντρωμένη.

Δεν τα είχα πάει πολύ καλά, όταν η Ζαφρίνα προσπάθησε να μου δείξει στο παρελθόν, αλλά ήξερα την ασπίδα μου καλύτερα τώρα. Καταλάβαινα το κομμάτι που πάλευε να μη χωριστεί από μένα, το αυτόματο ένστικτο της αυτοσυντήρησης πάνω απ' όλα.

Ακόμα δεν ήταν ούτε κατά διάνοια τόσο εύκολο όσο το να προστατεύω με την ασπίδα μου ανθρώπους μαζί με τον εαυτό μου. Ένιωσα το ελαστικό ύφασμα να μαζεύεται ξανά, καθώς η ασπίδα μου πάσχιζε να με προστατέψει. Έπρεπε να ζοριστώ για να τη διώξω εντελώς μακριά μου. Χρειάστηκε όλη μου η συγκέντρωση.

«Μπέλλα!» ψιθύρισε ο Έντουαρντ σοκαρισμένος.

Ήξερα ότι εκείνη τη στιγμή λειτουργούσε, έτσι συγκεντρώθηκα ακόμα περισσότερο, ανασύροντας από το βάθος τις συγκεκριμένες αναμνήσεις που είχα κρατήσει γι' αυτή τη στιγμή, αφήνοντάς τις να πλημμυρίσουν το μυαλό μου κι ήλιζα και το δικό του.

Μερικές από τις αναμνήσεις δεν ήταν καθαρές –θαμπές, ανθρώπινες αναμνήσεις, ιδωμένες μέσα από αδύναμα μάτια και ακουσμένες μέσα από αδύναμα αυτιά: η πρώτη φορά που είχα δει το πρόσωπό του... πώς ένιωσα όταν με είχε αγκαλιάσει στο λιβάδι... ο ήχος της φωνής του μέσα από το σκοτάδι της κλωνισμένης μου συνείδησης, όταν με είχε σώσει από τον Τζέιμς... το πρόσωπό του, ενώ περίμενε κάτω από ένα λουλουδένιο θόλο για να με παντρευτεί... κάθε πολύτιμη στιγμή από το νησί... τα χέρια του που άγγιζαν το μωρό μας μέσα από το δέρμα μου...

Και οι πεντακάθαρες αναμνήσεις, που τις θυμόμουν τέλεια: το πρόσωπό του όταν άνοιξα τα μάτια μου στην καινούρια μου ζωή, στην ατελείωτη αυγή της αθανασίας... εκείνο το πρώτο φιλί... εκείνη η πρώτη νύχτα...

Τα χείλη του, ξαφνικά άγρια πάνω στα δικά μου, διέλυσαν τη συγκέντρωσή μου.

Με ένα αγκομαχητό, έχασα τον έλεγχο του βάρους που αντιμαχόταν την προσπάθειά μου να το κρατήσω μακριά μου. Μαζεύτηκε ξανά πίσω απότομα σαν λάστιχο που είχε τεντωθεί, προστατεύοντας τις σκέψεις μου άλλη μια φορά.

«Ουπς, το έχασα!» αναστέναξα.

«Σε άκουσα», ψιθύρισε εκείνος. «Πώς; Πώς το έκανες αυτό;»

«Ιδέα της Ζαφρίνα. Κάναμε εξάσκηση μερικές φορές».

Ήταν παραζαλισμένος. Ανοιγόκλεισε τα μάτια του δυο φορές και κούνησε το κεφάλι του.

«Τώρα ξέρεις», είπα ελαφρά και ανασήκωσα τους ώμους.

«Κανένας δεν έχει αγαπήσει ποτέ κανέναν άλλο όσο αγαπώ εγώ εσένα».

«Έχεις σχεδόν δίκιο». Χαμογέλασε, με μάτια ακόμα λίγο πιο πλατιά απ' ό,τι συνηθώς. «Ξέρω μόνο μια εξαίρεση».

«Ψεύτη».

Πήγε να με φιλήσει ξανά, αλλά μετά σταμάτησε απότομα.

«Μπορείς να το ξανακάνεις;» αναρωτήθηκε.

Εγώ έκανα μια γκριμάτσα. «Είναι πολύ δύσκολο».

Εκείνος περίμενε, με έκφραση γεμάτη ανυπομονησία.

«Δεν μπορώ να το κρατήσω, αν αποσπάται η προσοχή μου έστω και στο ελάχιστο», τον προειδοποίησα.

«Θα είμαι φρόνιμος», υποσχέθηκε.

Σούφρωσα τα χείλη μου, ενώ τα μάτια μου ζάρωσαν. Μετά χαμογέλασα.

Πιеса το χέρι μου στο πρόσωπό του ξανά, σήκωσα την ασπίδα έξω από το μυαλό μου και μετά άρχισα από εκεί όπου είχα σταματήσει – με την κρυσταλλένια ανάμνηση της πρώτης νύχτας της καινούριας μου ζωής... επιμένοντας στις λεπτομέρειες.

Γέλασα ξέπνοα, όταν το επείγον φιλή του διέκοψε πάλι τις προσπάθειές μου.

«Να πάρει», είπε, φιλώντας με αχόρταγα στην άκρη του σαγονιού μου.

«Έχουμε πολύ καιρό για να εξασκηθούμε», του υπενθύμισα.

«Για πάντα και πάντα και πάντα», μουρμούρισε.

«Μου φαίνεται ότι το πέτυχες ακριβώς».

Και μετά συνεχίσαμε γεμάτοι ευτυχία το ταξίδι σ' αυτό το μικρό, αλλά τέλειο κομμάτι του δικού μας πάντα.

τέλος

ΕΥΡΕΤΗΡΙΟ ΒΡΙΚΟΛΑΚΩΝ

Αλφαβητικά ανά σύνταξη

ΣΩΣΩ

*ο βρικόλακας κατέχει κάποιο καθορισμένο υπερφυσικό χάρισμα
– ζευγάρι (ο μεγαλύτερος ηλικιακά πρώτος)
δηγηματίες απεβίωσε πριν από την έναρξη αυτού του μυθιστορήματος

Η ΣΥΝΑΞΗ ΤΩΝ ΑΙΓΥΠΤΙΩΝ

Αμοούν – Κέμπι
Μπέντζαμιν* – Τία

Η ΣΥΝΑΞΗ ΤΟΥ ΑΜΑΖΟΝΙΟΥ

Ζαφρίνα*
Καχίρι
Σένα

Η ΣΥΝΑΞΗ ΤΩΝ ΒΟΛΑΤΟΥΡΙ

Άρο* – Σουλκία
Κάιος – Αθηνόδωρα
Μάρκος* – Διδυμιά*

Η ΦΡΟΥΤΑ ΤΩΝ ΒΟΛΑΤΟΥΡΙ (ΜΕΡΙΚΩΣ)

Άλεκ*
Κόριν*
Ντιμίτρι*
Ρενάτα*
Σαντιάγο
Τζέιν*
Τσέλις* – Άφτον*
Φέλιξ
Χάντι*

Η ΣΥΝΑΞΗ ΤΩΝ ΙΡΛΑΝΔΙΝ

Μάγια*
Σιβόν* – Λίαμ

Η ΣΥΝΑΞΗ ΤΟΥ ΝΤΕΝΑΛΙ

Αίρινα – Λόρεντ
Βασίδα
Ελσαζάρ* – Κάρμεν
Κέιτ*
Σάσα
Τάνια

Η ΣΥΝΑΞΗ ΤΗΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΗΣ ΧΕΡΣΟΝΗΣΟΥ

Έντουαρντ* – Μπέλλα*
Κάρλαϊλ – Έσμι
Ρένεσμι*
Ρόζαλι – Έμετ
Τζάσπερ* – Άλις*

Η ΣΥΝΑΞΗ ΤΩΝ ΡΟΥΜΑΝΩΝ

Βλάντιμυρ
Στέφαν

ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΝΟΜΑΔΕΣ (ΜΕΡΙΚΩΣ)

Γκάρετ
Μαίρη
Πίτερ – Σάρλοτ
Ράνταλ
Τζέιμς* – Βικτόρια*

ΟΙ ΕΥΡΩΠΑΙΟΙ ΝΟΜΑΔΕΣ (ΜΕΡΙΚΩΣ)

Άλιστερ*
Τσαρλς* – Μακένα

Ευχαριστίες

ΣΩΣΩ

Όπως πάντα, ένας ωκεανός ευχαριστιών προς:

Την καταπληκτική οικογένειά μου για όλη την ασύγκριτη αγάπη και συμπαράσταση που μου έδωσε.

Την ταλαντούχα και καστή υπέθυνη των δημοσίων μου σχέσεων, την Ελιζαμπεθ Ούλμπεργκ, επειδή δημιούργησε τη ΣΤΕΦΕΝΙ ΜΑΙΕΡ από τον ακατέργαστο πηλό που κάποτε ήταν μια κατσιασμένη Στεφ.

Ολόκληρη την ομάδα στην Little, Brown and Company στο τμήμα Βιβλίων για Νέους Αναγνώστες για πέντε χρόνια ενθουσιασμού, πίστης, υποστήριξης και απίστευτα σκληρής δουλειάς.

Όλους τους φοβερούς δημοσιογράφους και τους διχειριστές των ιστοσελίδων των φανατικών του Έπους του Λυκόφωτος στο διαδίκτυο με εκπλήσσετε με το πόσο τρομεροί είστε.

Τους πανέξυπνους, πανέμορφους φαν μου, με το απαράμλλη καλό γούστο τους στα βιβλία, τη μουσική και τις ταινίες, που συνεχίζουν να με αγαπούν περισσότερο απ' ό,τι αξίζω.

Τα βιβλιοπωλεία που έκαναν αυτή τη σπαρά επιτυχία με τις συστάσεις τους – όλοι οι συγγραφείς οσς είναι υπόχρεοι για την αγάπη και το πάθος για τη λογοτεχνία.

Τα πολλά συγκροτήματα και τους μουσικούς που μου έδιναν συνέχεια κίνητρα – έχω ήδη αναφέρει τους Muse, Αλήθεια, Κρίμα, Muse, Muse, Muse...

Νέα ευγνωμοσύνη στους:

Την καλύτερη μάγισσα που δεν υπήρξε ποτέ: τις Nic and the Jons, featuring Shelly C. (Nicole Driggs, Jennifer Hancock, Jennifer Longman και Shelly Colvin). Σας ευχαριστώ που με πήρατε υπό την προστασία των συλλογικών σας φτεροάγων, παιδιά. Θα ήμουν φιλακισμένη χωρίς εσάς.

Τους φίλους μου από απόσταση που αποτελούν πηγή πνευματικής υγείας για μένα, την Κουλι Μέγκαν Χιμπερτ και την Κιμερλι "Σόξερ" Σούκι.

Την ομόλογο και στήριγμά μου, Σάνον Χιλ, επειδή καταλάβαινε τα πάντα και έδινε τροφή στην αγάπη μου για το χιούμορ περί ζέμπι.

Τη Μακένα Τζοέλ Λιαδς για τη χρήση του ονόματός της και τη μητέρα της, τη Χέδερ για την υποστήριξή της στο Μπαλέτο της Αριζόνα.

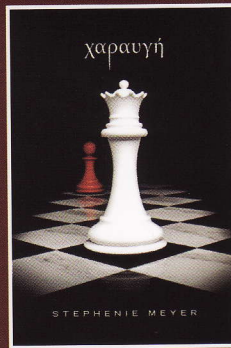
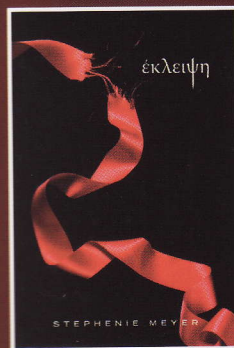
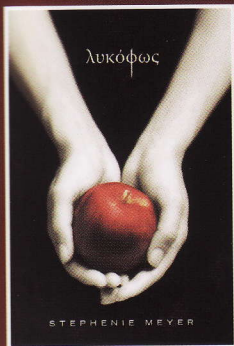
Τα καινούρια παιδιά στη λίστα με τα τραγούδια της "συγγραφικής μου έμπνευσης": τους Interpol, τους Motion City Soundtrack και τους Spoon.

Η STEPHENIE MEYER

σπούδασε Αγγλική Λογοτεχνία στο Πανεπιστήμιο Brigham Young. Μετά την κυκλοφορία του πρώτου της μυθιστορήματος, *Λυκόφως*, οι βιβλιοπώλες την επέλεξαν ως μια από τους «πιο υποσχόμενους νέους συγγραφείς του

2005». Το 2008 με πέντε διαφορετικούς τίτλους στην κορυφή όλων των διεθνών λιστών best-seller στέφθηκε Συγγραφέας της Χρονιάς από τη *USA Today* και μια από τους 100 σημαντικότερους ανθρώπους σύμφωνα με το περιοδικό *TIME*. Ζει με το σύζυγό της και τους τρεις γιους της στην Αριζόνα.

Jacket design by Gail Doobinin
Jacket photo © Roger Hagadone
Jacket © Hachette Book Group

«Μη φοβάσαι», μουρμούρισα.
«Είμαστε φτιαγμένοι για να είμαστε μαζί».

Απότομα με συγκλόνησε η αλήθεια των ίδιων μου των λέξεων.

Αυτή η στιγμή ήταν τόσο τέλεια, τόσο σωστή, που δεν υπήρχε κανένας τρόπος να την αμφισβητήσει κανείς.

Τα χέρια του τυλίχτηκαν γύρω μου,
κρατώντας με σφιχτά...

Ένωθα λες και κάθε νεύρο στο σώμα μου
ήταν ένα ζωντανό καλώδιο.

«Για πάντα», συμφώνησε.

ΤΟ ΕΠΟΣ ΤΟΥ ΛΥΚΟΦΩΤΟΣ
Λυκόφως • Νέα Σελήνη • Έκλειψη • Χαραυγή

PLATYPUS

info@platypus.gr
www.platypus.gr

ISBN 978-960-6665-36-3

9 789606 665363